

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
МАРІУПОЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
РАДА З НАУКОВО-ДОСЛІДНОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ, АСПИРАНТІВ, МОЛОДИХ
УЧЕНИХ**

ДЕБЮТ

Збірник тез доповідей студентів

**ФАКУЛЬТЕТУ ІНОЗЕМНИХ МОВ
МАРІУПОЛЬ**

МАРІУПОЛЬ – 2016

ББК 94я43
УДК 08(063)

Дебют. Збірник тез доповідей студентів факультету іноземних мов за результатами участі у Декаді студентської науки – 2016 / За заг. ред. д.політ.н., проф. К.В. Балабанова, к.е.н., проф. О.В. Булатової. – Маріуполь, 2016. – 317 с.

Редакційна колегія: д.п.н., проф. Соколова І.В., к.філол.н., доц. Бумбур Ю.М., к.п.н., доц. Кажан Ю.М., к.філол.н., доц. Назаренко Н.І., к.філол.н., доц. Олійник С.В., к.філол.н., доц. Гутнікова А.В., к.філол.н., доц. Павленко О.Г., к.п.н., доц. Мараховська Н.В., к.філол.н., доц. Рибалка І.С., ас. Бердіна О.О..

Матеріали збірника висвітлюють результати науково-дослідної роботи студентів МДУ, які присвячені питанням філології, літературознавства, лінгвокраїнознавства тощо.

Рекомендовано до друку Радою з науково-дослідної роботи студентів, аспірантів, молодих вчених Маріупольського державного університету.

Протокол No 4 від 26 січня 2016 р.

Редакція не несе відповідальності за авторський стиль тез, опублікованих у збірнику.

Маріупольський державний
університет, 2016

СЕКЦІЯ

СОЦІОЛІНГВІСТИЧНІ АСПЕКТИ ФРАНКОМОВНИХ КРАЇН

УДК 327(100-69)(043)

Аббасзаде Афсане Алюсіф кизи

МІЖНАРОДНА ОРГАНІЗАЦІЯ ФРАНКОФОНІЇ

Актуальність даної теми полягає в тому, що на сьогоднішній день французька мова є однією з найпопулярніших у світі об'єктів вивчення серед іноземних мов. Кількість людей, здатних висловлюватися французькою, досягає 200 млн. Основний ареал поширення французької мови - Європа (Франція, Бельгія, Монако, Андорра, Люксембург і Швейцарія), Північна Америка (Квебек, Канада) і Африка (Єгипет, Марокко, Камерун).

Метою дослідження є визначити особливості діяльності Франкофонії.

Франкофонія – це міжнародна організація співробітництва франкомовних країн світу, яка об'єднує 56 членів, що представляють різні держави або частини держав світу, а також 14 спостерігачів. Головним критерієм для вступу до організації вважають не ступінь володіння французькою мовою населення тієї чи іншої держави, а, швидше, культурні зв'язки з Францією, що склалися протягом десятиліть і навіть століть. Так, наприклад, Україна і країни Прибалтики є спостерігачами Франкофонії. У сучасному вигляді Франкофонія існує з 1970 р. Девізом організації служить французький вислів «Рівність, взаємодоповнюваність, солідарність» (фр. *Égalité, Complémentarité, Solidarité*). У 1998 р. Організація отримала назву Міжнародна організація франкофонії (*Organisation Internationale de la Francophonie*). Головне покликання Організації – сприяння розвитку різнопланового співробітництва між повністю або частково франкомовними державами. Упродовж багатьох століть французька мова і культура помітно впливали на інші народи і держави, постійно знаходячись в центрі уваги світової спільноти. Бути франкофоном це не просто вміти говорити французькою. Передусім, це усвідомлювати свою приналежність до численної групи людей, які розділяють загальні цінності, інтерес до французької культури і мови [3].

Коло інтересів МОФ є досить широким і, окрім питань мовно-культурної проблематики, включає такі актуальні напрями міжнародного співробітництва, як:

- зміцнення миру і безпеки, запобігання виникненню конфліктів;
- розвиток демократичних інститутів, захист прав людини;
- забезпечення сталого розвитку в умовах глобалізації;
- розширення економічного і технічного співробітництва тощо.

На даний час поняття “франкофонія” трактується ширше: це засіб взаємодії між різноманітними культурами, це новий спосіб розуміти світ в усьому його мовному різноманітті.

Міжнародна Організація Франкофонії стає усе більш “відкритою”, до неї постійно вступають нові країни (у тому числі ті, які не входили в колишню Французьку колоніальну імперію: наприклад, Гвінея-Бісау, Греція, Молдова). У роботі організації беруть участь держави з 4 статусами: повноправні члени, регіони, асоційовані держави, спостерігачі (Україна, зокрема, має статус спостерігача) [2, с. 95-100].

Україна має статус спостерігача у Міжнародній організації франкофонії який було надано нашій країні 29 вересня 2006 року на Бухарестському саміті цієї організації. Зазначений статус збільшує можливості співробітництва України з державами-членами МОФ як на двосторонньому рівні, так і в рамках міжнародних організацій, з якими ця інституція співпрацює. Як країна-спостерігач у МОФ, Україна бере участь в її самітах, міністерських конференціях та форумах. У рамках взаємодії з МОФ Україна прагне сприяти діяльності цієї організації, що робить внесок у світові процеси з підтримання миру і безпеки, запобігання виникненню конфліктів, розвиток демократичних інститутів та захист прав людини, забезпечення сталого розвитку та захист навколишнього середовища, розширення економічного і технічного співробітництва, зміцнення культурного різноманіття тощо [4].

Незважаючи на політизацію Міжнародної Організації Франкофонії, останнім часом **вона** залишається організацією, що об'єднує країни, де знають і люблять французьку мову – другу мову міжнародного спілкування на планеті. А діяльність МОФ сприяє вивченню французької мови на всіх п'яти населених континентах планети Земля. Франкофонія з'єднує заклики до

активної культурної ідентифікації і необхідність інтеграції, і в цьому її найбільша перевага [1, с. 15-16].

Література

1. Ажеж К. Французька мова, історія однієї боротьби / К. Ажеж. – Париж : Видавництво Мішель Ажеж, 2006. – 200 с.
2. Алпатов В. М. 150 мов і політика / В. М. Алпатов. – М. : Наука, 2000. – 150 с.
3. Офіційний сайт Міжнародної організації Франкофонії [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.francophonie.org/>
4. Офіційний сайт Посольство України в Республіці Австрія [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://austria.mfa.gov.ua/ua/about-ukraine/international-organizations/iof>

УДК 378.101.424(44:8)''1990/2015''(043)

Аверьянов Андрей Андреевич

СОТРУДНИЧЕСТВО ФРАНЦИИ СО СТРАНАМИ ЮЖНОЙ АМЕРИКИ

Франция и Южная Америка разделяют долгую историю сотрудничества. История отношений между Францией и Латинской Америкой по-прежнему несет на себе сохраняющийся в коллективной памяти отпечаток влияния французских интеллектуалов эпохи Просвещения на процессы становления независимости. Эта история складывалась из обменов, способствовавших в значительной мере формированию местных элит, для которых французские культурные и научные достижения долгое время оставались незабываемыми. То обстоятельство, что за последние годы Франция и Европа в широком смысле дали приют множеству изгнанников, бежавших от диктаторских режимов, еще больше сблизило Францию с латиноамериканской культурой и способствовало росту взаимных симпатий, которыми, как правило, характеризуются эти отношения. С 1980-х годов Европа и Латинская Америка установили политическое, культурное и экономическое партнерство. В последующих переговорах Франция являлась мостом для постройки отношений между Латинской Америкой и странами ЕС. И приступив в 1984 году в Сан-Хосе к диалогу, организованному благодаря усилиям Франции и Бразилии, со странами Центральной Америки, Европа тем самым выразила свою готовность внести вклад в утверждение мира и демократии в этом нестабильном регионе, находившемся с начала XX века под влиянием Соединенных Штатов. С начала 1990-х годов, когда страны Латинской Америки стали постепенно отказываться от импортозамещающей стратегии, влияние возвращающейся Европы распространяется на экономику этих стран. Европейские предприятия приняли активное участие в программах приватизации. В то же время европейские страны институализировали свои отношения с партнерами из Латинской Америки. Франция, ведет активное сотрудничество в научно-исследовательской сфере, особенно с такими странами как Аргентина, Бразилия, Чили и Уругвай. Франция также создала программу (PCP) для стажировки аспирантов и студентов из стран андской группы (Перу, Венесуэла, Боливия и Эквадор) это еще больше укрепило связи Франции и государств региона. Точно так же, программа научного сотрудничества (ECOS), предназначена для поддержки научных проектов, передачи опыта и укреплению научного сотрудничества, а также укреплению партнерских отношений между французскими университетами и их коллегами в некоторых странах Латинской Америки[1].

Франция и Бразилия ведут политический диалог и осуществляют сотрудничество на основе рамочного соглашения, подписанного в 1996 году. Европейский союз также активно сотрудничает со странами региона и поддерживает усилия, направленные на региональную интеграцию. Сегодня ЕС ведет постоянный диалог с отдельными странами и группами стран и строит свои отношения на основе комплекса договоров, охватывающих весь регион, за исключением Кубы. Первая встреча на высшем уровне глав государств ЕС и Латинской Америки, а также стран Карибского бассейна, инициированная Францией и Бразилией, организованная совместно с Испанией, была проведена в Рио-де-Жанейро в 1999 году. Эта встреча явилась важным этапом на пути институционализации отношений между Европой и Латинской Америкой [2]. Партнерство между двумя регионами базируется на исключительно насыщенном политическом диалоге, позволяющем вести обмен мнениями по крупным проблемам всемирного управления и международных отношений. В обсуждении этих вопросов также принимает активное участие "Группа Рио", объединяющая все страны Латинской Америки, кроме Кубы. В экономическом плане Европа строила свою деятельность на основе дифференцированного

подхода, исходя из потребностей и возможностей различных европейских стран: переговоры по соглашениям о свободной торговле с Мексикой, Чили и МЕРКОСУР, переговоры по вопросу о предоставлении значительных преференций в торговле в рамках Общей системы преференций ("ОСП") для стран Андского региона и Центральной Америки, с тем чтобы помочь им в борьбе с наркотрафиком и незаконным выращиванием наркотических культур, предложив взамен альтернативные экономические решения. Франция значительную часть своих усилий в области сотрудничества направляет на поддержку региональных организаций с тем, чтобы дать им возможность постепенно создавать необходимые институты и правовые нормы, которые помогут превратить МЕРКОСУР, Андское сообщество наций и Центральноамериканский общий рынок в жизнеспособные экономические образования. С 1990-х годов, несмотря на экономические трудности конъюнктурного характера, поток французских инвестиций в регион не прекращался. Большая их часть направляется в страны Южного конуса, при этом значительный приток инвестиций поступает также в такие страны, как Мексика и Венесуэла. В рамках отношений этого нового типа особую роль играют Франция и Бразилия. Двустороннее сотрудничество между обеими странами охватывает все сферы деятельности: культуру (весной 2005 года был организован "бразильский сезон во Франции"), здравоохранение, а также безопасность, устойчивое развитие сельского хозяйства, социальное развитие. В повестке дня стоят также отношения с Африкой с перспективой трехстороннего сотрудничества между Францией, Бразилией и некоторыми африканскими странами. Развивается трансграничное сотрудничество между Гвианой и штатами Бразилии в бассейне Амазонки, которое стало особенно активным в 2007 году, после создания трансграничной комиссии. Конкретным воплощением этого сотрудничества станет в недалеком будущем строительство моста через реку Ояпок, который обеспечит транспортное сообщение между двумя странами. Бразилия, ежегодный приток инвестиций в которую составляет около 2 млрд. евро, занимает одно из первых мест по объему французских капиталовложений за рубежом. Так, на 500 французских предприятиях занято свыше 230 тыс. бразильцев[3].

Література

1. La France et l'Amérique latine [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.ambafrance-tm.org/Franciya-i-Evropa-v-Latinskoj>
2. Франция и Европа в Латинской Америке [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.ambafrance-tm.org/Franciya-i-Evropa-v-Latinskoj>
3. Франция и Латинская Америка. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.left.ru/2007/1/petras153.phtml?print>

УДК 821.133.1:929Бальзак(043)

Татьяна Сергеевна Бондарец

ОНОРЕ ДЕ БАЛЬЗАК КАК ВЕЛИЧАЙШИЙ ПРЕДСТАВИТЕЛЬ ФРАНЦУЗСКОЙ ЛИТЕРАТУРЫ И ЕГО СВЯЗЬ С УКРАИНОЙ

Один из основателей реализма во французской литературе - Оноре де Бальзак, родился в Туре 20 мая 1799. Романист, драматург, литературный критик, искусствовед, эссеист, журналист и печатник, именно таким он запомнился любителям литературы. Основной труд, который известен во всём мире – серия романов и повестей «Человеческая комедия». Именно в этом сборнике величайший прозаик XIX века описывает сцены жизни общества той эпохи и периода. Двумя главными произведениями, которые отразили реализм в полной мере, считаются – «Отец Горио» и «Евгения Гранде». *Актуальность* данного исследования заключается в том, что связь Оноре де Бальзака с Украиной является малоизвестным фактом. Следовательно *целью* нашего исследования было более углублённое знакомство с биографией писателя и выявление влияния определённых событий в жизни писателя на его творчество.

Произведения Оноре де Бальзака стали известны в Украине еще в 30-х гг. XIX в. Например, о них упоминает Т. Г. Шевченко в повести «Музыкант». Иван Франко знал и пропагандировал творчество Бальзака среди украинских читателей, справедливо считая французского писателя одним из величайших представителей реалистической традиции по всемирной литературе. Еще в 1885 г. во Львове вышел роман «Отец Горио» в украинском переводе М. Подолянского. В настоящее время существует много украинских переводов произведений Оноре Бальзака. Наиболее удачные – И. Сидоренко, В. Пидмогильного, М. Рудницкого. Совсем недавно в

Верховне, в бывшем доме Ганских, открыт музей великого французского писателя.

Известно, что Оноре де Бальзак родился в семье разбогатевшего крестьянина – Бернара Франсуа Бальса. Мать известного писателя – Анна-Шарлотта-Лаура Саламбье родилась в семье парижского торговца сукнами. Приставка «де» (говорящая о высоком происхождении и титуле) была куплена отцом семейства. Родители мечтали видеть сына адвокатом. Но Оноре выбрал карьеру писателя и полностью посвятил себя литературе.

Большое влияние на писателя оказали труды известных писателей, таких как: Руссо, Монтескье, Гельбаха, Гельвеция [3, с. 12].

В своих произведениях Оноре де Бальзак изображал жизнь представителей разных слоёв общества: духовенства, обычных купцов, аристократии. Писатель описывает не только жизнь в Париже, но и жизнь в деревнях и провинциях. Следует отметить, что знаменитый французский прозаик был награждён орденом Почётного легиона в 1845 году.

Известно, что Оноре де Бальзак был поклонником Украины, в которой он нашёл свою любовь и счастье. Началом романа французского писателя с украинской красавицей стало первое письмо графини Эвелины Ганской, которая представилась изначально «Незнакомкой». Их любовная переписка продолжалась долгие годы (около 17 лет). Литературные критики сообщают, что графиня Ганская чувствовала писателя и восхищалась его божественным талантом. Так, в одном из писем она писала: *«Ваша душа прожила века, милостивый государь, а между тем меня уверили, что Вы ещё молоды, и мне захотелось познакомиться с Вами... Когда я читала Ваши произведения, сердце моё трепетало; Вы показываете истинное достоинство женщины, любовь для женщины — дар небес, божественная эманация; меня восхищает в Вас восхитительная тонкость души, она-то и позволила Вам угадать душу женщины»* [1, с. 167].

Но в их отношениях было и немало препятствий. Во-первых, Эвелина уже состояла в браке на тот момент. Муж её – Венцеслав Ганский был богатым землевладельцем, с которым у графини было 6 детей, но выживет лишь одна дочь – Анна. Именно Венцеслав Ганский пригласил Бальзака посетить Украину. Прибыв в поместье семьи Ганских, Оноре де Бальзак назвал их усадьбу «маленьким Лувром», а его прелестную хозяйку Эвелину Ганскую «северной Звездой». Затем последует ряд коротких встреч, которые были важны для обоих влюблённых. И наконец, разлука Оноре и Эвелины, которая затянется на долгих 7 лет [3, с. 25].

Через некоторое время умирает Венцеслав Ганский и именно тогда возобновляется общение графини с французским прозаиком. Затем последовали многочисленные просьбы Оноре де Бальзака отправленные Николаю I. В этих письмах писатель просил разрешения на брак с графиней Ганской.

В итоге, в 1850 году они обвенчались в Бердичеве. Но через месяц после их брака Оноре де Бальзак умирает. На момент заключения брака писатель уже был болен и семейный врач предупреждал возлюбленных, что состояние Бальзака безнадежно. В апреле 1850 года супруги отправились в Париж. В то время состояние Бальзака уже было критичным. Следует отметить, что графиня Ганская была рядом с писателем до последнего его вздоха.

Их романтическая история любви закончилась следующим образом: Бальзак сделал свою жену единственной наследницей. Она могла отказаться от наследства, обременённого долгами, но предпочла уплатить их и лишилась почти всего своего личного состояния. Её дочь с мужем, продав почти все владения в России, обосновались в Париже, рядом с Эвелиной.

В 1851 году Эвелина познакомилась с художником Жаном Жигу, их связь продолжалась тридцать лет до её смерти [2, с. 59].

Литература

1. Верцман И. Е. Проблемы художественного познания / И. Е. Верцман. – М. : Искусство, 1967. – 341 с.
2. Наливайко Д. С. Оноре Бальзак / Д. С. Наливайко. – К. : «Днепр», 1985. – 198 с.
3. Рубцова Г. В. Творчество Бальзака / Г. В. Рубцова. – СПб. : Печатный двор, 1957. – 47 с.

УДК 911(44)(043)

Бурлаченко Виктор Олегович

СТРУКТУРА ПРОМЫШЛЕННОСТИ ФРАНЦИИ

Франция – страна с высоким экономическим потенциалом. Широкое развитие получили такие прогрессивные отрасли промышленности, как химическая, нефтеперерабатывающая,

машиностроительная, электротехническая и электронная, производство строительных материалов. А такие отрасли как ядерная энергетика, информатика, ракетостроение получили международное признание.

Главными промышленными районами Франции традиционно были Париж, Север и Восток. Роль Парижа остается столь же высокой, в структуре его промышленности основную роль играют новые наукоемкие отрасли. Север и Восток с их угольно-металлургической и текстильной специализацией, которые когда-то процветали, сейчас стали депрессивными районами. Значение их резко уменьшилось. Одновременно быстро растет роль южных и западных районов.

Хозяйство Франции ярко характеризуется дефицитом собственных энергоресурсов и их значительным импортом. Добыча угля в стране составляет менее 10 млн. т (в 50-е годы более 60 млн. т), нефти - 122 млн. т и природного газа - 5 млрд. куб. в год. Франция относится к числу крупнейших импортеров энергоресурсов, особенно нефти. Импортируются также природный газ и уголь. Импорт нефти (до 90 млн т в год, преимущественно из Алжира и стран Персидского залива) осуществляется морским путем. Главными пунктами приема нефти и ее переработки является Гавр и Марсель. Трубопроводами Гавр связан с Парижем, Марсель - с Германией через Лион и Страсбург. Природный газ поступает из Нидерландов, России и из Алжира.

С дефицитом минерального топлива связана большое внимание к развитию гидро-и атомной энергетике. Даже перед второй мировой войной доля ГЭС и ТЭС в производстве электроэнергии была одинаковой. Более 2/3 мощностей ГЭС сосредоточено в Альпах (реки Рона, Изер, Дюранс), остальные - на западе Центрального массива и в Пиренеях. Франция сама производит ядерное топливо. По мощности АЭС (60 млн кВт) она уступает лишь США. На атомную энергетику приходится 50% производимой электроэнергии. Местами расположения АЭС стали долины Роны и Луары и побережье Ла-Манша. Научные институты атомной энергии существуют в конурбации Парижа и в Гренобле. Франция является ведущим экспортером атомной технологии и технологии хранения радиоактивных отходов. Первую в мире приливную электростанцию (ПЭС) построена в Бретани в устье реки Ране на берегу Ла-Манша, где высота приливов достигает 13 м. Годовая выработка электроэнергии составляет 450 млрд кВт ч; часть ее Франция передает своим восточным соседям.

Черная металлургия Франции находится в состоянии депрессии, мощности металлургических заводов используются на 60 %. Крупнейший в Западной Европе Лотарингский железорудный бассейн сейчас стал экономически невыгодным как по условиям залегания руды, так и через ее качество и технологию обогащения. Черная металлургия ориентируется на импортное сырье и топливо. Новые металлургические предприятия сосредоточены в морских портах (Дюнкерк, Фос), старые - в Лотарингии, а также в районах производства дешевой гидроэнергии. Ведущим французским продуцентом и экспортером в этой отрасли продолжает оставаться государственная сталелитейная компания "Юзинор - Сасилор". На предприятиях компании производится 29,1 % ее производства в стране.

Цветная металлургия - важная отрасль экономики страны. Особенно развиты алюминиевая и свинцово-цинковая отрасли: добыча боксита составляет 1,3 млн. т, что позволяет выплавлять более 300 тыс. т сырого алюминия, свинца производят также около 300 тыс.т, что выводит Францию на 5-е место в мире . Наиболее развитая отрасль в департаментах Вар и Эро. Лидером французской цветной металлургии является государственная компания "Пешине", на долю которой приходится 93,2 % всего производимого в стране алюминия (общий ежегодный объем производства алюминия компанией около - 600 тыс. т).

Машиностроение является ведущей отраслью промышленности Франции как относительно удельного веса занятых (38 %), так и по объемам валовой продукции. В целом предприятия машиностроения размещены в районе Большого Парижа, Севере Франции и Лионе. Доминирующей отраслью машиностроения является его транспортная подотрасль, а особенно автомобильная промышленность. Автомобильная промышленность во Франции отличается очень высокой степенью монополизации. На крупнейшие автомобильные компании "Рено" и "Пежо" приходится более 90% продаж и почти 100% экспорта в отрасли. Лидирующее положение на французском рынке автомобилей занимает государственная автомобильная компания "Рено", национализирована в 1946 году, на долю которой приходится почти половина

произведенных во Франции автомобилей и примерно такая же доля стоимости французского Автоэкспорт. Частная автомобильная компания "Пежо" практически не уступает государственной "Рено". Предприятия автомобилестроения размещены в Париже, Лионе, Рени, Дуэ и Сошо-Монбельяр. Авиаракетная промышленность отличает Францию из числа стран Европы и мира, находится в государственной собственности. Предприятия отрасли размещены в Париже, Тулузе, Бурже, Бордо, Байонне и Мариньян. Франция была третьей страной мира, которая запустила собственный спутник Земли. Она имеет широкую космическую программу и космодром Кру в Гвиане. Судостроение Франции сейчас находится в состоянии стагнации, предприятия размещены в Нанте, Дюнкерке (гражданское судостроение), Тулоне, Бресте, Шербурзи (военное судостроение). Франция выпускает новейшие модели тепло-и электровозов. Важной отраслью выступает также электронное машиностроение, выпуск бытовых электроприборов. Наибольшим производителем и экспортером электроники и электротехники во Франции является "Компани женерадьелектрисите" (с 1981 по 1986 г. - государственная компания, в 1987 году - реприватизирован). Более половины продукции компании идет на экспорт, на ее предприятиях занято около 55 % работающих в электротехнической отрасли. На французских заводах изготавливают также оборудование для химической промышленности, сельскохозяйственные машины, офисную технику, средства связи, современное вооружение. Страна является пионером волоконной оптики.

В химической промышленности действует значительное количество крупных предприятий, что связано с необходимостью значительных капиталовложений для достижения конкурентоспособности производства. Крупнейшей в отрасли является государственная химическая компания "Рон - Пуленк", национализирована 1981 года, стабильно входит в 20-ку крупнейших промышленных компаний страны. Среди парфюмерно - косметических фирм, которых на французском рынке действует около 300, абсолютным лидером является компания "Л'Ореаль", входящая по величине консолидированных продаж в число 10 крупнейших химических компаний страны. Большим узлами и центрами химической промышленности Франции является Париж, Лион, Страсбург, Монлюсон, Клермон-Ферран, Марсель и в целом северо-восток страны. Как экспортер химической продукции Франция занимает 3-е место в мире.

Легкая промышленность издавна занимала значительное место в структуре французской экономики, которая сейчас, однако, находится в состоянии упадка и развивается на импортированном сырье. Предприятия текстильной промышленности размещены в трех основных районах: Север Франции (шерстяная, льняная, хлопкопрядильная, джутовая отрасли), Вогеzy и Эльзас (хлопчатобумажная промышленность), Лион (производство синтетических волокон и тканей). Центрами трикотажной промышленности является Париж, Труа, Рубе. Париж исторически считается центром высокой моды (статус "мирового законодателя мод"). В отрасли занято более 300 тыс. человек.

Франция значительной мере обеспечивает внутренний рынок древесины за счет собственного лесопиления хвойных пород, промышленно выращиваются. Значительным является производство бумаги и картона (7 млн т в год).

Пищевая промышленность Франции насчитывает около 4 тыс. предприятий, из них 3,5% приходится на долю крупных, а 14,6 % - средних предприятий, которые размещаются преимущественно в небольших городах и сельской местности. Большую роль в этой области играют производственные кооперативы. Крупнейшей пищевкусовой компанией является БСН, которая по величине продаж входит в 20-ку ведущих промышленных компаний Франции. Производится более 70 млн.т мяса, 5 млн.т сахара, 500 тыс.т масла, 5,5 млн.т вина и т.п.

Литература

1. Франция : [электронный ресурс]. – Режим доступа : [www.calend.ru
http://www.insee.fr/fr/insee_regions/idf/themes/dossiers/geographie_emploi/docs/geo_emploi_11.pdf](http://www.insee.fr/fr/insee_regions/idf/themes/dossiers/geographie_emploi/docs/geo_emploi_11.pdf)
2. История Франции: [электронный ресурс]. – Режим доступа : http://www.insee.fr/fr/insee_regions/alsace/themes/essentiel_industrie_alsace.pdf

УДК 793.22(44)(043)

Гнатюк Светлана Романовна

РОЖДЕСТВО В ФРАНЦИИ

Актуальность этой темы состоит в том, что Рождество (Noël) это самый известный

праздник, который празднуется в каждом уголке мира, но везде по-разному. Рождество – один из самых главных событий в году для любой французской семьи, каким бы ни было ее вероисповедание, никто не остается равнодушным к этому празднику. Особенно он важен для детей, которые находят свои подарки у наряженной, сверкающей огоньками елки.

Целью написания работы является рассмотрение празднования Рождества именно во Франции и изучение традиций французов в этот период.

Первоначально основанное на цикле зимнего солнцестояния, продолжающегося 12 дней, празднование Рождества в современной Франции растягивается на целый месяц. Начинаясь 6 декабря, в день святого Николая, оно подходит к концу только 6 января – в день Короля (или день Эпифании). Этот период является самым радостным и приятным в году как для взрослых, так и для детей.

По традиции, в день Святого Николаса французский Дед Мороз (Le Père Noël) приносит детям подарки и сладости. Согласно поверью, он приезжает в деревянных башмаках на ослике и, пробираясь в дом через дымоход, оставляет детям подарки в обуви, которую те заранее поставили рядом с камином. Тех детей, кто в уходящем году вел себя плохо, посещает злой Пер Фуетар (Le Père Fouettard) [1, с 143].

Само Рождество во Франции отмечают 25 декабря традиционным ужином в кругу семьи. Рождественский ужин «ревейлон» (réveillon) под украшенной елкой – дело сугубо семейное, с освященным традицией меню, где непременно должно фигурировать семь блюд: суп с шалфеем и чесноком, шпинат или треска, зеленые и черные маслины, жареная рыба, цветная капуста, сельдерей в анчоусном масле, улитки, традиционный деликатес - гусиная печенька. Перед грядущими праздниками заранее откармливают гусей и индюшек, режут свиней, заготавливают колбасы. На праздничном столе при этом обязательно должно быть лучшее вино, а также шампанское, трюфеля, паштет из гусиной печени и устрицы. В Бретани на рождественский стол также подают лепешки из гречихи со сметаной, а в Провансе изготавливают 13 десертов, которые символизируют Христа и 12 апостолов.

Обязателен процесс обмена открытками с пожеланиями веселого Рождества и счастья в Новом году. Особая традиция французов - подготовка рождественского полена. Это делалось для того, чтобы повисить и улучшить качество урожая. Для полена выбиралось то дерево, плоды которого были предпочтительнее. Считалось, что спиленный ствол дерева обладает магическими свойствами и может воздействовать на урожай. Дуб и бук, например, употребляли главным образом для того, чтобы заручиться урожаем их плодов, которые до конца средних веков составляли крестьянскую пищу, а затем – для скота. В некоторых провинциях принято прятать в рождественское полено подарки для детей, особенно сладости и фрукты. Рождественским поленом может служить также пирог или паштет, выложенный в форме полена.

За несколько дней до Рождества во всех соборах начинаются вечерние концертные программы. Главная рождественская служба проходит в Notre Dame de Paris. На Елисейских полях происходит массовое гулянье. Там светло как днем от множества разноцветных лампочек, развешанных на деревьях [2, с. 46-47].

Ель – символ Рождества во Франции. Являясь символом вечной жизни, ель была неотъемлемым элементом украшений в течение Сатурналий. Однако во Франции использовать это дерево при праздновании Рождества стали позднее. Эта традиция пришла во Францию из Германии, сначала распространившись в Эльзасе, предположительно в XVI веке, а затем в Лотарингии. В другие французские регионы рождественская елка пришла вместе с жителями вышеупомянутых регионов, бежавших после немецкой аннексии 1871 года. С тех пор это увлечение не угасает. Произошло настоящее воскрешение древнего культа дерева: ель наряжают, украшают гирляндами огней и стеклянными шарами. Когда-то ель украшали только фруктами, чаще всего яблоками. В 1858 году случился очень плохой урожай яблок. Тогда стеклодувы Лотарингии создали стеклянные шары, чтобы заменить яблоки. Вот откуда появилась традиция елочных украшений.

Неотъемлемая традиция празднования рождества – это «рождественские ясли» (вертеп), которые изображают сцену рождения Христа. Устанавливают их в церквях и в частных домах. В Марселе, в Экс-ан-Провансе, Обане многие мастера изготавливают и расписывают вручную фигурки святых – сантоны (Santon). Согласно легенде, основателем этой традиции был святой

Франциск Ассизский (Saint François d'Assise). Ясли, созданные в Праге в 1562 году, известны как первые в мире. Что касается Франции, то первые ясли, окруженные двадцатью деревянными позолоченными статуями, до сих пор можно увидеть в церкви Шаурса (Chaource), в департаменте Об (Aube). Долгое время рождественские ясли устанавливали только в церквях, пока аристократические семьи не стали устанавливать их в своих домах, а затем и богатые буржуа переняли этот обычай. В 19 веке целыми сериями стали выпускать миниатюрные фигурки святых. Иметь их в доме становилось все более и более популярно, а сегодня такую фигурку можно найти практически в каждой семье. Сцена яслей такова: младенца в колыбели окружают родители, легендарные вол и осел, пастухи, волхвы, теснятся простой люд в костюмах XIX века. В этой постановке персонажи из народа играют важную роль, особенно в Провансе, где изображают восторженных рыбака, продащицу рыбы, женщину с глиняным кувшином, пряжу с веретеном, глашатая с барабаном. В течение месяца, предшествующего Рождеству, проходят многочисленные ярмарки, где продают фигурки святых [3].

С 1 по 6 января во Франции отмечают «Пиры дураков» (Fêtes de fous). В эти дни проходят карнавальные гуляния под предводительством «Господина Беспорядка» (M. Trouble), которым назначался самый главный дурак в округе. В последний рождественский день, 6 января, проходит семейный «Пир королей» (Fête des Rois). В честь него пекут традиционный миндальный торт и украшают его бумажной короной. Ее маленькую копию прячут внутри торта. Тот, кто ее найдет, становится Королем или Королевой на один день [1, с. 145].

Иностранцы, посещающие Францию в этот период, видят самое сокровенное, самое настоящее из жизни французов. Царит атмосфера праздника, тепла и добра, а также искреннего гостеприимства. Торговые улицы ярко иллюминированы огромными снежинками из лампочек, сияющими огнями праздничные елки в огромных количествах стоят не только в квартирах и на улицах, но и в подъездах домов, толпы народа лихорадочно хватают все, что согдится в подарок, особенно детям [3].

Литература

1. Голованова И. С. Национальные праздники Франции / И. С. Голованова. – Львов, 2012. – 216 с.
2. Точилина Д. В. Праздники Франции / Д. В. Точилина. – Киев, 2010. – 143 с.
3. Календарь праздников Франции : [электронный ресурс]. – Режим доступа : www.calend.ru

УДК 811.133.1'373.46(043)

Захарова Александра Романовна

ПРОДУКТИВНОСТЬ ПРЕФИКСОВ В СОВРЕМЕННОМ ФРАНЦУЗСКОМ ЯЗЫКЕ

В современном французском языке существует много способов образования новых слов, к числу которых относятся аффиксальная деривация, словосложение, конверсия, сокращение слов, адъективация, субстантивация. К одному из наиболее продуктивных способов словообразования можно отнести префиксацию. Под префиксацией понимается образование новых слов с помощью добавления префиксов. Префиксальные неологизмы могут использоваться как для образования терминологических единиц, так и для обозначения узувальных понятий.

Под продуктивностью префиксов понимается пригодность образования новых слов на данном этапе развития языка. Морфемы с высокой продуктивностью называются продуктивными, с низкой – непродуктивными. Определить продуктивность довольно просто: чем чаще появляется морфема в неологизмах, тем она продуктивнее.

Целью данной работы является анализ наиболее продуктивных префиксов в современном французском языке.

На появления новых слов и изменения в словарном запасе того или иного общества влияют многие причины: политические, экономические, культурные, социальные изменения в стране, а также научно-технический прогресс.

Во французском языке префиксация является одним из активных способов образования новых слов, в рамках которой появляются новые префиксы для образования неологизмов. В отличие от суффиксации она не изменяет часть речи деривата и является разновидностью синтетического (аффиксального) словообразования.

Самыми активными префиксами во французском языке являются следующие типы префиксов:

1. Префиксы, которые имеют отрицательно-привативное значение (*non-*, *anti-*, *dé-*, *in-* и др.). Отрицательно-привативные префиксы при присоединении к слову, придают слову противоположное значение. Например:

- *la non-agression*

Ils ont signé un pacte de non-agression. – Они заключили договор о ненападении.

Следует отметить, что префикс *non-* является одним из самых продуктивных отрицательных префиксов.

- *l'antisémitisme* (в данном слове также используется конфиксальный способ образования, с помощью суффикса *-isme*)

L'antisémitisme était répandu dans l'Empire Russe au niveau de l'État. – Антисемитизм был распространен в Российской империи на государственной уровне.

- *la déculpabilité*

Sa déculpabilité a été prouvée devant le tribunal. – Его невиновность была доказана в суде.

2. Префиксы интенсивности (*super-*, *hyper-*, *ultra-*, *archi-*, *extra-*, *sur-* и др.). Эти префиксы в современном французском языке чаще всего используются в рекламе со значением «высшая степень качества»: *extra-épaisse*, *ultra-solaire*, *extra-plat*, *mini-vélo*, *mini-frigo*. Также зачастую применение таких префиксов можно встретить в образованиях научно-технической терминологии и некоторых других разновидностях литературного языка [1, с. 64]: *ultra-violet*, *supersonique*, *superaudible*, *extra-atmosphérique*. Например:

- *un super-ordinateur* (компьютерная лексика)

IBM a livré à un centre de recherche de Barcelone le quatrième super-ordinateur le plus puissant du monde. – ИБМ доставил в научно-исследовательский центр в Барселоне четвертую по мощности вычислительную машину в мире.

- *un hyperlien* (компьютерная лексика)

Un hyperlien dans GenoPro fonctionne de la même façon qu'un hyperlien sur une page Web. – Гиперссылка в программе ГеноПро функционирует также, как и гиперссылка на странице в сети.

- *ultra-chic*

Son image était ultra-chic hier soir. – На вчерашнем вечере у него был шикарный образ.

3. Итеративные префиксы, которые выражают повторение действий (*re-*, *r-*, *ré-*), например:

- *relire*

Il faut qu'on relise ce text et après le traduisse. – Нужно прочитать это текст, а потом его перевести.

la reforme

Les réformes militaires d'Alexandre II ont été réalisées en 1860-1870. – Военные реформы Александра II были проведены в 1860-х-1870-х годах.

4. Префиксы, выражающие предшествование (*pré-*). Эти префиксы обозначают предупреждение какого-либо действия, например:

- *une précaution*

Ces porcelaines sont fragiles : il faut les laver avec précaution. – Эта фарфоровая посуда очень хрупкая: её нужно мыть с осторожностью.

5. Префиксы, имеющие пространственное значение (*sur-*, *trans-*, *inter-*, *a-*, *en-* и др.). Данные префиксы имеют латинское происхождение. Они могут означать перемещение, прохождение сквозь что-либо, а на русский язык подобные лексемы чаще всего переводятся с префиксом *пере-* [2, с. 156], например:

- *surchargé*

Le bus de matin était surchargé. – Утренний автобус был перегружен.

- *la transmission*

Le patrimoine culturel est la transmission des valeurs et des traditions de leurs ancêtres aux générations futures. - Культурное наследие это передача ценностей и традиций предков будущим поколениям.

- *international*

Voici la liste des indicatifs téléphoniques internationaux. - Вот список международных телефонных кодов.

Таким образом, проанализировав префиксальные образования в современном французском

языке, мы доказали их продуктивность и значение в образовании новых слов. Наиболее продуктивными префиксами являются префиксы интенсивности и повторения действий. Можно констатировать, что префиксация является одним из активных словообразовательных средств, позволяющих создавать новые лексические единицы, призванные удовлетворить потребности номинирования, возникающие в тот или иной период развития общества.

Литература

1. Халифман Э. А. Словообразование в современном французском языке (для ин-тов и фак. ин. яз.) / Э. А. Халифман, Т. С. Макеева, О. В. Раевская – М. : Высшая школа, 1983. – 218 с.
2. Гак В. Г. Беседы о французском слове (из сравнительной лексикологии франц. и рус. яз.) / В. Г. Гак – М. : КомКнига, 2006. – 366 с.

УДК 316.723(44)(043)

Коваленко Анастасия Сергеевна

МОЛОДЁЖНЫЕ СУБКУЛЬТУРЫ ФРАНЦИИ

Темой нашего исследования являются молодёжные субкультуры Франции. Говоря о молодёжных субкультурах, необходимо для начала определиться с самим понятием субкультуры. Термин субкультура (*лат. sub* – под и *cultura* – культура; *подкультура*) пришёл к нам из английского языка и обозначает компонент целостной системы культуры, являющий собой суверенное целостное образование внутри господствующей культуры [1, с.8], а также социальные группы носителей этой культуры. Молодёжные субкультуры – это неформальные молодёжные объединения, представители которых несут определённую идеологию. Они создавались на протяжении многих лет молодыми людьми в знак их протеста против общества и установленных им рамок.

Актуальность темы определяется тем, что молодёжные субкультуры, как культурологический феномен, как сложное и многозначное социальное явление, невозможно обойти при изучении культуры Франции. Они отражают изменения, происходящие в общественной жизни французской молодёжи, особенности их менталитета. Их изучение даёт нам более полное представление о культурной и политической жизни Франции в разное время. Мы рассмотрим этот феномен на примере нескольких молодёжных французских субкультур разных годов.

Цель настоящей работы состоит в том, чтобы осмыслить процессы, происходящие в субкультурном пространстве Франции, понять суть некоторых французских субкультур, постичь их «плюсы» и «минусы», их роль и значение.

«Les blousons noirs» или «Кожаные куртки» - французская молодёжная субкультура, появившаяся в 50-х годах прошлого столетия и достигшая своего апогея в 1958-1961 гг. [2]. Она появилась во Франции под влиянием Соединённых Штатов, где существовало аналогичное неформальное объединение гризеров (от *англ. grease* — «бриолин», также «бриолинщики»). В первую очередь эта субкультура была связана с определённым дресс-кодом и рок-н-роллом. Её представителями являлись в основном молодые люди, вышедшие из среднего класса. Они организовывали криминальные банды, устраивали разборки на улицах Парижа и в его окрестностях. Между собой дрались насмерть, не пренебрегая использованием кастетов, ножей, велосипедных цепей. В газетах того времени представители этой субкультуры описаны, как молодые головорезы, жестокие и асоциальные. Вскоре после появления этой субкультуры, она стала набирать обороты с невиданной скоростью. Около 1960 г. по всей Франции молодые люди, следующие моде, одевают чёрные кожаные куртки, выцветшие джинсы, шипованные кожаные пояса и широкие клетчатые рубашки. Они зачесывают волосы назад, оставляя над лбом широкий ассиметричный «кок» и закрепляя его бриолином (на их жаргоне это называлось «банан», (фр. banane)). За неимением мотоциклов – роскоши, доступной только богатым людям – они катаются на мопедах. Для большего эффекта, «кожаные куртки» и их последователи (сами они называли себя «хулиганы» (фр. *loulous*)) изображают из себя brutальных ребят и говорят на сленге, заимствованном из мира гангстеров. Это происходит вплоть до 1962 г., пока новая мода не отодвигает на задний план эту субкультуру.

Этой новой модой становится музыкальный стиль йе-йе (фр. *yé-yé, yéyé*), стиль в молодёжной поп-музыке, сложившийся во Франции в начале 1960-х годов и через некоторое время распространившийся по другим европейским странам. Многие эстрадные исполнители,

начавшие свою карьеру на рубеже 50-х – 60-х годов, не обошли его стороной. Во Франции это прежде всего Шейла, Франс Галль, Сильви Варган, Брижитт Бардо, Франсуаза Арди, Далида, Мишель Торр. Что интересно, пели в этом стиле в основном девушки. Термин «йе-йе» был широко распространён во Франции и Канаде и являлся французской транскрипцией английского слова «да» (англ. yes). В широком смысле, йе-йе – это не только музыкальный стиль, но и целая молодёжная субкультура, представители которой носили узкие брюки, обтягивающие блейзеры и увлекались поп-музыкой, адаптированной с английского. Она практически сошла на нет к началу 1970-х годов, как раз в то время, когда на сцену выходят французские рок-исполнители.

Говоря о субкультурах, зародившихся непосредственно во Франции, нельзя не упомянуть о такой субкультуре как паркур (фр. parkour, искажённое от parcours, parcours du combattant – дистанция, полоса препятствий). Она зародилась ещё до Первой мировой войны. В 1875 г. Жорж Эбер, служивший в военно-морском флоте создаёт так называемый «Натуральный метод» (фр. méthode naturelle) движения – это военная методика обучения, включающая в себя бег, прыжки, скалолазание и др. Позже, в 70-х годах этот метод развивается в искусство рационального перемещения и преодоления препятствий, как правило, в городской среде. Паркур становится субкультурой, представители которой пропагандируют философию особого взгляда на мир, как на тренировочную площадку. Для многих он является стилем жизни. Представители этой субкультуры называют себя «трейсерами» (фр. traceur), что дословно переводится с французского как «прокладывающий путь», или «ямакаси» (фр. yamakasi), по названию первой французской паркур-команды. Сейчас эта субкультура широко известна во многих странах и постепенно превращается в спортивную дисциплину.

Ещё одна не менее известная, но более агрессивная субкультура – скинхеды. Во Франции они появились в конце 80-х годов, вследствие тяжёлой экономической и политической ситуации, связанной с массовой безработицей и возрождением неolibеральной политики. Первые французские скинхеды были в основном либо фашистской ориентации, либо вообще аполитичными. Они нападали на иностранцев, занимались разбоем и грабежами, срывали концерты. Они часто появлялись в прессе и на телевидении, окружая себя, таким образом, дурной славой. Им необходимо было что-то противопоставить, и так появились первые французские «красные скинхеды». Таких группировок во Франции множество, и на данный момент, самые большие по численности находятся в Париже и Марселе. Они достаточно сильно отличаются между собой: если отдельные группы имеют свой кодекс чести и ставят своей целью борьбу за справедливость, то другие ведут себя не многим лучше неонацистов. Представители этой субкультуры во Франции смешивают стандартные элементы одежды британских и американских скинхедов (куртки-бомберы и высокие ботинки), стиль «psychobilly» (красные банданы и стрижки налысо) и ранним рэп-стилем (бейсболки и широкие штаны). Выглядит всё это весьма оригинально.

Делая вывод, можно сказать, что французские молодёжные субкультуры достаточно разнообразны, как и во всём остальном мире. Многие из них развиваются под влиянием Соединённых Штатов и Англии, но есть и типично французские. Они абсолютно разнятся по своей философии, музыкальным направлениям, стилю одежды, но есть одна черта, которая их объединяет – стремление противопоставить себя обществу, своеобразный бунт против его устоев.

Литература

1. Беляев И. А. Культура, субкультура, контркультура / И. А. Беляев, Н. А. Беляева // *Духовность и государственность : сборник научных статей*. – Вып. 3; под ред. И. А. Беляева. – Оренбург : Филиал УрАГС в г. Оренбурге, 2002. – С. 5–18.

2. Blouson noir (sous-culture) / Wikipédia. L'encyclopédie libre. – Режим доступа : [https://fr.wikipedia.org/wiki/Blouson_noir_\(sous-culture\)](https://fr.wikipedia.org/wiki/Blouson_noir_(sous-culture)).

УДК 379.85(44)(043)

Козицкая Алина Алексеевна

ОРГАНИЗАЦИЯ ТУРИСТСКОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ВО ФРАНЦИИ

Франция - самая посещаемая страна в мире, поэтому рассмотрение ее организационной деятельности является *актуальным* на сегодняшний день. Франция является одной из самых высокоразвитых стран, мощная индустрия и высокотехнологичное производство которой позволяют создавать туристские проекты любой сложности и капиталоемкости. Она принимает

около 10 % международных туристских потоков и по этому показателю с большим отрывом лидирует на глобальном туристском рынке.

Целью данной работы является изучение организации туризма во Франции.

Доля туризма во Франции достигла 6 % ВВП страны. В туристской индустрии занято около 1 млн. работников. Эта цифра возрастает примерно вдвое, если принять во внимание рабочие места, созданные в смежных с туристским сектором отраслях. Представление о богатстве культурно-исторического потенциала страны дает перечень объектов, занесенных в Список всемирного наследия ЮНЕСКО. Наряду с природным и историко-цивилизационным факторами, важной предпосылкой туристской деятельности является высокий уровень социально-экономического развития страны [1, с. 75-76].

Система государственного регулирования туристской деятельности во Франции имеет сложную организационную структуру. Ее возглавляет министр туризма, Сильвия Пинель, наделенный аудиторскими и контрольными полномочиями. Ему подчиняется Генеральная инспекция по туризму, которая выполняет представительские функции, контролирует работу иностранных туристских офисов во Франции и французских – за границей, осуществляет надзор за деятельностью других туристских организаций, а также отслеживает ситуацию на французском и зарубежных туристских рынках.

Среди организаций, вносящих большой вклад в развитие национального туризма, важное место занимает "Дом Франции". Он был создан в 1987 г. под началом министра туризма, Сильвии Пинель. Особая форма его организации – объединение с экономической целью – выбрана не случайно. Другая организация – ОДИТ Франс – в форме "объединения с пользой для общества" образована при министре туризма для проведения исследований в области туризма, мониторинга туристского рынка, предоставления консалтинговых услуг и проведения экспертизы туристских проектов [2, с. 165].

Франция является лидером по количеству принимаемых туристов – в 2010 году страну посетило более 80 млн. человек. Франция стала первой страной в Европе, которая провозгласила политику «открытых дверей». Во Франции насчитывается около 40 тыс. культурных памятников. Но не только они привлекают такое большое количество туристов. Национальные традиции и обряды, ремесла, гастрономическое искусство, а также различные культурные события (карнавалы и фестивали, праздники) является тем фактором, который способствует увеличению числа посетителей.

Что касается самих французов, то большая их часть предпочитает путешествовать в пределах Франции. Развитие внутреннего туризма во Франции сталкивается с двумя основными проблемами - сокращением продолжительности пребывания в местах назначения и сезонностью туристского спроса. Туристские поездки становятся менее длительными, но более частыми. Этому способствует увеличение продолжительности оплачиваемого отпуска. Отпуск, который составляет во Франции 5 недель, французы берут по частям.

С конца 50-х до середины 80-х годов во Франции широко практиковался летний отдых на общедоступных туристских базах, которые финансировались за счет госбюджета. Со временем формы проведения отпуска изменились. Сегодня все больше французов путешествуют в домах на колесах. Караванинг стал не просто разновидностью туризма, но особым стилем жизни и даже культуры французов. Возникли общества любителей домов на колесах. Мобильность, автономность и комфорт – три принципа, на которых основан караванинг. В отпуске французы уделяют большое внимание поддержанию физической формы и предпочитают активные формы отдыха. В 80 % поездок предусматриваются занятия физической культурой.

Стоит отметить, что Франция в равной степени вовлечена во внутрорегиональный европейский туристский обмен. На страны этого региона (в основном соседние государства-члены ЕС), приходится 90 % международных туристских прибытий. Одним из основных рынков, генерирующих туристские потоки, является Великобритания. Ее доля в структуре прибытий во Францию составляет 20 %. Значительная часть англичан отправляется во Францию для отдыха по модели «море – солнце – пляж». Другие предпочитают знакомство с городами, где они могут расширить горизонты познания [3, с. 132-135].

Чтобы не сдавать свои позиции на мировом туристском рынке, Франция старается привлечь новые категории клиентов. Она уже предприняла ряд шагов, например, определила

перспективные туристские рынки: Южная Америка, Восточная Европа, Ближний Восток, Китай, ЮАР – и приступила к их освоению. Также Франция значительно расширила спектр предлагаемых туристских продуктов: деловой туризм и природо-ориентированный туризм.

Уровень развития туризма регионов Франции весьма значителен, так же как и в туристской специализации. Велики контрасты между столичным и другими районами страны. Используется деление страны на 11 главных туристских регионов и 7 районов, которые включают в себя Иль-де-Франс, Эльзас, Аквитания, Овернь, Бургундия, Бретань, Корсика, Юг-Пиренеи, Лотарингия, Нормандия, Луара, Пикардия, Рона-Альпы, Ривьера др.

Большое внимание во Франции уделяется организации туризма для лиц с ограниченными физическими возможностями. Важным направлением государственной политики является создание положительного образа страны, как туристского направления и его продвижения на мировом рынке путешествий.

Переход на единую европейскую валюту – евро оказало сильное влияние на развитие французского туристского рынка. Франция была в числе 12 стран, образовавших Еврозону. Введение евро в обращение способствовало активизации туристской деятельности во Франции, несмотря на крайне неблагоприятный фон – экономический спад, войну в Ираке, эпидемию атипичной пневмонии, препятствовавших развитию туризма в мире. Оно сопровождалось уменьшением государственного вмешательства в сферу туризма и перестройкой туристской индустрии страны. С переходом на евро снизились риски, связанные с валютными операциями, упали издержки по финансовым операциям.

Франция развивает международное сотрудничество по нескольким направлениям: в области организации и регулирования туристской деятельности, в сфере профессионального туристского образования, в сфере экономики туризма, в области продвижения Франции на туристском рынке.

Государство различными способами поощряет местные проекты и инициативы туристского обустройства территорий, которые рассчитаны на привлечение иностранных и внутренних туристов. В стране создана современная инфраструктура туризма. В туристский сектор вкладываются значительные инвестиции, основная часть которых была направлена в гостинично-ресторанный комплекс. Особо важным направлением государственной политики в области туристического бизнеса является создание положительного образа страны как туристского направления и его дальнейшим продвижением на мировом рынке туристических услуг.

Литература

1. Виноградова Т. В. Технология продаж услуг туристской индустрии : учебник для вузов по специальности "Туризм" / Т. В. Виноградова, Н. Д. Загорин, Р. Ю. Тубелис ; Балт. акад. туризма и предпринимательства. – М. : Академия, 2012. – 236 с.
2. Чудновский А. Д. Управление индустрией туризма : учеб. пособие / А. Д. Чудновский, М. А. Жукова, В. С. Сенин. – 2-е изд. – М. : КНОРУС, 2005. – 448 с.
3. Кусков А. С. Основы туризма : электронный учебник / А. С. Кусков, Ю. А. Джаладян. – М. : КНОРУС, 2008. – 400 с.

УДК: 327.82(477:44)(043)

Кратовский Владислав Викторович

УРОВЕНЬ СОВРЕМЕННЫХ ДИПЛОМАТИЧЕСКИХ ОТНОШЕНИЙ УКРАИНЫ И ФРАНЦИИ

На данный момент отношения Украины и Франции переживают определенный подъем. Активное участие Французской республики в разрешении конфликта на Донбассе, переговоры в формате Нормандской четверки – явно способствуют улучшению и налаживанию двусторонних отношений между двумя государствами.

14 сентября новым послом Франции в Украине впервые была назначена женщина. Изабель Дюмон, она видит огромные перспективы в отношениях двух государств и намерена развивать их по мере своих сил.

"В нынешний период кризиса, связи между нашими странами становятся важнее, чем когда-либо. Франция присоединилась и продолжает участвовать в урегулировании конфликта и защите целостности Украины. Мне самой пришлось работать над подготовкой Минских соглашений и осуществлять мониторинг их выполнения: я буду заниматься этим и в Киеве,

непосредственно на месте событий. Франция остается бок о бок с Украиной в процессе начатых внутренних реформ, которым я, конечно, буду уделять большое внимание и поддержку".

Кроме того, Дюмон отметила, что Украина – страна, которая имеет не только проблемы, но и огромный потенциал и "решительно смотрит в будущее".

"Это страна, которая возникла на пересечении многочисленных исторических и географических влияний, с богатой и разнообразной культурой. Это страна, с которой Франция поддерживает экономические, коммерческие, культурные отношения и дружеские отношения", - высказала свои убеждения Дюмон в обращении к украинцам и французам, обещая развивать отношения Франции и Украины во всех возможных направлениях [1].

Также, МИД Франции надеется, что выполнение условий Минских соглашений поможет нормализовать отношения Украины с Россией и ЕС. Такое мнение в интервью изданию Le JDD 23 августа высказал министр иностранных дел Франции Лоран Фабиус.

«Мы не наивны, и проблема не в доверии. Сейчас необходимо напомнить и тем, и другим, что они не могут делать ничего, кроме как выполнять данные обещания, иначе их ждёт строгое наказание», – заявил Фабиус, отвечая на вопрос о том, можно ли доверять России в деле урегулирования донбасского конфликта.

По его словам, Россия иногда соглашается на уступки, а иногда говорит о том, что совершенно не влияет на сепаратистов, тем самым представляя «довольно смелое толкование действительности».

Официальный Париж, согласно утверждению Фабиуса, старается сделать всё возможное для обеспечения мира и безопасности.

«Мы действуем и ратуем за то, чтобы в Донбассе замолчало оружие, прошли выборы в соответствии с Конституцией Украины. Минские соглашения, за которые мы все несём совместную ответственность, определили условия, при которых Украина может вернуться к корректным отношениям с Россией и ЕС. Это наш ориентир», – добавил министр [2].

Также по словам президента Украины Петра Порошенко на данный момент отношения между Украиной и Францией находятся на самом высоком уровне за все время независимости.

2 октября, перед началом переговоров в нормандском формате в Париже прошла двусторонняя встреча президентов Украины Петра Порошенко и Франции Франсуа Олланда, сообщает пресс-служба президента Украины.

Порошенко и Олланд обсудили ситуацию на Донбассе и в Крыму, а также скоординировали свои позиции перед началом общих переговоров. Кроме того, стороны согласовали проведение совместного украинско-французского инвестиционного форума в ноябре.

"Отношения Украины и Франции находятся на самом высоком уровне за все время независимости", – сказал Порошенко.

Президенты Украины и Франции вновь отметили важность реформирования Совета Безопасности ООН и обсудили вопрос безвизового режима для украинцев.

Порошенко также пригласил Олланда посетить Украину с официальным визитом и получил согласие французского президента.

Сегодня, 2 октября, в Париже проходят переговоры лидеров стран "Нормандской четверки" Петра Порошенко, Ангелы Меркель, Франсуа Олланда и Владимира Путина, посвященные урегулированию конфликта на Донбассе.

Последние переговоры на подобном уровне состоялись в феврале 2015 года и закончились подписанием Минских соглашений [3].

Исходя из вышесказанного, можно утверждать, что отношения между двумя государствами на данный момент действительно находятся на очень высоком уровне. Остается лишь надеяться, что в дальнейшем государства продолжат контактировать на всех уровнях, включая высший и будут наращивать темпы своего сотрудничества.

Література

1) Посольство Франции в Украине впервые возглавила женщина [Электронный ресурс] - [Режим доступа]: <http://ru.tsn.ua/ukrayina/posolstvo-francii-v-ukraine-vpervye-vozglavila-zhenschina-486903.html>

2) МИД Франции: Выполнение Минских соглашений поможет наладить отношения Украины с Россией и ЕС [Электронный ресурс] - [Режим доступа]: <http://sharij.net/31571>

3) Украина и Франция договорились о проведении бизнес-форума в ноябре [Электронный ресурс] - [Режим доступа]: <http://gordonua.com/news/politics/Ukr-i-Franciya-dogovorilis-o-provedenii-biznes-foruma-v-noyabre-100483.html>

УДК 327(417+44)(043)

Лико Иван Игоревич

КУЛЬТУРНЫЕ СВЯЗИ УКРАИНЫ И ФРАНЦИИ НА СОВРЕМЕННОМ ЭТАПЕ

С незапамятных времен исторические и культурные судьбы Украины и Франции тесно переплетаются. Еще в XI веке дочь украинского князя Ярослава Мудрого Анна вышла замуж за французского короля Анри I и стала королевой Франции именно с этого момента началось тесное сотрудничество государств.

На современном этапе украинско-французское сотрудничество в области культуры осуществляется на основе Соглашения о культурном, научном и техническом сотрудничестве. С 1992 года в Киеве действует Французский культурный центр, официальное открытие которого состоялось в 1994 году в соответствии с межправительственным соглашением [1]. Он является главным звеном сети, в которую входят еще пять региональных центров, созданных в Харькове, Донецке, Днепропетровске, Львове и Одессе. Кроме того, значительную работу по развитию связей в области культуры и образования проводят инициативные комитеты «Альянс франсэз», идея основания которых принадлежит Украинской ассоциации франкофилов. На сегодня 8 из таких комитетов, которые выполнили условия Главного офиса, получили официальное признание Парижа. В сентябре-декабре 1999 г. впервые прошли Дни украинской культуры во Франции. С 2004 г. в Украине ежегодно проходит фестиваль "Французская весна".

С 2004 года при Посольстве Украины во Франции действует Культурно-информационный центр. В его помещении на регулярной основе происходят художественные, информационные, культурологические мероприятия, призванные способствовать созданию на постоянной основе украинского культурно-информационной "ячейки" в столице Франции. С 2005 г. в Париже и его пригородах при содействии Посольства ассоциация «Подснежники Украины во Франции» организует фестиваль «Взгляд из Украины». С 2011 году Посольством Украины совместно с украинскими ассоциациями Франции проводится масштабная художественная акция «Украинские сезоны».

Важным аспектом культурно диалога между Украиной и Францией является межрегиональное сотрудничество, в частности по линии породненных связей между городами Украины и Франции, на уровне округов, Почетных консульств и с опорой на общественные объединения (ассоциации).

Ежегодно Посольством совместно с украинскими общественными организациями и ассоциациями во Франции проводятся торжества в г. Санлис памяти Анны Киевской, королевы Франции.

Следует отметить плодотворное сотрудничество Культурно-информационного центра с Украинской школой искусств (УШМ), которая функционирует при КИЦ. Совместно с УШМ были организованы многочисленные художественные и образовательные мероприятия, в частности Международный музыкальный детский конкурс "Украинская весна под небом Парижа", Международный фестиваль «Замок искусств» в Нормандии, театрализованный фестиваль моды "Украинская осень в Париже", участие в котором приняли юные таланты из разных городов Украины и Франции.

В течение 2014 главный акцент в проведении мероприятий в Культурно-информационном центре (КИЦ) Посольства был сделан на праздновании 200-летия со дня рождения Т. Г. Шевченко. Совместно с Украинской школой искусств при КИЦ в течение отчетного года был осуществлен ряд просветительских мероприятий с привлечением украинских студентов, которые обучаются во французских вузах [2].

В ноябре 2014 г. при участии украинских писателей и журналистов, а также представителей ЮНЕСКО, дипломатических кругов, украинской и французской общин в помещении КИЦ состоялось проведение заключительной части торжеств в формате ток-шоу, посвященных 200-летию со дня рождения Т. Г. Шевченко.

Традиционно активной также была работа Посольства в рамках проекта "Золотые страницы украинской музыки". Большую огласку получили проведенные в КИЦ концерты известного

пианиста-виртуоза Д. Суховиенко.

Решительная поддержка евроинтеграционных стремлений Украины и ее демократических достижений, а также трагические события в Украине нашли свое отражение в ходе проведенных в течение года как в помещении КИЦ в Париже, так и в других французских городах концертов духовных произведений мирового репертуара и традиционных украинских песен-шедевров вокального искусства..

Тематика единой мирной и неделимой Украины также стала идеей торжественно открытой в КИЦ (октябрь 2014 г.) художественной выставки детских картин «Моя мирная Украина». Мероприятие состоялось благодаря сотрудничеству Всеукраинского благотворительного фонда И.Янковского «Инициатива ради будущего» и МИД Украины. На выставке было представлено 60 картин-победителей II Всеукраинского конкурса детских картин «Моя мирная Украина», проведенного весной 2014 года.

В сентябре 2014 г. в Культурно-информационном центре при Посольстве Украины во Франции состоялась торжественная встреча по случаю вручения престижного приза Европейского Союза Искусств «Золотая Европа» украинскому художнику А.Соломусе и арт-менеджеру И.Хранюку. Таким образом было отмечено художественную и культурную деятельность этих украинцев, которые внесли весомый вклад в сферу культурных ценностей, а также их поддержку прогрессивных направлений развития современного искусства.

В течение 2014 года во Франции проходил также ряд других выставок, которые имели большой резонанс во французском культурологическом обществе. Такие, как фотовыставки "Олицетворение огня" украинского художника И.Бабия, положительные отзывы вызвала тематическая выставка детского рисунка «Дружба без границ - 2014», которая была организована и проведена при участии украинской художественной студии «Аква» (Славутич), частной школы имени Ф. Рузвельта (г. Париж) и школы Святой Урсулы (г. Париж). Повышенное внимание посетителей получила персональная художественная выставка "Краски Украины в коврах и вышиванках семьи Пилюгина".

Важным направлением является также сотрудничество украинских и французских центров современного искусства. Так, 15 декабря 2014 в парижском музее современного искусства "Palais de Tokyo" представлена выставка «Культура и конфликт. Изоляция в изгнании» междисциплинарного культурного центра «Изоляция» (Донецк) [3].

В рамках выставки в Париже представлены проекты многих художников-дончан, видеointервью, аудиозаписи, которые средствами современного искусства позволяют рассказать о ситуации на оккупированных территориях Украины.

Улучшению отношений между Украиной и Францией очень помогает Французский культурный центр в Киеве, который вот уже третий год открыт для всех желающих. Деятельность Французского культурного центра очень разнообразна. Под руководством президента центра Марка Саньоля проводятся различные культурные мероприятия, такие, как кинофестивали, драматические и балетные представления, концерты классической и современной музыки, художественные, фото-, книжные, а также документальные выставки, конференции, коллоквиумы. Благодаря Французскому культурному центру в Киеве практически любой желающий может ознакомиться с самыми современными достояниями французской культуры, изучить или улучшить знания французского языка.

Таким образом, можно сделать вывод, что на современном этапе культурные связи Украины и Франции можно назвать динамично развивающиеся, значимый вклад в культурное просвещение вносят культурно информационные центры, которые на сегодняшний момент являются мостом, просвещающим и приближающим Украину к Европейской культуре, а значит и к самому Европейскому сообществу.

Литература

- 1.Посольство України у Французькій Республіці [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://france.mfa.gov.ua/ua/ukraine-france/culture>
- 2.Україна–Франція: соціально-політичні, економічні та культурно-освітні відносини (частина I) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.viche.info/journal/1742/>
- 3.Украина и Франция: идущие друг другу навстречу [Електронний ресурс]. – Режим доступу:

УДК 929Бурбоны(44)(043)

Лихачева Анна Игоревна

ДИНАСТИЯ БУРБОНОВ – СТАРЕЙШАЯ КОРОЛЕВСКАЯ ДИНАСТИЯ ЕВРОПЫ

Данная статья посвящена одной из старейшей и главной династии Франции – Бурбонам (*Bourbon*). Эта династия представляет интерес в истории и является предметом многих дискуссий, поскольку самые известные монархи Франции, такие, как Генрих IV, Людовик XIV, XV были её представителями. Цель данной статьи – проследить судьбу династии Бурбонов во Франции.

Бурбоны – старый французский род, который занимал долгое время французский и другие престолы, благодаря своему родству с королевским домом Капетингов (*Capétiens*). Имя династии происходит от названия замка в провинции Бурбоннэ (*Bourbonnais*). Бурбоны происходят от Робера, графа Клермонского, шестого сына французского короля Людовика IX Капетинга, который в 1272 взял в жены Беатрису из дома бургунских Капетингов, наследницу сеньории Бурбон. В 1310 эту сеньорию унаследовал их сын Луи I Великий. От его сыновей Пьера I и Жака I пошли старшая и младшая ветви Бурбонского дома. Что касается старшей ветви, потомков Людовика XV, то в их владении находился Бурбоннэ [1, с. 54].

Династия Бурбонов на французском престоле начинается с Генриха IV. Он был сыном Генриха III, который был убит в 1589 году. Поэтому, согласно Салийскому закону о престолонаследии, прямым наследником французского престола стал Генрих IV [1, с. 59]. Правление первого Бурбона (1589-1610), ознаменовалось тяжелым временем и потрясением для всей монархии. В это время проходили религиозные войны – католической партии противостояли сильные и влиятельные кальвинисты. Лишь перешедшему в католичество бывшему протестантскому вождю, ставшему позже королем, удалось восстановить религиозный мир и единство королевства. Гибкий, обладавший незаурядным умом, первый Бурбон Генрих IV смог укрепить центральную власть. От своей второй жены, Марии Медичи, Генрих IV имел пятерых детей, в том числе Людовика XIII. Людовик XIII, женатый на Анне Австрийской, оставил двух сыновей: Людовика XIV, и Филиппа, который получил титул герцога Орлеанского и сделался родоначальником младшей Бурбонской династии [1, с. 62]. С 1624 г. примеру «короля-солнце», Людовика XIV подражала вся Европа; нравы его двора, этикет, даже сам французский язык, пользовались неслыханной популярностью; его роскошный дворец в Версале стал недостижимым образцом для бесчисленных правителей. Он держал в своих руках нити всех политических интриг страны. Во внутренней политике Людовик пытался в соответствии с принципом «один король – одна религия» добиться религиозного единства подданных – конфликтуя с папой и янсенистами, преследуя гугенотов. Однако войны, в которых он искал военной славы, привели Францию к серьезным экономическим затруднениям [2, с. 196].

Сын Людовика XIV от брака с Марией-Терезией Австрийской, дочерью Филиппа IV, дофин Луи, умер уже в 1711 году, оставив от брака с Марией-Анной Баварской трех сыновей. В итоге, внук Людовика XIV, Людовик XV, стал его наследником в 1715 году. При Людовике XV удалось вновь консолидировать страну: монархия достигла наибольшего расцвета, олицетворяя величие, могущество и стабильность государства. Однако, в ходе неудачных войн с Англией она опять потеряла значительные территории в Европе и за морем. К тому же непомерно вырос ее долг.

Но в последней четверти XVIII в. начался затяжной финансовый кризис государства. Людовик XVI, вступивший на престол в 1774 г., пытался исправить положение. Но его непоследовательные реформы не дали ожидаемых результатов. И тогда он был вынужден уступить общественному мнению. Людовик XVI созывает Генеральные штаты, открытие которых в мае 1789 г. послужило началом глубокой, всеохватывающей и кровопролитной революции.

Период Великой французской революции нередко сравнивают с лабораторией, в которой опробовались различные формы устройства государственной власти: конституционная монархия, демократическая республика, революционная диктатура и т.д. Причем все режимы,

быстро саморазрушались будучи неэффективными. К началу XIX в. страна скатилась к военной диктатуре, вскоре укрывшейся за пышным фасадом империи [3, с. 287].

То обстоятельство, что Людовик XVI умер не своей смертью, окруженный скорбящими родственниками, а был казнен по приговору революционного трибунала, наложило отпечаток трагизма на всю его судьбу и обусловило полярность мнений о нем. Постепенно к власти пришел Наполеон Бонапарт, представитель новой династии, вошедший в историю как Наполеон I. Династия Бурбонов на время сошла с политической арены. Но в 1815 году, когда император признал свое поражение, Бурбоны снова сели на трон [3, с. 289].

Таким образом можно сказать, что династия Бурбонов правила во Франции почти два столетия и является одной из самых могущественных в истории. Все монархи были выдающимися личностями. Некоторые их изречения, ставшие личным девизом, вошли в историю и характеризуют период их правления. Эти люди творили историю. На примере Бурбонов можно проследить этапы развития этой страны: в период их правления Франция была могущественным государством Европы. История правления этой династии осталась в памятниках литературы, архитектуры, скульптуры.

Литература

1. Ревякин А. В. Французская династия Бурбонов, Орлеанов, Бонапартов / А. В. Ревякин // Новая и новейшая история, 1992. – № 2. – 197 с.
2. Хартман И. К. Французские короли и императоры / И. К. Хартман. – Ростов на Дону : Феникс, 1997. – 255 с.
3. Рыжов А. К. Все монархи мира / А. К. Рыжов. – М. : РИЦ «Альфа», 2000. – 312 с.

УДК 37(44)(043)

Михнева Анна Андреевна

СИСТЕМА ОБРАЗОВАНИЯ ВО ФРАНЦИИ

Актуальность исследования: образование во Франции является одним из лучших в мире. Высшее образование представлено большим количеством школ и университетов и дает возможность выбора любой специализации обучения. Согласно результатам исследования, проведенного в 2006 году Организацией Экономического Сотрудничества и Развития, Франция продемонстрировала очень хорошие показатели набрав 495 баллов и вошла в число стран-лидеров. Вперед она пропустила такие страны как США, Великобританию и Германию. Достаточно простые условия поступления во французские высшие учебные заведения делают эту страну весьма привлекательной для абитуриентов.

Цель данной работы состоит в изучении особенностей развития современной системы образования во Франции.

Франция занимает почетное 3 место в сфере образования у иностранных студентов после США и Великобритании. Во Франции находятся: 83 государственных университета, около 200 инженерных школ, 200 школ экономики и менеджмента, 120 школ и высших учебных художественных учреждений, а также 20 школ архитектуры. Образование является обязательным во Франции для детей в возрасте от 6 до 16 лет.

В детских садах или дошкольных учебных заведениях принимают учеников в возрасте от 2 до 6 лет. В данных типах заведений детей готовят к начальной школе. Французская начальная школа подразумевает под собой нечто большее, чем просто садик. Учебная программа включает чтение и правописание, счет, а иногда и иностранного языка, а также развитие художественных и творческих способностей детей.

Школа подразумевает под собой обучение детей от 6 до 11 лет. В школе ученики учатся читать и писать, обучаются арифметике, географии и истории, основам искусства, и иностранному языку, как правило, это английский язык.

Среднее образование во Франции установлено двумя блоками: первый цикл обучения (колледж) и второй цикл обучения (лицей). Среднее образование является обязательным и бесплатным. Срок обучения на этом этапе – 7 лет. Основным заведением, обеспечивающим среднее образование, является колледж. Колледж принимает учеников в возрасте от 11 до 15 лет. Колледж является основой французской школьной системы. Все ученики идут в колледж, как правило, в возрасте 11 лет, иногда и в более старшем возрасте. После обучения в колледже они могут продолжить учебу в лицее. Основной упор на этом этапе делается на практическое

приложение ранее полученных знаний. Также в колледже изучается только один иностранный язык [1, с. 86]. Выпускники колледжей сдают экзамены на получение «Свидетельства об окончании колледжа» и их дальнейшее обучение зависит именно от этого документа. Затем перед ними открывается три пути. Первый путь – непосредственное включение в практическую деятельность. Вторым путем – поступление в средние специальные учебные заведения (профессиональные лицеи). Третьим путем – поступление в лицей, обучение в котором заканчивается сдачей экзамена на степень бакалавра.

Лицей представляет собой завершающее звено среднего образования и переходную степень к высшему образованию. С 15 лет начинается обучение в лицее. Профессиональные лицеи готовят учащихся к профессиональному диплому в течение 3 лет. По окончании такого вида лицея выпускнику выдаются такие дипломы, как: CAP (Certificat d'aptitude professionnelle); BEP (Brevet d'etudes professionnelles), который готовит к работе в определенной области деятельности, например, в гостиничном хозяйстве, транспорте; BEP имеет очень плохой имидж в обществе, поскольку считается прямой дорогой к невысокому социальному положению и низкой зарплате. По окончании обучения в общеобразовательном лицее выдается диплом бакалавра. Но получают его не все учащиеся, только те, кто сдал выпускные экзамены, в среднем 80 %.

Высшее образование имеет 2 пути развития, это «короткий цикл», и «длинный цикл». Высшее образование «короткого» цикла доступно только при наличии степени бакалавра. Его называют «коротким» циклом, потому что оно длится обычно 2 года. Это обучение пользуется спросом в обществе, так как дает возможность реального и быстрого трудоустройства. Образовательные учреждения этого цикла составляют отделения высшего технического образования в лицеях. Они готовят к получению BTS (Brevet de technicien supérieur) – диплома о высшем техническом образовании. Университетские технологические институты (Institut universitaire de technologie) существуют при университетах и ведут к получению DUT (Diplôme universitaire de technologie) – университетского технологического диплома. Основная цель выдаваемого диплома - обеспечить заинтересованным лицам профессиональную квалификацию. В развитых странах практически завершено внедрение трехступенчатой модели организации стационарного после среднего образования. Каждый цикл рассматривается как одна из ступеней высшего образования и завершается предоставлением соответствующего диплома.

В университетах и приравненных к ним высших школах первый цикл закрепляет общеобразовательные знания, полученные в школе, и закладывают первоначальную основу подготовки квалифицированного специалиста по избранному профилю образования. Сеть автономных специализированных учебных заведений с 2-3-летними сроками обучения интенсивно развивается на уровне первого цикла. Первый цикл готовит специалистов среднего звена [2, с. 90]. Доступ к первому циклу имеют бакалавры. По окончании двух лет обучения выдается диплом общеуниверситетского образования (ДОУО) или диплом научно-технического университетского образования (ДНТУО), оба государственных. ДОУО являются классическими или обновленными и могут сосуществовать в одном университете, но по разным дисциплинам. Отличие ДОУО в том, что они «многопредметные» и более узкие специальности. Они содержат оценки по предметам, которые подразделяются на разделы. Например: право, экономические науки, литература и искусство.

Второй цикл дает законченное высшее образование по конкретной профессии (инженер, юрист и т.д.). После двух-трех лет учебы на этом цикле студент получает степень бакалавра. Затем, кто желает повысить свою квалификацию и получить степень магистра, занимаются еще 1-2 года, сдают экзамен по ряду дисциплин на повышенном уровне и представляют диссертацию. Третий цикл предназначен для тех, кто уже получил степень магистра. Это могут быть студенты, только что окончившие второй цикл обучения и проявившие наибольшие успехи в учебе, самостоятельность мышления, способность к усвоению сложного теоретического материала.

Основные принципы системы образования во Франции имеют уже столетнюю историю, и были заложены в 1980-90-х годах. Обучение на начальном и среднем этапе образования обязательно и бесплатно. На начальном этапе образования закладываются фундаментальные основы знаний и навыков [1, с. 69].

Среднее образование является определяющим звеном системы. Оно является определяющим потому, что оно дает очертание социальному статусу ребенка, а также определяет

его дальнейшую жизнь. Важно отметить, что пропуском к высшему образованию является диплом бакалавра. И если человек решает продолжить обучение в высшем учебном заведении, то получение диплома бакалавра для него главная трудность. Высшее образование дает шанс учащемуся занимать руководящие посты, а также получать достойную своего уровня оплату труда. Нужно заметить, что наличие диплома о высшем образовании высоко оценивается обществом. Образованный человек – это личность, способная мыслить логически, обладающая определённым уровнем интеллекта, а также стремлением к самообразованию.

Литература

1. Вульфсон Б. Л. Высшее образование на пороге XXI века: успехи и переменные проблемы / Б. Л. Вульфсон. – М. : Педагогика. – 115 с.
2. Вульфсон Б. Л. Школа современной Франции / Б. Л. Вульфсон. - М., 1970. – 78 с.

УДК 330.341.1(44)(043)

Придворова Анна Вадимовна

ГОСУДАРСТВЕННАЯ ПОДДЕРЖКА ИННОВАЦИОННОЙ СФЕРЫ ВО ФРАНЦИИ

Актуальность данной темы состоит в том, что за последние годы малый и средний бизнес проявляет активное участие в инновационной сфере. Малые и средние предприятия (МСП) занимают всё большую часть в структуре общественного воспроизводства, тем самым сосредотачивая значительную долю экономически активного населения страны. Система поддержки данного сектора экономики создавалась во Франции десятилетиями и имеет множество сильных сторон. В связи с этим необходимо изучить опыт государственной поддержки инновационной деятельности во Франции, для того чтобы соответствовать мировым тенденциям развития экономики.

Цель статьи – рассмотреть главные методы государственной поддержки инновационной сферы во Франции.

Под государственной поддержкой инновационной деятельности как экономической категорией, понимаются отношения, возникающие для координации экономических процессов, проявляющиеся как совокупность мер, исходящих от государственных органов и направленных на формирование и развитие инновационной деятельности.

За последние годы во Франции наблюдался устойчивый рост количества новых предприятий, обусловленный, в первую очередь, мерами, принятыми французским правительством для стимулирования развития бизнеса в целом и малых и средних предприятий в частности. Основная масса мер направлена на облегчение налогового бремени и социальных выплат, а также увеличение грантов на исследования и разработки и упрощение бюрократических формальностей.

Во Франции малыми считаются предприятия, на которых численность не превышает 500 человек, а годовой оборот не превышает 20 млн. евро; отнесение к группам предприятий по численности персонала дифференцируется в зависимости от отрасли, в которой функционирует предприятие. Так, в сельском хозяйстве и пищевой промышленности Франции фирмы с численностью занятых свыше 200 человек считаются крупными, а в отрасли, производящей оборудование, предприятия с численностью занятых до 500 человек относятся к малым.

Одним из основных актов по поддержке малого и среднего бизнеса во Франции является документ Small business Act (Закон о малом бизнесе для Европы), принятый в 2008 году Европейской комиссией.

Политика поддержки МСП ориентирована на решение социальных и экономических проблем Франции, а именно: уменьшение безработицы путем создания новых предприятий, улучшение конкурентоспособности экономики путем увеличения размера и веса МСП.

Во Франции около половины предприятий относятся к малому бизнесу. Всего же в стране в настоящее время насчитывается более 3 млн. малых предприятий. Для сравнения в Украине количество малых предприятий на конец 2014 года составило 324 тыс. [1].

Известно, что Франция является членом Всемирной торговой организации, французское государство не может оказывать поддержку малым предприятиям в форме прямых субсидий, и вынуждено прибегать к косвенным методам. Для этих целей была создана организация OSEO, цель которой – работа с рядом французских банков в целях поддержки инновационных

предприятий. Организация OSEO финансирует малые инновационные проекты.

OSEO действует в трех взаимодополняющих направлениях:

- поддержка инноваций;
- финансирование инвестиций и эксплуатационного цикла (совместно с банковскими учреждениями);
- гарантии банковского финансирования.

Данная организация предоставляет поддержку не только на внутреннем рынке, но и предприятиям, желающим выйти на мировые рынки.

Французское правительство для малых и средних предприятий, применяет налоговые льготы, такие, как, исследовательский налоговый кредит (ИНК). МСП могут воспользоваться ИНК, чтобы профинансировать 30-40 % расходов на научно-исследовательские и опытно-конструкторские разработки, причем эти средства возмещаются немедленно, т.к. предприятие имеет право вычесть эти затраты из налога на прибыль к уплате [2, с.147-149].

На сегодняшний день, для стимулирования малого бизнеса во Франции правительство создаёт бизнес-инкубаторы – организации, которые предоставляют на определенных условиях и на определенное время специально оборудованные помещения и другое имущество субъектам МСП, которые начинают свою деятельность, с целью получения финансовой самостоятельности. Во Франции действует 29 бизнес-инкубаторов, главной задачей которых является сопровождение стартующих предприятий, оказание консультаций, в том числе при слияниях-поглощениях. 2 тысячи предприятий уже воспользовались этой функцией, и сейчас сотрудники новообразованных инновационных предприятий продолжают проходить обучение в инкубаторах.

Современным инструментом государственной поддержки французской инновационной сферы стало присвоение МСП статуса Молодого инновационного предприятия (МИП). Данный статус дает право лицам, получившим его, на сокращение налогов и отчислений во внебюджетные фонды с высококвалифицированных должностей, таких, как инженеры и исследователи. Статус МИП позволяет снизить отчисления в государственный бюджет, а освобожденные средства направить либо на повышение оплаты труда, либо для найма новых сотрудников.

Во Франции распространены также и региональные программы поддержки малого бизнеса, отражающие специфику того или иного региона. Так, например, для севера Франции характерна поддержка в области текстильной, металлургической промышленности, автомобилестроения. Вкладывая деньги в определенную отрасль в регионе, для которого свойственна моноструктура, правительство поддерживает наибольшее количество занятого населения.

Что касается налогообложения МСП, то французское правительство применяет режим упрощенных налогов для малых предприятий. Малые предприятия, имеющие статус юридического лица и принадлежащие физическим лицам, уплачивают налог на доходы по ставке 19 % (в отличие от стандартной ставки 33 %). Эти предприятия уплачивают НДС, но не ежемесячно, как остальные, а ежеквартально. Вновь созданные малые предприятия на 2 года освобождаются от налога на акционерные общества и от местных налогов. Предприниматели уплачивают по сниженной ставке подоходный налог и налог с инвестируемой части прибыли. На предпринимателей, решивших открыть свой бизнес в дотационных регионах, распространяются льготы, вплоть до освобождения от выплат в фонды социального обеспечения. Малые инновационные предприятия в течение первых 2 лет работы полностью освобождаются от налога на доходы, и, только начиная с 6 года существования, выплачивают этот налог в полной мере [3].

В заключение можно отметить, что главной основой развития инновационной сферы любого государства является заинтересованность правительства в поддержке данной отрасли. Проанализировав главные методы государственной поддержки инновационной сферы во Франции, следует отметить, что внимание государства инновационной деятельности Франции уделяется больше, чем в Украине. Изучив опыт государственной поддержки во Франции, было бы особенно полезно применять вышеперечисленные методы в украинской практике государственной поддержки инновационной сферы касательно и местного, и государственного уровня.

Литература

1. Государственная служба статистики Украины. [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.ukrstat.gov.ua/>
2. Поляков И. А. Зарубежный опыт в поддержке малого бизнеса / И. А. Поляков, К. С. Ремизов. – К. : Экономика, 2014. – 354 с.
3. Особенности ведения инновационного бизнеса для развитых стран. [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://malbusiness.com/>

УДК [811.111+811.133.1] 25(043)

Сорокина Анна Николаевна

ПРОБЛЕМЫ ПЕРЕВОДА С АНГЛИЙСКОГО НА ФРАНЦУЗСКИЙ ЯЗЫК

Актуальность работы заключается в проблеме понимания друг друга. Так как языки развиваются с каждым днем, существуют преграды, из-за которых могут возникнуть проблемы при переводе с французского языка на английский.

Цель данной работы состоит в том, чтобы выявить проблемы, возникающие при переводе с одного языка на другой.

Любой язык, существующий в настоящее время, сохраняет в себе черты нескольких цивилизаций, что делает его сложным и трудным для понимания и перевода на другой язык, потому что каждый язык развивается синхронно и диахронически. Возможный способ перевода исходного языка на другой будет, если эти языки имеют одни и те же оригинальные истории. Таким образом, коренные жители могут разделять культуру, историю реалий, социально-политические и экстралингвистические жизни. Влияния на развитие языка могут изменить ряд его характерных черт, таких как семантика, морфология, синтаксис и фонетика языка.

Семантический аспект.

Смысл слова может изменяться при переводе с одного языка на другой. Ловушкой перевода является то, что лексемы в целевом и исходном языке могут иметь одинаковое написание, но разные значения [1, 26-27]. Например, заимствованное слово «boy» во французском языке означает «слуга», а в английском языке имеет исходное значение «boy» - «мальчик, подросток».

Английский	Французский
boy	garçon (sens familier)
house boy	boy (sens réjoratif)

Чтобы перевести «boy» с французского языка на английский требуется контекст. Еще одним примером является лексема «petrole». Во французском языке это слово обозначает «керосин», но в английском языке у него будет другое значение – «бензин». В связи с этим следует быть осторожным при переводе этого слова с французского на английский. И обязательно учитывать смысловую сторону языкового знака.

Стилистический аспект.

При сравнении французского и английского языков следует отметить, что в них есть слова, которые на первый взгляд выглядят одинаково, но имеют отличия в стилистическом плане [2, 70-72, 170].

Интеллектуальное значение	Психологическое значение
français anglais	français anglais
maternel maternal	maternel motherly, maternal
ennemi (adj) hostile	hostile hostile, inimical
foule populace	populace rabble

В литературном и обиходном значении при переводе с французского на английский язык и наоборот следует также учитывать стилистический аспект, который влияет на значение лексической единицы.

Литературное значение	Обиходное значение	
Français	français	anglais
carié	carious	bad
obsèques	funeral	funeral
condoléances	condolences	sympathy

Стилистические фигуры не всегда эквивалентны в двух языках и иногда могут быть очень необычны. Перевод подобных фигур может вызывать трудности, в таком случае используют описательный перевод, чтобы избежать ошибок.

Структурний, фразеологічний і синтаксический аспекти

Ложные друзья переводчика (калька, фр. faux amis), или межъязыковые омонимы (межъязыковые паронимы) – пара слов в двух языках, похожих по написанию и/или произношению, часто с общим происхождением, но отличающихся в значении. Структурный аспект ложных друзей переводчика объединяет лексическую и синтаксическую фразу, что создает фразеологическую структуру. Рассмотрим, структуру фразы: «In the view of» (англ.) Если следовать структуре фразы, то на французском языке это будет звучать как «en vue de». Путаница состоит в том, что французское выражение «en vue de» не является эквивалентом исходной фразы. Правильной формой выражения «in the view of» (англ.) при переводе на французский язык будет «étant donné que». Приведем еще один пример. Выражение «confidence man» (англ.) не обозначает «un homme de confiance» (фр.), правильно будет перевести это как - «escroc, un chevalier d'industrie» [3, 11-16].

Другие дилеммы, возникающие в англо-французском и франко-английском переводе – это вербальные модели, риторические типы текстов, пунктуация и т.д. [4].

Перевод является частью человеческой жизни, потому что мы живем в мире, который меняется каждый день во всех сферах применения. Соответственно, устранение коммуникационных барьеров необходимо как для науки и техники, так и для культуры и цивилизации.

Литература

1. Gutu A. Théorie et pratique de traduction-support didactique à l'intention des étudiants en filière traduction cycle licence/ A. Gutu. – Chisinau : ULIM – 2007. – 176 p.
2. Vinay J. P Stylistique comparé du français et de l'anglais / J. P. Vinay, J. Darbelnet. – Paris : Didier, 2008. – 331 p.
3. Riccur P. Sur la traduction / P. Riccur. – Paris : Bayard, 2004. – 64 p.
4. De la pratique de la traduction [Электронный ресурс] / Academia. – Режим доступа:http://www.academia.edu/8503364/LES_PROBL%C3%88MES_DE_LA_PRATIQUE_DE_LA_TRADUCTION

УДК 811.133.1'272(043)

Ситник Марина Сергіївна

МОВНА ПОЛІТИКА ФРАНЦІЇ

Питання розвитку та захисту державної мови не є суто українською проблемою. Тому актуальним вважається звернення до досвіду інших країн у цій сфері. Як подібні проблеми вирішуються у Франції? Справа в тому, що в Європі Франція протягом не одного століття залишається піонером методичного запровадження твердої мовної політики, яка спрямована на захист своєї мови. Ця політика в новітній історії неабияк вплинула на мовну політику деяких європейських держав, особливо після запеклих дебатів, що передували ухваленню чинного нині закону 1994 року про вживання французької мови. Як казав французький історик Фернан Бродель, Франція – це звичка до спільного життя. Далеко не останню роль у створенні такої звички зі всієї протофранцузької різноманітності зіграло мовне законодавство, якому на теренах сучасної Франції понад п'ятсот років. Роль цього законодавства у формуванні мовної єдності, а це означає і у перетворенні цієї єдності в національну державу французів, не може бути переоціненою. Це може здатися парадоксальним, але факт – попри дуже тривалу історію регулювання мовних питань у Франції, Конституція країни не мала фіксованого положення, яке б констатувало державність французької мови аж до 1992 року. Саме цього року знову спалахує гостра дискусія довкола мовних питань. Особливо багато матеріалів друкує впливова лівоцентристська газета «Le Monde». Вона навіть проводила аналогію між Парижем часів нацистської окупації і Парижем наших часів, а саме: написів німецькою мовою на вулицях французької столиці під час окупації було менше, ніж нині англійською. У липні 1992 року «Le Monde» публікує маніфест «За майбутнє французької мови», який було підписано 300 відомими людьми Франції, що зверталися до Президента Франсуа Міттерана з вимогою відреагувати на неконтрольоване проникнення англійської мови у майже всі сфери. Цей маніфест, як і дискусії довкола ухвалення Маастрихтського договору і конституційна реформа, посприяв закріпленню конституційного статусу французької мови. Відповідно до так званого закону Тубона,

прийнятого у 1994 році, про вживання французької мови (La loi n° 94—665 du 4 août 1994 relative à l'emploi de la langue française) французька «є мовою освіти, праці, торгівлі та публічних послуг. Вона – привілейований засіб зв'язку між державами франкомовної спільноти». Застосування французької мови є обов'язковим. Цим законом було врегульовано вивання французької майже в усіх сферах суспільного життя, як то робота, працевлаштування та діяльність підприємств. Так умови праці та колективні угоди на підприємстві чи в установі мають бути прописані французькою мовою. Будь-яке положення, застосоване до найманого працівника, не вважається чинним, якщо воно складене іноземною мовою. Кодекс законів про працю зобов'язує укладати трудовий договір французькою мовою. Якщо посада у договорі може бути названа іноземним терміном, який не має відповідного аналога у французькій мові, то такий термін обов'язково має бути поясненим французькою. Внутрішній розпорядок будь-якого підприємства складається французькою мовою. Це стосується і письмової, усної чи аудіовізуальної реклами. («Будь-який напис, оголошення, нанесені або зроблені в громадських, публічних місцях чи в громадському транспорті і призначені інформувати населення, мають бути оформлені французькою мовою»). Закон Тубона чітко регламентує статус французької мови в освіті («Мова освіти, іспитів і конкурсів, а також дисертацій і доповідей державних і приватних закладів є французька, окрім випадків, коли викладачів запрошено з іноземних держав») та в ЗМІ (публікації, огляди, повідомлення, поширювані у Франції через засоби масової інформації, мають бути французькою або принаймні супроводжуватися тезами французькою). Крім того, до 15 вересня кожного року уряд повинен подавати парламенту звіт про стан французької мови.

Франція належить до тих європейських країн, які підписали Європейську хартію регіональних або міноритарних мов, але не ратифікували її. Своім рішенням від 15 червня 1999 року Конституційна рада Франції заборонила ратифікувати Хартію, посилаючись на те, що Хартія наділяє особливими правами окремі «групи мовців усередині „територій“, де зазначені мови використовуються, і тим самим „зазіхає на конституційні принципи неподільності Республіки, рівності перед законом і єдності французького народу“. Більш того, Конституційна рада визначила положення цього документа такими, що суперечать першому абзацу другої статті Конституції Франції („мовою Республіки є французька“), оскільки можуть призвести до визнання права використовувати іншу мову, ніж французька, не лише у приватному житті, а й суспільній сфері, до якої Хартія відносить правосуддя, адміністративні та державні органи. На сторожі французької мови сьогодні продовжує стояти Французька академія, яка безперервно, протягом не однієї сотні років, опрацьовує та унормовує французький словник.

Прикладом ставлення до мови з боку вищих посадовців та суспільства може стати той випадок, коли Президент Франції Жак Ширак, а з ним і міністр фінансів, і голова МЗС Франції 23 березня 2006 року залишили залу, де відбувалася зустріч Євросоюзу на вищому рівні — на знак протесту проти виступу представника Європейської федерації підприємців Unice, колишнього голови Національної ради французьких підприємців Ернеста-Антуана Сеєра англійською мовою. Повернувся Ж.Ширак лише після того, як Сеєр завершив свою промову. Помічники президента пояснили, що таким способом він захищає французьку мову. Інший француз, голова Центробанку ЄС Жан-Клод Тріше, звернувся до учасників саміту французькою. Французька суспільна думка солідарна з вищим керівництвом держави. Французи придумали своєрідний конкурс для «стимулювання» високопосадовців та публічних людей, які ігнорують французьку мову, а саме щороку таким «героям» присвоюють титул «Англійський попихач». Першим його «переможцем» став Генеральний директор автомобільного гіганта «Рено» Людовик Швейцар за звіти про діяльність компанії англійською, а також директор газети «Le Monde» за проєкт випуску тижневика англійською, голова Єврокомісії Романо Проді за витіснення французької з європейських інституцій. Є ще один аналогічний титул — «Англійський попихач міжнародного рівня» і першою його отримала Президент Європарламенту Ніколь Фонтан.

Література

1. Сафонова. В.В. Культурно-мовна експансія та її прояв у мовній політиці та освіті / В.В. Сафонова. – М., 2002. - № 3 - С. 27.
2. Breton. R. Géographie des langues / R. Breton. – Paris, 1976. - P. 117-119.

3. Сінагатуллін, І.М. Роль глобалізації та мови (мов) міжнародного спілкування у вирішенні актуальних питань нового часу / І.М. Сінагатуллін, Спб., 2003. - № 6 - С. 9.

УДК 778.5(44)(043)

Татар Светлана Владимировна

ИСТОРИЯ РАЗВИТИЯ ФРАНЦУЗСКОГО КИНЕМАТОГРАФА

Кинематограф занимает значительную часть современной культуры многих стран. Производство кинофильмов сосредоточено на киностудиях. Фильмы демонстрируются в кинотеатрах, по телевидению, распространяются «на видео» в форме видеокассет и видеодисков. *Актуальность* темы заключается в том, что во многих странах киноиндустрия является значимой отраслью экономики, а следовательно будет интересна как гуманитарным так техническим специальностям.

Цель работы, заключается в выявлении истоков французского кинематографа и его развитие до настоящего времени.

История кинематографа – самая молодая в истории искусств. Но эта история не могла появиться прежде, чем человечество достигло высокой научной и технической зрелости, научилось управлять силами природы, создавать сложные и точные приборы. Как техническое изобретение кино самым тесным образом смыкалось с рядом великих открытий XIX и XX веков - электричеством, телеграфом, телефоном, радио, позволявшим осуществить ранее немыслимые формы связи между самыми отдаленными точками земного шара, расширившими власть человека над пространством и временем [1, с. 110-112].

Первая экспериментальная демонстрация кинофильмов была проведена Люмьерами в Париже 22 марта 1895 года для членов «общества поощрения национальной индустрии». Братья показали тогда свой первый фильм «Выход рабочих с фабрики Люмьер». На второй демонстрации, для членов фотографического конгресса 1 июня 1895 года, были показаны еще семь фильмов, и среди них «Завтра ребенка» и «Политый поливальщик». Эта же программа включая «Прибытие поезда», демонстрировалась и в «Гранд кафе» 28 декабря 1895 года. Сеансы в «Гранд кафе» наглядно показали, какой огромный интерес вызывает кинозрелище у публики. Демонстрация проводилась целый день. Продолжительность сеанса была 20 минут, стоимость билета - один франк. И уже через три недели после первых демонстраций фильмов ежедневная выручка составляла 2000 - 2500 франков.

Интерес к кинематографу, название тоже принадлежит Люмьер и основано на соединении двух греческих слов: кинема - движение и графа - писать, стал развиваться повсеместно.

Создатель кинематографического зрелища – Жорж Мельес (1861–1938) получил техническое образование, но еще с юных лет испытывал особое влечение к искусству. Он был неплохим рисовальщиком и забросив основную специальность работал карикатуристом в газетах и журналах. Затем он стал театральным декоратором и, наконец, режиссером и актером.

В кинематографе Мельес увидел сначала лишь средство дополнять и разнообразить свой театральный репертуар. Фильм был одним из номеров развлекательной программы. Вскоре, однако, он всерьез заинтересовался волшебным аппаратом, запечатлевающим сцены из повседневной жизни. В 1896 году начинает снимать фильмы, будучи одновременно оператором и режиссером. Им были открыты замедленная и ускоренная съемки. Позднее стали применяться затемнения и наплывы, съемки на черном бархате и т.д. Прием обратной съемки был открыт еще раньше братьями Люмьер

Ж. Мельес первый делает попытку перейти от черно-белого кино к цветному, применяя метод раскраски фильмов кисточкой от руки, кадр за кадром, в зеленый, желтый, красный и голубой цвета. В то время длина фильмов не превышала 15- 20 метров и этот весьма кропотливый способ оправдывал себя, особенно при производстве всевозможных волшебных сказок, которые стали основной специальностью студии Ж. Мельеса.

Творческая деятельность Ж. Мельеса сочеталась с большой общественной и организационной работой. Он был первым президентом французского кинематографического синдиката, председателем первых международных кинематографических конгрессов и т.д. Ему кинематография обязана введением стандартных перфораций на киноплёнке.

В послевоенные годы во Франции возникло движение против использования кино в коммерческих целях. Движение возглавили представители киноавангарда того времени.

Занимаясь формальными экспериментами, авангардисты в то же время значительно расширили выразительные возможности кино. Ими создавались киноклубы, пропагандировавшие лучшие достижения мирового кино [2, с. 98-105].

Первым фильмом нового направления принято считать «Механический балет» Ф. Леже 1924 года. За этим фильмом последовала целая серия короткометражных этюдов, длиной в одну – две части, принадлежавших к самым различным формалистическим направлениям: абстрактным, дадаистическим, сюрреалистическим. Постановщики этих этюдов стремились экспериментировать в области формы, игнорируя содержание.

В 1928 году во Франции появились первые звуковые фильмы. Многие творческие работники считали приход звука почти катастрофой. Им казалось, что снова возродятся на экране театральные традиции, а законы кинематографической выразительности, над открытием которых так долго трудились Л. Деллюк и его последователи, будут попорнены.

Переход к производству звуковых фильмов чувствительнее всего отразился на зашедших в тупик авангардистах. Не располагая необходимыми средствами для дальнейшего экспериментирования в области постановки звуковых фильмов, большинство авангардистов прекращают свою творческую деятельность.

Французская «новая волна» (фр. La Nouvelle Vague) - направление в кинематографе Франции конца 1950-х и 1960-х годов. Одним из его главных отличий от преобладавших тогда коммерческих фильмов был отказ от устоявшегося и уже исчерпавшего себя стиля съёмки и от предсказуемости повествования. Представителями новой волны стали, прежде всего, молодые режиссёры, ранее имевшие опыт работы критиками или журналистами. С помощью известного кинокритика Андре Базена и на страницах издававшегося им журнала «Cahiers du Cinéma» появились принципиальные статьи, рецензии и эссе Клода Шаброля, Франсуа Трюффо, Луи Малля, Эрика Ромера, Александра Астрюка, Жан-Люка Годара. Будущие режиссеры резко критиковали сложившуюся во Франции систему кинопроизводства, мастеров старшего поколения, систему кинозвезд и приверженность буржуазным ценностям, а также выступали против далёких от реальности коммерческих фильмов и нередко прибегали в кинематографе к экспериментам и радикальным для того времени приёмам.

Картины режиссеров «новой волны» отличались негативным отношением к традиционной морали и миру старших, поисками новой стилистики и новыми героями – молодыми, раскованными в суждениях и поступках, олицетворяющими близкий приход эры молодежной революции.

На пике «новой волны» французского кино за короткий срок приходят более 150 новых режиссёров, среди которых ведущие места заняли Жан-Люк Годар, Клод Лелюш, Клод Шаброль, Луи Маль. Затем появились до сих пор известные фильмы-мюзиклы режиссёра Жака Деми – «Шербурские зонтики» (1964) и «Девушки из Рошфора» (1967) [3, с. 168-173].

Современное французское кино - это очень утончённое кино, в котором психология и драматизм сюжета сочетаются с некоторой пикантностью и художественной красотой съёмки. Стили определяют модные режиссёры Люк Бессон, Жан-Пьер Жене, Франсуа Озон. Популярны актёры Жан Рено, Одри Тоту, Софи Марсо, Кристиан Клавье, Мэттью Кассовитц. Правительство Франции активно содействует развитию и экспорту национального кинематографа.

Литература

1. Садуль Ж. История киноискусства от зарождения до наших дней / Ж. Садуль. – М. : Искусство, 1957. – 146 с.
2. Паркинсон Д. Кино / Д. Паркинсон. – М. : Росмэн, 1996. – 210 с.
3. Юрнев Р. Краткая история мирового кино / Р. Юрнев. – М. : Просвещение, 1983. – 240 с.

УДК : 323.2(44)(043)

Щербань Віталіна Іванівна

СОЦІАЛЬНА ПОЛІТИКА ФРАНЦІЇ

Актуальність обраної теми полягає в тому, що останні двадцять років у Франції переглядаються форми фінансування та організації соціальних програм, їх масштабність. Це пов'язано зі змінами, які відбуваються в умовах життєдіяльності громадян та демографії. Бюджет соціального забезпечення зараз у дефіциті і це обумовлює необхідність прийняття нових реформ

в галузі соціального захисту, у свою чергу, французький уряд розпочав розробку нової реформи наприкінці минулого століття. Нова політика передбачає, в першу чергу, зміну політики зайнятості, а також ряд інших першочергових заходів.

Метою роботи є визначення напрямів формування стратегії розвитку системи соціального захисту населення Франції в сучасних умовах.

У Франції система соціального захисту населення належить до одного з варіантів моделі соціального страхування Бісмарка, яка переважає в Європі. Вона передбачає перерозподіл поточних доходів бюджету соціального забезпечення, формується за рахунок внесків найманих працівників і підприємців на користь пенсіонерів та тих, хто потребує.

Система соціального захисту громадян у Франції сформувалася в перші три післявоєнні десятиліття за великої участі держави в цьому процесі. Успішний розвиток економіки Франції створював матеріальну базу для існування системи соціального захисту і сприяв збереженню стабільності в суспільстві.

Для французької моделі соціального забезпечення характерні деякі особливості: по-перше, дуже складна організаційна структура; по-друге, висока доля витрат на соціальні програми, яка перевищує середній рівень по Європейському Союзу; по-третє, існування розгалуженої системи професійно-галузевих схем соціального страхування, наявність розвиненої системи сімейних допомог; по-четверте, велика роль додаткових систем соціального забезпечення, особливо у сфері пенсійного і медичного страхування; по-п'яте, фінансування французької системи соціального захисту переважно за рахунок внесків соціального страхування; по-шосте, існування різноманітних страхових фондів, які реалізують окремі соціальні програми, доповнюють обов'язкові соціальні послуги в межах загальних обов'язкових схем соціального захисту [1, с. 61].

Охорона здоров'я. Всі мешканці Франції, навіть безпритульні, мають право на страховий мінімум медичних послуг. Медичне страхування є обов'язковим та оплачується робітником (1/4) та працедавцем (3/4). Вибір лікаря або клініки є особистою справою пацієнта. Варто відзначити, що, згідно оцінки Всесвітньої організації охорони здоров'я, Франція перебуває на першому місці у списку зі 191 країни за загальним рівнем охорони здоров'я. Лише 0,1 % населення країни не охоплено загальним медичним страхуванням.

Французька система медичного страхування заснована на принципі значної компенсації у випадку будь-якої медичної проблеми та повної компенсації у випадку важкого захворювання. За умов стандартних розцінок компенсується 80 % вартості лікування та від 80 до 40 % вартості ліків, в залежності від ступеню їх медичної необхідності. У випадку важкого захворювання, включно з хворобами, пов'язаними зі старістю, страхування покриває 100 % вартості лікування та ліків. Карта Віталь (Carte Vitale) - медичне страхування, таким чином, слугує практично грошовим еквівалентом. Управління системою медичного страхування здійснюється за принципом паритету: кожне регіональне відділення (caisse) має свою керівну раду, що складається з представників профспілок та спілок працедавців у співвідношенні 50/50.

Пенсійне забезпечення. Пенсійна система складається з 5 підсистем: 1) базові режими для найманих робітників; 2) додаткові режими; 3) спеціальні режими для окремих категорій зайнятих; 4) базові режими для ненайманих робітників; 5) додаткові (факультативні) режими. Кожна з них має свою специфіку, що проявляється у фінансуванні, віці виходу на пенсію, тривалості страхового стажу для отримання повної пенсії, а також методиці вирахування розміру пенсії.

Базові режими є головними в національній системі соціального страхування. Фінансування базового режиму здійснюється головним чином за рахунок соціальних внесків підприємців (8,2 % від фонду заробітної плати) та найманих працівників (7,6 % від зарплати). Крім цих внесків, кошти на забезпечення базового режиму складаються зі спеціальних соціальних внесків, встановлених для окремих категорій - лікарів, журналістів, артистів тощо, а також трансферти, які надходять зі спеціального фонду страхування за старістю. Частину коштів складають відсотки від розміщення вільних фінансових ресурсів, яке здійснюється Центральним агентством установ соціального страхування.

Особливістю пенсійної системи Франції залишається висока норма заміщення, тобто великий розмір пенсії в порівнянні з попередньою зарплатнею. В середньому норма заміщення

всіх видів пенсій становить 78 % для чоловіків та 72 % для жінок. У випадку, коли заробітна плата була нижче певного рівня, розмір пенсії встановлюється за пільговим коефіцієнтом. Ця риса пенсійної системи отримала назву "соціал-демократичного шедевр". Існуючий метод розрахунку пенсій (за наявності встановленого страхового стажу та віку виходу на пенсію) дозволяє пенсіонерам зберегти попередній рівень життя [2, с. 128].

Система підтримки родини. Фінансування сімейних допомог здійснюється переважно за рахунок підприємств, внески яких, починаючи з 1990 року, розраховуються з усього фонду виплаченої заробітної плати. Ці внески, а також частка держави, перерозподіляються Національною касою сімейних допомог, а також допомог цільового характеру, наприклад, на оплату житла і працевлаштування. Система підтримки родини гарантує фінансову допомогу всім французьким сім'ям незалежно від їх статків, а також додаткові послуги, наприклад, оплата дитсадків та канікулярних центрів (відповідно до прибутків). Родина, що очікує на дитину, отримує близько 2 тис. євро, які виплачуються в три етапи (перші дві виплати відбуваються після обов'язкового відвідування жінкою лікаря, третя - після народження дитини). До моменту досягнення дитиною 20 років родина отримує на неї щомісячну допомогу (близько 100 євро на кожного з двох чи більше дітей).

Допомога з безробіття. Допомоги з безробіття виплачуються особам, які втратили роботу через Національний міжпрофесійний торгово-промисловий центр зайнятості (Union Nationale interprofessionnelle pour l'Emploi Dans l'Industrie et le Commerce, UNEDIC). Виплаті допомоги з безробіття у Франції передують період очікування, що становить три дні. Є категорія безробітних, що не мають права на пряму матеріальну допомогу, оскільки вони не працювали і не робили відрахувань у страхові фонди. Щодо таких осіб застосовуються виплата допомоги на працевлаштування. Ця допомога призначена для сприяння в пошуках роботи чи повернення до неї, що надає цій допомозі новаторський соціальний характер. Допомога фінансується переважно державою і розподіляється через каси сімейних допомог.

Отже, соціальне законодавство Франції базується на принципах, викладених у міжнародному пакті ООН та Європейської соціальної хартії від 3 травня 1995 року [3]. Соціальна функція Франції спрямована на поліпшення рівня життя громадян. У Франції всі органи соціального забезпечення підкоряються трьом основним силам: власне керівництву, профспілкам, які тут дуже сильні і мають великий вплив, а також роботодавцям. У разі нестачі коштів фонду на виплату пенсій можливе усунення дефіциту з коштів державного бюджету на підставі відповідного рішення парламенту.

Література

1. Лук'янова Г. О. Система соціального захисту у Франції / Г. О. Лук'янова. – К. : Альтерпрес, 2010. – 61 с.
2. Романець О. В. Система соціального захисту: Досвід Франції: [Навчальний посібник] / О. В. Романець. – М. : Дрофа, 2009. – 128 с.
3. Соціальна політика Франції: [електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ukrbukva.net/68439-Social-naya-politika-Franci.html>

УДК 791. (44)(043)

Юркина Анна Олеговна

МУЗЫКАЛЬНЫЕ ФЕСТИВАЛИ ВО ФРАНЦИИ

Актуальность данной работы заключается в популяризации западно-европейской культуры, в том числе и музыкальной. *Целью* работы является исследовать музыкальные фестивали во Франции.

Французский язык один из самых мелодичных и музыкальных языков мира. Музыка является неотъемлемой частью французской культуры. И в самый длинный световой день 21 июня по всей Франции отмечается Праздник музыки. [1, с. 539] Музыкальный фестиваль родился в 1982 году по инициативе Министерства культуры во главе с Джеком Лангом. Он предположил, что игра музыкантов-любителей на улицах будет способствовать демократизации. В этот день проходил древне-языческий праздник Св. Жана (la Saint-Jean). В последние годы во Франции, издания музыкального фестиваля посвящены различным тематиками, например: музыка без границ (в 2000 г.); франкофония (в 2006 г.); молодежь (в 2007 г.); празднование столетия киномузыки (в 2008 г.); музыка женственности (в 2010 г.); музыка ультра-морских регионов (в

2011 г.); поп пятьдесят лет назад (в 2012 г.); музыка внутри нас (в 2013 г.).

Концерты Праздника музыки проходят бесплатно. Это очень длинное вечернее мероприятие в котором задействованы все музыкальные жанры, анимации и спец-эффекты. На улицах городов, иногда не далее 20 метров друг от друга, играют профессиональные и любительские группы, создавая порой невообразимую какофонию.

Слоган фестиваля был придуман в 1983 году и звучал как: "Faites de la musique, Fête de la musique", что означало: «Творите музыку, радуйтесь вместе с музыкой». Эта формулировка побуждала музыкальных профессионалов и любителей к тому, чтобы дать бесплатные концерты на открытом воздухе, по всем городам и во всех жанрах. Успех мероприятия возрастал из года в год, а сегодня оно стало неотъемлемой частью музыкальной жизни Франции. Фестиваль имел такую популярность, что в 1985 году начал проводиться в разных странах Европы. Сегодня около 130 стран и более 340 городов по всему миру празднуют день музыки.

Самыми значимыми фестивалями музыки во Франции остаются «Le festival des Vieilles Charrues»(Фестиваль Старого Плуга) и «Le Festival des Filets bleus» (Фестиваль Синих Сетей).

Le festival des Vieilles Charrues это фестиваль для музыкантов разных слоев. Он совмещает в себе разные жанры и стили, однако, по-прежнему, основной тенденцией является рок. Главной целью остается сделать музыку более доступной для общества. Этот ежегодный фестиваль длится четыре дня и начинается в середине июля в городе Каре-Плугер (Carhaix-Plouguer) в центре Финистер (Finistère) , Бретань.

Вторым значимым фестивалем считается «Le Printemps de Bourges» (Фестиваль весны в Бурже). Там встречаются как известные музыканты, так и молодые талантливые артисты. Фестиваль проводится в апреле каждого года в центре города Бурж.

В 1985 году в Ла-Рошель (La Rochelle en Charente-Maritime), по инициативе Жана Луи Фулькье (Jean-Louis Foulquier) был создан Le festival des Francofolies (Фестиваль Франкофонии). Создатели этого фестиваля стремятся пропагандировать французскую музыку на французском языке. Благодаря этому возник еще один фестиваль современной музыки Le Chantier des Francos, который помогает раскрыть молодые таланты Франции.

Le festival Solidays (Фестиваль Солнечных Дней) – это демонстрация солидарности борьбы со СПИДом, которая ежегодно организовывается на ипподроме Лонгшам (de Longchamp). За 3 дня этот фестиваль посещают более 175000 любителей музыки. Прибыль фестиваля жертвуется ассоциациям, борющимся со СПИДом в программах профилактики и оказания чрезвычайной помощи больным. Некоторые из этих программ созданы специально для Африки, которая одной из первых нуждается в помощи. Артисты принимают участие в Solidays добровольно.

Франция, как и раньше, радуется своими достижениями в музыке, кинематографии, театральном искусстве, а французские песни так и останутся гимнами любви всего человечества.

Литература

1. Иванова Ю. А. Все о Франции / Ю. А. Иванова. – Х. : Фолио, 2007. – 543 с.
2. Cityzeum guide France [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.cityzeum.com/ar/top-10-des-festivals-musicaux-en-france>
3. Calendier [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.icalendrier.fr/fetes/fete-de-la-musique>

СЕКЦІЯ

ТРАДИЦІЇ ТА НОВАТОРСТВО В ЛІТЕРАТУРІ

УДК 821.111.-31Чес(043)

Аврамова Вікторія Іллівна

НАЦІОНАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ГЕРОЯ-ДЕТЕКТИВА У АНГЛІЙСЬКІЙ ТА АМЕРИКАНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРАХ

Детектив як жанр виник в першій половині дев'ятнадцятого століття, а саме в 1841 році з виходом в світ першої детективної розповіді “Вбивство на вулиці Морґ” Едгара По [3].

В основу всіх детективних романів покладена споконвічна проблема боротьби зі злочинністю, яка переслідує людську цивілізацію ще з початку її виникнення. В творах цього жанру описується складний процес розкриття злочинів та відновлення справедливості над людиною, яка їх вчинила. В детективі складні життєві загадки розплутують певні особи, які бажають просто дізнатися правду, або люди, які присвятили цій справі своє життя.

Творчість видатного письменника та теоретика Едгара Алана По не вкладалася в рамки своєї епохи і не була представником певного напрямку чи течії в літературі. Ним написано сімдесят розповідей та повістей, які справили великий вплив на розвиток американської та світової оповіді. В жанрі новели він є визнаним майстром. Найкращими з його творів є: “Вбивство на вулиці Морґ”, 1841, “Таємниця Марі Роже”, 1842, “Золотий жук” 1843. Один з його найвідоміших персонажів, детектив-любитель, - Огюст Дюпен, герой декількох новел Едгара По, володів мистецтвом психологічного розслідування. О. Дюпен перший з ряду знаменитих літературних детективів. Він аристократ за походженням, здобувши солідну освіту. Він багато читав і взагалі любив книги. За допомогою своїх блискучих здібностей Дюпен розгадував таємниці та розкривав злочин. Його метод розкриття злочинів цілком заснований на математичному підході. Але злочин для детектива - тільки привід для логічної гри, справедливість не цікавить його як і навколишній світ. Він живе “в собі та для себе”, відвернувшись від простого та нецікавого буденного життя.

Гілберт Кіт Честертон - англійський журналіст, белетрист, критик і історик літератури кінця ХІХ - початку ХХ століть, богослов і автор декількох сотень есе, шести романів, десятка монографій, декількох десятків збірок оповідань, сотень з лишком віршів, зокрема двох десятків балад, але все ж таки неймовірну славу він отримав завдяки циклу детективних оповідань з головним героєм – отцем Брауном. Ці оповідання стали широко відомими в усьому світі.

Перша детективна розповідь Г.К. Честертонна з головним персонажем отцем Брауном «Сапфіровий хрест» була написана в 1909 році. Саме у ній, більше ніж через пів століття, вперше з'явився знаменитий честертонівський детектив-аматор, отець Браун, такий собі конкурент детективу Едгара По. Але честертонівський герой крім розслідування обставин самого злочину, піклувався про врятування душі злочинця.

Батько Браун на відміну від Огюста Дюпена користувався іншим методом розкриття злочину: спирався на знання психології людини й полягався на власну інтуїцію. Внутрішній образ отця Брауна не є суперечливим, бо, як відомо, отець Браун – священик, дуже віруюча людина. У нього є власна мораль. Він живе виключно за законами Божими. Основна якість отця Брауна – його скромність і смиренність перед Богом.

Детективний жанр від часів Е.А. По пройшов довгий шлях розвитку. Історики підкреслюють, що це унікальна літературна форма, яка відрізняється від готичного та кримінального роману. Уже в наші роки ім'ям Едгара Алана По відкривається академічна «Літературна історія Сполучених Штатів». Едгар Алан По визнаний в усьому світі родоначальник детективного жанру.

Що ж стосується Гілберта Кіта Честертонна, представника англійської літератури, то треба зазначити, що картина сучасних детективів демонструє два напрями: з одного боку, автори відходять від досягнень класичного детективу – цей жанр змінюється у руслі масової літератури; з іншого, – триває розвиток детективного жанру у світовій літературі. Саме тому вивчення оповідань про отця Брауна пов'язані також з осмисленням питання розвитку детективного жанру взагалі.

Розглянувши американського та англійського представників жанру детективної новели,

можна дійти висновку, що детектив-любитель Єдгара По-це досить типовий житель Сполучених Штатів Америки: романтик, закоханий в ніч, він не тільки майстерно проникав у психологію злочинця, але і сам використовував всі доступні на той момент криміналістичні методи. Отець Браун – є типовою людиною для Великої Британії: милий, добрий, злегка дивакуватий і в той же час дуже розумний і проникливий. Його здатність все помічати і аналізувати допомагає йому викривати різних злочинців.

Література

1. Алексеев С.С., Дулуман Е.К., Мельничук В.С., Николаева А.С., Семенова А.С., Чудінова Т.А. Коротка літературна енциклопедія. - Москва: 1986.
2. Кестхейи Т. Анатомія детектива / Т. Кестхейи. – Будапешт: Корвина, 1989. – 262 с.
3. Васильєва Л. Л. Історія, теорія та практика західноєвропейського та американського детективу // Режим доступу: www.bdpu.org/scientific_published/akt_probl_sl.../31.doc

УДК 821.112.2 – 31(043)

Алексеев Олексій Олексійович

ПОЕТИКА НАЗВИ, ПРОСТОРУ І ЧАСУ РОМАНУ Г. БЬОЛЛЯ «БІЛЬЯРД НА ПІВ ДЕСЯТУ»

Творчість німецького письменника Генриха Бьолля відзначається суперечливістю та багатогранністю, а традиційність сюжетів межує з актуальністю. І ці обставини змушують критиків дискутувати з приводу поетики його творів, неповторний стиль яких складають ритміка, фонетика, алегорії і символи. Його майстерність охоплює різні жанри: короткі п'єси, оповідання, романи, сатиру, переклади, рецензії, статті і навіть вірші.

У процесі вивчення спадщини автора стало відомо, що 1959 рік відзначився виданням першого найвідомішого роману автора «Більярд о пів на десяту». Особливістю його було те, що він значно відрізнявся від більш ранніх творів Бьолля і, як зазначає дослідник творчості Г. Бьолля Топер П.М., «...не тільки масштабом подачі матеріалу, але й формальною ускладненістю. Відійшовши у своєму романі від манери «літератури руїн», котра була притаманна ранньому періоду творчості автора, Г. Бьолль змальовує сім'ю відомих кельнських архітекторів. Саме у 50-ті роки в манері письма проступає тенденція до зміни оповідних перспектив: одні й ті ж події проходять перед читачем у кількох редакціях, побачені очима різних героїв. Однак оповідні перспективи відрізняються один від одного швидше номінально, в них більше схожості, ніж відмінностей» [4].

Виходячи з назви роману, можна припустити, що поетика сюжету полягає в часовій обмеженості дії, що відбувається в ньому. Дійсно, в назві йдеться всього про один день, однак завдяки ремінісценціям і відступам у романі розповідається про три покоління – панорама роману охоплює період від останніх років правління кайзера Вільгельма до процвітаючої «нової» Німеччини 50 –х років [2]. У романі «Billiard um halb zehn» оповідних перспектив одинадцять, а значна частина твору віддана внутрішнім монологам героїв. У всіх монологів один, рівний, неспинний ритм, котрий символізує рух часу; єдине, піднесене майже до патетики стильове забарвлення і часті збіги, повтори. Часті повтори – улюблений прийом автора [5].

Дія роману розгортається в обмеженому просторі – більярдній, яку герої роману регулярно відвідують. У романі Бьолля герої статичні по відношенню до простору, а саме образна назва героїв дає ім'я їх простору. І цьому є пояснення: віднесення героїв до того чи іншого простору, який залишається незмінним, пов'язане з дуже важливою для поетики Бьолля опозицією, реалізованою завдяки мотиву руху. Що стосується приналежності до простору, всі діючі персонажі статичні (подібно більярдним кулям, які, за правилами гри, теж не можуть вийти за межі ігрового поля, ні опинитися на якомусь іншому полі, адже там вони вже не будуть учасниками гри) і тому завжди легко упізнані гравцями іншого простору [3].

Образ часу в романі Бьолля трактується неоднозначно. В ньому описана одна дата – 6 вересня 1958 року, і в ній немає нічого особливого, символічного для загальної історії. Це дата, час дії цілого роману – лише день народження глави сім'ї Фемель, вісімдесятирічного старця, але в той же час в кінці роману стає ясно, що це день народження нового світовідчуття цілої родини. Хоча час роману позначено всього одним днем, період його дії – роки, десятиліття, аж до початку історії людства, до першого вибору між добром і злом, між так званими "агнцем" і "буйволом". Дослідниця творчої спадщини Г. Бьолля Э. Ільїна, згадуючи про образ часу, вводить

термін "нездоланне минуле", яке, з її точки зору, невід'ємно від сучасності [1]. Таке злиття теперішнього і минулого виводить героїв до іншого часового пласту – до вічності. Взагалі, у своєму романі Г. Бюлль дотримується принципу «стислого часу», тобто вміщає глобальні події у досить короткий проміжок часу. Описано лише один день, але замість того з'являється цілий калейдоскоп образів, що утворюють воронку в кілька десятиліть.

Отже, в ході дослідження було визначено, що роман Г. Бюлля «Більярд о пів на десяту» має неоднозначну мозаїчну структуру та складається з внутрішніх монологів героїв. Кожна деталь роману має свій символічний зміст, а події, що розгортаються у більярдній, поєднують просторово-світові виміри.

Література

1. Ильина Э. А. Романы Генриха Белля : (Вопросы поэтики) : дис. канд. филол. наук: 10.01.05 / Э. А. Ильина; Нижегородский гос. пед. ун-т. – Н. Новгород, 1994. – 191 с.
2. Кубарева Н. П. Зарубежная литература второй половины XX века / Н. П. Кубарева. – М. : Московский Лицей, 2002. – 208 с.
3. Максимова Е. Генрих Бёлль. Бильярд в половине десятого / Е. Максимова // Альманах "Альфа и Омега". – 2006. – № 46.
4. Топер П.М. Генрих Белль романист и рассказчик / П. М. Топер. Белль Г. Избранное. – М.: Радуга, 1988. – С. 205-420.
5. Фрадкин И. М. История литературы ФРГ / И. М. Фрадкин, Д. В. Затонский, Н. С. Павлова. – М.: Наука, 1980. – 687 с.
6. Шахова К. О. П'ять німецьких лауреатів Нобелівської премії з літератури: Посібник / К.О. Шахова. – К.: Юніверс, 2001. – 208

УДК 821.112.2-2Шил(043)

Арабаджи Галина Володимирівна

РЕАЛІЗАЦІЯ БУНТАРСЬКИХ НАСТРОЇВ АВТОРА У ДРАМІ Ф. ШИЛЛЕРА «ПІДСТУПНІСТЬ І ЛЮБОВ»

Для вивчення драми Фрідріха Шиллера «Підступність і любов» та шляхів реалізації бунтарських настроїв автора у творі, вважаємо доцільним проаналізувати який чинник вплинув на формування зазначених настроїв у письменника, у прямолінійності зображення подій та персонажів якого виявляється надзвичайна майстерність та внутрішня сила автора.

Потрібно зазначити, що життєвий шлях Ф. Шиллера припадав на епоху Просвітництва у Німеччині. З впевненістю можна стверджувати, що Просвітництво – це необхідний крок у культурному розвитку будь-якої країни, яка позбавляється феодального устрою, а головне завдання у свою чергу полягає у вдосконаленні людини і суспільства через заохочення до знань. У свою чергу інтелектуальні представники цієї епохи, наприклад Ж.Ж. Руссо, Лессінг, висунувши ідею формування особистості, показали, що людина має розум, а також фізичні й духовні сили [1].

Характеризуючи Німеччину цього періоду, можна констатувати, що через її політичну та економічну роздробленість шлях до кращого життя країни полягав через такі поняття, як прогрес, пов'язаний з розвитком наукового знання, і наявність справедливого та мудрого соціального устрою, які в свою чергу повинні були допомогти досягнути справжньої національної єдності. У цих умовах у Німеччині зароджується революційна літературна течія «Бурі і натиску» (нім. "Sturm und Drang"). Спираючись на економічну ситуацію того дня, так звані штюрмерці (нім. Stürmer - «бунтар») бунтували проти суспільного устрою, який склався внаслідок феодальної роздрібненості, а твори їх були спрямовані проти будь-яких упереджень, пов'язаних з положенням у суспільстві та проявами жорстокої моралі по відношенню до міщанства.

Насамперед появу течії «Бурі і натиску» пов'язують із ім'ям Йоганна Готфріда Гердера, німецького філософа та письменника, який був значущою постаттю в епоху Просвітництва в Німеччині. Програмним документом вищезазначеної течії стала збірка «Про німецький характер та мистецтво», яка була видана у 1773 р., де центральне місце займали питання історії та національної самобутності німецької культури [2].

Найвідомішими представниками цієї течії були Й. В. Гете, Я. М. Р. Ленц, а також

Ф. Шиллер, відзначений в історії світової літератури тим, що його бунтарські настрої були направлені на руйнування будь-якого пригнічення людини людиною, які автор відобразив у своїй творчості, яка стала прикладом вираження ідей Просвітництва в німецькій літературі XVIII ст.

Також для більш повного розуміння світосприйняття автора доцільно зауважити те, що найбільш яскраво бунтарські настрої Шиллера реалізуються на першому етапі його творчості, оскільки другий етап характеризується внутрішньою зрілістю письменника, який вже майстерно мотивує поведінку персонажів у своїх творах, а не спирається лише на внутрішні пориви почуттів.

З огляду на дослідження лише першого етапу творчості Фрідріха Шиллера привертають увагу роздуми Белінського, видатного російського літературного критика XIX ст.: «...начало всего в натуре поэта, душа которого сгорала жаждою знания и сердце которого вечно билось только для идеи. Потом, здесь причина еще и в духе, жизни и развитии, словом – истории народа, среди которого родился поэт, и, наконец, в историческом моменте, в котором застал поэт современное ему человечество» [3, с.122].

Таким чином цей зв'язок з народом і обумовив прагнення досягнути свободи, а в купі з надзвичайною художньою майстерністю твори Ф. Шиллера набувають популярності, адже він не створює якихось незвичних просторів, у яких будуть розвиватися події, а навпаки відтворює рамки соціальних умов, які були притаманні для Німеччини XVIII ст. та відверто привертає увагу саме до аристократії, яка спотворює та руйнує суспільство. Точніше кажучи поет змальовує не деякий абстрактний прояв негативних рис, а певний соціальний прошарок.

Треба також зазначити, що у Шиллера дійові особи його драм незалежно від соціального стану мають незрівнянний та багатий внутрішній світ. Їх бунтарські настрої можуть проявлятися завдяки почуттям – ось що дає початок усьому: вони не можуть бути раціональними чи підкорюватися розуму [4].

З огляду на досліджувану проблему потрібно розглянути драму «Підступність і любов» штюрмерського періоду творчості Ф. Шиллера, яка найяскравіше відображає конфлікт людини і суспільства.

Як вже було зазначено раніше, для того часу актуальність цієї драми була зумовлена перш за все її тематикою, мета якої полягала у змальовуванні звичайного життя у поєднанні з тією потворною феодальною деспотією, яка панувала у Німеччині наприкінці XVIII ст. У цій драмі діють два протилежні «світи», які не лише протиставлені у моральному відношенні, а й між ними є досить реальна ворожнеча як між представниками двох суспільних верств: феодального дворянства та бюргерства.

Зважаючи на вищезазначене, колізія у драмі «Підступність і любов» полягає у тому, що син президента фон Вальтера, Фердинанд, покохав дівчину з міщанського роду – Луїзу Міллер, дочку звичайного музики. Батько Фердинанда намагається чинити опір цьому коханню, але хлопець – вже людина нових, демократичних поглядів – він не має ніяких соціальних упереджень, бо ідея рівності та свободи – це ідеали, які спонукають до дії.

У свою чергу Луїза, незважаючи на своє міщанське походження, має чималі внутрішні сили, які сприяють духовному зросту. Фердинанд і Луїза є центральними постатями у драмі: вони обидва діють під впливом сентиментальних мотивів, які у подальшому обумовлюють їх негативне ставлення до верхньої верстви суспільства, адже сама ця верхівка є перепорою на шляху до щастя закоханих. Зважаючи на викладене вище, можна сказати, що прямолінійність зображення людських характерів Шиллера є своєрідним гімном до свободи почуттів та прав особистості [5].

Отже, вивчений матеріал дає підстави стверджувати, що течія «Бурі і натиску» – це своєрідний прояв індивідуалізму, який відзначався підвищеним інтересом до проблем особистості та її внутрішнього світу.

Надзвичайно виразно така увага до людини втілюється у творчості молодого Фрідріха Шиллера, бунтарські настрої якого проявилися в прямолінійності зображення подій та персонажів: з одного боку, це є його слабкістю, адже це підкреслює відсутність великого життєвого досвіду; з іншого боку, це є його особливістю, яка втілює в собі надзвичайну велику внутрішню силу.

Література

1. Культурологія. Історія мирової культури: учебник для вузов / под ред. А. Н. Марковой. – 2-е изд., перераб. и доп. – М. : ЮНИТИ, 2000. – 600 с.
2. Історія всемирної літератури / под ред. С. В. Тураєва, А. Д. Михайлова, К. В. Пигарева, Б. Л. Рифтіна, О. К. Росіянова, В. І. Семанова. – Т. 5. – М. : Наука, 1988. – 784 с.
3. Бєлінський В. Г. Статті і рецензії 1842-1843 / В. Г. Бєлінський. – Полное собрание сочинений 1842-1843. – Т. 6. – М. : Изд-во Академии наук СССР, 1955. – 790 с.
4. Історія німецької літератури / под ред. Н. І. Балашова, Б. І. Пуришева, С. В. Тураєва. – Т. 2. – М. : Изд-во Академии наук СССР, 1963. – 467 с.
5. Шиллер Ф. П. Фрідріх Шиллер. Життя і Творчість / Ф. П. Шиллер. – М. : Гослитиздат, 1955. – 432 с.

УДК 821.161.1 – 312.4 (043)

Баглюк Владислава Романівна

ГЕНДЕРНІ ОСОБЛИВОСТІ СУЧАСНОГО РОСІЙСЬКОГО ДЕТЕКТИВНОГО РОМАНУ

Актуальність гендерного аспекту вивчення літератури полягає у тому, що проблема відносин між чоловіком і жінкою завжди була і буде актуальною, а література як спосіб відображення дійсності фіксує ці відносини. З появою гендерного аспекту вивчення літератури почалась розробка нового методу аналізу творів. Більш того, актуальність дослідження пояснюється відсутністю систематизації та осмислення, фрагментарністю і недостатністю наявних наукових знань щодо гендерного аспекту вивчення літератури.

Гендерний підхід в науці заснований на ідеї про те, що важливі не біологічні відмінності між чоловіками і жінками, а те культурне і соціальне значення, які цим відмінностям надає суспільство.

Мета дослідження – проаналізувати гендерні особливості сучасного російського детективного роману.

Гендерні дослідження або гендерологія - це нова міждисциплінарна галузь наукових досліджень, в центрі якої знаходиться стаття як соціокультурне явище. Тим не менш, гендер як одне з ключових понять дало початок цілої сфері наукових досліджень, але при цьому саме поняття «гендер» є предметом дискусій. Таким чином, сьогодні існують різні дефініції від найпростіших і узагальнених, наприклад «соціальна стаття», до максимально розгорнутих і вичерпних [3, с. 38].

У ході дослідження встановлено, що «гендер» - це змодельована суспільством система норм, цінностей і характеристик чоловічої і жіночої поведінки, стилю життя та способу мислення, ролей та відносин жінок і чоловіків, що визначається соціальним, політичним, економічним і культурним контекстами буття й фіксує уявлення про жінку та чоловіка залежно від їх статі.

Детектив як цілісний і незалежний жанр виник в епоху романтизму (I пол. XIX ст.), якій передував період передромантизму, що виник як своєрідна реакція на просвітницький реалізм.

Детективний жанр є одним із найбільш популярних у наш час, домінуючи серед книг, які вийшли у світ протягом більшої частини XX ст. [1, с. 314].

Зазвичай розрізняють класичний, кримінальний (міліцейський), політичний типи детективів. Назви цих типів багато чому визначаються змістом. Класичний детектив припускає використання схеми соціально-психологічного роману, коли детективна історія як розплутується, а й пояснюється, з'являються мотивування скоєння тих чи інших вчинків чи самого злочину, дається психологічний портрет, як жертви, і більшості задіяних в розповіді персонажів [4].

У ході дослідження було встановлено, що головними ознаками у виділенні жанру детектива є наступні: 1) сюжет будується навколо розкриття злочину; 2) у творі зображується сучасна для читача дійсність [2, с. 216].

У 90-х роках минулого та на початку нашого століття жіночі детективи досягають вершини свого розвитку. Особливою популярністю користується проза М.Мариніної, Д.Донцової та Т.Устинової. За останні роки сфера детективного жанру збагачується жіночою прозою, котрій притаманний глибокий психологізм та наявність яскравих жіночих образів [5].

Треба зазначити, що в Росії детективний жанр характеризується чітким гендерним поділом на чоловічий та жіночий, що зумовлено не тільки особою автора художнього твору, але й читацькою аудиторією. Крім того варто відмітити, що в художньому світі сучасних російських детективних романів гендерні особливості можуть виражатися у вигляді гендерних стереотипів. Таким чином за допомогою гендерних стереотипів у детективних романах створюються образи героїв.

Таке явище можна розглянути на прикладі образу жінки-красуні. Безумовно цей образ пов'язаний з жіночою красою. Отже гендерний стереотип стосовно жіночої краси по різному реалізується у «жіночих» та «чоловічих» романах. У «жіночих» романах авторки приділяють увагу природності. Автор-жінка дає негативну оцінку жінкам з неприродною красою, у свою чергу образ жінки с природною красою представляють як істинні красуні та мають позитивну оцінку автора. У «чоловічих» детективних романах в образі героїні-красуні підкреслюється фізичний облік жінки і її сексуальна привабливість [2, с. 218].

Література

1. Анджапаридзе Г. Детектив: жесткость канона и вечная новизна / Георгий Анджапаридзе. -М.: Радуга, 1990. – 910 с.
2. Бакулин М.А. Гендерные стереотипы в концептосфере современного детективного романа/ М.А.Бакулин - Ярославский педагогический вестник, 2011. - №3. – том I.
3. Воробьева С. Ю. Вопросы теории и практики / С. Ю. Воробьева // Грамота. – 2013. – №1. – 65 с.
4. Гуляк Т. Концепція детективного жанру в українській та російській літературі 20 століття [Електронний ресурс] / Т. Гуляк // Філологічні науки. Літературознавство. – 2013. - № 28. - Режим доступу: <http://esnuir.eenu.edu.ua/bitstream/123456789/5719/1/9.pdf>
5. ЖАНР ДЕТЕКТИВУ В УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ [Електронний ресурс] // Большая библиотека. – 2010. – Режим доступу до ресурсу: <http://www.ukraine-diplom.com/2010/05/14/3016.html>

УДК 821.112.2Каф.09(043)

Бураковський Артем Сергійович

АБСУРД І МЕТАФОРА У ТВОРЧОСТІ Ф.КАФКИ НА ПРИКЛАДІ РОМАНІВ «ПРОЦЕСС» ТА «ЗАМОК»

Метою роботи є розкриття особливостей втілення абсурду та метафори у художньому творі, а також відображення їх у творах Ф. Кафки.

Актуальність роботи зумовлена тим, що Ф. Кафка створив ірреальний фантастичний світ, у якому особливо яскраво видно безглуздість одноманітного і сірого життя. У його творах проявляється протест проти обставин життя самотнього письменника, що страждає. «Скляна стіна», що відгороджувала письменника від друзів, і самотність створили особливу філософію його життя, і вона стала філософією творчості. Вторгнення фантастики в його твори не супроводжується цікавими і барвистими поворотами сюжету, більш того, вона сприймається буденно, не дивуючи читача.

Відчуження і самотність стали філософією життя автора. Дослідник Матран Лі зазначає: «...аналіз «прикордонних ситуацій» (ситуації страху, відчаю, туги і т. д.) зближує Кафку з екзистенціалістами...» [2, с. 152].

Слід зазначити, що еволюція розуміння абсурду у Ф. Кафки проходить ряд етапів, які можна простежити на прикладі трьох його романів. Один з найвідоміших романів Кафки – «Америка». В ньому розповідається про Карла Росмана, який опинився в Америці. Там він стикається з жорстокістю світу. Під образом «Америци» Кафка зображує світ безглуздим та ірраціональним. У творах Кафки людина протиставляється чужому і ворожому світу. Америка у Кафки – це не більш, як абстрагований соціальний фон. Однак цей фон ще не такий абстрактний та трагічний, як у більш пізніх романах «Процес» і «Замок», яким присвячена наступна частина роботи. Для романів письменника характерна певна аналогічність, фантастичність, міфологічність та метафоричність. Ці риси розкриваються через переплетення багатьох реальностей, пов'язаних із безперервністю внутрішніх переходів та взаємоперетворень. Письменник виходить з принципу єдиносвіття, припускає взаємопроникнення реальностей, а не відсилення від однієї, «уявної» або «службової», до іншої – «справжньої».

Зображаючи складний та суперечливий внутрішній світ героя, який був для нього чимось, ніби тера Інкогніта, автор намагався зробити так, щоб кожен крок був як несподіване відкриття,

за яким зображувалися б ще грандіозніші простори.

Надприродні обставини застають героїв Кафки зненацька, в найнесподіваніші для них моменти, в найбільш незручному місці і часі. У творах автора постійно описується історія людини, що опинилася в центрі метафізичного протистояння сил добра і зла, але не усвідомлює можливості вільного вибору між ними, своєї духовної природи, і таким чином, віддає себе у владу стихій. Абсурдний герой мешкає в абсурдному світі, але зворушливо і трагічно б'ється, намагаючись вибратися з нього в світ людських істот, – і вмирає у відчаї [3, с.12].

Через всі романи митця лейтмотивом проходить думка про постійне балансування між природним і надзвичайним, особою і всесвітом, трагічним і повсякденним, абсурдом і логікою, визначаючи його звучання і сенс. Потрібно пам'ятати про ці парадокси і загострювати увагу на цих суперечностях, щоб зрозуміти абсурдний твір. Роман «Процес» стосовно цього особливо показовий. Герой Ф. Кафки засуджений. Він дізнається про це на початку роману. Судовий процес переслідує його, але якщо Йозеф К. і намагається припинити справу, то всі свої спроби він здійснює без жодного здивування. Читач ніколи не перестане дивуватися цій відсутності здивування. Саме така суперечність і є першою ознакою абсурдного твору. Свідомість через конкретне відображає свою духовну трагедію; вона може зробити це лише за допомогою вічного парадоксу, який дозволяє фарбам виразити порожнечу, а повсякденним жестам – силу вічних прагнень [1, с. 14].

Метафоричність у романах письменника виявляється в зіткненні чогось неприродного з реальним. Усвідомити цю особливість – означає вже почати розгадувати таємничість, притаманну творам письменника. Тут обидва плани – фантастичного та повсякденного співпадають, що є природно. Обидва відображають один одного в безглуздому розладі піднесених поривів душі і скороминущих радощів тіла. Брод Макс підкреслює: «...Абсурд в тому, що душа, поміщена в тіло, нескінченно досконаліша за останнє...» [4, с. 628]. Якщо автор прагне зобразити цю абсурдність, він повинен дати їй життя в грі конкретних паралелей.

Саме так Ф. Кафка виражає трагедію через повсякденність, а логіку через абсурд. У творах абсурду прихована взаємодія, яка сполучає логічне і повсякденне. От чому герой новели «Перетворення» Замза, за професією комівояжер, пригнічується через незвичайне перетворення на комаху. Не можна сказати, що це його зовсім не дивує, інакше перетворення не справило б ніякого враження на читача, але краще сказати, що зміни, які відбулися із Замзою доставляють йому лише легкий неспокій [5, с. 613].

Інтерес до Кафки значною мірою пояснюється також естетичними особливостями його творчої манери, її своєрідністю. Творам Кафки, який нібито нехтував зовнішньою правдоподібністю, властива велика емоційна сила. Тривожна, насичена страхом атмосфера його творів чинить на читача психологічний тиск, вражає, запам'ятовується.

Кафка — письменник-модерніст не тому, що схильний до використання складної символіки і фантастики у своїх творах, а за своїм розумінням і відчуттям світу та людини. Зло у Кафки — космічна, надмірна, не соціальна сила. Сприйняття життя у Кафки безпросвітне. Життя — кошмар; кошмар, в якому б'ється маленька людина. Людина, в розумінні письменника, відірвана від Бога, від суспільства, від близьких, безнадійно замкнена у самотності. Художній світ, створений Кафкою, прозаїчний і населений звичайними людьми. Його герої — хлопчики-ліфтери, готельні портьє, адвокати, комівояжери, лікарі, дрібні службовці. Їхні трагедії настільки дрібні й абсурдні, що можуть обернутися на фарс [2, с. 250; 4 с. 88].

Література

1. Брод М. Отчаяние и спасение в творчестве Франца Кафки: учебник / М. Брод. Дневник о Франце Кафке. – 2008-2015. – 25 с.
2. Затонский Д. Франц Кафка и проблемы модернизма: учебник / Д. Затонский. – М. Высш. шк., 1975. – 280 с.
3. Зарубіжна література ХХ ст. / за редакцією М.І.Борецького: підручник для 11 кл. середи. З/о школи, ліцеїв, гімназій – Львів: Світ, 2000.
4. Зусман В. Художественный мир Франца Кафки: учебник / В. Зусман Ф. // Кафка Процесс. Замок. Новеллы и притчи. Афоризмы. Письмо отцу. Завещание «Пушкинская библиотека». – 2004. – 880 с.
5. Кафка Ф. Вибрані твори: Процес. Вирок. Перевтілення. Голодомайстер / Переклад з нім.

УДК 821.111 (73)Дра(043)

Голівець Олена Василівна

ТЕМАТИКА І ПРОБЛЕМАТИКА РОМАНУ «АМЕРИКАНСЬКА ТРАГЕДІЯ»

Актуальність нашого дослідження не викликає сумнівів, адже в романі автор вимальовує жахливу картину підміни цінностей: у світі на перший план виходять марнославство, жадібність, боягузтво, відтісняючи в свою чергу любов, співчуття, безкорисливість. Такі самі явища ми спостерігаємо і через дев'яносто років після першої публікації роману у сучасному суспільстві.

Мета роботи – це дослідження соціальної нерівності, влади грошей і поглинання великими підприємствами малих (на матеріалі роману Т.Драйзера «Американська трагедія»).

Після економічної кризи 1920-1921 років, настала тимчасова і часткова стабілізація капіталізму. Американська буржуазія віщала на весь світ про настання «золотого століття» у розвитку США. Серед потоків нестримного славослів'я, наперекір цьому, в США з'явилася книга Теодора Драйзера «Американська трагедія», яка розповіла правду про те, що ховалося за фасадом показного благополуччя.

Прикрощі та суму життя простої людини в Америці завжди глибоко хвилювали Драйзера – письменника-гуманіста. Вся його творчість пройнята відчуттям трагізму долі людей з народу. У «Американській трагедії» Драйзер побачив систему, що губить людину, і в цьому проявляються ті рішучі зрушення в гуманістичному світовідчутті Драйзера, якими відзначена його творчість 20-х років і в яких, безсумнівно, позначився вплив ідей Великого Жовтня, поглиблення поглядів письменника на американську дійсність. Гуманізм Драйзера в «Американській трагедії» стає більш активним і соціально усвідомленим. Драйзер назвав цей роман «свого роду класовим епосом, в якому відображено класовий антагонізм, що охоплює в наші дні весь світ» [1, с. 147].

В основу роману Драйзер поклав історію вбивства в 1906 році Честером Дшіллетом своєї коханої Грейс Браун. Процес у цій справі свого часу отримав широкий розголос, і в «Американській трагедії» використані документи і факти, що повідомлялись в газетах того часу [1, с. 34].

В «Американській трагедії» відображена сутність життя в США, що народжує насамперед не тих багатьох «капіталістичних» героїв, які переможно йдуть до своєї мети, а людей змучених, розтоптаних буржуазною дійсністю. У книзі б'ється напружений пульс людського серця, враженого горем, нещастям американця «в масі» [2, с. 90].

Драйзер полемічно направив свій твір проти певного типу романів, поширених в США. У подібних книгах описувалася зазвичай історія бідного юнака, який розбагатів, одружившись на дівчині із заможної сім'ї. Такого роду романи вселяли помилкові ідеї про можливість для кожного американця легко змінити долю і прославляли прагнення до збагачення. Це був один з найбільш поширених видів буржуазної літератури, розрахованої на одурманення широких читацьких мас.

В «Американській трагедії» Драйзер, будуючи сюжет роману на тих же прагненнях бідного юнака Клайда Гріффітса, не тільки розвінчав цю ідею погоні за легким щастям, а й виявив порочність системи, що породжує прагнення розбагатіти, у що б то не стало.

Письменникові вдалося показати відповідальність суспільства і крах долі пересічних американців. Життя, простої людини, людська особистість в Америці знаходяться в серйозній загрози - біла тривогу «Американська трагедія» [3].

На прикладі життєвого шляху, обраного головним героєм роману, автор виділяє основні проблеми, що зачіпають американське суспільство того часу. До них відносяться проблеми різкого поділу на багатих і бідних внаслідок економічного підйому країни, проблема розбещення представників молодого американського покоління, вирощеного в капіталістичному середовищі, а також моральне розкладання молодих людей, які були готові піти на все заради здійснення горезвісної «американської мрії».

Основною проблемою всього твору стає конфлікт між вихованою в важких умовах убогості і суворой релігійності душею Клайда і американським багатим суспільством, в якому таким людям, як він не місце. Конфлікт у душевному пориві Клайда і неприйнятті його світом багатих, в його бажанні прожити щасливе життя і закінчення її на електричному стільці. Драйзер підкреслював соціальний характер роману: «Це було виключно правдива історія про те, що життя

робить з особистістю і як особистість безсила проти неї» [4, с. 95].

Таким чином, роман «Американська трагедія», створюючи який Теодор Драйзер вивчив велику кількість документальних матеріалів, подібних до описаного в романі, є максимально реалістичним твором. Це сприяє створенню враження повної достовірності зображення подій, що відбуваються в романі. Драйзер описує, яке значення в житті відіграють гроші, розкриває, як помилкове уявлення про дійсність може отруїти розум недосвідченої людини і показує відносини між людьми, які мають соціальний статус [5].

Література

1. Засурский Я. Писатели США. Краткие биографии / Я. Засурский, Г. Злобин, Ю. Ковалев. – М. : Радуга, 1990. – 624 с.
1. Анисимов И.И. Теодор Драйзер (1871-1945) /И.И. Анисимов – М. Гослитиздат, 1951 – 154 с.
2. Корнейчук Д.И. Теодор Драйзер / Д.И. Корнейчук [Электронный ресурс] / Режим доступа: <http://dreiser1871.narod.ru/americt traged.htm>
3. Засурский Я. Н. Теодор Драйзер / Я. Н. Засурский. - М . Видавництво Московського університету, 1977 - 320 с.
4. Тимофеева А. А. Трагедия капиталистического общества в романе Теодора Драйзера «Американская трагедия» / А.А. Тимофеева [Электронный ресурс] / Режим доступа: <http://student.zoomru.ru/lit/tragediya-kapitalisticheskogo-obshhestva-v-romane/196149.1626759.s1.html>

УДК 821.111(73)-1.09(043)

Глушкова Дар'я Миколаївна

ТЕМИ ТА МОТИВИ ПОЕТИЧНОЇ ТВОРЧОСТІ УОЛТА УІТМЕНА

Мета дослідження є аналіз тематики творчості американського поета Уолта Уітмена.

Об'єктом дослідження даної роботи є поетична творчість Уолта Уітмена.

Предметом дослідження даної роботи виступають теми і мотиви поетичної творчості Уолта Уітмена.

Уолт Уітмен (1819-1892) - американський поет, оригінальний мислитель, публіцист, критик, прозаїк, одна з найяскравіших постатей в історії світової культури і літератури. Протягом усього свого творчого життя він писав одну книгу - «Лістя трави» (1855—1891), яка стала втіленням оригінального світогляду її автора. Книга «Лістя трави» за життя автора виходила дев'ять разів, включаючи в себе нові цикли віршів при кожному перевиданні, залишалася єдиним поетичним твором, в якому міститься багатогранний і цілісний образ Америки, де запанувала ідея демократії. У ХХ столітті «Лістя трави» були визнані одним з найважливіших літературних подій, знаменували собою революцію в поезії, пов'язану з появою вільного вірша (верлібр), новаторською віршовою системою, основоположником якої виступив Уітмен [1].

Головний тон його поезії - захоплення світом, людством. Для нього всі грані життя однаково прекрасні, всі його прояви для нього важливі і сповнені духовного значення. «Лістя трави» - це переважно спроба передати мою власну емоційну і особистісну природу ... спроба деталізовано від початку до кінця відтворити Особу, людське єство (мене самого в другій половині ХІХ століття в Америці) і зробити це вільно, вичерпно і правдиво», - писав Вітмен [2].

«Пісня про себе», що входила вже в перше видання «Листів трави» (1855), і збережена у всіх наступних, містить автопортрет людини, що відчуває в собі безмірні душевні сили і наділеного непохитним життєлюбством, яке органічно поєднується з вірою у прекрасне сьогодення і велике майбутнє своєї країни. Цей художній образ передає деякі реальні особливості особистості Уолта Уітмена. Походивши з демократичного середовища, Уолт до кінця днів вважав себе «сином Манхеттена»: людиною, для якої вірування, поняття, надії пересічних американців глибоко споріднені його власним. Він ніколи не сприймав себе як художника, у якого могли б скластися конфліктні відносини з навколишнім світом буденної американської реальності, Уітмен прагнув говорити від імені мільйонів своїх співвітчизників. Поняття «маса», «народ», «демократія» для нього синонімічні. У його віршах «син Манхеттена» оспівано як унікальна людська особистість, але як «космос», як уособлення національної свідомості та американської (а можливо, і світової) душі [3].

У збірнику «Листя трави» є прохідні теми й образи. Виділимо такі прохідні теми: Людина - особистість - Жінка - Чоловік; життя або смерть; Тіло і Душа; війна; демократія; природа; щастя. Серед наскрізних (рідкісні) образів можемо виділити наступні: Життя, Смерть, Сонце, Море, Повітря, Земля, Любов. Свою книгу автор назвав «поемою», порівняв її з кораблем – «самотнім вітрильником, розсікаючим ефір, що біжить до невідомої мети, але завжди впевненим».

У віршах «Штатам», «Чую, співає Америка» (цикл «Посвяти»), «Для тебе, Демократія», «Пісня різних професій», «Наснилося мені місто», «Я бачив дуб в Луїзіані» (цикл «Air благовонний»), «Піонери! Піонери!» (Цикл «Перелітні птахи»), «Європа», «Бостонська балада», «Нашим штатам» (цикл «При дорозі») відчутні політичні мотиви (підтримка ідей демократії, мрії про утопічне місто, надія на нове життя, в якому всі будуть рівноправними, ототожнення сили і величі Штатів з впливом релігії). Автор розкрив проблему культурного та економічного розвитку Америки, її положення на міжнародній арені. Поезії «О тіло електричне я співаю», «Час божевілля і щастя», «Одного разу, коли я проходив містом», «Коли я, як Адам» оспівали красу людського тіла, вільного кохання, фізичних відносин між чоловіком і жінкою [4].

Ліричний герой «Листів трави» є представником «всіх епох і всіх земель», і тому автор прагне за допомогою завершених циклів різних за жанром віршів і поем розкрити його у всій різноманітності тимчасових і просторових взаємозв'язків від народження і до самої смерті, розповісти про об'єктивну дійсність, яка існує поза людиною, задуматися над призначенням людини у всесвіті, проявити в «звичайній людини» безсмертну її сутність. Циклічність: народження - робота - смерть - безсмертя притаманні всій книжці в цілому і окремих творів [2].

Новаторство Вітмена проявилось також у ритмі мелодійному побудові віршів. У «Листях трави» поет відмовився від класичних розмірів. «Рими - це окупи», «забруднена мізерія!» - вважав він і відкидав звичні образи, розміри, риму. Більшість його творів написані верлібром - вільним віршем. Але верлібр Уітмена гнучкий, багатий різноманітними емоційними відтінками (так, замічено, що рядки вірша «Коли у дворі перед будинком цвіла цієї весною бузок» ритмічно нагадують ридання людини). Відмінною рисою поетичного синтаксису книги Уітмена є часте використання анафор і синонімічних паралелізмів, коли кожна друга рядок майже повторює перший, при цьому кожен рядок-пропозиція містить в собі, як правило, закінчену думку:

Прощай, моя фантазія!

Прощай, моя дружина, моя любов! [3].

Література

1. Уолт Уітмен: матеріали із Вікіпедії вільної енциклопедії [Електронний ресурс].–Режим доступу до ресурсу: https://ru.wikipedia.org/wiki/Уитмен,_Уолт

2. Поетичний світ Уолта Уітмена [Електронний ресурс].– Режим доступу до ресурсу: <http://schooltask.ru/poyeticheskij-mir-uolta-uitmena/>

3. Уолт Уітмен – біографія [Електронний ресурс].– Режим доступу до ресурсу: <http://to-name.ru/biography/walt-whitman.htm>

4. Поезія Уолта Уітмена [Електронний ресурс].– Режим доступу до ресурсу: <http://www.uspoetry.ru/poets/31/poems/>

УДК 821.111-31Рич(043)

Гринько Марія Игоревна

ПРОБЛЕМА ИДЕАЛИЗАЦИИ ГЛАВНОГО ГЕРОЯ В СЕНТИМЕНТАЛИЗМЕ (НА МАТЕРИАЛЕ РОМАНА С. РИЧАРДСОНА «ИСТОРИЯ СЭРА ЧАРЛЬЗА ГРАНДИСОНА»)

История сентиментального направления в литературе имеет необычайно богатое прошлое и уходит корнями в XVIII век, когда на территории Англии только зарождалась новая форма выражения чувственности главного героя. Не только поэтические произведения смогли подарить жизнь этой исключительной черте, но и эпистолярные романы, которые стали пользоваться невероятной популярностью после того, как Самюэль Ричардсон издал свой первый роман.

Как правило, начало зрелого Просвещения в Англии связывают именно с творческой деятельностью Ричардсона, который стремился воплотить в своих произведениях не только демократические постулаты, выдвинутые Бескровной революцией, но и отразить богатый внутренний мир своих героев. Основной чертой романов С. Ричардсона, сделавшей их популярными, а самого писателя – основателем новой школы романистов, является необычайная чувствительность, которой пронизана буквально каждая реплика персонажей. Довольно ярко

подобная особенность отразилась в наиболее популярном романе творца – «Кларисса, История молодой леди», в котором был обширно раскрыт внутренний мир главной героини. Основой произведения стала идея высоконравственного воспитания молодого поколения, которая знаменовала собой настолько невообразимое превознесение благодетелей в человеке, что это породило множество пародий и в значительной мере исказило понимание романа [3].

Одной из ведущих концепций сентиментализма, несомненно, является высокая моральность главного героя, а также его бесконечное стремление к изменению, как мира, так и самого себя. Однако в творчестве Самуэля Ричардсона впервые остро проявилась проблема создания чрезмерно идеализированного образа, который впоследствии становится далеким и непонятным для простого читателя.

Цель нашего исследования – изучить основные проблемы идеализации героев в сентиментализме и выявить их влияние на аудиторию, а также другие поколения писателей.

В плеяде совершенных образов Ричардсона особое место стоит отдать фигуре «рыцаря на белом коне» и «безупречного аристократа» - Грандисона, который является главным героем одноименного произведения «История сэра Чарльза Грандисона». Грандисон умен, красив, добродетелен и способен действительно изменять окружающую действительность, так как, являясь представителем высшего сословия, он не тяготеет от различных социальных ограничений или же бытовых проблем. Читательницы упрекали писателя в том, что, создавая идеальные женские типы, он оклеветал многих мужчин. В ответ на подобную критику и был создан образ идеального джентльмена.

Эпистолярный роман «История сэра Чарльза Грандисона» является последним творением Ричардсона. Он не был так популярен, как предыдущие работы данного писателя, отмечен критиками, как затянутое произведение, более схожее с идеологической программой, нежели с живым повествованием о судьбе человека. В романе присутствует любовная история, построенная на восторженных письмах спасенной девушки, которая описывает своего спасителя в самых ярких красках. Подобный прием создает своеобразную стену между читателем и автором в силу того, что столь откровенная попытка мгновенно сформировать положительную установку в голове у человека вызывает лишь отторжение. Картина идеалистичного мира сэра Грандисона, его лишенная особых забот жизнь, в которой основным препятствием становится обещание жениться на аристократке. Однако даже подобная проблема решается по воле судьбы, и герой снова возвращается в свой прекрасный мир, где его ожидает его истинная любовь.

«Я могу найти у сэра Чарльза лишь один недостаток, - писала Ричардсону одна из самых восторженных его читательниц, мисс Донеллан, - а именно, у него нет ни одного недостатка, нет страстей». Этого «недостатка» не могли искупить все романические перипетии книги [1, с. 2 - 4].

В «Грандисоне» филистерско-морализаторская тенденция одержала верх над реализмом Ричардсона. На серо-дидактическом фоне романа выделялся лишь один образ, сумевший по-настоящему тронуть сердца людей XVIII века. Это была молодая итальянка, Клементина делла Порретта, влюбленная до потери рассудка в несравненного Грандисона. Различие вероисповеданий препятствует их браку и возникающая в душе Клементины борьба между религиозным долгом и любовной страстью наполняет экзальтированным пафосом сотни страниц романа [1, с. 2 - 4].

Доведенная до абсурда идеальность главного героя представленного выше сентиментального романа воплотила немало пародий в мире литературы. Самой известной принято считать творение немецкого писателя Музеуса «Грандисон Второй», в котором автор решил выступить против «жалкой сентиментальности» и устранить моду на написание добродетельно – блаженных романов. В тоже время благодаря идеализированному образу сэра Грандисона в литературе появилось довольно необычное явление, имеющее название феномен Грандисона. К подобному явлению в своих работах не единожды обращалась С.Г. Ильенко, объясняя его как склонность к комичному размышлению о полноте чувств и поиске истины. Герой Ричардсона воспринимался как имя нарицательное образца светскости и неотразимости. С его персоной мы можем столкнуться в «Евгении Онегине», где описан невероятный восторг московских барышень перед ликом подобного героя. Этот момент, несомненно, показывает вечность образа Грандисона в мировой литературы, который перекликается в различных эпохах. Тем не менее, даже подобная постановка проблемы не отменяет тот факт, что намеренное

воплощение идеала добродетели в главном герое может создать не только модель для подражания, но и эффект комичности за счет отсутствия ощущения реальности событий, происходящих в произведении[2, с. 244 - 245].

Література

1. Елистратова А. А. Ричардсон. История английской литературы. Том 1. Выпуск второй / А. А. Елистратова: М.-Л., Издательство Академии Наук СССР, 1945 – С. 2-4.
2. Ильенко С. Г. Феномен Грандисона и его противоядие (о недугах школьного обучения отечественной словесности) Текст. / С. Г. Ильенко // Образование и культура Северо-Запада России. СПб., 1999. - Вып. 4. - С. 244 - 245.
3. Сидорченко Л. История зарубежной литературы XVIII века. Английская литература [Электронный ресурс] / Л. Сидорченко. – Режим доступа: http://www.gumer.info/bibliotek_Buks/Literat/Sidor/04.php

УДК 821.111-3Лоу(043)

Гусак Вікторія Юріївна

ХУДОЖНЯ СВОЄРІДНІСТЬ ЖІНОЧИХ ОБРАЗІВ У ОПОВІДАННЯХ Д. Г. ЛОУРЕНСА

Лоуренс Девід Герберт - один з ключових англійських письменників початку ХХ століття. Недомовленість, незадоволення, нещасливе кохання, самотність, відчуження, постійна боротьба, протистояння, нерозуміння, – ось основні складники взаємин чоловіка та жінки у майже кожному творі малої прози Д. Г. Лоуренса. У творчому доробку письменника немає жодного оповідання, в якому б не зображувалися стосунки між чоловіком та жінкою. При цьому у Лоуренса немає жодного оповідання, в якому б змальовувалося справді щасливе подружжя [1].

Варто зазначити, що всі жінки, які з'являлися в житті митця, були сильними особистостями, вони немов панували над Лоуренсом. Зі свого боку Д. Г. Лоуренс володів якоюсь невідомою магичною силою, що вабила жінок до цього незвичайного чоловіка. Тож не дивно, що його взаємини з жінками знайшли своє подальше відтворення в зображенні жіночих образів на сторінках його оповідань. Лоуренсівські героїні – це вольові жінки з почуттям власної гідності, хоча й не надто щасливі. [2].

Критика часто говорили про письменника як женоненависника, який «постійно використовує жінку, підкорює її, щоб тим самим зберегти владу над нею»[3], він усе ж прагнув гармонійного співіснування чоловіка та жінки. У листі до друга Артура Маклеода Д. Г. Лоуренс писав про своє бажання співпраці між чоловіком та жінкою, щоб створювати нове мистецтво разом: “I think that the only source to renew the art is to make the art the common creation: both man and woman”[4].

Аналізуючи жіночі образи в оповіданнях Д. Г. Лоуренса, можна простежити певну еволюцію цих образів. Іншими словами, образ жінки, який постає перед нами в першій збірці оповідань, відрізняється від образу, який, наприклад, постає у другій та третій збірках. Адже, створюючи образи головних героїнь, письменник ніби відтворював побутову, соціальну, а також психологічну реальність свого часу. До початку ХХ ст. жінки “залишалися у тіні своїх чоловіків, були справжніми матерями, домогосподарками і, як правило, добропорядними леді”. Роль жінки зводилася до таких основних її функцій, як “ведення домашнього господарства, народження дітей та виконання шлюбних обов'язків”[5].

Від оповідання до оповідання, від збірки до збірки, звільнення головних героїнь від утисків чоловіків ставало виразнішим, зростала їхня впевненість та зверхнє ставлення до чоловіка. З одного боку, вона зверхня до одного чоловіка, а з іншого, страждає та підкоряється іншому. Говорячи про кохання між чоловіком та жінкою, сам Лоуренс відзначав “подвійність” їхнього кохання. Спочатку це “кохання як спалах та з'єднання в одне ціле, а потім це кохання як напружена, руйнівна, хтива насолода згоріти до тла, згоріти до неймовірної несхожості та окремоті”. З одного боку, перед нами постає образ жінки-володарки, а з іншого, жінки-рабині [2].

Розглянемо образ жінки у оповідання Лоуренса “Англія, моя Англія”. Вініфред, героїня оповідання “Англія, моя Англія” з другої збірки оповідань письменника, також зверхньо ставилася до свого чоловіка Егберта. Спочатку вона кохала його, а потім, коли з'явилися діти, їй потрібна була надійність, відповідальність, впевненість. На жаль, Вініфред не отримувала цього, адже Егберт був “природженою трояндою” [5, с. 383], “він був наче садова квітка, яка тріпоче на

вітрі життя, а потім обсипається, немов її й не було” [5, с. 388], “він оманливий пустоцвіт” [5, с. 389]. Всіма благами, які мала вона та її родина, їхнім родинним безтурботним існуванням та своєю впевненістю, відчуттям захищеності Вініфред завдячувала іншому чоловікові, своєму батькові, Годрі Маршаллу. Вона відчувала його міць, могла покласти на нього в будь-яку мить, адже Годфрі Маршалл “земний, бувалий, наповнений воїнським духом своїх предків, він був дужої породи, він завжди ніс із собою подих Різдва” [5, с. 390].

Література

1. Ковалева Т. В. История зарубежной литературы (Вторая половина XIX – начало XX века). / Леонова Е. А., Ю. Т. Д. – Минск : Завигар, 1997. – 336 с
2. EURO-SYNERGIES [Електронний ресурс]. – D. H. Lawrence on Men & Womenю. – Режим доступу: <http://euro-synergies.hautefort.com/archive/2010/12/17/d-h-lawrence-on-men-women.html>
3. MacSphere [Електронний ресурс]. – A Study of D. H. Lawrence’s Treatment of Women in the Short Story. – Режим доступу: <http://digitalcommons.mcmaster.ca/opendissertations/5968/>
4. McDonald R. Revision and Competing Voices in D. H. Lawrence’s Collaborations with Women / McDonald R. – Vol. 4. No. 1. – Bloomington : Indiana University Press, 2009. – P. 1 – 25.
5. Lawrence D. H. Collected Stories / Lawrence D. H. Everyman’s Library. – London, 1994. – 1397 p

УДК 37.015.2(043)

Дегерменджи Аліна Димитріївна

НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ У ТВОРАХ Ч. ДІККЕНСА

Актуальність теми полягає у тому, що така літературна особистість, як Чарльз Діккенс є дуже складною і суперечливою. Діккенс – письменник глибоко національний. Ніхто краще не вивчив як позитивні, і негативні сторони англійського характеру. У своїх романах він дає портретні характеристики різних національностей у системі образів романів, що пояснює актуальність теми роботи.

Мета роботи – це виявлення національних особливостей англійського народу та відношення Ч. Діккенса до англійського народу.

Практично немає робіт, що вивчають проблему англійської національної ідентичності вікторіанського періоду і не розглядають культурну спадщину великого романіста.

Національна ідентичність – це складний багатомірний, багатогранний феномен, дослідження якого отримує соціальні, психологічні, культурологічні, власне етнічні аспекти [1, с. 14].

Саме в період розквіту британської імперії виявилось, що національність людини і його образ думок тісно взаємопов’язані.

Національна ідея – акумулятор прогресивних національних програм, політичних ідей, гасел, цінностей, рушій національного прогресу, основа національно-визвольних рухів, національної само суверенізації. Національна ідея становить платформу національної ідеології, визначає теоретичні засади національної свідомості [4, с. 245].

Діккенс був критиком англійського суспільства, займався благодійництвом, віддавав багато сил видавничій справі й журналістиці, спостережливим мандрівником і аматором довгих прогулянок. Його називали англійським національним художнім генієм, за те як він описував особливості національного менталітету і багатство англійської мови у своїх творах. Діккенс завжди прагнув правди, це суворий реаліст, який відобразив глибокі соціальні, політичні, економічні проблеми Англії.

Так, Ф. Достоевський написав у щоденнику у 1873 р.: «Мы на русском языке понимаем Диккенса, я уверен, почти также, как и англичане, даже, может быть, со всеми оттенками; даже, может быть, любим его не меньше его соотечественников» В. Набоков вважав, що майже не самий популярний у світі з англійських письменників, насправді сприймається англійцями не так, як представниками інших націй, і що Діккенс є настільки національним письменником, що зрозуміти його не англійцю практично неможливо.

Національна ментальність виражається через систему художніх засобів, використовуваних автором. Будучи розглянута і проаналізована як цілісність, така система безумовно дає об’єктивну інформацію про дійсність [1, с. 47].

Морально-естетичний ідеал Діккенса є англійським морально-естетичним ідеалом, більш того – простонародним морально-естетичним ідеалом. Він зливається із стихією народної казки, де злодії перетворюються на добродійників і де зло завжди буває покараним завдяки дивним збігам і втручанню інших сил, які постійно контролюють життя людства. Діккенс є письменником яснооких дітей; молодих людей із рицарською поведінкою і престарілих диваків, чий серця не сприймають зло. Одночасно Діккенс є письменником дивовижно-лиховісних образів. Світле і темні початки ведуть постійний двобій на сторінках його творів, і добро завжди перемагає, якщо не фізично, то духовно [3, с. 4].

Він був прихильником соціального миру. Співчуваючі народу, письменник шукав шляхи взаємопорозуміння між «нацією багатих» і «нацією бідних». Про те, що в Англії існують дві різні нації, вперше сказав Бенджамін Дізраелі, лорд Біконсфілд, який із 1868 р. займав посаду прем'єр-міністра. Письменник показав: англійці тільки для іноземців є єдиним народом. Насправді народи два: «кокні» (бідні) і «істеблїшмент» (багаті). «Багаті» і «бідні» відрізняються, навіть мовою [2, с. 147-149].

У 1853 р., виступаючи у Бермінгемі не урочистому святі, яке було присвячено присудженню письменникові звання національного художника Англії, Діккенс стверджував, що література «повинна бути вірній народу, повинна боротися за його добробут і щастя». Ці слова можна вважати кредо життя й творчості письменника. Він ніколи не зраджував цьому принципу і в романах 50-х рр. («Холодний дім», «Скрутна година», «Крихітка Дорріт»). Він показує страйки робітників, які прокотилися по всій Англії у 40-х рр., злиденні долі мешканців боргових в'язниць і робітних домів (які письменник зобразив у «Крихітці Дорріт» у вигляді Двору Розбитих Сердць), дитячу працю, за яку платять копійки, і яка руйнує дитячі долі [5, с. 92].

У творах Діккенса національна ідентичність виступає як визнання народом самого себе; знання і повага історії; національної культури, території, усвідомлення народом своїх особливих рис, розуміння членами національної групи своїх інтересів, прагнень, цілей, ідеалів, потреб.

Література

1. Бадмаев В.Н. Феномен национальной идентичности (социально-философский анализ). / В.Н. Бадмаев. – Волгоград: Элиста, 2000. - 289 с.
2. Ивашева В.В. Английский реалистический роман XIX века в его современном звучании: Монография / В.В. Ивашева – М.: Художественная литература, 1974. – 464с.
3. Михальская Н.П. Чарльз Диккенс. Очерки жизни и творчества / Н.П. Михальская. – М.: Учпедгиз, 1959. – 124 с.
4. Попова М.К. Национальная идентичность и ее отражение в литературоведении / М.К. Попова // Филологические записки: Вестник литературоведения и языкознания. Вып. 15. Воронеж: ВГУ, 2000. – С. 244-252.
5. Столій І.Л. Світова література. 10 клас: Розробки уроків / І. Л. Столій. – Х.: Вид-во «Ранок», 2010. – 368 с. – (Профільна школа).

УДК141.32

Диланьян Евгения Петровна

ЭКЗИСТЕНЦИАЛИЗМ: ОСОБЕННОСТИ И ИСТОРИЯ РАЗВИТИЯ

Актуальность темы заключается в том, что центральные вопросы экзистенциализма - существование человека, смысл его жизни и судьбы в мире - необычайно созвучны любому, задумывающемуся над своим бытием, человеку.

Цель работы заключается в том, чтобы проанализировать особенности и историю развития экзистенциализма.

Термин "экзистенциализм" буквально, в переводе означает: "учение о существовании". Под философским экзистенциализмом понимают учение, которое утверждает, что всякая истина и всякое действие предполагают некоторую среду и человеческую субъективность. Большинство классических философских концепций старались исключить человека из теории познания, подозревая, что он искажает на процесс получения истины. Экзистенциализм, напротив, выдвигает на первый план абсолютную универсальность человеческого бытия и рассматривает все философские проблемы в перспективе человеческого существования.

Истоки экзистенциализма усматривают в философии датского мыслителя Сирена

Кьеркегора, впервые использовавшего понятие "экзистенции" для характеристики человеческого существования. При жизни Кьеркегора его идеи не получили известности и признания и лишь в 10-е годы XX столетия экзистенциализм начал распространяться и влиять на философию и духовную жизнь Европы и Америки [2, с. 113].

Теоретическими источниками и своими предшественниками экзистенциалисты считают феноменологию Э. Гуссерля (1859 - 1938) и «философию жизни» В. Дильтея (1833 - 1911), Ф. Ницше (1844 - 1900), а также Ф.М. Достоевского (1821 - 1881). Идеи экзистенциализма возникали в разных странах в различные годы. Так, в России, накануне первой мировой войны, теория экзистенциализма проповедовалась Л. Шестовым (1866 - 1938) и Н.А. Бердяевым (1874 - 1948), которые в 20-х годах в эмиграции распространяли свои взгляды за границей, главным образом во Франции. В Германии экзистенциализм начал складываться после первой мировой войны и связан с именами К. Ясперса (1883 - 1969), М. Хайдеггера (1889 - 1976) и О.Ф. Больнова; в период второй мировой войны и после нее он чрезвычайно быстро распространился во Франции - Г. Марсель (1889 - 1973), Ж.-П. Сартр (1905 - 1980), А. Камю (1913 - 1960) - и других европейских странах - Испании (Ортега-и-Гассет, 1883 - 1955), Италии (Э. Пачи, Н. Аббаньяно и др.).

В конце 50-х гг. экзистенциализм стал распространяться в США.

В экзистенциализме, как и других направлениях философии, проявляется национальная специфика. Так, можно говорить о немецком, французском, итальянском экзистенциализме. Одни экзистенциалисты называют свое учение «фундаментальной онтологией» (немецкий философ Хайдеггер), другие - «позитивным экзистенциализмом» (Н. Аббаньяно), третьи считают себя христианскими экзистенциалистами (К. Ясперс, Г. Марсель, Н. Бердяев, Л. Шестов), четвертые проповедуют атеистический экзистенциализм (Ж.-П. Сартр, С. де Бовуар, А. Камю).

Экзистенциалистской философии придерживаются люди, различающиеся по своим политическим убеждениям [1, с. 52]. Так, Хайдеггер в Германии в 30 - 40 гг. не прекращал сотрудничества с нацистами, а либерал К. Ясперс, не принявший фашизма, был лишен возможности преподавать и печатать свои труды; Сартр, Камю и Бовуар были участниками французского Сопротивления, боролись с немецким фашизмом, выступали за мир и демократию.

Экзистенциализм есть прежде всего онтология. Этим он отличается от большинства философских учений прошлого и настоящего, тяготевших в сторону теории познания. Экзистенциальное мышление разворачивается исключительно в сфере бытия, а все остальные проблемы приобретают второстепенное значение.

Главная проблема экзистенциализма - определение места экзистенции в общей структуре бытия, то есть конкретизация специфики человеческого существования в соотношении с остальными видами бытия. Центральная характеристика человеческого бытия - "бытие-между". Этим подчеркивается промежуточный, несамостоятельный характер человеческого существования, его зависимость от "Иного". Характеризующими бытие человека понятиями являются: "тревога", "заброшенность", "отчаяние", "вина". Экзистенциалисты утверждают, что основное человеческое чувство - это тревога. Решившись на что-то, человек не может не сознавать, что он выбирает не только своё собственное бытие, но и берёт в свои "попутчики" всё человечество. Следовательно, он не может не испытывать чувства ответственности и тревоги. Это чувство тревоги хорошо известно тем, кто брал или берёт с собой в "попутчики" всё человечество: к примеру, военный начальник, посылающий человека на смерть. "Заброшенность" характеризует человека, отказавшегося от Бога: "если Бога нет, то всё дозволено". Нет инстанции, сверяясь с которой человек совершает поступки. Будучи "заброшенным" в мир, человек сам творит свою жизнь и отвечает за всё то, что делает. В мире нет знамений и нам не на что ориентироваться. "Отчаяние" означает, что мы можем принимать во внимание лишь то, что зависит от нашей воли [4, с. 310]. Человек свободен и жизнь такова, как он её определит. Нужно лишь понять, что значение имеют действия и их результаты, а не намерения. Человек - это сумма его поступков. Нет раз и навсегда установленных качеств его характера: сегодня ты герой, а завтра можешь показать себя трусом. Всё зависит от тебя.

Экзистенциализм отразил в своей философии состояние сознания, переживаний людей в современном мире, тем самым он во многом обнажил и объяснил те противоречия, с которыми сталкивается человек в этом мире [3, с. 233].

Література

1. Долгов К.М. От Кьеркегора до Камю. Философия, эстетика, культура/К. М. Долгов. – М.: Искусство, 1991. – 52 с.
2. Киссель М. А. Экзистенциализм /М. А. Киссель //Современная западная философия. Словарь. – М., 1991. – 113 с.
3. Руткевич А.М. От Фрейда к Хайдеггеру / А. М. Руткевич. – М.: Политиздат, 1985. – 233 с.
4. Шварц Т. От Шопенгауэра к Хайдеггеру / Т. Шварц. – М.: Прогресс, 1964. – 310 с.

УДК 82-31(043)

Зайцева Поліна Миколаївна

ОСОБЛИВОСТІ ПОСТМОДЕРНІЗЬКОГО МЕТАТЕКСТУ (НА МАТЕРІАЛІ РОМАНІВ В. МАКАНІНА «ГЕРОЙ НАШОГО ЧАСУ» ТА ДЖ. ФАУЛЗА «ЖІНКА ФРАНЦУЗЬКОГО ЛЕЙТЕНАНТА»

Метою дослідження є вивчення особливостей постмодерністського метатексту та характерні риси його прояву у творах В. Маканіна «Герой нашего часу» та Дж. Фаулза «Жінка французького лейтенанта»

Перш за все, доцільно дати визначення самому поняттю «метатекст», щоб детально дослідити його особливості у даних постмодерністських творах.

Метатекст – це набір пов'язаних з якимось твором текстів, які допомагають зрозуміти текст або його роль в культурі - чернеток, прототипів, пародій, продовжень, критичних статей і т. д. Метатекст необхідно відрізнити від інтертекста: якщо інтертекст розглядає даний текст в усьому різноманітті його зв'язків з іншими, зазвичай чужими, творами, то для метатекста характерна «замкнутість» твору у собі, саморефлексія автора. [3, с. 56].

Види метатексту визначаються на основі концепції таких літературознавців, як К. Є. Барінової, А. Поповича, М. Р. Майєнової, Ю. Лотмана, що являє собою «авторській розповіді в оповіданні», «автометатекстуальності», «автометаопис», «метаописовому пласті тексту», «саморефлексії», «автокоментуванні».

При дослідженні особливостей постмодерністського роману, було встановлено, що змістоутворюючим компонентом концепції письменників даного напрямку виступає метатекст.

Дослідниця Барінова Є. Є. зазначає, що досить важливими є зміни в референтній співвіднесеності постмодерністських творів, на думку дослідників, які відсилають читача не до реальності, а до інших текстів. Тому відзначається підвищена літературоцентричність творів, прагнення постмодерністських письменників до еклектики, включенню у свою творчість всього (не тільки літературного) досвіду світової культури, до розширення контексту і залученню нового матеріалу в сферу літератури, який виражається в численних автокоментуваннях, метаписах, вбудовуваних в розповідь. Це прямо пов'язано з онтологією метатексту, що відсилає читача не до чужорідних текстів, а до претексту, осмислюваного письменником у процесі творчості [1, с. 5].

При дослідженні специфіки метатексту романів В. Маканіна «Герой нашего часу» та Дж. Фаулза «Жінка французького лейтенанта», як яскравих прикладів літератури постмодерну, ми опиралися на концепцію метатекстуальних елементів Ю. Лотмана, що включає в себе заголовок, епіграф, авторські відступи та роздуми.

Акцетуючи безпосередню увагу на романі В. Маканіна «Герой нашего часу» можна сказати, що основними проявами метатексту є заголовок, епіграф на початку роману, що є цитатою з твору М. Лермонтова «Герой нашего часу», основною метою, якого є сформулювати відповідний горизонт читацьких сподівань та стійка авторська рефлексія на тлі графічного оформлення розповіді. Автор спокушає дослідника великою кількістю графічно «емоційних» слів або фраз, виділених дужками, курсивом, прописними буквами, щоб емоційно та водночас достовірно відтворити атмосферу твору, ціннісні орієнтації головних героїв, розкрити основу ідею та авторське бачення проблеми [4].

Вивчаючи метатекст у романі Дж. Фаулза «Жінка французького лейтенанта», розглядалися такі метатекстуальні елементи, як заголовок та епіграфи. В цілому при загальній кількості епіграфів у творі – 67, 30 – присвячені проблемам емансипації, 17 – образу Сари Вудраф, 13 – образу Чарльза, 7 – доби вікторіанської епохи. Опіраючись на дослідження Ю. Бумбур, було встановлено, що зокрема заголовок твору актуалізує: категорії перспекції, зв'язності,

інформативності, антропоцентричності. Епіграфи покликані організувати читацьку установку на сприйняття твору і реалізувати його концепт [2].

Отже, дослідивши окремі складові постмодерністського метатексту, можна зробити висновки, що його категорії та складові базуються в більшій мірі на авторській рефлексії, яка відображає комплекс моральних установок та цінностей, світогляду автора, його інтерпретації тогочасних подій, крізь призму світогляду головних героїв, що виражається в метатекстуальних елементах: заголовках, епіграфах, авторських коментуваннях, примітках. Тому дана тема представляє ґрунтовну базу для подальшого вивчення та дослідження.

Література

1. Барінова Е. Е. О некоторых аспектах метатекстуальности в литературном тексте // Филологический анализ текста : сб. науч. ст. Вып. VI [Текст] / под ред. В.И. Габдуллиной. – Барнаул: БГПУ, 2007. – С. 3-11.
2. Бумбур Ю. Н. Метатекст как зона авторской интерпретации в романах Джона Фаулза [Электронный ресурс] / Ю. Н. Бумбур. – Режим доступа : <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/21039/17-Bumbur.pdf?sequence=1>
3. Літературознавча енциклопедія : у 2 т. / уклад. Ю. І. Ковалів. – К. : Академія, 2007. – Т. 2: М (Маадай-Кара) – Я (я-форма). – 624 с.
4. Блинова М.П. Структура постмодерністського метатекста / Блинова Марина Петровна <http://cyberleninka.ru/article/n/struktura-postmodernistskogo-metateksta>

УДК 821.133.1-2.09(043)

Зуб Анна Олександрівна

ЕВРИПІД У ТВОРЧОСТІ ЖАНА РАСІНА

Класицизм був одним з головних напрямків у літературі XVII - початку XIX століть, важливою рисою якого було звернення до образів і форм античної літератури і мистецтва як ідеального естетичного еталону[1]. Свого вищого розквіту французька трагедія епохи класицизму досягла у творчості Жана Расіна . Що до мети даного аналізу, на прикладі творчості цього поета ми можемо прослідкувати, що звернення до античної літератури має свої відображення як у епоху творчості Жана Расіна, так і у літературі наступного покоління, у тому числі літературі теперішнього часу. Вивчення античної літератури є досить актуальною темою для аналізу, тому що вона стала прикладом наслідування жанрів, стилів, сюжетів, форм для літератури багатьох епох.

Жан Расін досить рано полюбив поезію і свою літературну діяльність почав з написання віршів. Особливо він почитав таких античних письменників як Софокл і Евріпід. Своім успіхом Расін багато в чому зобов'язаний творам Евріпіда. У листопаді 1667 Расін поставив трагедію "Андромаха" за мотивами такої ж назви твору Евріпіда. Вистава мала блискучий успіх і, подібно "Сиду" (трагікомедія у віршах П'єра Корнеля), викликала поділ публіки на два табори. Прихильниками Расіна стали передові кола дворянства і широка демократична публіка, противниками його виявилися аристократи, колишні учасники Фронди, демонстративно підкресливши, що вони віддають перевагу Корнелю. Така розбіжність в оцінці творчості Расіна трималося протягом десяти років [2].

Новизна "Андромахи" полягала насамперед у правдивості і простоті. Расін заклав в "Андромахи" основу жанру психологічної трагедії з дуже простої фабулою і з мінімумом зовнішньої дії. Цю трагедію, яку можна назвати трагедією його "першою манери", Расін будує на матеріалі грецької міфології, залучає його своєю поетичністю, людяністю і високим моральним пафосом. Натхненниками Расіна в "Андромахи" були великі поети античного світу - Гомер, Евріпід і Вергілій. Однак запозичений в античних авторів сюжет Расін витлумачив по-новому.

Героїня трагедії, вдова Гектора Андромаха знаходиться в полоні у Пірра, сина Ахілла, що переслідує її своєю любов'ю і загрожує погубити її сина, якщо вона не буде до нього прихильною. Андромаха поставлена перед необхідністю або втратити сина, або вийти заміж за сина людини, яка вбила її чоловіка. Після довгої внутрішньої боротьби вона вирішує одружитися з Пірром і, взявши з нього клятву, що він не погубить її сина, покінчити з собою, щоб не змінити пам'яті чоловіка. Це рішення їй не вдається здійснити, бо Пірр гине в храмі від руки Ореста,

якого штовхнула на це вбивство улюблена їм Герміона, покинута наречена Пірра. Але Герміона не може пережити загибель Пірра і позбавляє себе життя, Орест же впадає в безумство від горя і докорів сумління. Так падають жертвами своїх нерозумних, егоїстичних пристрастей Пірр, Герміона й Орест. Загибель всіх цих людей забезпечує перемогу Андромахи, яка одна не порушила свого боргу і, керуючись розумом, зуміла вберегтися від згубних пристрастей [2].

Зовнішність цієї ідеальної дружини і матері вперше розкрив гуманістичний зміст, що вкладається Расіном в образи його позитивних героїнь. Для Андромахи характерні почуття людської гідності, моральна стійкість, чиста совість, непохитність переконань, здатність до самопожертви, вміння протистояти свавіллю і насильству. Носієм цього свавілля і насильства є Пірр. Він відкриває ряд образів Расіновських царів, що приносять інтереси держави в жертву своїм пристрастям. Пірр любить Андромаху, але він прагне завоювати любов, відхилену нею, за допомогою своєї влади монарха і перетворюється на деспота, аморального і безпринципного; він готовий навіть під впливом пристрасті до Андромахи відновити Трою, яку сам зруйнував. Галантність промов і манер Пірра ще більше підкреслює негідність його поведінки. Галантність промов та манер Пірра ще більше підкреслює негідність його поведінки.

Цікаві в трагедії також образи Ореста й Герміони - перше в театрі Расіна герої, одержимі фатальною пристрастю, яка вабить їх до злочину і загибелі. Особливо цікавий образ Герміони, захоплюючий основні риси характерів Роксани і Федри. Доведена пристрастю до повної несамовитості, вона мучиться від того, що любов затуманила їй голову, зробила безсилою зрозуміти свій душевний стан. Осліплення пристрастю є, на думку Расіна, вищим нещастям, що породжує безумство і злочин [3].

У наступній трагедії – «Іфігенія в Авліді» - Расін дав нову, оригінальну трактовку трагедії Евріпіда такої ж назви. Міф про заклання дочки Агамемнона служить приводом для нового драматичного втілення колізії між обов'язком і почуттям. Образ Іфігенії у Расіна значно відрізняється від того ж образу в Евріпіда. Для ефектного психологічного контрасту з Іфігенією Расін ввів у трагедію образ Еріфіли. Образ Іфігенії у Расіна значно відрізняється від того ж образу у Евріпіда. Грецький драматург наділив Іфігенію безпосереднім і пристрастним характером, любов'ю до життя, а також проблисками непокірного духу. Іфігенія ж Расіна більше схожа на добре виховану французьку дівчину, ніж на молоду гречанку. Насамперед вона добра дочка, яка не втрачає віри в батька, навіть дізнавшись, що він її прирік на смерть. Вона зворушлива в любові до свого нареченого Ахілла, яка не йде, однак, врозріз з її боргом. Расін послаблює громадянський пафос трагедії Евріпіда і перемикає її в сімейний план. Прагнучи погубити свою суперницю, Еріфіла потрапляє в розставлені нею мережі і приноситься в жертву богам замість Іфігенії. Ця версія міфу здавалася Расіну більш правдоподібною, тому вона знімала необхідність надприродного фіналу (зникнення Іфігенії в момент жертвопринесення). Евріпідовський варіант розв'язки, «якому повірили б у часи Евріпіда, але в наш час це здалося б абсолютно неправдоподібним» був відкинутий Расіном ще і з причин принесення в жертву невинної і благородної дівчини. Расін ж таки вносить в розв'язку ідею відплати [4].

Античні твори багато в чому зіграли роль у творчості Жана Расіна. Проте твори Евріпіда Расін доповнив і надав їм нове трактування, яке відповідало поглядам і добі того часу.

Література

1. Ференц Н. С. Основи літературознавства : підручник / Н. С. Ференц. – К. : Знання, 2011. – 431 с.
2. История зарубежной литературы XVII века: Учеб. для филол. спец. вузов / Н. А. Жирмунская, З. И. Плавский, М. В. Разумовская и др.; Под ред. З. И. Плавского. М.: Высш. шк., 1987. – 248 с.
3. Мокульский С.С. История западноевропейского театра : учебник / С.С. Мокульский. – Т. 1- М.: Искусство, 1955. – Т. 1. – 744 с.
4. Жирмунская Н.А. Трагедии Расина [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://mybiblioteka.su/1-164323.html>

УДК 821.133.1-22Мол(043)

Коновалова Анастасія Олександрівна

ПРОБЛЕМАТИКА ТА ХУДОЖНІ ОСОБЛИВОСТІ КОМЕДІЙ Ж.Б. МОЛЬЄРА

Дослідивши спадщину Жана – Батіста Мольєра, є підстави стверджувати, що в творчості

автора особисто виділяють три п'єси, які можна віднести до жанру «людської комедії» - «Тартюф», «Дон Жуан», «Мізантроп». Отже спочатку зробимо спробу дослідити та визначити поняття «людська комедія». Словник літературознавчих термінів дає таке трактування поняттю «комедія»: «Комедія (від грец. *komodia*) – жанр драми, в якому дія і характери трактовані у формах комічного; протилежний трагедії [1,с.257].

«Людська комедія» визначена як комедія, що ставить своєю метою не звеселяння читачів, а сатиричний опис людських характерів, висміювання недоліків, вад суспільства. Звідси випливає, що «людська комедія» - це жанр драми, в якому дія і характери трактовані у формах комічного. Її основою є викриття людських пороків [2]. Завдяки цьому визначенню насамперед не можна оминати ствердження що, викриття недоліків дійсно є основною темою всіх трьох творів. Крім того, не можна заперечувати, що сам Мольєр писав ці комедії як серію творів, що мають загальні характеристики. Про це свідчить той факт, що комедії написані одна за одною, з розривом лише в один рік.

Мольєр висуває на перший план не розважальні, а виховні і сатиричні завдання. Його комедіям притаманні гостра сатира, непримиренність з соціальним злом і, разом з тим, іскрометний здоровий гумор і життєрадісність.

Вивчаючи творчість Мольєра, нам стало відомо, що дослідники нерідко стверджують, що автор у своїх творах «виходив за межі класицизму» і саме тому став найзначнішим і найхарактернішим комедіографом епохи класицизму. Поділяючи принципи класицизму як художньої системи, Мольєр зробив справжні відкриття в області комедії. Він вимагав правдиво відображати дійсність, воліючи йти від безпосереднього спостереження життєвих явищ до створення типових характерів. Ці характери під пером драматурга набувають соціальну визначеність. Саме тому багато його спостереження виявилися пророчими: таке, наприклад, зображення особливостей буржуазної психології. Сатира в комедіях Мольєра завжди містила в собі суспільний сенс. Комедіограф не малював портрети, він створював комедії, які зображували побут і звичаї сучасного суспільства. Але для Мольєра це було, по суті, формою вираження соціального протесту, вимоги соціальної справедливості. Мольєра по праву вважають найбільш філософськи глибоким з письменників свого часу, хоча він і не написав жодного філософського трактату. Все життя він відчував інтерес до філософії: у п'єсах він часто вживає філософські терміни, згадує про філософські системи, виявляючи обізнаність в них. Мольєр слідував Декарту, створюючи характери, а Гассенді – у творчому методі і в етичній філософії. В основі його світорозуміння лежало дослідне знання, конкретні спостереження над життям. У своїх поглядах на мораль Мольєр був переконаний, що тільки слідування природним законам є запорукою розумної і моральної поведінки людини. Але він писав комедії, а значить його увагу привертала порушення норм людської природи, відхилення від природних інстинктів в ім'я надуманих цінностей. У його комедіях намальовані два типи «дурнів»: ті, хто не знає своєї природи і її законів (таких людей Мольєр намагається навчити, протверезити), і ті, хто свідомо калічать свою або чужу натуру (таких людей він вважає небезпечними і вимагає ізоляції). На думку драматурга, якщо природа людини перекручена, він стає моральним виродком; фальшиві, неправдиві ідеали лежать в основі помилкової, перекрученої моралі. Мольєр вимагав справжньої моральної строгості, розумного обмеження особистості. Свобода особистості для нього - не сліпе слідування покликам природи, а вміння підпорядковувати свою натуру вимогам розуму. Тому його позитивні герої розсудливі і здравомислячі [2].

Можна зазначити, що Мольєр був матеріалістом. Він визнавав об'єктивне існування незалежної від людської свідомості матеріальної дійсності, природи, що визначає і формує свідомість людини, є для неї єдиним джерелом істини і блага. Всією силою свого комічного генія Мольєр нападає на тих, хто мислить інакше, хто намагається примушувати природу, нав'язуючи їй свої суб'єктивні домисли. Всі виведені Мольєром образи педантів, учених-буквоїдів, лікарів-шарлатанів, манірниць, маркізів, святенників смішні перш за все своїм суб'єктивізмом, своєю претензією нав'язувати природі власні уявлення, не зважаючи на її об'єктивні закони [4, с. 117].

П'єсам Мольєра властива велика динамічність комедійної дії; але динаміка ця — зовнішня, вона інакша від характерів, що в основному статичні за своїм психологічним змістом. Це помічено вже Пушкіним, який писав, протиставляючи Мольєра Шекспірові: «Особи, створені Шекспіром, не суть, як у Мольєра, типи такої-то пристрасті, такого-то пороку, але істоти живі,

сповнені багатьох пристрастей, багатьох вад. У Мольєра скупий є скупим та й годі» [3, с. 26].

Якщо в кращих своїх комедіях («Тартюф», «Мізантроп», «Дон Жуан») Мольєр намагається подолати односкладовість своїх образів, механістичність свого методу, то в основному його образи й уся конструкція його комедій все ж таки носять на собі сильний відбиток механістичного матеріалізму, характерного для світогляду французької буржуазії XVII ст. і її художнього стилю – класицизму [5, с. 105].

Література

1. Бахмутский В.Я. История зарубежной литературы XVIII века: учеб. пособие. / В.Я.Бахмутський – М.: Высшая школа, 1967. – 527 с.
2. Бояджиев Г.Н. МольерЖ.-Б // Бояджиев Г.Н. – М.: 1977. – [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.lib.ru/MOLIER/molier0-1.txt>
3. Виппер Ю.Б. Курс лекций по истории зарубежных литератур XVII века: учеб. пособие./Ю.Б. Виппер – М.: Высшая школа, 1984. – 88 с.
4. Шалагінов Б.Р. Зарубіжна література від античності до початку XIX сторіччя. Історико-естетичний нарис / Б.Р. Шалагінов – К.: Академія, 2004. – 226 с.
5. Мультатули В. М. Мольєр. Біографія : посібник для учасників / В. М. Мультатули – Л. : Просвещение, 1979. – 128 с.

УДК 821.111(94)Мак(043)

Кудлай Вікторія Валентинівна

ГЕНДЕРНІ СТЕРЕОТИПИ ТА ПІДХОДИ ДО ЇХ ВИЗНАЧЕННЯ

Актуальність. Гендерні стереотипи – це уявлення в суспільстві про соціальні ролі чоловіків і жінок, їх психологічні та фізіологічні особливості [4, с. 225]. Гендерний стереотип, як і інші види соціальних стереотипів – це невід’ємний атрибут повсякденного мислення, самоусвідомлення та взаємодії індивідів у соціальному просторі. Актуальність вивчення стереотипів полягає, по-перше, в тому що все життя людина сприймає і реагує на процеси тільки через свої стереотипи; по-друге, взаємодіє з людьми на підставі стереотипів; по-третє, робить усі свої умовиводи і висновки тільки на підставі своїх стереотипів. Таким чином, завдяки стереотипам індивіди формують свою соціальну поведінку, встановлюють соціальні зв’язки, соціальний контроль.

Мета статті полягає у розгляді гендерних стереотипів та підходів до їх визначення.

Як вже зазначено, гендерні стереотипи – це уявлення в суспільстві про соціальні ролі чоловіків і жінок, їх психологічні та фізіологічні особливості. Гендерні стереотипи утворилися на основі того, що статеві ідентичність відчувається більш яскраво, ніж всі інші ідентичності.

Досліджуючи гендерні стереотипи, вчені виділяють кілька груп гендерних стереотипів, серед них найбільш поширеною та загальноприйнятою вважається класифікація І.С. Клециної [3, с. 188 - 202], яка поділяє їх на три основні групи:

Перша група – стереотипи маскулінності або фемінності. Іншими словами їх можна охарактеризувати як, стереотипи мужності або жіночності. Поняття маскулінності (мужності) і фемінності (жіночності), – це нормативні уявлення про соматичні, психічні і поведінкові властивості, які є характерними для жінок і чоловіків.

Тобто до першої групи гендерних стереотипів можна віднести стереотипи, що характеризують чоловіків і жінок використовуючи соціально-психологічні властивості у яких відображається ставлення до мужності і жіночності. Наприклад, жінкам зазвичай приписують такі риси, як пасивність, дратівливість, залежність, емоційність, та інших., а чоловікам протилежні риси, такі як активність, незалежність, компетентність, агресивність тощо.

У другій групі гендерних стереотипів проявляються особливості пов’язані з формуванням певних соціальних ролей в сімейній сфері, а також професійної та інших сферах. До сімейної сфери зазвичай відносять жінок, приписуючи їм ролі “дружини – берегині сімейного вогнища”, матері, господині, а для чоловіків – професійні ролі і(годувальник сім’ї, який своєю професійністю та силою забезпечує сім’ю).

Третя група гендерних стереотипів зображує різницю між професійною зайнятістю чоловіків та жінок. За існуючими стереотипами для чоловіків приписують професії пов’язані з управлінням, технікою, будівництвом та іншими значущими галузями, а жінкам приписують заняття та професії пов’язані з творчістю, наданням певних послуг, одним словом легка і не

значима робота.

У сучасному суспільстві гендерні стереотипи виступають як певні культурні, загальноприйняті норми. Гендерні стереотипи можуть змінюватися залежно від соціальних, економічних чи політичних змін, але цей процес відбувається досить повільно. Таким чином, гендерні стереотипи є досить стійкими, і сприймаються навіть тими групами індивідів відповідно до яких вони створені. Стереотипи засвоюються у ранньому віці, починаючи з дитинства і продовжують накопичуватися протягом життя, їх дуже важко позбутися та змінити їхнє значення та ставлення до них. Так, можна навести декілька прикладів гендерних стереотипів:

1. Чоловіки та жінки відрізняються на біологічному рівні, тому ця відмінність є неподоланною та вічною.

2. Жінки відрізняються від чоловіків своїми низькими інтелектуальними здібностями, вони є нелогічними, сильно емоційними, не можуть раціонально мислити, і цим вони мають нижчу професійну здатність ніж чоловіки. Звідси – поширене уявлення про жінок як гірших працівників на відповідальних посадах і в інтелектуальних професіях.

3. Чоловіків сприймають як сильних, не емоційних, не здатних до співчуття та співрозуміння особистостей.

4. Жінки – це в першу чергу “берегині родини”, тому вони, перш за все, мають потребу у створенні сім’ї та народженні дітей. А чоловікам в той же час це зовсім не потрібно.

Таким чином, гендерні стереотипи відіграють важливу роль у процесі пізнання та розвитку, підтримки цілісності соціальної системи, створюють умови для гендерної ідентифікації та саморегуляції, їх існування має об’єктивну природу.

Висновки. Варто зазначити, що стереотипи в даний час є невід’ємним елементом повсякденного життя кожного індивіда нашого суспільства. У соціумі формування стереотипів проходить досить легко, оскільки соціалізація та культура нав’язують для нас певні норми та правила, які є загально прийнятими та визнаними. Тому люди керуються цими нормами та правилами для того щоб відповідати певним соціальним ролям.

Особливу роль відіграють гендерні стереотипи. Гендерний стереотип – це стандартизоване уявлення про моделі поведінки та риси характеру відповідно до понять «чоловіче» та «жіноче». Тобто, за усталеними уявленнями, чоловік повинен бути сильним, мужнім, холоднокровним, активним та результативним, а жінка – лагідною, покірною, турботливою та емоційною.

Оцінка ролі гендерного стереотипу має подвійний характер. З одного боку, гендерні стереотипи призводять до викривлення та спрощення соціального середовища, заважають його адекватній оцінці, обмежують поведінку особи низкою гендерних ролей та очікувань. З іншого боку, варто зважати на конструктивні вияви гендерного стереотипу, які полягають у впорядкуванні та систематизації інформації про нову реальність та суб’єктів цієї реальності.

Література

1. Берн Ш. Гендерная психология. (Секреты психологии) [Електронний ресурс] / Ш.

Берн. – СПб. : Прайм-ЕВРОЗНАК, 2001. – 320 с. – Режим доступу:

<http://www.psymania.ru/info/gend/bern/sekreti>

2. Калабихина И. Методология гендерного анализа / И. Калабихина // Феминизм и гендерные исследования. Хрестоматия / Под общ. ред. В. И. Успенской. – Тверь, 1999. – С. 23–31.

3. Клещина И. С. Самореализация и гендерные стереотипы [Електронний ресурс] / И. С. Клещина // Психологические проблемы самореализации личности. – Вып. 2. – СПб.: СПбГУ, 1998. – С. 188 – 202. — Режим доступу: <http://www.klex.ru/books/psihologiyasamorealizacii>

4. Костикова И. В. Введение в гендерные исследования: Учеб.пособие для студентов / И. В. Костикова. – М. : Аспект Пресс, 2005. – 255 с.

УДК 821.11-313.25Бер(043)

Куца Яна Олександрівна

ОБРАЗ АНТИГЕРОЯ У РОМАНИ ЕНТОНІ БЕРДЖЕСА «ЗАВОДНИЙ ПОМАРАНЧ»

Важко сказати коли саме антигерой з’явився на сторінках книг, такі персонажі відомі ще з міфології. Антигерой - скоріше характерне для розпусного роману явище. В таких творах, де головний герой здійснює злочин, як правило не отримує від автора морального виправдання, але дає герою таку характеристику, яку має вподобати кожний читач. Антигерой викликає

захопливість читача не своїми моральними якостями, а розумом, рішучістю та рівнем інтелекту. Зазвичай він має негативні якості, які характерні для злодіїв, та попри це займає у творі місце протагоніста [3, с.247].

Яскравим прикладом антигероя у романі Ентоні Берджеса «Заводний помаранч» є Алекс. Він постає перед нами як соціопат, який грабує, гвалтує і вбиває для власного задоволення. Як людина з високим рівнем інтелекту, він розуміє що його поведінка зовсім ненормальна. Сам Алекс підкреслює, що світ не може складатися з таких людей як він. Всі ці якості характеризують його як яскраво вираженого антигероя.

Коротуну Алексу, від особи якого Берджес веде оповідь, всього 14 років, але за своє досить коротке життя він встиг скоїти злочини, побувати у виправному закладі, відчутти смак наркотиків, стати ватажком банди старших хлопців та продовжити своє кримінальне життя. Вся розповідь юного злочинця поділена на три частини: вільне життя до тюрми та експерименту, тюремне життя та добровільне лікування, зустріч «доброго» Алекса зі старими знайомими та повернення старого, але вже по-дорослішого Алекса. З розповіді підлітка стає зрозумілим, що зазвичай вдень Алекс відпочиває, за рідким винятком, коли з'являється у школі. Справжнє життя для нього починається увечері, коли четверо друзів Алекс, Піт, Джорджик та Тем збираються у барі «Корова» для набуття відповідного настрою необхідного для вечірніх пригод [1, с.10].

Автор пише, що програма на вечір завжди складалася з декількох етапів: створення грайливого настрою, напад та побиття старої людини, пограбування магазину, попередньо залучившись алібі, що купувалося за випивку у бабусь, викрадення машини, напад та згвалтування жителів приміської зони. Щоб жертви не бачили облич своїх катів, друзі одягали маски. Далеко за північ вони розходилися по домівках, інколи втручаючись у бійки з іншими молодіжними бандами [4, с.182].

Головний герой живе зі своїми батьками в мікрорайоні в муніципальній будівлі. Саме оточення жахливе для проживання підлітка. Можна підозрювати, що стіни з непристойними малюнками, сусіди, які пропагандують нездоровий образ життя та байдуже ставлення батьків до сина вже з дитинства виховували в хлопці соціопата. Зовнішній світ навчив Алекса бути жорстоким та байдужим до оточення.

До насилля Алекс готовий скрізь і всюди. Йому не буде огидно згвалтувати жінку на очах у її чоловіка або відлущувати літню людину на вулиці. Проте сам герой іноді намагається знайти собі виправдання, наприклад, Алекс пояснює, що ненавидить п'яниць, які сплять на тротуарах та співають пісні посеред ночі. Вважаючи, що ніхто як він сам не може провчити п'яничку, вирішує забити його до півсмерті [2, с.130].

Автор пише, що Алекс є ще підлітком він має ходити до школи, але це йому зовсім не цікаво. Він краще піде до магазину або до ресторану чи просто відпочине вдома. «Совістю» головного героя є його наглядач, який неодноразово нагадує хлопцю які наслідки може мати його образ життя. Проте Алекс створює образ неслухняного хлопця і не бажає остерігатися. Доля дає йому все що вимагає людина в такому віці: силу, гроші, владу та дівчат. Навіщо йому потрібне нудне життя яким живуть його батьки? В такому віці його кличуть пригоди, за які він не має нести відповідальності [2, с.131].

Берджес пояснює, що завдяки своїм манерам та вмінням «грати» людьми Алекс рятується з пазурів виправної колонії, та зовсім не тим шляхом яким бажав. Перед поверненням на волю він має пройти лікування, яке повинне кардинально змінити його ставлення до насилля. Сам Алекс відноситься до цього песимістично: «– Ведь приятно же быть добрым, сэр. – А сам внутри смеюсь - потешаюсь блиин»[1, с.54]. Вбивця не вірить в те, що пігулки можуть «вилікувати» його хворобу. Протягом лікування Алекс не приховує свого ставлення до реабілітації. Його думка кардинально змінюється після декількох стадій лікування, паніка охоплює Алекса після того, як його фізичний стан під час перегляду кадрів з насиллям погіршується. Це досить дивує хлопця, адже раніше такі фільми викликали в нього захоплення, а тепер він не може контролювати своє тіло і лише думки залишаються тими же.

На думку лікарів, метод Людовіка подіяв відмінно. Алекс відчував повне відчуження від насилля та вбивств. Він став беззахисним громадянином, який залишився на захист правоохоронців. Після визволення з в'язниці головний герой не знав куди себе подіти, адже він бажав згадати старі часи і знову приступити до старих справ, та це стало неможливим. Часи

змінювалися, його друзі подорослішали, а батьки і зовсім забули. Знедолений і нікому не потрібний він шукає порятунку серед людей, яким раніше завдавав шкоди. Переломним моментом в житті Алекса стала спроба самогубства [4, с.183].

Після струсу мозку до головного героя знову повертається самосвідомість. Тепер він знову готовий до вбивств, проте він став байдужим до злочинів. Коли він подорослішав це стало йому зовсім непотрібно і Алекс, будучи вже повнолітньою людиною, стає на стежку доброї і чемної людини і йде шукати своє місце в цьому жорстокому світі: «...а ваш старий друг Алекс отправляється искать себе...аминь» [1, с.220].

Отже в ході дослідження ми вияснили, що протагоніст роману Ентоні Берджеса «Заводний помаранч» на ім'я Алекс є характером, відзначеним явними рисами антигероя. Автор описує його як соціопата, якого виховувала вулиця. Він ненавидить людей та поважає лише свою думку. Попри з'ясовується, що змінити головного героя може лише вік. Його світосприйняття залежить не від оточуючого середовища, а від того, скільки років йому виповниться. Чим дорослішим стає Алекс, тим більше змінюється його ставлення до соціуму.

Можна вважати, що саме образ антигероя є дійсно актуальним на сучасному етапі розвитку літератури. Берджес вирішив показати, що світ не може складатися лише з позитивних героїв, адже в основу сюжету роману була покладена історія із життя автора, яка призвела до трагічних подій. Автор застерігає читача на власному прикладі буди застережливим до людей, які його оточують і ставитися до соціуму з неабиякою обережністю.

Література

1. Берджес Э. Заводной апельсин / Э. Берджес. — М.: Астрель, 2010. — 224 с.
2. Безкоровайний Г.І.Берджес / Г. І.Безкоровайний // Зарубіжні письменники : у 2 т. Т 1 / [За ред.Н. Михальскої Б. Шавурського]. — Тернопіль:Навчальна книга — Богдан, 2006 — Т. 1 — 2006. —С. 129—131.
3. Руднев В. П. Словарь культуры XX века/ В.П. Руднев. — М.: Аграф, 1997. — 384 с.
4. Ляшко Ю.В. Хто він "Заводний помаранч" – жорстокість у плоті чи тонкий любитель класичної музики? / Ю. В. Ляшко. — Севастополь :СевНТУ, 2005. — № 61: Філологія. — С. 179-185.

УДК 821.111(73) – 31Фіц(043)

Кушиль Марія Сергіївна

ФРЕНСІС СКОТТ ФІЦДЖЕРАЛЬД ЯК ПРЕДСТАВНИК «ВТРАЧЕНОГО ПОКОЛІННЯ»

У 1920-і рр. про себе заявляє нова група, уявлення про яку асоціюється з образом «втраченого покоління». Література цього покоління, на думку дослідників, стала важливою ілюстрацією атмосфери 1920-х років, її представники відкрили особливу соціальну верству, ідеологією якої було «пропалювання життя», настільки характерної для американської молоді [1, с.79].

Термін «Втрачене покоління» приписують Гертруді Стайн. Двозначне визначення Г. Стайн містило в собі як засудження, так і жалість і допускало різне тлумачення. У загальній формі цей термін говорив про післявоєнне покоління, загиблого для земного життя, про покоління скепсису, песимізму, безнадії. У США це був прошарок молодиків, спантеличених рутинною у себе вдома, приголомшених фронтовим досвідом в Європі, засліплених там зовнішнім блиском європейської культури.

Але ще існувала інша категорія людей, які не беруть суто практичний матеріальний ідеал, який був культом в післявоєнній Америці («століттям джазу» назвав ці роки Фіцджеральд). Це і були представники американської літератури «втраченого покоління» – Е. Хемінгуей, В. Фолкнер, Дж. Дос-Пассос, Ф.С. Фіцджеральд.

Ці письменники вперше розповіли світу про покоління, яке «не знає спокою», про молодь, для якої «усі боги померли, всі битви залишилися позаду, всяка віра в людину підірвана». На сторінках романів «По цей бік раю» і «Прекрасні й прокляті» виникли перші образи представників «втраченого покоління» [2, с.518].

Ім'я Френсіса Скотта Фіцджеральда нерозривно пов'язане з літературою «втраченого покоління». Фіцджеральд стояв біля витоків цієї літературної течії. Його перший роман «По цей бік раю» (1920), що став своєрідною декларацією ідей представників «втраченого покоління», вийшов у світ завдовго до того, як були написані твори Хемінгуея, Фолкнера, Дос-Пассоса,

Ремарка, Олдінгтона.

Френсіс Скотт Фіцджеральд був першим з американських письменників, що показав невіру молодій людині в уявні буржуазні цінності, розчарування і самотність людської душі, обпаленої в горнилі першої світової війни, небажання слідувати традиціям, батьків і оспівувати кумирів довоєнного світу [1, с.80].

Перший роман Фіцджеральда – «По цей бік раю» (1920) – приніс йому відразу ж славу і популярність. У ньому виявилася основна тенденція творчості Фіцджеральда: звернення до проблеми багатства і його впливу на долю людини.

Один з героїв роману навіть висловлює соціалістичні ідеї. Цей герой, Аморі, ненавидить злидні, бідність: «Я не люблю бідних людей ... Я ненавиджу їх за те, що вони бідні. Бідність колись була прекрасна, але тепер вона огидна. Це сама огидна річ у світі. По суті краще бути корумпованим і багатим, ніж бути безневинним і бідним»

Герої ранніх творів Фіцджеральда – духовно неприкаяні, незадоволені навколишньою дійсністю – безпосередні попередники героїв, створених дещо пізніше, іншими письменниками «втраченого покоління» [2, с.520].

Даний літературний напрям об'єднував письменників різних за поглядами. Спільним для них було заперечення війни і мілітаризму, неприйняття післявоєнної дійсності з її духом діляцтва і наживи, критичне ставлення до сучасного їм суспільства.

Фіцджеральду не довелося взяти участі у військових діях. У його творчості ми не знаходимо безпосереднього зображення битв. Письменник вирішує військову тему в суто психологічному ключі. Він акцентує увагу на згубний вплив трагічного досвіду війни на подальшу долю героїв [3, с.157].

Фінал романів Фіцджеральда глибоко трагічний. Але у читачів не виникає відчуття, що книги пройняті духом безвихідного розпаду. Твори по-справжньому великих художників-реалістів чудові тим, що в них, незважаючи на гіркоту втрат і поразок, живе непохитна віра у сили людини, в його моральну гармонію

У 30-і роки Фіцджеральд змінює свій напрямок у творчості і переходить від абстрактного бунтарства, вираженого в ранніх творах письменника, до різкої і цілеспрямованої критики буржуазного суспільства. Це свідчило про закономірний процесі подолання своєї «розгубленості», про прагнення знайти нові моральні цінності. Вже третій роман письменника «Великий Гетсбі» (1925) за своєю проблематикою виходить за рамки літератури «втраченого покоління», хоча і зберігає багато рис, властиві даному літературному перебігу. Ненависть Фіцджеральда до багатства, до багатих знайшла в романі «Великий Гетсбі» найвище вираження. Багатство перероджує і самого Гетсбі – характерно, що він навіть змінив ім'я та прізвище: Джон Гетс – так його звали насправді. У юнацькі роки він склав план свого самовдосконалення, але потім життя, буржуазна американська дійсність, змусила його відмовитися від цього плану і присвятити себе гонитві за грошима. Розбагатівши, він носить інше прізвище не тільки з метою приховати своє минуле – це символ його власного переродження [4].

У своїй творчості Фіцджеральд поставив проблеми, які не перестають хвилювати наступні покоління американських письменників.

Письменники «втраченого покоління» висловили гнівний протест проти офіційної пропаганди, брехливою буржуазної моралі, проти фальші і лицемірства, мілітаризму і насильства. Цей протест знаходить широкий відгук в книгах американських письменників наших днів [5].

Література

1. Лидский Ю.Я. Очерки об американских писателях XX века: учеб. пособие / Ю.Я. Лидский.– Киев.: Наукова думка, 1968. – 267 с.
2. Засурский Я.Н. Писатели США [Текст] / Я.Н. Засурский – М.: Радуга, 1990. – 624 с.
3. Кузнецова В.С. Американская литература первой четверти XX столетия: учеб. пособ. для студентов иностр. яз. ун-тов и пед. ин-тов / В.С. Кузнецова.– Киев: Вища школа, 1987. –343 с.
4. Засурский Я.Н. Потерянное поколение: Ф.С. Фицджеральд и «поэзия отрицательных величин» // Засурский Я.Н. Американская литература XX века. – М.: Изд-во Мок. Ун-та, 1984. – Режим доступа: <http://fitzgerald.narod.ru/critics-rus/zasur-poez.html>
5. Кубанев Н.А. Творчество Ф.С. Фицджеральда в контексте литературы «потерянного

ПОСТМОДЕРНІЗМ ЯК ХУДОЖНІЙ МЕТОД

Ми дослідили історію терміну, яка розглядалася протягом усього ХХ століття та продовжується дотепер. Згідно з літературознавчою енциклопедією, постмодернізм (лат. post – після, за і франц. modernisme – сучасний) – цілісний, багатозначний, динамічний, залежний від соціального та національного середовища комплекс мистецьких, філософських, епістемологічних науково-теоретичних уявлень, дистанційних від класичної та неklasичної (модерністської) традиції, що склався в західній культурній постметафізичній свідомості за останні десятиліття ХХ ст. [1, с. 253].

В 1917 р. цей термін уперше використав Р. Панвіц у книзі «Криза європейської культури»; у 1934 р. Ф. де Ониз позначив їм авангардистську поезію початку ХХ ст., яка заперечує будь-які традиції; якщо в першій половині ХХ століття «постмодернізмом» називали стан суспільства після Першої Світової війни, то філософи кінця 1960 – 1970-х років пристосували термін для свого часу, називаючи ним новаційні тенденції в мистецтві, економіко-технологічної та соціально-історичною сферах; з 1979 р., завдяки Ж.Ф.Лиотару («Постмодерністський стан: доповідь про знання») постмодернізм отримав статус філософської категорії, фіксувальної особливості менталітету сучасної епохи [2, с. 12].

Першими проявами постмодернізму можна вважати такі течії, як американська школа «чорного гумору» (В. Берроуз, Д. Варт, Д. Бартелм, Д. Донліві, К. Кізі, К. Воннегут, Д. Хеллер тощо), французький «новий роман» (А. Роб-Грійє, Н. Саррот, М. Бютор, К. Сімон тощо), «театр абсурду» (Е. Йонеско, С Беккет, Ж. Жене, Ф. Аррабаль тощо) [3].

На початку ХХІ століття найскладнішою видалася література постмодерну. Постмодернізм з'явився після модернізму, і не є ні запереченням, ні продовженням модернізму. До найвизначніших письменників-постмодерністів належать англійці Джон Фаулз («Колекціонер», «Жінка французького лейтенанта», «Волхв»), Джуліан Барнз («Історія світу в дев'яти з половиною розділах») і Пітер Акройд («Мільтон в Америці»), німець Патрік Зюскінд («Парфумер»), австрієць Карл Рансмайр («Останній світ»), італійці Італо Кальвіно («Неспішність») і Умберто Еко («Ім'я троянди», «Маятник Фуко»), американці Томас Пінчон («Ентропія», «Продається № 49») і Хуліо Кортасар («Гра у класики»).

Найголовнішою ознакою літератури постмодернізму була її гіперрецептивність – яскраво виражена схильність до рецепції будь-яких фактів із культурно-історичного дискурсу всього людства; передовсім і найактивніше – із творів світової літератури, різних елементів їхньої форми або змісту: сюжетів, мотивів, образів, концепцій, жанрів, сцен, цитат, міфів тощо.

Традиційними творчими засобами, якими послуговувався постмодернізм, була пародія, ілюзія, гра, містифікація, карнавалізація. Стильові риси художньої мови реалізувалися у художніх засобах порівняння, метафори, алюзії, ремінесценії, іронії.

Герой літератури постмодернізму – людина, що загубилась у повсякденному бутті, втратила зв'язок із Всесвітом, гостро переживає власну відчуженість і втрату духовних орієнтирів. Вона не відає, куди йти, у що вірити, навіть про що думати й що відчувати, оскільки її думки й почуття zdeформовані під впливом трагічної дійсності. Постмодернізм в образно-символічній формі відтворює загальний абсурд життя, розрив соціальних і духовних зв'язків у світі, падіння людства у безодню, де немає шансів на спасіння [4, с. 8].

Найпродуктивнішою формою реалізації гіперрецептивності літератури постмодернізму була інтертекстуальність. Французький філолог Ролан Варт так визначав інтртекстуальність: "Кожен текст є інтертекстом; інші тексти присутні в ньому на різних рівнях у більш або менш упізнаваних формах: тексти попередньої культури та тексти оточуючої культури. Кожен текст становив собою нову тканину, зіткану зі старих цитат [5].

Авторська гра – це шлях до загальної негациї. Ця гра постає як гра всіх правил, і панує в ній іронія. В. Пігулевський зазначив, що постмодерністська іронія заперечення постає у пластичному модусі пародії, перебільшування або гротеску, зводячи стереотипи, іміджі та кліше до пароксизму, карикатури, чорного гумору [6, с. 43]. Постмодернізм, на відміну від модернізму, розраховує на таку аудиторію, яка здатна оцінити іронію, «довершеність» твору, відстежити у

ньому, так звані, інтертекстуальні коди, тобто розважатися, але одночасно розважатися та отримувати нові знання.

Автор зорієнтований на те, аби викликати в читача емоційну реакцію – відразу, зневагу, здивування, збентеженість, шок, збудження, обурення, тобто змусити почувати себе незатишно, вороже тощо [6, с.44]. Постмодерністська творчість – це процес мовних ігор, найпоширенішою з яких являється обігрування цитат з класичної і соціалістичної літератури. Постмодернізм взагалі не схильний бути оригінальним автором: він ніби живе в музеї. Можна вважати, що текст зобов'язаний своїм існуванням іншим текстам, які, трансформуючись, впливають на нього. Будь-який текст побудований як мозаїка цитат, це поглинання і трансформація інших текстів [7, с. 49].

Перелік, каталог, тавтологія, колаж та інші типові прийоми постмодерністської словесності – всі ці прийоми, так чи інакше, вирішують одне і те ж завдання: кожен з них, вбираючи багатозвучність різностильових голосів культури і життя, створює хаос та порожнечу. Ці прийоми доводять до кінця процес «смерті автора», замінюючи авторську особистість безособовими текстовими механізмами, тобто створюють словесний аналог буттєвого хаосу, або повне вільне заперечення різнорідних естетичних елементів, що залишає після себе порожнечу, мовчання, в кінцевому рахунку – той же хаос.

Література

1. Літературознавча енциклопедія: У двох томах [Текст] / Уклад. Ю. І. Ковалів. – К. : Академія, 2007. – 624 с.
2. Ліотар Ж. Ф. Стан постмодерну / Ж. Ф. Ліотар. – СПб. : Алетейя, 1998. – 93 с.
3. Папуша І. Зарубіжна література [Електронний ресурс] : посібник-хрестоматія 11 клас / І. Папуша, Є. Васильєв, В. Назарець. – Режим доступу: <http://www.info-library.com.ua/books-book-174.html>
4. Ковбасенко Ю. Література постмодернізму: по той бік різних боків / Ю. Ковбасенко // Зарубіж. літ. в навч. закладах. – 2002. – № 5. – С. 2–12.
5. Давиденко Г. П. Історія зарубіжної літератури ХХ століття [Електронний ресурс] : підр. / Г. П. Давиденко, Г. М. Стрельчук, Н. І. Гриняк. – Режим доступу: http://pidruchniki.com/18800413/literatura/literatura_postmodernizmu
6. Пікун Л. Дзеркальна гра набутками культури як явище літератури постмодернізму [Текст] / Л. Пікун // Слово і час. – 2005. – №11. – С. 40-47 .
7. Ніколаєнко О. М. Постмодернізм – один з найвагоміших мистецьких напрямів ХХ ст. : матеріал до уроку-огляду / О. М. Ніколаєнко // Всесвіт. літ. в серед. навч. закладах. – 2003. – № 4. – С. 48-51.

УДК 821.111-312.4.09 (043)

Лисенко Анастасія Сергіївна

ХУДОЖНЯ ДЕТАЛЬ ЯК ЗАСІБ СТВОРЕННЯ ОБРАЗУ ПЕРСОНАЖА У ДЕТЕКТИВНИХ ТВОРАХ

Концептуально-тематична суть художнього тексту реалізується трьома текстовими універсаліями: «Людина», «Простір», «Час». Перша універсалія, Людина, з притаманними їй внутрішнім світом та емоційно-духовною сферою, опиняється в центрі художнього тексту і як суб'єкт твору, і як об'єкт естетичного художнього пізнання [2, с.219]. Під образом персонажа розуміється частина загальної художньої структури тексту, особливий спосіб організованої системи портретних описів, сюжетних епізодів, описів дій і внутрішніх станів, співвіднесених один з одним в поверхневій структурі тексту і формованих різноманітними словотворчими, граматичними, лексичними, синтаксичними і стилістичними мовними засобами.

Мінімальним естетична значущим компонентом художнього тексту називають деталь, естетичну активність якої пов'язують з характером семантичної трансформації мовних одиниць, що реалізують деталь в тексті. Існують різноманітні класифікації деталей. А.Б. Єсін розмежовує два види деталей: описові деталі, наприклад портретні, пейзажні чи побутові, і психологічні деталі, що зображують внутрішній світ людини, її почуття, думки, переживання і бажання [1, с. 75-76].

Функціонально-семантичні характеристики деталі залежать від типологічної належності тексту, в якому функціонує деталь. Щоб це підтвердити, звернемося до аналізу функціональної

спрямованості деталей «замкнутого простору» та «зовнішнього простору» в двох типах детективного тексту: аналітичного та жорсткого.

Аналітичний тип детектива включає в себе опис розміреного способу життя головного героя, згідно з авторською інтенцією, проводить більшу частину свого часу у «замкнутому просторі» приміщення, обмірковуючи деталь злочину. Злочини в аналітичному детективі також здійснюються в «замкнутому просторі»: у кімнаті будинку, в купе поїзда, в літаку або готелі, для опису якого автор часто використовує велику кількість прислівників або прикметників, що передають значення спокою, затишку і тепла.

Так, в оповіданні К. Дойля “The Five Orange Pips” клієнт Шерлока Холмса звертає увагу на затишок його квартири-snug chamber: protected from the weather or cold: worm and cozy.

Описова картина зовнішнього по відношенню до персонажа простору і об’єктів, які його утворюють, має своє відображення в пейзажних замальовках. Деталі цієї замальовки можуть стати проникнення у внутрішній світ персонажа [1, с.76; 2, с.61]. Пейзажні описи в аналітичному детективі зазвичай представлені у невеликих фрагментах тексту, але навіть ці деталі пейзажу несуть велике смислове навантаження: вони часто маркують початок нової справи, появи злочинця або зміну ходу розслідування. Тому для цього типу детектива характерним є опис пейзажу або зовнішніх явищ за вікном.

У детективі “hard-boiled” або жорсткому детективі опис інтер’єру кімнати головного героя зазвичай описується, не використовуючи багату кількість деталей, до того ж ці самі деталі констатують «холодну» атмосферу. Деталі інтер’єру утворюються за допомогою слів та словосполучень, які передають значення несвіжості, убогості та використовуються для опису головного героя, який втратив смак життя: зазвичай, сищик жорсткого детективу працює в тяжких умовах, безпосередньо стикаючись із злочинним світом.

Деталі, які автор використовує для опису тиші внутрішнього простору в “hard-boiled” детективі показують читачу неспокійний характер героя, який знаходиться в процесі роздумів, як в аналітичному детективі, а самотність героя, його розчарованість у житті. Деталі, що беруть участь в описі вікон і дверей квартири, екіпажу, тощо в аналітичному і “hard-boiled” детективі також мають відмінності у своїй функціональній спрямованості. Так, в аналітичному детективі подібні деталі означають межу між світом головного героя, «внутрішнім простором», та злочинним світом. Але ті ж самі деталі у жорсткому детективі, навпаки, не на захищеність героя від зовнішнього світу, а на руйнування кордонів між світом сищика та злочинним світом: герой не може змінити зовнішній світ, залишаючись осторонь.

Також важливим є опис міського пейзажу. Якщо для “hard-boiled” детектива є характерним опис шумів міста, гучна музика барів, грохот вистрілів, то в аналітичному детективному тексті автор зображає тихе, спокійне місто, яке повне романтичних почуттів. Деталі, які автор використовує для створення опису міста створюють глибоку смислову перспективу.

Отже, деталь інтер’єру, опису дверей та вікон, а також опису міста в різних типах детективу має різну функціональну спрямованість. В аналітичному детективі перед нами стає загальна картина сищика, спокійного, врівноваженого, який знаходить захист у своєму домі, розкриваючи запутане діло. Так, зовсім протилежну картину, ми можемо побачити у “hard-boiled” детективі, в якому головний герой – самотній, сміливий та відважний, якій ходить по шумному місту, шукаючи нерозкриті справи.

Література

1. Есин А.Б Принципы и примеры анализа литературного произведения. М.: Флинта, Наука, 2003. – С. 75-76.
2. Щирова И.А. Психологический текст: деталь и образ. СПб.: СПбГУ, 2003. – С.219.

УДК 82-313.2(043)

Мозгалов Дмитро Леонідович

РОЗВИТОК ЖАНРУ АНТИУТОПІЇ ОСОБЛИВОСТІ ПОЕТИКИ АНТИУТОПІЇ НА ОСНОВІ ПОРІВНЯЛЬНОЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ РОМАНІВ ДЖОРДЖА ОРУЕЛА «1984» І ОЛДОСА ХАКСЛІ «О ЧУДОВИЙ НОВИЙ СВІТ»

Актуальність теми дослідження. Поява і розвиток жанру антиутопії є важливим сигналом про соціальні та політичні негаразди, тому що література завжди була своєрідним дзеркалом, у якому відображаються всі знакові для суспільства події. Тому, ми вважаємо, що

жанр антиутопії повинен бути розглянутий більш докладно, для виявлення передумов його виникнення, особливо на тлі подій, які відбуваються у нашій країні.

Мета роботи – проаналізувати роман Олдоса Хакслі «О чудовий новий світ» і роман Джорджа Оруела «1984» і визначити, чим зумовлені подібності та відмінності в погляді на світ майбутнього в цих двох творах. Мета дослідження зумовила коло **завдань**:

- 1) Розглянути історію появи утопічного жанру.
- 2) Проаналізувати причини появи антиутопії як жанру.
- 3) Виявити характерні риси антиутопії.
- 4) Дослідити тоталітаризм як центральну проблему антиутопії.
- 5) Розглянути особливості поетики антиутопії на основі творів Джорджа Оруела «1984» і Олдоса Хакслі «О чудовий новий світ»

Утопія (від грецьк. *ου* - не, ні та *τοπος* - місце, тобто місце, якого немає; інше пояснення: *eu* - благо і *topos* - місце, тобто благословенне місце) - літературно-художній твір, що містить картину ідеального суспільства, населеного абсолютно щасливими людьми, що живуть в умовах досконалого державного устрою [3, с. 7].

В утопічній літературі відбилася громадська потреба в гармонізації відносин між особистістю та суспільством, в створенні таких умов, коли б інтереси окремих людей і всієї людської спільноти спільноти були злиті.

Як жанр утопія зародилася ще в епоху відродження. Англійський письменник Томас Мор опублікував книгу, де описував устрій держави Утопія, водночас розкриваючи недоліки сучасного йому укладу життя. Уже в XVI-му столітті постала проблема недосконалості суспільства, та шляхи її розв'язання письменники шукали у створенні ідеальних світів.

В XX столітті розвиток європейської і, зокрема британської, утопічної традиції тривало. В основі розквіту утопії в перші десятиліття XX століття лежала охопивша в цей час суспільною свідомістю «наукова ейфорія» - коли інтенсифікація науково-технічного прогресу і, головне, різке посилення впливу наукових досягнення на якість життя населення породили на рівні масової свідомості ілюзію можливості необмеженого вдосконалення матеріального життя людей на основі майбутніх досягнень науки. І символічною фігурою, як в рамках літератури, так і в рамках суспільного життя перших десятиліть XX століття став Г. Уеллс - творець утопічної моделі «ідеального суспільства» як суспільства «наукового», цілком підлеглого науково затвердженій доцільності [1, с. 35].

Соціальні утопії перших десятиліть XX століття значною мірою передбачають безпосередній взаємозв'язок між правом людини на гідне життя - і його корінні зміни. Значною мірою така двоїстість утопічного свідомості в контексті базових цінностей гуманізму і лягла в основу свідомості антиутопії. За визначенням жанр антиутопії передбачає не просто негативно забарвлений опис можливого майбутнього, але саме суперечку з утопією, тобто зображення суспільства, яке претендує на досконалість, з ціннісно-негативної сторони.

Розквіт антиутопії припадає на XX століття. Пов'язано це як з розквітом в перші десятиліття XX століття утопічної свідомості, так і зі спробами втілення, соціальних механізмів, завдяки яким масове духовне поневолення на основі сучасних наукових досягнень стало реальністю. Безумовно, в першу чергу на основі реалій XX століття виникли антиутопічні соціальні моделі в творах таких дуже різних письменників, як Дж. Оруелл, Р. Бредбері, Г. Франке, Е. Берджесс, і О. Хакслі. Їх антиутопічні твори є хіба що сигналом, попередженням про можливе швидке заході цивілізації.

Антиутопія являє собою пародію на утопічні художні твори або на утопічну ідею. Подібно сатири, антиутопія може втілюватися в найрізноманітніших жанрах: романі, поемі, п'єсі, оповіданні. Якщо утопісти пропонували людству рецепт порятунку від усіх соціальних і моральних бід, то антиутопістів закликають читача розібратися, як розплачується простий обиватель за загальне щастя [1, с. 612].

Протиставлення людини системі – одна з характерних рис антиутопій, і романи «1984» і «О чудовий новий світ» не виключення. Але боротьба з системою може вестися на різних рівнях, як ми це бачимо у вищезгаданих романах. Якщо дикун Олдоса Хакслі вступає у відкриту конфронтацію з «Новим світом», то Вінстон робить лише незначні спроби проявити свою індивідуальність, вирватися з кола посередності, але все одно розуміє що як би він не старався,

щоб він не робив це не нашкодить Партії, і рано чи пізно його розкриють, а потім розвіють, як це робилося з кожним хто наважувався на подібний мислезлочин. Але є одна спільна риса в цих двох романах – система яка існувала в «Новому світі» чи Океанії попри всі ті жахи які творились в її рамках, сприймалася суспільством як вершина розвитку, хоча насправді це був глухий кут і виходу з нього нема тому що система настільки ж ідеальна наскільки проста. Це свого роду «Матриця» довершеність якої в тому, що навіть непередбачений збій не може нашкодити всій системі [4 с. 45].

В романах Олдоса Хакслі та Джорджа Оруела піднімається дуже важливе філософське питання і звучить воно так: «...чи може людська сутність бути змінена настільки, що людина забуде про своє прагнення до свободи, гідності, чесності, любові - словом, чи може людина забути про те, що вона людина? Або людському еству притаманний динамізм, який реагуватиме на утиск основних людських потреб спробою змінити нелюдське суспільство в людяне?». В своїх романах вищезгадані автори відповіли на ці питання. Вони були впевнені, що людина має прагнення до любові, правди, солідарності і описанням тих заходів які приймалися для встановлення контролю над людиною вони підтвердили важливість та невід'ємність цих почуттів. Наприклад у Чудовому новому світі наркотик «сома» є необхідним для придушення сутності, а в «1984» це використання тортур як моральних так і фізичних. Таким чином можна зробити висновок, що боротьба людини з системою в даних умовах є свого роду зумовленістю, сама система детермінує цю боротьбу і це є замкнуте коло яке не розірвати [5].

Підводячи підсумки треба зауважити те, що жанр антиутопії на сьогоднішній день більш ніж актуальний через те, що «прогнози» деяких письменників збуваються. Особливої уваги заслуговують в художньому світі антиутопічні твори. Якщо утопісти пропонували людству рецепт порятунку від усіх соціальних і моральних бід, то антиутопісти закликають читача розібратися, як розплачується простий обиватель за загальне щастя. В більшості романів цього жанру критикується сама ідея абсолютного щастя. Авторі антиутопій усвідомлюють, що соціальна рівність та всезагальне це небиліця, ілюзія створена системою, яка обмежує своєю ідеологією свободу індивіда, заганяє людину в рамки і видає стабільність та передбачуваність за щастя. Ця думка червоною ниттю проходить скрізь романи Джорджа Оруела «1984» і Олдоса Хакслі «О чудовий новий світ».

Буквально на наших очах строки з анти утопічних романів втілюються у життя. Тому ми вважаємо, що такий жанр, як антиутопія повинен бути розглянутий як умога детальніше на прикладі таких творів як: «1984» і «О прекрасний новий світ».

Література

1. Архипова Ю.И. «Утопия и антиутопия XX века» / Ю.И. Архипова. – М.: Прогресс, 1992. – 814 с.
2. Демократия и тоталитаризм: Материалы дискуссии // Свободная мысль. – 1991. – № 15. – С.30 – 45.
3. Геворкян Э. В. Антиутопии XX века: Евгений Замятин, Олдос Хаксли, Джордж Оруел / Э.Геворкян. – М.: Кн. Палата, 1989. – С. 5-12.
4. Дашко Е.Л. Жанр антиутопии в английской литературе первой половины XX века.: рекомендации по изучению в ВУЗе / Е.Л. Дашко// Культура народов Причерноморья. – 2004. – № 56, Т. 2. – С. 43-47.
5. Фромм Э. Коментарий к роману Дж. Оруэлла «1984» [Электронный ресурс] / Э. Фромм. – Режим доступа : <http://avtonom.org/old/lib/theory/fromm/1984.html>

УДК 821.111-31.09(043)

Оліхова Ірина Олексіївна

ЕСКАПІЗМ У РОМАНІ-ТРАВЕЛОЗІ ЕЛІЗАБЕТ ФОН АРНІМ «ПРИГОДИ ЕЛІЗАБЕТ НА ОСТРОВІ РЮГЕН»

Дорожні нотатки, які згодом переросли в дорожні щоденники, нариси, були популярні в Європі з давніх-давен, наприкінці першої половини XVII ст. вони стають літературним жанром, але видавати їх почали в XVIII ст.. Цей період в історії характеризується підвищеним інтересом до подорожей, до відкриття нових екзотичних країн. Дорожні нотатки (фр. *récit de voyage*, англ. *travelogue*) проникають у літературний простір, у фокусі їхньої уваги найчастіше виявляється

порівняння цивілізацій у процесі опису хронології тієї чи іншої подорожі. У XIX ст. новий жанр досягає свого розквіту, і дорожній щоденник стає не результатом поїздки, а її умовою та метою [1].

Багато зарубіжних (А. Паскуалі, Г. Твердов, Р. Ле Унен) та вітчизняних (Н.М. Маслово, М.Г. Шадріна) дослідників відзначають складність визначення терміна "travelogue"/романа-подорожі як літературного жанру. Однак переважна більшість переконані, що це складний жанр, якому властиві рухливі межі і який сполучає в собі відгомони різних жанрів (пригодницька розповідь, географічний роман, епістолярний роман, інтимний щоденник та ін.). Зазвичай тревелог регулюється тим, що бачить оповідач, мандрівник, і тим, що трапляється перед його очима. Тому розповідь коливається між описом і розповіддю, а типовий художній текст цього жанру володіє структурними особливостями і закономірностями [2].

Дослідження феномену ескапізму, які мали місце в середині XX ст., переважно відбувалися в контексті визначення його протестної сутності та здебільшого обґрунтовувалися положеннями щодо відчуження людини від власного життя. Так, у філософії культури А. Швейцера причини втечі від реальності розглядаються в контексті відчуження людини від культури, коли людина опиняється у ворожих культурі обставинах (вимушена зміна професії, місця проживання, відчуження від природи, виснажлива праця тощо). Засилля матеріального та постійна діяльність призводять до відмирання в людині духовного начала. У результаті постійного перенапруження формується потреба в зовнішній втечі, коли єдино привабливими стають різноманітні способи відволікання від реальності, які не потребують духовного напруження [3].

Однією з основних тем у творчості Елізабет фон Арнім (1866-1941) є ескапізм. Зарубіжні критики, такі як Е. Браун, І. Медісон, Дж. Уокер, І. Еберл, виділяють і інші теми у творчості Елізабет фон Арнім: втеча в сад як пошук свободи; опозиція «англійський національний характер» vs «німецький національний характер»; гедонізм; тема взаємин близьких людей на основі опозиції. Слід зазначити, що творча спадщина Елізабет фон Арнім відрізняється обширною палітрою жанрів: романи-щоденники, роман-тревелог, епістолярні романи [4].

Тема втечі (ескапізма) властива багатьом творам Е. фон Арнім, і в кожному романі письменниця скрупульозно зупиняється на спонукальних причинах, що викликають у її героїнь бажання вирушити в дорогу. Ними є і прагнення до змін, і втеча від сумної дійсності, і потреба в самотності та спілкуванні з природою, якому надається велике значення. Роман «Пригоди Елізабет на острові Рюген» ("The Adventures of Elizabeth in Rügen") був опублікований у 1904 році. Відмітною жанровою особливістю роману є те, що він уявляє собою різновид дорожнього щоденника, заміток, написаних з метою повідомити читачу відомості про головні пам'ятки, готелі та околиці невеличких міст та селищ, повз яких проїжджає головна героїня. Отже, «Пригоди Елізабет на острові Рюген» можна розглядати як роман-тревелог, хоча твір не маркований самою Елізабет фон Арнім як travelogue.

Тема ескапізма набуває в романі-тревелозі неочікуване та декілька парадоксальне трактування. Героїні притаманна любов до самотності; подорож пішки, на її думку, є знаходженням свободи, можливістю спостерігати за різноманітними проявами життя: "It is the perfect way of moving if you want to see into the life of things. It is the one way of freedom." [5]. Отже, героїня роману спочатку слідує принципу «мандрувати, дивитися і розповідати» (А.А. Майга), і принципово важливим є прагнення усамітнитися, зводити до мінімуму спілкування з попутниками. За образним висловом Леслі де Шарм, «Пригоди Елізабет на острові Рюген» - це «історія запеклого переслідування та втечі, у якій Елізабет з властивою їй благодущністю то виявляється перешкодою, то помічницею» [6].

Елізабет фон Арнім звертається до жанру роману-тревелог, який дозволяє ввести та неоднозначно трактувати тему ескапізма (чи втечі). Головна героїня роману розуміє втечу як необхідний вчинок в певний період життя, але втеча Елізабет завжди передбачає повернення додому. Спонукальним стимулом до втечі стають путівник та книга М. Норт (на яку героїня натрапила у бібліотеці), так само як і бажання героїні змінити обстановку. Прагнення до ескапізму, вчинок та його наслідки ще не припускають трансформації внутрішнього світу героїні, а зміни обмежуються переміщенням у просторі та подальшим закономірним поверненням додому.

Ескапізм — явище універсальне — завжди наявний у культурі, набуваючи різних форм

залежно від культурних детермінант тієї чи іншої спільноти або епохи. Наявність вільного часу надає індивідові можливість замислюватися про оточуючий світ, шукати його недоліки та будувати нову суб'єктивну реальність. Ескапізм надає можливості змінювати навколишній світ згідно зі своїм бажанням, закладаючи в нього нові смисли. А отже, ескапізм — це не просто втеча від дійсності, це культурна універсалія, запорука повноти людського буття.

Література

1. Майга, А.А. Литературный травелог: специфика жанра // Филология и культура. Philology and Culture, 2014. - №3 (37). – С. 254-259.
2. Шачкова В.А. «Путешествие» как жанр художественной литературы: вопросы теории // Вестник Нижегородского университета им. Н.И. Лобачевского. – Сер.: Филология. Искусствоведение, 2008. - №3. – С. 277-281.
3. Швейцер А. Благоговение перед жизнью : сб. работ / А. Швейцер. — М. : Прогресс. — 1992. — 573 с.
4. Самуйлова, М.Е. Элизабет фон Арним: основные этапы жизни и творчества // Вестник ПсковГУ. – Сер.: Социально-гуманитарные и психолого-педагогические науки. –Вып. 4. – 2014. – С. 58-63.
5. Von Arnim, E. The adventures of Elizabeth in Rügen. [Электронный ресурс]: Project Gutenberg. – Электрон. дан. – Режим доступа: <http://www.gutenberg.org/files/33762/33762-h/33762-h.htm>. - Загл. з екрану. – Мова англ. Дата звертання: 25.10.2015
6. De Charms, L. Elizabeth of the German Garden. Doubleday & Co. Inc., New York, 1959. – 429 P.

УДК 821.111(73)-2.09(043)

Очкур Ангелина Владимировна

АНАЛИЗ ПЬЕСЫ ТЕННЕССИ УИЛЬЯМСА «СТЕКЛЯННЫЙ ЗВЕРИНЕЦ»

Актуальность исследования обусловлена востребованностью творчества Т. Уильямса и в американском, и, прежде всего, в отечественном литературоведении. Разработка данной темы позволяет раскрыть богатый нравственно-этический потенциал творчества драматурга. Результаты новаторских устремлений художника, о котором идёт речь в исследовании, многообразны в эстетическом плане и требуют дальнейшего теоретического осмысления, успешный результат которого обогатит наше представление о выразительных возможностях драмы.

Цель: Проанализировать пьесу «Стеклянный зверинец», выявить мировоззренческие и эстетические особенности, определить специфику поэтики пьесы. Исходя из поставленной цели, можно выделить следующие задачи:

- Рассмотреть некоторые биографические сведения Т.Уильямса;
- Выявить особенности влияния собственной жизни на мировоззрение и творчество драматурга.

Имя американского драматурга Теннесси Уильямс (1911-1983) – одно из самых ярких в современной американской и мировой литературе. Став еще при жизни легендой, он по праву считается одним из лучших драматургов XX столетия, чьи произведения надолго поселились на театральных подмостках мира, продолжая озадачивать режиссеров поиском универсального ключа к ним. Его драматургия сочетает в себе тонкий психологизм с высокой культурой слова. Герои его пьес – живущие иллюзиями романтики, благородные и ранимые люди – противопоставлены грубой, безобразной действительности, лишены возможности обрести в ней счастье и гармонию, преодолеть одиночество, но, несмотря на это, способные торжествовать моральную победу: зная, что обречены на гибель в прагматическом обществе, они не отрекаются от своих идеалов [2, с.155].

На протяжении всего творчества Теннесси Уильямс проявил постоянное стремление к эксперименту, новаторству, увлечение экспрессионистскими приемами, активное использование символа, подтекстового начала [4]. Манера письма американского драматурга отличается высокой эмоциональностью и открыта для прямого выражения авторских настроений.

«Стеклянный зверинец» - первая пьеса Уильямса, принесшая ему широкую известность. В пьесе отчетливо проступили ведущие темы драматургии Уильямса: одиночество людей, их взаимное непонимание, стремление спрятаться от жестокости жизни в придуманном мире,

беззащитная ранимость красоты, обреченность людей, эмоционально привязанных к прошлому [1, с.132]. Пьеса в определенной степени является автобиографической. Она построена на воспоминаниях главного героя Тома Винфилда об оставленных им матери и сестре.

Уильямс мастерски показывает саму атмосферу воспоминаний - призрачную, полную ностальгии и поэзии. В пьесе воссоздана мучительная попытка Тома вырваться из-под власти матери, Аманды Уинфилд. Образ Аманды, один из самых выразительных женских образов в творчестве Уильямса, олицетворяет тип дамы-поведения, которая объединяет трезвую практичность с массой причудливых иллюзий, пагубных для ее мечтательной дочери. Лаура Уинфилд похожа на сестру Уильямса – Розу (у нее померк рассудок, начались галлюцинации и апатия, ей сделали операцию на мозг, она перестала видеть кошмары, но из нее ушла жизнь и ясное сознание), безумие которой писатель тяжело переживал. Лаура предстает перед зрителем в нежных бликах ее стеклянного зверинца, изящные фигурки которого она постоянно перебирает [1, с.201]. В самой Лауре воплощенный идеал беззащитной красоты, слишком нежизнеспособной в жестоком мире. Все трое - Лаура, Аманда и Том - «беглецы», которые не принимают того, как устроен мир, и пытаются убежать от него.

Рассказанная Уильямсом история распада одной семьи бесхитростна: мать, сын и дочь не в силах больше переносить безысходность существования втроем в вымышленном иллюзорном мире, в реальность которого верит мать, Аманда. Она же, хотя и наделена огромным жизнелюбием и оптимизмом, не способна вписаться в контекст нового послевоенного общества, как и не может она и смириться с тем, что вместе с множеством поклонников ушла ее юность и муж.

Аманда считает, что единственная романтика, которую может позволить себе ее сын Том, - это ускорить продвижение по службе; а дочери надо думать об удачном замужестве. Хрупкая болезненная Лаура (очень закомплексованная девушка, т.к. пережив тяжелую болезнь в детстве, ее нога стала короче другой; она - символ беззащитной красоты) пытается в угоду матери понравиться холостому Джиму О'Коннору, но терпит сокрушительный провал и вряд ли когда-нибудь сможет оправиться от пережитого потрясения. Мать в этом обвиняет сына, и тот уходит из семьи, решив начать новую жизнь [3, с.77]. Но сделать этого так и не смог, ведь он носит в душе незаживающую рану и клеймо отверженного.

Уже в этой пьесе прослеживается неповторимый стиль Уильямса - то подчеркнуто конкретный и ироничный, то пронизанный высоким лиризмом и пафосом, отмеченный поэтическими интонациями и метафоричностью.

В образах уильямовских «беглецов» отчетливо заметно влияние литературной традиции американского Юга (В. Фолкнер, Г. П. Уоррен и др.), которому характерен мотив «утраченного рая» [4].

На протяжении всего творческого пути Теннесси Уильямс вбирал и переосмысливал сквозь призму своего мировоззрения множество различных традиций. Драматург старался найти всё новые и новые словесные формы для описания внутреннего мира своих героев. Его мастерство и индивидуальность заключается в создании поэтической атмосферы в произведениях, тончайшей разработке характеров, создании подтекста, символизме.

Литература

1. Бернацкая В. Четыре десятилетия американской драмы. 1950-1980 гг. / В. Бернацкая - М.: «Суфлер», 1993. - № 3. - 215 с.
2. Вульф В. От Бродвея немного в сторону: очерки о театральной жизни США, и не только о ней. 70-е годы. / Ред.: Вульф В.Ф. - М.: «Искусство», 1982. -264 с.
3. Пронина А. А. «Стеклянный зверинец» Теннесси Уильямса как образец «пластического театра». / А. Пронина. – М.: «Театр во времени и пространстве», 2002. – 249 с.
4. Пронина А.А. Поэтический театр Теннесси Уильямса [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.dissercat.com/content/poeticheskii-teatr-tennessi-uilyamsa#ixzz3raYjak2b>

УДК_821.1111-312.4(043)

Пахомов Василь Миколайович

ТИПИЧНЫЕ ПЕРСОНАЖИ ДЕТЕКТИВА

ДЕТЕКТИВ (англ. – сыщик; от лат. – раскрытие) – художественное произведение с

особым типом сюжета, связанным с раскрытием загадочных преступлений, противостоянием добра и зла, где, как правило, добро побеждает зло. Для детектива как жанра характерны следующие основные ограничительные признаки: 1) наличие тайны преступления (чаще всего убийства); 2) моральное и физическое столкновение на этой почве сыщика-профессионала или сыщика-любителя и преступника; 3) процесс расследования, при котором проверяются и отрабатываются различные версии случившегося, испытанию подвергаются разные подозреваемые и сам ведущий расследование; 4) установление личности преступника; 5) восстановление всех обстоятельств преступления [1].

Данный литературный жанр имеет уже длительную историю в европейской литературе. По мнению исследователей считается американский писатель Эдгар Алан По, который в новелле «Убийство на улице Морг» (1841) впервые вывел образ сыщика-любителя, наделенного выдающимися способностями к логическому анализу [4].

Основной признак детектива как жанра – наличие в произведении некоего загадочного происшествия, обстоятельства которого неизвестны и должны быть выяснены. Наиболее часто описываемое происшествие – это преступление, хотя существуют детективы, в которых расследуются события, не являющиеся преступными [5].

Сыщик – непосредственно занимается расследованием. В качестве сыщика могут выступать самые разные люди: служащие правоохранительных органов, частные детективы, родственники, друзья, знакомые пострадавших, иногда – совершенно случайные люди. Сыщик не может оказаться преступником. Фигура сыщика – центральная в детективе.

Сыщик-профессионал – работник правоохранительных органов. Может быть экспертом очень высокого уровня, а может – и обычным, каких много, работником полиции. Во втором случае в сложных ситуациях иногда обращается за советом к консультанту (см. ниже).

Частный детектив – для него расследование преступлений – основная работа, но он не служит в полиции, хотя может быть полицейским в отставке. Как правило, имеет чрезвычайно высокую квалификацию, деятелен и энергичен. Чаще всего частный детектив становится центральной фигурой, а для подчёркивания его качеств в действие могут вводиться сыщики-профессионалы, которые постоянно делают ошибки, поддаются на провокации преступника, встают на ложный след и подозревают невиновных. Используется противопоставление «одинокий герой против бюрократической организации и её чиновников», в котором симпатии автора и читателя оказываются на стороне героя.

Сыщик-любитель – то же самое, что и частный детектив, с той лишь разницей, что расследование преступлений для него – не профессия, а хобби, к которому он обращается лишь время от времени. Отдельный подвид сыщика-любителя – случайный человек, никогда не занимавшийся подобной деятельностью, но вынужденный вести расследование в силу острой необходимости, например, чтобы спасти несправедливо обвинённого близкого человека или отвести подозрение от себя (именно такими являются главные герои всех романов Дика Фрэнсиса). Сыщик-любитель приближает расследование к читателю, позволяет создать у него впечатление, что «я тоже мог бы в этом разобраться». Одна из условностей серий детективов с сыщиками-любителями (вроде мисс Марпл) – в реальной жизни человеку, если он не занимается расследованием преступлений профессионально, вряд ли встретится такое количество преступлений и загадочных происшествий.

Преступник – совершает преступление, замечает следы, пытается противодействовать следствию. В классическом детективе фигура преступника явно обозначается лишь в конце расследования, до этого момента преступник может быть свидетелем, подозреваемым или потерпевшим. Иногда действия преступника описываются и по ходу основного действия, но таким образом, чтобы не раскрыть его личность и не сообщить читателю сведений, которые нельзя было бы получить в ходе расследования из других источников.

Потерпевший – тот, против кого направлено преступление или тот, кто пострадал в результате загадочного происшествия. Один из стандартных вариантов развязки детектива – потерпевший сам оказывается преступником.

Свидетель – лицо, обладающее какими-либо сведениями о предмете расследования. Преступник нередко впервые показывается в описании расследования как один из свидетелей.

Компаньон сыщика – человек, постоянно находящийся в контакте с сыщиком, участвующий

в расследовании, но не обладающий способностями и знаниями сыщика. Он может оказывать техническую помощь в расследовании, но главная его задача – более выпукло показать выдающиеся способности сыщика на фоне среднего уровня обычного человека. Кроме того, компаньон нужен, чтобы задавать сыщику вопросы и выслушивать его объяснения, давая читателю возможность проследить ход мыслей сыщика и обращая внимание на отдельные моменты, которые сам читатель мог бы упустить. Классические примеры таких компаньонов – доктор Ватсон у Конан Дойля и Артур Гастингс у Агаты Кристи.

Консультант – человек, обладающий выраженными способностями к ведению расследования, но сам в нём непосредственно не участвующий. В детektивах, где выделяется отдельная фигура консультанта, она может являться главной, а может оказаться просто эпизодически советчиком (например, учитель сыщика, к которому тот обращается за помощью).

Помощник – сам не ведёт расследования, но обеспечивает сыщика и/или консультанта сведениями, которые добывает сам. Например, эксперт-криминалист.

Подозреваемый – по ходу расследования возникает предположение, что именно он совершил преступление. С подозреваемыми авторы поступают по-разному, один из часто практикуемых принципов – «ни один из сразу заподозренных не является настоящим преступником», то есть все, кто попадает под подозрение, оказываются невиновными, а настоящим преступником оказывается тот, кого ни в чём не подозревали. Впрочем, данному принципу следуют далеко не все авторы. В детektивах Агаты Кристи, например, мисс Марпл неоднократно говорит, что «в жизни обычно именно тот, кого заподозрили первым, и есть преступник».

Литература

1. Тынянов Ю. Н. Поэтика. История литературы. Кино / Ю. Н. Тынянов. – М. : Наука, 1977.
2. Боров Ю. Б. Эстетика. Теория литературы : энцикл. слов. терминов / Ю. Б. Боров. – М. : Астрель ; АСТ, 2003. – 575 с.
3. Гроза О. Л. New Millenium English : учеб. англ. яз. для 10 кл. / О. Л. Гроза, О. Б. Дворецкая, Н. Ю. Казырбаева и др.. – Обнинск : Титул, 2001. – 176 с.
4. Фрэй Дж. Как написать гениальный роман / Д. Фрэй ; пер. с англ. – СПб. : Амфора, 2005. – 239 с.
5. Энциклопедия для детей : в 15 т. / глав. ред. А. В. Володин. – М. : Аванта+, 2001. – Т. 15 : Всемирная литература. – Ч. 2. : XIX и XX века. – 656 с.

УДК 821.111Вай(043)

Федіна Маргарита Григорівна

ЕСТЕТИЗМ В ТВОРЧОСТІ ОСКАРА ВАЙЛЬДА

Метою роботи є виявлення головних рис естетизму на прикладі великого роману Оскара Вайльда «Портрет Доріана Грея».

Актуальність теми зумовлена тим, що в останні десятиліття, виросла цікавість до самої особистості Оскара Вайльда, адже він є справжнім митцем слова. Його ідеї навіть зараз надихають багатьох цінителів краси.

Естетизм (від англійської aesthetic movement) – рух в англійському мистецтві і літературі 1880-1890-х років, представлений письменником, теоретиком й істориком мистецтва Волтером Пейтером і групою поетів та художників, теоретиків літератури і мистецтва – Артуром Саймсоном, Обрі Бердслі та Оскаром Вайльдом. Англійські естети виступали проти підвалин респектабельного суспільства, проти самовдоволеної ідеології вікторіанства, різко критикували матеріалізм і реалістичну естетику як його породження, зневажливо відкликалися про класиків реалізму, вважаючи їх метод «поверхневим». Кредо естетизму – преображення пороку в естетично прекрасне, розцінюване як найвища магія мистецтва, як зачаровування відвертості, безумство хоробрості, відкриваюче заборонені двері, як епатаж «гвардії моралі», як спеціально віртуозний скандал. Оскар Вайльд – головна фігура естетизму, яка викликала захоплення справжніх поціновувачів і бурю обурення фанатичних охоронців старих заповітів, знаменує собою дві великі сварки в англійській літературі, мистецтві, моралі [1].

Естетизм у своєму роді означає визнання краси, як вічної цінності людства. Цей напрям став культом в літературі та живописі. Естетизм є частиною романтизму і бере свої витoki на

початку XIX століття в Англії. Його існування як руху було недовгим. Час естетизму прийшов до епічного завершення в самому кінці XIX століття. Можливо, тому термін естетизм не сприймається всерйоз, як наприклад інші напрямки в історії мистецтва, проте використовується досить широко. Ідея була свого роду релігією, однак називати естетизм так, міг дозволити собі лише богохульник або нарцис. Люди, які сповідували цю «віру», ставали більш самолюбними, цинічними в плані краси і ненаситними.

Можливо, відповідь криється в розгляді творчості одного з великих, незрівняного Оскара Вайльда. Саме в його творчості естетизм проявляється самим зрозумілим і найбільш цікавим способом. Автор відомих п'єс і романів без сорому своїх суджень розкривав естетизм для суспільства, вказував на те, що життя має бути повним ейфорії і задоволення. Сам Вайльд заперечував реальність і відходив від неї. Він іронічно ставився до людей, які заперечували існування краси, як найголовнішого в мистецтві. Своїми вічними афоризмами він показував непередбачуваність і дотепність. Багато представників елітного суспільства, вважали за успіх і щастя просто поговорити з цією людиною, послухати його вислови про життя, дізнатися його думку про інших авторів та їхні твори. Вайльд був живим втіленням естетів. Він вів легковажне життя, хоча і закінчив Оксфорд. Ніхто не заперечує, що Оскар Вайльд був безгрішним, зовсім навпаки, він був цінителем краси. Він став ідеалом свого часу, носив яскравий кричущий одяг і вважав це правильним, його наслідували. Пропаганда естетизму приносила йому бажану славу. Саме тому його гучні образливі слова в сторону суспільних норм, залишалися безкарними. Його наслідували, а незабаром охрестили «принцом естетів». Незважаючи на розгульне життя, Вайльд старанно працював над своїми творами, які надалі зробили фурор у світі літератури. «Портрет Доріана Грея», «День народження Інфанти», «Флорентійська трагедія» повністю відображають всю суть естетизму. Саме з них люди черпали для себе інформацію для подальшого життя. Якщо детально розібрати всі твори Оскара Вайльда, то можна скласти збірник під умовною назвою «Ідеальна життя або як має жити справжній естет». З усього життя Оскара Уайльда, якому потрібно приділити окрему увагу, можна відзначити, що в його творіннях присутнє щось автобіографічне. Практично в кожній молодій людині можна побачити автора. Але, відступимо від реального життя генія і звернемо особливу увагу на його твори. «Портрет Доріана Грея», скільки сенсу закладено в цих словах, скільки емоцій пов'язано з цим творінням. Розглядаючи тему естетизм у творчості Оскара Уайльда, в пам'яті відразу спливає цей роман [2].

Читаючи «Портрет Доріана Грея», ми можемо вловити аромат тонкого аристократизму. Весь твір від першого рядка до останнього просякнутий елегантністю і яскравою індивідуальністю. Все нове й привабливе автор пов'язує з мистецтвом, а все потворне – з життям. Відповідно до свого естетизму віддає перевагу мистецтву. Письменник доводить усім романом, що краса, не поєднана з моральністю, перетворюється на свою протилежність, стає потворною [3].

Образ Доріана – це уособлення юнака, який спробував «диявольське яблуко» і з кожним разом занурюється в життя без турбот з величезною швидкістю, яке, врешті-решт, заводить його в «непроглядну темряву». Автор не скупиться і повною мірою передає словами усі образи, в цьому весь Оскар Вайльд. Не звертаючи особливої уваги на людей, він намагається зацікавити читача за допомогою краси навколишнього світу, а в цьому романі він яскраво використовував природу, щоб повністю передати зміст естетизму. Оскар Вайльд був, є і залишається символом англійського естетизму. Він багато чого залишив після свого яскравого, і гучного життя. На жаль, усі великі люди від нас ідуть рано чи пізно, але справа, якій Вайльд присвятив своє життя живе і донині. Авжеж після нього з'явилися послідовники, які не дають зникнути любові до мистецтва. Висловити величезну повагу Оскару Вайльду, за його внесок у світову літературу, це найменше, що ми можемо зробити. Сьогодні ми можемо лише згадувати його, як найбільшого мислителя і творця, але його пізнання, з якими він жив, з якими він пішов з цього плотського життя, не залишилося непомітними. З нами назавжди залишиться любов до мистецтва, любов до навколишньої краси, любов до творчості, хоча іноді, ми втрачаємо розум, підкоряючись цій красі. Без неї життя було б нудне і Вайльд, без сумнівів, розумів це, тому його життя називають «фонтаном емоцій і чуттєвості». Саме завдяки Оскару Вайльду естетичний рух живе, саме завдяки йому ми можемо отримати задоволення, лише від того, що читаємо літературу і насолоджуємося її красою, невидимою в реальності [2].

Література

1. Литературная энциклопедия терминов и понятий. – М.: НПК «Интелвн», 2003. – С. 1247, 1249.
2. Маркова К.В. Английский эстетизм и Оскар Уайльд [Электронный ресурс] / К.В. Маркова. – Режим доступа: <http://sibac.info/11877>
3. Ржевська З. М. Аналіз роману Оскара Вайльда Портрет Доріана Грея / З.М. Соколова // Естет чи мораліст - 2007. - № 10 - 11. - С. 2.

УДК 821.111-1(043)

Цололо Олена Володимирівна

ПОЕЗІЯ НОНСЕНСУ В АНГЛІЙСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ ХХ СТОЛІТТЯ

Специфічною рисою англійської літератури 19-го століття постає нонсенс. Для дослідників нонсенсу (або абсурду) це явище досі залишається загадкою, оскільки не розроблена теоретична база для його вивчення. Трудність полягає в тому, що нонсенс є предметом вивчення таких наук, як логіка, лексикологія, семантика, стилістика, філософія і літературознавство. В Україні помітний інтерес до літератури нонсенсу, оскільки зараз явище нонсенсу існує в межах сучасної літератури постмодернізму і є одним з найменш досліджених у сучасному літературознавстві.

Приєм нонсенсу було винайдено в середині ХІХ ст. Літературознавці Н.М. Демурова, Д.М. Урнов, У. Де ла Мар, Є. В. Ключев, М. Гарднер, Дж. Падні та інші, що вивчали дану проблему, вважають засновником нонсенсу Е. Ліра, оскільки саме цей поет увів термін у літературу. Абсурд як прийом існував у народній поезії, був століттями узаконеним засобом дитячого мислення – в казках, загадках, будь-яких вигадках.

Лір, Едвард (Lear, Edward — 12.05.1812, Лондон - 30.01. 1888, Сан-Ремо) — англійський письменник, засновник поезії нонсенсу. Лір народився того ж року, що й Ч. Діккенс, походив із сім'ї успішного ділка. Коли Едвардові виповнилося тринадцять років, батько його збанкрутував і потрапив до боргової в'язниці (описаної в книзі Діккенса «Крихітка Дорріт»). Мати продала дім і більшу частину майна та присвятила себе виплаті боргів. Діти – їх у родині було п'ятнадцятеро – опинились залишеними напризволяще. Лише через чотири роки місіс Лір вдалося визволити чоловіка із в'язниці. До того часу родина розпалася. Старші брати поїхали в Америку, де стали фермерами; один із братів подався у Західну Африку, працював у місіонерській лікарні, але захворів на малярію і невдовзі помер. Із сестер троє вийшли заміж, решта влаштувалися гувернантками в заможні родини. Четверо з них, слабкі здоров'ям, невдовзі померли.

Едварда виховала сестра Енн, котра була на 21 рік старшою за нього. Отримавши невеличкий спадок від бабусі, вона взяла хлопчика до себе. Едвард був ніжно відданий Енн і ставився до неї радше як до матері, аніж як до сестри. У п'ятнадцять років він почав заробляти: жили важко, і хист до малювання, який виявився в нього, прийшовся вельми до речі. «Я почав малювати у 1827-му, – згадував він, – щоб заробити на хліб із сиром. Робив якісь дивні малюнки для крамниць і продавав їх, отримуючи від дев'яти пенсів до чотирьох шилінгів: розфарбовував літографії, ширми, віяла, креслив страшні зображення вражених недугою органів для лікарень і лікарів».

Коли Ліру виповнилося вісімнадцять років, Зоологічне товариство замовило йому замалювати велику колекцію папуг, зібрану в Рідженс Парку. Ці малюнки, виконані з великою точністю і витонченістю, створили йому репутацію першокласного орнітолога і привели до знайомства з графом Дербі, в маєтку якого була зібрана прекрасна колекція рідкісних птахів і тварин.

Близько чотирьох років провів Лір у маєтку Дербі поблизу Ліверпуля. Результатом його праці був чудовий том малюнків, який остаточно утвердив йому славу художника-орнітолога й анімаліста. Для дітей лорда Дербі, з якими він зав'язав сердечну дружбу, Лір у ці роки написав чимало смішних віршиків, які він незмінно супроводив швидкими гумористичними замальовками. Згодом багато з них увійшли до його «Книг нісенітниць» («Book of Nonsense»). Здоров'я Ліра, з дитинства слабе, змусило його покинути Англію. Почалися роки мандрів. Албанія, Греція, Корсика, Мальта, Крит, Єгипет, Корфу, Швейцарія, Італія, Французька Рів'єра... Він напружено боровся з численними недугами – хронічним бронхітом, астмою, захворюваннями серця і обтяжливою хворобою, що потьмарила його дні, – епілепсією. Заняття орнітологією, які вимагали виразності у найдрібніших деталях, повпливали на його зір – не раз загрожувала

цілковита сліпота. Залишивши орнітологію, він присвятив себе «топографічному краєвидові» – малював топографічно точні краєвиди тих місцевостей, де мешкав. Його краєвиди виходили великими альбомами і мали успіх в Англії; чимало з них перевидавалися в наші дні. У збірках англійських музеїв можна побачити краєвиди Ліра.

У 1846 р. отримав запрошення давати уроки малювання молодій королеві Вікторії, однак, збагнувши, що придворне життя не для нього, продовжив свої мандри. Вже в похилому віці він здійснив свою мрію та вирушив до Індії, де провів близько двох років, напружено працюючи.

Жив Лір завжди дуже скромно. Часто не знав, як дотягне до кінця місяця. Як тільки в нього з'являлися гроші, щедро ділився ними з рідними та друзями; охоче допомагав всім, хто терпів злигодні, навіть і незнайомим йому. У 1846 р., коли в Ірландії почався голод і епідемії, надіслав туди значну суму. Останні роки свого життя Лір провів у Сан-Ремо на Рів'єрі в товаристві старого слуги-албанця та кота Фосса, якого увічнив у своїх віршах і малюнках. Помер Лір у 1888 р. Перша «Книга нісенітниць» вийшла анонімно у 1846 р. з присвятою дітям лорда Дербі. Вона складалася з коротких віршиків, прикрашених його малюнками, які сам Лір завжди називав «нісенітницями». Для цих «нісенітниць» він використав старовинну форму народного «лімерика». Назва ця, імовірно, походить від ірландського міста Лімерик (українською його традиційно називають Лимерик). Лімерики були відомі ще до Ліра, хоча й не зазнали широкого розповсюдження [2].

Едвард Лір звертається до нонсенсу як до принципу організації художнього твору, розширюючи його межі. Спираючись на фольклорні традиції стародавньої Англії, Е. Лір дещо змінив структуру фольклорних творів. Так створюються нові оригінальні образи і ситуації, які є вже не простим відтворенням або повтором народних стереотипів. Таке органічне сполучення традиційного, перевіреного віками, з одного боку, і індивідуального, непередбаченого – з іншого, надає особливої привабливості літературі нонсенсу.

Поезія нонсенсу почалась з "Книги нонсенсів ("A Book of Nonsense" (1846)), автором і ілюстратором якої був Е. Лір. Художник і вчений, натураліст, музикант і поет – сполучення таких властивостей дозволило цій оригінальній людині всебічно вивчити, описати у віршах і представити в малюнках світ абсурду.

Е. Лір мав велику кількість послідовників у літературі і гумористичному малюванні, серед яких ім'я Л. Керролла, автора казок про пригоди дівчинки Аліси в країні Чудес. До кінця XIX ст., незважаючи на багато наслідувачів, Е. Лір залишається єдиним майстром, який використовує принцип нонсенсу в поетичних творах на рівні форми. Форма лімерика, що була відроджена.

Е. Ліром, почала розвиватися в XX ст. До неї іноді зверталися і так звані "серйозні" письменники, наприклад, Дж. Голсуорсі. Однак на той час була розповсюджена анонімна література. Так лімерики знов повертаються до своїх витоків і стають фольклорними. Нові лімерики пропонують нові теми: політика, відкриття науки, техніки. З'являються навіть нецензурні лімерики. Змінюється і їхня форма. Найбільш поширеним стає "орфографічний" лімерик. У ньому принцип Е. Ліра – зпрошення англійської орфографії – перевернутий навпаки, що дає ефект подвійної переверзії [1: 21].

Основою для перших "нісенітниць" Е. Ліра стали лімерики. Щоправда, самого терміну "лімерик" Е. Лір не вживав, завжди називаючи їх "нонсенсами". Деякі дослідники припускають, що термін "лімерик" з'явився лише в 70-х рр. XIX ст., а у словниках його стали друкувати з 1890 р. [3:12]. У довідниковій літературі лімерик трактується як форма гумористичної короткої поезії з двох коротких рядків і трьох довгих [4:862]. Незалежно від визначення лімерика існує визначення поняття поезії нонсенсу – поезія гумористичного характеру, оскільки вона не має звичного розумного значення [4:8]. Подане визначення свідчить про те, що лімерики не пов'язуються з нонсенсом

На думку дослідників, даний підхід є помилковим, оскільки використання принципу нонсенсу в лімериках є необхідним, закономірним і історично обумовленим явищем. Таким чином, ми використовуємо термін "лімерик" у розумінні жанру поезії гумористичного або сатиричного характеру, яка складається з двох довгих рядків і трьох коротких, що представляють героя, його вчинок і реакцію оточуючих і в якій реалізується принцип нонсенсу. Лімерики стали основою для перших "нісенітниць" Е. Ліра. Більшість поезій автора написані в даному жанрі.

Література

1. Демурова Н. М. Topsy-Turvy World / Н. М. Демурова.– М.: Наука, 1974.– 215 с.1.
2. Делез Ж. Логика смысла / Ж. Делез.– Минск: Современный литератор, 1991. – 215 с.1.
3. Partridge E. The Nonsense Words by E. Lear and L. Carroll [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://www.NonsenseLiterature.com>.
4. Деррида Ж. О почтовой открытке от Сократа до Фрейда и не только/ Ж. О. Деррида.– Минск: Современный литератор, 1999. – 830 с.

УДК 82.0(043)

Чебурахіна Валерія Вадимівна

АБСУРД У ЄВРОПЕЙСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ ПЕРШОЇ ПОЛ. ХХ ст.

Актуальність роботи зумовлена тим, що поява елементів абсурду у європейській літературі першої пол. ХХ століття пояснюється історико-культурним становищем того часу. Після Першої світової війни здійнялася буря, що викинула людство із світу сновидінь прямо у пащу реальності; кожний опинявся віч на віч із реальністю. Ця ситуація в певній мірі характеризує і наше сьогоднішнє.

Мета: виявити особливості літератури абсурду.

Завдання дослідження:

- 1) Охарактеризувати історичні умови виникнення літератури абсурду;
- 2) Знайти елементи абсурдного та їх реалізацію у творах письменників того часу.

Дослідники підкреслюють позачасовий характер абсурду, що виникав у різні епохи. Згідно із О. Буреніною, поняття абсурду, починаючи з античного світу, виступає аж у трьох значеннях: як естетична категорія, як категорія логічна та як категорія філософська. У кожному культурно-історичну епоху увага акцентувалася на тому чи іншому аспекті однієї з цих категорій. Але загальним для них був стан історичної кризи та гострої потреби у створенні нового сенсу [2, с.7-10].

ХХ століття увійшло в історію людства як час визначних наукових відкриттів та економічних досягнень, проте, воно водночас стало епохою глобальних катаклізмів і потрясінь, що охопили практично усі сфери людського буття. Війни, революції, повалення монархій - всі ці кризові моменти, що розривали європейський континент, зумовили відчуття незахищеності і непевності в людині, породили загальну атмосферу тривожності і приреченості, очікування близької катастрофи і кінця європейської цивілізації й культури

Тому саме у ХХ столітті виникає література абсурду, в основу якої покладена філософська концепція екзистенціалізму, вона розкривається у творах таких крупних представників літератури абсурду як Франц Кафка, Альбер Камю, Жан Поль Сартр, Семюел Беккет та ін [4]. У своїх творах вони вбачали у абсурді «розлад між людиною та оточуючим життям, актором та декораціями», бажаним та реальним. Світ – це хаос, що постає не на закономірностях, а на випадковостях. Людина приречена бути відчуженою у світі, на який вона не має змоги впливати [4].

Франц Кафка – один із перших письменників, яких можна зарахувати до літератури абсурду. Він належав до покоління, що зіткнулося із жахами Першої світової та подальшими революційними подіями Росії та Германії, тому у його творах червоною ниткою проходить протиставлення людини ворожому, бюрократизованому світові [1, с. 241].

У романах «Америка», «Процес», «Замок» письменник гротескно зображує імперіалістичну систему, яка контролює, пригноблює та поневолює людину. У «Перетворенні» Кафка показав відчуженість людини не тільки у суспільстві, а й у власній родині: доки Грегор працював, заробляв гроші - його любили, але, перетворившись у комаху, він став нікому непотрібний. Абсурдність ситуацій у які потрапляють герої творів письменника посилюється ще й напрочуд буденним стилем написання: ви не побачите жодної метафори, жодного тропу, все подається як факт [1, с. 241].

Альбер Камю, один із засновників філософії екзистенціалізму. У своєму magnum opus «Міф про Сізіфа» Камю зазначає, що абсурд виникає лише у разі порівняння двох та більше понять, які за своєю природою антонімічні або просто неможливо порівняти. Чим більший розрив між елементами порівняння, тим вище ступінь абсурду. Абсурд – це конфронтація людського поклику та безмозкого мовчання світу [3, с.6].

У повісті «Сторонній» головному герою твору, Мерсо, суд призначив смертну кару. Але не

за вбивство людини, а в першу чергу за те, що Мерсо віддав матір до будинку пристарілих, не відвідував її, не захотів подивитись на неї перед похованням і навіть за те, що не знав у якому віці вона померла. Усі намагання героя звернути увага до суті справи ні до чого не приводять, присяжні та судді глухі до його слів.

Як висновок можна сказати, що абсурд у літературі набув ширшого значення і, окрім логічного, початкового, містить філософське, метафізичне й естетичне наповнення, проникає в художній твір на рівні сюжету, композиції, виражальних засобів також це поняття застосовують на позначення стилю того чи іншого письменника.

Література

1. Андреев Л. Г. Зарубежная литература XX века / Л. Г. Андреев. – Москва: Высшая школа, 2000. – 559 с.
2. Буренина О. Д. Что такое абсурд, или по следам Мартина Эсслина // Абсурд и вокруг: Сб. статей / Отв. ред. О. Буренина. - М.: Языки славянской культуры, 2004. - С. 7-72.
3. Горохов П. А. Некоторые мысли о философии Альбера Камю / П. А. Горохов. // ВЕСТНИК ОГУ. – 2013. – № 7. – С. 4 – 9.
4. Шильке В. В. Мировоззренческие основы литературы абсурда [Електронний ресурс] / В. В. Шильке – Режим доступу до ресурсу: http://www.rusnauka.com/27_NNM_2011/Philologia/8_92829.doc.htm

УДК: 82.0:81'42(043)

Щербакова Юлія Геннадіївна

ОСОБЛИВОСТІ КЛАСИФІКАЦІЇ НАРАТИВНИХ СТРАТЕГІЙ У РОМАНІ

У звичайному слововживанні термін «стратегія» застосовується для ха-рактеристики вихідних принципів діяльності, що підлягають вибору з боку діяча. Стосовно літературної творчості термін стратегія з 1930-х років в західній філології співвідноситься з авторською інтенцією, методом, технікою письма [1, с. 45].

Мета нашої роботи полягає в аналізі різних підходів до класифікації наративних стратегій роману.

Сучасні вчені часто використовують цей термін. Так, наприклад, Дж. Вільямс вживає термін «стратегія», говорячи про нарраторском проектуванні читача, моделюванні рецепції. М. Ян пропонує тлумачити «стратегією» як спосіб презентації нарратора: його «персоналізації» або «приховування» [1, с. 49].

Найчастіше термін використовується для вказівки на своєрідність конк-ретного тексту. Але В. Тюпа пропонує розглядати наративную стратегію як фундаментальну категорію. Дослідник, спираючись на ідеї М. Бахтіна і М. Фуко, приходять до висновку, що «наративна стратегія полягає в позиціюван-ні когнітивним суб'єктам комунікації (автором) вербального суб'єкта (наррато-ра) щодо об'єктів та реципієнтів розповідання» [4, с. 8].

Отже, під наративними стратегіями розуміється спосіб подачі фактичного матеріалу, який обирає той чи інший автор для комунікації з читачем як основним реципієнтом тексту, спосіб, що передбачає передумовленість та організа-ність інтерпретації самої структури тексту. Іншими словами, особливості авторської манери викладу подій в тексті: як автор описує послідовність подій, що відбуваються, яким чином їх трактує, які події категорії при цьому виявляються центральними [2, с. 29].

У сучасному літературознавстві виділяють декілька думок щодо типоло-гізації наративних стратегій.

Так, теоретик В. Тюпа вважає, що наративна стратегія «являє собою конфігурацію трьох селективних моментів, які взаємно обумовлюють один одного:

- 1) тією чи іншою наративної картини світу (референтна компетенція автора);
- 2) наративною модальністю (креативна компетенція оповідача, хроні-кера);
- 3) наративною інтригою (рецептивна компетенція адресата) [4, с. 9].

Згідно цієї концепції, модальність розуміється як позиція нарратора по відношенню до історії, картина світу – як тип «світобачення», наративна інтрига–як тип подієвості, зверненої до рецептивної інтенції адресата [1, с. 49].

На підставі цього теоретик формулює ознаки чотирьох базових наратив-них стратегій.

Первісна нарративна стратегія характеризується модальністю знань, прецедентної картиною світу, характерної для казкового або міфогенного повіствування.

Наступна нарративна стратегія полягає в імперативній (притчевого типу) картині світу, яка передбачає строгий моноцентричний порядок, модальність авторитарного переконання, дидактичність інтриги повинності.

Третя нарративна стратегія пов'язана з модальністю приватної думки, окказіональної (анекдотичного типу) картини світу, авантюрної інтригою пригоди. «Дана стратегія характеризується введенням фігуративного нарратора: персонажа з обмеженим кругозором, упередженого оповідача, метапоетичного образу автора» [3, с. 156].

Четверта нарративна стратегія припускає: модальність «інтерсуб'єктивного розуміння», «імовірнісну» картину світу, «евристичну інтригу ідентичності» [1, с. 50].

Як свідчить аналіз останніх літературознавчих досліджень, зокрема наукових праць українського літературознавця І. Папуша, нарративну стратегію твору можна класифікувати за наступними типами:

I тип нарративної стратегії характеризується зафіксованим буттям, послідовністю, логічністю подій, зумовлених причинно-наслідковими, хронологічними зв'язками, їхньою незворотністю, результативністю, коли сюжет і фабула односпрямовані.

Нарративна стратегія II типу – це розповідний текст, у якому наратор-персонаж перебуває в часі теперішньому, який попри наявні ретроспекції сприймається читачем як тривалий.

До нарративної стратегії III типу належать тексти, в яких сюжет тяжіє до сфери психології.

Нарративна стратегія IV типу вміщує історію з початком і логічним закінченням, але процес її розповідання здійснюється нелінійно, презентуючи маніпуляції з художнім часом, переміщуючи події.

Нарративна стратегія V типу твориться через дискурс акторів (із вкрапленнями дискурсу наратора). Для такої стратегії властиві недомовки, тобто історія закладається на перетині мовних партій акторів.

VI тип нарративної стратегії характеризується смисловою єдністю, в якій взаєморозташування псевдоісторії й «ненарративних» фрагментів (описи, аргументації, пояснення) із мінімумом буття, повідомляє новий смисл, несе асоціативний потенціал.

VII тип нарративної стратегії ацентрується через відсутність псевдоісторії, а «ненарративні» фрагменти несуть художню інформацію есеїстичного спрямування.

У нарративної стратегії VIII типу полягає у виявленні читачем асоціативних, смислових зв'язків у фрагментарно парцельованому тексті, оскільки звичні принципи організації втрачені [2, с. 32-39].

Отже, на підставі вище зазначеного, можна зробити висновок, що кожна з представлених класифікацій у повній мірі надає можливість проаналізувати художній вимір твору, охоплюючи всі аспекти нарративної комунікації: описати нарратив як варіант діалогу між читачем та автором, так і спосіб взаємодії розповіді та сюжету.

Література

1. Жиличева Г. А. Нарративные стратегии в жанровой структуре романа (на материале русской прозы 1920–1950-х гг.) : моногр. / Г. А. Жиличева. – Новосибирск : НГПУ, 2013. – 317 с.
2. Папуша І. Що таке наратологія? (Огляд концепцій) / І. Папуша // Нарративні виміри літератури : матеріали міжнарод. конф. з наратології, Тернопіль, 23–24 жовт. 2003 р. / Тернопіл. нац. пед. ун-т. – Тернопіль : ТНПУ, 2005. – С. 29–46.
3. Тюпа В. И. Дискурсные формации. Очерки по компаративной риторике / В. И. Тюпа. – М. : Яз. славян. культуры, 2010. – 320 с.
4. Тюпа В. И. Нарративная стратегия романа / В. И. Тюпа // Новый филол. вестн. – М. : РГГУ, 2011. – № 3 (18). С.8-9

СЕКЦІЯ

ФОРМУВАННЯ МОВНОЇ ОСОБИСТОСТІ В УМОВАХ ПОЛІКУЛЬТУРНОГО СУСПІЛЬСТВА

УДК 811.111'373.7(043)=111

Алтуніна Катерина Ігорівна

ЯВИЩЕ ПАРОНІМІЇ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Актуальність цієї теми обумовлюється тим, що паронімія, як явище в англійській мові досі вивчена недостатньо. Це – одне з актуальних питань сучасної лінгвістики. Наразі існує чимало суперечливих точок зору щодо питання паронімії в лінгвістиці. Останнім часом виявляють прагнення відкрити нові підходи до вивчення цього явища та знайти більш відповідні способи описання патронімічних відношень між словами. У лінгвістичній літературі відсутнє всебічне висвітлення сутності паронімів, у кожному дослідженні пропонується своє визначення понять, досліджується обмежене коло питань та по-різному тлумачаться лексико-семантичні контакти в групах співзвучних слів. Відсутність комплексного підходу до вивчення явища паронімії пояснюється структурною та функціональною неоднорідністю цього явища.

Пароніми – це співзвучні слова, що володіють у плані вираження ступенем звукової близькості в рамках нечіткої множини і мають у змістовній структурі загальний компонент, який може бути актуалізований у свідомості як лінгвістичними, так і екстралінгвістичними факторами, в результаті чого пароніми помилково або цілеспрямовано змішуються в мові [1; с. 76].

Паронімами можуть бути слова, пов'язані етимологічно, а також слова, які випадково зблизилися за формою. У практичному плані особливу складність становить диференціація паронімів, що мають семантичну спільність і є одночасно синонімами або помилковими синонімами, тобто диференціація паронімів типу *rise, raise; lie, lay; crush, crash; prosecute, persecute*. Диференціацію деяких паронімів ускладнює також існування східного за формою, але іншого за значенням російського слова. Маються на увазі пароніми типу *policy i politics* (рос. політика); *physics i physique* (рос. фізика); *material i materiel* (рос. матеріал) [2; с. 112].

Пароніми багатьох мов мають подібність звучання, але в англійській мові можливі також і такі пароніми, у яких подібність виявляється тільки у письмовій формі, що сприймається лише у зоровій формі (наприклад, *adage/adagio*). Пароніми можуть співпадати за морфологічним складом, нерідко володіючи етимологічною спорідненістю (наприклад, *conservatory/conservatoire*). Ще одна важлива характеристика паронімів пов'язана з їх мовним вживанням - це здатність паронімів до змішування в мовленні, що виникає з їхньої етимологічної спільності. При змішуванні паронімів у мовленні діє механізм, дуже схожий на помилкову етимологізацію. Мовець ніби "вирівнює" сенс, замінюючи менш відомий йому паронім іншим, схожим за формою і походженням. Наприклад, дієслово *disburse (pay smth out, especially from a fund)*, яке належить до формального стилю замінюється більш вживаним стилістично нейтральним *disperse*. Це призводить до викривлення сенсу (*Quite an amount of money was dispersed in regional development grants*) [3].

Здатність паронімів до змішування в мовленні призвела до того, що під терміном "паронімія" нерідко об'єднують два поняття - власне паронімію, тобто різновид мовних системних відносин між лексичними одиницями, і паронімазію - стилістичний прийом, що полягає у навмисному зближенні слів, що мають подібність у звучанні. Ці слова не обов'язково мають бути паронімами, нерідко автор ставить собі за мету досягти лише випадкового звукового збігу. Використання паронімазії дозволяє підсилити виразність тексту; найчастіше цей прийом зустрічається в поезії і фольклорі [1; с. 80].

Дуже важливим є розмежування паронімів і таких суміжних явищ, як омонімія, полісемія та синонімія.

Щодо диференціації паронімів і омонімів, то омоніми трактуються різними дослідниками як слова, тотожні за формою (звуковою або графічною), але вони мають різні значення. Наприклад, слова *bare* «голий, оголений» і *bear* «ведмідь» можна вважати омонімами, насамперед, по звуковій тотожності. Тим не менш, якщо у фонетичній структурі слів є фонетичний диференціатор, незважаючи на тотожність форми, їх вже не можна вважати абсолютно тотожними. Наприклад, такі пари слів як *import, v [im'pot] : import, n ['impot]*, відповідно до критерію фонетичного

диференціатора, їх можна віднести до паронімів на фонетичному рівні. Крім того, омонімії притаманні звукова тотожність та відмінність значень. Якщо в змістовній структурі паронімів є якийсь загальний семантичний компонент, то в семантичній структурі омонімів його немає, тобто відсутня навіть мінімальна змістовна спільність, наприклад, sea «море» і see «дивитися». Таким чином, на фонетичному рівні омоніми ґрунтуються на формальній тотожності, пароніми - на формальній схожості. На семантичному рівні у омонімів відсутня спільність значень, пароніми, в свою чергу, характеризуються певною змістовною спільністю, тобто наявністю загального компонента [4].

Щодо розмежування явищ паронімії та полісемії, то полісемія – це конструктивна властивість природних мов, а саме: природні мови неспроможні не розвивати багатозначність своїх одиниць, оскільки це дозволяє їм за рахунок обмеженої кількості одиниць економно висловлювати набагато більшу кількість значень. Це явище ґрунтується на наявності у одного і того ж слова декількох пов'язаних між собою значень. На фонетичному рівні для полісемії, як і омонімії, характерна спільність форми, наприклад, firing: 1) стрілянина; здійснення пострілу або вибуху; 2) паливо; 3) спалювання палива, опалення; 4) розтоплювання; 5) випалювання. Пароніми ж відрізняє не спільність, а подібність форми, наприклад, accident: incident. Що стосується семантичного чинника диференціації паронімів і багатозначних слів, то для останніх характерна наявність в їхній змістовній структурі загального інваріантного значення. Різні значення одного багатозначного слова пов'язані в єдину структуру тим, що мають за своїм змістом суттєву загальну частину. Отже, у наведеному прикладі багатозначного слова *firing* всі значення так чи інакше позначають спосіб використання палива. У разі мовного використання (контексту) багатозначність знімається. Наприклад, *He has written several articles for this newspaper* (Він написав кілька статей для цієї газети). *The shop sells articles of daily necessity* (У магазині продаються предмети першої необхідності) [4].

З визначення паронімів випливає, що це - особливе семантичне явище, порівнянне не лише з омонімією і полісемією, але й значною мірою з синонімією. Синонімія полягає у повному або частковому збігу основних значень мовних одиниць одного і того ж рівня (слів, морфем, словосполучень), що мають відмінності лише у відтінках сенсу, експресії, стильової приналежності. Семантична подібність між членами одного синонімічного ряду сильніше, ніж у паронімів, і носить системний (мовний) характер, оскільки ґрунтується на спільності понять, які вони виражають. На фонетичному рівні більшість синонімів – фонетично не співвідносні слова, наприклад, *stout* [staut], *heavy* ['hevi], *plump* [plUmp], і т.д. Однак і тут бувають винятки, наприклад, *wait/await; like/love*. Наведені синоніми є фонетично подібними, співзвучними словами, але кількість таких синонімів у сучасній англійській мові незначна, що дозволяє говорити про їх винятковість. Для паронімів ж подібність в плані вираження є обов'язковим, визначальним фактором. Таким чином, для диференціації паронімів і синонімів необхідні як фонетичний, так і семантичний аспекти [4].

Паронімія - явище насамперед мовленеве, а вже потім – мовне. Оскільки у мові немає готових слів-паронімів, лінгвіст бере їх з мови і вміщує в словник. У мовній дійсності є тільки співзвучні і співвідносні у змістовному плані мовні одиниці в широкому розумінні цього слова (омоніми, багатозначні слова, синоніми), які за певних умов в мовленні можуть зіштовхуватися, породжуючи тим самим явище паронімії [4].

Література

1. Прокопчик О. Д. Семантические механизмы и прагматические функции паронимии : дис. ... канд. филол. наук : 10.02.04 / О. Д. Прокопчик. – СПб., 2005. – 182 с.
2. Арбекова Т. И. Лексикология английского языка : учебник для II–III курсов ин-тов и фак. иностр. яз. / Т. И. Арбекова. – М. : Высш. шк., 1977. – 240 с.
3. Елисеева В. Лексикология английского языка [Электронный ресурс] : учеб. и сб. упр. по грамматике англ. яз. / В. В. Елисеева. – Режим доступа : http://www.classes.ru/grammar/24.leksikologiya_angliyskogo_yazyka/
4. Антипина О. П. Критерии соотнесения паронимии и смежных явлений (на материале английского языка) / О. П. Антипина // Вестн. Башкир. ун-та. – 2011. – № 4. – Режим доступа : <http://cyberleninka.ru/article/n/kriterii-sootneseniya-paronimii-i-smeznyh-yavleniy-na-materiale-angliyskogo-yazyka>

SMS-LANGUAGE – A STEP BACK OR FORWARD IN THE DEVELOPMENT OF ENGLISH LANGUAGE?

23 years ago, a young British engineer named Neil Papworth sent the world's first text message and revolutionized the way we communicate. Smstexting and messaging became an integral part of our life. In 2010, 6.1 trillion. SMS text messages were sent. SMS is still a growing market. traditional SMS is becoming increasingly challenged by alternative messaging services such as Facebook Messenger, WhatsApp and Viber.

Texting became another form of human communication, which immediately provoked some language change, it conducted to formation and development of the - new form of modern English - SMS language or textese (also known as txt speak, txtese, chatspeak, txt, txtspk, txtk, txto, texting language, txt lingo, SMSish, txtslang, or txt talk) is a term for the abbreviations and slang commonly used with mobile phone text messaging, but sometimes used with other Internet-based communication such as email and instant messaging [2].

The primary motivation for the creation and use of SMS language was to convey a comprehensible message using the fewest number of characters possible. This was for two reasons; one, telecommunication companies limited the number of characters per SMS, and also charged the user per SMS sent [3]. To keep costs down, users had to find a way of being concise while still communicating the desired message. Two, typing on a phone is normally slower than with a keyboard, and capitalization is even slower. As a result, punctuation, grammar, and capitalization are largely ignored.

Observations and classifications as to the linguistic and stylistic properties of SMS language have been made and proposed by Crispin Thurlow, López Rúa and David Crystal among many others. In their works they point following features of SMS language, such as using of:

- Initialisations;
- Reductions and shortenings, and omission of parts of speech;
- Pictograms and logograms;
- Paralinguistic and prosodic features;
- Variations in spelling;
- Punctuation, or lack thereof.

Initialisations are called acronyms and abbreviations composed of initials. Acronyms have always been an integral part of computer culture, and they have since spawned a new language on the Internet. For example: "lol" - laugh out loud, "BRB" - Be right back, "IMHO" - In my humble opinion etc.

Reductions and shortenings - removing the vowels from a word, and the reader is required to interpret a string of consonants by re-adding the vowels. For example: "good" becomes "gd" and "keyboard" becomes "kybrd" [1].

Pictograms and logograms (rebus abbreviation) - using pictures and single letters or numbers to represent whole words. For example: b "be" and 2 "to", "i<3 u", which uses the pictogram of a heart for love, and the letter u replaces you.

Capitalization - in the case of capitalization in SMS language, there are three scenarios: SMS messages with:

- No capitalization
- Capitalization of only the first word
- Full capitalization

Should be said that most SMS messages have done away with capitalization. Capitalization too may encode prosodic elements, where copious use may signify the textual equivalent of raised voice to indicate heightened emotion

Asterisk emoting and emoticons - using a smiling faces can alter how speech is perceived, emoticons can alter the meaning of a text message [2].

Vowels and punctuation of words in SMS language are generally omitted

It would be unfair not to mention that fact that the use of initial letters for whole words (n for "no", gf for "girlfriend", cmb "call me back") is not at all new. People have been initialising common phrases for ages. IOU is known from 1618. There is no difference, apart from the medium of communication, between a modern kid's "lol" ("laughing out loud") and an earlier generation's "Swalk"

("sealed with a loving kiss").

In texts we find such forms as msg ("message") and xlnt ("excellent"). But this isn't new either. Eric Partridge published his Dictionary of Abbreviations in 1942. It contained dozens of SMS-looking examples, such as agn "again", mth "month", and gd "good" - 50 years before texting was born.

Texters use deviant spellings - and they know they are deviant. But they are by no means the first to use such nonstandard forms as cos "because", wot "what", or gissa "give us a". Several of these are so much part of English literary tradition that they have been given entries in the Oxford English Dictionary. "Cos" is there from 1828 and "wot" from 1829. Many can be found in literary dialect representations, such as by Charles Dickens, Mark Twain, Walter Scott, DH Lawrence, or Alan Bleasdale ("Gissa job!").

From these facts can be concluded that in all times people we tend to make their messages shorter and communication process faster. The main cause of new language changes is need for economy: speakers nowadays tend to make their utterances as efficient and effective as possible to reach communicative goals. Here works the principle of least effort: Speakers especially use economy in their articulation, which tends to result in phonetic reduction of speech forms. For instance: going to [ˈɡoʊ.ɪŋ.tu] → gonna [ˈɡɒnə] or [ˈɡʌnə].

As a result we have absolutely new form of modern English, which is getting more and more popular. People start to "translate" books and poetry into lexing language. For example: 2 b? Ntb? = ?("To be or not to be? That is a question").

Or Romeo and Juliet story could be told like this:

"FeudTween2hses – Montague& Capulet. RomeoM falls_<3w/_JulietC@mary Secretly Bt R kills J\’s Coz&isbanishd. J faces Death. As Part of Plan2b-w/R Bt_leterBtItNvrReachs him. Evrylconfuzd - both Luvrskil Emselves." ("Feud between two houses – Montague and Capulet. Romeo Montague falls in love with Juliet Capuletti and they married secretly, but Romeo kills Juliet’s cousin and he is banished. Juliet faces Death. As a part of the plan she wants to be with Romeo, but the letter never reaches him. Everything confused and both lovers kill themselves.").

Some people support that kind of experiments which are carried out with a literary language, believing that SMS can become a promoting educational resource .

But at the same time it makes experts to be worried about the future of literary English: such experiments can have a devastating impact on the formation of the person of teenagers , and the educational process as a whole [1].

In 2007 in a newspaper article headed "I h8 txt msgs: How texting is wrecking our language", John Humphrys argued that texts are "vandals who are doing to our language what Genghis Khan did to his neighbours 800 years ago. They are destroying it: pillaging our punctuation; savaging our sentences; raping our vocabulary. And they must be stopped."

As we can see some people dislike texting and some are bemused by it. But it is merely the latest manifestation of the human ability to be linguistically creative and to adapt language to suit the demands of diverse settings. There is no disaster pending. We will not see a new generation of adults growing up unable to write proper English. The language as a whole will not decline. In texting what we are seeing, in a small way, is language in evolution.

Literature

1. Сп и txt? [Электронный ресурс] // Theguardian – Режим доступа : <http://www.theguardian.com/technology/2002/nov/11/mobilephones2/>.
2. SMS language [Электронный ресурс] : матеріали з Вікіпедії: вільн. енцикл. – Режим доступа: https://en.wikipedia.org/wiki/SMS_language/.
3. 2b or not 2b? [Электронный ресурс] // Theguardian. – Режим доступа : <http://www.theguardian.com/books/2008/jul/05/saturdayreviewsfeatres.guardianreview/>.

УДК 811.111'373.7:070(043)

Белова Екатерина Яновна

ОСОБЕННОСТИ ИСПОЛЬЗОВАНИЯ И ПЕРЕВОДА ФРАЗЕОЛОГИЧЕСКИХ ЕДИНИЦ В ЯЗЫКЕ ПРЕССЫ

Согласно работам В. В. Виноградова, публицистический стиль – это функциональная разновидность речи, обслуживающая широкую сферу общественных отношений: культурных, спортивных, общественно-политических. Наиболее полно публицистический стиль используется

в газетах и общественно-политических изданиях, вследствие чего его называют также газетно-публицистическим или журнально-публицистическим [1, с. 76].

Публицистическому стилю присущи, слитые в единстве, две основные функции – информационная и воздействующая. Взаимодействие этих двух функций определяет употребление слова в публицистике. По сравнению с другими функциональными стилями доля средств и способов достижения экспрессивности оказывается в публицистической речи весьма высокой.

Основным конструктивным принципом языка газеты является диалектическое сочетание *стандарта и экспрессии*. Это обусловлено не только информационной и воздействующей функциями газеты, но и тем фактом, что язык газеты должен “быть коммуникативно обозначимым, то есть ясным и выразительным, точным, кратким”, – заметил В.Г. Костомаров [5, с. 90].

Фразеологические обороты, пословицы, поговорки и крылатые выражения являются обязательным стилистическим компонентом языка газеты, важным источником экспрессивно-эмоциональной насыщенности, существенным средством реализации конструктивно-стилевых особенностей газетной речи. Они способны не только выразить соответствующую мысль более емко, но и передать отношение, оценку. Например, поговорка *толочь воду в ступе (to beat the air)* передает большую экспрессивность, оценочность, чем свободное словосочетание *заниматься пустым делом (to do something in vain)*.

Заголовки материалов в периодике являются важнейшими её элементами. От их характера и оформления во многом зависит “лицо” издания. Заголовки помогают читателю ознакомиться с содержанием номера, выбрать главное и интересное.

Эффективность газетного текста во многом определяется его заглавием, т.к. “исследования психологов показывают, что около восьмидесяти процентов читателей уделяют внимание только заголовкам” [7, с. 3]. Основной целью газетного заголовка является привлечение внимания читателя к наиболее важной и интересной части сообщения, то есть заинтересовать читателя. В качестве броских, обращающих читательское внимание газетных заголовков, широко используются фразеологические обороты. Однако употребление фразеологизмов в обычной форме с присущим им значением не всегда даёт нужный эффект. С целью создания художественного эффекта публицисты прибегают к *трансформации фразеологизмов*.

Н. М. Шанский считает, что в стилистических целях фразеологизмы могут употребляться как без изменений, так и в трансформированном виде, с иным значением и структурой или с новыми экспрессивно-стилистическими свойствами [8, с. 149]. Т. С. Гусейнова под трансформацией понимает «любое отклонение от общепринятой нормы, закреплённой в лингвистической литературе, а также импровизированное изменение в экспрессивно-стилистических целях» [3, с. 7].

С точки зрения перевода передача английских фразеологизмов на русский язык – сложная задача, в силу своего семантического богатства, образности, лаконичности и яркости.

В «Курсе перевода» В. Н. Крупнова говорится, что при переводе фразеологизма переводчику необходимо передать его смысл и отразить его образность, найдя аналогичное выражение в русском языке, при этом не упустив из виду стилистическую функцию фразеологизма [6, с. 31].

В учебном пособии «Непереводимое в переводе» С. И. Влахов и С. П. Флорин рассматривают вопрос адекватного перевода фразеологической единицы, и они полагают, что для этого переводчику необходимы: знания в области фразеологии; распознавание фразеологической единицы в тексте; правильное восприятие распознанной фразеологической единицы; собственно перевод, предполагающий передачу семантики и экспрессивно-стилистических функций фразеологической единицы [2, с. 181].

В работе «Современное переводоведение» В. Н. Комиссаров отмечает, что для адекватного перевода необходимо учитывать все компоненты фразеологической единицы, а именно: 1) переносный или образный компонент значения фразеологизма; 2) прямой или предметный компонент значения фразеологизма, составляющий основу образа, «образный стержень»; 3) эмоциональный компонент значения фразеологизма; 4) стилистический компонент значения фразеологизма; 5) национально-этнический компонент значения фразеологизма [4, с. 179].

В целом, достижение достойного, полноценного словарного перевода фразеологической

единицы зависит, в основном, от соотношений между единицами исходного языка и языка перевода. Обращаясь еще раз к работе С. И. Влахова и С. П. Флорина «Непереводимое в переводе» мы видим три варианта подобных соотношений, выделенных данными учеными:

1. Фразеологическая единица имеет в языке перевода точное, не зависящее от контекста полноценное соответствие. В данном случае имеет место полное совпадение лексического состава фразеологической единицы

Например, *a dark horse* «тёмная лошадка», *a Trojan horse* «троянский конь», *better late than never* «лучше поздно, чем никогда».

2. Фразеологическую единицу можно передать на языке перевода тем или иным соответствием, обычно с некоторыми отступлениями от полноценного перевода, т.е. фразеологическая единица исходного языка переводится аналогом.

Например, *if you dance you must pay the fiddler* «любишь кататься, люби и саночки возить»; *have one's heart in one's boots* «душа в пятки ушла»; *what the heart thinks the tongue speaks* «что на уме, то и на языке; у кого что болит, тот о том и говорит».

3. Фразеологическая единица не имеет в языке перевода ни эквивалентов, ни вариантов, непереводаема в словарном порядке, т.е. фразеологическая единица исходного языка передаётся иными, нефразеологическими средствами.

Например, *to do somebody in the eye* «обманывать кого-то»; *to break Priscian's head* «нарушать правила грамматики»; *let loose the dogs of war* «развязать войну»; *a yellow dog* «подлый, трусливый человек» [2, с. 183].

Литература

1. Виноградов В. В. Лексикология и лексикография. Избранные труды / В. В. Виноградов – М.: Наука, 1977. – 312 с.

2. Влахов С. И. Непереводимое в переводе / С. И. Влахов, С. П. Флорин / под ред. Вл. Россельса. – М.: Международные отношения, 1980. – 342 с.

3. Гусейнова Т.С. Трансформация фразеологических единиц как способ реализации газетной экспрессии: на материале газет 1990-1996 гг.: автореф. канд. филол. наук : 10.02.01. / Т. С. Гусейнова; Даг. гос. пед. ун-т. – Махачкала, 1997. – 23 с.

4. Комиссаров В. Н. Современное переводоведение / В. Н. Комиссаров. – М.: ЭТС, 2001. – 424 с.

5. Костомаров В. Г. Русский язык на газетной полосе / В. Г. Костомаров. – М.: Высшая школа, 1971. – 342 с.

6. Крупнов В. Н. Курс перевода. Английский язык: общественно-политическая лексика / под ред. Л. С. Бархударова. – М.: Международные отношения, 1979. – 232 с.

7. Лазарева Э. А. Заголовок в газете / Э. А. Лазарева. – Свердловск: Издат. Урал. Ун-та, 1989. — 96 с.

8. Шанский Н. М. Фразеология современного русского языка / Н. М. Шанский. – М.: Высшая школа, 1985. – 192 с.

УДК: 811.111'373.423(043)

Бердалиева Фарида Нарсахатовна

ЯВЛЕНИЕ ОМОНИМИИ В АНГЛИЙСКОМ ЯЗЫКЕ

Изучение языка как системы знаков предполагает особое внимание к явлению омонимии. Проблема омонимии является частью более общей проблемы соотношения формы и содержания в языке, что делает ее глубокое теоретическое изучение необходимым. Необходимость изучения омонимии вызывается также и потребностями прикладной лингвистики. «В настоящее время, - свидетельствует академик В. В. Виноградов, – проблеме омонимии придается очень большое значение в самых разнообразных лингвистических концепциях и в самых различных областях лингвистического исследования» [1, с.3].

Круг вопросов, связанных с омонимией, очень широк: способы разграничения и выделения омонимов – семантические, морфологические, словообразовательные, синтаксические. Наиболее общее определение омонимов, пригодное для любого языкового уровня, приводит Ш. Балли. Он рассматривает омонимы как языковые знаки, имеющие тождественные означающие, но разные означаемые [2, с.189]. Среди омонимов различают омографы, - т.е. слова, у которых совпадает написание, а произношение не совпадает, например, 'bow' [bau] ('кланяться'), 'bow' [bəu] ('лук, смычок'), и омофоны, т.е. слова с различным написанием, но с одинаковым произношением,

например, 'key' [ki:] ('ключ'), 'quay' [ki:] ('набережная'), 'bear' [beə] ('медведь'), 'bare' [beə] ('голый').

К разряду омонимов обычно относят не только слова в совокупности всех своих форм, но и отдельные словоформы разных слов. Так, например, Ш. Балли, дает следующее определение омонимов: «Омонимами называются два знака, имеющие тождественные означающие и различные означаемые» [2, с.24]. Иными словами, шире и полнее всего можно определить омонимы как любые отрезки речи с одинаковым звучанием, но совершенно разным значением. Явления, охватываемые этим определением, можно называть не омонимами, а омонимическими морфемами, омонимическими словосочетаниями и т.д.

В своей работе мы придерживаемся определения омонимов, данное А.Я. Шайкевичем: «Омонимами называются слова и словоформы одинакового звучания, но совершенно разного значения (понимая под значением не только лексическое, но и грамматическое значение» [3, с.127].

Омонимы объединяются в омонимические группы, каждая из которых может состоять из двух или более омонимов. Так, в английском языке омонимической группе с произношением [ro:t] насчитывается семь омонимов следующих значений: 1) порт, гавань, 2) портвейн, 3) иллюминатор, амбразура, 4) держать оружие по диагонали перед собой, 5) осанка, 6) левый борт, 7) поворачивать налево.

При появлении слов-омонимов в разных языках наблюдается стремление как-то оттенить омоним во избежание двоякого смысла. Например, два английских прилагательных омонима 'light' ('светлый') и 'light' ('легкий') приобрели уточняющие их прилагательные 'light-coloured' ('светлый') (антоним 'dark' – 'темный') и 'light-weight' ('легкий') (антоним 'heavy' – 'тяжелый'). Иначе из предложения типа "He put on a light gray coat" было бы неясно, какое пальто он надел, так как можно дать двоякий перевод прилагательного-омонима 'light': 'Он надел светлое серое пальто' и 'Он надел легкое серое пальто'. Также фразу 'She admired the fashionable negligé of his suit of smooth, light cloth' можно перевести двояко: 'Она восхищалась модным, свободным покроем его костюма из мягкого светлого материала', или '...из мягкого, легкого материала'.

Иногда омонимы обозначают понятия одной категории или относящиеся к одной сфере деятельности, в результате происходит процесс вытеснения одного из омонимов. В работе С. Ульмана «Слова и их употребление» приведен пример вытеснения из словарного состава слова 'ear' в значении 'почка' (орган), так как при употреблении с неопределенным артиклем 'a ear' оно являлось омонимом к слову также обозначающему орган тела – 'an ear' – 'ухо', что было неудобно для обиходного языка, где два органа не должны называться одинаково [4 с .45]. В современном языке понятие 'почка' обозначается словом 'kidney'.

В целом, как показывают результаты исследований, омонимы не затрудняют общения и не являются помехой как для слушающего, так и для говорящего.

Литература

1. Виноградов В.В. Об омонимии и смежных явлениях // Вопросы языкознания. – 1960. – №5. – С. 3-17.
2. Балли Ш. Общая лингвистика и вопросы французского языка: Пер. с фр. / Шарль Балли. – М.: Прогресс, 1955. – 236 с.
3. Шайкевич А.Я. О принципах классификации омонимов // Процессы развития в языке. – 1959. – С. 125-143.
4. Ullmann S. Words and their Use. – N.Y. Philosophical Library, 1951. – 108 p.

УДК 811.11'276.2(043)=11

Білоцерковець Варвара Володимирівна

SLANG IN THE INTERNET COMMUNICATION

Today we live in the world of new technologies and communication. Young people spend most of their time on the Internet, scrolling pages on Tumblr, Twitter, Facebook; watching different videos on YouTube, posting lots of photos on their Instagram account. It is no wonder that as a result of this popularity of social networks there is an increasing amount of slang words.

As usual, teenagers have their own language. Think of the 1950s' Beat Generation when all good things were called *cool*. In early 1960s, modern slang changed *cool* to *ace*, in hippy language it became *groovy* and today, this simple descriptor can denote anything from *sick* to *amaze* [1].

At first, let's figure out what the word *slang* stands for. In regards to the Oxford Dictionary,

slang is defined as “very informal words and expressions that are more common in spoken language, especially used by a particular group of people, for example, children, criminals, soldiers, etc” [2]. Using the language particular to your tribe and time, is part of developing self-esteem, confidence and a sense of identity. Teenagers are trying to find their own way in the adult world and feel most at home developing relations with their peers. A special teenage language creates bonds between and among teens and helps them to build confidence.

Nowadays the main space of communication for teenagers is the Internet. Surfing pages on the Web you come across different odd words such as *YOLO* ‘you only live once’, *ROFL* ‘rolling on floor laughing’, *IRL* ‘in real life’. You might notice that many of these “new” words are the pre-existing that are combined or given entirely new meanings. For example, *social network* entered the Oxford English Dictionary in 1973, referring to the physical activity of networking in a social atmosphere. In the 1990s, people began using the term to refer to virtual engagement, and that definition became official definition in 1998 [2].

The Internet is now an integral part of contemporary life, and linguists increasingly study its influence on any language. However, people still debate on the scope of these changes, and their usage. Today there is a widespread opinion among many linguists that the Internet has a negative influence on the future of a language, and which would lead to a degradation of standard. Some of them attribute the deviations of formal English to the increasing usage of electronic communication [1]. There was great disapproval of this style by the educationists, who expressed the opinion that this phenomena showed reduction of literacy and even linguistic abilities.

On the other hand, descriptivists claimed that the Internet allows the language to be expressed more vividly. Rather than established linguistic conventions, linguistic choices sometimes reflect personal taste. It has also been suggested that, as opposed to intentionally flouting language conventions, Internet slang is a result of a lack of motivation to monitor speech online. For example, time-saving online abbreviations are now part of the official English language. The Oxford English Dictionary announced the addition of several acronyms to its dictionary, adding some interesting trivia behind the origins of these Internet-associated expressions. Everyone can freely find definitions to any unclear words he sees. Technology creates greater opportunities for coming up with new words.

In this part of the article we shall illustrate a phenomena of slang examples, taking from the Internet’s sources. The most common of them are: *YOLO* ‘you only live once’, *TTYL* ‘talk to you later’, *LOL* ‘laugh out loud’, *ROFL* ‘roll on floor laughing’, *IRL* ‘in real life Hench’, *MYL* ‘mind your language’, *Npic* ‘nice picture’, *PLOS* ‘parents looking over shoulder’, *RU* ‘Are You?’, *U2* ‘you too’, *ZZZ* ‘sleeping, bored, tired’, *buff* ‘attractive, of boys’, *Sick* ‘good’, etc. As the Internet is a worldwide resource and its users live all around the Globe. According to this fact, other countries created their own versions of common internet acronyms like *OMG* and *LOL*. In France, the acronym *MDR* stands for ‘mort de rire’, meaning dying of laughter. The Swedish write *ASG* as an abbreviation of the term ‘Asgarv’, meaning intense laughter. In Germany, for example, *ILD* stands for ‘ich liebe dich’, which means ‘i love you’ [3]. However, in most countries those abbreviation remain their original form.

As a conclusion we want to underline, that internet slang diversifies from its spoken equivalent in a variety of different aspects. Although the actual use of online slang is almost the same as any other form of the language, many of the characteristics mentioned previously allow this form of slang to be used. Thus, while the Internet’s use of language undergoes changes rapidly over the next few years, educators need to ensure that students maintain an academic understanding of the language’s use. One of the most significant is that both children and adults should be taught to manage it.

Literature

1. Teenage slang words and language [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://selfesteem.dove.co.uk/Articles/Written/teenage_slang_words_and_language_a_guide_to_understanding_teenagers.aspx
2. Oxford Advanced Learner’s Dictionary: Slang [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.oxforddictionaries.com/definition/learner/slang>
3. The Evolution of Language [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://blog.hubspot.com/marketing/how-internet-changes-language>

ВИЗНАЧЕННЯ МОЖЛИВИХ ФУНКЦІЙ ПРИЙМЕННИКОВИХ ЗАЙМЕННИКІВ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ НА ОСНОВІ ТЕОРЕТИЧНОЇ ГРАМАТИКИ ПЕРШОЇ ГЛАВИ

В англійському реченні, так само, як і в українському, прийменники відіграють виняткову роль, допомагаючи словам позначити відповідний зв'язок у взаємодії між собою.

Зазначимо, що у сучасній англійській мові закінчення відмінків майже відсутні. Тому прийменники тут є одним із головних засобів вираження зв'язку іменника або займенника з іншими словами в реченні [1].

Більшість англійських прийменників є простими: *at* 'у', *in* 'в', *about* 'про'. Похідні прийменники походять від інших частин мови: *concerning* 'щодо', *including* 'включно', *regarding* 'стосовно'. Складні прийменники складаються з двох або більше компонентів: *hereafter* 'в майбутньому', *within* 'всередині', *wherewith* 'за допомогою чого'. Складені прийменники – це словосполучення, що складаються з декількох окремих слів, одне або два з яких прийменник, а інше слово представляє іншу частину мови: *because of* 'внаслідок', *for the sake of* 'заради', *instead of* 'замість' [1].

Слід зауважити, що прийменники відіграють велику роль у словотворенні і входять до складу великої кількості різних словосполучень і виразів: *at last* 'нарешті', *at first* 'спочатку', *at home* 'вдома' [2].

Деякі англійські прийменники виконують чисто граматичну функцію, передаючи в сполученні з іменниками або займенниками такі ж відносини, котрі і в українській мові передаються непрямыми відмінками без прийменників. У цьому випадку вони втрачають своє лексичне значення і на українську мову окремими словами не перекладаються. До таких прийменників належать: прийменник *of* – *I will see him at the end of the month* 'я побачу його наприкінці місяця'; прийменник *to* – *I gave an advise to him* 'я дав йому пораду'; прийменник *by* – *The article was translated by my colleague* 'статтю переклав мій колега'.

У багатьох випадках вживання того чи іншого прийменника залежить винятково від попереднього слова – дієслова, прикметника або іменника. Так, наприклад, дієслово *to depend* – 'залежати' вимагає після себе прийменника *on*: *It didn't depend on him* 'Це від нього не залежало' [2].

Не можна не зауважити, що прийменники передають відношення між членами речення; таке їх найбільш узагальнене визначення. Прийменники, як і усі службові частини мови, не мають формальних морфологічних показників; переважно це - кореневі слова дуже древнього походження [3].

Відношення, що передаються прийменниками, можуть мати просторовий характер; це можуть бути відношення в часі, але вони можуть бути і абстрактнішими. На цій підставі досить довго існувала теорія, що виділяла особливу групу "граматизованих" прийменників, тобто прийменників, передаючих абстрактні відношення; не випадково стосунки, що передаються цими "граматизованими" прийменниками, співпадають із відношеннями, що передаються відмінками в мовах з відмінковою системою, і тому прийменники ці не знаходять адекватного перекладу. Це такі: *of, to, by, with* (*to sit by the window; he was invited by his friend*) [3].

Надзвичайно важко вирішення питання наявності або відсутності у прийменника лексичного значення. Прийменник позбавлений здатності номінації; він не називає передавшого їм відношення, він тільки вказує на нього: *of, to, under, on* (*The pen is on the table* та *The cat sits under the table*) [3].

Займенники можна використовувати замість щойно згаданого іменника аби запобігти повторенню: *Mary is working hard these days. She looks tired* 'Мері тяжко працює ці дні. Вона виглядає втомленою'. Або ж вони використовуються у ситуаціях, коли особи або предмети, про які йде мова, є добрі відомі для співрозмовників: *Have you seen that film, guys?* 'Чи бачили ви цей фільм, хлопці?'

Прості займенники складаються лише з однієї морфеми: *any, some, all, we, they*. Складені - з декількох (зазвичай, з двох): *themselves, nothing, ourselves* [4].

Складні займенники складаються з двох або більше слів: *one another, each other*.

Слід зауважити, що синтаксичні функції займенників не співпадають у різних розрядів. Одні можуть займати позиції тільки предметного члена пропозиції: особисті, частина питальних,

субстантивовані форми присвійних, похідні від *some, any, no, every*. Тільки у функції визначення виступають присвійні займенники, невизначені займенники *no, every*. Ту і іншу функцію можуть мати вказівні, частина питальних, невизначені займенники *some, any, each, other*. Ця строкатість морфологічних категорій і синтаксичних функцій стала причиною розбіжностей між лінгвістами в питанні існування займенників як частини мови [5].

Отже, підсумовуючи вище зазначене, можна виділити наступні функції прийменникових займенників: вказівка на відмінок, з'єднання одного члена речення з іншим, граматична функція, яка передає відносини котрі у свою чергу передаються непрямыми відмінками в сполученні з іменниками; наступна функція - передача відношення між членами речення, також синтаксичні функції.

Література

1. Аксьоненко Б.М. Прийменники англійської мови / Б.М. Аксьоненко; Редактор Є.І. Анічков. - М.: Вид-во літ. на іноз. мов., 1956.
2. Сушинська С.І. Прийменники в сучасній англійській мові / С.І. Сушинська. - М.: – ГІС, 2000.
3. Прийменники в англійській мові [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://studentbank.ru/view.php?id=33146>
4. Займенники в англійській мові [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://english-grammar.com.ua/2009/08/26/pronouns-zajmennyky-v-anhlijskij-movi/>
5. Граматика англійської мови. Займенник [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://english-grammar.com.ua/2010/02/19/pronouns-zajmennyky-v-anhlijskij-movi-2/>

УДК 811.111'373.45(043)=111

Grebenyuk Daria Igorevna

LATIN LOANWORDS IN ENGLISH LANGUAGE

The topic of the present research can be of interest to any person who finds it useful to extend his knowledge regarding English lexis and Latin loanwords in it in particular. Latin has always had a major influence on the English lexicon, from the Germanic period – even during the continental era, before the Germanics reached the British Isles - until today. It has also been the first and most consistent of the many languages English has borrowed from, during its gradual development into what is nowadays known as 'English'. More than 300 words have even “survived” into Modern English in their original Latin form, words such as *actor, labor, elevator* and *vertigo* [1].

Some loans from Latin were present in the Germanic dialects which were brought to England in the first place. These probably entered Germanic because of contact and trade with the Romans on the continent. In England some loans may be due to exchange with the descendants of the original Romans who remained in the country after the departure of the Roman legions in about 440 AD. The next group of Latin loans is directly connected with the Christianisation of England which began from the south at the end of the 6th century (there was already a presence in Scotland and the north of England due to Christianisation from Ireland) [2].

<i>Latin</i>	<i>Old English</i>	<i>Modern English</i>
planta	plante	plant
menta	minte	mint
vinum	win	wine
coquina	cycene	kitchen
caseus	cese	cheese
(via)strata	stræt	street
milia(passum)	mil	mile
tegula	tigel	tile
monasterium	mynster	minster
molina	mill	mill
pondo	pund	pound
uncia	inc	inch
angelos	angel	angel

diabolos	deovol	devil
----------	--------	-------

Loans from Latin continue to appear continuously throughout the history of English. The trend began at those distant times (I c. B.C.) with the words which the West-Germanic tribes brought from the continent when they came to settle in Britain. These borrowings entered the language due to a direct intercourse and trade relations with the peoples of the Roman Empire. Germanic tribes had to use Latin words in order to name new notions they had not known before. These words mainly denote names of articles of clothing and household use («a cap» — from L. *L. cappa* «a cape, hooded cloak», possibly shortened from *capitulare* — «headdress» (from L. *caput* «head»); «a sock» (n.) — from L. *soccus* «light low-heeled shoe», variant of Gk. *sykchos* «a kind of shoe»; «purple» — O.E. *purpul*, dissimilation from *purpure* «purple garment», *purpuren* «purple», from L. *purpura* «purple-dyed cloak, purple dye», also «a shellfish from which purple was made), words denoting foods («radish» — O.E. *rædic*, from L. *radicem*, from *radix* «root»; «a lobster» — O.E. *loppestre*, corruption of L. *locusta* «lobster», literally «locust», by influence of O. E. *loppe* «spider», variant of *lobbe*; «millet» — early XVc., from M.Fr. *millet*, from L. *milium*), names of trees, plants, herbs which were often cultivated for their medical properties («a pine» (n.) — O.E. *pintreow*, the first element from L. *pinus*; «a savory» (n.) — «a herb», probably an alteration of O. E. *sæperie*, from L. *satureia*).

The second period of Latin borrowings is marked by the slightest influence of Latin due to the Romanized Celts. There was no opportunity for direct contact between Latin and Old English in England, and such Latin words as could have found their way into English would have had to come in through Celtic transmission. For instance, names of places («Manchester» — *Mameceastre* (1086), from *Mamucio* (4c.), the original Celtic name, probably from **mamm* «breast, breast-like hill» + O.E. *ceaster* — «a Roman town»; «Belgium» — 1602, from L. name of the territory occupied by the *Belgæ*, a Celtic tribe).

The third and the vastest borrowing period occurred after the Adoption of Christianity in the 6th century and the appearance of monasteries and churches. It resulted in a great number of church-word borrowing that entered the language. Here are some examples provided: «an altar» — O.E., from L. *altaria* — «burnt offerings», but influenced by L. *altus* — «high». «a candle» — O.E. *candel*, early church-word borrowing from L. *candela* — «a light, torch», from *candere* — «to shine»; «a deacon» — O.E. *deacon*, from L. *diaconus*, from Gk. *diakonos* «a servant of the church, religious official».

Another pre-eminent group of Latin borrowings entered English with the revival of learning (XV-XVI centuries) at the Renaissance times [3]. Latin was drawn upon the scientific nomenclature. In the early modern period (16th and 17th centuries) there is a particularly strong influence due to the development of technical vocabulary and the desire to enrich English to make it an equal of the classical languages Latin and Greek. This should be seen in connection with general cultural developments of the time. In the early modern period one has on the one hand a renewed interest in Classical culture, deriving from the new perspective on pre-Christian culture developed in the Renaissance, and on the other one has the necessity to devise terms for the many inventions and developments of science. This created an atmosphere in which scholars concerned themselves intensively with Latin and Greek and considered how English might be enriched by borrowing words from the classical languages. We might find this attitude strange today but at that time the older languages were regarded as more perfect, probably because they were seen as the carriers of the founding culture of later Europe. In the course of the 16th century many discussions were carried on in public in which scholars either approved of the policy of direct borrowing from Latin or Greek for the purpose of enriching English or they did not. The latter group felt that English provides the means itself for the creation of any terms which might be needed in the language. These disagreements among scholars are generally known as the Inkhorn Controversy because it was something which concerned writers and scholars more than the general populace.

As at that time the language was understood by scientists all over the world, it was considered the common name-language for science. These words were mainly borrowed through books, by people who knew Latin well and tried to preserve the Latin form of the word. For instance, «an antenna» — appeared in 1646, from L. *antenna* — «a sail yard», the long yard that sticks up on some sails, translation of Gk. *keraiai* «insects' horns» (modern use in radio, etc., is from 1902), «a phenomenon» — 1576, «a fact, an occurrence», from L. *phaenomenon*, from Gk. *phainomenon* — «something which appears or is seen» (the meaning «extraordinary occurrence» first recorded in 1771); «a formula» —

1638, from L. *formula* — «a form, rule, method, formula», dim. *offorma* — «a form». In the stated examples it is possible to witness that these nouns preserved their original plural inflexion to this day and these forms still exist in the language.

To make a conclusion it should be noted that Latin language influenced English in various aspects throughout a long period of time. Its impact happened to be so strong that a significant quantity of words of Latin origin is still widely used nowadays in modern English speech.

Література

1. Desirée K. Latin loan words in English [Електронний ресурс] / К. Desirée. – Munich : GRIN Verlag, 2007. – Режим доступу : <http://www.grin.com/en/e-book/77756/latin-loanwords-in-english>

2. EarlyLatinloans, 2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://www.uni-due.de/SHE/SHE_Vocabulary_Latin.htm#later/

3. Williams J. M. Origins of the English Language. A Social and Linguistic History / J. M. Williams. – N. Y. ; L., 1975. – P. 70–125

УДК 811.111'373.421(043)=111

Гудим Катерина Ігорівна

SYNONYMS IN ENGLISH

Synonyms are words different in their outer aspects, but identical or similar in their inner aspects. In English there are a lot of synonyms, because there are many borrowings, e.g. hearty / native/ - cordial/ borrowing/. After a word is borrowed it undergoes desynonymization, because absolute synonyms are unnecessary for a language. However, there are some absolute synonyms in the language, which have exactly the same meaning and belong to the same style, e.g. to moan, to groan; homeland, motherland etc. In cases of desynonymization one of the absolute synonyms can specialize in its meaning and we get semantic synonyms, e.g. «city» /borrowed/, «town» /native/. The French borrowing «city» is specialized. In other cases native words can be specialized in their meanings, e.g. «stool» /native/, «chair» /French/ [3].

Sometimes one of the absolute synonyms is specialized in its usage and we get stylistic synonyms, e.g. «to begin»/ native/, «to commence» /borrowing/. Here the French word is specialized. In some cases the native word is specialized, e.g. «welkin» /bookish/, «sky» /neutral/. Stylistic synonyms can also appear by means of abbreviation. In most cases the abbreviated form belongs to the colloquial style, and the full form to the neutral style, e.g. «examination», «exam» [1].

Among stylistic synonyms we can point out a special group of words which are called euphemisms. These are words used to substitute some unpleasant or offensive words, e.g «the late» instead of «dead», «to perspire» instead of «to sweat» etc.

There are also phraseological synonyms, these words are identical in their meanings and styles but different in their combining with other words in the sentence, e.g. «to be late for a lecture» but «to miss the train», «to visit museums» but «to attend lectures» etc.

In each group of synonyms there is a word with the most general meaning, which can substitute any word in the group, e.g. «piece» is the synonymic dominant in the group «slice», «lump», «morsel». The verb «to look at» is the synonymic dominant in the group «to stare», «to glance», «to peep». The adjective «red» is the synonymic dominant in the group «purple», «scarlet», «crimson» [2, c.146].

When speaking about the sources of synonyms, besides desynonymization and abbreviation, we can also mention the formation of phrasal verbs, e.g. «to give up» - «to abandon», «to cut down» - «to diminish». Knowing synonyms and antonyms can help you express yourself better – more CLEARLY.

If you know different words that describe the same thing (but in a slightly different way, or from a different angle), you can chose the best word (synonym) to use. That way, you are able to deliver the exact message you intend to communicate.

Knowing synonyms and antonyms can help you express yourself better – with more VARIETY and more COLORFULLY. (Here "colorful" means "interesting or exciting.") Repeating the same words tends to get monotonous. It doesn't sound good in natural speech, and even more so in artistic writing (poetry, prose). Using synonyms makes your speech or writing richer and more "colorful."

Using synonyms helps to emphasize your point, show contrast, or explain exactly what you mean. Synonyms too add "colors" to your speech or writing.

For example, compare these two paragraphs:

"The girl looked out the window. While looking out the window, the girl noticed a little kitty. The kitty she noticed was not fat. It was very much not fat."

"The girl looked out the window. While glancing outside, she noticed a little kitty. The kitten she saw was not fat. It was skinny, and not chubby at all."

In addition, You can really get full understanding of an area if you learn the different synonyms that apply to it, and their nuances.

For example, cost, charge, and fee, are all used to describe money that you pay for something:

Cost = the amount of money that you need to buy, make or do something. (How much is spent by the buyer.) The total cost was \$100. You can get a new roof at the cost of \$850.

They protest against the high cost of living. Charge = an amount of money that is asked in return for goods or services. (How much is requested by the seller/provider) [4]. There is a monthly charge of \$7 for using the phone. There is an admission charge at the circus. Fee = an amount of money that you have to pay for professional advice or services (the officially set price). The college has a fee for the services that it provides. These fees do not cover accommodation or meals.

As you can see, cost, charge and fee have similar meanings, but there are slight differences present. They can be used slightly differently.

These words have different uses as verbs, too:

How much does it cost? (not: How much does it charge?)

How much do you charge for fixing the roof? (not: How much do you cost for fixing the roof?)

Література

1. Ginzburg R. S. A Course in Modern English Lexicology / R. S. Ginzburg. – M., 1979. – P. 72–82.
2. Buranov A. Readings on Modern English Lexicology / A. Buranov, J. Muminov. – M., 1985. – 248 p.
3. Arnold I. V. The English Word / I. V. Arnold. – M. : High School, 1986. – P. 143–149.
4. Jespersen O. Linguistics / O. Jespersen. – London, 1983. – P. 395–412.

УДК [73:410] 811.111(043)

Дубинець Надія Василівна

ОСНОВНІ ВІДМІННОСТІ БРИТАНСЬКОГО І АМЕРИКАНСЬКОГО ВАРІАНТУ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Загальновідомо, що британська англійська та американська англійська є варіантами однієї мови, проте, між ними існує цілий ряд відмінностей [1].

Одними з найбільш істотних відмінностей між британським і американським англійським є відмінності в написанні слів. Деякі з цих відмінностей постійні і характерні для значної кількості слів, наприклад: 'центр'-*centr* (British English далі BE), *center* (American English далі AE); 'цвет'-*colour* (BE), *color* (AE); 'каталог'-*catalogue* (BE), *catalog* (AE) [1].

Більшість же відмінностей не носять постійного характеру і зустрічаються лише в окремих словах: 'диск'-*disc* (BE), *disk* (AE); 'карат'-*carat* (BE), *karat* (AE); 'кілограм'-*kilogramme* (BE), *kilogram* (AE) [1].

У BE дієслова, що закінчуються на -l, подвоюють її перед -ing, -ed і -er незалежно від того, знаходиться їх останній склад під наголосом чи ні. У AE буква l подвоюється тільки в тому випадку, коли наголос падає на останній склад, наприклад: *to travel* 'мандрувати'-*travelling/travelled* (BE), *traveling/traveled* (AE), *to cancel* 'відмінити'-*cancelling/cancelled* (BE), *canceling/canceled* (AE), *to rebel* 'бунтувати'-*rebellling/rebelled* (BE), *rebellling/rebelled* (AE) [1].

У BE більшість дієслів, що закінчуються на -ise, пишеться і через -ize (виняток становлять двоскладові дієслова, наприклад *to surprise* 'дивувати' і дієслова *to advertise* 'рекламувати' і *to analyze* 'аналізувати', які в BE пишуться тільки через -ise). У AE ці дієслова пишуться з суфіксом -ize, наприклад: 'вибачатися' *to apologise / apologize* (BE) - *apologize* (AE); 'комп'ютеризувати' *to computerise / computerize* (BE)-*computerize* (AE); 'критикувати' *to criticise / criticize* (BE) - *criticize* (AE) [1].

Винятки з вищевказаних правил: 1) У AE пишеться *glamour* 'гламур', а не *glamor* і *advertising* 'рекламувати', а не *advertizing*; 2) В BE слова *honorary* 'почесний' і *honorific* 'честь' пишуться без u; 3) Британське написання слів *centre* 'центр' і *theatre* 'театр' витісняє в США американське [1].

Між британською вимовою (Received Pronunciation) і американською (General American Pronunciation) існує кілька відмінностей. Найбільш істотними з них є наступні: 1) для інтонації американської англійської не характерно різке підвищення і зниження тону, як це

характерно для британської англійської, тому мова американців звучить більш монотонно; 2) голоси американців, як правило, мають більш високе звучання, тому мова американців здається більш емоційною і більш гучною; 3) американська вимова більш назальна (звуки вимовляються в ніс); 4) вимовляння звуку [r] на кінці слів в американському варіанті (наприклад, в словах *answer* 'відповідь', *doctor* 'лікар', *driver* 'водій', *more* 'більше', *car* 'авто', *bird* 'пташка', *hurt* 'біль', *tear* 'рвати'), тоді як в британському варіанті цей звук відсутній в даних словах; 5) в американському вимові опускається звук [j] (наприклад, у словах *to produce* [prɔːduː s] 'виробляти', *stupid* [stuː pɪd]) 'дурний'; 6) звук [a:] в американському варіанті вимовляється більш коротко і «плоско», і в ряді слів звучить як [æ]; 7) відмінності в постановці наголосів. Можна виділити кілька груп слів, у яких в британському варіанті вимови наголос падає на перший склад, а в американському - на останній. Це слова, що закінчуються на -ary / -ory (*secretary* 'секретар', *laboratory* 'лабораторія') або на -et (*ballet* 'балет', *beret* 'берет'). У деяких словах наголос стоїть в залежності від того, яке місце займає дане слово в реченні. (Наприклад: *Anne is a princess.*) [2].

Між британським і американським англійським існує відносно мало граматичних відмінностей. В основному це регіональні тенденції, що стосуються морфології та синтаксису, і лише деякі є загальними синтаксичними відмінностями.

1) Дієслово:

а) Для вираження приналежності в розмовній мові в АЕ вживається дієслово *have*, а в ВЕ – *have got*. (АЕ - *Do you have the time?* ВЕ - *Have you got the time?* 'У вас є час?') Відповіді також різняться. (АЕ - *I do not.* ВЕ - *I have not.* 'Ні, не маю');

б) Для АЕ характерні такі форми неправильних дієслів, як *burned* (в ВЕ - *burnt*) 'спалили';

с) В американському варіанті іноді вживається простий минулий час там, де в британському англійською було б вжито теперешній доконаний час. (АЕ - *'I just ate.'* ВЕ - *'I've just eaten.'*);

д) Для АЕ характерно вживання дієслів *will* / *will not* замість *shall* / *shall not*;

2) Іменник:

а) У словосполученнях, що складаються з декількох іменників, спостерігається різний порядок слів. (Наприклад: АЕ - *Hudson River* 'річка Гудзон', ВЕ - *River Thames* 'річка Темза'; АЕ - *a half hour*, ВЕ - *half an hour* 'півгодини');

б) Різняться вживання артиклів перед іменниками. (АЕ - *in the future*, ВЕ - *in future* 'в майбутньому'; АЕ - *in the hospital*, ВЕ - *in hospital* 'у лікарні');

с) В американському варіанті іменники в збірному значенні вживаються в однині, тоді як в британському варіанті – в множині. (Наприклад: АЕ - *the government is*, ВЕ - *the government are*). (Але тут необхідно враховувати і загальне правило, що відноситься до ментальності - що мається на увазі під терміном *government* - окремі члени уряду чи уряд як єдиний орган влади.);

3) Прислівник. Наведемо лише деякі приклади: *in a moment* (ВЕ)- *momentarily* (АЕ) 'в даний час'; *really good* (ВЕ)-*real good* (АЕ) 'справді добре'; *backwards* (ВЕ) *backward* (АЕ) 'назад'.

4) Прийменник. Найбільш суттєві граматичні відмінності між американським і британським англійським стосуються саме прийменників. *It's five past eight.* (ВЕ) - *It's five after eight.* (АЕ) 'П'ять хвилин дев'ятого'; *It's behind the building.* (ВЕ) - *It's in back of the building.* (АЕ) 'Це позаду будівлі' [2].

Як ми побачили, відмінності між американським і британським варіантом англійської мови досить помітні. Проте думка про суттєві відмінності між американським і британським варіантами англійської мови - всього лише міф. Насправді їх не так вже й багато. Досить важко часом буває зрозуміти, написана та чи інша книга американським або британським автором [3].

На думку багатьох російських лінгвістів та викладачів, «правильною» мовою є британський варіант, точніше, та його частина, яка називається "Прийнятий стандарт" (RP). Правильна базова англійська потрібна, до речі, і для того, щоб зрозуміти й інші варіанти мови, діалекти і особливості. І щоб змогти їх освоїти [3].

Існують і лексичні відмінності між американським і британським варіантами англійської мови. В американському варіанті деякі слова набули нового значення. Причини цього можна простежити по мірі виникнення американських інститутів, організацій і формування американського укладу життя в цілому. Приклади: 'літак' - *aeroplane* (ВЕ), *airplane* (АЕ); 'осінь'- *autumn* (ВЕ), *fall* (АЕ); 'вата' *cotton wool* (ВЕ), *absorbent cotton* (АЕ) [2].

Слід пам'ятати і про запозичення в британській англійській з американського.

Американізмів все більше пронизують мову британців, особливо молоді. У побут британців міцно увійшли слова *cafeteria* 'кафетерій', *cocktail* 'коктейль', *fan* 'вентилятор', а *radio*'радіо' витіснило *wireless* [2].

Література

1. Бондарчук Г. Г. Основные различия между британским и американским английским / Г. Г. Бондарчук, Е. А. Бурая – М., 2008. – 136 с.
2. Фефилова А. В. Американский английский – основные различия британского и американского вариантов английского языка: Справ. пособие / А. В. Фефилова; Междунар. ун-т бизнеса и новых технологий. – Ярославль: МУБиНТ, 2002. – 16 с.
3. Основные лексические и грамматические различия между британским и американским вариантом английского языка [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.homeenglish.ru/Articlesosnovn.htm>

УДК 811.111'255.4:070.41(043)=111

Ємець Анастасія Ігорівна

SOME PECULIARITIES OF NEWSPAPER HEADLINES TRANSLATION

Recently the interest to the study of functional and stylistic language systems in the sphere of communication has significantly grown. Among them we can name the sphere of mass communication – newspaper, in particular. The newspaper is actively involved in shaping public opinion and its language carries an important social function [1].

The relevance of the study is caused by the high socio-cultural significance of a headline today. The language of mass media is constantly changing, rejecting the old rules and creating new ones. It also leads to constant changes in the way English newspaper headlines are translated into Russian.

The aim of the study is to identify the peculiarities of English and American newspaper headlines while their translating into Russian. To achieve this aim it is necessary to determine the following **tasks**:

- 1) to study the peculiarities of headlines translation into Russian;
- 2) to describe the ways the headlines can be translated;
- 3) to analyze the usage of shortenings, neologisms and idioms in headlines.

During the research we worked with the articles from newspapers The Globe, The New York Times, The Independent and the Sunday.

The desire to draw attention to the published material and at the same time to give a summary to its content leads to the fact, that the headlines in English and American newspapers are usually multistage. As a rule, they consist of a headline itself (sometimes the banner headline), which is required the large font and a subhead with a smaller font. For example, from the title “Cut out the slang!” the sense of the article is not clear enough, and the subhead “Teachers blame TV presenters for the sloppy way children speak” reveals the essence.

It is always accepted to specify the headline of a political figure in the descriptive materials of English and American newspapers, even when he is subjected to the unsparing criticism. If a surname of the politician is used without mentioning either his title or position, then in front of it we always see an abbreviation: Mr (Mister), Mrs. (Mistress). Such examples of headlines as *Mr. Macmillan*, *General de Gaulle*, *Sir Winston* have a formal meaning in English texts and don't reflect special respect of the author of the article to the people, mentioned above. That's why, while translating, these headlines are omitted. We find such exceptions in special formal texts, in which they are translated, and Mr. and Mrs. are referred as lord and lady [2].

While translating English headlines into Russian, it is important to take into account the fact that British and American newspapers are characterized by the predominance of verbal headlines: *Floods Hit Scotland*, *Johnson Sends Message*. However, nowadays such headlines are rare and verbless headlines are more frequent, that's why the examples, which have been mentioned, should be transferred into Russian as *Flooding in Scotland*, *The Massage of Johnson*.

To attract the reader's attention to the basic idea of the text, the articles, pronouns, auxiliary verbs are usually omitted in the headlines. For example, in New York Times we find such kinds of headlines: *TUC Leaders to See Prime Minister* (link verb *to be* is omitted here). The use of elliptical constructions gives compactness and dynamism to the headlines. On the contrary the actions in Russian headlines are

transmitted with the help of nouns: *Russian Athlete Winning Prize «Победа российского спортсмена»*.

To focus the reader's attention to a predicate in a headline, the subject is omitted: *(They) Expect New Economic Depression*. To express an action in the headlines the forms of Indefinite and Continuous are frequently used. Past Indefinite is used and there are no difficulties in translating such headlines as *Why Rockefeller Couldn't Buy a Landslide Victory «Почему Рокфеллеру не удалось одержать решительную победу»*. Some messages about recent events are transmitted, using the form of Present Indefinite: *Earthquake Hits Southern Greece (The Independent) «Землетрясение обрушилось на южную часть Греции»*. The Future tense is transmitted using the Infinitive [2].

Shortenings are often used in the headlines. They are divided into three groups. The first group includes neologisms, which are difficult enough to translate without a dictionary. The second group can often be found in English and American newspapers: nicknames and shortening of surnames of well-known political and public figures (*Winni – Winston Churchill, JFK – John F. Kennedy*). The third group is shortening of geographical names and they are fully translated into Russian [3].

Appealing to the text of the article before translating a headline is necessary in the cases, when this headline contains the elements of imagery. In the example *Clinton Raises His Eyebrows* an idiom *to raise the eyebrows* conveys a sense of negligence. So, we should look again at the context in order to understand the meaning of this idiom: "President Clinton commended to journalists today that he had been much surprised by the suggestion that the control of visas for entry into the United States be transferred from the State Department to the Department of Justice". The headline is translated as *«Клинтон делает удивленное лицо»*.

To give emotional colouring to the common vocabulary neologisms, dialects, poetic words and slang are used in the headlines (*cope* instead of *policeman*, *to irt* instead of *to irritate*). In addition the headlines of English newspaper are characterized by the frequent use of special words so called header jargon: *ban, claim, bid, dash, hit, quiz, slash*. A distinctive feature of such a vocabulary is not only the frequency of their use, but also the universal nature of their semantics [4].

The quotations are also used in the headlines. They can be expressed both by direct and indirect speech: *Russian Link is Basic to Us – the President «Связь с Россией для нас необходима», заявил Президент республики*). Many headlines are constructed in the form of questions: *What Are We Eating?*

An important feature of translation of English and American headlines is a widespread use of attribute groups: *Japan All-Party MP Group to Go to Helsinki*, where the word *Japan* is obviously determines the shortening *MP*). Thus, we have a group of meaning *Japan MP*. We need to translate it from right to left. The Infinitive conveys the Future tense here. In such cases in order to avoid the verbal form, we resort to the translation using a noun with a word, which relates to the future. And the translation of the headline is the following: *«Предстоящая поездка в Хельсинки группы японских парламентариев, представляющих все партии»* [1].

To sum it up, in the process of research we have studied the most important features of English newspaper, which are directly related to the problem of their understanding and translation into Russian. We have also described the ways the headlines can be translated and analyzed the usage of shortenings, neologisms and idioms in headlines. It should be admitted, that the headlines of English and American newspapers have a conversational character, but at the same time they retain the official titles and appealing to politicians, the stylistic diversity of vocabulary, a variety of grammatical structures, which sometimes make a translation of headlines difficult.

Literature

1. Komisarov V.N. The Benefit on Translation from English into Russian / V.N. Komisarov, V.I. Tarhov. – M.: High School, 1965. – 287 p.
2. Degteva E.V. An Evaluative Word in the Newspaper / E.V. Degteva. – Saratov, 1999
3. Barkhudarov L.S. Language and Translation (linguistic aspects) / L.S. Barkhudarov. – M.: High School, 1975. – 235 p.
4. Komisarov V.N. Theory of Translation / V.N. Komisarov. – M.: High School, 1990. – 253 p.

СУБСТАНТИВІВ

В останні роки значний інтерес у вітчизняних та зарубіжних лінгвістів викликає дослідження мовних картин світу, їх формування, відмінностей мовних картин світу різних народів. В даній роботі нами буде досліджуватися англійська картина світу на основі фразеології англійської мови.

Мета: дослідити за допомогою англійських субстантивів англійську картину світу.

Актуальність досліджуваної теми полягає в тому, що національно-культурне питання займає важливе місце в лінгвістичних дослідженнях, в силу нерозривності понять культури та мови, а фразеологія кожної мови є невід'ємною частиною мовної картини світу будь-якого народу.

Як слушно вважає В. А. Маслова, "шлях від реального світу до поняття і далі до словесного вираження різний у різних народів, що зумовлено відмінностями в історії та географії, особливостями життя цих народів і, відповідно, відмінностями у розвитку їх суспільної свідомості" [1].

Мовна картина світу відображає образ мовленнєво-розумової діяльності, характерний для тієї чи іншої епохи та того чи іншого народу, з їх духовними, культурними та національними цінностями. Саме мовна картина світу обумовлює комунікативну поведінку, розуміння зовнішнього світу і внутрішнього світу людини. Вона являє собою сукупність знань про світ, відбитих у лексиці, фразеології, граматиці [1]. У нашій роботі розглядатимемо значення субстантивних фразеологічних одиниць концептосфери "Людина" при дослідженні англійської картини світу.

Фразеологізми відіграють особливу роль у створенні мовної картини світу. Вони - дзеркало життя нації.

На думку О. В. Куніна, "фразеологічні одиниці за своєю семантикою та граматичними ознаками співвідносяться з відповідними частинами мови і в реченні виступають в якості його члена". Субстантивні фразеологічні одиниці, про які йде мова в роботі, співвідносяться з іменником. До складу субстантивної ідіоматики входять повністю та частково переосмислені фразеологічні одиниці зі структурою словосполучення і повністю переосмислені фразеологічні одиниці з частково предикативною структурою. Основними типами переосмислення є метафоричне і метонімічне переосмислення [2].

На думку Ю. Д. Апресяна, мовна картина світу, яка створюється фразеологізмами, антропоцентрична, що виражається в її орієнтації на людину, тобто людина виступає як міра всіх речей. Фразеологія, що описує людину займає важливе місце в системі будь-якої мови [3]. Концепт "Людина" знаходить вираз у мовній картині світу, насамперед, як біологічна істота, представник високоорганізованої матерії, з високим інтелектом і складною психічною організацією.

У даній роботі нами розглядається образна характеристика зовнішніх універсальних і національно-своєрідних параметрів людини, які визначають його біологічну сутність.

Усі одиниці фразеосемантичного поля «Людина» можна об'єднати в кілька семантичних груп: 1) стать (характеристика за чисто статевою ознакою); 2) вік: молодий - старий; 3) зовнішні дані (характеристика зовнішності людини) [4].

До першої семантичної групи належать фразеологізми, що називають суб'єкт за чисто статевою ознакою: *the sterner sex*; *the stronger sex* 'сильна стать', *the fair sex* 'прекрасна стать', *a golden girl* 'дівчина, що користується популярністю'; *a man's man* 'справжній чоловік' [5].

Фразеологізм "мамин синочок", англ. *cream puff* (букв. "тістечко зі збитими вершками", слабак, зніжена людина), *creampuff*, *fish* 'чоловік, розпещений жіночою вихованням' [5]. ФО, які характеризують особу за статевою ознакою, як правило, в багатьох мовах мають іронічний і зневажливий відтінок. Проте різниця у мовному вираженні відображає національно-своєрідне світосприйняття. Так, у англійців чоловік, розпещений жіночою увагою, асоціюється з рибою (німа, безпорадна), з тістечком зі збитими вершками (м'яке, пухке) [4].

При описанні віку людини засобами фразеології різними народами можуть виділятися як загальнолюдські показники тієї чи іншої характеристики, так і національно-специфічні. Так, загальнолюдськими показниками віку людини є його зовнішність, зріст, кількість років, досвідченість, соціальна значимість, особливості поведінки, харчування і т.д [4].

Сприйняття віку людини у світлі національної психології отримало закріплення в

англійському фразеологізмі *old trout* (букв. стара форель) - 'літня людина з поганим характером'. Образ людини в англійській мові асоціюється з рибою, що відображає спосіб життя, харчування англійців. Протягом літа англійські рибальські судна доставляли багатий улов морської риби, яка потім прямувала в численні артілі для переробки. Соління і маринування були єдиною можливістю зберегти рибу для подальшого продажу у віддалених від моря місцевостях. У фразеології закріпилася характеристика стану риби, як продукту харчування (свіжість, непридатність) [4].

Ще один фразеологізм *long in the teeth*, букв. "довгі зуби", теж характеризує стару людину [5]. Цей фразеологізм ґрунтується на тому, що довгі зуби у коня - ознака старості, кінь ж, у свою чергу завжди був значущою твариною для англійської культури, Англія славилася своїми породистими скакунами, скачки були невід'ємною частиною життя англійців.

Серед субстантивних фразеологізмів англійської мови велика кількість фразеологічних одиниць мають значення якісної оцінки зовнішності людини. В англійській мові здебільшого закріпився опис негативних якостей зовнішності людини, а позитивні якості отримали вираження в меншій кількості оборотів, наприклад, *broad shoulders* 'косий сажень у плечах' [4].

Така ознака як "худий - товстий" передається за допомогою загальнолюдських показників. Наприклад, у худого виділяються кістки: *bean-steak, string bean, bare-bone* [4]; у товстого округла форма тіла, обличчя, в англомовній картині світу він асоціюється з горою: *a mountain of flesh* [4].

Таким чином, результати матеріальної та духовної діяльності, соціально-історичні, естетичні, моральні та інші норми і цінності втілюються в фразеології певної мови і тим самим втілюються у мовній картині світу народу. Тож, можна зробити висновок, що субстантивні фразеологізми англійської мови можуть бути гідною основою для дослідження англомовної картини світу.

Література

1. Маслова В. А. Когнитивная лингвистика: Учеб. пособие / В. А. Маслова – 2-е изд. — Мн.: Тетра Системс, 2008. — 272 с.
2. Кунин А. В. Курс фразеологии современного английского языка / А. В. Кунин — М.: Высшая школа, 1996. — 381 с.
3. Апресян Ю. Д. Образ человека по данным языка: Попытка системного описания / Ю. Д. Апресян — М.: Прогресс, 1995. — 145 с.
4. Бозташ А. Фразеосемантическое поле «Человек вообще» / А. Бозташ [Електронний ресурс] — Режим доступу : http://www.rusnauka.com/29_NIOXXI_2012/Philologia/3_118503.doc.htm
5. Кунин А. В. Англо-русский фразеологический словарь / А. В. Кунин – 4-е изд. — М.: Русс. яз., 1984. — 944 с.

УДК 811.111'373.43(043)

Заєць Дарина Ігорівна

ВИЗНАЧЕННЯ ОСНОВНИХ ПРОБЛЕМ НЕОЛОГІЇ

В англійській мові, за даними Р. Бёрчфільда, в середньому за рік з'являється 800 нових слів більше, ніж в будь-якій іншій мові світу. Це ставить перед англістами завдання не тільки фіксації нових слів, але і їх дослідження. Але оскільки неологія є ще новою наукою, в англістиці є ще багато проблемних областей дослідження. Тому метою нашої роботи є аналіз основних проблем неології [2].

Котелова Н З. розуміла під неологізмами «як власне нові, вперше утворені або запозичені з інших мов слова, так і слова, відомі в мові і раніше, але вони або вживалися обмежено, за межами літературної мови, або вийшли на якийсь час з активного вживання, а зараз стали широко вживаними», а також «похідні слова, які як би існували в мові потенційно і були утворені від давно утворених слів по відомим моделям лише в останні роки» [3, с. 5].

Особливої уваги треба придати проблемам неології в діяльнісному аспекті. Вони зводяться до наступного:

1. Виявлення шляхів впізнання нових слів і значень,
2. Аналіз факторів їх появи в співвіднесеності з прагматичними потребами суспільства,
3. Вивчення моделей їх створення та обмежень на їх вживання,
4. Розробка принципів ставлення до них (їх прийняття чи ні) в різних соціо професійних, вікових та інших групах,

5. Лексикографічна обробка із зазначенням прагматичних обмежень на вживання в різних ситуаціях спілкування з урахуванням соціальної диференціації мови [2].

У процесі вирішення цих проблем лінгвісти намагаються відповісти на питання про те, з яких прагматичних потреб створюється нове слово, які фрагменти досвіду і чому саме вони вимагають лексичної фіксації, що в діяльнісному досвіді людини має змінитися, щоб з'явилася необхідність створення нового слова, хто створює нове слово, як і в яких умовах воно створюється, які лінгвістичні механізми створення нового слова, який вихідний морфемний, модельний, лексичний фонд, як змінюється номінативна активність окремих механізмів, як включається слово в лексичну систему, який механізм адаптації нового слова [2].

Поява у слова нового лексико-семантичного варіанта в прагматичному аспекті варіативності розглядається як результат варіювання в його вживанні в різних ситуаціях спілкування в залежності від соціального, територіального, національного, вікового, професійного та інших статусів учасників комунікації. Одна і та ж лексика по-різному реалізується в однотипних ситуаціях представниками різних верств носіїв мови. В результаті вживання слова в нетиповій для нього ситуації (контексті) носіїв іншого соціолекта (мови певної соціо-професійної групи) воно набуває нового відтінку значення, який потім оформляється в окремий лексико-семантичний варіант слова [1].

Більшість авторитетних у цій галузі фахівців визнають найбільш актуальними наступні напрямки дослідження:

- Проблема віднесення новоутворення до неологізму, як довго слово має вживатися в мові, щоб вважатися неологізмом і потрапити в словник;
- Визначення зв'язку між окказіоналізмом, авторським вживанням лексичної одиниці і неологізмом;
- Необхідність створення особливих словникових статей або заміток, що дозволяють маркувати неологізми, так як існуюча система вкрай незручна і не враховує соціальної диференціації мови, звідси:
- Нечіткість в стилістичній характеристиці неологізмів, а значить і в питанні про віднесення до неологізмів сленгових одиниць, професіоналізмів, термінів та інших пластів лексики [2].

У зв'язку з першою, наприклад, проблемою досить відзначити, що до цих пір немає принципово єдиної думки щодо критеріїв відбору матеріалів (слів) для словників нових слів у різних лінгвістичних шкіл. Так, щоб додати слово до словника нових слів Барнхарта, необхідно, щоб воно вживалося протягом одного року, в той час як в лексикографічному центрі Оксфордського університету цей термін в п'ять разів більше, що виключає можливість фіксації слів – одноденок, окказіологізмів різних видів [2].

Таким чином, теорія неології в англістиці ще не сформувалася як самостійна область лексикології. Тому існує велика кількість проблемних областей дослідження. До них відноситься в першу чергу системний аналіз факторів, етапів, механізму появи нових слів і значень у плані як екстралінгвістичної (соціолінгвістичної або функціонально-прагматичної співвіднесеності), так і власне лінгвістичної обумовленості переважаючих продуктивних моделей у мові.

Література

1. Гальперин И.Р. К проблеме стилистической дифференциации словарного состава современного английского языка / И.Р. Гальперин. – М.: 1960.
2. Заботкина В.И. Новая лексика современного английского языка: уч.пособие / В.И. Заботкина. – М.: Высшая школа, 1989. – 124 с.
3. Котелова Н.З. Новые слова и значения : словарь-справочник по материалам прессы и литературы 60 –х годов / Н. З. Котелова, Ю. С. Сорокин. – М., 1971. – С. 5–15.

УДК811.111-115(94)(043)

Кубарева Анна Константиновна

AUSTRALIAN ENGLISH

As we all know, English is considered to be a universal language. It is the official language in about seventy countries and is the medium of communication used around the globe. It is a language that can be understood in all countries among educated people as it is taught to students regardless of

where they are residing. But what exactly does the English language have to offer that makes it an internationally recognized language? [5]. To begin with, English has one of the shortest alphabets required to formulate words. It makes use of Latin alphabets consisting of only 26 basic letters. Plus it is easy to write and comprehend as the alphabets are not written in a complicated script nor do they require any change in one's tone of voice.

Australian English is a major variety of the English language and is used throughout Australia. Although English has no official status in the Constitution, Australian English is the country's de facto official language and is the first language of the majority of the population. Let's look deeper in this case and figure out how and when Australian started its way out of normal English [1].

Australian English began to diverge from British English after the founding of the colony of New South Wales in 1788 and was recognized as different from British English by 1820. It arose from the intermingling of early settlers from a great variety of mutually intelligible dialectal regions of the British Isles and quickly developed into a distinct variety of English.

The earliest form of Australian English was first spoken by the children of the colonists born in the colony of New South Wales [3]. This first generation of children created a new dialect that was to become the language of the nation. The Australian-born children in the new colony were exposed to a wide range of dialects from all over the British Isles, in particular from Ireland and South East England.

The native-born inhabitants of colony created the new dialect from the speech they heard around them, and with it expressed peer solidarity. Even when new settlers arrived, this new dialect was strong enough to blunt other patterns of speech. Records from the early 19th century show the distinct dialect that was dominant in the colonies since first settlement in 1788, with Peter Miller Cunningham's 1827 book "*Two Years in New South Wales*", describing the distinctive accent and vocabulary of the native-born colonists, different from that of their parents and with a strong London influence [2].

The first of the Australian gold rushes, in the 1850s, began a large wave of immigration, during which about 2% of the population of the United Kingdom immigrated to the colonies of New South Wales and Victoria. According to linguist Bruce Moore, "*the major input of the various sounds that went into constructing the Australian accent was from south-east England*".

Some elements of Aboriginal languages have been adopted by Australian English - mainly as names for places, flora and fauna (for example *dingo*) and local culture. Many such are localized, and do not form part of general Australian use, while others, such as *kangaroo*, *boomerang*, *budgerigar*, *wallaby* and so on have become international [5]. Other examples are *cooee* and hard *yakka*. The first one is used as a high-pitched call, for attracting attention, which travels long distances. Hard *yakka* means hard work and is derived from *yakka*, from the Jagera/Yagara language once spoken in the Brisbane region.

Also of Aboriginal origin is the word *bung* means "dead", with some extension to "broken" or "useless". Many towns or suburbs of Australia have also been influenced or named after Aboriginal words. The best-known example is the capital, Canberra, named after a local language word meaning "meeting place". Among the changes starting in the 19th century was the introduction of words, spellings, terms and usages from North American English. This American influence was continued by popularity of American films and the influx of American military personnel in World War II.

Spelling in Australian English is almost the same as in British English. Printed mass media use spelling patterns, presented in national explanatory dictionary - Macquarie Dictionary, while pronunciation has experienced significant changes. Regional differences in Australian English are mild: variation in this embodiment happens due to the social situation. The simplest manifestation is the difference between city language and the language of the countryside. According to linguists, about one-third of Australia's population speaks a "wide", the widely expressed dialect (Broad Australian), slightly more than half of the population uses a "common standard" Australian (General Australian), and about a tenth part speaks so called "elegant" Australian (Cultivated Australian). Casual Australian English can be represented in the following dialogue:

- *Knife a samich?* Which means 'Can I have a sandwich?' in normal English.
- *I'll gechwun inn a sec.* - I'll get you one in a sec.
- *Emma chisit?* - How much is it?
- *Attleebeeaitninee* - That'll be eight ninety.

The difference between these two variations of English in some particular cases is well shown on the examples below.

Australian English	British English	Australian English	British English
<i>Station</i>	Farm	<i>Cowjuice</i>	Milk
<i>Jumpbuck</i>	Sheep	<i>Stormstick</i>	Umbrella
<i>Kiwi</i>	NewZealander	<i>Strife</i>	Trouble
<i>Wowser</i>	Puritan	<i>Lobster</i>	Twenty dollar note
<i>Lollies</i>	Candies	<i>Noong</i>	Stupid

Looking back at the history of Australian English it becomes clear how it got its format which is widely known and famous nowadays. It is a mixture of many variations of English which are spoken in different parts of world with typical language of native inhabitants of Australian continent. It is still unknown for sure whether Australian English deserves to be called an independent language or it is still a dialect, but the fact that it has evolved into something different than just English, is without any doubt.

Literature

1. Fritz C. W. A. From English in Australia to Australian English 1788-1900 / C. W. A. Fritz. – Frankfurt a / M. : Peter Lang, 2007.
2. Leitner G. Australia's many voices: Australian English – The national language / G. Leitner. – Berlin : Mouton de Gruyter, 2004.
3. Moore B. Speaking our language: The story of Australian English. South Melbourne / G. Leitner. – Oxford Univ. Pr., 2008.
4. Blainey G. The Rush that Never Ended: a History of Australian Mining / Geoffrey Blainey. – 4 ed. – Carlton ; Vic. : Melbourne Univ. Pr., 1993.
5. Baker S. J. The Australian Language / Sidney J. Baker. – 1st ed. – Sydney : Angus and Robertson, 1945.

УДК 811.111'367.63(043)

Лисокобилка Катерина Вікторівна

ФУНКЦІЇ ПРИЙМЕННИКІВ ТА СПОЛУЧНИКІВ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Прийменниками називаються службові слова, що слугують для зв'язку іменника, займенника, числівника, або герундія з іншими словами у реченні. В англійському реченні, так само, як і в українському, прийменники відіграють виняткову роль, допомагаючи словам позначати відповідний зв'язок у взаємодії між собою. В англійській мові існує понад 100 прийменників. Прийменники – важливі слова. Використовуються вони частіше, ніж інші слова. Найбільш уживаними в англійській мові є прийменники *of*, *to*, та *in* [1, с. 4].

У сучасній англійській мові закінчення відмінків майже відсутні. Тому прийменники тут є одним із головних засобів вираження зв'язку іменника (або займенника) з іншими словами в реченні. Прийменники відіграють велику роль у словотворенні і входять до складу великої кількості різних словосполучень і виразів: *at last* 'нарешті', *at first* 'спочатку', *at home* 'вдома', *at night* 'вночі', *in vain* 'дарма', *on foot* 'пішки', *for ever* 'назавжди', *by the way* 'до речі' і т.д. [1, с. 4].

Прийменники виражають різноманітні значення – просторові, часові, причинні та ін. В українській мові вони виражаються не тільки прийменниками, а й відмінковими закінченнями, в англійській мові ці значення виражаються тільки прийменниками, оскільки іменники в загальному відмінку, з якими вони сполучаються, не мають спеціальних закінчень:

The ball is lying under the table. 'М'яч лежить під столом.'

He went to the sea-side last week. 'Він поїхав на море минулого тижня.'

I do not agree with that. 'Я з цим не погоджуюсь' [1, с. 4].

Деякі англійські прийменники виконують чисто граматичну функцію, передаючи в сполученні з іменниками (або займенниками) такі ж відносини, котрі і в українській мові передаються непрямыми відмінками без прийменників. У цьому випадку вони втрачають своє лексичне значення і на українську мову окремими словами не перекладаються [1, с. 5].

Прийменники можуть виражати конкретні відношення простору і часу: *on the table* ‘на столі’, *at six o'clock* ‘о 6-й годині’. Вони можуть також мати різні абстрактні значення: причини, мети, змісту і т. п.: *The book is on the shelf* (місце). *I'll come on Sunday* (час). *I'm going to make a report on English literature* (зміст) [3].

За своєю формою прийменники в англійській мові поділяються на такі групи:

- прості або первинні: *at, in, by, for, with, to* та ін.
- похідні і складні: *into, before, behind, across, outside, inside, during, considering* та ін.
- складені, тобто словосполучення, що грають роль прийменників: *because of, instead of, out of, according to, in front of, from behind* та ін. [2, с. 315].

Деякі прийменники мають форму дієприкметників, від яких вони утворились: *concerning, regarding, respecting* – відносно, стосовно [2, с. 315].

Деякі прийменники збігаються за формою з прислівниками. Відрізнити такі прийменники від прислівників можна тільки по ролі, яку вони відіграють у реченні. Варто пам'ятати, що прийменники виражають зв'язок між іменниками (або займенниками) та іншими словами в реченні. Вони є службовими, а не самостійними словами і не несуть на собі наголосу. Прислівники визначають дієслово. Вони є самостійними словами і несуть на собі наголос [1, с. 9].

Прийменники завжди вживаються в реченні у сполученні з іменниками, займенниками-іменниками, прикметниками або герундієм, утворюючи різні члени речення: означення, обставину, прийменниковий додаток: *Wait for me at the bus-stop!* (*for me* – прийменниковий додаток; *at the bus-stop* – обставина місця) [3].

Для англійської мови характерні такі два випадки вживання прийменників:

- Прийменник і наступне за ним слово утворюють прийменниковий зворот, який виконує функцію означення або обставини. Вибір прийменника в таких зворотах залежить від змісту. *This is a story about the discovery of America. Put the book on the shelf.*
- Прийменник і наступне за ним слово утворюють прийменниковий додаток.

Вживання прийменників залежить від дієслова або прикметника.

Thank you for coming (to thank for). *It depends on you* (to depend on). *What are you laughing at?* (to laugh at). *Ann is very good at arithmetic* (to be good at) [3].

Прийменники в реченні, як правило, не мають наголосу і ставляться звичайно перед іменником або його еквівалентом, до якого вони відносяться, причому означення і артиклі стоять між прийменником та іменником. На відміну від української мови, прийменники в англійській мові можуть стояти також і після слова, до якого вони відносяться, або в кінці речення [3].

Оскільки в англійській мові майже відсутні відмінки іменників, прийменники, поряд з порядком слів, є одним з основних засобів вираження відмінкових відношень. Для цього вживаються переважно прийменники *of, by, for, to* і *with* [3].

Сполучники (Conjunctions) – це службова частина мови, яка допомагає оформити зв'язок між частинами складного речення, між окремими реченнями в тексті, а також між словами в складі простого речення. Сполучники в англійській мові відрізняються тим, що вони не залежать від жодних граматичних характеристик слів, що з'єднують. Самі сполучники не змінюються та не мають граматичних категорій [4].

За значенням англійський сполучники діляться на *сурядні* та *підрядні*, а за своєю формою – на *прості*, *похідні*, *складні* та *складені* [4].

Сурядні сполучники (Coordinating Conjunctions) в англійській мові з'єднують однорідні члени речення, а також незалежні речення. За допомогою сурядних сполучників незалежні речення з'єднуються у одне складносурядне речення: *The deal was closed on Monday, and on the next day we sent the first shipment of goods.* ‘Угода була укладена в понеділок, а на наступний день ми відправили першу партію товару’ [4].

Підрядні сполучники (Subordinating Conjunctions) в англійській мові з'єднують підрядні речення з головним, від котрого залежить це саме підрядне речення. Підрядні сполучники входять до складу підрядного речення, за виключенням деяких складених сполучників, що входять до складу як головного, так і підрядного речення. Наприклад, *not so...as* – *not so* входить до складу головного речення, а *as* – до підрядного: *It is not so difficult as I expected.* ‘Це не так важко, як я розраховував’ [4].

Прості сполучники (Simple Conjunctions) складаються лише з одної морфеми: *as* ‘як’, *if*

‘якщо’, and ‘та, і’.

Похідні сполучники (*Derived Conjunctions*) складаються з кореня та суфікса і/або префікса: *because* ‘тому що’, *unless* ‘хіба що’.

Складні сполучники (*Compound Conjunctions*) складаються з двох сполучників або ж має суфікс – *ever: however* ‘проте’, *whereas* ‘оскільки’.

Складені сполучники (*Composite Conjunctions*) представляють собою поєднання різних частин мови і складаються з двох або більше слів: *in order to* ‘для того, щоб’, *in case of* ‘у випадку’, *as well as* ‘також як’ [4].

Література

1. Калашніков Г.Д.. Методична розробка / Г.Д. Калашніков – Тернопіль: ТДЕУ, 2005. – 62 с.
2. Качалова К.Н.. Практическая грамматика английского языка: Учебное пособие / К.Н. Качалова, Е.Е. Израилевич – Киев: Методика, 2003. – 363 с.
3. Англійська мова. [Електронний ресурс]. Режим доступа: <https://opentalk.org.ua/langstory/primennik>
4. Граматика Англійської мови. [Електронний ресурс]. Режим доступа: <http://easy-english.com.ua/conjunctions/>

УДК 811.111'23(043)

Минаева Юлия Геннадиевна

ЛИНГВОСТИЛИСТИЧЕСКАЯ СПЕЦИФИКА АНГЛОЯЗЫЧНОЙ СКАЗКИ: ПСИХОЛИНГВИСТИЧЕСКИЙ АСПЕКТ (НА ПРИМЕРЕ СКАЗКИ А.МИЛНА «ВИННИ- ПУХ И ВСЕ-ВСЕ-ВСЕ»)

В разное время исследование сказки проводилось с точки зрения различных лингвистических подходов. Жанр сказки изучался многими известными лингвистами, в числе которых Е.А. Тудоровская, М.М. Бахтин, Г.Л. Пермяков, Э.В. Померанцева. В числе первых к теме животных в литературе обратились фольклористы. Научное исследование сказок о животных начинают в XIX веке братья В. и Я. Гримм. В XX столетии немецкие учёные Г. Тиле, Х. Гункель, К. Крон, К. Мели, К.-А. Отт, Ф. Харкорт продолжили активно изучать сказки о животных. Именно тогда были определены основные художественные принципы литературы о животных, а общие тенденции бытования анималистических текстов разрабатывались каждым народом и национальными авторами с различных позиций. Также вопросы животного эпоса изучали Л.З. Колмачевский, Н.П. Дашкевич, Ф.И. Буслаев, А.Н. Веселовский, В.М. Жирмунский, Е.М. Мелетинский, Е.А. Костюхин [2, с.3-4].

Специфика исторического развития и бытования сказки объясняет некоторые особенности ее текстовой организации. Сказка, отображая жизнь человека и его ценностные ориентиры в разных проявлениях, затрагивающих многие проблемы и конфликты, через которые должен будет пройти каждый человек в своей жизни, представляет собой многогранную систему, требующую комплексного изучения, важной составляющей которого является психолингвистический аспект. Психологические же черты героев раскрываются через их речевое поведение.

Как отмечает Пашук Н. С. в своей работе «Психология речи», речевое поведение человека – сложное явление, связанное с особенностями его воспитания, местом рождения и обучения, со средой, в которой он привычно общается, со всеми свойственными ему как личности и как представителю социальной группы, а также и национальной общности, особенностями. Речевое поведение – проявление поведения в словесной форме, состоящее из фраз, интонаций и внутреннего подтекста [4].

Несмотря на огромный интерес к анималистике в английских сказках, специальных исследовательских работ, которые представляли бы изучение психолингвистического аспекта англоязычной литературной сказки, в сущности, нет. Поэтому многие вопросы, связанные с выявлением и описанием особенностей речевого портрета героев анималистических сказок, всё ещё остаются недостаточно осмысленными и теоретически разработанными. Указанные соображения определяют *актуальность* нашей работы.

Объектом исследования являются речевые партии персонажей английской анималистической литературной сказки на примере сказки А.А. Милна «Винни-Пух и Все-Все-Все».

Предметом данной статьи выступают лингвостилистические особенности речевого поведения сказочных героев-животных на примере вышеупомянутого произведения.

Диалог является важной и неотъемлемой частью художественного мира сказочного текста. Как естественная форма языкового общения он характеризуется, как правило, спонтанностью, неподготовленностью и малой литературной обработанностью [5, с.130]. В диалоге, согласно Г.Я. Солганику, раскрываются характеры [5, с.132]. Диалогическая речь раскрывает его психологическое состояние в момент речи и его взаимоотношения с другими персонажами, раскрывает характеры героев через речевое поведение персонажей [2, с.90].

Так, Винни-Пух являет собой пример циклоида-сангвиника, реалистического синтонного характера, находящегося в гармонии с окружающей действительностью: смеющегося, когда смешно, и грустящего, когда грустно. Циклоиду чужды отвлеченные понятия. Он любит жизнь в ее простых проявлениях - еду, напитки, веселье. Он добродушен, но может быть недалек [1].

Характер этого персонажа раскрывается с помощью следующих лингвостилистических средств. В тексте сказки можно встретить эпифоры - повторы слова в конце предложения (абзаца) с целью акцентировать внимание на предикате:

On Monday, when the sun is hot I wonder to myself a lot.

«Now is it true or is it not»

«That what is which and which is what?»

— «На днях, не знаю сам зачем,

Зашел я в незнакомый дом,

Мне захотелось Кое с Кем

Потолковать о Том о Сем» [6, с.44; 3].

Эти строки показывают - Винни-Пух настолько общителен, что для него даже нет принципиального значения, с кем именно беседовать. Данный пример заслуживает особого внимания, так как в нём используются сразу несколько приёмов для построения эмоционально-экспрессивного высказывания: повтор, аллитерация, рифма. Речь Винни-Пуха отражает сложность и комплексность характера данного героя. В ней находят отражение прагматика момента высказывания и способ взаимодействия с внешним миром. В своё время Ю.М. Лотман уверял, что язык не может существовать без того, чтобы на нём не писали стихов [2, с.98]. Во встретившихся нам анималистических сказках Винни-Пух - единственный персонаж, который пишет стихи.

Наиболее обычная функция повтора - функция усиления. Наиболее распространенное усиление в речи достигается повторением союзов - полисиндетон. Достаточно часто в анималистических сказках повтор служит для речевой характеристики персонажа и его эмоционального состояния, раскрытия внутренней духовной природы, чувств и переживаний участников событий. Одним из самых распространенных случаев употребления повтора союзов является союз *and* "*They all went off to discover the Pole, Owl and Piglet and Rabbit and all...*" - *began to sing Pooh*. — «*Все вышли в экспедицию, Сова и Пятачок и Кролик и все...*» [6, с.48; 3].

Рифмообразующая роль повтора приобретает в анималистических сказках особую значимость за счёт комплексного использования его с приёмами аллитерации, рифмы звуковой близости слов. Стилистический эффект в следующем случае основан на установлении синонимии и выстраивании логической цепочки рассуждений: «...and Rabbit means Company, and Company means Foot and Listening- to-Me-Humming and such like» said Pooh — «...а Кролик означает компания, а подходящая компания — это такая компания, где меня чем-нибудь угостят и послушают мою ворчалку и все такое», - сказал Винни-Пух [6, с.40; 3]. Повтор в речи Винни-Пуха отражает вариант повтора в речи маленького ребёнка, который пытается придать напряжённость повествованию за счёт нарастания изложения [2, с.101].

Приведём ещё один пример повтора, который носит комплексный характер, выполняющий функцию многократности, последовательности передачи информации и усиления выразительности: «And I would go in after it, and I would get to the Jar of Honey, and I should lick round the edges first of all, and then I should walk away and think about it a little, and then I should come back and start licking in the middle of the jar, and then...», - said Pooh. — «Да, я бы полез за ним туда», взволнованно сказал Пух «только очень остороо/сно, чтобы не ушибиться, и я бы взял этот горшок с медом, и сперва я бы облизал только края, как будто там больше меда нет, понимаешь, а там отошел бы в сторону и подумал о нем немножко, а потом я бы вернулся и начал бы слизывать с самой середины горшка, а потом...» [6, с.39; 3].

Однако в сказке как детском произведении мы встретили повтор, характерный для детской речи с её спутанностью в стремлении донести смысл до слушателя: «...as big as big...» («...большой-ребольшой...») [6, с.40; 3].

В следующем примере мы наблюдаем присутствие двух стилистических конструкций: синтаксического параллелизма и полисиндетона, применяемых для создания речевой уравновешенности, чёткости и выразительности в функции сгущения красок; это достигается за счёт использования параллельных синтаксических конструкций: «*I can't go back, and I haven't another balloon, and Perhaps Eeyore doesn't like balloons so very much*», - said Piglet. — «Возвращаться назад нельзя. Другого шара у меня нет... Может быть, Иа-Иа не так уж любит воздушные шары?» [6, с.3; 3].

Эпитет отличается наличием в нем эмотивных, экспрессивных или других коннотаций, благодаря которым выражается отношение автора к предмету. В примерах «*dear*» — «дорогой» [6, с.16; 3], «*real friend*» — «настоящий друг» [6, с.17; 3], «*handsome bell-gore*» - «красивый шарик» [6, с.23; 3] формируется эмоционально-смысловая доминанта «доброта».

Также в тексте встречается каламбур (фр. calembour) - игра слов, основанная на нарочитой или невольной двусмысленности, порожденной омонимией или сходством звучания, и вызывающая комический эффект [2, с.108]: «*Woozle*» — слово, образованное от слов «*weasel u bamboozle*» [6, с.33], «*Trespassers W*» - полная надпись могла быть «*Trespassers will be prosecuted*» [6, с.38].

Речь Винни-Пуха - одна из самых сложноорганизованных речевых партий, так как он является отражением противоречивой, склонной к самоанализу и философствованию комбинации детского духа и ума мудрого медведя [2, с.96].

Таким образом, можно сделать вывод, что язык англоязычной литературной сказки анималистического жанра весьма разнообразен и в полной мере изобилует набором стилистических фигур, используемых для характеристики героев и их речевого портретирования.

Литература

1. Винни-Пух и философия обыденного языка [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://www.syntone.ru/library/article_syntone/content/7562.html?current_book_page=2
2. Гришучкова И. Б. Лингвостилистическая специфика речевого поведения анималистического персонажа (на материале английских сказок) : дис. ... канд. филол. наук : 10.02.19 / И. Б. Гришучкова. – Ставрополь, 2011. – 182 с.
3. Милн А. А. Винни-Пух [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://www.ae-lib.org.ua/texts/miln_winnie-the-pooh.htm
4. Речевое поведение человека [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://psyera.ru/rechevoe-povedenie-cheloveka-466.htm>.
5. Солганик Г. Я. Стилистика текста : учеб. пособие / Г. Я. Солганик. – 7-е изд., испр. – М. : Флинта : Наука, 2006. – 256 с.
6. Milne A. A. The World of WINNIE-the-POOH / A. Milne . – М. : Raduga Publ., 1983. – 445 p.

УДК 811.111:003.083(043)

Міські-Оглу Анна Ігорівна

АКРОНИМИ ЯК ВИДИ СКОРОЧЕНЬ У СУЧАСНІЙ АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ У МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ

Механізм скорочення слів застосовувався ще тоді, коли існував фонетичний запис; в деякому сенсі він був дуже розповсюдженим у ранній писемності, де написання цілого слова часто оминалось, а початкові літери зазвичай використовували для позначення слів у специфічному контексті. Далі, саме підвищення грамотності спричинило появу тенденцій до аббревіацій. Однак, час йшов і широкое розповсюдження засобів електронної комунікації (мобільних телефонів, Інтернету) у 1990-х роках слугувало поштовхом для значного зростання кількості розмовних скорочень, особливо завдяки популярності служби коротких повідомлень SMS, яка обмежує в більшості випадків текстові повідомлення до 160 знаків [1]. Пізніше, в 2000-х роках, з'явився "Twitter", що надав послугу соціальної мережі, в якій текстові повідомлення обмежені 140 знаками. Таким чином, вже тоді з'явилися перші скорочення. Спочатку вони були графічними, і тільки потім частина з них піддалась лексикалізації.

І як наслідок сьогодні ми маємо справу усе скорочувати. Лексичні скорочення присутні як на письмі, так і в усній формі. Це може бути будь-яке повідомлення, письмо, чи SMS і т.д. Англійська мова також не є виключенням. Зараз у ній спостерігається розвиток ролі скорочень. В свою чергу, аббревіатури можна поділити на: ініціалізми, фонологічні аббревіації і акроніми [2]. Виходячи з цього, можна сказати, що вони складають окрему групу аббревіатурних скорочень, які виникли під час листування у всесвітній мережі Інтернет.

За операційне визначення акронімів у роботі прийнято робити так: акронім (від дав.-гр. ἄκρος – «найвищий, крайній» та ὁ ὄντος та τό ὄνομα, ὄνομα а ще οὄνομα, – «ім'я») – це вид аббревіатури, що складається з початкових літер або звуків слів твірного словосполучення[1]. Фактично, акронім представляє собою слово, що є скороченням, яке можна вимовити разом. Акроніми бувають чотирьох видів:

а) акроніми-сиглі, що за походженням є сиглями, але які не стали повністю лексикалізованими (Onu – Organisation des Nationsunies);

б) власне акроніми, які стали повністю лексикалізованими (laser – light amplification by stimulated emission of radiation (angl.));

в) акроніми – усічені одиниці, які утворюються шляхом усічення (fac – facult);

г) акроніми – телескопні слова, які за походженням є телескопними словами (smog –smoke+ fog (angl.)).

Залежно від фонетико-графічного складу, який обумовлює прочитання акроніма як цілісного слова або комбінованого сиглями, акроніми розподіляються на:

1) повні – акроніми, які читаються повністю по складах (Organic [ɔrganik]);

2) змішані – акроніми, які читаються частково по складах (FNSEA [ɛfensea]).

Тепер поговоримо більш детально про акроніми, які використовуються в мережі Інтернет. Більшість цих позначень слід писати капслоком. Найбільш поширені з них такі:

Акронім	Значення	Переклад
10Q	Thank You	Дякую
ADR	Address	Адреса
AEAP	As Early As Possible	як можна раніше
AFK	Away From Keyboard	відійшов від комп'ютера
ALAP	As Late As Possible	якомога пізніше
B/C	Because	тому що
B4	Before	До
BI5	Back In Five	повернуся через 5 хвилин
BRB	Be Right Back	зараз повернуся
CT	Can't Talk	не можу говорити
CUL8R	See You Later	побачимося пізніше
CYE	Check Your E-mail	перевір пошту
CYT	See You Tomorrow	побачимося завтра
d/c	Disconnected	від'єднаний
FTF	Face To Face	особиста зустріч
G2G	Got To Go	потрібно йти
HAND	Have A Nice Day	гарного дня
J/K	Just Kidding	жартую
LOL	Laughing Out Loud	вголос сміючись
M/F	Male or Female	чоловічий або жіночий
OIC	Oh, I see	я розумію
PLZ	Please	будь ласка
SRY	Sorry	пробач

Також існують скорочення, допустимі в діловому листуванні:

Акронім	Значення	Переклад
ASAP	As Soon As Possible	якомога швидше
ATM	At The Moment	прямо зараз

CID	Consider It Done	розглядайте це зробленим
LMK	Let Me Know	тримайте мене в курсі
IMO	In My Opinion	на мою думку
CTA	Call To Action	заклик до дії
CTO	Check This Out	перевір це
WBS	Write Back Soon	відповім скоро
FYI	For Your Information	для вашої інформації
DIY	Do It Yourself	зробіть самі
COB	Close Of Business	закінчення робочого дня, визначення дедлайну [2]

Ці популярні скорочення допоможуть вам заощадити час роботи з електронною поштою і будуть зрозумілі будь-якому співрозмовнику.

Література

1. Акронім [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://uk.wikipedia.org/wiki/Акронім>
2. English abbreviations and acronyms [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.homeenglish.ru/Abbreviation.htm>

УДК 811.111'373.45(043)=111

Пархоменко Карина Володимирівна

FRENCH LOANWORDS ABOUT FASHION IN ENGLISH

The role of borrowings in the formation and development of English beauty advertisements vocabulary is dealt with in the history of the language. It is there that the historical circumstances are discussed under which words borrowed from Latin, from Scandinavian dialects, from Norman and Parisian French and many other languages were introduced into English.

Parish French had a high couture this meant that this English, who had no couture at all at this period, could borrow it. Lone words are more likely to happen in this situation, where there is no couture. Languages do not borrow what they think they don't not have. Therefore at this period there was a flood of lone words into English which penetrated as far as the surfs.

The work is based on the analysis of French borrowings found in two English fashion magazines such as "Elle" and "Vogue". Having studied these two editions we have divided all found borrowings into next groups:

I. Fashion

The word '**Vogue**' means a fashion or general liking, especially one which is temporary. It came into English in 1571 when it had a meaning of "leading place in popularity, greatest success or acceptance". In Middle French it was '*vogue*' that meant "fashion, success, drift, swaying motion (of a boat)," in Old French '*voguer*' was "to row, sway, set sail." Apparently the notion is being "born along on the waves of fashion."

The phrase *in vogue* which meaning is "having a prominent place in popular fashion" was recorded for the first time in 1643 [1].

II. Fashion Clothes

- The word '**Prêt-à-port**' means 'ready-to-wear; produced in standard sizes and not made to fit a particular person'. It has appeared in English in 1957 from French *prêt à porter*, meaning "ready-to-wear." *Porter* is "to carry," from Latin *portare* "to carry."
- '**Haute couture**' is expensive clothes of original design and high quality. 'Haute' means "high in one's own estimation" and 'couture' from French "dressmaking, sewing," used as a collective term for "women's fashion designers."

III. Adjective

The adjective '**chic**' means "stylish and fashionable; smart and clever". It came from French meaning "subtlety" in 1856 [2].

IV. Store

The word '**Boutique**' has two definitions: 1. a small shop that sells fashionable clothes, shoes; and 2. jewellery, etc. Already in the 14th century this word existed in the French meaning "small shop of any sort".

V. Accessories

- ‘**Corsage**’ is a small decorative group of flowers which a woman pins to her clothes or ties around her wrist, usually for a special occasion. This word is dated by late 15th century meaning "size of the body," from Old French *cors* "body."
- ‘**Chapeau**’ is a hat. It came into English in 1520s, from French word ‘*chapeau*’ with the same meaning.

So, we can observe that loan words come into language from different language areas as cultural, educational, and of different grammatical and lexicological categories. Fashion is one of the areas full of borrowing words from the French vocabulary, that’s why we chose this topic for research.

There are two main reasons for borrowing new words from foreign languages. The first one, and the most obvious one, is sheer necessity, for people always need to develop words for new and unfamiliar concepts, such as new technologies, ideas and things or new social reality [3].

There is no doubt that French had considerable influence on the English vocabulary. English borrowed from French more expressions than from any other existing classical or modern language.

Literature

1. Williams J. M. *Origins of the English Language: A Social and Linguistic History* / J. M. Williams. – N. Y. : The Free Press, 1975. – P. 45–56.
2. *Vogue*. – N. Y. : Soho Publ. Comp., 2012. – P. 55–78.
3. *Elle*. – Canada : TC Transcontinental, , 2010. – P. 43–45.

УДК [811.111:811.131.1]’373.7(043)

Рябіка Неллі Сергіївна

ФРАЗЕОЛОГІЗМИ З КОМПОНЕНТОМ ПОРІВНЯННЯ В АНГЛІЙСЬКІЙ ТА ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВАХ

У сучасному мовознавстві немає єдиної думки з питання про сутність і визначення фразеологічного звороту як мовної одиниці, це спричинено тим, що фразеологія є порівняно новою лінгвістичною дисципліною, внаслідок чого багато проблем у цій сфері ще недостатньо розроблені. У даний час невпорядкованість фразеологічної термінології пов'язана в першу чергу з відсутністю єдиного розуміння об'єкта фразеології серед лінгвістів [1]. А відсутність єдиної думки на обсяг фразеології також не дозволяє одержати чіткого уявлення про те, які стійкі словесні комплекси, характерні для тієї чи іншої мови.

Попередній аналіз наявного дослідницького досвіду у вивченні компаративних фразеологічних одиниць (КФО) вказує на те, що істотним досягненням сучасних лінгвістичних навчань є закономірний інтерес до вивчення структурно-семантичних особливостей КФО.

Ознайомившись з роботою А.В. Терентьева [2] , ми можемо модифікувати типологію ад'єктивних компаративних фразеологічних одиниць (АКФО) по першому компоненту наступним чином:

1. АКФО, що мають елемент порівняння з предметами: за схожими зовнішніми ознаками, властивостями самих предметів:

Англійська мова	Італійська мова
1) (As) well as pitchers have ears - (послів.) дурні і діти розуміють набагато більше, ніж думають ті, що говорять.	1) Andare come un guanto - бути впору, добре сидіти. <i>Ella aveva un vestito bianco che le andava come un guanto.</i> (G. Verga, 'Il marito di Elena'). На ній було біле плаття, яке сиділо як на неї зшите.
2) (As) Rough as bags - дуже грубий; необтесаний. <i>He is a rough one, Charlie, rough as bags.</i> (D. Stuart, 'Yaralie') Чарлі - людина груба. На рідкість груба.	2) Andare come una palladi fucile - кулею мчати. <i>Andava via come una palla di fucile.</i> (C. Coltodi, 'Le avventure di Pinocchio') Піноккіо летів як куля.

2. АКФО, що мають елемент порівняння з навколишньою дійсністю: природа, просторові та часові поняття:

Англійська мова	Італійська мова

<p>1) (As) dull as ditch-water - (розм.) прісний, нудний як стояча вода, жахливо, нестерпно нудний. <i>Life can be dull as ditch-water.</i> (Життя може бути нестерпно нудним)</p>	<p>1) Essere come l'acqua e il fuoco (або come il fuoco e l'acqua, come il gatto e l'acqua bolita) Бути несумісними як вогонь і вода; бути заклятими ворогами.</p>
<p>2) (As) weak as water - слабкий як вода; 1) слабкий, кволий (фізично) 2) слабкий (про напої) 3) слабохарактерний, легкодуха, слабовільний. 4) (As) welcome as the day is long (~ as the day) - дуже, виключно довгоочікуваний, бажаний. <i>Any friend of my old friend Manson is welcome as the day!</i> (Cronin A. J., 'Цитадель') Я радий бачити друга мого, старого друга Менсона!</p>	<p>2) Chiaro come l'acqua (l'acqua di sorgente, come l'ambra, come il giorno, come l'olio, come la luce, dei sole, come il sole, com'uno specchio, piu d'uno specchio) - ясний, чіткий; ясно як день; ясніше ясного.</p>

3. АКФО, що мають елементи релігійного характеру.

Англійська мова	Італійська мова
<p>1) 1) As old as Adam - давній як світ ~ травою поросло. <i>She had tempted him, yes but he would not use that excuse as old as Adam.</i> (Buck P. S., 'Come, My Beloved'). Олівія спокушала його, це, звичайно так, але він не скористається цим аргументом, старим, як світ, для того, щоб виправдати себе.</p>	<p>1) Nudo come babbo Adamo - нагой, голый. - <i>Se le vostre vesti avessero ricevuto una sola goccia di quel liquido... avreste continuare il viaggio, nudo come babbo Adamo.</i> (E. Salgari 'Il corsaro nero'). -Якби на ваш одяг потрапила хоч одна крапля цієї рідини... довелося б вам продовжити подорож у костюмі нашого праотця Адама.</p>
<p>2) (As) beautiful/ fair as an angel - красивий як ангел (про дітей і жінок). <i>You are good, accomplished and beautiful as an angel.</i> (Dickens Ch., 'Bleak House') Ти порядна, освічена і прекрасна, як ангел.</p>	<p>2) Nero come l'inferno (come l'antro del l'inferno) - темний як пекло.</p>

4. АКФО з елементами, що позначають абстрактні поняття:

Англійська мова	Італійська мова
<p>1) (As) bad as death (worse than death) - гірше за смерть бути не може. <i>I must save her from a fate worse than death.</i> (Colman H., 'Thoroughly Modern Millie') Я забов'язаний врятувати її від долі, ще більш гіршої, ніж смерть.</p>	<p>1) Sicuro come la morte - вернее верного. "Quattordicimila, un corno! Secondo persone che sono state sul posto non possono essere mene di ventimila ettari, sicuro come le Morte..." (G. Tomasi di Lampedusa, "Il mattino di un mezzardo") - Чотирнадцять тисяч гектарів, чорта з два! Як кажуть очевидці, ніяк не менше двадцяти тисяч. Це вірно як двічі два чотири...</p>

5. АКФО, що мають елементи порівняння з тваринами: за схожістю характеру,

поведінки, за зовнішніми ознаками:

Англійська мова	Італійська мова
<p>1) As agile as a monkey (as a cat) - рухливий, веселий, непосидючий. <i>Dorothy was as agile as a single cat? quick-limbed, entrancing, noisy.</i> (Laurie Lee, 'Cider'). Дороті була грайливою, як кошения, непосидючою, чарівною, гучної.</p>	<p>1) Essere come il pesce fuor ' acqua- відчувати себе як риба, витягнута з води; бути не в своїй тарілці. <i>Dice sempre che in fondo avrebbe avuto, su per di' , i miei gusti; che, nella societa, i come un pesce fuor ' acqua.</i> (E. Castelnuovo, 'L' onorevole Paolo Leonforte') Вона стверджує, що в сутності, наші смаки майже сходяться, що в суспільстві вона, як риба, вийнята з води.</p>
<p>2) (As) black as a crow (~ as a crow's wing) - чорна як ворона (вороняче крило); в поганому настрої, похмурий, похмурий як ворона. <i>Her hair was as black as a crow's wing.</i> (Heyer G, 'Bath Tangic') Її волосся було чорним, як вороняче крило.</p>	<p>2) Nero come il (або un) corbo (vecchio) (nero come ali del corvo)- чорний як вороняче крило, як смола. <i>...-antica bellezza non le rimasero che i capelli, sempre neri, lucidi come l ala del corvo.</i> (F. Perri, 'Emigranti') ...від колишньої краси у неї залишилося тільки волосся, все ще чорне і блискуче, як вороняче крило.</p>

Вивчивши вище представлені приклади АКФО з різними елементами порівняння в англійській та італійській мовах, ми виявили наступні особливості:

1. В італійській мові елемент порівняння другого компонента фразеологічної одиниці частіше має метафоричне, образне значення. В той час, як в англійській мові спостерігається явне, прямолінійне порівняння, яке б найточніше описало перший компонент ФО.

2. І в англійській, і в італійській мовах представлена величезна різноманітність елементів порівняння ФО, але порівнюючи АКФО двох мов, можна помітити, що ФО в італійській мові особливо виразні, колоритні і мають деяке народно-розмовну забарвлення.

3. На прикладі ФО з релігійним характером порівняння, ми бачимо, що англійська мова в основному використовує порівняння з загальними поняттями, що пов'язані з релігією, віруванням (смерть, пекло, ангел тощо), тоді як в італійській мові згадується імена конкретних святих або навіть Євангелія.

Ретельно розглянувши список вище представлених стійких порівнянь, ми бачимо, що як англійська, так і італійська мови мають досить великий обсяг АКФО, які часто використовуються як в письмовій, так і в усній мові. Ми також помітили, як одне і те ж явище дві мови можуть описати, використовуючи різні елементи порівняння, це можливо пояснити різницею сприйняття навколишнього світу англійцями і італійцями. Але з іншого боку, ми зустріли приклади абсолютних еквівалентів. По силі мовленнєвого впливу, АКФО можна поділити на: сильні та слабкі. Так, нам здається, що АКФО англійської мови мають більш сильний ефект, так як вони використовують більш точне порівняння для опису того чи іншого явища, у той час як АКФО італійської мови мають більш фігуральне, завуальоване значення.

Література

1.Алефиренко Н. Ф. Фразеология и паремиология : учеб. пособие для бакалавр. уровня филол. образования. / Н. Ф. Алефиренко, Н. Н. Семёненко. – М. : Наука, 2009. – 344 с.

2.Терентьев А. В. Адъективные компаративные фразеологические единицы как языковая универсалия: на материале английского языка : дис. ... канд. филол. наук / А. В. Терентьев. – Н. Новгород, 1997.

3.Ройзензон С. И. Сравнительные устойчивые обороты, обозначающие цвет (на материале английского и русского языков) : моногр. / С. И. Ройзензон. – Вологда : ВПИ, 1967. – 266 с.

4.Collins V. H. A Book of English Idioms with Explanations / V. H. Collins. – L. : Longmans,

Green & Co., 1958.

5. Migliorini B. Vocabolario della lingua italiana B Migliorini. – Milano, 1972.

6. Oxford Dictionary of Current Idiomatic English / A. P. Cowie, R. Mackin, I. R. McCaig. – Oxford Univ. Press, 1983. – Vol. 2. – 685 p.; 1984. – Vol. 2: Phrase, Clause and Sentence Idioms. – 685 p.

7. Vanzini R. Fraseologia italiana-russa / R. Vanzini. – Modena, 1965. – 558 p.

УДК 811.111'27(043)=111

Семенова Марія Борисівна

ПОШИРЕННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ В СУЧАСНОМУ СВІТІ

На сьогоднішній день англійська мова – одна з найбільш значущих мов у світі. Вона не лідирує за кількістю носіїв мови (перші місця займають мови мандарин (китайська) і хінді), але безумовно є найважливішою в міжнародних відносинах, в науці, медицині, освіті, бізнесі. В даний час це найбільш широко поширена розмовна та письмова мова на земній кулі [1].

Стрімко «звужуючись» і глобалізувавшись світ гостро потребував універсальний засіб комунікації між людьми, бізнес-структурами та державами – і в силу багатьох історичних причин таким засобом стала саме англійська мова. Її визначають такими термінами, як *lingua franca*, *bridge language*, *international English*, *World English*, *Global English*, хоча кожен з цих термінів має свою специфіку і відмінності. Наприклад, лінгва франка (італ. франкська мова) – мова-посередник, використовувана як засіб міжетнічного спілкування в певній сфері діяльності [1].

Історія знала приклади наступних інтернаціональних мов: латинська в Середні століття, французька мова як мова європейської дипломатії з XVII століття до середини XX століття, класична китайська для регіону Південно-Східної Азії (включаючи В'єтнам, Китай, Монголію, Корею, Японію) до початку XX століття, арабська як мова Арабського халіфату (733-1492), який тягнувся від кордонів Північної Індії та Китаю через Центральну Азію, Персію, Північну Африку до Іспанії та Португалії на заході.

Окреслимо сфери життя земної кулі, які сьогодні обслуговує англійська мова:

діяльність міжнародних організацій і конференцій (85% від їх загального числа використовують англійську мову, паралельно з цим 49% – французьку, близько 10% – арабську, іспанську та інші мови); публікація наукової та художньої літератури (англійською мовою публікується 28% всіх книг у світі, китайською – 13%, німецькою – 11%, французькою – 7,7%, російською – 4,7%); міжнародна банківська справа, економіка, торгівля і фінанси; реклама всесвітніх брендів; кіно, телебачення, радіомовлення, популярна музика; міжнародний туризм; міжнародне право; міжнародна безпека (мова авіаційного і морського сполучення); технології; інтернет-комунікація [2].

Інформаційні технології (Інтернет)

Більше 80% всієї інформації, що зберігається сьогодні в комп'ютерах, – англійською мовою. Сполучені Штати Америки – батьківщина самих передових інформаційних і комунікаційних винаходів у світі, і англійська мова – рідна мова так званого «глобального села» (*Global Village*). *Global Village* – термін канадського філолога і філософа Маршалла Маклюена, що став відомим завдяки книгам «Галактика Гутенберга. Становлення людини друкувальної» (1962) і «Розуміння медіа: зовнішні розширення людини» (1964). Метафорично цей вислів позначає Всесвітню мережу, але сьогодні цей термін широко вживається для позначення всієї земної кулі. Більш ніж 40 років тому автор описав, як земна куля стискається до розмірів села завдяки електронним технологіям. Стиснення фізичного простору, швидкість отримання глобальних новин, обміну або реакції на них. У 2005 році кількість користувачів Інтернету досягло одного мільярда людей. Згідно зі статистикою, 36% користувачів проживають в Азії і 24% в Європі. У Північній Америці, де в 1969 році від двох пов'язаних один з одним комп'ютерів зародилася Всесвітня мережа. До 2015 року кількість користувачів досягне двох мільярдів чоловік. Згідно економістам, експертам культури і політики, в XXI столітті нас чекає «нова ера» світового порядку [3].

Вісімдесят п'ять відсотків всіх міжнародних телефонних розмов відбуваються англійською мовою, також як і три чверті світової пошти і телеграм. Інструкції до комп'ютерних програм і самі програми часто бувають тільки англійською мовою. Колись мовою науки була німецька,

сьогодні 85% всіх наукових робіт публікуються спочатку англійською мовою. Більше половини світових технічних і наукових періодичних видань виходять англійською мовою. Інтернет не мислимий без англійської мови [2].

Навчання будь-якій мові є довгим процесом, який вимагає певних витрат, як розумових, так і фінансових. Хочете подорожувати і не відчувати себе білою вороною, а вільно спілкуватися з людьми різних національностей? Хочете стати студентом закордонного університету? Хочете престижну роботу з просуванням по кар'єрних сходах? А, може, ви бажаєте працювати закордоном? Порада одна – вивчайте англійську мову. Адже з часом ви все одно зрозумієте, що 75% світової листування здійснюється англійською, 80% інформації на комп'ютерах зберігається теж на цій мові, а більшість міжнародних документів, статей, літературних творів, інструкцій написано саме англійською. І ми ще не враховували кіноіндустрію і музичний олімп. Фільми американського виробництва міцно увійшли в наше життя, а будь-який поп-виконавець вважає престижним заспівати не менше однієї пісні англійською мовою [4].

Знання англійської мови в сучасному світі є своєрідним вікном у світ. Володіючи цією мовою міжнародного спілкування, ви зможете досягти поставлених цілей за допомогою нових можливостей. І ви обов'язково зрозумієте, що значення англійської мови не перебільшено.

Література

1. Винограй Ю. Распространение английского языка в современном мире [Электронный ресурс] / Ю. Винограй. – Режим доступа : <http://english-in-russia.ru/poleznye-stati/290/>
2. Ионина А.А. Global English: статистика и факты [Электронный ресурс] / А.А. Ионина. – Режим доступа : <http://www.km.ru/referats/335014-global-english-statistika-i-fakty/> .
3. Graddol D. The Future of English? A guide to forecasting the popularity of the English language in the 21 st century / D. Graddol. – London : British Council, 1997. – 64 p.
4. Kachru B.B. Standards, codification and sociolinguistic realism. The English language in the outercircle / B.B. Kachru, R. Quirk, H.G. Widdowson (eds.) // English in the World: Teaching and Learning the Language and Literatures. – Cambridge, 1985. – P. 11–30.

УДК 398.23(=111)(043)=111

Семівол Аделіна Олександрівна

ENGLISH AND AMERICAN HUMOR

British humour was shaped by the relative stability of British society, and carries a strong element of satire aimed at "the absurdity of everyday life". Themes include the class system and sexual taboos; common techniques include puns, innuendo and intellectual jokes.

A strong theme of sarcasm and self-deprecation, often with deadpan delivery, runs throughout British humour [2]. Humour may be used to bury emotions in a way that seems insensitive to other cultures [3]. Jokes are told about everything and almost no subject is taboo, though often a lack of subtlety when discussing controversial issues is considered crass.^[4] Many UK comedy TV shows typical of British humour have been internationally popular, and have been an important channel for the export and representation of British culture to the international audience.

Someone has said that American humour consists in overstatement and English humour in understatement. This judgement does not include everything, but so far as it goes it is not only accurate, but helps both to explain English humour and the frequently heard remark that the English are without it. I suppose one reason many ill-informed Americans say that Englishmen have no sense of humour is because the English do not indulge so commonly as we in boisterous jocularly, exaggeration, surprise and burlesque. The average Englishman does not see why a stranger should accost him with jocosity-many Englishmen do not see why a stranger should accost them at all. It is an excellent plan while travelling in England or anywhere in Europe never to speak first to an Englishman; let him open the conversation.

One of the chief differences between the average Englishman and American is in amiability, responsiveness, amenity. Americans are probably the most amiable people in the world, the most happy to respond to an exploratory remark, the most willing. I dare say it is partly a matter of climate. Our chronic sunshine makes us expansive and ebullient.

The English are the only people who seem to be amused by attacks on their country; does this show a sense of superiority that increases the rage of the critic? Or is it that their sense of humour extends even to that most sacred of all modern religions, the religion of nationalism?

The Irish are supposed to excel the English in humour; but it is a fact that English audiences in the

theatre are diverted by sarcastic attacks on the English, whereas it is physically dangerous to try a similar method on an Irish audience. The Irish patriot, *Katharine Tynan*, said that if she could only once succeed in enraging the English, she would feel that something might be accomplished. "But," said she, "I tell them at dinner parties the most outrageous things that are said against their country, and they all roar with laughter." Undue sensitiveness to attack betrays a feeling of insecurity.

Typical American humour is not subtle and ironical; it is made up largely of exaggeration and surprise-*Mark Twain* was a master of ending a sentence with something unexpected [4]. "I admire the serene assurance of those who have religious faith. It is wonderful to observe the calm confidence of a Christian with four aces." Anthony Hope, in his recent book *Memories and Notes*, says that when Mark made his first dinner speech in London before a distinguished audience, there was intense curiosity as to what he would say. He began with an unusually slow drawl. "Homer is dead, Shakespeare is dead and I am far from well."

Another true story (which I took pains to verify) happened during the early days of his married life, which synchronised with the beginnings of the telephone. Incredible as it may seem, Mrs. Clemens had not heard Mark swear, for during the engagement he had managed by superhuman efforts to refrain from what he called that noble art, and she did not dream of his oral efficiency. But one day, thinking he was alone, he started to use the telephone. (The *Paris Figaro* says that to get your telephone connexion is not an achievement; it is a career.) Mark, having difficulties, poured out a torrent of river profanity. He looked around and there was his wife, frozen with horror.

But she had heard that the way to cure a husband of profanity was for the wife to swear in his presence. So, in a cold, artificial voice, she said, "Blankety-Blank-Blank." Mark cried, "Darling, you know the words, but you don't know the tune!" Mark had a way of combining philosophy and humour. This is the gospel according to Mark Twain. "Live so that when you die even the undertaker will be sorry."

Literature

1. Felsch C. *Black Humour in British Advertisement* / Claudia Felsch. – Publ. Grin Verl., 2007.
2. *The Funny Side of the United Kingdom: Analysing British Humour with Special Regard to John Cleese and His Work* Page 5 Theo Tebbe. – Publ. Grin Verlag, 2008.
3. Bloxham A. British humour 'dictated by genetics' / A. Bloxham // *Daily Telegraph*. – 2008. – 10 Mar.
4. Pegg S. What are you laughing at? / S. Pegg // *The Guardian*. – 2007. – 10 Febr.

УДК: 811.111'37 (043)

Ситник Марина Сергіївна

СЕМАНТИЧЕСКИЕ ОСОБЕННОСТИ АНГЛИЙСКИХ ПРИЛАГАТЕЛЬНЫХ ОТНОШЕНИЯ

Семантика — это раздел лингвистики, изучающий смысловое значение единиц языка. Изучение семантической системы языка, ее функционирования — одна из важнейших, первостепенных задач языкознания. Единицей лексико-семантической системы языка, понимаемой в самом широком плане, является лексическое значение слова, которое является понятием сложным, многоплановым, получившим в лингвистических исследованиях неодинаковое толкование. Исследование семантической системы языка производится посредством выделения отдельных семантических полей различного объема: от лексико-семантических групп в пределах одной части речи и расширенных лексико-семантических полей, объединяющих семантически сходные слова разных знаменательных частей речи, до межуровневых семантических полей. Некоторые из лексико-семантических классов в настоящее время более или менее полно охарактеризованы, однако Гайсина Р.М. считает, что «отдельным классам не уделялось достаточно внимания» [2, с.3]. Так, исследователей привлекает такая часть речи как прилагательные, которые в большей степени были изучены в русском языке. Соколовская Ж.П. выделяет обширный семантический подкласс прилагательных, которые охватывают слова, обозначающие различные отношения: «констатация идеи отношения», «виды связей и отношений», «отношения, иерархия в ряду однородных, подобных» [3].

Прилагательные отношения в английском языке послужили объектом исследования в работе Вердиевой З.Н., в которой автор выделяет семантический признак рассматриваемого подкласса: «*standing in relationship or characterized by relation of whatever sort*» [1, с.45]. Понятие «отношение», согласно Вердиевой З.Н., предполагает существование более чем одного члена

отношения. Членами отношений, фиксируемых значениями прилагательных этого подкласса, могут быть предметы, действия, процессы, события. Свойства, проявляющиеся через отношение, не принадлежат ни одному из членов отношений в отдельности, а являются продуктом их взаимодействия, например, «отношения соответствия», «пространственные», «каузативные» и др. Семантические признаки, конкретизирующие тип отношения, определяют объединение на их основе лексико-семантических парадигм данного подкласса. В семантической структуре прилагательных данного подкласса, организованной по определенной схеме, первым стоит определенный признак подкласса – «*standing in relationship or characterized by relation of...*». За ним следует семантический признак «тип отношения», например, «сходство» (*similarity*), «причина» (*causation*) и т.д. Далее, как правило, идут семы, фиксирующие второй член отношения, и затем разного рода определители и смыслоразличительные признаки. В данном подклассе представлено несколько типов отношений и, соответственно, – такое же количество лексико-семантических групп, разных по уровню сложности структуры: «соответствие», «сходства», «причинно-следственные отношения» и др. [1, с. 45].

Литература

1. Вердиева З.Н. Семантические поля в современном английском языке. / Учеб. пос. для пед. инст. / Земфира Надировна Вердиева. — М.: "Высшая школа", 1986. — 120 с.
2. Гайсина Р.М. Лексико-семантическое поле глаголов отношения в современном русском языке. / Рейда Мергалиева Гайсина. — Саратов: Изд-во Саратовского гос. университета, 1981. – 195 с.
3. Соколовская Ж.П. Опыт системного описания семантических отношений в лексике (На материале русских имен прилагательных) / Автореф. дис. д-ра филол. наук. / Жанна Павловна Соколовская. — Киев, 1981. – 28 с.

УДК 811.111'373.72(043)

Старцева Валерія Степанівна

ПОХОДЖЕННЯ АНГЛІЙСЬКИХ ІДІОМ

Метою даної роботи є аналіз походження ряду англійських ідіом і пошук відповідних їм українських виразів. Для досягнення цієї мети перед нами стояли такі завдання: зібрати англійські ідіоми, виявити їх походження, знайти українські аналоги.

Ідіома (від грец. *idioma* - особливість, своєрідність) - це поєднання мовних одиниць, значення якого не збігається зі значенням складових його елементів. Оскільки більшість ідіом вживається переважно в розмовній мові, і не є характерною рисою для письмового варіанту або формальних ситуацій, ми можемо сказати, що ідіоми роблять нашу мову «живою», образною і барвистою, наближеною до мови корінних жителів. Для визначення джерел походження таких виразів використовуються факти мови, дані історії та етнографії, які відображають особливості життя народу. В англійській мові налічується більш ніж 15000 ідіом і в більшості випадків всі вони беруть свій початок з політики, економіки, історії, також Біблії та інших мов [1].

To face the music – розплачуватися за свої вчинки, розсоробувати кашу. Історія цієї ідіоми дуже проста і знаходить свій початок в Британській армії. Справа в тому, що кожен військовий суд супроводжувався грою військового оркестру, таким чином, обвинувачений, повинен був зустрітися *віч-на-віч* не тільки із звинуваченнями, але й зі звуками барабанів. Звідси й вираз: «зустріти музику» або *to face the music* [2].

To be in the black – одержати прибуток / **To be in the red** – нести збитки. Походження цих двох ідіом безпосередньо пов'язане з використанням червоних і чорних чорнил при складанні балансу. Підраховуючи заборгованості та доходи своїх клієнтів, бухгалтери виділяли червоним кольором перших, залишаючи в чорному кольорі других. Таким чином, червоний колір і зокрема вираз *to be in the red* став асоціюватися зі скрутним фінансовим становищем або наявністю боргів, у той час як *to be in the black* означало протилежне [5].

(Give / get) the cold shoulder – байдуже поставитись. Для того, щоб зрозуміти походження цієї ідіоми, нам доведеться трохи розібратися в тонкощах кулінарії. В англійській мові, слово *shoulder* крім звичного нам значення - «плече», має так само й інший переклад - «лопаткова частина м'ясної туші». Тепер уявіть, що в Англії бажаним гостям було прийнято подавати гаряче блюдо. Як же тоді вітали непрошених гостей? Англійці, мабуть, не могли собі дозволити залишити їх зовсім голодними, тому подавали їм холодну баранячу лопатку - *cold mutton shoulder* [2].

Wear one's heart on one's sleeve – не вміти стримувати емоції; душа нарозхрист. Цілком імовірно, що цей вираз знаходить своє відображення в середньовічній традиції лицарських турнірів. Вважається, що лицарі виявляли свою відданість дамі серця, зав'язуючи стрічку на рукаві, яку вона їм подарувала. Таким чином, вони буквально «носили серце на рукаві». Сьогодні ж ми використовуємо цю ідіому, говорячи про людину, яка відкрито показує свої емоції [2].

Big cheese – впливова персона, важлива людина, яка займає високу посаду. Вперше згадується у словнику сленгу (The Slang Dictionary by John Camden Hotten) від 1863 року. До 19 століття сир був досить дорогим продуктом і синонімом якості. Великий сир - це знак розкоші, варте уваги, високої якості [3].

True blue – бути відданим справі. Історично цей вираз використовувався для характеристики лояльного, відданого члена консервативної партії у Великобританії. Поступово обмежене вживання увійшло в повсякденну мову. Тепер вислів «true blue» використовують для характеристики будь-якої людини, маючи на увазі її відданість справі [5].

Baker's Dozen – «Чортова дюжина». До вислова «чортова дюжина» в англійській мові відповідає «дюжина булочника» (Baker's Dozen). Причина тому пояснюється англійцями з різних сторін. За першою версією в середньовічній Англії існувала одна особливість торгівлі, типова для булочників і торговців рибою. Роздрібним клієнтам вони продавали свій товар за вказаною ціною, та ось оптовим покупцям за кожну дюжину додавали один у подарунок, який і був замаскованою знижкою. Друга теорія переносить нас у XIII століття, коли вважалося, що булочники люблять недоважувати хліб. У 1266 навіть довелося вводити певні стандарти ваги на буханець, і за відхилення від цих правил винного могли цілий день протримати в колодках. Щоб уникнути непорозумінь булочники стали за кожну дюжину буханок додавати одну зайву [3].

To give / to receive a clean bill of health – бути здоровим. Для того, щоб зрозуміти яка історія пов'язана з цією ідіомою, треба для початку розібратися в тому, що ж таке Bill of Health або «карантинне / санітарне свідоцтво». Це документ, який в 19-му столітті повинен був отримати кожен корабель, перш ніж відправитися у плавання. Таким чином, «чисте санітарне свідоцтво» або clean bill of health, видавалося, якщо команда здорова, і ні на кораблі, ні в порту немає слідів інфекційних захворювань [2].

Crabs in the bucket – ні собі, ні людям. Ідіома описує ситуацію, коли людина хоче змінити себе на краще (наприклад, кинути курити або схуднути), а навколишнє оточення її не підтримує і навпаки, збиває з правильного шляху. Бере ідіома свій сенс з поведінки крабів у відрі. Як тільки один з них намагається «покинути компанію», вони чіпляються за нього і не дають йому ні єдиного шансу виповзти назовні. Цікавим є те, що, окремо, кожен краб зміг би легко вибратися з відра [4].

Find the bean in the cake – пощастити. Ідіома пов'язана з англійським звичаєм запікати біб в святковий пиріг; той, кому діставався шматок з бобом, оголошувався королем святкової вечері [5].

Good wine needs no bush – добрий товар хвалити не треба. За старим звичаєм трактирники вивішували гілки плюща на знак того, що в продажі є вино [6].

З даної роботи ми можемо зробити висновок, що вивчення даної теми є досить перспективною справою, бо англійська мова завжди розвивається, не стоїть на місці, і таким чином з'являються нові ідіоми і новий об'єкт дослідження. Оскільки розуміння та аналіз походження ідіом веде до більш глибокого осмислення культури країни досліджуваної мови, це допомагає в її вивченні та збагаченні лексики.

Література

1. Онлайн словник [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://vseslova.com.ua/>
2. Идиомы английского языка и их значение [Электронный ресурс] – Режим доступа: http://infourok.ru/idiomy_angliyskogo_yazyka_i_ih_znachenie.-474725.htm
3. Происхождение некоторых английских идиом [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://best-repetitor.jimdo.com/>
4. Defining everything [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://definithing.com/crabs-in-a-bucket/>
5. Idioms with plants. 1997–2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.englishclub.com/ref/Idioms/Plants/index.htm>

КАУЗАТИВНЫЕ ГЛАГОЛЫ В АНГЛИЙСКОМ ЯЗЫКЕ

Термином «каузация» обозначается причинно-следственная связь между двумя ситуациями (одна ситуация порождает другую), а термины «каузатив», «каузативный» относятся к языковым средствам выражения каузации в системе глагола. Следовательно, каузативность является одной из главных глагольных категорий. При этом она не только как грамматическая категория, но и как функционально-семантическая. Каузативные глаголы – наиболее универсальное средство выражения каузативных отношений. Л. Теньер подчеркивает, что их семантическая структура имеет разную степень сложности. По его мнению, это связано с тем, что в каузальную ситуацию входят пять обязательных смысловых компонентов, или констант: 1) организующая константа, обозначающая отношение каузации, она делает ситуацию каузативной; 2) субъект и 3) состояние антецедента (выражение местоимением, каузирующее состояние); 4) субъект и 5) состояние консеквента (на языке старых философов означает отношение консеквента к сказуемому) [1, с.259]. Однако данные константы каузальной ситуации не всегда полностью представлены в отдельной языковой единице.

Наиболее универсальным средством выражения каузативных отношений являются каузативные глаголы, семантическая структура которых имеет различную степень сложности. В зависимости от степени сложности Л. Теньер разделял все каузативные глаголы на две группы: 1) служебные каузативные глаголы, которые выражают только *организующую константу*. В английском языке эту функцию выполняют глаголы *let, get, make*. 2) знаменательные каузативные глаголы, чья семантическая структура сложнее, и, помимо организующей константы, они содержат также константу, обозначающую *способ каузации*. Эти глаголы также называются *инструментальными* – *order, ask, persuade*. Семантическая структура последнего включает категориальную сему «каузация» и дифференциальную сему «способа каузации» (организующая константы и состояние антецедента): *to persuade – to cause sb to do sth by being a good reason for doing it*. Дифференциальная сема также может означать терминальное состояние. Его выражают так называемые терминальные каузативные глаголы в английском языке – *frighten, shorten*. Есть и такие каузативные глаголы, семантическая структура которых содержит три константы – состояние антецедента, организующую константу и состояние консеквента, – например, глаголы *strangle, shoot* [1, с.259].

Сильницкий Г. Г. утверждал, что результатом *пермиссивной каузации* должно быть выполнение определенного действия объектом каузации или нахождение в определенном состоянии каузируемого лица при условии реализации интересов человека, на которого направлена каузация. При пермиссивной каузации первоисточником этих изменений является каузируемый субъект, и роль каузирующего субъекта сводится к допущению этих изменений или препятствованию им, например: *я разрешил ему прийти, я не впустил его, он не дал двери закрыться*.

Помимо глагола *let* центром пермиссивной каузативной конструкции могут являться другие глаголы с семантикой позволения *allow, agree to, permit, authorize* и т. п. Но в текстах газетных статей можно встретить случаи употребления потенциально пермиссивных глаголов в манипулятивных конструкциях, что вызвано наличием отрицания в структуре предиката [2, с.291].

Каузативные глаголы занимают особое место в системе языка. Будучи глаголами транзитивными, они, входя в эту группу, тем не менее, отличаются от собственно транзитивных. Объект при транзитивном глаголе обозначает предмет, характеристики которого не зависят от глагола-сказуемого; действие глагола, распространяясь на объект, не изменяет его качества или состояния. Другое отношение возникает между каузативным глаголом и его объектом: в результате оказанного на него воздействия предмет-объект либо исчезает, либо заново возникает, его качество или состояние может меняться в определённую сторону, объект может быть вынужден сам совершать какое-либо действие, то есть он не остаётся «равнодушным» к действию глагола и прямым образом зависит от него. Существует много споров по поводу целесообразности выделения так называемого *каузативного залога* и его использование в

применении к этому соотношению субъект/объект самого термина «залог». Одни лингвисты не считают это залогом, так как нет соотносимой контрастной структуры, подобно соотносимости актива – пассива. Кроме того, каузативное значение не всегда подкрепляется формой, так как в английском языке агентивный объект может отсутствовать. Одним из теоретических вопросов, связанных с каузативом, и является вопрос о соотношении каузатива и залога. Л. Теньер высказал мнение, что каузативный глагол (или сочетание) отличается от некаузативного только своей валентностью, но не значением, что каузативные морфемы (или вспомогательные глаголы) создают механизм повышения валентности, который он называет фактитивным или каузативным залогом. Он определяет каузативный залог как операцию, состоящую в увеличении числа актантов на единицу [1, с.259]. При решении вопроса о том, является ли каузатив залогом, можно исходить из определения залога, данного А.А. Холодовичем. Согласно этому определению, при залоговых преобразованиях набор единиц семантического уровня или участников ситуации, называемой глаголом, для каждого глагола остаётся постоянным, но меняется тип соответствия между единицами семантического уровня (субъектом, объектом, адресатом) и единицами синтаксического уровня – членами предложения [3, с.284].

Литература

1. Теньер Л. Основы структурного синтаксиса / Люсьен Теньер. – М.: Прогресс, 1988. – 656 с.
2. Сильницкий Г.Г. Семантические и валентностные классы английских каузативных глаголов: автореф. дис. доктора филологических наук / Георгий Георгиевич Сильницкий. – Л., 1974. – 43 с.
3. Холодович А. А. Проблемы грамматической теории / Александр Алексеевич Холодович. – Л.: Наука, 1979. – 304 с.

УДК 811.161.2'373.612.2(043)

Шурянська Катерина Олександрівна

МЕТАФОРИЧІ ФРАЗЕОЛОГІЧНІ ОДИНИЦІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Дані тези є спробою показати широкому науковому колові, що у фразеології будь-якої мови, зокрема, англійської, більшість фразеологізмів будується за допомогою метафоричного перенесення у порівнянні з метонімічним. Методологічною базою нашого дослідження вважатимемо праці О.В. Куніна, який показав, що аби яскраво прослідкувати метафоричні процеси в англійській фразеології, можна за основу обрати фразеологізми, які містять у своєму складі колоронім [5]. Наше завдання – з'ясувати який саме колоронім мається на увазі.

Значне місце в лінгвістичних дослідженнях займає фразеологія – розділ лексикології, у якому вивчаються семантичні, морфологічні, синтаксичні й стилістичні особливості фразеологізмів [3].

Фразеологічні одиниці представляють найбільш мальовничу й виразну частину словникового складу мови, що відображають звичаї, традиції народу, згадки про його історію, фольклор. Фразеологія, як стверджують лінгвісти, - найбільш демократична складова словника, узята із глибин мови народу [7].

Аналізуючи фразеологічний склад мови, О.В. Кунін дає таке визначення: “Фразеологічна одиниця - це стійке сполучення лексем із повністю або частково переосмисленим значенням” [6].

В. Д. Ужченко також вважає, що при утворенні фразеологічного значення особливо важлива роль метафоризації, яка спирається не тільки на семантику слів, що позначають відповідні категоріальні ознаки, але і на людський досвід, особливості сприйняття і уяви. Метафора і безпосередньо процес метафоризації нерозривно пов'язані з пізнавальною діяльністю людини. Вона відображає творче осмислення людиною навколишнього світу, в основі якого лежить досвід [7].

Я. А. Баран характеризує метафору як когнітивно-семантичне явище виходячи зі структурно-семантичного і асоціативно-когнітивного підходів. При метафоричному перенесенні однаково важливу роль відіграють як взаємовплив значень компонентів, так і результат ментального процесу, представлений нами як система знань [4].

На думку дослідника О. В. Куніна, найбільш розповсюдженим типом фразеологічного переосмислення є метафоричне. За його спостереженнями, цей тип переосмислення є "переносом найменування з одного денотата на інший, який асоціюється з ним на основі реальної або уявної схожості" [5]. Фразеологізми-метафори досить образні, і за висловом О. Ф Арсентьевої, метафора є "фактором створення образності". На думку дослідниці, ця група ФО найчисельніша

[3].

З метою з'ясування значення колороніма у складі метафоричних фразеологізмів, варто розглянути фраземи як вільні словосполучення. Адже, як зазначає І. В. Арнольд, "більшість фразеологізмів спочатку були вільними словосполученнями, заміна компонентів була для них природною" [2].

З колоронімом *black* в англійській мові існують такі метафоричні ФО як *devil is not so black as he is painted, there is a black sheep in every flock* та ін.

Виразно проступають наступні значення лексеми *black*:

- 1) поганий, страшний – *devil is not so black as he is painted* 'не такий він вже поганий, як його зображують', *to depict in black colours* 'представляти в поганому світлі', *to paint smth. black* 'показувати в найгірших тонах';
- 2) нещасливий, важкий – *to have a black year* 'чорний, нещасливий рік', *to have a black day* 'чорний день';
- 3) похмурий, поганий – *to have black looks* 'похмурі, несхвальні погляди', *to look black* 'мати незадоволений, похмурий, злий вигляд', *things look black* 'справи погані'.

У зазначених метафоричних ФО лексема *black* надає виразу негативного забарвлення. У даному випадку відіграє роль психологічне трактування чорного кольору, який у багатьох лінгвокультурах несе у собі відбиток смерті, скорботи, руйнування [3].

В деяких сталих висловах чорний колір зводиться до значення "меланхолійний". Наприклад, *the black dog* 'хандра, нудьга' та *the black dog is on ones back* 'нудитися'.

У фраземах *black art, black magic* 'чорна магія' та *black sheep* 'паршива вівця, негідник, нероба' назва кольору виражає щось зловісне, пов'язане з темними силами. Маючи аналогічне значення ФО *a black sheep* входить до складу прислів'їв *it is not a small flock that has not a black sheep* та *there is a black sheep in every flock*, що означають 'в сім'ї не без виродка'. Згідно з О. В. Кунініним, за старим англійським повір'ям, чорна вівця позначена печаттю диявола [6].

Інші фразеологізми-метафори з компонентом *black* також у своїх значеннях будуть містити 'темне', 'сумне' начало. Наприклад, *black beast* 'людина, яку ненавидять', *black ox has trod on his foot* 'його спіткало нещастя', *to look at the black side of things* 'дивитися песимістично' та ін.

В основі метафоричного переосмислення деяких інших фразеологізмів покладена схожість як за кольоровою ознакою, так і за характерною ознакою іншого компонента. В таких ФО семантика не обов'язково матиме негативний відтінок. У фразеологізмі *black eye* 'підбите око' лексема *eye* означає не саме око, а місце навколо нього, а *black* указує на кольорову ознаку (місце навколо ока набуває темного кольору). Подібно утворена і ФО *black wax* 'земля, що після дощу стає липкою'. Компонент *wax* містить значення 'липка речовина', а колоронім уточнює колір цієї речовини.

У фразеологізмах *black lie* 'навмисна брехня' та *black ingratitude* 'чорна невдячність' назва кольору вносить емоційне забарвлення.

В українській мові фразеологізм *чорна хмара збирається* має значення небезпеки, загрози, що наближається. В фразеологізмах *чорна заздрість, чорний ворон* колір несе в собі негативне значення.

Отже, як показує аналіз літературних джерел з проблеми, найбільш розповсюдженим типом фразеологічного переосмислення є метафоричне. Важливо зауважити, що фразеологізми-метафори, до складу яких входить колоронім *black*, не обов'язково мають негативний відтінок, він іноді указує на кольорову ознаку, але переважно за своєю семантикою несуть негативне емоційне забарвлення, фразеологізми-метафори з компонентом *black* також у своїх значеннях будуть містити 'темне', 'сумне'. Ця лексема є смислоутворювальною для даних фразеологізмів.

Таким чином, у роботі досліджено метафоричне перенесення у фразеологізмах, яке, як засвідчує емпіричний матеріал, має значну перевагу над метонімічним.

Література

1. Алефіренко М. Ф. Теоретичні питання фразеології / М. Ф. Алефіренко. - Харків: "Вища школа", 1987. - 134 с.
2. Арнольд И. В. Лексикология современного английского языка / И. В. Арнольд // (пособие для студентов английских отделений педагогических институтов). - М.: Издательство "Просвещение", 1986. - 346 с.

3. Арсентьева Е. Ф. Сопоставительный анализ фразеологических единиц / Е. Ф. Арсентьева - Казань: Изд-во Казанского ун-та, 1989. - 132 с.
4. Баран Я. А. Фразеологія у системі мови / Я. А. Баран. - Івано-Франківськ: Лілея-НВ, 1997. - 176 с.
5. Кунин А. В. Курс фразеологии современного английского языка / А. В. Кунин. - М.: Высшая школа, 1996. - 381с.
6. Кунин А. В. Большой англо-русский фразеологический словарь / А. В. Кунин. - М.: Высшая школа, 1970. - 343 с.
7. Ужченко В. Д. Народження і життя фразеологізму / В. Д. Ужченко - К.: "Радянська школа", 1988. - 278 с.

АНТОНИМИЯ КАК ЯЗЫКОВОЕ ЯВЛЕНИЕ

Следствием развития современного языкознания является более подробное исследование проблем смысловой структуры слова, а также системное изучение различных уровней языка, в число которых входит лексика. Ряд исследований последних десятилетий дают основания утверждать, что лексика, несмотря на значительное количество единиц и многомерный характер их отношений, представляет собой определенную систему. Однако не все категории этой системы изучены в достаточной мере. К числу таких категорий относится антонимия [1].

Антонимия, или же антонимические отношения, определяется как семантическая связь между словами, выражающими противоположные значения, то есть антонимами [2]. Являясь категорией лексико-семантической системы языка, антонимия представляет собой одну из языковых универсалий: она свойственна всем языкам, а ее единицы обнаруживают принципиально общую структуру противоположных значений и большое сходство в структурной и семантической классификации антонимов [3]. Логическую основу антонимии образуют несовместимые противоположные видовые понятия, входящие в объем соответствующего родового понятия [1].

Обычно антонимы определяются как «слова противоположные по значению», или как «слова с противоположными по отношению друг к другу значениями», или как «слова, диаметрально противоположные по концептуальному значению». Следует так же заметить, что антонимические отношения между словами возможны только при условии, если эти слова выражают качественный признак. Качественный признак обычно выражается словами, которые «обозначают явления, имеющие качественное, количественное, временное и пространственное значения» [2].

Антонимы в различных аспектах представляют собой настолько сложное и многогранное явление, что могут быть объектом целого ряда классификаций по разным основаниям [3]. Одной из самых популярных является классификация по структуре, то есть разделение на разнокоренные и однокоренные [2]. Оба этих типа широко распространены среди всех основных частей речи [3].

В разнокоренных антонимах противоположность значений выражается корневыми морфемами, что особенно заметно среди производных антонимичных слов [2], таких как русские *день – ночь, верх – низ, завтра – сегодня, север – юг, бодрствовать – спать, легкий – трудный, высокий – низкий*, немецкие *die Liebe (любовь) – der Hass (ненависть), der Frieden (мир) – der Krieg (война), gut (добрый) – böse (злой), der Anfang (начало) – das Ende (конец)* и множества других. Следует отметить, что антонимия разнокоренных слов как вид лексической парадигмы является наиболее изученным в лингвистике видом антонимических отношений [3].

Что касается однокоренных антонимов, то в этом случае противоположность значений выражается при помощи различных словообразовательных средств, преимущественно префиксов [3]: русские *революция – контрреволюция, друг – недруг, надземный – подземный, входит – выходит, закрыть, открыть*, немецкие *bekannt (известный) – unbekannt (неизвестный), geduldig (терпеливый) – ungeduldig (нетерпеливый), abhängen (снять) – aufhängen (повесить)*. Нередко встречаются антонимы, образованные при помощи суффиксов, как например, английские *useful (полезный) – useless (бесполезный)*. Особенностью словообразовательных антонимов является тот факт, что они включаются не только в лексическую, но и в словообразовательную систему [2].

Необходимо отдельно отметить многозначные слова, которые вступают в антонимические отношения в отдельных своих лексико-семантических вариантах, следовательно, могут образовывать антонимические пары с разными словами [3]. Сравним, например, русские антонимы *старый (достигший старости) – молодой (не достигший старости) и старый (долго бывший в употреблении) – новый (не бывший в употреблении)*; немецкие *schwer (тяжелый, сложный) – einfach (легкий, простой) и schwer (тяжелый по весу) – leicht (легкий по весу)*. При этом можно отдельно отметить, что многозначные слова могут находиться в антонимических отношениях лишь в одном или нескольких значениях, например слово *день* образует антонимическую пару со словом *ночь* только в номинативном значении, то есть *день (часть*

суток между утром и вечером) – ночь (часть суток между вечером и утром). Такие пары можно назвать частичными антонимами [3].

Но также многозначные слова могут быть противопоставлены друг другу во всех своих лексических значениях, то есть быть полными антонимами. Например, пара русских антонимов *север* (одна из четырех сторон света и направление, противоположное югу; местность, лежащая в этом направлении; местность с суровым, холодным климатом) – юг (одна из четырех сторон света и направление, противоположное северу; местность, лежащая в этом направлении; местность с теплым, жарким климатом). Полными антонимами также являются все однозначные слова, образующие антонимичные пары [3].

В системе многозначных слов существует такое явление как внутрисловная антонимия, или же энантиосемия, - смысловая противопоставленность лексико-семантических вариантов многозначного слова. Примером таких слов могут быть русские слова *бесценный* – *очень ценный*, *выше любой цены*; *неценный*, *малоценный* или *задуть* – *погасить огонь*, *дунув*; *разжечь*, *привести в действие* [3].

Антонимы могут также появляться в результате поляризации значений, т. е. расщепления прежнего нейтрального значения на два противоположных. Чаще всего это бывает при параллельном развитии тех же слов или корней в родственных языках, например латинское *hostis* – «враг», а русское *гость* и немецкое *der Gast* (*гость*) — «дружеский посетитель». Такая разница в значениях основывается на том, что первоначально в индоевропейских языках это слово означало «чужеземец»; у римлян в связи с их военной экспансией оно получило значение «враг», а у русских и немцев, имевших торговые связи, «чужеземный купец» и далее «дружеский посетитель» [4].

Краткий обзор антонимии наглядно демонстрирует, что данное языковое явление нуждается в дальнейшем исследовании, так как многие типы антонимов до сих пор остаются неизученными. Среди них истинные и ложные антонимы, контрарные и контрадикторные, соразмерные и несообразные, общезыковые и авторские [1]. При этом следует учитывать тот факт, что антонимия – это явление не исключительно лексическое [5], и следовательно, требует подробного изучения на всех уровнях языка.

Литература

1. Собинова Б. Б. Антонимия как языковое явление [Электронный ресурс] / Б. Б. Собинова // Молодой ученый. – 2014. – №4. – С. 1240-1243. – Режим доступа к журналу – <http://www.moluch.ru/archive/63/9842/>
2. Колесник Н.О. Антонимия как языковое явление: принципы и подходы [Электронный ресурс] / Н.О. Колесник // Педагогическое мастерство. – 2015. – Режим доступа к журналу - <https://www.pedm.ru/categories/3/articles/342>
3. Немченко В.Н. Введение в языкознание: учебник для вузов / В.Н. Немченко. – М.: Дрофа, 2008. – 703 [1] с.
4. Реформатский А.А. Введение в языкознание / А.А. Реформатский / Под редакцией В.А. Виноградова. – М.: Аспект Пресс, 1996. – 536 с.
5. Чурносова Т.Ф. Антонимия в именном словообразовании немецкого языка : автореф. дис. на получение науч. степени канд. фил. наук : спец. 10.02.04 «Германские языки» / Т.Ф. Чурносова. – Самара, 2004. – 156 с.

УДК 811.11

Авдеев Александр Викторович

АББРЕВИАЦИЯ В ТЕРМИНОЛОГИИ НЕМЕЦКОГО МАШИНОСТРОЕНИЯ

Основным компонентом научного стиля являются термины. В принципе замены термина эквивалентами и нетерминологической лексикой в специальном научном тексте недопустимы. Но, для удобства часто используется сокращенный вариант данного термина - аббревиатура.

В терминологии немецкого машиностроения довольно часто начала появляются аббревиатурная лексика, поскольку современный этап развития науки и техники требует более сжатых в общении средств номинации. Большинство новых терминов сложно произносить. В качестве терминов функционируют сложные слова с тремя, четырьмя, а иногда и большим количеством компонентов, например: *Diebstahlwarnanlage* – сигнализация; *Druckflüssigkeitsspeicher* – гидравлический аккумулятор; *Scheinwerferwaschanlage* – ерстройство чистки фары; и т. д.

Многокомпонентные термины важны с точки зрения выделения наиболее существенных признаков терминируемых понятий. Однако, при больших размерах, они становятся громоздкими как в печатных текстах, так и в устном общении между специалистами. Следовательно появляются новые обозначения, более короткие по сравнению с исходными. Часто употребляя данные сокращения, они становятся привычными для специалистов и начинают конкурировать с исходным термином, иногда даже вытесняя его из лексики.

Известный исследователь аббревиатур, филолог и палеограф Людвиг Траубе выделил аббревиатуру как «графический объект, при создании которого главную роль играет не произвольность, а стремление к сознательному упорядочиванию». Это определение выделяет несомненную системность создания аббревиатур, которая являлась образующим фактором при появлении данных лексем в современном немецком языке.

Е.С. Кубрякова объясняет аббревиацию как «процесс создания единиц вторичной номинации со статусом слова, который состоит в усечении любых линейных частей источника мотивации и который приводит в результате к появлению такого слова, которое в своей форме отражает какую-либо часть или части компонентов исходной единицы» [1, с. 71].

Что же стало причиной возникновения в языке сокращений. М. Д. Степанова и В. Фляйшер объясняют это бурным развитием современной науки и техники, потребностью в экономии времени. С другой стороны, аббревиация усложняет форму слова, создавая сложные структуры [2, с. 95–103].

На основе исследуемого материала можно сделать вывод, что в терминологии немецкого машиностроения нет сокращенных терминов, значения которых отличались бы от значений их полных форм.

В результате исследования терминологии немецкого машиностроения выявлено 216 сокращений. Среди аббревиатур выделяется особая форма сокращений – акронимия.

Под акронимами И.В. Арнольд понимает аббревиатуры, образованные из начальных букв или словосочетаний, произносимые как единое целое [3, с. 84].

Для изучения особенностей терминологии немецкого машиностроения с целью их дальнейшей систематизации была составлена выборка. Данная выборка была подготовлена путём сплошного просмотра ряда источников, а именно: монографий зарубежных и отечественных специалистов по исследуемой области знания, журнальных публикаций, лингвистических словарей и справочников. Анализ технических словарей и немецкоязычных научных текстов показал, что данные термины являются неотъемлемой частью терминологии немецкого машиностроения.

В выборку вошли наиболее употребительные термины.

Проведенный анализ показал, что буквенная аббревиация в терминологии немецкого машиностроения представлена четырьмя типами:

1. Однозначные сокращения: U (Umschalter) – переключатель; L (Leistung) – мощность; R (Radio) – радио.

2. Двухзначные сокращения: SK (Schaltkasten) – коробка передач; TW (Triebwerk) – привод; SR (Sommerreifen) - летняя резина.

3. Трёхзначные сокращения: SPS (Schubpferdestärke) – тяговая мощность в лошадиных силах; DZM (Drehzahlmesser) – тахометр; SWW (Scheinwerferwaschanlage) - Устройство чистки фары.

Количественный анализ показал, что наиболее продуктивными являются двух- и трёхзначные сокращения.

Характерной особенностью однозначных сокращений являются графическая омонимия и семантическая многозначность, например: S (Sender) – передатчик, S (Schub) – тяга, S (Sicherung) – предохранитель, S (Selbstkühlung) – естественное охлаждение.

В некоторых случаях акронимы схожи с общелитературной лексикой. В терминологии немецкого машиностроения некоторые акронимы схожи с общелитературной лексикой: Klima – (Klimaanlage) кондиционер; Digi (Digitales Soundsystem) - акустическая система; Navi – Navigationssystem (навигационная система (GPS)).

Исследование специальных текстов по машиностроению показало, что наряду с буквенной аббревиацией можно выделить следующие наиболее употребительные типы сокращений:

1. Сокращение первого элемента сложного термина при наличии полной формы основного

термина (неполная аббревиация): A-Parksystem (automatisches Parksystem) - система парковки; E-Verdeck (elektrisches Verdeck) - откидная крыша (кабриолет).

2. Инициальные сокращения, включающие слоговой компонент исходной формы: Masch (Maschinenbau) – машиностроение; Niveau (Niveauregulierung) – арматизатор; Akku (Akkumulator) – аккумулятор; BOSE (BOSE-Soundsystem) - аудио система.

3. Сложноусечённые термины, в которых каждый компонент является начальным усечением: NIROSTA (nicht rostender Stahl) – нержавеющая сталь; GAWA (Garagenwagen) - гаражное хранение.

4. Контрактуры – термины, образованные путем объединения начальных и конечных букв или элементов: kpl (komplett) – укомплектованный; Hzg (Heizung) – печка; Asp (Außenspiegel) – зеркало заднего вида.

В составе современной терминологии немецкого машиностроения присутствует большое количество новых терминов, образованных путем сокращения существующих сложных терминов и словосочетаний. Они передают как новые понятия, так и понятия, уже существующие в языке.

Проведённое исследование даёт возможность прогнозировать возможное дальнейшее развитие терминологии немецкого машиностроения. В связи с усовершенствованием научно-технической базы терминология машиностроения будет пополняться терминами, характеризующими всевозможные новые аспекты и ресурсы функционирования науки и техники.

В целом сокращения в терминологии немецкого машиностроения наглядно иллюстрируют экономию выразительных средств при сохранении информационного веса термина и могут служить материалом для наиболее распространенного способа словообразования в современном немецком языке – словосложения (участие сокращенных слов в словосложении).

Литература

1. Кубрякова Е. С. Что такое словообразование / Е. С. Кубрякова. – М: Наука, 1981. – 469 с.

2. Степанова М. Д. Теоретические основы словообразования в немецком языке / М. Д. Степанова, В. Фляйшер. – М, 1982. – 376 с.

3. Арнольд И. В. Семантическая структура слова в современном английском языке и методика его исследования / И. В. Арнольд. – Л: Просвещение, 1956. – 233 с.

УДК: 811.11-112

Бабич Изабелла Сергеевна

ЭТИМОЛОГИЯ НАЗВАНИЙ ГОРОДОВ ГЕРМАНИИ

Всему в окружающем нас мире дано название. Словами обозначены растения, насекомые, птицы и звери, горы и реки, океаны и моря, планеты, звёзды, галактики. Мы называем не только реальные объекты, но и придуманные, вымышленные, существующие не в действительности, а лишь в нашем воображении. Одни имена являются нарицательными (служат обобщёнными названиями предметов), другие – собственными (это индивидуальные наименования предметов). Очень часто нарицательные слова становятся именами собственными, но случается, что и собственные имена переходят в разряд имён нарицательных.

Целью исследования является изучение темы "История происхождения названия некоторых городов Германии", раскрытие исторических аспектов происхождения названий некоторых городов Германии, а также условия их формирования.

Ойконимика является одним из разделов топонимики – науки занимающейся изучением географических названий, их происхождением, смысловым значением, развитием, современным состоянием, написанием и произношением [1].

Германия – страна с обширной территорией (общей площадью 357 тыс. кв. км.), историческое прошлое которой очень сложное. Происхождение названий городов Германии принадлежит различным эпохам и языкам, является уникальным явлением не только в истории освоения Германии, но и в истории освоения человеком геопространства планеты в целом. В названии городов отражаются важнейшие этапы истории материальной и духовной культуры создавшего её народа, проявляются языковые закономерности. Названия немецких городов - памятники прошлого края и языка, отблески народной истории. Исчезают народы, но воспоминания о них остаются в названиях городов [2].

До настоящего времени исследованию происхождения названий немецких городов уделялось большое внимание. Происхождение названий немецких городов зависит от многих

факторов:

- *Ойконимы отражающие историю Германии.*

Город *Любек* был основан в XII веке на месте небольшого поселения славян-ободритов Буку, расположенного на лесистом заболоченном полуострове в междуречьи Траве и Вакенитца, носящем то же название, что и полуостров. Шестью километрами ниже по течению реки Траве, в месте впадения в неё речки Швартау, на маленьком узком полуострове с 7-8 веков н. э. располагался славянский торговый поселок и небольшая княжеская крепость Любице («любимая»), ставшая к концу 11 в. резиденцией ободридской династии Наконидов. Во время славянской междоусобицы славяне-язычники уничтожили правившую в Любице христианскую княжескую династию Наконидов, а Любице разорили и сожгли. Остатки горожан перебрались в Буку, под защиту остатков небольшого датско-славянского княжеского замка, и вместе с немецкими переселенцами-колонистами из района Рейна основали «новый» Любек. Полузабытое Любице, в конце XIX века вновь открытое археологами, историки нарекли «Старый Любек» (нем. Alt Lübeck).

Мюнстер в переводе «монастырь» и это свидетельствует о происхождении города. Мюнстер город земельного подчинения в Германии, в земле Северный Рейн-Вестфалия. Расположен на северо-западе Германии. История города охватывает более 1200 лет. Первоначальное поселение было основано в 793 году Карлом Великим, который приказал построить недалеко от своей резиденции монастырь. В 805 году - Мюнстеру дарован статус города.

- *Ойконимы основанные на географическом положении города.*

Дюссельдорф находится на западе Федеративной Республики Германия, в Рейнско-Рурском регионе, столица федеральной земли Северный Рейн-Вестфалия и резиденция земельного правительства округа Дюссельдорф. Город расположен на правом берегу Рейна в его нижнем течении, в месте впадения в него реки Дюссель.

Фленсбург - самый северный в Германии город земельного подчинения, расположен в земле Шлезвиг-Гольштейн. Фленсбург был основан предположительно в начале 13-го столетия в районе пересечения ведущей с запада на восток т. н. Фризской дороги и ведущей с севера на юг т. н. Воловией дороги и представлял собой маленькое торговое поселение, находящееся на восточном берегу Фленсбургского фьорда. По старинному преданию город был основан лекским рыцарем по имени Флено, который обосновался в районе теперешней церкви св. Иоанна и взимал пошлины. В 1284 Фленсбург получил от герцога Вальдемара IV городское право [2].

- *Ойконимы связанные с именами великих людей.*

Фаллерслебен – назван так в честь Августа Генриха Гофмана фон Фаллерслебен (нем. August Heinrich Hoffmann von Fallersleben, наст. имя Август Генрих Гофман, August Heinrich Hoffmann; 1798-1874) - немецкий германист, автор песен, в 1841 году на острове Хельголанд (тогда часть Великобритании) написал текст к Песне немцев.

Майнц - город в Германии, столица земли Рейнланд-Пфальц. Население 192 170 человек. Майнц («Mogontiacum») был в эпоху римлян регионом выдающегося значения. Свое начало город берет 2000 лет назад (13 год до н.э) с возникновения римского лагеря на Кестрихе. Тогдашнее название "Могонтиациум", имеет кельтские корни и связано с именем древнекельтского бога Могона [3].

- *Ойконимы связанные с развитием промышленности.*

Заале (от корня *sai- 'соль') - город обязан своим названием разработке соляных копей.

- *Ойконимы, отражающие растительный и животный мир.*

Берлин - столица Германии, самый большой город Германии, как по количеству населения, так и по площади. По одной версии, наименование «Берлин» (немецкое «Bär» — медведь) не имеет ничего общего с медведем, изображённым на сегодняшнем гербе города. Скорее всего это слово восходит к полабскому berl-/birl-, «болото» или к славянскому "берло" - скипетр. По другой версии, название происходит от славянского «бер» — медведь [4].

Штутгарт (от нем. Stutengarten — «конюшенный сад») — город в Германии, столица земли Баден-Вюртемберг, один из важнейших промышленных центров Германии, важный культурный центр Штутгарт. На самом деле, не кобылий сад, а конный завод: ок. 950 г на месте современного Штутгарта герцог Алеманнский Лютольф основал на этом месте конный завод.

Об этом до сих пор напоминает герб города: черный конь на желтом фоне.

- *Примеры славянских названий в Германии:*

Ратцебург – от Ратибор (рать - «войско», бор - «сосновый лес») упоминается еще со времен первых попыток покорения немцами этих земель.

Бранденбург – от Бранибор (брань - «битва», бор - «сосновый лес», либо «болотистый» (брани) бор).

Белиц — от слова «белый»

Альт-Мельн — от Старая Мельня (Мельница), на гербе города изображена мельница, тогда, как, по-немецки «мельница» это «Mühle», а не «Mölln», как указано в названии поселка. Таким образом «Мельн» в названии города это германизированное славянское «мельня».

Дрезден — возник из «дредяне» место, где люди живут в лесу

Лейпциг — Липск (от липа) ср. русский город Липецк. (существуют и другие варианты этимологии) [2].

Литература

1. Kharkivosvita [Электронный ресурс]. – Режим доступа к журналу <http://www.kharkivosvita.net.ua/files/udivitel'naja-etimologija.pdf>
2. Podgotovka [Электронный ресурс]. – Режим доступа к журналу <http://hoope.ru/podgotovka-k-ekzameni/istoriya-nazvanii-gorodov-germanii/>
3. Wikipedia. [Электронный ресурс]. – Режим доступа к журналу <https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9C%D0%B0%D0%B9%D0%BD%D1%86>
4. Wikipedia. [Электронный ресурс]. – Режим доступа к журналу <https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9C%D0%B0%D0%B9%D0%BD%D1%86>

УДК 811.11'373.45(043)

Брагина Виолетта Вадимовна

ГОТСКИЕ ЗАИМСТВОВАНИЯ В ЯЗЫКЕ СЛАВЯН

История германских языков представляет собой весьма сложную картину смещений и взаимодействий, а также схождения и расхождений. Памятники германской письменности свидетельствуют о сходстве всех германских языков, а существующие различия являются результатом изменений в условиях разобщенности племен – носителей германских языков.

Из всех восточногерманских племен наиболее полные сведения сохранились о готах. В начале 3 в. готы продвигаются на юг от Дуная до Днепра. В середине 3 в. готы совершают набеги на Римскую империю. Они объединяются в большие военные союзы для ведения походов на Балканы и в Малую Азию. Многочисленные набеги готов были приостановлены римским императором Клавдием II, который разгромил войско готов при городе Наиссе. Таким образом, готы осели в причерноморских степях в конце 2 в., где они разделились на остготов и вестготов [1,92-93]. В короткий срок им покорились обширные территории от Нижнего Дуная до Дона. В значительной степени эти успехи объясняются не военной мощью, а экономической системой готов, несущей в себе зачатки рыночных отношений.

Материальным носителем готской цивилизации в Причерноморье стала черняховская культура. Черняховская культура раскинулась на огромном пространстве лесостепной и причерноморской зон (в пределах современной Украины, Молдовы и Румынии) и была близка к культуре римских провинций. Потому она испытала сильное влияние Рима и вошла в состав так называемых провинциально-римских культур. В 258 г. готы захватили Крым. Крымские готы в течение многих столетий сохраняли свой язык. Лишь в 18 в. крымские готы окончательно растворились в местном населении. Расселившись на большой территории, готы в дальнейшем смешались с местным населением и постепенно исчезли с исторической арены. Выйдя в 4 в. н.э. с территории нынешней Украины в Западную Европу, готы стали предками многих народностей Европы (немцев, французов, англичан и др.). Нынешние английский и немецкий являются ключом к пониманию значений слов готских времен.

Количество славянских заимствований в германских языках незначительно по сравнению с количеством заимствованных германских слов в славянском. Политически и культурно превосходившие славян, готы оказали сильное влияние на материальную и духовную культуры первых.

Появление готской письменности связано с распространением среди готов христианства в 4 в. Первым готским христианским проповедником был Вульфила. Для распространения

христианства он создал готский алфавит и перевел Библию на готский язык. Предполагается, что буквы были заимствованы из греческого, латинского и рунического алфавитов [1,95]. Готский язык характеризуется единообразием форм и ограниченным числом фонетических, морфологических и лексических колебаний. Готы были среди первых германских племен, обратившихся к христианству, и поскольку они получили свою новую веру от греков, их церковная терминология подверглась влиянию греков. Позднее готская церковная терминология была принята другими германскими племенами, и в немецком все еще существуют несколько церковных терминов, отражающих свое греческое происхождение. Касательно готских заимствований, можно привести в пример два религиозных слова греческого происхождения, видимо они были заимствованы славянами от германских миссионеров: **cirky** - церковь, от старобаварского **kirko**, происшедшего от греческого **kyrialkon** и **popu** - священник, возможно от старогерманского **pfaffo**, происходящего от греческого **paras**.

Участие готского языка в языковых контактах прослеживается по наличию определенного пласта лексических заимствований из латыни и греческого. Многие из этих заимствований проникли в готский язык еще в дописьменную эпоху. К дописьменной эпохе относятся и некоторые заимствования из славянских языков. Заимствования из древнееврейского языка принадлежат эпохе перевода Библии и производились через посредство греческого и латинского языков. Наряду с другими восточногерманскими языками готский послужил источником лексических заимствований в славянские языки. Например, в раннюю группу готских заимствований входит ряд терминов, связанных с домашним хозяйством: **xyza** - дом, **hlevu** - конюшня, **hlebu** - хлеб, **bljudo** - блюдо, **kotilu** - (медный) котелок, **vino** - вино и **vinogradu** - виноградник. Также встречаются экономические термины: **dulgu** - долг, **lihva** - интерес, доход, ростовщичество, **leihve** - заем, **penedzi** - деньги, серебряные или медные монеты, от германского **pennings** - кусок металл, использовавшийся в качестве денег, родственное с английским **penny** и **myto** - налог, пошлина, сбор, дань, от старогерманского **muta**, **kupiti** - покупать, соответствующее готскому **kaupon**. Военные слова: **hosa** - набег от готского **hansa** - отряд воинов, **meci** - сабля от **mekeis** и **selmu** (старославянское шлемь, древнерусское шеломь) от готского **helm**, возможно относится к другому заимствованию, восходящему к **hulmu** - гора, холм.

У древних славян был довольно низкий культурный уровень, который отражается не только в находках предметов материальной культуры, обычаях и мифологии, но и в лексическом составе их языка. К примеру, в праславянском языке не было слов для выражения благодарности и понятия обязанности. Только когда славяне переселяются в бассейн Среднего Днепра, их западная, правобережная ветвь заимствует эти слова от готов. Украинские слова «дякувати» от др. герм. **panka** и «мусити», подобные которым имеются во всех западнославянских языках, имеют германское происхождение.

Менее заметным, но более важным было готское влияние на земледельческую традицию славян. Оно нашло отражение не только в их материальной культуре, но и в языке. Для демонстрации этого влияния были выбраны три слова: плуг, жёрнов и хлеб.

Плуг. В готском языке это слово представлено в виде **plogs**. На территории черняховского ареала найдено около четырех десятков железных наральников, и это число постоянно растет [2,326-328]. Черняховские наральники отличаются большим разнообразием; среди них попадаются экземпляры с чреслом, которые могли использоваться для поднятия степных черноземов. Импортный характер этих находок в киевской культуре очевиден. Проникновение в славянскую культуру плуга было большим шагом вперед. Экономическая отдача возросла, а кроме того появилась возможность обрабатывать новые типы земель, ранее для земледельца недоступные.

Жёрнов. Слово широко представлено в германских языках, форма наиболее близкая к общеславянской находится в готском: **gairnus** - мельница. Слово проникло в церковно-славянский язык: жерновъ осельский в значении «точильный камень». Именно такие жернова традиционно использовались при заточке инструмента и оружия. Практически на каждом черняховском поселении находят ручные жернова, либо их обломки [2,329]. В Восточной Европе сырье для жерновов (вулканический туф, метеоритный зювит) имелось лишь в нескольких местах, из чего следует, что их изготовление не могло быть рассредоточенным. И действительно, около села Жорнице в Винницкой области в месте выхода на поверхность

метеоритного камня-зювита обнаружен центр по производству жерновов, датируемый черняховским временем. Это значит, что жернова экспортировались в киевскую культуру готами [3,136]. До появления в Восточной Европе готов местное население повсеместно пользовалось зернотерками. Зернотерка по производительности уступает жёрнову в пять раз [4]. Само по себе проникновение жерновов в киевскую культуру не привело к большим изменениям, но отразило серьезные перемены в рационе славян.

Хлеб. Лингвисты сходятся во мнении о германских корнях слова «хлеб». П. Я. Черных – доктор филологических наук, провел всесторонний анализ этого слова и выяснил, что во всех славянских языках «хлеб» означает продукт, выпекаемый из муки. Все остальные значения вторичны [5,341]. В то же время не до конца выяснена связь «хлеба» со словами «хлебово», «хлебать», «хлюпать», «хлябь». Готское **hlaifs**, древневерхненемецкое **hleib**, англосаксонское **hlāf**, древнеисландское **hleifr** вероятно восходят к греческому **χλίβανος**-"клибанос": глиняная посуда для выпечки хлеба [6]. Один из возможных путей проникновения данного слова – через зону контактов готов и греков в Северном Причерноморье. Однако, ввиду плохой сохранности продуктов найти археологическое подтверждение хлеба в славянских культурах затруднительно. Зато имеются **χλίβανος**-"клибанос", которые археологи называют глиняными сковородами. Нельзя сказать, что славяне до появления готов не были знакомы с хлебом. Но это был специфический хлеб: пресные лепешки, испеченные на раскаленных камнях прямо в очаге. Они очень быстро черствели и потому получили в общеславянском языке название "корж".

На этих примерах видно, что готское влияние на славян распространялось за пределы простых культурных контактов и несло в себе системообразующие факторы. В киевской культуре под влиянием готов был осуществлен переход к пашенному земледелию. Происходит переход от подсеки к пашенному земледелию, традиционный для леса ячмень оттесняют на второй план просо и пшеница. В рационе возрастает роль хлеба и горячих каш и одновременно уменьшается доля мясо-молочных продуктов. В материальной культуре это нашло отражение в печах-каменках, жерновах, сковородах. Все это было бы невозможно без готов.

Исторические, археологические и лингвистические данные подтверждают многочисленные готские заимствования в славянских языках в силу политического давления и влияния с юга и северо-запада, что сделало невозможным самостоятельное развитие славянской культуры и ее утверждение. Лишь в последующие столетия, в период миграции, возможности славян развернулись в полную меру.

Литература

1. Арсеньева М. Г. Введение в германскую филологию: учеб. пособие / М. Г. Арсеньева, С. П. Балашова, Л. Н. Соловьева. – М.: "ГИС", 1998. – 314 с.
2. Бейдин Г. Новые находки орудий сельскохозяйственного назначения на памятниках черняховской культуры в Харьковской области/ Г. В. Бейдин, М. Н. Григорьянц, М. В. Любичев // Историко-археологический сборник Древности. – Харьков, 2005. – С. 326–331.
3. Обломский А.М. Ранние славяне в лесостепном Поднепровье и Подвинье/ Институт археологии АН СССР. М., 1991. С. 177.
4. О сырье и масштабах производства древнерусских жерновов с Ильнецкого месторождения [Электронный ресурс]. – // Восточноевропейский Археологический журнал. – 2001. – № 5. – Режим доступа: http://archaeology.kiev.ua/journal/050901/klimovsky_gurov.htm
5. Черных П. Я. Историко-этимологический словарь современного русского языка: в 2-х т.: 3-е изд., стереотип. – М.: Русский язык, 1999. – Т. 1. – 560 с.
6. Фасмер М. Этимологический словарь русского языка: в 4-х т.: пер. с нем. – 3-е изд., стереотип. – М.: Азбука-Терра, 1996. – Т. 1. – 576 с.

УДК 811.112.2.307(043)

Вознюк Светлана Валерьевна

ФЕНОМЕН КОННОТАЦИИ В НЕМЕЦКОМ ЯЗЫКЕ

Актуальность данной работы определяется в первую очередь растущим интересом к дополнительным значениям, сопровождающим денотацию лексических единиц в немецком языке.

Термин «коннотация» происходит от латинских слов *con* – вместе и *noto* – отмечаю. Исследование данного явления имеет длительную историю, предпринимались многочисленные

попытки дать конкретное и всеобъемлющее понятие термина «коннотация». Мы понимаем под коннотацией тип лексической информации, сопутствующей значению слова [1]. Коннотация включает дополнительные семантические или стилистические элементы, устойчиво связанные с основным значением в сознании носителей языка.

Ключевым компонентом в явлении коннотации является оценочность. Логически оценка включает следующие основные структурные элементы:

- объект, подвергаемый сравнению;
- объект, с которым производится сравнение;
- основание сравнения – общее свойство, относительно которого производится оценка, ее критерий;
- субъект оценки, индивид, часть социума, с точки зрения которого дается оценка [2].

Ю.Д. Апресян указывает, что «с одной стороны, коннотациями назывались «добавочные» (модальные, оценочные и эмоционально-экспрессивные) элементы лексических значений, включаемые непосредственно в толкование слова. С другой стороны, о коннотациях говорили тогда, когда имели в виду узаконенную в данной среде оценку вещи или иного объекта действительности, обозначенного данным словом, не входящую непосредственно в лексическое значение слова» [3].

Из вышесказанного следует, что коннотация является разновидностью так называемой прагматической информации, поскольку отражает не сами предметы и явления действительного мира, а отношение к ним, определенный взгляд на них. Это способ сознательного выражения ценностного отношения человека к действительности средствами языка.

Коннотативно маркированная лексика также хранит информацию о национальных верованиях, мифах, легендах, исторических событиях, приметах, ритуалах и обычаях.

Среди коннотативов различают следующие подвиды:

- димунитативы – слова, передающие субъективно-оценочное значение объекта и выраженные уменьшительными аффиксами;
- аугментативы – увеличительно-усиливающие слова или формы слов;
- пейоративы – слова и словосочетания, выражающие негативную оценку чего-либо или кого-либо, неодобрение, порицание, иронию или презрение.

В немецком языке коннотация достигается чаще всего посредством аффиксального метода, методом иносказания, стилистических синонимов, помогающих различить субъективную оценку к тому или иному предмету.

Например, с помощью таких уменьшительно-ласкательных суффиксов, как *-chen, -lein, -l(e), -el(e), -erl(e), -lin, -len, -la, -li, -i* (y) выражается позитивное либо негативное значение слова, в зависимости от контекста.

Нейтрально окрашенное слово *der Frosch* – лягушка может иметь несколько иное значение в предложении: «*Du meine liebe Fröschelein.*» – «Ты моя милая лягушечка». В данном случае оно служит в качестве ласкательного прозвища. Если же сказать «*Ich lache dieses Männlein aus.*» – «Я смеюсь над этим мужчинкой», становится очевидным некоторое пренебрежение. Можно выделить следующие подобные примеры: *das Haus* – дом, *das Häusel* – домик; *die Maid* – дева, *das Mädchen* – девочка; *die Ente* – утка, *das Entlein* – уточка; *Hans* – Hansi (имя собственное).

В контексте некоторые слова, ранее лексически никак не связанные, могут нести смысловозначительную, ключевую роль. К примеру, при определенных обстоятельствах *врача* называют денотативным словом *der Arzt*, а в других случаях встречаются слова *der Quacksalber* – шарлатан, *der Onkel Doktor* – дядя доктор или *der Halbgott in Weiß* – полубог в белом.

В заключение мы можем сказать о том, что постоянным компонентом коннотации в немецком языке является субъективная оценка, определяющим фактором которой в большинстве случаев выступает контекстная ситуация. Изучение феномена коннотации считается плодотворным, так как это позволит узнать особенности менталитета немецкоязычных стран, составить более ясный и точный отчет о немецкоязычной картине мира.

Литература

1. Чернявская Е. А. Оценка и оценочность в языке художественной речи / Е.А. Чернявская. – Орел, 2001. – 235 с.
2. Ивин А.А. Основания логики оценок / А.А. Ивин. – М.: Из-во МГУ, 1970. – 230 с.
3. Апресян Ю.Д. Коннотации как часть прагматики слова / Ю.Д. Апресян. – М.: Школа «Языки русской культуры», 1995. – Т. 2. – 766 с.

УДК [811.112.2+811.161.2]’366.58(043)=112.2

Sajez Daryna Igoriwna

ZEITFORMEN IM DEUTSCHEN UND UKRAINISCHEN

Das Problem der Zeitvorstellung in verschiedenen Kulturen ist mit der Frage verknüpft, ob die Zeitvorstellung erst durch eine spezielle Anschauung im menschlichen Bewusstsein „erschaffen“ wird oder unabhängig davon objektiv gegeben ist [1].

Die absolute Zeit existiert in drei Formen: Präsens, Vergangenheit und Zukunft.

Der Begriff der Zeit läßt sich nicht in eine einfache, lineare Definition fassen. Es existiert vielmehr eine Reihe von Zeitkonzepten, sowohl auf der Mikroebene des Individuums als auch auf der Makroebene von Gesellschaften. Dieser Sachverhalt soll nun veranschaulicht werden [1].

In früheren Gesellschaften findet hauptsächlich passive Zeitbestimmung statt und besteht heute zum Teil noch fort. Beim passiven Zeitbestimmen wird den Müßen sofort nachgegeben: man isst, wenn man Hunger hat, und legt sich schlafen, wenn man müde ist. Aktiver wird die Zeitbestimmung mit Beginn des Ackerbaus. In modernen Gesellschaften werden Menschen dazu gezwungen, ihre biologische Uhr an einer sozialen Uhr auszurichten und so zu disziplinieren, ringe spricht man von der sozialen, biologischen, astronomischen Zeit sowie linguistischen Zeit. Die Bedeutung der letzteren für die Sprachwissenschaft keinem Zweifel. Die Kategorie der Temporalität wird als zentrale in einer Sprache gesehen. Das Begreifen dieses Phänomens in Formen der absoluten relativen Zeiten.

Die Idee der absoluten Zeit basiert auf dem Gedanken von Isaac Newton. Der große Vorteil von Newtons Auffassung ist die Möglichkeit, Zeit unabhängig von einem realen Bezugspunkt und ohne konkreten Beobachter beschreiben zu können. Jede Veränderung kann als eine Bewegung von Ereignissen von der Zukunft zur Gegenwart in die Vergangenheit beschrieben werden. Diese Veränderungen seien aber weder Teil der Ereignisse, eine Relation zwischen ihnen [2].

Die Zeit als ein linguistisches Phänomen kann von verschiedenen Seiten erforscht werden: kognitive Beschreibung geht davon aus, dass Zeitwahrnehmung ein unscharfer Sammelbegriff für Zeitgefühl, Zeitsinn, Gleichzeitigkeit oder Nacheinander, subjektive Zeit oder Zeitqualität sei. Für den Sprachkulturellen ist es wichtig, kulturabhängige Unterschiede im Zeitempfinden festzustellen.

Die vergleichenden Analysen der Zeitformen im Deutschen und Ukrainischen zeigen uns, dass sich ihre Unterschiede sowohl auf dem Gebiet der Bedeutung und Formbildungsweise, als auch im Gebrauch äußern. Im Ukrainischen bildet die Opposition der Formen vor allem die aktionsartmäßige Gegenüberstellung: Vollzug angezeigt/Vollzug nicht angezeigt. Dabei kommen absolute und relative Zeit nicht in Frage. Im Deutschen sind die Zeitformen vorwiegend analytisch gebildet. Ihrer Bildung zu Grunde liegt das Modell „Hilfsverb *werden* + eine Infinitivform“. Diese Form entwickelte sich aus einer Konstruktion mit aktioneller Bedeutung. Es ist zu betonen, dass ihre Konkurrenzformen die Konstruktionen mit Modalverben und anderen Aktionsverben waren [2].

Das Ukrainische hat zwei synthetische Formen und eine analytische Form. Das Hilfsverb steht dabei in der Zukunftsform. Es ist auffallend, dass es die zentrale Rolle beim Zukunftsbezug spielt und der Infinitiv die lexikale Bedeutung ausdrückt. Im Deutschen bildet die grammatische Bedeutung die ganze Konstruktion und das Hilfsverb tritt als Träger der Bedeutung des Numerus und der Person auf. Die Problematik im Bereich der deutschen Zukunftsformen liegt darin, dass beiden Formen die modale Bedeutung als obligatorisch und die temporale als zusätzliche zugeschrieben wird. In einigen Grammatiken werden beide Formen dadurch aus dem Tempussystem ausgeschlossen [3].

Das, was wir „Zeit“ nennen, ist ein oft recht komplexes Netzwerk von Beziehungen und das Bestimmen von Zeit stellt im Wesentlichen eine Synthese, eine integrierende Tätigkeit dar. Ihr Begreifen vollzieht sich in einer Sprache nach bestimmten Regeln. Die Verflechtung von universalen und spezifischen Mechanismen bildet die Eigenart der Sprache.

Literatur

1. Die Zeit in verschiedenen Kulturen [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.hausarbeiten.de/faecher/vorschau/100285.html>
2. Philosophie der Zeit, die freie Enzyklopädie [Электронный ресурс] – Режим доступа:

УДК 811.112.2`373.23(043)=112

Kowalenkova Katerina Igoriwna

NOMINATIVE ETHNONYMISCHE BEZIEHUNGEN IM DEUTSCHEN

Ein Ethnonym ist der Name eines Volkes oder einer ethnischen Gruppe. Das Ethnonym ist einer der wesentlichen Bestandteile der Identität einer Volksgruppe und daher ein Grundpfeiler der Ethnizitätsforschung. Unterscheidet man die Makroethnonyme und die Mikroethnonyme. Die Makroethnonyme sind der Titel der großen Völker oder ethnisch der Gemeinschaft, manchmal versteht man erweiternd und aufnehmend genetisch die ungleichartigen Völker, z.B. "die Russen", "die Amerikaner", "die Araber", "die Chinesen", und die Mikroethnonyme sind die Bezeichnung der kleinen ethnischen Gruppen oder der Stammtitel, z.B. «Kriwitschi», «Petschenegen» usw.

In diesem Zusammenhang wollen wir die Etymologie und die Geschichte der Entwicklung der Bedeutung des Wortes erörtern. Das gilt als das **Ziel** unserer Forschungsarbeit.

Nach M.Fasmer, altrussisch „нѣмьць“ - "der Mensch, der unklar sagt, ist es" unverständlich; "der Ausländer", нѣмьчинь, "der Deutsche, ein beliebiger Ausländer"[1]. In dieser Bedeutung trifft sich das Wort in den altrussischen Dokumenten wenigstens schon vom XII. Jahrhundert. Es ist interessant, dass das Ethnonyme "нѣмьчинь" nicht die einfach deutschsprachigen Völker - die Deutschen, die Schweden, die Dänen, aber jeder Ausländer der westeuropäischen Herkunft bezeichnet wurden [2].

Das urslawische Wort нѣмьсь (der Fremdling) ist von нѣмь (stumm), unfähig gebildet, auf der klaren Sprache zu sagen. In den Akten die archäographisch Expeditionen des 1588 Jahres erstreckt das Ethnonym sich "der Deutsche" auf Engländer, Schotten, Venezianer, Holländer und andere Völker Europas [3].

Die Wurzel wird in vielen slawischen Sprachen für die Bezeichnung des Staates der Deutschen, ihres Selbsttitels und des Titels ihrer Sprache verwendet: der Deutsche/nemski — bulgarisch, n_mezka/nimez — ukrainisch, nemecký/nemčina — slowakisch, usw. Eine der Theorien der Herkunft solchen Titels bezieht sich auf den deutschen Stamm von Nemeten [4].

In den byzantinischen Quellen wird die Bezeichnung der Bewohner Bayerns (und, breiter, Deutschlands) mit einem Wort «немиции» vom X. Jh. (das Traktat De cerimoniis) fixiert. Offenbar, diese altertümlichste Erwähnung das Ethnonym.

Das deutsche Wort Deutsche stammt von althochdeutschen „diutisc“ (von diot bedeutet, was "das Volk"), das in der Wortverbindung «die Volkssprache» verwendet wurde, wie das Deutsche nannten [6]. Das Wort „diutscher“ ist im Sinne eines Vertreters des deutschen Volkes in die mittelhochdeutschen Sprache in der zweiten Hälfte des XII Jahrhunderts erschienen [6]. Die Wurzel wurde in vielen modernen germanischen und einigen Sprachen Südostasiens gefestigt: färöer-, dänisch, niederländisch, schwedisch, japanisch, koreanisch und anderer.

In anderen Sprachen sind andere Wurzeln verbreitet. Die lateinische Wurzel „german“ wird für die Bezeichnung der Deutschen und des Deutschen in der englischen Sprache (Germany, German), indonesisch (Jerman, Jerman), rumänisch (Germania, germana) und in anderen Sprachen angewendet. Im Russischen wird die Wurzel nur im Titel des Landes (Deutschland) angewendet, während der Titel der Sprache und die Bestimmung "deutsch" von slawischen «нѣмьць» gebildet sind.

In anderen Sprachen werden die Wurzeln vom Titel des deutschen Volkes von Alemannen verwendet. In der Mehrheit sind es romanische Sprachen: französisch (allemand), portugiesisch (alemão), spanisch (alemán) und andere. Die weniger verbreiteten Wurzeln des Ethnonyms, die von den Titeln anderer deutscher Stämme geschehen: saksa — vom Stamm der Saxophone (im Estnischen), bawerski — vom Stamm der Bayern (in den sorbischen Sprachen).

Es sei betont, dass es bei den östlichen Slawen und Balten für die Bezeichnung „Germanen“ der Terminus «тевтоны», von der lateinischen Benennung der deutschen Stämme «Teutoni» auch bei Kimbern verwendet wurde. Er benannte den Teutonischen Orden (offiziell benannt — «der Teutonischen Klostersgemeinschaft der Kirche Heiliger Marija Ijerussalimski»), es ist nicht das Selbsttitel, so nannte man nur die Bewohner des Großen Fürstentums Litauens, Polens und die Stämme von Balten.

Die Grundlagen für das deutsche Volk haben solche deutschen Stämme, wie Alemannen, Bayern, Franken, Sachsen, Langobarden, Markomannen, Goten, Schwaben und andere, besiedelt im Mittelalter

auf dem Territorium heutigen Deutschlands, gebildet.

Lange Zeit war Deutschland feudal fragmentiert, deshalb bisher es da viele gebietliche Eigenbezeichnungen gibt — Schwaben, Bayern, Sachsen, und so weiter. Eine entscheidende Rolle hat in der Vereinigung der Nation, am stärksten in der zweiten Hälfte des XIX Jahrhunderts der deutsche Staat Preußen gespielt. Die deutsche Nation wurde schließlich nach der Wiedervereinigung im Jahr 1871 gebildet.

Die Deutschen haben wohl die meisten Namen, die in verschiedenen Zeiten und bei verschiedenen Völkern, die Sie waren und bekannt unter verschiedenen Namen sind: Deutsche, Tedeschi, Alemannen, Goten, Franken, Teutonen, Schwaben. So nennen Finnen die Deutschen - Sachsen, die Italiener – Tedeschi und so weiter.

Was das ukrainisch «Німеччина» oder «німці» anbetrifft, so wird angenommen, dass dieser Name in den slawischen Sprachen von dem Wort «stumm» abgeleitet wird. So nannten angeblich die Menschen, die nicht in der Sprache der slawischen Völker sprachen, und nicht nur der deutschen, sondern auch in den Sprachen der anderen westlichen Europäer.

Literatur

1. Фасмер М. Этимологический словарь русского языка: В 4-х т.: Пер. с нем. –3-е изд. Т. 3. / М. Фасмер. – М.: Азбука-Терра, 1996. – 832 [62] с.
2. Максимов С.В. Год на Севере / С. В. Максимов. –Архангельск: Сев. Зап., 1984. – 286 с.
3. Белобородова И. Н. Этноним «немец» в России: культурно-политологический аспект // Общественные науки и современность [Электронный ресурс] / И. Н. Белобородова // Молодой ученый. – 2000. – №2. – С. 96–102. – Режим доступа к журналу - <http://ecsocman.hse.ru/data/138/660/1231/010bELOBORODOWAx20i.n..pdf>
4. Denkschriften, Band 15. Österreichische Akademie der Wissenschaften. Philosophisch-Historische Klasse / Wien: Helfried, 1990. – S. 15–26
5. Lexer M. Mittelhochdeutsches Handwörterbuch / M. Lexer. –Leipzig: Hirzel, 1879. –253 s.

УДК 811.112.2`373.45(043) =112.2

Kotscherzat Kateryna Sergijivna

DIE ANGLIZISMEN IN DER DEUTSCHEN SPRACHE

Die Sprache entwickelt sich zeitgleich mit der intensive Entwicklung der Globalisierung und Sozialisation. Die Globalisierung hat großer Bedeutung für das wirtschaftliche, politische, ökologische, soziale Leben, so die Verwendung der Englisch Sprache gute Auswahl ist. Da Englisch in vielen Bereichen führende Sprache ist, werden viele Wörter vom Englischen ins Deutsche auch in der Zukunft übernommen.

Aktualität – ist die Nachfrage und das Interesse vieler Wissenschaftler über den Einfluss die Anglizismen an die deutsche Sprache, Kultur und Leben im Allgemeinen.

Zielsetzung – ist die Bestimmung des Grundes und Grades des Einflusses der englische Sprache ins Deutsche.

So, Anglizismen – sind englische Wörter oder Äußerungen, die in Deutsch benutzen. Englische Sprache bereichert Deutsch mit zahlreiche Synonyme und neue Begriffe, Konzepten. "*Denglisch*"– ist die globale Mischung Deutsche Sprache mit Englische Sprache.

Die Sprachwissenschaftler nennen eine Reihe von Gründen für das Eindringen der englischen Wörter und Sätze auf den deutschen Wortschatz [1]:

1. Der erste Grund ist die Außenpolitik, außenwirtschaftlichen Beziehungen zwischen beiden Ländern. Auf diese Weise, beeinflussen die Begebenheiten in einem Land (der Krieg, der Revolution, die neue politische Regime) auf politisches Leben in anderem Land. Und, darum entstehen die neue Wörter, Sätze im deutschen Wortschatz.

2. Der zweite Grund ist die umfangreiche Nutzung von Anglizismen in verschiedenen Bereiche von Tätigkeiten, vor allem im Sport, Musik, Wirtschaft und Technik. Zum Beispiel: «*Fan*», «*Match*», «*Job*», «*Team*», «*Computer*», «*Know-how*», «*Holding*» und so weiter. Die neue Ausdrücke entstehen in diesem Bereichen, z.B. «*Probleme managen*», «*Vorbestellungen cancel*», «*Preise scannen*».

3. Der dritte Grund ist die Abwesenheit der exakten Übersetzung der Objekte, Konzepte in der deutschen Sprache oder die Erhältlichkeit von deutschen Wörtern, mit langen Phrasen oder ganze Sätze geschrieben. Solche Ausdrücke sind unbequem in der Kommunikation im täglichen Leben. Zum Beispiel: das Konzept der «*Manager*» kann in deutscher Sprache erklärt werden nur der einzige Weg

«mit weitgehender Verfügungsgewalt und Entscheidungsbefugnis ausgestattete leitende Persönlichkeit eines Grossunternehmens».

4. Der vierte Grund ist die Überlegenheit der englischen Wortschatz des deutschen Wortschatzes. Es ist auch bekannt, dass der englischen Wortschatz etwa 700.000 lexikalischen Einheiten hat. Deutsches Lexikon hat nur etwa 400 000 Wörter.

5. Der fünfte Grund ist das Streben zu kurzen Wörtern im gesprochenen und geschriebenen Sprachstil. Viele englische Wörter sind leichter und bequemer als das deutsche im täglichen Leben. Zum Beispiel: «Trucker» (2 Silben und 7 Buchstaben) – «Lastwagenfahrer» (5 Silben und 15 Buchstaben); «Jointventure» (5 Silben und 12 Buchstaben) – «Gemeinschaftsunternehmen» (7 Silben und 24 Buchstaben); «Management» (3 Silben und 10 Buchstaben) – «Unternehmensleitungen» (7 Silben und 21 Buchstaben) [2].

Die Vorteile der Verwendung von Anglizismen: 1) im öffentlichen Leben benutzen, viele Jugendliche in ihrer Sprache sehr viele Anglizismen, denn durch die künstlerische Darstellung der „Mehrsprachigkeit“ bekunden sie das Gefühl der Achtung, der Modernität und die symbolische Internationalität. 2) Ein weiterer Vorteil der Benutzung von Anglizismen ist der Zeitökonomie. Beim SMS schreiben können diese Verkürzungen verwendet werden und somit an Zeichen gewonnen werden zum Beispiel «10MIN2LATE» statt «Verspäte mich um 10 Minuten». 3) Zudem setzen sich Anglizismen auch in dem Bereich der Mode und des gesellschaftlichen Lebens (Werbung, Zeitschriften, Mode, Klub), auch in Politik, Wissenschaft und Handel. Anglizismen zeichnen sich durch ihre Auffälligkeit, Bildhaftigkeit und durch die Möglichkeiten der Wortspiele aus [4].

Was für die Nachteile der Verwendung von Anglizismen. Viele Menschen, besonders von der älteren Generation, verstanden diese Wörter nicht. Zum Beispiel würde ein Pensionär «2G4U» (*to good for you*) ist nicht klar. Es gibt andere Probleme. Wegen der vielen Anglizismen und Amerikanismen ist die deutsche Sprache unverständlich. Die Sprache von Goethe, Schiller, Heine kann einfach aussterben. Man muss statt englischer Wörter deutsche Entsprechungen versuchen gebrauchen. Auch man muss die Deutsche Gesellschaft und die Zentren erstellen. Dort wird die Deutsche Sprache, Literatur und Kultur entwickelt. Auch muss man die Konferenzen und die Wettbewerbe auf deutsche Sprache durchführen. Es fördert die Popularisierung der deutschen Sprache in der Wissenschaft. In Glasow arbeiten jetzt die Vereine der deutschen Gesellschaft: der Klub des Sprachenlernens, die Jugendlichen Russlandsdeutschen. In der Gesellschaft bemerken alle deutschen Feiertage, existiert es die Gruppe, die die deutschen Lieder in den traditionellen deutschen Anzügen singt. So sparen die Jugendliche die Traditionen der deutschen Kultur auf [3].

So, Sprache ist kein statisches Phänomen, als sie lebendig ist und immer verändert sich mit der Gesellschaft. Viele Anleihen aus der englischen Sprache vorhanden im verschiedenen Bereichen und im öffentlichen Leben der deutschen Gesellschaft. Der Presse ist die wichtigste Quelle von der englischen Wörtern, weil nämlich die Presse den aktuellen Stand des wirtschaftlichen, politischen und sozialen Lebens zeigt, wo Englisch die Kommunikationssprache ist. Englische Sprache hat einen großen Einfluss auf die Gesellschaft, Kultur, Mode in vielen Ländern und Deutschland ist keine Ausnahme.

Literatur

1. Broder C. Zur Rezeption von Anglizismen im Deutschen, Germanische Linguistik / C. Broder. – München: P. Braun, 1981. – 114 S.

2. Großwörterbuch Deutsch als Fremdsprache. – Berlin: Langenscheidt, 2003. – 1312 S.

3. Anglizismen im Deutschen [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://lars-thielemann.de/>

4. Что такое Denglish или на каком языке говорит современная Германия? [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.lingvoprogress.ru>

УДК 811.112.2'373.45(043)=112.2

Lyssokobylka Kateryna Wiktorivna

FRANZÖSISCHE ENTLEHNUNGEN IM DEUTSCHEN

Aktualität: die Forschung der Französischen Lehnwörter in der deutschen Sprache, die ein integraler Bestandteil der Sprache gibt, und stellen eine der drängendsten und kontroversen Themen der modernen Lexikologie. Diese Arbeit trägt dazu bei zur Lösung des Problems der Bestimmung der Art und der Hauptmerkmale der suchtes Phänomen.

Das Ziel dieser Arbeit – Studium von der Französischen-Lehnwörter in Deutsch, um zu beweisen,

dass Französisch einen großen Einfluss auf die deutsche Sprache hatte.

Die Entlehnung, ist ein Prozess, in dem die Sprache angezeigt wird, und fixiert ein Element der Fremdsprache (vor allem ein sinnvolles Wort oder Morphem). Entlehnung – ein integraler Bestandteil des Prozesses der historischen Wandel und die Funktionsweise der Sprache, eine der Hauptquellen der Nachschub Wortschatz. Lehnwörter spiegeln die Tatsachen der ethnischen Kontakt, sozialen, wirtschaftlichen und kulturellen Beziehungen zwischen den Sprachgruppen. Zum Beispiel in der deutschen Sprache hat ein riesiges Reservoir von alten lateinischen Kreditaufnahmen zu verschiedenen Themenbereichen zusammen. Zum Beispiel das deutsche Wort „Arzt“ kommt aus dem Lateinischen „Archiater“. Entlehnung können direkt oder indirekt sein. Es gibt Lehnwörter mit einer sehr langen und komplexen Geschichte. [3, s.100]

Um eine Entlehnung, die aus einer Fremdsprache Wort kam, sollten einen Fuß in ihre neue Sprache zu gewinnen und dauerhaft in sein Vokabular zu werden.

Wenn Entlehnung passt Worte an die phonologische System der Entlehnung Sprache, das heißt, dass die Abwesenheit der Töne mit den engsten ersetzt. Diese Anpassung kann nach und nach auf, manchmal bleiben Fremdwörter für einige Zeit in ihre Aussprache der Laute in der Sprache nicht – wie zum Beispiel von der Französisch geliehen, Deutsche Wörter Chance, Restorant (beide Worte "in der Französisch-Weise" ausgesprochen mit Vordergrund Vokal). [2, s. 65]

Aber nirgendwo war die Französische Einfluss war nicht so auffällig wie in ritterlichen Kultur. In der Mitte des XII Jahrhunderts deutschen Ritter wären in den externen und internen Aspekte ihres Lebens bereitwillig auf den Einfluss der Französisch Ritterlichkeit untergeordnet. [1, s. 203]

Entlehnung der Französischen Sprache sind in der Regel Substantive, zumindest – Verben und Adjektive. Von den vielen in den XII-XIII Jahrhundert Substantive zu allen Bereichen des höfischen Lebens im Zusammenhang geliehen, sollten nur ein paar:

altfranzösisch *Aventure* > altdeutsch *Āventiure*;
altfranzösisch *Tornei* > altdeutsch *Turnei* = deutsch *Turnier*
altfranzösisch *Bohourt* > altdeutsch *Būhurt*;
altfranzösisch *Joste* > altdeutsch *Tjoste* ;
altfranzösisch *Lance* > altdeutsch *lanze* ;
altfranzösisch *Gavelot* > altdeutsch *Gabilōt*;
altfranzösisch *Pancier* > altdeutsch *Panzier* ;
altfranzösisch *Baniere* > altdeutsch *Banier*;
altfranzösisch *Amie* > altdeutsch *Amīe*;
altfranzösisch *Maisnie* > altdeutsch *Massenīe*;
altfranzösisch *Palais* > altdeutsch *Palas*;
altfranzösisch *Castel* > altdeutsch *Kastel*;
altfranzösisch *Rime* > altdeutsch *Rīm*;
altfranzösisch *Flēute* > altdeutsch *Vloite*;
altfranzösisch *Raie* > altdeutsch *Rei(g)e* = deutsch *Reigen*
altfranzösisch *Estival* > altdeutsch *Stival* = deutsch *Stiefel*
altfranzösisch *Pris* > altdeutsch = deutsch *Preis*

Gleichzeitig wurden entlehnte Wörter wie altdeutsch *merzi u granmerzi*, (altfranzösisch *merci, grand merci*) und *adē* (französisch *adieu*), gebrauchen Sie höflich im Anrede mit Umgebung.

Interessant ist, dass ein Teil der Kreditaufnahme aus dem Französisch – ein Wort der deutschen Ursprungs, die einst dank der Franken und Normannen in Frankreich eingedrungen. Altfranzösisch *dancer*, geben altdeutsch *tanzen*, binden, offenbar, mit alt germanisch der Prototyp des modernen deutschen Wort *Tenne*. [2, s. 71]

In Anlehnung an die Sprache Französisch enthält auch wortbildend Verhältnisse. Zum Beispiel aus dem Alten Französisch Infinitiv Endung wurde *-ier*, der die Form *-ieren* auf Deutsch nahm entlehnt:

altdeutsch *feitieren* < altfranzösisch *(af)faitier*;
altdeutsch *loschieren* < altfranzösisch *logier*;
altdeutsch *regnieren* < altfranzösisch *reignier*.

Die Französisch Einfluss erhöht auf die deutsche Sprache am Ende des XVI Jahrhunderts. Seit dem Ende des XVI Jahrhunderts deutschen Fürsten versuchten immer, die Französisch Gericht Brillanz zu imitieren. Junge Deutsche gingen nach Frankreich, um eine Ausbildung zu bekommen. Zwischen den beiden Ländern gab es umfangreiche Handelsbeziehungen. Die militärischen Ereignisse der Zeit trugen

zur weiteren Sprach austausch. stärkeren Einfluss auf die deutsche. Der Einfluss von Französisch unterstützt vor allem Zoll sogenannten *A-la-mode-Wesen*, das soziale Leben und Betriebsarten auf der Französisch-Modell. Hier sind einige von ihnen: *mode* > *Mode*; *toilette* > *Toilette*; *meuble* > *Möbel*, *corset* > *Korsett*, *paletot* > *Paletot*, *hotel* > *Hotel*, *bouillon* > *Bouillon*, *omelette* > *Omelette*, *elegant* > *elegant*, *galant* > *galant*, *compliment* > *Kompliment*, *dame* > *Dame*. Zur gleichen Zeit, der Deutschen eindringen Anwendungen wie *Monsieur*, *Madame*, *Mademoiselle*; alte deutsche Verwandtschaft Begriffe werden von der Französischen Fassung: *Papa*, *Mama*, *Onkel*, *Tante*, *Cousin*, *Cousine*. Allgemeingebäuchlich sind die Worte: *Mode*, *Kavalier*, *Dame*, *Maîtresse*, *galant*, *karessieren*. Zunehmend Französisch Namen (*Jean*, *Louis*, *George-Henriette*, *Louise*, *Jeannette*), Deutsch Adel gibt oft seine Lustschlösser von Französisch-Namen (*Sanssouci*, *Monrepos*, *Monbijou*) und sogar für Hunde abgestimmt die Französisch Spitznamen (*Ami*, *Cherie*, *Joli*, *Souris*, *Rigolo*). [5, s. 43]

Der Einfluss Französische auf Deutsch manifestierte sich vor allem im Wortschatz. Nur in sehr seltenen Fällen beeinflusste sie auf die Deutsche Aussprache. Französisch hat keinen Einfluss auf die morphologische System der deutschen Sprache. An Wortbildung zeigen sich ihrer Einwirkung nur in Einzelfällen. Ein kleiner Einfluss der Französischen Sprache war auf die Struktur des deutschen Satzes. [4, s. 98]

Literatur

1. Бах А. История немецкого языка / А. Бах. – М.: Высшая школа, 2003. – 391 с.
2. Зеленецкий А. Л., Новожилова О. В. Теория немецкого языкознания / А. Л. Зеленецкий, О. В. Новожилова. – М.: Просвещение, 1998. – 380 с.
3. Филичева Н. И. История немецкого языка / Н. И. Филичева. – Московский Университет, 1959. – 250 с.
4. Krech Eva-Maria, Kurka Eduard, Stelzig Helmut. Wörterbuch der deutschen Aussprache / Eva-Maria Krech. – Leipzig: VEB, 1964. – 528с.
5. Telling Rudolf. Französisch im deutschen Wortschatz. Lehn- und Fremdwörter / Rudolf Telling. Berlin., 1987. – 285с.

УДК: 811.11-112

Матвиенко Татьяна Андреевна

ЭТИМОЛОГИЯ НАЗВАНИЙ КОНДИТЕРСКИХ ИЗДЕЛИЙ В НЕМЕЦКОМ ЯЗЫКЕ

Мы редко задумываемся над значением и происхождением знакомых слов. Если вдуматься в названия многих пищевых продуктов, можно найти ответы на множество загадок.

Невозможно представить какой длинный путь проделали эти названия, до обретения привычных нам форм и значений. Происхождением слов занимается такой раздел лингвистики как этимология. Выясняя происхождение слов, их историю в том или ином языке, этимология учитывает и данные других наук - истории, археологии, этнографии.

Объектом нашего исследования являются кулинаронимы, т.е. наименования блюд и мучных кондитерских изделий (печенье, пироги, торты, пирожные) в немецком языке.

Кондитерскими изделиями принято называть пищевые продукты, главным отличительным свойством которых является сладкий вкус. Иначе говоря, кондитерские изделия - это специально изготовленные человеком сладости. Термин же «сладости» имеет более широкий смысл и, кроме кондитерских изделий, охватывает также природные пищевые продукты сладкого вкуса, главным из которых является мед [1].

В данной статье представлена этимология названий кондитерских изделий в немецком языке. В связи с историческим развитием, на немецкую культуру оказывали огромное влияние страны Европы. Со временем были заимствованы различные обычаи этих стран. А вместе с тем и блюда национальной кухни. Следовательно, названия блюд плавно «вливались» в лексику немецкого языка.

Слово *das Dessert*, заимствованно из французского языка и образовано от глагола *desservir* - «убирать со стола». Французское *desserte* первоначально и означало «уборка со стола» и только потом стало значить «последнее блюдо, после которого убирают со стола» [2, 3].

Слово *der Zucker* восходит к древнеиндийскому *sarkara* - «песок, сахар (песок)». Арабы заимствовали это слово у индийцев через персидское посредство в форме *sukkar*. Потом от этого слова произошло слово *die Sukkaden* [2].

По одной из версий слово *die Schokolade* происходит от ацтекского слова *xocolātl* («чоколатль») - названия напитка из бобов какао, дословно «горькая вода» (наuatль *xocolli* -

«горечь», *aitl* - «вода») [2, с.3].

Французское заимствованное слово *das Dragee* восходит к латинскому *tragemata*, а то, в свою очередь, к греческому слову, означающему «лакомство» [2, с.3].

Кулинароним *das Baiser* берет свое начало во французском языке, в переводе с которого означает - «нежное пирожное» [3].

Один из видов пастилы *der Zephir* восходит к греческому слову *ζέφυρος* - «легкий ветерок». Зефир готовился ещё в Древней Греции, где и получил своё название по имени бога Зефира, согласно мифам, подарившего его рецепт людям [3].

Die Karamelle также пришло из французского языка, что в переводе с французского означает «жженный сахар». Это слово образовано от испанского *caramelo*, а в средневековой латыни оно имело форму *canna-mella* - «сахарный тростник» [4].

Слово *die Marmelade* восходит к португальскому *marmelada* - «айвовое варенье, мармелад из айвы»: от *marmelo* - «айва», которое, в свою очередь, восходит к латинскому слову *melimelum* - «медовое яблоко» (так римляне называли айву) [3].

Der Gelee происходит от французского глагола *geler* - «замораживать» [2].

Немецкое слово *die Rolle* было заимствовано из французского языка. Однако во французском то, что мы называем рулетом, выглядит как *roulade*, а слово *roulette* означает «колесико». Оба эти слова образованы от глагола *rouler* - «катить, скатывать». Видимо, при заимствовании эти два слова просто перепутались [2, с.5].

Die Creme восходит к церковнолатинскому слову *chrisma* - «помазание» [6].

А слово *die Torte* произошло от итальянского *torta*, которое изначально было образовано от латинской формы *torta* - «круглый хлеб». Хотя, конечно, современные торты могут иметь любую форму [2, с.7].

Кулинароним *der Biskuit* было заимствовано из французского языка; от *bis* - «дважды» и *cuit* - «печь, выпекать», то есть, «печенный дважды». Впрочем, некоторые утверждают, что слово это итальянского происхождения и звучит, как *biscotte*, что, впрочем, означает то же самое [5].

Кроме заимствованных слов, в немецком языке также есть слова немецкого происхождения. К ним относятся:

Der Kringel - образовано это слово от древневерхненемецкой формы *kringel* - «круг». По легенде, когда-то монахи, желая отблагодарить Создателя за хлеб насущный, испекли хлеб, придав ему форму рук, скрещённых на груди в молитве. Так появился первый крендель [4].

Слово *die Waffel* также исконно немецкого происхождения. Оно восходит к средненижненемецкому слову *wâfel*, голландскому *wafel*, которые связаны с нововерхненемецким словом *Wabe* «пчелиные соты, ячейка» [2, с. 6].

Как мы видим, словарный состав современного немецкого языка прошел длительный путь становления и развития. Лексика немецкого языка состоит не только из исконно немецких слов, но и из слов, заимствованных из других языков. Иноязычные источники пополняют и обогащают немецкий язык на протяжении всего процесса его исторического развития. Одни заимствования произошли еще в древности, другие - в более позднее время, в том числе и в наши дни.

Этимологические исследования слов, ведущих свою историю с глубокой древности, дают возможность восстановить многие моменты быта, культуры, экономики древних народов, обогащая историю, этнографию и другие науки.

С развитием межкультурных отношений мы стали заимствовать много культурных ценностей различных стран. Вместе с тем, мы пробуем национальные кухни. В современное время кулинарная индустрия начинает очень быстро развиваться. Появляются целые сети ресторанов. Мы можем попробовать любую кухню мира, зайдя в ресторан у себя на родине. В магазинах появляется большое разнообразие кулинарных книг, благодаря которым мы можем приготовить любое блюдо в домашних условиях.

Литература

1. Кондитерские изделия – [Электронный ресурс] – Режим доступа: <https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%BE%D0%BD%D0%B4%D0%B8%D1%82%D0%B5%D1%80%D1%81%D0%BA%D0%B8%D0%B5%D0%B8%D0%B7%D0%B4%D0%B5%D0%BB%D0%B8%D1%8F>

2. Wahrig. Fremdwörterlexikon. München: Wissen Media Verlag, 2004. – 1056 s.

3. Kluge F. Etymologisches Wörterbuch der deutschen Sprache. 18. Aufl., Berlin, 1960. – 895 S.

4. Шхумишхова А. Лексика немецкого языка в культурологическом аспекте: Опыт лексикол. описания на материале темат. группы "Пища" - [Электронный ресурс] - Режим доступа: <http://www.dissercat.com/content/leksika-nemetskogo-yazyka-v-kulturologicheskom-aspekte-opyt-leksikol-opisaniya-na-materiale->

5. Головницкая Н. Лингвокультурные характеристики немецкоязычного гастрономического дискурса – [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.dissercat.com/content/lingvokulturnye-kharakteristiki-nemetskojazychnogo-gastronomicheskogo-diskursa>

6. Беленко Е. Номинации понятийной сферы «пища» – [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.dissercat.com/content/nominatsii-ponyatiinoi-sfery-pishcha>

7. Беленко Е. Концептосфера "продукты питания" в национальной языковой картине мира – [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.dissercat.com/content/kontseptosfera-produkty-pitaniya-v-natsionalnoi-yazykovoi-kartine-mira>

УДК 811.11

Слепканёва Дарья Витальевна

ГЕНДЕРНЫЙ АСПЕКТ В ГРУППЕ НАИМЕНОВАНИЙ ЛИЦА

Актуальность нашего исследования состоит в том, что при исследовании гендерных стереотипов лексические и фразеологические единицы изучаются менее активно, чем пословицы и поговорки. Наша задача - выявить концепцию женщины в немецком языке через анализ лексических единиц.

Гендерная лингвистика возникла на стыке наук лингвистики и гендерологии и имеет тесные связи с социологией, социо- и психолингвистикой. Гендерная лингвистика изучает язык и речевое поведение с применением инструментария гендерологии. В центре внимания гендерных исследований находятся стереотипные представления о мужских и женских качествах, речевое поведение индивидов в связи с их принадлежностью к тому или иному полу, представленность в языке категории рода. Одним из объектов изучения является взаимоотношение языка и пола, т. е. вопрос о том, каким именно образом пол манифестируется в языке [1].

Особенно интенсивное развитие лингвистическая гендерология получила в области исследования номинативной системы языка. Номинативную систему языка составляют лексические и фразеологические единицы, пословицы и поговорки, ономастика. Концептуализация гендера наиболее ярко представлена именно в номинативной системе, так как в ней четко отражаются особенности концептов, связанные с означиванием индивидов различного пола.

Исследование гендерных стереотипов в настоящее время почти не выходит за рамки пословиц и поговорок. Лексические и фразеологические единицы менее активно включаются в исследования. На основании анализа отдельных дефиниций выводится гендерный стереотип. Постепенное накопление гендерных стереотипов формирует осознание культурной специфики гендера в определенном социуме [2]. Гендерные стереотипы, возникающие над биологически - половой реальностью, отражают совокупность биологических признаков, социальных ролей, особенностей психики и поведения, присущие представителям данного пола в рамках данной культуры.

Гендер (англ. *gender*, от лат. *genus* «род») — социальный пол, определяющий поведение человека в обществе и то, как это поведение воспринимается. Термин был введён, чтобы уйти от термина «sexus» (биологический пол). «Гендер» приобрёл более узкое значение, обозначая «социальный пол», то есть социально определяемые роли, идентичности и сферы деятельности мужчин и женщин, зависящие не от биологических половых различий, а от социальной организации общества [3].

Говоря о способах выражения гендерных отличий в немецком языке, род может выделяться грамматически и лексически.

Грамматический род в немецком языке является характерным признаком имен существительных. Все существительные немецкого языка, за исключением тех, которые употребляются только в формах множественного числа (*pluralia tantum*), распадаются на три грамматических рода: мужской, средний и женский. Грамматический род оформляется посредством словообразовательных суффиксов и префиксов имен существительных, а также исторических чередований по аблауту. В немецком языке грамматический род не обеспечивает

соответствующую гендерную принадлежность [4].

В результате исследования А.Кириллиной гендерных стереотипов выявлено 348 лексических единиц в немецком языке [5]. Для изучения гендерного аспекта в группе наименований лица была составлена выборка с целью дальнейшей систематизации.

Группа наименований лица женского пола представлена шестью семантическими группами. К материалу относятся те единицы, где присутствует гендерная семантика. Наиболее частотными в исследованном материале оказались номинации: *die Frau*, *das Weib*, *das Mädchen*, *die Braut*, *die Mutter*, *die Stiefmutter*, *das schwache / schöne Geschlecht*, *die Großmutter*, *die Oma*, *die Hausfrau*, *die Nonne*, *die Magd*, *die Witwe*. Однако частотность их различна. Наибольшую встречаемость показали лексемы: *das Weib*, *die Frau*, *das Mädchen*, *die Braut*, *die Mutter*.

Представляется возможным выявить, какие семантические области представлены в материале наиболее явно. Возможно также проследить наличие положительной, отрицательной или нейтральной оценки.

Проведенное исследование показало, что немецкий лексический материал, отражающий гендерные признаки, представлен следующими семантическими группами:

1) Супружество / брак. В эту группу входит 92 лексемы, и самой частотной сферой является девушка в роли невесты: *die Ehefrau* - «супруга», *heiratsfähiges Mädchen* - «девушка брачного возраста», *die Braut* - «невеста», *Braut ohne Mitgift* - «бесприданница».

2) Молодая девушка. Группа насчитывает 44 лексемы. Подсчет единиц проводился в этой группе по признаку наличия в составе лексемы слова *das Mädchen* - «девочка».

3) Внешность женщины - 40 лексем: *die Schönheit* - «красавица», *die Nymphe* - «нимфа», *die Käfer* «милашка», *die Horrorbraut* - разг. «непривлекательная девушка», *die Spinatwachtel* - (досл. *Spinat* - «шпинат»; *Wachtel* - «ворона») разг. «некрасивая девушка»; *die Motte* - (досл. «моль») разг. «невзрачная девушка», «серая мышь»; *die Schreckschraube* - (досл. *Schreck* - «ужас»; *Schraube* - «винт») разг. «страшилище», «старая карга»; *die Eule* - (досл. «сова») разг. «непривлекательная девушка»; *der Besen* - (досл. «метла») разг. «страшилище», «некрасивая девушка»; *die Gans* - (досл. «гусь») разг. «невзрачная девушка»; *die Schrulle* - (досл. «причуда») разг. «уродина»

4) Материнство - 40 лексем: *die Mutter* - «мать», *die Schwangere* - «беременная».

5) Качества женского характера:

а) Отрицательные характеристики женщины составляют 47 лексем, которые проявляются в сварливости, хитрости, опасности, болтливости, непостоянстве: *alte Schraube* - «старый болт», *eine dumme Ziege* - «глупая коза», *eine falsche Katze* - «подлая кошка», *ein richtiges Reibeisen* - «настоящая тёрка», *die Schlampe* - «неряха», *hübsche Larve* - (досл. «красивый червяк») «фифа».

б) Нейтральные и положительные характеристики женщин насчитывают 21 лексему: *die Frau* - «женщина», *die Dame* - «дама», *das Weib* - уст. «женщина», *die Wirtin* - «хозяйка», *die erste Dame des Staates* - «первая леди».

6) Номинации женщин как представительниц своего пола. В группе присутствуют атрибуты, соотносящиеся с лексико-семантическим полем «Слабость»: *schwach* - «слабый», *hold* - «прелестный», *zart* - «нежный».

7) Ряд более мелких и слабо представленных подгрупп, относящихся к старости (*ein spätes Mädchen* - «старая дева», *altes Weib* - «старуха»), вдовству (*die Witwe* - «вдова», *grüne Witwe*, *eine Strohwitwe* - «соломенная вдова»), любви (*die Geliebte* - «возлюбленная»), религии (доминирует лексема «*die Nonne*» - монахиня) [5].

При разделении исследуемого материала однозначное проведение границ между семантическими областями не представляется возможным. Ряд лексических единиц может быть отнесен и к области женского интеллекта, и к сфере семейной жизни.

Таким образом, гендерные различия находят отражение в наименовании лица с помощью грамматического рода.

Литература

1. Кирова А.Г. Развитие гендерных исследований в лингвистике / А.Г. Кирова // Вестник ТГПУ. – 2009. – №8 (86). – 138 с.
2. Страусов В.Н. Проблемы становления лингвистической гендерологии [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://pglu.ru/upload/iblock/4e9/uch_2008_iii_00009.pdf
3. Дугин А. Социология пола(Структурная социология). Лекция №10 [Электронный

ресурс]. Режим доступа: <http://konservatizm.org/konservatizm/sociology/140509120251.html>

4. Ярнатовская В.Е. Грамматический род имен существительных в немецком языке / В.Е. Ярнатовская – М.: Учпедгиз, 1956. – 80 с.

5. Кирилина А. Гендерные стереотипы по данным языка / А.Кирилина // Гендер: лингвистические аспекты. – М.: Институт социологии РАН, 1999. – С.105–162

СЕКЦІЯ

ЛІТЕРАТУРНІ СТУДІЇ

УДК 821.111-31(043)

Аббасзаде Кенуль Алюсіф кизи

ТРАНСФОРМАЦІЯ ЖАНРУ ПІКАРЕСКИ В ЛІТЕРАТУРІ НОВОГО ЧАСУ

Актуальність теми. Тема роботи є доволі актуальною, бо українське суспільство, яке знаходиться в стані економічної і суспільної трансформації, теж має багато прикладів нечесного збагачування, шахрайських методів досягнення економічних і політичних інтересів.

Метою роботи є вивчити й проаналізувати традиції європейського плутовського роману та його трансформацію в літературі нового часу.

Реалізація названої мети припускає постановку й вирішення наступних **завдань**:

1. Дати визначення поняттю шахрайський роман (пікареска), визначити його характерні риси, розкрити особливості героя-«пікаро»

2. Визначити традиції пікарески у «Ярмарці марнославства» В. М.Теккеря

Шахрайський роман (у широкому значенні слова) – оповідання, у якому зображуються пригоди героя-шахрая. Зародився шахрайський роман у Іспанії наприкінці раннього періоду Відродження. Невипадково саме Іспанія стала батьківщиною шахрайського роману. В Іспанії того періоду склалися досить особливі суспільні умови, які і стали підґрунтям для створення саме таких романів. Іспанія вела колоніальні війни, захопила багато колоній і продовжувала захоплювати колонії. Іспанія також вела війни з сусідніми державами.

Такий стан іспанського суспільства призвів до зубожіння різних верств населення, засліплення жадобою легкої наживи за океаном, презирства до повсякденної праці, моральної деградації і почуття безнадійності. Такі суспільні погляди зумовили виникнення декласованого елемента – маси авантюристів, бродяг, нероб, жебраків, злодіїв. Вони і становили особливий прошарок населення – пікаро [2, с. 95].

Шахрайський роман звичайно зображував людей, вибитих з незалежних від них обставин з їхньої соціальної ніші й змушених шукати нові засоби до існування замість звичних, а саме махлювати й шахраювати. Шахрайський роман в Іспанії вичерпав себе вже до середини XVII століття, але згодом відродився в інших країнах. Багато жанрових новацій і прийомів авторів «пікаресок» у тому ж столітті ставали надбанням інших національних літературних традицій, були успадковані романістами XVIII і наступних століть (Лесажем, Маріво, Прево, Дідро, Дефо, Філдинг, Смолеттом, Теккерем, Диккенсом, ін.) [3, с. 11].

Відзначимо, що характерними рисами шахрайського роману є його автобіографічна форма, осмислення героєм своєї біографії на схилі віку, служба у різних хазяїв, що дозволяє йому помітити недоліки представників різних шарів суспільства і професій. Композиційно роман будується як авантюрний, будучи ланцюгом самостійних епізодів, об'єднаних особою головного героя. Важливо також, що шахрайський роман є антитезою лицарського роману, оскільки у ньому представлені люди, позбавлені честі, предки яких славилися шахрайствами і крадіжками. Доля цих людей привернула увагу письменників і незабаром стала предметом зображення в шахрайському романі. Звичайно в творах такого типу розповідається історія життя людини, з дитинства позбавленої засобів до життя. Герой історії вдається до різних занять, буває серед різних людей, зазнає багато пригод і злигоднів, навчається всіляких шахрайств і хитрощів і зрештою досягає певного матеріального благополуччя [1, с. 117].

Сюжет «пікарески» розгортається як серія довільно настроєних один на одного епізодів-пригод героя, укладених, проте, у тверду рамкову конструкцію: це – або лист пікаро, що має якогось адресата, або його мовлення-сповідь, а ще частіше – проповідь, адресована певному слухачеві, або ж – і те, і інше. Кращі твори цього жанру мали великий вплив на розвиток роману в різних європейських країнах у XVII – XVIII століттях. Окремі його тенденції і прийоми нерідко оживають і в романі XX століття.

Першим шахрайським романом був анонімний твір «Життя Ласарільйо з Тормеса», опублікований у 1554 році. Цей роман відбивав настрої своєї епохи, реалістично зображував суспільство і людей. Вже далі, розвиваючись, шахрайський роман тяжів до жанру філософського роману. Наприклад, роман Матео Алемана «Гусман де Альфараче», хоч і мав ті ж риси, що і

«Життя Ласарільйо з Тормеса», проте мав більш глибокий зміст. Алеман, спостерігаючи над життям однієї людини, зробив висновок про людську природу і натуру в цілому. Усі соціально-політичні висновки, вся філософія роману, яку подає автор, прямо пов'язані зі змінами в особистому житті пікаро. Проте на цьому еволюція шахрайського роману не завершується. Далі, цей жанр роману набуває песимістичного характеру, адже герой поволі втрачає свій героїзм, і характер самого пікаро стає менш значимим [2, с. 102-103].

У різних країнах існували більш - менш сприятливі умови для засвоєння іспанської традиції, так, наприклад, Тридцятирічна війна у Німеччині стала чудовим матеріалом для сприйняття роману подібного жанру. Відомий німецький шахрайський роман Гріммельсгаузена «Сипліссимус» зародився внаслідок знайомства автора з іспанськими шахрайськими романами.

Еволюціонувавши, жанр пікареского роману знаходить своє вираження і у творі Уільяма Теккерея «Ярмарок марнославства». У цьому романі, історія пікаро показана вже не як збіг обставин, що змушують людину шахраювати, а як вибір самої людини, яка не хоче працювати, а лише живе за рахунок інших. І це не дивно, адже пікаро змалечку вбирає цю життєву філософію, яку автор вдало зображує. В образі Беккі Шарп знаходить своє вираження картина тогочасного суспільства, звичаї та побут людей, їх мораль і життєва філософія. Але сутність характеру Беккі Шарп, її життєва мета і засоби, обрані нею задля досягнення мети, образ її поведінки зовсім не героїчного характеру. Беккі Шарп – втілений авантюризм, обумовлений корисливою метою. Проритися вгору, до великих грошей і знатного чи відомого становища – ось завдання її життя. Проритися вгору переважно для того, щоб мати марнолюбне задоволення на всіх дивитися згори донизу. У межах своїх устремлень, у виборі коштів на самоствердження, героїня легко нехтує моральністю, високими поняттями і людськими почуттями, усі свої принади мобілізує і витрачає задля досягнення своєї мети.

Однак, на цьому еволюція роману не завершується, хоча й більш пізні зразки пікареского роману вже мало схожі на свій початковий варіант. У подальшому своєму прояві, роман поступово позбавляється своїх основних рис, а згодом і самого пікаро. Проте все ж залишає певні риси, які згодом переходять у нові жанри роману. Уважне вивчення пікареского роману дає змогу сказати, що за своєю сутністю він є сатирико-критичним, тобто він є продуктом ідеологічної опозиції по відношенню до дійсності. Таким чином, пікареский герой не є відображенням пікарескої моралі, а лише є відображенням нужди, до якої його спонукає стан суспільства, і наміру бути таким, який він ввібрав в кров ще з дитинства. Слід також зазначити, що хоча й пікарескі романи наповнені філософічністю, проте в них ми не знаходимо виправдання дійсності, тому що автори звертають свою увагу на ті сторони суспільного життя, котрі призвели до цього [3, с. 18].

Отже, жанр шахрайського роману вніс багато нового і плідного в літературу. В ньому було створено новий тип сюжету, побудованого на матеріалі реальної, неприкрашеної дійсності, вперше змальовано строкату соціальну картину, зображено людину в її повсякденному житті, намічено нові теми й мотиви, зокрема, розбещення молодої людини власницьким суспільством, влада грошей. Значення шахрайського роману для розвитку світової літератури величезне. Вмерши як конкретно-історичний жанр, він вплинув на становлення й розвиток більшості оповідальних жанрів нового часу.

Література

1. История зарубежной литературы. Средние века и Возрождение / Алексеев М.П., Жирмунский В.М., Мокульский С.С., Смирнов А.А. — М.: Высш. школа, 1978.
2. Пискунова С.И. Типологические особенности культуры испанского Возрождения // Пискунова С.И. «Дон Кихот» Сервантеса и жанры испанской прозы XVI – XVII веков. М.: «Диалог-МГУ», 1998.
3. Томашевский Н. Плутоской роман // Плутоской роман. Библиотека всемирной литературы. Т. 40. — М.: Художественная литература, 1975.

УДК 821.111(73)-31Гот(043)

Ворона Анна Андреевна

ОСОБЕННОСТИ СИМВОЛОВ В РОМАНЕ Н.ГОТОРНА «АЛАЯ БУКВА»

Произведение Н. Готорна «Алая буква» отличается простотой, ясностью, лаконизмом (это

можно увидеть даже в самом заглавии романа). Роман насыщен символами и символическими деталями, каждая из которых выполняет свою определённую функцию, и создает при этом целую систему связанных между собой символов.

Актуальность работы заключается в том, что нравственно-философское содержание «Алой буквы» раскрывается через взаимоотношения героев, которые собственно и создают систему связанных между собой символов. Так же образ каждого героя можно сегодня примерить на многих наших соотечественников, особенно политиков. А темы честности, морали, поднимаемые автором, актуальны как никогда.

Именно через символику романа можно проследить особенности взаимоотношения героев, их черты характера, внутреннее состояние. Это и является **целью** данной работы.

Проследим, какие же символы встречаются в произведении. Что же это за алая буква? Рассказчик берёт эту букву, и его как будто что-то обжигает. Она является лишь символом некой таинственности, неясности. Её смысл становится понятен, когда впервые появляется образ Эстер Прин. Это девушка, которая совершила грех и была за это наказана [3, 97].

Когда обнаруживается, что героиня романа Эстер Прин изменила своему исчезнувшему старику мужу и оказалась матерью незаконного ребенка, пуритане клеймят ее, выставив публично на эшафот и заставив всю жизнь носить на груди алую букву «А». Именно на неё и обращает внимание автор. «А» - символ греховности и позора. По пуританским законам женщина-прелюбодейка, носившая этот знак, была предметом греха. ("А" - первая буква слова *Adulteress* - прелюбодейка). Эстер должна была носить его до конца своих дней. «Каждый стежок этой буквы, вышитый руками Эстер Прин, прошёл через её сердце, душу» [2, 146]. Она была выставлена у позорного столба и «чувствовала, как все глаза были устремлены на неё, они прожигали её».

Этот символ алой буквы, который находится на груди Эстер, проходит через весь роман. Возникает чувство, что этой алой буквой «наградил» ее сам Сатана. Алая буква всякий раз напоминала Эстер Прин о грехе, который она совершила. «Буква, зловеще сверкая, жгла грудь Эстер, казалось, будто этот алый знак докрасна раскалён в адском горнище».

Также символичен и куст роз, росший перед дверью тюрьмы, этого «чёрного цветка цивилизованного общества», где содержалась Эстер. Сам автор говорит, что этот куст должен послужить символом прекрасного, одухотворённого цветка на жизненном пути героини. Действительно, после очищения души Эстер Прин через множество страданий, которые она испытала, в романе вновь появляется розовый куст.

В романтической образной системе автора эти символы многозначительны и говорят об основном конфликте романа, о конфликте между неумолимой моралью пуритан, опирающейся на тюрьму и на эшафот, как на основные средства внедрения добродетели, и ростком свободного чувства любви, которое выступает еще слабым и поруганным, но в свою очередь является символом свободы личности.

Важное значение в этом романе имеет дочь Эстер Прин - Перл. Именно она была самым страшным возмездием для неё. Перл была рождена в грехе, от священника, который не смог признаться в своём прегрешении. Все, кто видели Эстер Прин с Перл, считали, что её дочь - тоже алая буква, только живая. И это на самом деле так. Перл всегда будет напоминать Эстер о грехе. Это девочка-эльф, тесно связанная с природой, естественная, как природа, и чувствующая себя в лесу среди цветов и животных как часть волшебного царства природы. Не случайно из всех героев «Алой буквы» именно Перл наиболее далека от пуританских законов, проникнута к ним инстинктивной враждебностью естественного неиспорченного существа и ведет себя настолько беззаконно и своевольно, что вызывает испуг даже у Эстер, которая порой не решается признать в ней свое дитя. Такова реальная основа образа.

С другой стороны, образ Перл имеет в себе символический смысл. Когда старый священник, экзаменуя ее, спрашивает: «Знаешь ли ты, дитя, кто тебя сотворил?» - она отвечает ему, что ее никто не сотворил и что мать сорвала ее с розового куста у ворот тюрьмы [1, 347]. В этом ответе символ любви – роза – переплетается с символом позора и преступления – тюрьмой. Это переплетение раскрывает сущность трагедии Эстер. Ее девочка действительно цветок преступной опозоренной любви. Она такой же символ этой любви, как и алая буква на груди Эстер. Поэтому в сознании Эстер девочка связывается со знаком ее позора, и она одевает Перл в

такой яркий наряд, что ребенок напоминает ожившую алую букву. «Разве вы не видите, - говорит Эстер в доме губернатора, - что она тоже алая буква, но эту алую букву я люблю, и поэтому нет для меня на свете страшнее возмездия, чем она!» [1, 218].

Символическим также эпизод, где Перл наблюдает за бегом ручейка. И Перл, и ручейки являются символом начала новой жизни. Эта символика передана через параллелизм начала жизни в природе и начала жизни самой Перл. Она воплощает в себе «духовный и материальный союз». Эстер носит символ позора у себя на груди, а священник Артур Димсдейл, любовь к которому стала причиной грехопадения героини, носит клеймо позора у себя в груди. Под покровом ночи, когда все спят, Артур Димсдейл решает поговорить с Эстер. Данная сцена является символической. Священник вместе с Эстер и её дочерью Перл стоят рядом, и по небу проносится метеор. Несомненно, что Артур Димсдейл и Эстер одинаково виноваты в своём грехопадении, а маленькая Перл является плодом их совместного греха, и тем, что соединяет этих двух людей.

Нельзя сказать, что символика на протяжении романа не меняется. Эстер смогла перенести весь позор грехопадения, насмешки окружающих людей и стала воплощением добродетели для нуждающихся в сердечном отношении, в заботе, ласке. Теперь алая буква для Эстер - не символ позора. Теперь Able - означает «сильная».

Литература

1. Ковалёв Ю. Вступительная статья / Готорн Н. Избранные произведения: в 2-х томах / Ю.Ковалёв. – М.: Искусство, 1982. – 456 с.
2. Левинтон А. Вступительная статья / Готорн Н. Алая буква / А.Левинтон. – М.: Наука, 1957. – 246 с.
3. Лосев А.Ф. Проблема символа и реалистическое искусство / 2-е изд., испр. / А.Ф. Лосев. – М.: Искусство, 1995. – 111 с.

УДК821.111(411)Спа(043)

Воротилова Анна Олександрівна

КРИТИЧНА РЕЦЕПЦІЯ РОМАНІСТИКИ МЮРИЕЛ СПАРК

Творчість М.Спарк неоднорідна й нерівноцінна. В неї є твори, на які вплинула екзистенціалістська філософія, деякі просякнуті містичними настроями. Не всі романи й повісті письменниці пов'язані з комічно-викривальною стихією, але саме сатиричні твори є найціннішою в ідейно-художньому відношенні частиною творчості М. Спарк. Тут найпоширеніше простежується зв'язок її романів з реалістичною традицією, а також своєрідність її поетики, неповторність письменницької манери, в якій гострота спостережень над реальними процесами поєднується з умовністю. Хоча за останні роки діапазон її творчості помітно розширився, найдотепнішою й дошкульною вона залишається в критиці цього соціального прошарку. Письменниця створює цілу низку примітних характерів, з яких урешті-решт і складається узагальнений образ середнього класу. Саме у творах, присвячених відображенню міщанської свідомості, найповніше і найпоширеніше постають моральні проблеми. Письменницю цікавить насамперед співвідношення удаваного й справжнього, форми й змісту[1, с.290]. Її твори продовжують традицію англійського сатиричного роману. Об'єкт її сатири досить традиційний - користолюбство, бездуховність, святенництво і лицемірство, причому письменниця виявляє ці пороки і в розкішних палацах, і в маленьких будиночках передмість, де мешкає «середній клас»[2, с.330]. Сюжетоутворюючий початок у прозі Спарк – це часто елемент чисто фантастичний, причому ніяк не обумовлений і нічим не обгрунтований, а виникає як нетто впоєне природне [4].

Світоглядна основа сатири Спарк суперечлива.[3, с.274]. Манеру ж Спарк легко впізнати - її відрізняє іронічний, трохи сухуватий тон, найчастіше переростає в нещадні сатиричні інвективи. У більшості книг Спарк звучить сувора і неприємна правда про світ, який є жорстоким, несправедливим та бездуховним [2, с.331].

Більш того, М. Спарк досягає високого трагедійного пафосу в трактуванні людини тоді, коли йдеться не про дрібнобуржуазні цінності, а про загальнолюдські поняття[1, с.292]. Для Спарк вчинки людини чітко діляться на «хороші», тобто відповідають вимогам християнської моралі, і «правильні» - з погляду прагматичних поглядів і норм свого часу і кожного даного

конкретного випадку; про різницю між «хорошим» і «правильним». М. Спарк відсторонюючись від оповіді, надає персонажам самовикриватися, вершити суд один над одним і над самими собою, виносити, а то і виконувати вирок[4].

А. Мессі в монографії про М. Спарк підкреслює, що письменницю завжди цікавив світ багатих як об'єкт художнього дослідження. Ця увага не була викликана снобізмом, багаті приваблювали її в плані більшої свободи у виборі своєї долі, яку часто-густо перетворювали на добровільний кошмар[1, с.293].

Далекий від догмати католицизм і сучасне мистецтво слова допомогли Спарк осмислити і переутворити на письмі свій час так, що в її творчості, за визначенням британського критика Ф. Кермоуд, органічно сполучені «форми художньої літератури та образи дійсності, створення романіста і творіння Господа» [4].

Остання третина ХХ століття, позначена постмодерністською ідеологією, стала періодом істотних змін для англійського роману. Вирізняючись, з одного боку, поверненням до власної історії і тяжінням до вікових традицій, а, з іншого боку, нестримним бажанням залишатися в культурному авангарді та продукувати власні, хоча і не такі стрімкі і необмежені (як, наприклад, у американській романістиці цього періоду) доробки, англійський роман 1960 – 1990-х років наглядно спростував тезу про смерть роману як жанру. Велика кількість творів, написаних у жанрі філософсько-інтелектуального роману, історіографічної та біографічної металітератури, постмодерністської притчі, що з'явилися у Великій Британії у цей час, переконливо свідчать про активне звертання до ігрових прийомів та переосмислення традиційних категорій – історії, прогресу, часу, англійськості, суспільної ієрархії.

Характерна для англійського роману зазначеного періоду неоднозначність прочитання, викликана поєднанням модерністських та постмодерністських технік, гібридизацією жанрів, залученням різноманітних прийомів літературної гри, пояснює значний науковий інтерес дослідників до творчості англійських романістів 1960 – 1990-х років. Сучасні праці з історії англійської літератури демонструють, що більшість дослідників об'єктом наукового інтересу обирають авторів із яскраво вираженими постмодерністськими рисами – Дж. Фаулза, Дж. Барнса, П. Акройда, Г. Свіфта. Їх твори розглядаються як жанрові модифікації історіографічної металітератури, біографічної прози, постмодерністської притчі, що обумовлені впливом постмодерністських концепцій, де не останню роль відіграє літературна гра. Поряд з цим, має місце певна лакуна у вивченні впливу постмодернізму як на творчість письменників старшого покоління А. Мердок, В. Голдінга, Е. Берджеса, так і відсутність інтересу українських науковців до постаті Й. Мак'юена.

Виходячи з того, що модернізм сформував величезне ігрове поле творчості, а постмодернізм максимально посилив ігрові тенденції в англійській літературі, спричинивши актуалізацію різноманітних ігрових прийомів, вважаємо літературну гру в усіх її проявах характерною рисою англійського роману 1960 – 1990-х років. Англійський роман зазначеного періоду є яскравим прикладом загальноєвропейської ігрової тенденції, що проявилася через пастиш, ремінісцентність, алюзії, пародію тощо[5].

Література

1. Шахова К.О. Література Англії 20 століття. – К.: Либідь., 1993. – 400 с.
2. Саруханян А.П. Английская литература 1945-1980. – М.: Наука., 1987. – 511 с.
3. Аникин Г.В., Михальская Н.П. История английской литературы. 2-е изд. – М.: Высш. Шк., 1985. – 431 с.
4. В.Скороденко. Мюриел Спарк [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.belletrist.ru/definit/spark-defnt.htm>.
5. Шуба Ю.В. Ігрова парадигма англійського роману останньої третини 20 століття: Автореф. Дис. ... канд. філол. наук: 10.01.04/ Сімферополь., 2011. – 20с.

УДК 821.111–311.1.09(043)

Газібагандова Владислава Шамілівна

ДИХОТОМІЯ «РОЗУМ - ПОЧУТТЯ» В РОМАНІ ДЖЕЙН ОСТІН «АРГУМЕНТИ РОЗУМУ»

Дихотомія — поділ предмета чи явища на дві рівні частини. У логіці — два видові поняття, що суперечать одне одному [2, с. 286]. Тенденція до синтезу раціонального та чутливого,

характерна для письменників другої половини XVIII століття. Вслід за представницею жіночого роману Ф. Берні, Джейн Остен розвивала у своїй творчості традиції просвітницького сентиментального роману і неоднозначно вирішувала дилему розуму і почуття, рівною мірою цінуючи в особистості здатність глибоко відчувати і розсудливо міркувати [4, с. 179].

У романі «Аргументи розуму», характерною рисою образу Енн Еліот є поєднання чутливого і раціонального. Джейн Остин дивиться на своїх героїв пильно й іронічно. Вона не нав'язує читачам моральної позиції, проте сама ніколи не випускає її з поля зору. Кожен її роман можна назвати історією самоосвіти і самовиховання, історією морального прозріння. Остин ввела в роман рух, не зовнішнє, яке було відоме просвітителям (сюжетні перипетії «романів великих доріг»), але внутрішнє, психологічне [1, с. 437].

Принципи її творчого методу ґрунтуються на безпосередньому запереченні романтичної естетики на етапі її становлення. Письменниця відкриває англійській літературі поезію та правду повсякденності, прототипи для своїх персонажів вона знаходить серед своїх друзів, і зображає сховане під спокійною, по вікторіанськи стриманою повсякденністю життя людської душі, спокійної і бурхливої, трагічної та меланхолійної. Новаторство та майстерність письменниці проявились не стільки в сюжеті романів, скільки в її підході до проблеми характеру, в тому як вона розуміє і показує тонкий та інколи суперечливий внутрішній світ своїх персонажів, в особливості жіночих.

На кожній сторінці своїх романів письменниця прагне передати нам своє відношення до того, що зображується, своє світобачення. Образ автора, вирішальний і об'єднуючий початок у всіх творах Остен.

«Аргументи розуму» — останній та найбільш неоднозначний роман в творчості письменниці. Новизна роману полягає в серйозному та співчутливому відношенні до почуття. Хоча роман говорить в основному про почуття, які збереглися на багато років, і яким не стали перешкодою ні думка більшості, ні амбіції, ні образи, і не спотикання, пов'язані з приналежністю до різних соціальних кіл, він зачіпає і актуальні життєві теми – такі, як наслідки зарозумілості, невміння жити за коштами і зрада.

При тому, що всі твори Джейн Остин в тій чи іншій мірі автобіографічні, цей роман є найбільш автобіографічним. Хоча Джейн Остин недолюбувала свою героїню, називаючи її «занадто хорошою», в образі Енн простежується багато рис самої письменниці [3, с. 288].

Безперечно, Джейн Остин – тонкий психолог людських характерів, вона не відволікається на докладні описи зовнішності, природи, для неї важливий внутрішній світ людини, який розкривається через діалоги між діючими особами романів. У всьому Остин домагається правди, її реалізм – це реалізм правди.

Підводячи підсумки, можна відзначити, що "Аргументи розуму" – єдина книга в спадщині Джейн Остин, де, змінивши свою звичайну іронічну манеру розповіді про щасливе майбутнє своїх героїв, письменниця надає героям повну можливість розкритися, дає на закінчення повноцінну главу, в якій герої зізнаються один одному у своєму почутті.

Письменниця намагається підпорядкувати пристрасті розуму, хоча це їй не завжди вдається. Лише доводи розуму, але тільки обов'язково доводи власні, а не ті, що взяті напрокат, через недосвідченість або нерозуміння, у родичів чи друзів, повинні керувати нашими вчинками, стримувати і приборкувати наші пристрасті, застерігати нас від зради, в тому числі і зради в любові.

Література:

1. История зарубежной литературы XIX века / Под ред. Н.А. Соловьевой. – М.: Высшая школа, 1991. – 437 с.
2. Ковалів Ю. І. Літературознавча енциклопедія. У 2 т. / Ю. І. Ковалів. – Видавничий центр «Академія». 2007. – 286 с.
3. Остен Джейн Доводи рассудка / Джейн Остен; пер. с англ. И. Гуровой – М.: Литература: Мир книги, 2005. – 288 с.
4. Палий, А. А. О значении творчества Джейн Остин / А. А. Палий // Проблемы истории, филологии, культуры : межвуз. сб. / Рос. акад. наук ; Ин-т археологии; Магнитогор. гос. пед. ин-т. М., 2007. – Вып. 18. – 179 с.

ГОТИЧЕСКИЙ КОЛОРИТ В РОМАНЕ ДАФНЫ ДЮ МОРЬЕ «РЕБЕККА»

Роман Дафны Дю Морье «Ребекка» («Rebecca», 1938) со времени своего появления пользуется большой популярностью. По многим элементам своей поэтики роман может быть причислен к лучшим образцам неоготической английской прозы XX в. Творчество Дафны Дю Морье практически не исследовано в украинском научном пространстве и нашей задачей на данный момент является изучение готического колорита в художественном мире данного произведения.

В XX веке «готические» образы естественным образом вписываются в полотно современного романа, многие авторы заимствуют для своих персонажей черты «готических» героев XVIII и XIX вв., чтобы преподнести читателям психологические, философские головоломки, связанные с проблемой присутствия в этом мире зла – безликой силы, для наглядности персонифицированной в смутно знакомом, стереотипном «готическом» облике. Недаром главный отрицательный персонаж часто обладает чертами скорее универсальными, типическими, нежели индивидуальными, или вообще не появляется на страницах романа (как в романе Дафны Дю Морье «Ребекке»), но при этом живет в памяти остальных героев как постоянное напоминание о темной стороне человеческого сознания.

Многие исследователи (М.Б. Ладыгин, В.Э. Вацуро, Н.А. Соловьева) сходятся на том, что одними из главных элементов готических романов являются: замок, либо какие-либо старинные развалины (пассивный элемент, вокруг которого разворачивается действие романа); и готический злодей (активный элемент) [1-3].

На наш взгляд, роман Д. Дю Морье характеризуется сочетанием нескольких основных элементов готической поэтики. Например, в качестве замка представлено отдаленное загадочное богатое поместье Мендерли, со своими мрачными коридорами и секретными комнатами. Также «готический» эффект достигается описаниями ландшафтов и природных явлений.

Следующий знаковый элемент готического романа – фигура злодея. В романе Дафны Дю Морье фигурой злодея является Ребекка, которая мертва, но продолжает влиять на жизнь тех, кто ее знал. Ее дух присутствует во всем романе, проявляется во многих вещах, с которыми сталкивается героиня, преследует всех обитателей этого поместья с помощью чувства вины, беспокойства и подозрений, порожденных воспоминаниями о ней. Образ этой женщины, как тень, следует за главной героиней. Также можно отметить, что в романе присутствует и помощник злодея, вернее – помощница – миссис Дэнверс, управляющая поместьем [5, 151].

Неотъемлемой частью романа является тайна внезапной и трагической смерти Ребекки, бывшей хозяйки дома, о которой многозначительно умалчивают жители поместья. Роман Д. Дю Морье полон мистических тайн и загадок, к решению которых невольно стремится главная героиня. Она чувствует, что с Ребеккой случилось что-то ужасное, но в то же время ее не покидает чувство того, что она жива и все еще властвует в Мендерли. Сюжет романа нельзя назвать насыщенным трагическими событиями, но тревожная атмосфера поддерживается за счет того, что рассказ о тайнах Мэндерли ведется от лица наивной девушки, которая не знает местных секретов и не всегда верно судит об истинных мотивах чужих поступков. Кроме того, писательнице с первых страниц удается создать мрачную атмосферу обреченности. В самом начале романа сон героини предвещает печальный финал. Но это не мистическое предсказание, а воспоминание. Героиня повествует о том, что уже случилось.

Присутствует и образ «невинной жертвы», чью роль выполняет главная героиня романа, вторая жена владельца поместья Мендерли. Эта девушка приятна во всех отношениях и после удачного преодоления сюжетных трудностей щедро вознаграждается судьбой. Среди прочих романтических героинь она отличается, тем качеством, которое в XVIII в. определяли как «чувствительность».

Дафна Дю Морье всегда считалась мастером по созданию образов своих героев, как женских, так и мужских. У неё получаются удивительные психологические портреты, и даже человек с не очень хорошо развитым воображением представит себе любого героя произведения. Многогранность образов позволяет лучше представить их внутренний мир, а вместе с ним и их душевные переживания, на которых и основывается этот роман.

Література

1. Вацуро В.Э. Готический роман в России / В.Э. Вацуро. – М.: Новое литературное обозрение, 2002. – 544 с.
2. Ладыгин М. Б. Английский «готический» роман и проблемы предромантизма: дис. канд. филол. наук : Специальность 10.01.05 «Литература стран Западной Европы, Америки и Австралии» / М. Б. Ладыгин. – Москва, 1978 . – 204 с.
3. Соловьева Н.А. История зарубежной литературы: Предромантизм: Учеб. пособие для студ. филол. ф-тов высш. учеб. заведений. М.: Издательский центр «Академия», 2005. – 272 с.
4. Заломкина Г.В. Готический миф: монография / Г.В. Заломкина. – Самара, 2010. – 328 с.
5. Палойко Л. В. Образ персонажа в оригинале и литературном продолжении англоязычного романа как объект филологического анализа: диссертация на соискание ученой степени кандидата филологических наук: спец. 10.02.04 «Германские языки» / Людмила Валерьевна Палойко. – Самара, 2014. – 216 с.

УДК 821.111-31«18»(043)

Ємець Анастасія Ігорівна

НОВА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ ОБРАЗУ ЖІНКИ В БРИТАНСЬКІЙ РОМАНІСТИЦІ ХІХ СТОЛІТТЯ

Безсумнівно, англійська література ХІХ століття, насамперед вікторіанський роман, вважається однією з найбільш значних в історії людства та викликає постійний інтерес у письменників, які, розробляючи нові теми та мотиви, збагатили англійську реалістичну прозу, та їх твори стали фундаментом для розвитку англійської літератури ХХ століття. При цьому немає ніяких сумнівів в тому, що найважливіша роль у становленні вікторіанського роману належить таким жінкам-письменницям ХІХ століття, як Шарлотта Бронте, Джейн Остен, Джордж Еліот, Елізабет Гаскелл.

Жіноча тема є однією з домінуючих у літературному процесі Англії вікторіанської епохи (1837 – 1901 рр.) [1]. Актуальність цієї теми обумовлюється необхідністю розгляду жіночих характеристик у вигляді цілісної системи, у якій можливе виділення різних образів з огляду на їхні дії та внутрішні переконання, виявленням характеру еволюції жіночого образу та зміною місця та ролі жінки у сім'ї та суспільстві.

Виявляючи значний інтерес до долі англійки, досліджуючи особливості жіночого погляду на світ, жіночих цінностей, письменниці у своїх творах прагнули відобразити життя сучасниць, проблеми жіночої емансипації та фемінізму, а також показати розвиток нових суспільних цінностей. Одним із перших дослідників вікторіанської жіночої літератури слід визнати Генрі Льюїса, який намагається осмислити поняття «жіноча література»: «Її виникнення привнесе нові елементи – жіночий погляд на життя, жіночий досвід... Ті нечисленні, хто досяг вселенські істини людства, Джейн Остен, Жорж Санд, Джордж Еліот, Шарлотта Бронте та Елізабет Гаскелл – це першовідкривачі глибоко емоційного літературного голосу, одночасно і вселенського, і жіночого» [2, с. 29].

Усвідомлюючи ту значну роль, яка належить жінкам-письменницям ХІХ століття у становленні вікторіанського роману, багато дослідників намагаються осмислити аспекти їх творчості, характеризуючи композиційні особливості їх творів та визначаючи їх значення у становленні англійської літератури.

Серед англійських жіночих романів особливу роль відіграє твір Джейн Остен «Гордість та упередження» (1813). Батьки п'ятьох сестер Беннет стурбовані тим, щоб видати дочок заміж. Тому розмірене життя сімейства порушується появою молодого містера Бінглі, у якого було багато друзів-аристократів, які хотіли б позалицятися до дівчин. Так, Елізабет знайомиться з другом Бінглі містером Дарсі, який руйнує стану гордість, перейнявшись щирим почуттям до Елізабет, яка долає свою гордість і свої упередження під впливом відповідного почуття. Джейн Остен вміє переконати читача в благородстві почуттів міс Беннет, її розсудливості, непересічності розуму, але показує, як важко героїні переламати гордість, як легко вона помиляється: «Містер Дарсі серйозно і чемно став просити Елізабет надати йому честь, прийнявши його запрошення на танець; але марно – вона твердо стояла на своєму, і справі також не допомогла спроба умовити її, розпочата сером Вільямом» [3, с. 43]. Говорячи про містера Беннета, він одружився з духовно нерозвиненою жінкою, але замість того, щоб виховувати її, він

вирішив відгородитися від проблем. Ми розуміємо, що сама самотність часом буває краще, ніж самотність удвох, у шлюбі. Тим часом містер Бінглі закохується у Джейн Беннет: «Джейн користувалася незвичайним успіхом. Всі тільки й говорили, яка вона красуня. Містер Бінглі назвав її чарівною і танцював з нею» [3, с. 25]. Позиція сестри Шарлотти відносно любові між жінкою та чоловіком така: «Якщо жінка приховує захоплення від свого обранця, вона ризикує не зберегти його за собою» [3, с. 29].

Розглядом жіночих характерів також займалася Джордж Еліот, в основі творчості якої знаходився життєвий досвід, наповнений реальними переживаннями, що створюють ілюзію правдивості зображення. На першому місці були проблеми людських взаємин, особистості та її долі, сенсу та призначення життя. Та об'єктом дослідження роману Джордж Еліот «Міддлмарч» (1871) стала саме проблема трагедії особистості. Так, головна героїня Доротея Брук полюбила заможного священника містера Кейсобона за його освіченість та глибину розуму, хоча йому й було 50 років. Згодом його розум став для неї тягарем, який не привносив ні радості, ні натхнення. Єдиною відрадою для неї стала зустріч з родичем Кейсобона Уїллом Ладіславом, який зразу ж полюбив Доротею: «Коли Доротея стурбовано поглянула на чоловіка, вона, ймовірно, помітила контраст між ним і Уїллом, але це лише посилило нову тривогу, яку вона тепер відчувала через нього, – передвістя ніжної жалості» [4, с. 64]. Згодом Кейсобон увесь свій спадок залишив своїй дружині Доротеї за умови, що вона не вийде заміж за Уїлла. Цей спадок вона використала у якості благодійної допомоги лікарні Лідгейта. Згодом вона полюбила Уїлла: «Вид Уїлла викликав відчуття сонячності, чому ще більше сприяла мінливість його вигляду» [4, с. 71]. Говорячи про зображення жіночого образу, ми можемо сказати, що Доротея – особистість, що володіє героїчними можливостями та чеснотами, вона є шукачем якогось нескінченного захоплення, мети та деякі критики порівнюють її образ з образом Св. Терези. Так, в образі Доротеї уособлена необхідність для людини перетворювати успадкований нею світ та ще з цим образом зв'язана тема нездійснених надій та втрачених ілюзій: невдалий брак стає джерелом образ та розчарувань.

Роблячи підсумки, слід зазначити, що специфіка підходу до осмислення жіночої проблематики полягає у тому, що письменниці змінюють роль та місце жінки у соціумі, адже вона повинна затверджуватися як особистість та бути рівною у правах з чоловіком.

Література

1. Айвазова С. К истории феминизма / С. Айвазова // Общественные науки и современность. – 1992. — № 6. — С. 153-168.
2. Морган Льюїс Генрі Ессе о романістках / Генрі Льюїс Морган. – М., 1852
3. Остен Джейн Гордість та упередження / Джейн Остен. – М: Художня література, 1989. – 480 с.
4. Еліот Джордж Міддлмарч / Джордж Еліот. – М: Правда, 1988. – 275 с.

УДК 821.111(73)Мит(043)

Єфимова Марина Вячеславівна

ЖІНКА І ВІЙНА У РОМАНІ М. МІТЧЕЛЛ «ЗВІЯНІ ВІТРОМ»

Роман відомої американської письменниці Маргарет Мітчелл «Звіяні вітром» вважається одним із найзначніших творів в історії літератури. «Звіяні вітром» мають статус всесвітнього бестселера і величезну читацьку аудиторію, але цей твір практично невивчений вітчизняною науковою спільнотою, що й зумовлює актуальність нашого дослідження [1, с. 34].

Дія книги відбувається в один з найбільш складних періодів в історії США і охоплює роки Громадянської війни (1861-1865) і подальшої Реконструкції. Як письменник-реаліст, вірний правді життя, який відчув напругу історичного процесу, Мітчелл правдиво, в яскравих переконливих художніх образах відтворила історію старого Півдня періоду Громадянської війни і Реконструкції; як письменник «південної школи» вона не могла показати об'єктивну перемогу нових економічних форм життя, щоб не винести їй моральний вирок, щоб не показати її моральну приреченість. Тому тема впливу війни, реконструкції на соціальне життя людини і в наш час складний час є гостро актуальною. Це історія громадянської війни між промисловими північними і південними землеробськими штатами Америки. Політична і економічна обстановка в країні складалася таким чином, що жителям Півночі для роботи на заводах не вигідно було тримати рабів, їм потрібні були вільнонаймані працівники, у той час як південцям для роботи в

полях ідеально підходили раби. В результаті, у відповідь на вимоги Півночі про скасування рабовласництва південні штати спробували утворити свою власну державу. З цього і почалася війна [2, с. 66].

Майстерність М. Мітчелл у романі «Звіяні вітром» виявилась у створенні незабутніх характерів, кожен з яких є яскравою неповторною індивідуальністю і разом з тим вони відображають, кожен по-своєму, історичний зміст епохи. У центрі події роману закладена доля кількох сімей плантаторського Півдня.

Мета нашої роботи – дослідити характер співвідношення людини та епохи на прикладі образу головної героїні роману М. Мітчелл Скарлетт О'Хара. Південь, як відомо, мав давні традиції гордості і стійкості своїх жінок. Жінки, повні патріотизму, навіть не виходять заміж за тих шанувальників, хто не відзначився в бою. Крім цього, жінки стрімко кидаються організовувати благодійні акції: збори коштів, продуктів та інші добровольчі заходи. Вони хочуть бачити своїх чоловіків мучениками, що віддали своє життя, захищаючи Батьківщину, і якщо таке трапляється з шанувальником, дівчата визнають заручини і відповідним чином сумують про загиблого. На відміну від загальноприйнятої жіночої поведінки, Скарлетт не збирається розігрувати страждальницю і знаходити принадність у війні, яка відбирає чоловіків, призначених для того, щоб її оточувати. Інші жінки зізнаються в подібних думках у своїх щоденниках і остаточно відмовляються від імпульсивно нав'язаних ролей, коли романтизм війни спадає.

Образ Скарлетт дійсно виявився близький мільйонам читачок. Зеленоока красуня з ірландським корінням, капризна і примхлива, але при цьому – сильна і відчайдушна, готова знайти вихід з будь-яких ситуацій, не зломлена ані любовними невдачами, ані смертю батьків, ані жахами війни. Перипетії відносин Скарлетт з її чоловіками на тлі історичних «декорацій» мало кого залишили байдужими. «Вона не зуміла зрозуміти жодного з двох чоловіків, яких любила, і ось тепер втратила обох» – такою була головна фраза останньої глави, яку написала Маргарет Мітчелл, починаючи свій роман [3, с. 615]. Історичні події страшної війни найбільше відбилися на долі Скарлетт. Адже саме вона в такий важкий час зуміла зберегти Тару, яку вона так любила, так берегла й охороняла не дивлячись ні на що. Адже це єдине, що в неї залишилося з дитячих спогадів. Ми бачимо, як Скарлетт бореться за рідну землю. Ця мужність і «залізний характер» їй дісталися від батька, який все життя мріяв про власну плантацію і досягнувши звершення своїх бажань, на жаль, не зміг допомогти дочці в такий важкий час. У романі добре видно, як О'Хара ставляться до своїх рабів: як Скарлетт любить Мамушку, яка її виховувала з дитинства, в яких добрих відносинах господарі з Великим Семом. У той час, коли Скарлетт могла втратити Тару, ми бачимо, як вона разом з рабами працює. Красуня Скарлетт, яка завжди була кокеткою, риється в землі, як рабиня. Війна змусила її навчитися багато чому, про що дівчина раніше і думати не могла. Образ Скарлетт психологічно глибокий і реалістичний, він привертає увагу закладеною в ньому гуманною ідеєю – образ життєрадісної, юної красуні, яка у роки випробувань опинилася такою мужньою. Скарлетт вміє дивитися життя в обличчя, завзято бореться, долаючи постають на шляху перешкоди, штурмує їх рішуче, не думаючи про можливість поразки, і продовжує боротися, навіть коли поразки не уникнути.

Але ця особистість має і негативний потенціал, так як вона руйнує все навколо, руйнує долі найдорожчих і близьких людей. Вона робить багато фатальних помилок: через помилкову закоханість в Ешлі Уїлкса втрачає любов Ретта Батлера, який щиро любить її за нестерпні властивості характеру, любить її навіжену сутність, а не її зовнішність, не тільки її миле обличчя і струнку фігуру, як наприклад, перший чоловік Скарлетт – Чарльз Гамільтон, за якого Скарлетт вийшла, лише б досадити Ешлі Уїлксу. При цьому про почуття Чарльза Скарлетт не думала. Список «жертв» Скарлетт дуже довгий. Якщо сцену вбивства солдата янки можна розцінити як самозахист, то її весілля з коханим чоловіком своєї сестри Сьюлін назвати інакше, ніж натуральною зрадою, не виходить. Потрібно додати в цей список ще й нещасного Френка Кеннеді – того самого коханого сестри Скарлетт Сьюлін, який через жадібну любов Скарлетт до грошей поплатився власним життям [5, с. 57].

Багато фраз з книги перейшли в життя в якості афоризмів, а головна героїня твору Скарлетт О'Хара стала об'єктом наслідування для багатьох жінок. Хоча образ Скарлетт О'Хара – один з небагатьох прикладів негативного головного героя. Вона неосвічена, егоїстична, груба, уперта й дуже прагматична. Ці якості привели її особисте життя до повного краху. Сама авторка говорила:

«Я намагалася описати далеко не чудову жінку, про яку можна сказати мало хорошого, і я намагалася витримати її характер» [4, с. 15].

Однак Скарлетт стала мало не національною героїнею. Думається, це сталося з причини її чималого чарівності й таких «американських» рис характеру, як життєстійкість, вміння домагатися свого і вміння почати все з нуля. Але, на нашу думку, можна вважати Скарлетт О'Хара позитивним героєм. Більш того, вона є показовим прикладом ділової успішної жінки. Нехай вона робила помилки, ображала і не цінувала близьких людей, але вона за це розплатилася сповна. Життя саме покарало її самотністю. І сам факт того, що питання подальшої долі Скарлетт залишилося відкритим, допомагає кожному читачеві додумати свій варіант продовження історії її життя.

Література

1. Архангельская И.Б. Роман М.Митчелл «Унесенные ветром»: история создания и специфика жанра / И.Б. Архангельская. – К.: научный журнал «Вестник Вятского государственного гуманитарного университета», №3(2), 2012. – 119 с.
2. Денисова Т. Легенди і реалії Американського Півдня / Т. Денисова. – К, 1992. – Кн. 2. – 215 с.
3. Митчелл М. Унесённые ветром / М. Митчелл. – А.: МГП «Берен», 1993. – в 2х. т. – 1216 с.
4. Сердитова А. Смысл названия романа Маргарет Митчелл "Унесенные ветром" / А. Сердитова. – г. Сыктывкар.: Исследовательская работа, МАОУ "Технологический лицей", 2012. – 34 с.
5. Hanson E.Y. Margaret Mitchell / E.Y. Hanson. – Boston, 1991. – 134 p.

УДК_821.112.2'05(043)

Загорулько Дарья Павловна

ФРАГМЕНТАРНОСТЬ МЫШЛЕНИЯ И ИРОНИЯ В ПОВЕСТВОВАТЕЛЬНОЙ СТРУКТУРЕ ЛИТЕРАТУРЫ НЕМЕЦКОГО РОМАНТИЗМА

Актуальность данной темы обусловлена тем, что иронический взгляд на мир способен освободить человека от догматической узости мышления, от односторонности, нетерпимости, фанатизма, от пренебрежения живой жизни во имя абстрактного принципа. Ведущая роль здесь принадлежит романтической иронии, философское обоснование которой разработал Ф. Шлегель.

Целью данной работы является исследования особенностей романтической иронии и фрагментарности мышления в литературе немецкого романтизма.

Об иронии Шлегель говорит как об «абсолютном синтезе абсолютных антитез, постоянно воспроизводящей себя смене двух борющихся мыслей» [4, с. 42]. Этот принцип соединения противоположностей, взаимоисключающих идей и образов во многом определяет внутреннюю динамику текстов немецкого романтизма и объясняет наличие в них «карнавальности» - определенной иронической зоны смыслов, которая складывается из элементов пародии, романтической иронии, обыгрывания аллюзий и романтического стиля [4, с. 38].

К числу особых романтических жанров можно, пожалуй, отнести такую форму, как фрагмент. Фрагментарность мышления, в свою очередь, тоже напрямую была связана с романтической иронией, с ее абсолютизацией воли творца. Характерно, что помимо фрагментов философского и эстетического содержания, порой складывавшихся в афоризматическую форму, фрагментарность часто изначально образовывала структуру крупного художественного произведения. Можно в этом случае вспомнить, например, «Люцинду» Ф. Шлегеля или «Кота Мурра» Гофмана [2].

В процессе своего развития принцип романтической иронии расширялся. В иронии начала преобладать констатация объективной относительности разных ценностей мира, его смысловая многозначность. В позднем романтизме, в творчестве Гофмана например, ирония направляется не только на низменный характер действительности, но и на сам возвышенный поэтический объект. Иронически разрушается гармония единого романтического стиля. На его изломе возникают потенции новой художественности. Еще более отчетливо эти тенденции проявляются в поэзии и прозе Гейне. Его ирония открывает путь к более конкретному постижению мира в его

противоречиях и, по сути, граничит с сатирой, а то и перетекает в нее. Стилистическая система становится все более многоголосой [3].

Ярким примером реализации полисемичной структуры текста, связанной с иронией, становится рассказ Э.Т.А. Гофмана «Фалунские», где разрушение однолинейности текста реализуется на нескольких уровнях. Прежде всего это особая повествовательная стратегия рассказчика, которая дает одновременно два взгляда, романтический и реалистический, на описываемое явление. В результате происходит своеобразное «саморазрушение» романтического текста, а его пафос воспринимается скорее как пародия на стиль ранних неметких романтиков. Так, в самом начале рассказа дается вполне романтическое изображение прихода в гавань корабля: «Богатый корабль Ост-Индской компании счастливо вернулся из дальнего плавания и, бросив якорь в гавани, весело распустил по светлой лазури вымпела и шведские флаги. Сотни лодок и челноков, наполненные матросами, с торжеством носились по голубым волнам Готаэльфа, а пушки Мастуггеторга приветствовали гостей разносившимся далеко по морю громовым залпом» [1]. Однако далее следует реалистическое, даже более того, презираемое романтиками объяснение – все рады выгодной торговле: «Распорядители Ост-Индской компании расхаживали по набережной и, высчитывая с довольными лицами ожидаемую богатую прибыль, радовались успеху смелого предприятия... Жители поэтому с удовольствием смотрели на предприимчивых распорядителей и радовались вместе с ними, так как их выгода была тесно связана с благосостоянием всего города» [1]. Этот эффект обманутого ожидания становится не только средством игры с читателем, способом его погружения в двойственную атмосферу текста, но и особым приемом маскировки авторской позиции – на протяжении всего рассказа Гофман балансирует на грани романтического текста и пародии на него.

В результате подобного принципа повествования романтическая реальность автора словно накладывается на приземленную обыденность. Вроде бы это вариант традиционного для романтиков двоимирия, но если в текстах раннего немецкого романтизма романтической альтернативой становился внутренний мир творческой личности, то у Гофмана эти два мира существуют в сознании самого повествователя. И если первый его взгляд на мир романтивен, то второй несет разочарование и реалистическое объяснение. На стыке этих двух взглядов и рождается самоирония, которая становится своеобразным вызовом материальному миру, столь далекому от идеалов [2].

Таким образом, наличие романтической иронии и фрагментарности мышления и их особенностей, было характерно в литературе немецкого романтизма.

Литература

1. Гофман Э.Т.А. Фалунские рудники [Электронный ресурс] / Э.Т.А. Гофман. – Режим доступа : <http://www.lib.ru/>
2. Грешных В. И. Мистерия духа: Художественная проза немецких романтиков/ В.И. Грешных. – К. : Калинингр. гос. ун-т., 2001. – 406 с.
3. Ботникова А.Б. Немецкий романтизм: диалог художественных форм. [Электронный ресурс]: книга для филологов— специалистов по зарубежной литературе, аспирантов, студентов./ А.Б. Ботникова – Режим доступа : <http://www.ino-center.ru/press-center/publication/botnikova.html>
4. Шлегель Ф. Из «Критических (Ликейских) фрагментов» /Ф.Шлегель // Литературные манифесты западноевропейских романтиков. – М.: Изд. Моск. университета, 1980. – 38 с.

УДК 396(043)

Ильина Елизавета Юрьевна

ФЕМИНИЗМ КАК ДВИЖЕНИЕ ЗА РАВНОПРАВИЕ ПОЛОВ

Феминизм – в широком смысле – стремление к равноправию женщин с мужчинами во всех сферах общества; в узком смысле – женское движение, целью которого является устранение дискриминации женщин и уравнивание их в правах с мужчинами [1].

Теория феминизма ставит своей целью понимание природы неравенства полов и заостряет внимание на вопросах политики, власти и сексуальности. Политическая активность феминисток (и феминистов) сосредоточена на таких проблемах, как право деторождения, домашнее насилие, равная заработная плата, сексуальное преследование, дискриминация и сексуальное насилие.

Темы, исследуемые феминизмом, включают в себя дискриминацию, стереотипизацию, угнетение и патриархат.

Основа феминистской идеологии — права, привилегии и положение в обществе не должны определяться половой принадлежностью.

Феминизм, как идеология освобождения, способствовал пробуждению самосознания женщин, заставив общество задуматься об их неравноправном с мужчинами положении [2].

Несмотря на то, что феминизм не существует как единое и целостное явление, можно выделить минимум убеждений, присущих каждой разновидности феминизма, а именно:

- 1) интересы женщин в обществе ущемляются на основании уже самой принадлежности к женскому полу;
- 2) такое несправедливое положение вещей можно изменить;
- 3) существующее положение следует изменить;
- 4) с этой целью женщинам необходимо предпринять соответствующие действия, не подчиняя свои собственные цели целям, провозглашаемым другими движениями и социальными институтами [3].

Принцип равенства, даже тождественности мужчин и женщин как существ, в одинаковой степени обладающих разумом, был впервые выдвинут либеральным феминизмом в конце XVIII века с началом первой волны феминизма – и утверждал, что женщины равны мужчинам, хотя и отличны от них (*equal but different*). Эти мыслители полагали, что материнские функции жизненно важны для женщин, которые самой природой предназначены для исполнения семейных ролей; но при этом женщины "равны" мужчинам как человеческие существа и поэтому должны обладать равными юридическими, гражданскими и политическими правами. Таким образом, примирялись принцип равенства гражданских и социальных прав женщин и мужчин и различия их семейных обязанностей. Со временем в силу различных социально-экономических и политических причин акцент на тождественности женщин и мужчин (как разумных существ) усиливается, поскольку у либеральных феминисток все чаще возникают опасения, что любой акцент на различиях приведет к снижению социального статуса женщин [4, с. 8].

Начатая в 60-е годы «женская революция» шла под лозунгом: «Если женщина имеет право на половину рая, то она имеет право и на половину власти на земле!» [5]. В отличие от феминистского движения первой волны, чьей задачей было установление равноправия на законодательном уровне, феминизм второй волны обратился к ряду проблем, связанных с фактическим неравенством, сексуальностью, оплатой труда и репродуктивными правами. Основной целью феминизма стала борьба за достижение конкретных целей – права на аборт, развод, уголовное преследование насильников и мужчин, избивающих своих жен.

Ключевым требованием было «право выбора»: женщины стремились сами распоряжаться собственной жизнью, и прежде всего – собственным телом.

Важной сферой деятельности женского движения на современном этапе стал рынок труда. Здесь борьба женщин велась за право на получение работы, равенство возможностей продвижения по ступеням карьеры, равную оплату за равный труд. Выдвигалось требование отмены законодательных актов, дискриминационных по отношению к женщинам [5].

Во время второй волны и зародилось радикальное течение феминизма, которое базировалось на следующих постулатах: женщины являются первой угнетаемой группой; подавление женщин является самой распространенной и самой глубокой формой угнетения и существует практически в каждом обществе; подавление женщин представляет собой концептуальную модель для понимания других форм подавления. Радикалки отвергают борьбу за равноправие с мужчинами, ценой которого выступает принятие женщинами «мужских» ценностей и стандартов поведения; они утверждают ценность особого женского мира и выступают за развитие сепаратной женской культуры. Но самое главное заключается в том, что центр внимания перемещается с анализа публичной сферы (роль государства как гаранта обеспечения прав женщин, реформирование законодательной системы, участие женщин в политике и прочее) на анализ частной сферы – взаимоотношения женщин и мужчин, семью, материнство и т.н. «специфический женский опыт подавления». Радикальный феминизм – это теория, разработанная женщинами для женщин, основанная на женском опыте, на убеждении в том, что женщины как группа имеют общие интересы, объединяющие их в сестринство, которое

вище розділення по класу або расі [4, с. 33]

Третя хвиля фемінізму, початок якої зв'язують з 90-ми роками ХХ століття, націлена на усвідомлення, що насправді питання не зводиться до того, чи є жінки, а є чоловіки. Питання зводиться до спроби зрозуміти, як саме ці гендерні ролі, чоловіча та жіноча, конструюються, як ми стаємо чоловіками та жінками [5].

Багато феміністок вважають, що дискримінація по відношенню до жінок все ще існує як в країнах Європи та Північної Америки, так і в усіх інших країнах світу. Серед феміністок існує багато різних думок щодо глибини та широти існуючих проблем, їх ідентифікації та способів боротьби з ними.

Науковці сучасності розходяться в думках в питанні про те, чи існують більш глибокі вроджені відмінності між статями, ніж анатомічні, хромосомні та гормональні. Незалежно від того, скільки та які відмінності існують між статями, феміністки погоджуються з тим, що ці відмінності не можуть бути основою для дискримінації однієї з них [6].

Література

1. Большой энциклопедический словарь [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dic.academic.ru/dic.nsf/enc3p/306482/феминизм>
2. История и теория феминизма [Електронний ресурс]: Власть и пол. – Режим доступу: http://www.gender.cawater-info.net/knowledge_base/rubricator/feminism.htm
3. Тёмкина А.А. Женское движение как общественное движение: история и теория / А.А. Тёмкина // Гендерные тетради. – СПб, 1997. – №1.
4. Воронина О.А. Феминизм и гендерное равенство / О.А. Воронина. – М., Эдиториал УРСС, 2003. – 320 с.
5. Феминизм [Електронний ресурс]: – Режим доступу: <http://femfem.tilda.ws/feminism>
6. Феминизм: материалы из Википедии свободной энциклопедии [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://library.kiwix.org/wikipedia_ru_all_09_2013/A/Феминист.html

УДК 7.094(043)

Львіна Наталя Андріївна

ЕКРАНІЗАЦІЯ ЛІТЕРАТУРНОГО ТВОРУ ЯК МІЖМИСТЕЦЬКИЙ ПЕРЕКЛАД

Серед численних складних проблем, які вивчає сучасне мовознавство, важливе місце займає вивчення лінгвістичних аспектів міжмовної вербальної діяльності, яку називають «перекладом» або «перекладацькою діяльністю» [2, с. 6].

Процесом перекладу називаються дії перекладача зі створенням тексту перекладу. Процес перекладу включає, щонайменше, два етапи: з'ясування перекладачем змісту оригіналу і вибір варіанту перекладу. В результаті цих етапів здійснюється перехід від тексту оригіналу до тексту перекладу [2, с. 187].

Як і будь-який одержувач вербального повідомлення, лінгвіст є його інтерпретатором. Наука про мову не може інтерпретувати жодного лінгвістичного явища без перекладу його знаків в інші знаки тієї ж системи або в знаки іншої системи.

На думку відомого лінгвіста Р. Якобсона, розрізняється три способи інтерпретації вербального знаку: він може бути перекладений в інші знаки тієї ж мови, на іншу мову, або ж в іншу, невербальну систему символів. Цим трьома видами перекладу можна дати наступні назви:

- 1) Внутрішньомовний переклад, чи перейменування – це інтерпретація вербальних знаків за допомогою інших знаків тієї ж мови.
- 2) Міжмовний переклад, або власне переклад – це інтерпретація вербальних знаків за допомогою якої-небудь іншої мови.
- 3) Міжсеміотичний переклад, або трансмутація – це інтерпретація вербальних знаків за допомогою невербальних знакових систем [3, с. 16].

Український літературознавець Ю. Ковалів дав своє визначення поняттю екранізація. Екранізація (нім. *Verfilmung*, англ. *filming*, від франц. *écran*: екран, ширма) – це відтворення на підставі сценарію засобами кінематографа і телебачення творів інших мистецтв – фольклору, художньої літератури, театру тощо [1, с. 319]. Така міжсеміотична трансформація залежить від рецепції режисера, що іноді може бути суб'єктивною, особливості гри акторів, зйомок оператора.

На початку формування екранізації часто практикувалося буквальне відтворення текстів письменства відповідними засобами кінематографа. Поступово екранізація відходить від безпосередньої адаптації першоджерел, наслідування поза кінематографічних зразків. Витлумачення оригіналу іноді набуває полемічного характеру, що супроводжується зміною історичного, національного чи місцевого колориту.

Продуктивним варіантом екранізації вважається збереження художньої відповідності між екранною та літературною семантикою за відсутності буквального прочитання, що сприяє витворенню нової мистецької якості. Наприклад, фільм «Гамлет» Л. Олівера за драмою В. Шекспіра. Режисери домагалися створення аналогічної екранної семантики, як Я. Флемінг, С. Вуд, інтерпретуючи роман «Віднесені вітром» Маргарет Мітчелл.

Відбувається також жанрове переінакшення першоджерела, що призводить до підміни смислового наповнення: у вестерні «Тарас Бульба» Ю. Бріннера та С. Кертиса від повісті М. Гоголя лишилася тільки назва. Трапляються випадки «онаціоналення» чужомовних текстів, що продемонстрував грузинський режисер Г. Данелія, знімаючи фільм за романом «Мій дядько Бенджамен» французького письменника К. Тільке [1, с. 320].

Але будь-яка екранізація, навіть найвіддаленіша від першоджерела, використовує його ідеї, матеріал, образи, атмосферу. Тобто бере ті або інші ресурси з першоджерела і користується ними [4].

Проаналізувавши поняття екранізація можна сказати що цей вид мистецтва є особливим видом міжсеміотичного перекладу, і у висновку виходить, що екранізація є міжмистецьким перекладом.

Література

1. Ковалів Ю.І. Літературознавча енциклопедія: у двох томах. Т.1/Ю.І. Ковалів. – К.:Академія,2007. – 608 с.
2. Комиссаров В.Н. Теория перевода (лингвистические аспекты): Учеб. для ин-тов и фак. иностр. яз./В.Н. Комиссаров. – М.: Высш. шк., 1990. – 253 с.
3. Якобсон Р.О. О лингвистических аспектах перевода//Вопросы теории перевода в зарубежной лингвистике. – М.: Международные отношения,1978. – С. 16-24
4. История кино: Должна ли экранизация соответствовать книге?[Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.old.mirf.ru/Articles/art506.htm>

УДК 821.111-31.09(043)

Меркулова Світлана Ігорівна

ВТІЛЕННЯ ФІЛОСОФСЬКИХ ПОГЛЯДІВ ДЖ. Р. Р. ТОЛКІНА В ТРИЛОГІЇ «ВОЛОДАР ПЕРСНІВ»

Творчість видатного англійського лінгвіста та письменника, професора Оксфорду Дж. Р. Толкіна – це цілий розділ в історії і культурі двадцятого століття. Стейка популярність у масового читача, цікавість з боку філологів, культурологів та літературних критиків, увага митців до «нової міфології», створеної письменником, не тільки не згасають на зламі століть, але й набувають все різноманітніших форм [1].

На написання трилогії «Володар Перснів» безпосередньо вплинуло життя Толкіна, його світосприйняття та християнські погляди. За даними англійського видання *The Guardian* на написання роману письменника надихнула історія золотого персня, знайденого селянином у 1785 році на околицях села Сільчестер, на місці якого знаходилось місто-фортеця часів римського завоювання Британії. Золотий перстень був дуже великим, і містив напис: «Сініціан, живи у світі з богом». Через кілька десятиліть недалеко від першої знахідки була знайдена стародавня табличка з написом, в якому римлянин Сильвіан просив язичницького бога Ноденса покарати за викрадення персня чоловіка на ім'я Сініціан. Надихнувшись цією історією, Толкін почав вивчати кельтського бога Ноденса і шукати подробиці цієї знахідки [2].

Твір Толкіна «Володар Перснів» здобув визнання численних читачів. У цілому ряді масштабних опитувань читачі назвали його «найкращою книгою ХХ сторіччя». Ця книга напрочуд оригінальна й дуже багатогранна. Досягнення цієї трилогії полягають у тому, що вона мала безпосередній вплив на літературу в жанрі «фентезі», на кінематограф та на культуру в цілому [2]. Попри шалену популярність та інтерес читачів, трилогія Толкіна «Володар Перснів» має ряд серйозних філософських тем, які залишаються актуальними і в наш час.

Проблема вільного вибору особистості є одним з найголовніших мотивів усього твору. Автор наголошує, що вибір є дуже важким для всіх персонажів. Обравши щось між двома речами, обов'язково щось втрачається. Саме на вільному виборі людини і побудована моральна система у світі Толкіна. Наприклад, Фродо вирішує самостійно йти до Мордора, щоб звільнити своїх товаришів від спокуси Персня. Також слід згадати Арагорна, який вибирає між вірністю Братству і двома друзями, яким загрожують жахливі тортури та неминуча смерть. Толкін також підкреслює, що дуже важливо зробити правильний вибір, і у будь-якому випадку бути відповідальним за своє рішення [4].

Іншою проблемою трилогії Толкіна є випробування владою. Не випадково саме ця тема простежується впродовж усього твору, адже спокуса владою – мотив, привнесений ХХ століттям, технологічні можливості якого перетворили утопічні ідеї про знищення чи завоювання всього світу на загрозливу реальність. Письменник попереджає про жахливі наслідки оволодіння влади над людиною. Перше таке попередження можна помітити вже у переказі старовинної легенди про предка Арагорна, який замість того, щоб негайно знищити Перстень, піддався спокусі владою, яка його врешті-решт і згубила. Ілюзія можливого блага за рахунок володіння Перснем є оманливою: кожен, хто отримує владу, згодом стає її рабом і вже підкоряється Персню і не може опанувати себе. Навіть найбагатродніші поривання перетворюються на протилежності, коли їх намагаються здійснити за рахунок сили. У Толкіна будь-яка сила є згубною. Зі злом можна боротися, але платнею за перемогу може дуже просто стати чисте серце. Активне протистояння злу паралельно руйнує власну душу. Боротьба зі злом – жертвування собою, але не в значенні реальної загибелі, а в значенні переродження будь-якої чистоти, що доторкнулася до бруду – хай навіть із найкращих мотивів. Добрі наміри ведуть до пекла – цей фундаментальний, найтрагічніший парадокс, який звучить у Толкіна з пронизливою ясністю [3].

Поняття морального обов'язку – ще одна філософська тема трилогії «Володар Перснів». Обов'язок персонажів Толкіна включає в себе не лише безстрашність, але й відповідальність. Письменник неодноразово підкреслює важливість відповідальності героїв перед своїми обов'язками. Його персонажі не схожі на традиційних героїв-воїнів. Наприклад, Фродо та його супутникам знайомі сумніви та страх, невпевненість та важкі роздуми впродовж усіх пригод, що з ними трапилися. Також Толкін виділяє ще один, не менш важливий, аспект обов'язку – непорушення заборони, мужність та сила не зробити того, що не слід робити. І часом таке випробування виявляється найскладнішим, як показало у творі випробування героїв Перснем [4].

Отже, важливо зазначити, що досягнення Дж. Р. Р. Толкіна у світовій літературі важко переоцінити. Його творчість вплинула на становлення жанру «фентезі», привнісши в нього нові риси та особливості. Трилогія «Володар Перснів» також мала величезне значення для світового кінематографу, екранізація якої й досі користується успіхом [1]. Філософські теми, які розглядаються у трилогії Толкіна, не втрачають свої актуальності, адже перед людиною завжди стоятиме питання вибору, проблема його правильності та відповідальності за нього. Люди завжди будуть прагнути влади, шукаючи шляхи до реалізації цього бажання. Актуальним залишатиметься поняття морального обов'язку, проблема спокуси до порушення заборони. Трилогія Толкіна «Володар Перснів» ставить найскладніші питання людства та на прикладі своїх персонажів показує різні шляхи щодо пошуку істини.

Література

1. Властелин колец : материалы из Википедии свободной энциклопедии [Электронный ресурс]. – Режим доступа : https://ru.wikipedia.org/wiki/Властелин_колец
2. Джон Рональд Руэл материалы из Википедии свободной энциклопедии [Электронный ресурс]. – Режим доступа : https://ru.wikipedia.org/wiki/Толкин_Джон_Рональд_Руэл
3. Курицын В. Мир спасет слабость [Электронный ресурс] : статья / В. Курицын. – Режим доступа : <http://www.kulichki.com/tolkien/podshivka/920201.htm>
4. Прохорова Н. Добродетели мира Толкина: деяние и недеяние [Электронный ресурс] : статья / Н. Прохорова. – Режим доступа : <http://www.rulit.me/books/dobrodeteli-mira-tolkina-deyanie-i-nedeyanie-read-170746-2.html>

**ГЕНДЕРНА ІДЕНТИЧНІСТЬ ГОЛОВНОГО ГЕРОЯ РОМАНУ ВІРДЖИНІ ВУЛФ
«ОРЛАНДО»**

Гендерні дослідження, які включають в себе соціокультурні фонові знання, прийняли міждисциплінарний характер наукової діяльності. Кожен науковець у своїй сфері діяльності дивиться на предмет свого дослідження з точки зору гендера. Категорія гендеру була введена у понятійний апарат тільки у 60-70 роках 20-го сторіччя та використовувалася спочатку в історії, соціології та психології. З часом вона знайшла своє місце й у лінгвістиці та інших науках [1, с. 17].

Говорячи про саму категорію, неможливо не дати пояснення, що таке гендер та чим він відрізняється від статі. Перш за все, стать – це фізичний показник, тобто наявність певних органів, за якими нас ідентифікують як жінок та чоловіків. Іноді, люди народжуються з показниками, типовими для обох, як жінок так і чоловіків, таких людей називають інтерсексуалами або гермафродитами.

В свою чергу, гендер – це рольові, зумовлені впливом соціуму особливості поведінки представників обох статей, зафіксовані у поняттях «фемінність» (жіночність) і «маскуліність» (чоловічність), тлумачення яких відрізняється від біологічного трактування статей. Більше того, вважається, що гендер є суттєвою характеристикою особистості та має вплив на неї протязі всього життя, а також на формування та сприйняття її як своєї так й ідентичності оточуючих [2, с. 215].

Дотримуючись бінарної системи світосприйняття, сформувалось основне протистояння жіночного проти чоловічого. Використання гендеру, як закріплення у культурі та поведінці бажаних моделей поведінки, призвело до формування гендерних стереотипів, тобто узагальнених образів фемінності та маскуліності [1, с.17].

Важливо відзначити, що гендерні стереотипи мають емоційне забарвлення. Так, в емотивній сфері як жіночність, так і чоловічність мають різні знаки оцінки – негативний та позитивний відповідно. Фемінність асоціюється перед усім зі слабкістю, гіперболічною чуттєвістю, а маскуліність – з хоробрістю, силою, стриманістю [3, с.4,7].

Великий внесок у гендерні дослідження внесли феміністки другої хвилі, які вже не бачили жінку як представницю «другого полу» та бажали кращого незалежного становища у суспільстві для себе та своїх сестер, продовжуючи справу перших активісток за права жінок. Тому здебільшого гендерні дослідження були направлені на статус жінки та отримали назву women's studies (жіночі дослідження) [1, с.17].

Як вже було вказано, що іноді людина на біологічному рівні має певні органи, що відносять її до обох статей. Тоді виникає питання: можлива лі така феномена на рівні гендеру? Суміш фемінного та маскуліного в одній людині робить її менш чоловіком або менш жінкою?

Вірджинія Вулф жила та писала на стику століть – XIX та XX. Будучи дочкою англійського письменника Леслі Стефена, вона отримала гарну освіту не в школі, а читаючи батьківську бібліотеку. Маючи фінансові та суспільні привілеї, Вулф не нехтувала правами всіх жінок, закликаючи їх боротися разом з нею, що зробило її відомою не тільки як геніальну письменницю, а й як феміністку [4, с. 75].

Вірджинію Вулф складно назвати теоретиком фемінізму, бо основними її працями на цю тему були три есе – «Власна кімната», «Жіночі професії» та «Три гінеї». Наприклад, у «Власній кімнаті» («A Room of One's Own»), крім того, що вона звертається до жінок, студенток англійських коледжів, письменниця піднімала питання місця жінки як у суспільстві, так і у літературі, у цьому есе виявляються і погляди письменниці на гендерні відношення чоловічності та жіночності. На її думку, людина досягає гармонії, коли обидві половини «духовно взаємодіють». Цитуючи Колріджа, Вулф затверджує, що великий розум – завжди андрогін. Він величний, бо він вільний, творчий та неподільний. Так, вона зауважує: «Неможна буди тільки жінкою або тільки чоловіком за складом мислення: потрібно бути жіночно-чоловічним або чоловічно-жіночним», тобто треба давати право голосу всім своїм «я» [4, с.76].

Незважаючи на те, що роботи присвячені теорії фемінізму, Вірджинія Вулф практично не писала, у її романах проявляються її погляди. Так, роман, який є об'єктом нашого дослідження – «Орландо» – якраз містить в собі вище зазначену тему андрогінності.

Це роман, виданий у 1928, залишається одним з найзагадковіших літературних праць та найбільш феміністичною роботою Вулф. Вважається, що прототипом головного героя була подруга Вулф Віта Секвілл-Уест, і для якої цей роман писався як «освідчення в коханні». Але що робить цей роман таким цікавим і загадковим? А саме те, що головний герой Орландо, після 36 років свого життя та тижневого летаргічного сну стає жінкою. Зміна статі змінює життя Орландо, саме відчувши поєднання чоловічого та жіночого, герой пізнає щастя та гармонію в собі.

У цьому романі Вірджинія Вулф дивилася на гендерне положення людини у суспільстві, але головне, що її цікавило, було сприйняття героями себе та інших. Той факт, що у Орландо забирають майже всі його землі, бо фактично, як чоловік він помер, а як жінка не мала права на володіння майном, беззаперечно вказує на слабке положення жінки. Але це не єдиний епізод у романі, присвячений цій проблемі.

Так як темою наших тез є саме гендерна ідентичність героя, то важливо зазначити, що Орландо є ідеальним втіленням андрогінного ума. Перш за все, Орландо – людина тонкої натури, поет та творець, тобто талановита особа, яка має великий розум. Але все одно великий розум Орландо проявляється не тільки у здатності писати оди та вірші, а у поглядах на суспільство та відношення чоловіків та жінок: «Все одно вона зневажала обидві статі, ніби то не належала до жодної з них...» [5]. Це також доказує, що Орландо не є трансгендером, бо зі зміною статі, до Орландо не прийшло заперечення ідентифікації себе ще й як чоловіка. Більш того, Орландо не є й агендером, бо не заперечує поєднання в собі обох гендерів.

Підводячи висновок, можна сказати, що гендер включає в себе категорію статі, але не є її синонімом. Сприйняття гендера відбувається частіше через призму гендерних стереотипів, які активні феместітки намагаються зломити. Якщо говорити про феміністичні погляди англійської письменниці Вірджинії Вулф, то важливо зазначити, що вона підтримувала ідеї андрогенного розуму, тобто гармонійне існування фемінного та маскулінного у особистості однієї людини будь-якої статі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Кирилина А.В. Гендерные исследования в лингвистике и теории коммуникации: Учебное пособие для студентов высших учебных заведений. – М.: «Российская политическая энциклопедия», 2004. – 252 с.
2. Літературознавча енциклопедія: У двох томах. Т.1/Авто – уклад. Ю.І. Ковалів. – К.: «Академія», 2007. – 608 с.
3. Рябова Т.Б. Гендерные стереотипы и гендерная стереотипизация: методологические подходы, с. 10
4. Woman in literature: Актуальные проблемы изучения англоязычной женской литературы. Международный сборник научных статей / Ред.: Бутырчик А.М., Поваляева Н.С., Халипов В.В. Отв. ред. Поваляева Н.С. – Мн.: РИВШ БГУ, 2004. – 136 с.
5. Вулф В. Орландо [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://royallib.com/book/vulf_virdginiya/orlando.html

УДК 821.131.1-31.09(043)

Хаджинова Ирина Владимировна

ИНТЕРТЕКСТУАЛЬНОСТЬ РОМАНА УМБЕРТО ЭКО «ИМЯ РОЗЫ»

Имя Умберто Эко – одно из самых популярных в современной культуре Западной Европы. Семиотик, эстетик, историк средневековой литературы, критик и эссеист, профессор Болонского университета и почетный доктор многих университетов Европы и Америки, автор десятков книг, число которых он ежегодно увеличивает со скоростью, поражающей воображение, Умберто Эко – один из самых бурлящих кратеров вулкана современной интеллектуальной жизни Италии [3]. Ученый, будучи одним из авторитетных теоретиков постмодернизма, также является автором художественных произведений, в которых он переплетает черты исторической, детективной, философо-этической, иронической прозы, построенной на многозначности и исторической изменчивости ключевых понятий человеческого опыта.

Актуальность данного исследования обусловлена недостаточной изученностью интертекстуальных связей романа Умберто Эко «Имя розы».

Цель работы – рассмотреть средства выражения интертекстуальности в романе Умберто Эко «Имя розы».

Объект исследования – творчество писателя Умберто Эко.

Предметом исследования выступают средства выражения интертекстуальности в романе Умберто Эко «Имя розы».

Интертекстуальность (франц. *intertextualite*, англ. *intertextuality*, лат. *intertexto* – вплетать в ткань) – понятие постмодернистской философии, отражающее феномен взаимодействия текста с семиотически организованным окружающим культурным пространством посредством интериоризации внешнего [4].

Данный термин был введен в научный оборот в 1967 году Ю. Кристевой в статье «Бахтин: слово, диалог, роман» на основе анализа концепции «полифонического романа» М. М. Бахтина. Согласно теории ученого, каждый писатель при создании своего произведения имеет дело не только с окружающей действительностью, но и с предшествующей и современной ему литературой, с которой он находится в постоянном «диалоге». Эта идея была воспринята Ю. Кристевой. Для обозначения «диалога» между текстами, она применила термин интертекстуальность.

Данная проблема разрабатывалась в трудах Р. Барта. В своих исследованиях он утверждал, что «каждый текст является интертекстом; другие тексты присутствуют в нем на различных уровнях в более или менее узнаваемых формах: тексты предшествующей культуры и тексты окружающей культуры. Каждый текст представляет собой новую ткань, сотканную из старых цитат. Обрывки культурных кодов, формул, ритмических структур, фрагменты социальных идиом и т.д. – все они поглощены текстом и перемешаны в нем, поскольку всегда до текста и вокруг него существует язык. Как необходимое предварительное условие для любого текста интертекстуальность не может быть сведена к проблеме источников и влияний: она представляет собой общее поле анонимных формул, происхождение которых редко можно обнаружить, бессознательных или автоматических цитат, даваемых без кавычек» [1].

Средствами интертекстуальности могут выступать цитаты, аллюзии, реминисценции, эпиграф, пародия, плагиат.

Самым известным и первым серьезным произведением У. Эко является «Имя розы» (итал. *Il nome della Rosa*), написанное в 1980 году. Именно этот роман принес автору такую популярность и стал самым читаемым произведением того времени. Помимо всего прочего, книга была удостоена таких наград, как Итальянская премия Стрега (1981 г.), а также премия Медичи (1982 г.). Особенностью романа является его множественная интерпретация. Каждый читатель может возвыситься до уровня автора, получить законное право безоглядно досочинять и приписывать тексту любые смыслы. Поистине можно вообразить себе целую галерею читателей, которые, прочитав роман Эко и встретившись на своеобразной «читательской конференции», убедятся с удивлением, что читали совершенно различные книги [3]. Об этом говорит и У. Эко в «Заметках на полях «Имени розы»»: «Ничто так не радует сочинителя, как новые прочтения, о которых он не думал и которые возникают у читателя. ... Текст перед вами и порождает собственные смыслы. Желал я этого или нет, но возникла загадка. Противоречивая двойственность. И я не могу объяснить создавшееся противоречие. Ничего не могу объяснить, хоть и понимаю, что тут зарыт некий смысл (а может быть, несколько)» [6]. Роман рассчитан на широкий круг читателей: одни могут насладиться детективным сюжетом, другие увидят уникальные сведения об исторической эпохе, третьи вникнут в философские рассуждения о религии и литературе.

Самое простое средство интертекстуальности – цитаты – встречаются в романе в большом количестве. Уже в «Прологе» писатель начинает играть с «чужим текстом». Так, первая фраза «В начале было Слово, и Слово было у Бога, и слово было Бог» [7] заставляет вспомнить Евангелие от Иоанна. В романе присутствуют цитаты античных и средневековых авторов. Слова Аристотеля, или как его называл Хорхе, Стагирита о том, что «из всех живых существ только человеку свойственен смех» [7], являются не только цитатой, но и одной из философско-религиозных идей произведения. Мы находим изречение Алана Лилльского – французского теолога, философа и поэта 12 в. – «Всей Вселенной нам творенье – будто бы изображение, книга или зеркало» [7]. Помимо явных цитат, произведение переполнено и скрытыми, например, из «Божественной комедии» Данте Алигьери.

Аллюзии также изобилуют в романе. Уже в названии произведения читатель сталкивается

с дилеммой. Роза имеет сколько значений и аллюзий! Самое распространённое значение розы – любовь, в том числе любовь к познанию. В античности розу связывали с особым рода метаморфозой (Апулей). Имя розы важно для создания атмосферы эпохи, потому что с розой связаны первые памятники литературы на народных языках – первый образец итальянской лирики «*Rosa fresca aulentissima*», раннефранцузские «*Li contes de la Rose*», «*Dit de la Rose*» и позднелатинская «*Carnieri de Rosa*», а также первая большая аллегория — «Роман о Розе».

Умберто Эко разъясняет название романа в «Заметках на полях...»: «Заглавие «Имя розы» возникло почти случайно и подошло мне, потому что роза как символическая фигура до того насыщена смыслами, что смысла у нее почти нет: роза мистическая, и роза нежная жила не дольше розы, война Алой и Белой розы, роза есть роза есть роза есть роза, розенкрейцеры, роза пахнет розой, хоть розой назови ее, хоть нет, *rosa fresca aulentissima*. Название, как и задумано, дезориентирует читателя. Он не может предпочесть какую-то одну интерпретацию. Даже если он доберется до подразумеваемых номиналистских толкований последней фразы, он все равно придет к этому только в самом конце, успев сделать массу других предположений. Название должно запутывать мысли, а не дисциплинировать их» [6].

Яркой аллюзией выступают имена героев. Францисканский монах XIV века, англичанин Вильгельм Баскервильский, своей фамилией невольно заставляет читателя провести параллель с делом Шерлока Холмса, а имя летописца – Адсон – очень прозрачный намек на Ватсона у Конан Дойля. Еще один «не простой» персонаж – слепой монастырский библиотекарь Хорхе – сложно устроенная пародия на образ классика постмодернистской литературы Хорхе Луиса Борхеса, который был директором национальной библиотеки Аргентины, а к старости ослеп. Хорхе из Бургоса даже по звучанию близко к Хорхе Борхесу. В заметках на полях У. Эко прокомментировал это таким образом: «Все меня спрашивают, почему мой Хорхе и по виду и по имени вылитый Борхес и почему Борхес у меня такой плохой. А я сам не знаю. Мне нужен был слепец для охраны библиотеки. Я считал это выигрышной романной ситуацией. Но библиотека плюс слепец, как ни крути, равняется Борхес. В частности потому, что долги нужно отдавать» [6]. В романе есть и другие отсылки к Борхесу. Например, Адсон спрашивает у Вильгельма: «Чтобы узнать, что сказано в книге, вам нужно читать другие книги?» Вильгельм отвечает: «Разве, читая Альберта, ты не можешь представить себе, что говорилось у Фомы, а читая Фому – о чем писал Авэрроэс?» [7] В «Вавилонской библиотеке» Борхес предлагает тот же метод: «Чтобы обнаружить книгу А, следует обратиться к книге В, которая укажет место А; чтобы разыскать книгу В, следует предварительно справиться в книге С, и так до бесконечности».

В романе упоминаются средневековые авторы, которые зачастую выступают в роли знакомых действующих лиц: Уильям из Оккама (Уильям Оккамский – историческое лицо 14 в., отец средневекового номинализма, францисканец), Рогир Бэкон (Роджер Бэкон – английский философ и естествоиспытатель 13в., францисканец), Аквинат (Фома Аквинский – знаменитый схоласт-доминиканец, систематизатор науки 13 в.).

Одной из средств интертекстуальности выступает плагиат. Е. Костюкович, российско-итальянский писатель и переводчик, перевела роман «Имя розы» на русский язык, ее перевод и комментарии признаны самыми лучшими. Она делает предположение, что идею своего романа Умберто Эко заимствовал у Эмиля Анрио – французского беллетриста и литературоведа, который в 1946 году издал роман «Братиславская Роза» на тот же сюжет (охота за таинственной рукописью, краткое обладание ею, ее гибель в огне гигантского пожара) [2].

Подводя итог, можно сказать, что Умберто Эко – человек поразительного таланта, не только теоретик, но и практик литературы, который смог переплести в одном романе мировое достояние нескольких поколений. При этом роман интересен самой разнообразной публике. У. Эко как теоретик постмодернизма не только не смог проигнорировать принцип интертекстуальности, но и всячески подчеркивает взаимосвязь своего произведения с другими, а также множественную интерпретацию смыслов романа.

Литература

1. Барт Р. Избранные работы. Семиотика и поэтика [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://www.litmir.co/br/?b=53327>
2. Костюкович Е. А. Умберто Эко [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.elkost.it/essays/1982-umberto-eco/>

3. Лотман Ю. М. Выход из лабиринта [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.philology.ru/literature3/lotman-98.htm>
4. Новейший философский словарь / под ред. А.А. Грицанова [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.gumer.info/bogoslov_Buks/Philos/New_Dict/296.php
5. Темирболат А. Б. Поэтика литературы [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://doc.nlrk.kz/result/ebook_344/index.html#ps
6. Эко У. Заметки на полях «Имени розы» [пер. с итал. Е. А. Костюкович] [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://lib.guru.ua/UMBEKO/ekopolo.txt>
7. Эко У. Имя розы / Умберто Эко [пер. с итал. Е. А. Костюкович] [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://thelib.ru/books/umberto_eko/imya_rozi-read.html

УДК 821.161.1-31Лер(043)

Холманских Валерия Викторовна

ГЕНДЕРНЫЕ СТЕРЕОТИПЫ В РУССКОЙ ЛИТЕРАТУРЕ НА ПРИМЕРЕ РОМАНА М.Ю. ЛЕРМОНТОВА «ГЕРОЙ НАШЕГО ВРЕМЕНИ»

Актуальность настоящего исследования обуславливается важностью определения и описания существующих гендерных стереотипов, которые бессознательно и/или осознанно закладываются в мировосприятие человека посредством восприятия им текстов художественной литературы.

Цель работы состоит в определении, какие гендерные стереотипы присутствуют в тексте романа М.Ю. Лермонтова «Герой нашего времени», и анализе их роли в описании характеров.

Современное литературоведение с конца XX века уделяет значительное внимание исследованию гендерного аспекта литературных произведений. Как правило, авторы изучают, прежде всего, произведения авторов-женщин, произведения, посвященные женщинам, и т. п. Меньшее внимание уделяется рассмотрению классической литературы в гендерном аспекте.

Среди писателей-классиков, художественные произведения которых изучались с гендерной точки зрения, можно назвать Л. Н. Толстого, И. С. Тургенева и др. [4, с. 121]. Для нашего исследования мы выбрали творчество М. Ю. Лермонтова, поскольку, во-первых, Лермонтова можно считать «проводником» феминистских идей (в частности, французских писателей) [2, глава 5] в русской литературе начала XIX в.; во-вторых конфликты между мужскими и женскими персонажами, их противостояние и противопоставление, постоянное сравнение занимают значительное место в его романе «Герой нашего времени» [1, с. 133].

На примере романа «Герой нашего времени» можно четко проследить, как в тех или иных образах проявляется женское и мужское начала. Так, мужское ассоциируется с инициативностью в отношениях, агрессивностью, установкой на господство, авантюризмом, авторитаризмом, стремлением к лидерству, рациональностью в мыслях и действиях, монизмом в поведении, стремлением к монологу, вызову и утверждению собственного "Я", эгоцентризмом и эгоизмом. Эти и подобные качества, проявляемые женщиной, скорее вызовут критическую оценку и даже негативную реакцию со стороны окружающих, находящихся под влиянием соответствующих культурных стереотипов.

Женская линия в поведении, как правило, связана с мягкостью, милосердием, заботой, ответственностью, ненасилием, терпимостью, альтруизмом, эмоциональностью, диалогичностью, стремлением к поиску согласия, компромисса, ценностью равенства, справедливости и свободы.

Пол является проявлением общего и относится к так называемым "этическим" (etic) характеристикам. В частности, представления о мужественности и женственности сильно различаются в различных культурах, что накладывает серьезный отпечаток на нормы коммуникативного поведения и характер взаимоотношений мужчин и женщин. Так, в странах с развитой экономикой и протестантизмом женщины высокообразованны и активно вовлечены в общественную жизнь. В таких странах (скандинавские страны, например) гендерная идеология склоняется к равенству в отношениях между мужчинами и женщинами. Напротив, в традиционных культурах и особенно с мусульманской религией (Пакистан, Нигерия, Индия и другие) статус женщины далек от равноправия, и поведение женщины в обществе строго регламентировано [3, с. 156].

Гендерные стереотипы играют важную роль в характеристике образа главного героя романа

– Печорина. В романе дается подробное описание его взаимоотношений с женщинами, и здесь имеются следующие стереотипы (показательно, что они по большей части несут отрицательный оттенок): «Я опять ошибся: любовь дикарки немногим лучше любви знатной барыни; невежество и простосердечие одной так же надоедают, как и кокетство другой» [5, с. 483]; (названы характерные качества «дикой» девушки (горянки) – невежество и простосердечие, и светских дам – кокетство); «Женщины любят только тех, которых не знают» [5, с. 523]; «Русские барышни большею частью питаются только платонической любовью, не примешивая к ней мысли о замужестве; а платоническая любовь самая беспокойная» [5, с. 524].

В словах Печорина также обозначено стереотипное представление о слабохарактерности, подчиненности женщин: «Надо признаться, что я точно не люблю женщин с характером: их ли это дело!..» [5, с. 527].

Известно, что Печорин, как никто другой из героев романа, знает женскую натуру. Но это знание часто ставится им, как и самим автором, под сомнение, и читатель сталкивается со стереотипными суждениями о невозможности понять женщин: «Странная вещь сердце человеческое вообще, и женское в особенности!» [5, с. 526].

Еще один пример – это слова Грушницкого, который говорит следующее: «Женщины! женщины! кто их поймет? Их улыбки противоречат их взорам, их слова обещают и манят, а звук их голоса отталкивает... То они в минуту постигают и угадывают самую потаенную нашу мысль, то не понимают самых ясных намеков...» [5, с. 535]. Наконец в одной из дневниковых записей («Княжна Мери», 11 июня) Печорин упоминает слова Вернера о женщинах: «Кстати, Вернер наемни сравнил женщин с заколдованным лесом...» [5, с. 553]. В словах Печорина также обозначено стереотипное представление о слабохарактерности, подчиненности женщин: «Надо признаться, что я точно не люблю женщин с характером: их ли это дело!..» [5, с. 527].

Следует сказать, что мужские образы неоднозначны. Им свойственны как мужские, так и женские качества. Например, Печорин – личность, которую отличает упорство воли. Его натуре свойственно как мужское начало (сила, установка на господство, авантюризм, стремление к лидерству, утверждение собственного «Я», эгоцентризм, эгоизм и т.д.), так и женское начало («бледные худощавые пальцы», «женская нежность кожи» и др.) Это мужчина-загадка, которого никто не может понять, даже он сам.

В одном из исследований (А. Ранчин) отмечено, что «между женщинами и лошадьми в лермонтовском романе обнаруживается, действительно, определенное сходство» [1, с. 85]. Сравнение «женщина – лошадь», естественно, не характерно для русской культуры, но широко распространено в восточных странах. Оно также упоминается в работе: «Через роман Лермонтова проходит несколько парных понятий, которые можно было бы назвать “понятия-рифмы”; одна из подобных пар – “женщина – лошадь”. Очевидно, что для русской девушки подобное сравнение было бы совершенно неприемлемым, унижающим».

Указанные эпизоды показывают, что несоблюдение принятых стереотипов было чревато определенными негативными последствиями. Важно отметить, что именно Печорин часто не соблюдает, а намеренно старается нарушить принятые нормы, что видно, например, когда Печорин смотрит в упор на княжну Мери, в результате чего девушка сердится. По тем законам, по каким живет Мери, не смеет «кавказский армеец наводить стеклышко на московскую княжну. Именно нарушением законов, приличий Печорин произведет большее впечатление, чем Грушницкий» [5, с. 287].

Гендерные стереотипы, выявленные в романе «Герой нашего времени», имеют две важнейшие функции – во-первых, они отражают сложившиеся представления о мужчинах и женщинах в лермонтовском обществе и, во-вторых, дополняют характеристику взаимоотношений между главными героями.

Литература

1. Алферов А.М. Гендерные стереотипы в романах М.Ю.Лермонтова "Княгиня Лиговская" и "Герой нашего времени" / М.А. Алферов. – СПб.: Известия, 2009. - 139 с.

2. Берн Ш. Гендерная психология / Ш. Берн. – СПб.: Прайм-ЕВРОЗНАК, 2007. – 320 с.

3. Долинина Н. Г. Прочитаем «Онегина» вместе; Печорин и наше время / Н.Г. Долинина. - М.: Энас-книга, 1996. - 375 с.

4. Чистовой И.С. Лермонтов М. Ю. Сочинения: в 2 т / И.С. Чистовой. – М.: Правда, 1989. - 704 с.

5. Турбин В.Н. Пушкин. Гончаров. Лермонтов. Об изучении литературных жанров / В.Н. Турбин. – М.: Просвещение, 1978. - 239 с.

УДК 821.111.-31.09(043)

Шахгусейнова Айсел

ТЕМА ДВОЙНИЧЕСТВА В ПРОИЗВЕДЕНИЯХ О.УАЙЛЬДА И Р.Л.СТИВЕНСОНА

Природа двойника представляет собой весьма обширную проблему в истории мировой культуры. Если мы обратимся к ней, то увидим, что традиционно к данной проблеме имеется несколько подходов и точек зрения, с которых она могла бы быть решена: понятию двойника может быть придана и филологическая трактовка, и психологическая, и философская. Нас же среди всего этого разнообразия интересует, прежде всего, возможность исследовать онтологичность явления двойника и выявить такие черты, которые сохраняются им независимо от приверженности исследователя к той или иной точке зрения. Однако это было бы невозможно сделать, не прибегнув к конкретике воплощенных образов, поэтому рассмотрим особенности раскрытия темы двойничества на примере произведений О. Уайльда и Р.Л. Стивенсона. Примем за рабочую гипотезу, что двойник есть некое материальное тело, выстраивающее себя подобием какого – либо прототипа. Это предельно общая дефиниция, не противоречащая ни филологическим, ни психологическим, ни иным аспектам в изучении категории двойника [1].

Двойники у Уайльда и Стивенсона неустранимы из самой системы художественных образов произведений: идея двойника у Уайльда даже заглавием выносится на первое место. Идея двойника в «Портрете Дориана Грея» у Стивенсона в «Странной истории доктора Джекила и мистера Хайда», будучи alter ego главных героев, обретает онтологическую прочность своего существования, меняя свою исходную зависимость от прототипа на абсолютное полномочие над его судьбой [2].

Образ двойника в этих произведениях отличается своеобразностью трактовки, позволяющий говорить о некоторой обособленности от традиционного восприятия данной категории. Условием существования в любом произведении феномена двойника является особая организация художественного пространства: двойник – априори «схожее» – тем не менее находится в системе отношений «бинарный архетип» (термин М.С. Уварова), в состоянии противоположности со своим прототипом [1]. Двойник должен обладать такой степенью идентичности, точности повторения, позволяющей говорить о принципе зеркальности, что в определенный момент двойник становится антагонистом, со-поставление перерастает в противопоставление. Однако при этом сам двойник обычно ставится в некое зависимое от своего прототипа положение, приоритет которого безусловен. Именно эта зависимость поглощает противостояние между прототипом и его двойником, отношения, таким образом, сглаживаются. Мы почти всегда с максимальной степенью уверенности можем сказать про каких-либо персонажей, вступивших в отношения двойничества: это двойник, а это его прототип. У Уайльда и Стивенсона напротив, всячески подчеркивается именно равноправие двойника со своим субъектом, прототипом: отражение суверенно по отношению к своему оригиналу, вследствие чего обостряется существующее противостояние, борьба.

Следует обратить внимание и на характер отношений в двойнических парах. В интерпретации Уайльда и Стивенсона двойник – это темное, роковое начало [3]. Несмотря на исходное независимое положение, основной принцип его сущности – практически осознанная незавершенность: независимость как равноправие (по отношению к оригиналу) и незавершенность как внутренняя основа, как неизбежная природа двойника. Независимость обуславливает ситуацию борьбы, незавершенность – стремление поглотить оригинал, как бы слиться с ним. Если выразиться точнее, желание слиться со своим оригиналом, проистекающее от некоей бреши – пустоты, скрывающейся в самом эпицентре двойнической сущности (как раз там, где должна была бы находиться фигура оригинала, по своему образу и подобию формирующая эту самую сущность), зачастую выливается в ситуацию поглощения: этот трагический исход преследует всех наших героев, вступивших в двойнические отношения. И им не остается ничего другого, так как обостренность противостояния не отменяется

непреодолимым влечением друг к другу. Что интересно: если незавершенность двойника в данной ситуации очевидна и не требует специальных пояснений, то гораздо сложнее объяснить, в свою очередь, явное присутствие совершенно симметричной незавершенности в характере оригинала. В нашем случае эта незавершенность особого рода и напрямую зависит от данности двойника, от его сущности, которая и приводит наших героев к трагическому финалу.

Литература:

1. Агранович, С.З. Двойничество / С.З. Агранович, И.В. Саморукова. - Самара: Самарский университет, 2001. - 130с.
2. Аникин Г. В. Михальская Н. Г. История зарубежной литературы. – М.: Высшая школа. – 1985. – С. 254-257, С. 278-281
3. Стивенсон, Р.Л. Странная история доктора Джекила и мистера Хайда / Р.Л. Стивенсон. – М.: АСТ, 2003. – 121с.

УДК 821.111-31.09(043)

Шуба Олеся Андреевна

ИДИОСТИЛЬ ДЖЕЙН ОСТИН

Джейн Остин (Jane Austen, 1775 – 1817) – известная английская писательница, которая является автором романов нравов. Стиль Остин индивидуален и изобилует стилистическими и языковыми приемами, делая произведения весьма узнаваемыми, т.е. идиостиль Остин неповторим.

Идиостиль (индивидуальный стиль) – совокупность языковых и стилистико-текстовых особенностей, свойственных речи писателя, ученого, публициста, а также отдельных носителей данного языка [1, с 238].

Проблема индивидуального стиля речи носит интердисциплинарный характер, поэтому зафиксирована в литературе в разных аспектах: историко-научном, науковедческом, психологическом, функционально-стилистическом. Различие в подходах обусловлено тем, какие свойства текста (концептуально-содержательные, идейно-содержательные, коммуникативно целесообразные и прочие) рассматриваются как доминирующие, в какой степени они отступают от норм функционирующего стиля, жанра, "коммуникативного блока" и т.п.

Джейн Остин – необычайно талантливая писательница. Основным ее стилистическим приемом, который мы замечаем буквально с первых строк, является всепроникающая ирония при описании событий либо героев. Она затрагивает такие темы как «положение женщины», «любовь», «отношения супругов», отражая в них мировосприятие и ценности, которые основаны на личном опыте писательницы и являются важными для нее. Ирония Джейн Остин чрезвычайно интересна – это сочетание юмора, непосредственности, меткости выражения, зрелости мысли и мастерства. Она не дается в чистом виде, а проявляется через поступки персонажей и их мысли.

Яркими примерами произведений, где проявляется ирония, можно назвать романы «Гордость и предубеждение» и «Нортенгерское аббатство».

«Гордость и предубеждение» – это психологический роман, который отражает отношение мужчины и женщины в начале 19 века, раскрывает особенности прав и положения женщин в современном им обществе. Роман буквально с первой страницы пропитан иронией. Например, диалог между Джейн и Элизабет Беннет о молодых людях, которые были интересны старшей сестре:

« – Я была так польщена, когда он пригласил меня танцевать второй раз! Признаюсь, я этого совершенно не ожидала.

– Не ожидала! Зато я ожидала вместо тебя. Знаки внимания каждый раз застигают тебя врасплох, а меня – никогда. В этом – одно из различий между нами. Ну что могло быть естественнее того, что он однажды пригласил тебя танцевать? Разве он не видел, что ты самая красивая девушка в зале? Чего же тут удивляться его галантности? Впрочем, он в самом деле довольно милый молодой человек, и пусть уж он тебе нравится. Тебе не раз нравился кое-кто и похуже.» [4, с 18]. Как мы видим, Элизабет относится иронично к выбору молодых людей сестрой.

"Нортенгерское аббатство" – самая ироничная и самая увлекательная книга, принадлежащая перу Джейн Остин. Главная героиня Кэтрин обожает читать "готические

романы", и вся ее жизнь, как ей кажется, полна мрачных тайн и загадок. И потому старинный особняк, куда приглашает ее подруга Элинора, превращается в ее глазах в зловещее гнездо преступления, а, Генри, очаровательный молодой аристократ – в злодея.

В этом романе так же множество моментов, отражающих идиостиль Д.Остин. Это можно продемонстрировать еще одним примером (описание миссис Аллен, подруги семьи Кетрин): «Миссис Аллен принадлежала к тем многочисленным особам женского пола, общество которых не вызывает у окружающих никаких эмоций, кроме удивления, что в мире нашлись мужчины, способные так ими увлечься, чтобы на них жениться. Она не отличалась ни красотой, ни талантами, ни образованием, ни изысканным воспитанием. Барственные замашки, вялое и бездеятельное добронравие и беззаботность — вот качества, которыми она прельстила столь разумного и образованного человека, каким был мистер Аллен. В одном отношении она особенно подходила для того, чтобы ввести в общество юную леди — она не меньше, чем молодая девица, стремилась всюду побывать и на все посмотреть.» [5, с 15].

Итак, подводя итоги, необходимо сказать, что идиостиль это особенные черты творчества, языка автора. Джейн Остин присущ идиостиль, который проявляется в ее тончайшей иронии, которая придает изысканность произведениям.

Литература

1. Волков А. Лескикон загального та порівняльного літературознавства / Анатолій Волков. – Чернівці: Золоті Літаври, 2001. – 636 с.
2. Земляная А. С. ИмPLICITность как компонент идиостиля и формы ее выражения в творчестве Джейн Остин [Электронный ресурс] / А. С. Земляная – Режим доступа к ресурсу: <http://philol-journal.sfedu.ru/index.php/sfuphilol/article/viewFile/405/403>.
3. Идиостиль [Электронный ресурс] // Энциклопедия Кругосвет – Режим доступа к ресурсу: http://www.krugosvet.ru/enc/gumanitarnye_nauki/lingvistika/IDIOSTIL_INDIVIDUALNI_STIL.html?page=0,0.
4. Остин Д. Гордость и предубеждение / Джейн Остин. – Москва: Эксмо, 2003. – 576 с.
5. Остин Д. Нортенгерское аббатство / Джейн Остин. – Санкт-Петербург: Азбука, 2014. – 288 с.

УДК 821. 111- 312.4.09Дік(043)

Шульга Евеліна Віталіївна

ДЕТЕКТИВНА ІНТРИГА В РОМАНАХ Ч. ДІККЕНСА «ХОЛОДНИЙ ДІМ» ТА «ТАЄМНИЦЯ ЕДВИНА ДРУДА»

Детектив порівняно з іншими жанрами літератури виник не так і давно. В наш час виходить безліч детективної літератури, але вона ніяк не може зрівнятися з першопрохідцями цього жанру, такими як Едгар Алан По, Артур Конан Дойль, Агата Крісті та інші. Їхні детективні твори визнано найкращими широкою читацькою публікою. Всі вони відрізняються один від одного, так само як і їх автори, та історією їх написання. Визнано, що даний жанр виник в першій половині дев'ятнадцятого століття, а саме в 1841 році, з виходом в світ першої детективної розповіді "Вбивство на вулиці Морґ" Едгара Алана По. В основу всіх детективних романів покладена споконвічна проблема боротьби зі злочинністю, яка переслідує людську цивілізацію ще з початку її виникнення. В творах цього жанру описується складний процес розкриття злочинів та відновлення справедливості над людиною, яка їх вчинила. Англійська література ХІХ ст. подарувала культурі людства багато непересічних зразків детективного жанру. Классик літератури Альбіону, неперевершений Чарлз Діккенс, теж не лишився осторонь цього явища. В своїх останніх романах він вдало використовував або елементи детективу, або детективну інтригу як основу сюжету. Аналіз романів «Холодний дім» та «Таємниця Едвіна Друда» в цьому аспекті доповнить численні дослідження творчості талановитого письменника. Все вищенаведене спричинює **актуальність** роботи. **Мета дослідження**: окреслити динаміку та логіку розвитку детективної інтриги в двох романах Ч.Діккенса, що належать до останнього періоду його творчості, відстежити композиційні особливості, типологічні збіги та відмінності у художніх системах цих творів.

Детективні сюжети в останніх романах великого англійського письменника виконують особливу художньо-змістовну функцію. З одного боку, детективний сюжет дав змогу Діккенсу

організувати складний психологічний матеріал у доволі стислу форму. З іншого, детектив став засобом внутрішнього динамізму оповіді й каталізатором, що виявляє приховані емоції, внутрішні мотиви поведінки.

В цих прозових полотнах вперше у письменника з'являється глибоке відчуття соціальних взаємозв'язків, глибоке осмислення важливості долі кожної окремої особистості у співвідношенні з долею цілого класу та навіть всього соціального організму. Особисті таємниці, сховані заповіді, скоєні злочини – це не тільки маркери, які помітили окремі долі, але й результат суспільних процесів. Таємниці теж мають свої закономірності, при розкритті вони оголюють приховані чинники складного соціального організму. Для організації та зображення такого складного змісту письменник додав до своїх романів образи-символи, образи-алегорії, які реально віддзеркалили дійсність Англії тих часів та водночас створювали фантастичне враження – Канцлерський суд в романі «Холодний дім» та Міністерство тяганини у романі «Крихітка Дорріс». Детективну інтригу в романі «Холодний дім» розплутує поліцейський інспектор Баккет, сумлінний майстер розшуку та знавець людської психології. Він однаково доброзичливо, з розумінням ставиться і до лорда Дедлока, який втратив дружину і не зважаючи ні на що, намагається її повернути і захищати, як лицар, і до Естер, яка і бажає зустрітися зі своєю матінкою, і побоюється спричинити їй лихо розкриттям їхнього рідства, і також до маленького жебрака Джо і безправних дружин цегельників. Уявляється, що саме такими хотів би бачити письменник представників закону.

Якщо розслідування злочину та захист безневинних – соціальна проблема, то сам злочин все більше цікавить Ч.Діккенса з моральної сторони. Ускладнюючи інтригу в названих романах, Діккенс зосереджує свій інтерес письменника на особистості злочинця. Яка психологія людини, здатної на злочин та вбивство, що штовхає його на це?

Літературознавці (Б. Шайтанов, М. Чегодаєва, Т. Сільман) вважають, що в романі «Таємниця Едвіна Друда» Ч. Діккенс писав свій варіант «злочину та кари», де його цікавило не тільки, як зчинено злочин. Фінал роману мав символізувати моральну поразку Джаспера: людина, яка переступила закон та моральні заповіді, перестає бути людиною. Такі висновки мають зробити читачі з переконливих та високохудожніх творів письменника. Моральна ідея завжди тріумфує в романах великого англійського митця, і, як він вважав, має одержувати перемогу і в житті. Але це не прийде само по собі, без зусиль та праці і можливих жертв з боку багатьох людей.

Література

1. Ивашева В.В. "Век нынешний и век минувший...". Английский роман XIX века в его современном звучании. [2-е изд., доп.] / В. В. Ивашева. – М.: Художественная литература, 1990. – 479 с.
2. Ковалів Ю.І. Літературознавча енциклопедія. У 2 т. / Ю. І. Ковалів. – К.: Видавничий центр «Академія», 2007.
3. Сильман Т.И. Диккенс: Очерк творчества / Т. Сильман. – М.: Высш. школа, 1958. – 310 с.
4. Уилсон Э. Мир Чарльза Диккенса. – М.: Радуга, 1975. – 220 с.

СЕКЦІЯ

ЛІНГВІСТИЧНІ ТА СОЦІОКУЛЬТУРНІ АСПЕКТИ АНГЛОМОВНИХ КРАЇН

УДК 791.44(73)(043)=111

Аветисян Лусіне Арсенівна

HOLLYWOOD'S HISTORY

Hollywood is a neighborhood in the central region of Los Angeles, California. It is notable for its place as the home of the film industry, including several of its historic studios. Its name has come to be a metonym for the motion picture industry of the United States. Hollywood is also a highly ethnically diverse, densely populated, economically diverse neighborhood and retail business district

Though the district is now called home to an estimated 300,000 people, it began around 1853 with nothing more than one adobe hut.

However, by the 1870s, an agricultural community had grown in the area. In the 1887 Harvey Wilcox, who had made a fortune in real estate, relocated to the area from Kansas along with his wife Daeida and soon bought 160 acres of land west of where Hollywood would soon be born. When Daeida Wilcox went on a trip to the East, she met a woman on the train that spoke of her country home in Ohio named after a Dutch settlement called "Hollywood." Daeida liked the sound of it and when she returned to Southern California she gave the name to her and her husband's ranch. Before long, he drew up a grid map for a town. Mrs. Wilcox worked with other residents to raise funds that were used to build churches, schools and a library.

It is also suggested that cinema in Hollywood came in the person of Colonel William H. Zelinga that at the beginning of the XX century bought at the mercy of the land for a branch of his Chicago-based production company.

Director D. W. Griffith was the first to make a motion picture in Hollywood. His 17-minute short film *In Old California* (1910) was filmed for the Biograph Company. Although Hollywood banned movie theaters – of which it had none – before annexation that year, Los Angeles had no such restriction. The first film by a Hollywood studio, Nestor Motion Picture Company, was shot on October 26, 1911. The Whitley home was used as its set, and the unnamed movie was filmed in the middle of their groves at the corner of Whitley Avenue and Hollywood Boulevard" [1, 36].

The interest in the cinema in America evolved along the country's population of potential viewers. For example, in 1907 1,285 million people came from Europe to America, the fact has given a strong new impetus to the development of cinema. In addition, it gave an opportunity for the emigrants to establish the country's largest film studios: Adolph Zukor (Hungary), who began his career as an apprentice furrier, founded "Paramount"; Carl Lemley (Germany) engaged in selling clothing, founded "Universal", Warner Brothers (Poland) – four brothers, formerly soap salesmen in Ohio, founded the "Warner Brothers", Louis B. Mayer (Minsk), previously involved in a business of reselling scrap, founded "Metro-Goldwyn-Mayer" [1, 54].

Four major film companies – Paramount, Warner Bros., RKO, and Columbia – had studios in Hollywood, as did several minor companies and rental studios. In the 1920s, Hollywood was the fifth largest industry of the nation.

Erected in 1923, the famous Hollywood sign originally read "Hollywoodland" advertising a new housing development in the hills above town. In the beginning the Hollywoodland sign was lit up at night by thousands of light bulbs that were maintained by a man who lived in cabin behind one of the L's. The sign, located near the top of Mount Lee, is now a registered trademark. The -land was taken off in 1949.

Hollywood became known as Tinseltown and Movie Biz City because of the glittering image of the movie industry. Hollywood has since become a major center for film study in the United States.

From about 1930, five major "Hollywood" movie studios from all over the Los Angeles area, Paramount, RKO, 20th Century Fox, Metro-Goldwyn-Mayer and Warner Bros., owned large, grand theaters throughout the country for the exhibition of their movies. It should be pointed out that the period between the years 1927 (the end of the silent era) to 1948 was considered the "Golden Age of Hollywood." However, this ended in a landmark 1948 court decision, where the Supreme Court ruled that movie studios could not own theaters where only their own movies were shown. By the mid-1950s, when television proved a profitable enterprise that was here to stay, movie studios began to be used for

the television production as well [2].

On January 22, 1947, the first commercial TV station west of the Mississippi River, KTLA, began operating in Hollywood. In December of the same year, the first Hollywood movie production was made for TV called *The Public Prosecutor*. In the 1950s, music recording studios and offices began moving into Hollywood. The famous Capitol Records building on Vine Street, just north of Hollywood Boulevard, was built in 1956. Its unique circular design looks a little like a stack of old 45rpm vinyl records.

Let us now examine The Hollywood Walk of Fame. It was created in 1958 and the first star was placed in 1960 as a tribute to artists working in the entertainment industry. Honorees receive a star based on career and lifetime achievements in motion pictures, live theatre, radio, television, and/or music, as well as their charitable and civic contributions [4].

In 1985, the Hollywood Boulevard commercial and entertainment district was officially listed in the National Register of Historic Places protecting important buildings and ensuring that Hollywood's past would always be a part of its future.

The Kodak Theatre, which opened in 2001 on Hollywood Boulevard at Highland Avenue, where the historic Hollywood Hotel once stood, has become the new home of the Oscars.

Like many other large cities, Hollywood also has its share of problems, the most significant of which is its attractiveness to desperate runaways. Fleeing broken homes across the nation, hundreds of teenagers with "stars" in their eyes flood the city hoping to become famous. Unfortunately, they learn quickly that their chances are very slim against professionally trained actors and usually end up sinking into homelessness, a major problem in Hollywood. While some eventually go home, others stay in Hollywood joining the prostitutes and panhandlers lining the city's boulevards. Others wind up on Skid Row in downtown Los Angeles and yet more end up in the seamy underside of the entertainment business – the large pornography industry in the San Fernando Valley [4].

It follows from the above that in this "Tinseltown" not everyone can "survive" and realize their dreams. Here reigns the cruel rule of show business and a person can achieve something in this town provided they are led by lasting good fortune.

Literature

1. Justin Wyatt. *High Concept: Movies and Marketing in Hollywood*. / J. Wyatt. – Austin: University of Texas Press, 1994 – 249 p.
2. *Film and History: An Interdisciplinary Journal of Film and Television Studies*. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.h-net.org/~filmhis/>.
3. *Legends of America*. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.legendsofamerica.com/ca-hollywood2.html>
4. *History of Hollywood*. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.hollywoodfilmoffice.org/history.php>

УДК 741.5(73)=111

Бойко Дар'я Віталіївна

THE HISTORY OF COMICS IN THE UNITED STATES OF AMERICA

Today comics have become a part of world culture. A lot of popular movies are based on the comic books, for example, well-known Superman and Iron Man were originally comic book heroes. There are many definitions of the comics. Scott McCloud, the author of "Understanding comic", offers a brief definition of the comics as "the sequential images" [1, p. 11]. The artist Will Eisner believes that comic book deals with two major communicating devices, words and images [2, p. 13]. The comics we can define as a medium used to express ideas via images, often combined with text or other visual information.

A text does not always present in the comics, for example, "Arzak" by Jean Girault is "a silent" comic book with intuitive plot. But most of the comics have textual devices such as speech balloons, captions, which are "blown" out of the mouth of the character.

The pictures on religious themes were the prototypes of the comic book. They were being sold in Valencia and Barcelona in the 16th century.

The newspaper comic strips gained a lot of popularity in North America in the late 19th century. A modern culture gave R.F. Outcault credit for his the Yellow Kid. This comic book hero started a whole phenomenon in American culture. The Yellow Kid was a reflection of the public mentality. The

artist managed to mock all classes in his comic, offering a safe environment to laugh at American foibles, for example, the kid was imitating the semi-literate working class [3]. His ragged, peculiar slang, his long yellow nightdress from an older sister, and his bald hair style (used by the poor to combat lice) made him the darling of the lower classes, giving them a champion and commentator [4, p. 405].

The Yellow Kid ran from 1895 to 1898 in Joseph Pulitzer's New York World, and later William Randolph Hearst's New York Journal. They were newspaper publishers. Profit from the sale of the circulation depended on the popularity of the newspaper materials. Pulitzer and Hearst fought for a talented artist-creator of the Yellow Kid.

The Yellow Kid was a sensation: he inspired theater and vaudeville shows across the country and was used to sell products directly licensed by Outcault and even used to attract shoppers to stores.

This comic even influenced another "clean" newspaper editor to name the papers' explicit reporting of New York City urban life "yellow-kid journalism" [3].

The Golden Age of comics dated from the early 1930 to the late 1940. Paul Graven, the journalist and author of comics, described comic book's popularity as "a secret retreat from parents and siblings, a private way of facing fears and fantasies, (and) a trove of big important tales to read over and over".

Many of the superhero figures debuted during this period, including Superman, Batman and Wonder Woman. The popularity of these and other superhero figures of the period can be attributed in part to their association with wartime patriotism. Superman was featured in several stories highlighting his success in killing enemies of the Allies, including hand-delivery of Hitler and Mussolini to the United Nations [4, p. 12].

The representatives of The Silver Age of comics were Spider-Man, The Fantastic Four and The Justice League of America. These and other characters helped to create many now familiar genre conventions: scientific explanations for superpowers, residence on alternate earths and moral conflicts and disagreements among the members of superhero teams. The appearance of these images was directly related to the development of science, for example, in this period the first man flew into space, scientists created nuclear weapons.

The Bronze Age of comics coincided with the financial crisis in the USA. During this period the comic book's storylines typically centered on urban unrest and real-world issues such as illegal drug use, racism, poverty, and social injustice. Many heroes experienced the effects of these social problems on a personal level. Several ethnic minority characters appeared, including Luke Cage, who debuted in "Luke Cage: Hero for Hire" [4, p. 300], and the African American Green Lantern, John Stewart, who debuted in "Green Lantern" [4, p. 267]. Thanks to the comics a lot of Americans realized that their problems were not unique. Readers searched for a way out of difficult situations with comic book characters.

The Modern Age also known as the Iron Age or Diamond Age characterized by a variety of comic book's topics. The theme to emerge at this time, almost never addressed or referenced previously in comics, was post-apocalyptic worlds based upon religious or spiritual beliefs. In this period the main problem became a survival of the personality in the world [4, p. 13].

Summing up the history of the development of comics in America, we can note that comic book marked the beginning of the yellow press. Different periods of American history have found appear on the pages of comics. Together with their favorite comic book characters, readers enjoyed the first flights of people in space, experienced a financial crises, tried to imagine the future of the planet. Comics have become the basis for many blockbuster films. Such character of comics as Superman is considered an American cultural icon. Thus, comics became a part of American culture.

Literature

1. McCloud S. Understanding comics: The invisible art / S. McCloud. – NY: Harper Perennial, 1994. – 222 p.

2. Will E. Theory of comics and sequential art / E. Will. – 19th printing. – Tamarac, Florida: Poorhouse press, 2000. – 166 p.

3. Blackbeard B. Outcault's The Yellow Kid [Электронный ресурс] / В. Blackbeard // Introduction. – Northampton, 1995. – Режим доступа : <http://xroads.virginia.edu/~ma04/wood/ykid/intro.htm>

4. Booker K. M. Encyclopedia of comic books and graphic novels / K. M. Booker. – Denver, Colorado: Greenwood, 2010. – 806 p.

УДК379.8(410)(043)=111

Буряк Руслан Валентинович

THE HOBBIES OF THE BRITISH

Hobby for an Englishmen is not just a fad; it is an opportunity to show the skills in a favourite work. This is the only way to show out your personality, to attract an attention and to boast of their successes openly. The British are more willing to say about their doings in a spare time, than about a family, a work, the movies or the TV shows.

The most popular and favorite hobby of the British is gardening. People do it regardless of a profession, an education, a social status, an age and a position in society. If the Englishman hasn't a large garden, he will attend for a tiny garden or just scratch in a flowerbed on the backyard. The English proverb says that the best friend of the gardener is the weather and it makes a sense, because almost a year the grass becomes green and the flowers bloom here. The Magazines and the books on gardening successfully promote the idea that anyone can raise any plants.

Gardening for the British is more than just a hobby, even more than a passion. It's a code of moral values, almost a religion. It is no other country you would have found with such the well-kept gardens, parks, grass plots and lawns.

The second most popular hobby of the British is their passion for collecting. They collect everything from old cars to the thimble. A huge number of people collect stamps and coins. You can even find the collectors of the old carpentry tools or the door handles. The British is ready to spend a large fortune or to risk his life for the execution of his collection.

The third British favorite hobby is pets. Pets are more than a hobby. It is a way of life. Pets in British families play a very certain role. The animal lovers' houses turned into a real temple where everything is dedicated to these precious deities. The best places or the most cozy and warm corners, the choicest pieces - everything is given to them as a matter of course. The British spend around 1.7 billion pounds a year on food for their pets, and it is two times more than the entire market of a tea and a coffee.

Standing proudly with their beer can collection, traffic cones and vacuum cleaners or outside a train station, there is a list of men who have been named the dullest in Britain and assembled in a book "Dull Men of Great Britain". Among them we can single out:

✓ Anthony Cook has built a World War One tank, such is his love for the wartime vehicles. The 59-year-old keeps the machine on his driveway in Cottenham, Cambs.

✓ Actor Tim Barker, who lives in Silloth, Cumbria, has been collecting toy soldiers for 50 years and he now has more than 12,000.

✓ David Morgan, 72, from the Cotswolds, has the world's largest traffic cone collection. There are more than 500 of them and one of his oldest cones dates back to 1956.

✓ Steve Wheeler, from Malvern, Worcs, has spent the past 30 years collecting milk bottles. In that time, the 66-year-old has amassed a staggering 20,000 examples, and he keeps all of them at home, though none on his doorstep.

✓ Nick West, 56, from Clevedon in Somerset, who has spent 40 years collecting some 7,500 British beer cans.

✓ Retired doctor Simon Barley, from the Lake District, has obsessively collected 1,500 handsaws. Incredibly, the 77-year-old has become a world expert in the field, completing a PhD and even writing a book on the subject.

✓ Peter Willis is a first-class obsessive – he's out to photograph as many of Britain's postboxes as he can. The 70-year-old retired postie, from Worcester, has a collection documenting 2,500 examples.

✓ This man collects manhole covers. Politician Jeremy Corbyn, 66, from Islington, North London, collects photographs of the cast iron fittings.

✓ This guy's hobby has a grand standing – he travels the country visiting bandstands. Paul Rabbitts, 49, from Leighton Buzzard, Beds, has visited an incredible 300 so far. He has even written two books on the attractions and had one example tattooed on his arm.

To tell the truth it is not a full list. Here also entered James Brown, from Heanor in Derbyshire,

who has collected 300 vacuum cleaners, Lawnmower collector Stan Hardwick, from Filey in Yorkshire, Hugh Barker, from London, who has travelled Britain photographing hedges, Neil Brittlebank, 78, from East Ardsley in Yorkshire, who collects bricks and others.

It's very time to tell about famous British actors hobbies.

Colin Firth, well-known as "Mr. Kingsman", is fond of growing organic vegetables. Colin and his wife opened in London a store that sells only the organic products. Also Firth writes a fiction. In 2002 he published the first story, "The Department of Nothing". That's what Colin says about it: "Writing prose has been my hobby for many years. I am fond of it. I like to make up and tell the different stories. Sometimes I share them with my friends. Some of them are addicted to it too."

The next in our list is an actor who stars the main role in a British TV serial "Sherlock". It's Benedict Cumberbatch. His hobbies are motorcycles, horse riding and scuba diving. Benedict can often have found with a pencil in his hand - he loves to draw and quiet often close to the autographs to his fans he leaves the amusing figures. And some of his works is successfully sold at a charity auction.

Fly fishing is a fishing on an artificial fly and quite popular activity among fishermen. It soothes, requires no casualties and just good for your health. Thus, the main actions' hero Liam Neeson sometimes throws all the joys of city life and goes to the American lakes.

It is well known that the best cooks are men. So Daniel Craig, long before becoming Agent 007, worked in the kitchen at one of British pubs. Since then, much time has passed, but the love of cooking remains and turned into a real passion. Instead of trips to restaurants actor prefers to gather all friends at home and delight them with new dishes.

Tom Hardy's hobby is absolutely fit to his last role of Mad Max. It's tattoo. The first tattoo Tom made in 15 years. It is an Irish leprechaun on his right bicep. The actor admits that each of his "tattoos" is dedicated to some event or person. Later in acting school he taught that with such a body art he will not take a decent role, but Hardy persisted, spacing on the body all the major milestones of life. Once he even promised the agent that he will stuff her name, if she opens a Hollywood for him. And now the inscription "Linda King" shows off on his left bicep.

What do you think the favourite hobbies of Miss "Hermione Granger"? You'll be surprised, that Emma Watson likes this kind of sport like a hockey and a rounders. Rounders is a bat-and-ball game played between two teams. Rounders is a striking and fielding team game that involves hitting a small, hard, leather-cased ball with a rounded end wooden, plastic or metal bat. The players score by running around the four bases on the field. The game is popular among Irish and British school children.

Literature

1. Нестерова Н. Страноведение: Великобритания / Н. Нестерова. – Ростов н/Д: 2005. – 62 p.
2. Пинягин Ю. Великобритания: история, культура, образ жизни / Ю. Пинягин. – Пермь: 1996. – 268 p.
3. Сухарев В. Европейцы и американцы глазами психолога / В. Сухарев . – Минск: 2000. – 33 p.
4. Carlson L. Dull Men of Great Britain / L. Carlson. – DMC: 2015. – 224 p.
5. Johnson B. Have I Got Views for You / B. Johnson. – London: 2012. – 126 p.

УДК 94(410):929=111

Венія Альона Олександрівна

8 THINGS YOU MAY NOT KNOW ABOUT QUEEN ELIZABETH II

She doesn't have a passport. Despite being history's most widely traveled head of state—she has reportedly visited 116 countries during her reign—Elizabeth does not hold a passport. Since all British passports are issued in the queen's name, she herself doesn't need one. She also doesn't require a driver's license, though she has been known to take joyrides around her various estates in her Range Rover [1].

She has two different birthdays. The reigning British monarch was born Elizabeth Alexandra Mary of York on April 21, 1926. However, each Commonwealth country traditionally celebrates her birthday on a designated day in May or June. In the United Kingdom, for instance, it falls on the first, second or third Saturday in June. Britain has officially marked its sovereign's birthday since 1748, when the event was merged with the annual "Trooping the Colour" ceremony and parade. Elizabeth spends her real birthday enjoying private festivities with her family.

She drove a truck during World War II. After months of begging her father to let his heir pitch in, Elizabeth—then an 18-year-old princess—joined the Women’s Auxiliary Territorial Service during World War II. Known as Second Subaltern Elizabeth Windsor, she donned a pair of coveralls and trained in London as a mechanic and military truck driver. The queen remains the only female member of the royal family to have entered the armed forces and is the only living head of state who served in World War II [2].

She paid for her wedding dress with ration coupons. Princess Elizabeth married her third cousin Philip Mountbatten, formerly prince of Greece and Denmark, on November 20, 1947. Held during the postwar recovery years, their wedding was a relatively understated affair, at least compared to the lavish union of Prince Charles and Lady Diana Spencer in July 1981. With austerity measures still in effect, Elizabeth had to save up ration coupons to purchase the material for her wedding dress, an ivory satin gown designed by Norman Hartnell and encrusted with 10,000 white pearls.

She didn’t take her husband’s name. Elizabeth’s father, George VI, was born into the House of Saxe-Coburg and Gotha, but during World War I the family name was changed to Windsor amid anti-German sentiment. Similarly, her husband Prince Philip dropped his father’s Germanic surname, Schleswig-Holstein-Sonderburg-Glücksburg, and adopted that of his maternal grandparents, Mountbatten, during their engagement. But when Elizabeth ascended the throne, her mother and Prime Minister Winston Churchill did everything in their power to prevent the queen and her line from becoming the House of Mountbatten. They succeeded, but several years later Elizabeth proclaimed that some of her descendants would carry the name Mountbatten-Windsor—probably in an attempt to placate her fuming husband [2].

She sent an email in 1976. On March 26, 1976, Queen Elizabeth sent her first email while taking part in a network technology demonstration at the Royal Signals and Radar Establishment, a research facility in Malvern, England. The message was transmitted over ARPANET, the forerunner of the modern Internet. She is considered the first head of state to have used electronic mail.

She was shot at by a teenager. During her birthday celebration on June 13, 1981, shots rang out as Elizabeth rode her horse in a parade near Buckingham Palace. Marcus Sarjeant, a 17-year-old who idolized the assassins of John F. Kennedy and John Lennon, had fired six blank shots in the queen’s direction. Swiftly subdued by police, the teen would spend three years in a psychiatric prison. Elizabeth, meanwhile, merely calmed her startled horse and resumed her procession [3].

She once woke up to find a stalker in her bedroom. On July 9, 1982, a 31-year-old psychiatric patient named Michael Fagan scaled a Buckingham Palace drainpipe and sauntered into Elizabeth’s chambers. The sleeping monarch awoke to find a strange man perched on the edge of her bed, dripping blood from where he had cut his hand while wandering the palace’s dark corridors. Initially unable to reach the police, Elizabeth engaged Fagan in conversation for at least 10 minutes, listening to him chat about his personal problems and relationship with his four children. Finally, a footman roused from his slumber seized the loquacious intruder. It turned out that Fagan, who was ordered to spend six months in a mental hospital, had also crept into the royal residence weeks earlier, making off with a bottle of Prince Charles’ white wine [3].

Literature

1. Wikipedia [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://en.wikipedia.org/wiki/Elizabeth_II
2. Interesting facts from the biography of Queen Elizabeth II [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://thebester.ru/blog/facts/21283.html>
3. History in the headlines [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.history.com/news/8-things-you-may-not-know-about-queen-elizabeth-ii>

УДК 796.2(73)(043)=111

Вороніна Валерія Олександрівна

THE HISTORY OF FRISBEE

Every object has a history, and behind that history an inventor, the person who thought it up first. Sometimes who was first can be a topic for hot debate: often several people independent of each other will all think of the same good idea at around the same time and will later have to argue “No it was me, I thought of it first.” Many people have claimed to have invented the Frisbee.

The Frisbie Baking Company (1871-1958) of Bridgeport, Connecticut, made pies that were sold

to many New England colleges. Hungry college students soon discovered that the empty pie tins could be tossed and caught, providing endless hours of game and sport. Many colleges have claimed to be the home of “he who was first to fling.” Yale College has even argued that in 1820, a Yale undergraduate named Elihu Frisbie grabbed a passing collection tray from the chapel and flung it out into the campus, thereby becoming the true inventor of the Frisbie and winning glory for Yale. That tale is unlikely to be true since the words “Frisbie’s Pies” was embossed in all the original pie tins and from the word 'Frisbie' was coined the common name for the toy.

In 1948, a Los Angeles building inspector named Walter Frederick Morrison and his partner Warren Franscioni invented a plastic version of the Frisbie that could fly further and with better accuracy than a tin pie plate. Morrison’s father was also an inventor, who invented the automotive sealed-beam headlight. Another interesting tidbit was that Morrison had just returned to America after World War II, where he had been a prisoner in the infamous Stalag 13. His partnership with Warren Franscioni, who was also a war veteran, ended before their product had achieved any real success.

Morrison (after his split with Franscioni) produced a plastic Frisbie called the Pluto Platter, to cash in on the growing popularity of UFOs with the American public. The Pluto Platter has become the basic design for all Frisbies. The outer third of the Frisbie disc is called the “Morrison Slope”, listed in the patent. Rich Knerr and A.K. 'Spud' Melin were the owners of a new toy company called “Wham-O”. Knerr and Melin also marketed the Hula-Hoop, the Super Ball and the Water Wiggle. They pair first saw Morrison’s Pluto Platter in late 1955. They liked what they saw and convinced Morrison to sell them the rights to his design. With a deal signed, Wham-O began production (1/13/1957) of more Pluto Platters. The next year, the original Frisbie Baking Company shut down and coincidentally Fred Morrison was awarded a patent (Design patent 183,626) for his flying disc. Morrison received over one million dollars in royalties for his invention.

The word “Frisbee” is pronounced the same as the word “Frisbie”. Rich Knerr (Wham-O) was in search of a catchy new name to help increase sales, after hearing about the original use of the terms “Frisbie” and “Frisbie-ing”. He borrowed from the two words to create the registered trademark Frisbee ®. Sales soared for the toy, due to Wham-O’s clever marketing of Frisbee playing as a new sport. In 1964, the first professional model went on sale. Ed Headrick was the inventor at Wham-O who patented Wham-O’s designs for the modern frisbee (U.S. patent 3,359,678). Ed Headrick's frisbee with its band of raised ridges called the Rings of Headrick had stabilized flight as opposed to the wobbly flight of its predecessor the Pluto Platter.

In 1967, high school students in Maplewood, New Jersey, invented Ultimate Frisbee, a recognized sport that is a cross between football, soccer and basketball. Ten years later, a form of Frisbee golf was introduced, complete with professional playing courses and associations.

Another Great Frisbee Moment: In 1968, the U.S. Navy spends almost \$400,000 to study Frisbees in wind tunnels, following their flights with computers and cameras, and building a special Frisbee-launching machine on top of a Utah cliff to test a prototype flare launcher.

Today the fifty year old Frisbee® is owned by Mattel Toy Manufacturers, only one of at least sixty manufacturers of flying discs. Wham-O sold over one hundred million units before the selling the toy to Mattel.

Ed Headrick, owner of the Disc Golf Association, Inc.® founded the game of Disc Golf in 1976. The sport is played by an estimated two million recreational players in the United States and increasing. Headrick's inventions include the Wham-O Superball that sold over twenty-million units and the utility patent for the modern day Frisbee, which has sold over two-hundred-million units to date. Mr. Headrick led the Advertising program, New Products program, was Vice President of Research and Development, Executive Vice President, General Manager and served as CEO for Wham-O Inc. over a ten year period. The patent drawing at the top of this article is from U.S. patent 3,359,678 - issued to Headrick on December 26, 1967.

Literature

1. The First Flight of the Frisbee [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://inventors.about.com/library/weekly/aa980218.htm>
2. The History of Frisbee [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.ideafinder.com/history/inventions/frisbee.htm>

3. Frisbee Sports [Електронний ресурс] – Режим доступу:
<http://www.findingdulcinea.com/guides/Sports/Frisbee-Sports.html>

УДК 791.75(=111)(043)=111

Герман Ксенія Віталіївна

TOP TEN AMUSEMENTS PARKS IN THE WORLD

The Golden Ticket Awards is an annual set of awards given out by Amusement Today, a newspaper published for the amusement industry. Each year, the magazine gives out awards based on a survey given out to park enthusiasts both in the US and overseas.

1. Disneyland, California

Disneyland is a theme park in Anaheim, California, USA. It is owned and operated by The Walt Disney Company. More than 515 million guests, among them presidents, royalty, and other heads of state, have traveled to this American landmark from around the world since the park first opened to guests on July 17, 1955. The park consists of different lands: Main Street, U.S.A. , Adventure land, Frontier land, Fantasyland, Tomorrow land, Critter Country and Mickey's Toon town.

2. Magic Kingdom, Disney World, Florida

The Magic Kingdom is a theme park within the Walt Disney World Resort in Lake Buena Vista, Florida, near Orlando. It is owned and operated by The Walt Disney Company through its Walt Disney Parks and Resorts unit. Opened on October 1, 1971, it is the most famous Florida theme park. The park's layout and attractions are similar to Disneyland Park in Anaheim, California, which opened in 1955.

3. EPCOT, Disney World, Florida

Epcot is the second theme park built at the Walt Disney World Resort near Orlando, Florida. It was dedicated to international culture and technological innovation. The park opened on October 1, 1982, and was named EPCOT Center from 1982 to 1993. Based on square footage, it was the largest Disney theme park in the world until 1998, when Disney's Animal Kingdom opened.

4. Disney-MGM Studios Theme Park, FL

MGM's streets are the home for some great movie-themed attractions. With the addition of the Twilight Zone Tower of Terror and the Rock 'n' Roller Coaster, the park is now home to Disney World's most thrill-packed rides.

5. Universal Studios, Florida

Go behind the scenes, beyond the screen and jump right into the action of your favorite movies at Universal Studios, the number one based movie and TV theme park in the world.

6. Universal Studios, California

It's a unique theme park that takes you behind-the-scenes of film-making! At Universal Studios Hollywood in California, you'll learn all the interesting details about Hollywood movie-making...and behind-the-scenes secrets of special effects production! The reason this theme park can do this so well is simple. It is a Hollywood film studio! Real movies that you see at your local cinema are made here. And, movies were being made here at Universal Studios in Hollywood, California long before the theme park was ever added.

7. SeaWorld, Florida

SeaWorld is a chain of marine mammal parks in the United States, with operations in Orlando, Florida, San Diego, California, San Antonio, Texas, and previously Cleveland, Ohio. The parks feature killer whale, sea lion, and dolphin shows and zoological displays featuring various other marine animals. The parks' icon is Shamu, the killer whale. SeaWorld parks also feature a variety of thrill rides, including roller coasters like Kraken at SeaWorld Orlando and Steel Eel and The Great White at SeaWorld San Antonio. Journey to Atlantis, a combination roller coaster and splashdown ride, can be found at both SeaWorld Orlando, SeaWorld San Diego and in 2007 at SeaWorld San Antonio.

8. Busch Gardens, Florida

Busch Gardens opened on March 31, 1959, and has an African theme. The theme park is one of America's largest zoological institutions, with more than 2,700 animals. Attractions include: Rhino Rally, Montu, Kumba, Scorpion, Gwazi, Edge of Africa, and Sheikra, a vertical dive coaster which opened in 2005. The theme park is near Tampa, FL, bordering the town limits of Temple Terrace.

9. Great Adventure, New Jersey

Enormous Six Flags complex with a drive-through Wild Safari park, a separate admission Hurricane Harbor water park, and one of the country's biggest and most popular seasonal ride parks.

10. *SeaWorld, California*

For over forty years SeaWorld San Diego has been delighting fans, from their humble beginnings as a small aquarium to the immense theme park you see today, full of endearing wildlife shows, whirlwind rides and a variety of unique ways to get up and close and personal with the marine life that call SeaWorld home.

Literature

1. Дэвид Кёниг. *More Mouse Tales: A Closer Peek Backstage at Disneyland*. — Bonaventure Press, 1999. — 312 с.
2. Кэрол Эн Марлинг. *Designing Disney's Theme Parks: The Architecture of Reassurance*. — Flammarion, 1997. — 201с.

УДК 7.071.1(73)(043)=111

Головач Анна Олександрівна

ANDY WARHOL - A LEADING FIGURE IN POP ART

A great artist can be a prophet; in his works he can express the spirit of the age, he can extend limits of art, he can give rise to a lot of imitators, but also he can be a living work of art. Andy Warhol did all of the above and also left a mark in painting, design, in art of performance, installation, cinema, music and pop culture in general.

Andrew Warhola, who became known to the world as Andy Warhol, was born on August 6, 1928 in Pittsburgh, Pennsylvania. He was the fourth child in a family of working-class Lemko emigrants from Mikó (now called Miková), located in today's northeastern Slovakia.

In his childhood Andrew was often ill. In third grade, Warhol had Sydenham's chorea, the nervous system disease that causes involuntary movements of the extremities, which is believed to be a complication of scarlet fever, so he was bedridden for a long time. In class Andrew became an outcast, doubtful and unsociable. But at the same time he started getting involved in drawing, collects photos of celebrities and makes collages of them - in the future all these will be reflected in his work.

The family, which didn't have the ability to pay for education of all their children, decided to spend their savings for higher education of Andrew. He entered the Carnegie Institute of Technology at the Faculty of Design. His successes impressed teachers and classmates, but he got reputation of a gentle and shy guy - an image of which he tried with might and main to get rid. In 1949 he finished the Institute and moved to New York. Working as an illustrator in the magazines *Vogue* and *Harper's Bazaar*, he was designing the shop windows. All that time he wanted to get into the bohemian circles of New York, that job for a young man with hang-ups and to put it mildly not very attractive appearance - is a bad job in advance. In his more than twenty years, he already started go bald rapidly. Because of the terrible appearance, he wore huge glasses, and he had a problematic skin, which pale color makes him look like an albino. He began to work diligently on his image. He appeared in his trademark wig, stripped t-shirt and leather "sodomasochistic" jacket. Andrew developed his own formula of success. Each party became the subject of his attention. "If in New York was arranged a grand opening of A toilet, I would come there first" - he remembered about those years. In this period he Americanizes his name, so he started to write it without the last letter a.

Working as an illustrator and designer, Warhol earned enough money to begin to engage in great art. He experimented with the technique of screen printing, which allowed him to replicate multiple images - technique that allowed him to be in the forefront of the artistic direction of pop art. In the 60s there was a number of works that had been carried out in this technique: repeating portraits of Marilyn Monroe, Elizabeth Taylor, images of flowers, dollar signs, bottles of Coca-Cola and the famous soup cans of tomato Campbell - and all this is done by poisonous and screaming shades. "President drinks Coca Cola, Liz Taylor drinks Coca Cola, and just think - you, too, can drink Coca Cola" - this way he looked at the phenomenon of mass consumption.

In 1963, Andy bought premises in Manhattan, which became known as the "factory". "Factory" was Warhol's personal studio, which immediately became a place of gathering of city bohemia and celebrities. Notes in newspapers about unbridled parties at "Factory" shocked inhabitants. All came to Warhol: from world stars like Jim Morrison and Mick Jagger to unknown marginal poets and controversial queer divas. Striving of early artists like Jackson Pollock to the creative seclusion away from people is alien to Warhol. He was inspired by this noisy atmosphere that all these creative, beautiful, in their own way crazy people brought to the studio. Moreover, he in every possible way

involved them in the creative process, to such an extent that most of the "Warhol" paintings were actually made by his assistants.

At "Factory" Warhol was asked to produce an album of underground rock band "The Velvet Underground". But Warhol could not do a simple investment of money in the project. With his supply a part of songs was recorded with the singer of German origin Nico. As a result, the experimental sound of a group with melancholic vocals of lead singer Lou Reed was diluted by velvety Nico's voice. So Andy Warhol became involved in the application of one of the most influential albums in rock history - "The Velvet Underground & Nico".

Obsessed with magic dream Factory since childhood, Warhol bought a Bolex camera and begins to make his films. He sought to capture everything that surrounded HIM: the dream of his friend, still skyscrapers, etc. He said ironically: "I like boring things." His films, which are not already saturated with action, he stretched willfully in time, manipulated time, reducing the frame rate. Warhol's movies, which ARE ideal for meditation, make us think about the relativity of action movies and feel the viscosity of imprinted length of time. June 3, 1968: radical feminist Valerie Solanas, who previously acted in some films of Warhol, made the attempt on his life. She came quietly into "Factory" and shot him in cold blood three times at his stomach. Then she went out and surrendered to the first policeman whom she saw with the words, "I has shot Andy Warhol to death." The artist remained alive, but the consequences of the attack will hurt him a lifetime. He refused to testify against the attackers, and then Solanas was placed in a psychiatric hospital. After this event, "Factory" had not been so frivolous and idle place as before, and Warhol became more suspicious and unsociable. His works became depressed - he depicted death, accident, electric chairs, Jacqueline Kennedy in mourning, etc.

Andy Warhol died on February 22, 1987 in his sleep of heart failure, after a simple surgery to remove the gallbladder.

Today, Warhol is one of the most high price artists in history. The total value of his works, which were sold at the auctions in 2012, was 427.1 million dollars. Only Picasso is more expensive than Warhol. But what has Picasso left except his cubist paintings? Today Warhol's works are duplicated in large quantities. His paintings of tomato soup cola are exhibited in major museums around the world; they are also represented on the sneakers, T-shirts and even prams. The companies produce toys for children in the form of Warhol. Directors still borrow aesthetics of his films. But a great artist is always larger than of his works. Warhol is the whole universe, which can be assembled in a collage of his films, paintings, photographs from his party, passages that cause confusion among interviewers, people from the "Factory", works of art critics and art historians who talk about the cultural phenomenon of Warhol. Then it will continue to grow until there will be nothing but Warhol.

Literature

1. Клаус Хоннеф. Уорхол: - Москва: TASCHEM, 2008. - 96с.
2. Энди Уорхол, Пэт Хэкетт. Попизм: Уорхоловские 60; пер. с англ. Речной. -Москва: Амфора, 2012. - 352с.
3. Andy Warhol Biography. [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://warholfoundation.org/legacy/biography.html>
4. Andy Warhol Chronology. [Электронный ресурс] – Режим доступа: http://www.warholstars.org/andy_warhol_80s.html#lxh4/

УДК 793.8(73):929copperfield(043)=111

Голуб Юлія Дмитрівна

DAVID COPPERFIELD

David Copperfield has been hailed by audiences and critics alike as the greatest magician in the world.

He's the first living illusionist to be honored with a star on the Hollywood Walk of Fame. He was knighted by the French government. He – along with Steven Speilberg, Martin Scorsese and Colin Powell – received the Living Legend award from the United States Library of Congress. He has been named Magician of the Century and Magician of the Millennium. His face graces the postage stamps of six different countries, making him the only living magician to receive this honor. He's won over 21 Emmy awards for his groundbreaking television specials. Year after year he continues to tour sold-out arenas throughout the world. He holds 11 Guinness World Records and has sold more tickets than any other solo entertainer in history, with ticket sales in the billions – more than Frank Sinatra, more than

Michael Jackson, more than Elvis. Sound impossible? David Copperfield built a reputation on making the impossible look easy. He singlehandedly redefined his art, and remains the most emulated illusionist in the history of magic.

To begin with, we have explored Copperfield's early life and career. It follows that an only child, David was born on September 16, 1956 as David Kotkin in Metuchen, New Jersey. His father, Hy, owned Korby's Men's shop. His mother, Rebecca, worked in the insurance business. A shy kid who overcame his insecurity with the help of magic, David was already an accomplished conjurer by the age of 12, when he was invited to join the Society of American Magicians – its youngest member ever. At 16, David was an adjunct professor at New York University, where he taught a course called "the Art of Magic." At 18 David was cast as the lead in "The Magic Man," a new musical comedy created by the producers of "Grease." The show opened in Chicago to rave reviews. It went on to become the longest running musical in Chicago's history, and gave David the invaluable experience of performing daily in front of a live audience, allowing him to develop the spontaneity and love of live performance that has him performing up to four shows a day, and doing over 500 performances every year.

Let us now examine the phenomenon of Copperfield on Television. When *The Magic Man* closed David returned to New York. He continued to develop his singular approach to magic, which was strongly influenced by his love of classic MGM musicals, the dramatic storytelling exemplified by Orson Welles and Walt Disney (two of David's heroes) and the lyrical, muscular romanticism of a Sinatra ballad. As host of "The Magic of ABC, Starring David Copperfield", he achieved top ratings and shared his unique style magic with millions of viewers. CBS immediately put David under contract for a series of yearly TV specials, which became known as "The Magic of David Copperfield". In each special he presented new illusions on a scale never before imagined or attempted – and always in front of a live audience, without the use of camera tricks. In his fourth TV special, he "Vanished a Jet Airplane." In his fifth special he presented "The Illusion of the Century – the Disappearance of the Statue of Liberty" in front of a live audience on Liberty Island, and to millions of astonished television viewers. For the next two decades David continued to break new ground with his annual top-rated, Emmy Award winning television specials, on which he continued to outdo himself by "Walking Through the Great Wall of China," escaping from chains and shackles just before he was plunged over Niagara Falls, surviving being locked in a safe inside an imploding building, making a daring "Escape from Alcatraz" prison, levitating and "Vanishing a 45 ton Orient Express Train Car" while surrounded by a ring of spectators, escaping while hanging upside down from burning ropes in a straight jacket 10 stories above flaming steel spikes, testing his endurance by surviving the deadly heat standing in the center of a 2000 degree "Tornado of Fire", and flying through the air in "Flying"[1].

It is of interest to note that in 1996 David realized a lifelong dream of performing on Broadway. Collaborating with Francis Ford Coppola, David created "Dreams and Nightmares", which still holds the Broadway record for most tickets sold in a week – more than *Cats*, *The Lion King*, and *The Producers*. The International Museum and Library of the Conjuring Arts A historian of his art, Copperfield founded The International Museum and Library of the Conjuring Arts, which houses the world's largest collection of historically significant magic memorabilia, posters, books, props and artifacts. The museum comprises of approximately 80,000 items of magic history, including Houdini's Water Torture Cell and his Metamorphosis Trunk, Orson Welles' Buzz Saw Illusion and automata created by Robert-Houdin, who is considered the father of modern magic. The museum also includes the only known recording of Houdini's voice - preserved on the original Edison wax cylinders. Literature, Press and Popular Culture On the literary front, Copperfield joined forces with Dean Koontz, Joyce Carol Oates, Ray Bradbury and others for "David Copperfield's Tales of the Impossible," an anthology of original fiction set in the world of magic and illusion. This collection was so well received that a second volume was published, "David Copperfield's Beyond Imagination." David has been featured on the cover of *Vanity Fair*, *Esquire*, *Forbes*, and *Architectural Digest*. The word "Copperfield" has become a part of popular culture, in a manner quite apart from anything envisioned by Dickens. In today's literature and media, to "do a David Copperfield" or to "be the David Copperfield of" something has come to mean doing something magical or achieving the impossible [2].

One more point should be noted in connection with the problem in question. Recently, Copperfield found a unique platform on which to create his newest wonders – "Musha Cay and The Islands of Copperfield Bay". Recognized by many as the most beautiful and spectacular destination in

the world, Musha Cay is the ultimate private island paradise. Located in the Exumas, Bahamas, these 11 private islands have over 700 acres of lush natural beauty, 40 sugar sand beaches and a 2 mile long sandbar – truly paradise on earth. David has been developing unique magical adventures for island guests including: Dave’s Drivein, where a giant silver screen “appears” on the beach, a custom designed magical Treasure Hunt adventure, and the Secret Village – a hidden sanctuary of enchanted monkeys accessed only by entering beneath a giant rising statue and journeying through an ancient, underground passage.

It is noteworthy that David’s proudest achievement, however, is Project Magic, a program that uses magic as therapy in a thousand hospitals in 30 countries worldwide. This medically-certified program motivates patients to regain their dexterity, coordination and cognitive skills by learning simple magic and sleight of hand.

“It takes at least 2 years to develop illusions and some of them take even longer,” says David. “I love to challenge my team and myself by pushing the envelope and working on new methods and ideas. I don’t always take the easiest route. Sometimes, the ultimate solution requires months of brainstorming, miniatures and mock-ups, and testing just to make an idea a reality” [2]. Oprah Winfrey calls David Copperfield, “The greatest illusionist of our time”. He has forever changed the future of his art and shown that there are no limits – that magic is as vast as the imagination.

Literature

1. David Copperfield [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.biography.com/people/david-copperfield-9542629>
2. David Copperfield. Biography [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.davidcopperfield.com/html/pdf/dc_biography.pdf

УДК 78: 929 Чай (045) = 111

Горбенко Катерина Євгенівна

TCHAIKOVSKY IN ENGLAND

It is one of the largest cities in the world that Tchaikovsky became interested in. The great Russian composer conquered love of Englishmen, when visited London on invitation of local philharmonic sorcery with his First Piano Concert in brilliant execution of Sapelnikova. As stated in the source [1].

To surprise, he did not expect cordial reception, of all these prim ladies and gentlemen. Meanwhile here, in England, "Eugene Onegin" passed unnoticed, and to be failed. However, critics asserted, that guilt was not music, but «absence of dramatic character”. As stated in the source [1].

For the first time Tchaikovsky visited England in 1861. Later, he came to back again to begin his first foreign concert tour. Where he composer conducted his Serenade for Strings and his Suite No. 3 was an important event in the musical life of the England’s capital. Tchaikovsky wrote that he was working hard at his English. He liked to study the language very much. He adjusted all efforts to get to know all the beauty of English. Later he mentioned that he had succeeded in reading Dickens in the original, which gave the novels a “fresh charm”. He considered these works an art. Some of Tchaikovsky’s most important symphonic music is based on themes taken from the works of great English poets: Shakespeare’s “The Tempest”, “Romeo and Juliet”, “Hamlet” and Byron’s “Manfred” [2].

Everyone knows Shakespeare’s plays. Shakespeare depicted the real life and relations between people. Love and death, friendship and treason, devotion and lie are the main ideas of his plays. These themes interested Tchaikovsky. Even with this compositional diversity, the outlook in Tchaikovsky's music remains essentially Russian, both in its use of native folk song and its composer's deep absorption in Russian life and ways of thought. Writing about Tchaikovsky's ballet The Sleeping Beauty in an open letter to impresario Sergei Diaghilev that was printed in the Times of London, composer Igor Stravinsky contended that Tchaikovsky's music was as Russian as Pushkin's verse or Glinka's song, since Tchaikovsky "drew unconsciously from the true, popular sources" of the Russian race. This Russianness of mindset ensured that Tchaikovsky would not become a mere imitator of Western technique. As stated in the source [2]. Tchaikovsky's natural gift for melody, based mainly on themes of tremendous eloquence and emotive power and supported by matching resources in harmony and orchestration, has always made his music appealing to the public. However, his hard-won professional technique and an ability to harness it to express his emotional life gave Tchaikovsky the ability to realize his potential more fully than any other Russian composer of his time. In 1893, on the

50th anniversary of Cambridge University Musical Society foundation, Tchaikovsky was elected Doctor of Music "Honoris causa", together with Norwegian composer Grieg, and French composer Saint Saens.

He composed his final work during this time of his greatest grief. It was his Sixth Symphony entitled *Symphonie Pathetique*, the *Pathetic Symphony*, in B minor. This symphony was a funeral dirge. He was saying goodbye to a dead friendship as well as, in essence, writing his own requiem for it was widely felt that he intended to commit suicide. The symphony premiered while he was still alive and his hundreds of worshipers wondered what the real thoughts of so sad a person were. But two weeks later when the *Symphonie Pathetique* was performed in all its glory those who listened bowed their heads and wept for then they knew. Five days after the premier Tchaikovsky drank a glass of unboiled water during a time when another cholera epidemic was raging through Russia. He contracted the disease and died shortly thereafter. His carelessness combined with the fact that his mother died of the same disease leads one to believe that he committed suicide.

Literature

1. Калинина Н. П.И. Чайковский / Н. Калинина. – Москва: Детская литература. 1988. – 144с.
2. Берберова Н. Чайковский / Н. Берберова. – Россия: Лисбун-Пресс, 1997. - 256 с.
3. Tchaikovsky in Cambridge. Википедия [Электронный ресурс]. – Режим доступа <http://en.tchaikovsky-research.net/pages/Cambridge>

УДК 791.44.071=111(043)

Гріченко Тетяна Сергіївна

SHOPPING IN LONDON

It is a matter of common knowledge, for centuries, London has been Europe's most important trading and cultural centre. The new trends that emerge from its numerous artistic studios are quick to spread all over the continent and influence the direction of development of the popular culture. It is of interest to note that together with Paris and New York, London is believed to offer the best shopping experience in today's world. Some claim that the British capital is the most expensive of the three; others will assure you that it offers the best bargains to be found anywhere.

Harrods is one of the world's most famous stores and one of London's tourist attractions thanks to the wide assortment of luxury goods that are on display in a magnificently decorated building.

It is noteworthy that the history of this famous luxury store goes back to 1849 when Henry Charles Harrod, a tea merchant, founded the institution with a small grocery shop at Brompton Road in Knightsbridge, at the time a small village just outside London and was pleased if his weekly takings were twenty pounds. But some years later his son had takings 1000 pounds a week and then lost everything in the fire. Then he wrote to his customers: "I greatly regret to inform you, that in consequence of the above premises being burnt down, your order will be delayed in the execution for a day or two". Such service drew more buyers. Just two years later, the Great Exhibition of 1851, which took place at Crystal Palace in nearby Hyde Park, brought many visitors to the area. Knightsbridge and Harrod's new store boomed. Charles Harrod's son (also named Charles) took over and quickly expanded the store, at the time known as "Harrods Stores". The department store became well known for its high quality products and excellent personalized service. In 1894 Harrods was taken over by Richard Burbidge who had the store completely rebuilt. He also installed London's first escalator, in 1898. The current building was also commissioned by Burbidge. The impressive domed structure was built between 1901 and 1905 after a design by local architects C. W. Stephens and E. J. Munt [1].

Harrods is probably the world's most famous shop. For Londoners, there is a love – hate relationship: most say they hate it but then assure you it is the best place for silk socks, toys, flowers, tea or whatever. Its 230 departments on five floors spread over twenty acres where 4 000 staff serve 50 000 customers. There are six restaurants, five bars, a library, bank, pet shop, dry cleaners, everything from Indian cigarettes to domestic equipment to buy, a ticket agency and departments for christening, weddings and funerals.

The shop's 330 departments offer a wide range of products and services. Products on offer include clothing for women, men, children and infants, electronics, jewelry, sporting gear, bridal trousseau, pets and pet accessories, toys, food and drink, health and beauty items, packaged gifts, stationery, housewares, home appliances, furniture, and much more. Moreover, you can purchase anything from historic eighteenth-century dinner plates or exquisite caviar to giant teddy bears. It is best to take your

time for a visit to the large store, which covers an area of about 80,000 sq m spread out over seven floors. Floor plans are available near the entrances [2].

One of the most beautiful departments of the store is the magnificent Food Hall on the lower floor, decorated with tiles created by artist Williams James Neatby. Other impressive departments include the Egyptian Halls and the Crystal Rooms. Also of note is the central escalator, decorated with Egyptian motives. And don't forget to visit the toy department - the city's best - where you'll find enormous stuffed animals. It is interesting to know that since the deaths of Diana, Princess of Wales, and Dodi Fayed, Mohamed Al-Fayed's son, two memorials commissioned by Al-Fayed have been erected inside Harrods to the couple. The first, located at the base of the Egyptian Escalator, was unveiled on 12 April 1998, consisting of photographs of the two behind a pyramid-shaped display that holds a wine glass smudged with lipstick from Diana's last dinner as well as what is described as an engagement ring Dodi purchased the day before they died.

The second memorial, unveiled in 2005 and located by the escalator at door three is entitled "Innocent Victims", a bronze statue of the two dancing on a beach beneath the wings of an albatross, a bird said to symbolize the "Holy Spirit". The sculpture was created by William Mitchell, a close friend of Al-Fayed and artistic design advisor to Harrods for 40 years. Al-Fayed said he wanted to keep the pair's "spirit alive" through the statue. After the death of Michael Jackson, Al-Fayed announced that they had already been discussing plans to build a memorial statue. This was unveiled in April 2011 at the rear of Craven Cottage football ground (Fulham F.C.) but removed in September 2013 on the orders of new club owner Shahid Khan.

A representative sample of shop services includes 32 restaurants, serving everything from high tea to tapas to pub food to haute cuisine; a personal shopping-assistance programme known as "By Appointment"; a watch repair service; a tailor; a dispensing pharmacy; a beauty spa and salon; a barbers shop; Harrods Financial Services; Harrods Bank; Ella Jade Bathroom Planning and Design Service; private events planning and catering; food delivery; a wine steward; bespoke picnic hampers and gift boxes; bespoke cakes; bespoke fragrance formulations; and Bespoke Arcadesmachines [3].

More than five thousand staff from over fifty different countries work at Harrods. This can be proved by the fact that up to 300,000 customers visit the shop on peak days, comprising the highest proportion of customers from non-English speaking countries of any department store in London. As of 15 October 2009, Harrods Bank has started selling gold bars and coins that customers can buy "off the shelf". The gold products range from 1 g to 12.5 kg, and can be purchased within Harrods Bank. They also offer storage services, as well as the ability to sell back gold to Harrods in the future.

Not content with selling everyone else's goods, Harrods own-make goods fill an in-house shop and Harrods green buses do London tours.

At all times there are so many people in the store that it is easy to lose the way. Information desks inside most entrances will help you to find your way in the stores as well as "The Store Guide"[4].

The success of Harrods attracted a number of other entrepreneurs to Knightsbridge, resulting in an upscale shopping district. Nearby are luxury stores such as Harvey Nichols and Burberry. Sloane street, one of the most famous shopping streets in London, is just around the corner.

Literature

1. Shopping in London/Harrods [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://engmaster.ru/topic/1866>
2. Shopping in London. Europe-Cities [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://europe-cities.com/destinations/uk_england/cities/london/shopping/
3. Harrods [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.harrods.com/womenswear/fashion-week-edit/paris-edit>
4. Harrods [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://overseasattractions.com/europe/england/london/harrods/>

УДК 398.1(410)(043)

Губрій Валерія Станіславівна

STRANGE TRADITIONS IN GREAT BRITAIN

Tourists visiting Great Britain are regularly enamoured by a much of British culture, whether its our food, or sites or most commonly, our Royal Family. What many visitors don't get the chance to understand though, are some of the strange traditions performed across the country. So, we're going to

take a look at some of their most familiar and strangest traditions.

Of course it's on the list, Morris Dancing is a time honoured tradition across the country. An English folk dance thought to date back to 1448. Morris Dancing has now become something of a curiosity at carnivals and fairs nationwide. What many of you may not realise is that there are six different types of Morris Dance typically performed in various parts of the country, including the Cotswold Morris, Border Morris and North West Morris. Whichever of these you happen to be witness to, it's a tradition that is very recognizable [1].

Worm charming is a way of attracting earthworms from the ground. Many do it to collect bait for fishing. But there are also those who do it as sort of sport. The village of Willaston, near Nantwich, Cheshire is the place where since 1980 the annual World Championships have been organized. The competition was actually initiated by local man Tom Shufflebotham who on the 5th of July, 1980 charmed 511 worms from the ground in only half an hour. The competition has 18 rules. Here are just a few of them. Each competitor competes in the 3 x 3 meters area. Music of any kind can be used to charm worms out of the ground. No drugs can be used! Water is considered to be a drug (stimulant) [2].

Another very odd British tradition, gurning even has its own World Championships. Traditionally associated with the North West of England, gurning involves a number of rubber-faced individuals putting their heads through a horse collar or brain, whilst creating the most bizarre face that they can manage. Strangely, the Gurning World Championships have become a national fascination, with the national news regularly reporting on the event, which is typical of Britain's obsession with these odd pastimes [1].

Ascot Racecourse is a famous English racecourse, located in the small town of Ascot, Berkshire, used for thoroughbred horse racing. It is one of the leading racecourses in the United Kingdom, hosting 9 of the UK's 32 annual Group 1 races, the same number as Newmarket. The course is closely associated with the British Royal Family, being approximately six miles from Windsor Castle, and owned by the Crown Estate. Ascot today stages twenty-five days of racing over the course of the year, comprising sixteen Flat meetings held in the months of May and October. The Royal Meeting, held in June, remains a major draw, the highlight being the Ascot Gold Cup. The most prestigious race is the King George VI and Queen Elizabeth Stakes run over the course in July. What makes this so special is that every year the fashion, specifically the hats get bigger, bolder and damn right weirder as the photo illustrates [2].

Be honest, this is a tradition that has a strange appeal. Can you honestly say that you've never been even the slightest bit tempted to chase a rolling block of cheese down a hill. The Cooper's Hill Cheese-Rolling and Wake is held annually in the Cotswold, although has been cancelled in recent years due to injuries sustained taking part. The steepness and uneven surface of the hill certainly presents its own problems with broken bones and concussions being a regular outcome of the event, but it remains a popular part of West Country culture, and may well be making a return in 2015 [1].

A very old tradition thought to have originated in the 19th century, Pearly Kings and Queens have become an important part of East London culture. An organized charitable tradition, the strange movement was originally started by orphan street sweeper, Henry Croft who collected money for charity. London street traders used to wear trousers decorated at the seams with pearly buttons, found by market traders. Croft adapted this and created a full pearly suit to draw attention to himself whilst raising money and in 1911 the first organised pearly society was formed in Finchley [1].

Only the British could celebrate the failed attempt of a plot to blow up the Houses of Parliament, and every year we mark it by burning and blowing up stuff. It was in 1605, that Guy Fawkes (13 April 1570-31 January 1606), also known as Guido Fawkes was part of a plot to kill King James I and a vast majority of the aristocracy and nobility, before being turned in by an anonymous warning letter. The meaning may have become a little diluted in recent years, but we British love an excuse for a good fireworks display [1].

Straw Bear (Strawboer) Day is an old English tradition held on the 7th of January. It is known in a small area of Fenland on the borders of Huntingdonshire and Cambridgeshire, including Ramsey Mereside. This day is believed to be traditional start of agricultural year in England. A man or a boy wears a straw costume covering him from his head to toes. He goes from house to house where he dances. As prize for his dancing people give him money, food or beer [2].

Literature

1. Medals UK Blog. Strange British traditions [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://ukmedals.com/2014/11/5-strange-british-traditions/>
2. Listverse. 10 Very Strange British Traditions [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://listverse.com/2010/04/02/10-very-strange-british-traditions/>

УДК 728.82(410)(043)=111

Гусак Ганна Олегівна

RAVENS IN BRITISH CULTURE

It is not known when the ravens first came to the Tower of London but their presence is protected by legend. Traditionally, with birds of ill omen, it is their absence rather than their presence that is feared at the Tower of London - legend has it that if the ravens leave, the Tower would fall and the Kingdom would fall, so Charles II decreed that there must always be at least six here. The fortunes of the Tower ravens reached their lowest point soon after World War II. With the disturbances of the bombing and the unresolved kidnapping of Mabel, only raven Grip was left holding the fort! Since 1987, the Tower has undertaken an ambitious and successful breeding programme for the ravens. Two ravens called Charlie and Rhys paired up and produced a total of 17 chicks [1].

Ravens can live to a ripe old age. The oldest raven to live at the Tower was called Jim Crow who died at the age of 44. The ravens are given 6oz of raw meat and bird formula biscuits soaked in blood each day. Once a week they enjoy an egg, plus the occasional rabbit, which is given to them whole because the fur is good for them! To prevent the birds from flying away, their lifting feathers are trimmed by the Ravenmaster. This procedure does not hurt, nor does it harm them in any way but by unbalancing their flight it merely ensures they don't stray far from the Tower.

One legend attributes the start of the tradition of keeping ravens with clipped wings in the Tower of London to Charles II and to his royal astronomer John Flamsteed, although there are versions of the legend that differ in their details. According to one legend, John Flamsteed complained to Charles II that wild ravens were flying past his telescope and making it harder for him to observe the sky from his observatory in the White Tower. Flamsteed requested that the birds be removed, but Charles II refused to comply with this request [1].

Another variation of this legend says that it was Charles II himself who disliked the wild ravens' droppings falling onto the telescope. The conversation with his astronomer that supposedly followed decided the fate not only of the ravens, but also of Greenwich, where the Greenwich Observatory was commissioned by the King in 1675. In this version of the legend the King complained:

"These ravens must go!" he said. "But, Sire, it is very unlucky to kill a raven," replied Flamsteed, "If you do that the Tower will fall and you will lose your kingdom, having only just got it back!" Charles, being a pragmatist, thought for a moment and said: "The Observatory must go to Greenwich and the ravens can stay in the Tower" [2].

Yet another legend attributes the appearance of ravens in the Tower to the Great Fire of London in 1666. Wild ravens, as well as pigs and kites, were the biggest scavengers in medieval London. Allegedly after the fire, survivors started persecuting ravens for scavenging, but Flamsteed explained to Charles II that killing all ravens would be a bad omen, and that the kingdom would not outlive the last killed raven. Charles II then ordered six birds to be kept at the Tower [2].

"The Raven" is a narrative poem by American writer Edgar Allan Poe. It tells of a talking raven's mysterious visit to a distraught lover, tracing the man's slow fall into madness. The lover, often identified as being a student, is lamenting the loss of his love, Lenore. Sitting on a bust of Pallas, the raven seems to further instigate his distress with its constant repetition of the word "Nevermore". The poem makes use of a number of folk, mythological, religious, and classical references.

The Raven: it is the most obvious symbol is contained in the poem's title. The raven enters the room imperiously and holds dominion over the narrator. The bird's darkness symbolizes death; hence, death becomes a constant reminder, an imperious intruder. If taken in a broader context, the poem may be about the inability of man to escape his ultimate fate, a reoccurring theme in Poe's short works [3].

Literature

1. The guardians of the Tower. Historic Royal Palaces. Official site. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.hrp.org.uk/TowerOfLondon/stories/theravens>

2. Ravens of the Tower of London : матеріали з Вікіпедії [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://en.wikipedia.org/wiki/Ravens_of_the_Tower_of_London
3. The Raven : матеріали з Вікіпедії [Електронний ресурс]. – Режим доступу https://en.wikipedia.org/wiki/The_Raven

УДК – 392.8(410)(043)=111

Забірко Ксенія Валеріївна

NATIONAL BRITISH DISHES

Do you know what dishes are traditional in Great Britain? In principle, food in the United Kingdom is not intended to deliver the taste and aesthetic pleasure, but rather performs a main function — to satiate the stomach. Today, cooks of the United Kingdom prefer the natural taste of food, so they never abused sauces and spices that they believe only muffle the real flavor and taste of the prepared dishes. British cuisine is based on dishes of beef, lamb, pork, chicken and fish, with the addition of flour, butter and eggs. The main dishes are usually served with potatoes and vegetables. It is known that the traditional cuisine is particularly refined — typically English dishes simple and unpretentious. Each of the four historic provinces of the United Kingdom is famous for its own unique national dish.

“*Bubble and Squeak*” is a traditional **English** dish made from the leftovers of Sunday dinner or Christmas dinner, with the main ingredient being the leftover potatoes and cabbage. It is all mashed together, shallow fried in hot lard, and then traditionally served along with cold meats and pickles, or sometimes served as part of a cooked breakfast. “*Bubble and Squeak*” is so called because of the noises it makes whilst frying in the pan, though some people say that the bubble and squeak is the noise your stomach makes after eating it. The earliest known recipe of “*Bubble and Squeak*” was made by Maria Eliza Ketelby Rundell in 1806: “Boil, chop, and fry, with a little butter, pepper, and salt, some cabbage, and lay on it slices of rare done beef, lightly fried” [1].

“*Boxty*” is a traditional **Irish** food that makes good use of that most famous Irish staple: the potato. The dish, which usually comes from a simple recipe, is essentially a fried potato pancake. “*Boxty*” is eaten alone, wrapped around meat or vegetables like a tortilla, or served as a side dish with a meal. Usually, the dough is made by mixing leftover mashed or boiled potato with finely-grated raw potato. To this mixture, flour, a little milk or buttermilk and an egg are added. The pancake is typically fried in butter or oil on one side, then flipped and fried on the other side. “*Boxty*” is a traditional “peasant food” since the ingredients are generally inexpensive, plain, and would likely be affordable in a poor household. Irish peasants in the 18th and 19th century were far more likely to have access to starchy potatoes than to wheat or other cereal grains, thus this pancake could stand in for bread and carbohydrate dishes [2].

“*Bara brith*”, known as “speckled bread”, is the most popular **Welsh** baking. It can be either a yeast bread enriched with dried fruit (similar to the Irish *barmbrack*) or something more like a fruitcake made with self-raising flour (without yeast). It is traditionally made with raisins, currants and candied peel. Allegedly, “*Bara Brith*” was invented when a cook pressed dried fruit into the last of the bread dough at the end of the baking day for a special treat [3].

Perhaps more than any other food, “*Haggis*” has an exceptionally bad reputation. This **Scottish** national dish — a mix of sheep’s innards, oatmeal and spices, all wrapped up in a sheep stomach — has been the butt of jokes for years. Scottish folklore gives several theories about the origin of “*Haggis*”. One such belief is that the dish originates from the days of the old Scottish cattle drovers. When the men left the highlands to drive their cattle to market in Edinburgh the women would prepare rations for them to eat during the long journey down through the glens. They used the ingredients that were most readily available in their homes and conveniently packaged them in a sheep’s stomach allowing for easy transportation during the journey. Other speculations have been based on Scottish slaughtering practices. When a Chieftain or Laird required an animal to be slaughtered for meat (whether sheep or cattle) the workmen were allowed to keep the offal as their share [4].

Over the last decades, British cooking has changed a lot. Though traditional dishes are different from the competition of high quality and low price, the current British cuisine connects together all the culinary traditions of the whole world.

Literature

1. Pictures of England [Електронний ресурс]/Bubble and Squeak Recipe. – Режим доступу: <http://www.picturesofengland.com/traditional-english-recipes/Bubble-and-Squeak>

2. wiseGeek [Електронний ресурс]/ What is the Boxty?. - Режим доступу: <http://www.wisegeek.com/what-is-boxty.htm>
3. wiseGeek [Електронний ресурс]/ What is the Bara Brith? - Режим доступу: <http://www.wisegeek.com/what-is-bara-brith.htm>
4. New world encyclopedia [Електронний ресурс]/ Haggis. - Режим доступу: <http://www.newworldencyclopedia.org/entry/Haggis>

УДК 316.647.8-054(410)-(043)=111

ЗАВODOVСЬКА Катерина В'чеславівна

BRITISH STEREOTYPES

Stereotype-1) A widely held but fixed and oversimplified image or idea of a particular type of person or thing. 2) A person or thing that conforms to a widely held but oversimplified image of the class or type to which they belong [1].

The disclosure of the stereotypes about Britain is very relevant for today's youth because we learn the language of this country master the deeper mentality of the country and its features [2]. Brits are portrayed as class-conscious binge-drinkers utterly obsessed with the war. It's a thumbnail sketch, not the whole picture, writes Jonathan Freedland. The stereotype is itself a stereotype. The European image of the Brit – either pukingly drunk football fan or snooty City gent, both living off past imperial glories, sullenly resenting being in Europe rather than ruling the world – is itself a cliché. Just as Brits know that every good Frenchman wears a striped shirt and beret, and that ruddy-faced Germans subsist on a diet of beer and sausage, so we know precisely what all those Europeans think of us [2].

Sure enough, drink, class and the second world war all crop up in the thumbnail sketch of the British (Europeans tend to use "British" as a synonym for "English", rather forgetting the Scots, Welsh and Northern Irish) provided by our colleagues across the Channel. It would be nice to say that our neighbours have us all wrong – but, sadly, clichés only become clichés if they are built on a foundation of truth. Start with the bottle. Sure, we can cling to the statistics that show we are far from Europe's heaviest drinkers. In fact, the last round of OECD figures ranked us 11th in Europe for alcohol consumption, far behind France in first place, followed by Portugal and Austria. But while the French, German, Spanish and Italians are drinking much less than they did in 1980, Britons are drinking 9% more. Still, it's not the volume of pints (or litres) consumed that has led to our boozy reputation. It's the way we drink that's the problem. The French figure may be high, but that's driven up by a lot of people drinking moderately: the glass or two of red at dinner. The British disease has even entered the French language: le binge drinking is the preferred phrase for vast, rapid consumption aimed solely at getting hammered. It's this falling-over, vomiting brand of drunkenness, visible in most city centres on a Friday night, that has become part of our national image. One study found that 54% of British 15- and 16-year-olds admit to binge drinking, compared to a European average of 43%. In other words, there is more than a little reality behind the image [2].

Class conscious. What, though, of this description of us as "awfully class conscious"? It's tempting to say that that's out of date, that most Britons now belong in the vast, sprawling middle class. But the figures are much less comforting. The OECD put Britain at the bottom of the social mobility league table, finding that children born into poor families here have a lower chance of getting on than they do in Italy, France, Spain or Germany [2].

Second World War obsession. Nor can we easily deny our obsession with the last war. When David Cameron wielded his veto at the December save-the-euro summit, the speed with which he was compared to the British Tommy in the legendary 1940 cartoon – stoically declaring, "Very well, alone" – testified to a nation that still views Europe through a wartime lens [2]. For reasons that are not all bad, we have turned 1939-45 into a kind of creation myth, the noble story of modern Britain's birth. We vote for Churchill as our Greatest Briton and revere the Queen in part because she is a direct link to that chapter in our history, the moment when we were unambiguously on the side of good. That, of course, is a key difference between us and our fellow Europeans, for whom that period is anything but simple or unambiguous. And yet no Brit could accept the caricature of us without some dissent. For one thing, it's contradictory. How can Britons simultaneously be both self-controlled and prone to rip our clothes off in a drunken haze? (One answer might be that we're repressed and need alcohol to loosen up, but then go too far.) But it is also incomplete [2].

More tolerant. For the stereotype captures much of what we were and still are – but misses out

who we have become. We are now a much more diverse and varied society, especially in our big cities, than the hooligan/City gent image allows. There is a vibrancy to modern British life that eludes the cliché's grasp. There's a hint of it in that Polish suggestion that the Brits are "kind and friendly to immigrants". Compared with other European countries, it's probably true that Britain is, generally, more tolerant. Some of our public services – the NHS, the BBC – are still cherished. We are not merely a mini-America of let-it-rip free-marketism. Despite everything, Britain is not broken. And if that's hard for some of our European neighbours to accept, then they should hear what we say about them [2].

In conclusion we can say that all the stereotypes long outlived its usefulness over time. The current Britain is a modern country with new looks and mentality. Not to say that the past stereotypes were not true but do not forget that everything flows, everything changes.

Literature

1. Стереотипы о британцах (статья Джонатана Фридлэнда) / British stereotypes <http://audiorazgovornik.ru/interesnye-stati-na-anglijskom/1071-stereotipy-o-britantsah>
2. <http://www.oxforddictionaries.com/ru/определение/английский/stereotype>

УДК 913(410.111)(043)=111

Карасіп Олена Миколаївна

FLEET STREET

London is famous for Fleet Street. Fleet Street, named after the river Fleet, the largest underground rivers of London. Until the 1980s it was the home of British national Newspapers. Started Fleet Street as the road from the city of London to the political center of Westminster. The length of Fleet Street marks the expansion of the City in the 14th century. In The East End where the river Fleet flowed against the medieval walls of London, in the West end of Temple Bar who note current city of London\ the city of Westminster boundary, which was extended in 1329 [2]. In temple Bar to the West, as Fleet Street crosses the boundary of the city of London, it becomes the Coast. To the East, past Ludgate Circus. Track A4 has historically started in the Circus Ludgate and the whole of Fleet Street was part of route. However, today, the A4 starts at Holborn Circus, runs down fetter lane and then the Western part of Fleet Street. Street numbering starts sequentially from the West the East the South side and then East West the North side [1].

Fleet Street is famous for its taverns and cafes. Many famous people visited them. The Twinings it all started in 1706, again with coffee. Thomas Twining bought this building with the perfect location for his "Tom's Coffee House". Coffee houses were a popular feature of London life. They collected clientele, specializing in particular products or by encouraging customers with common interests. They collected clientele, specializing in particular products or by encouraging customers with common interests. For example, poets — in one school, and army officers — in the other, which is understandable. Competition between coffee houses was hard — had to use some "chips" to save the business. And such a thing for Tom Twining was tea. Among the aristocracy, tea became increasingly fashionable, despite the increased taxes. Men (but never women) of all classes gathered in coffee houses to drink, to gossip and discuss business. The lady with the tea was "my novel" — home. "High tea" — tea served at the dinner, members of the middle class. "Low tea" — tea with snacks in the more refined society. "Five-o-clock tea" — the well-known afternoon tea with snacks, so to speak — afternoon snack. Later tea was sold in over 500 cafes. Soon, the Twining was selling more dry tea in the bags than the drink in cups. And maybe they were the first tea bags and coffee [3].

Around 1500 started printing in Fleet Street. When a student of William Caxton, Wynkyn de Worde, set up the press about Shaw lane. In March 1702 published daily newspaper of London, The Daily Courant was published in fleet Street from building above the White Hart Inn. Special Newspapers were the only Central Newspapers with the address of Fleet Street [2].

There is a story connected with fleet Street, that on this street lived and worked hairdresser Sweeney Todd. An example of the myth of a serial killer appears in various English language works, starting in the middle 19th century. But neither the mass media, reports of the process at the Central criminal court, trade directories of the City nor the lists of the Company of Barbers do not mention any such person or indeed any such case [1].

Unfortunately in 1666 Eastern part of the city was destroyed by the Great London fire. Which ended near fetter lane [2]. But now Fleet Street is now more associated with investment banking, legal and accounting professions and is the world of journalism, the press, the street in London where the

publishing center of the English newspaper industry [1].

Literature

1. Прощайте Флит-Стри, Билл Хэджерти, BBC News Online. 14 июня 2005.
2. Самая прекрасная Флит-Стрит Кристофер Хитченс, The Guardian Review 3 декабря 2005.
3. Питье на улице. SilkTork, статья RateBeer. 19 января 2006

УДК 316.723(410.111)(043)=111

Коваленко Анастасія Сергіївна

THE YOUTH SUBCULTURES OF LONDON

The topic of the present research can be of interest to any person who finds it useful to get acquainted with such important part of life of Great Britain as the youth subcultures of London. Speaking of youth subcultures, it is necessary to begin to define the notion of subculture. The term subculture (lat. sub - under and cultura - culture, subcultures) is an English term. It represents an integral component of culture, which is a sovereign holistic education within the dominant culture, as well as social media groups of that culture. The youth subcultures are the informal youth associations that have a certain ideology. They were created over the years by young people as a sign of protest against society and its limits [1, p.410].

The relevance of the point under discussion is determined by the fact that the youth subculture, as a cultural phenomenon, as complex and multi-valued social phenomenon cannot be avoided in the study of English culture. They reflect the changes in the social life of the English youth, especially their mentality. Their study gives us a better understanding of the cultural and political life of Great Britain at different times. We will examine this phenomenon on the example of the English youth subcultures of different years.

The purpose of this thesis is to understand the processes occurring in the sub-cultural space of Great Britain, to understand the essence of some English subcultures, grasp their “pros” and “cons”, their role and importance.

Known as “Teds”, Teddy Boys rocked conservative Britain in the 1950s. Inspired partly by another subculture – the Edwardian Dandies—Teddy Boys donned tapered trousers, long jackets, and elaborate waistcoats, slicking their hair up into quiffs. The Teddy Boys were one of the first British subcultures to have a distinctly teenage identity. Like any subculture, they uniformed themselves with a particular dress code and listened to particular kinds of music - mostly jazz, and rock and roll. The Teds became infamous in Britain through their association with violence and rioting, often tearing apart cinemas and engaging in gang fighting.

Two different subcultures clashed in the sixties: the Mods and the Rockers. Most interestingly, the two groups were defined by their chosen modes of transportation. The Rockers centered on motorcycling and they dressed to mirror that, in black leathers and big biker boots. The Mods subculture was defined by scooters, which they often decorated with mirrors, flags, and other paraphernalia. Mods favoured more fashion forward trends, often wearing slim fitted suits and listening to bands like «The Who» and «The Faces». Both subcultures often would travel from London to the seaside town of Brighton for wilds nights and organised violence. The clashes rocked England, mainly due to media hysteria, and both gained the negative stereotypes associated with youthful deviance and delinquency.

Tainted by images of far right politics, racism and violence, the Skinheads originated from working-class England and drew influence from West Indian ‘rude boy’ culture. They represented a disenfranchised, poor working class of London, and were distinguished by rebellion. Defined by their Dr. Martens boots, stonewash jeans and shaved heads, Skinheads have enjoyed a revival in recent years after the film ‘This is England’ by Shane Meadows painted true skinhead culture in a more favorable light.

Punks emerged in the mid-70s, another subculture born out of working class youths who felt under-valued and misrepresented. Punk was largely characterized by antiestablishment views, which were promoted by Punk rock music from British bands like «The Sex Pistols», «The Clash» and the «Buzzcocks». Punks had a very distinctive uniform pioneered by Vivienne Westwood, who at the time owned ‘Sex’, a boutique shop on the Kings Road. Punk fashion of the time included ripped clothing, safety pins, and explicit aesthetics. The notion was to subvert mainstream culture through fashion, music and attitude, and to shock those who felt uncomfortable when faced with difference. Punk has endured through the ages and is still one of the world’s biggest and most popular counter-cultures.

New Romanticism was a sub-culture born from the burgeoning nightclub scene of the 1980s. Formed in venues such as Billy's and Blitz, it was based around flamboyant, androgynous, eccentric fashion statements, and music from bands like «Culture Club», «Duran Duran» and «Adam and the Ants». It was a reaction against the austerity of the punk, and it embraced lavish dress. There was a blurring of sexual boundaries, with both men and women wearing make-up. In contrast to New Romanticism's rejection of the punk aesthetic, Goth subculture spawned as a post-punk type. Bands like «Joy Division» and «The Cure» helped to establish «Gothic Rock» as a distinctly recognizable subgenre. Goth fashion embraced the macabre. Using black as a model in dress and make-up, it borrowed styles from the Victorian period, in which Gothic literature was at its peak with Bram Stoker's *Dracula* and Mary Shelly's *Frankenstein*.

Developments in technology in the 1990s allowed music makers to start to produce their own electronic tracks. This new form of dance music spawned a phenomenon of raves. These raves were often held in fields or abandoned warehouses and attracted thousands of people. Rave-goers experimented with the drug ecstasy, which had become more readily available in the 90s. These ravers, who habitually held nine-to-five jobs, reserved their wild partying for the weekends. By the mid-90s, local councils had passed laws making raves increasingly hard to keep legal. On the other end of the subcultural spectrum, the Britpop scene arose in the 1990s out of the vibrant music scene in London's Camden Town area. The chart battle between leading Britpop bands «Blur» and «Oasis» brought the subculture into the mainstream media's focus. Britpop fashion drew strongly from the Mod culture of the 1960s. It included the use of long parker coats, and brands like Fred Perry used to characterize the Britpop look.

Within the time the society of London has changed and got some new lines in its development [2]. The Internet had just boomed by the start of the 2000s, and young people were becoming more computer literate than their elders. This saw the rise of social media sites like «Myspace» and «Facebook». The 2000s were characterized by two rising social groups within youth culture. The first was the Chavs, a name that referred to groups of young people, mostly working class, which engaged in loutish, violent and generally anti-social behavior. In order to tackle this unruly subculture the government brought in the infamous anti-social behavior order in 2005, abbreviated to 'ASBO'. Characterized also by their preference for wearing branded designer sportswear and Some 'Chavs' in London, made famous by the ASBO government order «bling», the Chavs were vilified by the media and satirized in pop culture. On the other hand, the Emo subculture came to the UK through «emocore» bands from the USA. The music was a progression from punk labeled «pop-punk» that concentrated on expressive lyrics and catchy guitar driven musicianship. Emos dressed in skinny jeans, with long backcombed hair and a long fringe covering one eye. Both men and women would wear thick eyeliner, and bleaching parts-if not all-of their hair bright colours was not uncommon. The look seemed like an amalgamation of punk, new romanticism and goth trends. The subculture revolved around the social media site «Myspace», giving Emos a chance to reinvent themselves online, rather than rely on face-to-face impressions. This could sometimes lead to Emos gaining cult status online. Mainstream media also associated the Emo movement with self-harm and depression.

To make a conclusion it should be noted that the social revolution has left many points for discussion and development. In spite of much talk about "cultural globalization," it is becoming clear to serious researchers that there are significant differences among subcultures in London. Young people have always suffered from the envious criticism of their elders. Nowhere is this more apparent than in the vast amount of writing, both of a scholarly and a popular kind that has been generated about the organization of their social life, and their allegedly wild moral values.

Literature

1. O'Connor A. The Sociology of Youth Subcultures // Peace Review. – 2004. – P. 409-414.
2. Brake M. The Sociology of Youth Culture and Youth Subcultures. – NY: Routledge Revivals, 2013. – 22 p.

УДК 398.22(410.5)(043)=111

Коробка Ольга Всеволодівна

HISTORY AND LEGENDS OF MCLEOD'S CLAN

The name was derived from an Old Norse nickname "Ljótr" meaning "ugly" and the original "Leod" (pronounced "lodge" in Gaelic) was said to have been descended from the Norse King Godfrey

of the Isle of Man and the Hebrides. The MacLeods became established on Lewis in the Outer Hebrides and also on Skye, Assynt and Strathpeffer on the other side of Ross and Cromarty. Castle Leod in Strathpeffer was eventually taken over by the MacKenzies [1].

The MacLeods were supportive of the Lord of the Isles, including participating in the Battle of Harlaw in 1411, which did not endear them to the King of Scotland at the time. The chief failed to produce a charter confirming ownership of Lewis and King James VI attempted to establish immigrants from Fife. While this did not succeed, MacKenzie of Kintail obtained possession of Lewi following this.

It was a MacLeod chief who established a college for MacCrimmon pipers in the middle of the 16th century. Chief Rory "Mor" MacLeod who lived at Dunvegan Castle on Skye was knighted around 1613. No friend of the Stewart kings, many of the MacLeods did not get involved in the Jacobite Uprisings of 1715 and 1745 (which may explain why Dunvegan Castle on Skye survived as the home of the clan chief for 700 years). Even so, it was Donald MacLeod who escorted Bonnie Prince Charlie for seven weeks, as he evaded capture after the Battle of Culloden. Another Donald MacLeod published a book "Gloomy Memories" in Canada of his experiences during the Highland Clearances in Sutherland [1].

In 1935, the chieftainship passed to Dame Flora MacLeod (who was the last person to be born at 10 Downing Street, the residence of the UK Prime Minister). Clan gatherings have been held at Dunvegan Castle which holds the "Fairy Flag of Dunvegan" and a medieval drinking horn (which holds a bottle and a half of claret) which is used at the inauguration of clan chiefs [1].

Amazingly beautiful romantic legend of the Fairy Flag is closely related to the theme of eternal love. One of the leaders of the Clan MacLeod was a very intelligent, handsome and charming young man, but no lady, nourish interest in him nor makes him reciprocal feelings. The fiery feeling of love has caused only one girl - a princess with a fairy named Fae belonging to the Fair Folk. Fairy is very fond of the Leader and asked his father's permission to marry the King with Macleod, but King replied in the negative. The princess began to cry and beg the King to give up her will. King relented and blessed the marriage, provided that exactly one year and one day will return to the Fae their country forever left the world of men. Having played a magnificent wedding, Chief MacLeod and Fae lived happily. Soon they had a beautiful son. Fairey had to permanently leave Dunvegan. She was last hugged her son and husband took a pledge to the clan never allowed the child to cry, did not disturb her soul with his sobs. The chief could not distract from his own thoughts and experiences. He appointed caretaker for his son every day so that he did not leave the boy for a second one. On the birthday of Chief people staged a grand celebration with drinking and dancing until dawn. The girl, who was supposed to look after Chief's son, went to watch the dance and didn't hear the boy began to cry. The boy cried so bitterly that the Fair Folk from the ground Fairy heard him sobbing and when there came to his mother, she immediately appeared beside cradle, took his son in her arms and wrapped in the magic shawl [2].

A year later, a bit grown up, young MacLeod told his father about the visit of the mother. He spoke of the shawl. Shawl Fairy had a magical power that, if up to it touches someone from the clan MacLeod, they will disappear, dissolve in the air. The chief put the shawl in a special box, and carried with him everywhere [2].

Flag Fairey helped MacLeod forever put an end to the centuries-old feud with Macdonald. Once Donald decided to attack MacLeod and drove the army of knights. Before the decisive battle Chief got a magic flag of the boxes hoisted it on a pole and swung it three times. After the last stroke Magic Fairy ten times increased the number of MacLeod. MacDonalds thought warring clans received reinforcements, frightened and galloped away. Flag Fairey helped MacLeod forever put an end to the centuries-old feud with Macdonald. Once Donald MacLeod decided to attack and drove the army of knights. Before the decisive battle of the boxes Leader got a magic flag hoisted it on a pole and swung it three times. After the last swung Magic Fairy ten times increased the number of MacLeod. MacDonalds thought warring clans received reinforcements, frightened and galloped away [2].

Literature

1. Clan MacLeod [Электронный ресурс] / Wikipedia. – Режим доступа : https://en.wikipedia.org/wiki/Clan_MacLeod
2. Клан Маклауд [Электронный ресурс] / Altritter. – Режим доступа : <http://altritter.ru/articles/istorija/137.html>

10 OF THE MOST BEAUTIFUL PLACES TO VISIT IN THE UK

We think, all of you will agree, if someone learns a foreign language, it's necessary to go to that country where it is spoken, to know more about the culture, to meet native speakers and to try to speak with them.

English is the most widely used language in the world. It is spoken as a first language by the majority populations of several sovereign states, including the United Kingdom, the United States, Canada, Australia, Ireland, New Zealand and a number of Caribbean nations. But at school and university we learn British English (English that is used in the United Kingdom), that's why it will be better to visit Great Britain for us.

So, when you think about travelling all over the UK, what do you imagine? Big-Ben, Westminster Abbey, Buckingham Palace, Trafalgar Square, National Gallery. It's quite predictable. But, have you ever thought about making a trip far from big cities and making the acquaintance with the nature of Great Britain?

The UK is home to some of the most interesting and beautiful landscapes in the world. Whether you are looking for romantic parks, rugged wildlife or an idyllic peaceful backwater, Great Britain seems to have it all. So, we propose you a list of 10 of the most picturesque places to visit.

Richmond Park, South West London. We've chosen to mention Richmond Park, as a site of historical and special scientific interest and a place where many Londoners go to get their green space fix. Originally established by Charles I in 1637 as a hunting area, the park today with its ornamental gardens, ancient oaks and 600 red and fallow deer roaming freely, still manages to retain a slight medieval air.

Polperro, South East Cornwall. Polperro with its narrow winding streets and cottages perched on steep slopes overlooking a tiny harbour is everyone's idea of a picturesque Cornish fishing village. Sheltered from time and tide in a cliff ravine, Polperro is often cited as the prettiest village in Cornwall – which given the competition is quite an accolade [1].

Giants Causeway, Northern Ireland. As Northern Ireland's only UNESCO World Heritage site, Giant's Causeway is an intriguing beauty spot and a popular tourist haunt. With a large area of coastline covered in neatly arranged stone columns it's easy to see why this unique natural wonder is surrounded by so many mythical legends. Also make time to explore the surrounding Antrim coast – it offers some of the finest and atmospheric cliff scenery in Europe [2].

Glen Nevis, Scotland. Glen Nevis is an exceptionally beautiful part of the United Kingdom. It is perfect for peaceful walking and truly getting away from it all. This area is also great for wildlife watching and film location visiting – many key scenes from Braveheart, Rob Roy and Harry Potter were shot here [1].

Lake District, North West England. The Lake District is a mountainous region in North West England and a very popular holiday destination for nature lovers. It has the most remote location of all the lakes but many believe it's easily worth the extra effort to get to [2].

Little Venice, London. The affluent district of South Maida Vale is interspersed with picturesque waterways and the area where the Grand Union and Regent's Canals meet is affectionately known as Little Venice – if you visit you'll find out why. The London backwater idyll is dotted with colourful houseboats, waterside pubs and some superb restaurants – a peaceful oasis in an otherwise very busy city. Take a walk along the tow path, picnic along the banks or charter a narrowboat for a perfect afternoon out.

Hope Valley, Peak District. In the pretty village of Castleton – also known as the 'Gem of the Peak' – you will find traditional stone cottages, a beautiful mountain, show caves and an attractive ruined Norman castle. The nearby ancient village of Hathersage has associations with both the legend of Robin Hood and Charlotte Bronte's famous novel Jane Eyre and also makes for an interesting stop [1].

Cambridge, Cambridgeshire. The university town of Cambridge epitomises quintessential Englishness and here punting on the river and sipping Pimms on the perfectly manicured lawn is an enduring local summer pastime. The beautiful buildings are well preserved and the timeless city seems straight out of the scene from the 1950s – the preppy look seems de rigueur and most people travel everywhere by bicycle.

The Jurassic Coast, East Devon to Dorset. The 140 million year old Jurassic coast – voted the 5th greatest natural wonder in Britain – is a popular tourist destination. The Jurassic coast is also used for many film scenes including the big screen adaptation of Thomas Hardy’s novel ‘Far from the Madding Crowd’ and ‘Wilde’ starring Stephen Fry [3].

Llanberis Pass, North Wales. The Llanberis Pass is a truly impressive place noted for its wild and rugged beauty and well as its extraordinary tranquility. The unique glaciated valley and world class climbing spot attracts drivers, ambitious rock climbers and the odd photographer or two [4].

Literature

1. Global grasshopper. Travel tips and inspiration [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.globalgrasshopper.com>
2. Англоманія. Блог о Великобританиі [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.anglomania.org>
3. Travel Timed [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://traveltamed.com>
4. British vacation guide. The best places to visit in Great Britain [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://britishvacationsguide.com>

УДК 728.81(410)(043)=111

Кудря Наталія Олексіївна

MYSTERIOUS CASTLES OF GREAT BRITAIN

From early times, people have built protection around them. Stone Age people lived in caves and made defences to keep out wild animals. The first cities built had high stone walls to keep out invaders. Kings and nobles fortified their large homes to protect themselves.

Castle, medieval stronghold, generally the residence of the king or lord of the territory in which it stands [1]. Many castles were originally built from earth and timber, but had their defences replaced later by stone. Early castles often exploited natural defences, and lacked features such as towers and arrow slits and relied on a central keep.

First and foremost I want to note that the biggest castle in the UK is **Windsor Castle**. Windsor Castle is the largest occupied castle and oldest official royal residence in the world. Windsor Castle is much more than a castle; the grounds include several homes, a large church and the royal palace. One of the monarchy's oldest traditions, the Knights of the Garter, continues to be honored at Windsor Castle [2]. The most unknown is the fact that during World War II, the windows of Windsor Castle were blacked out, many of the most valuable works of art were moved away, and the royal bedrooms were strengthened in case the castle was bombed during The Blitz. The royal family slept in Windsor Castle during World War II, but this was a secret. The public believed that they were spending the nights in Buckingham Palace. Most fatal for the castle was 1992. A massive fire took place in castle's rooms. Over 100 of them were damaged by either fire or the water used to extinguish the fire. The cost of Windsor Castle's restoration was nearly £40 million [3].

Next eye-catching castle is **Leeds Castle**. The English call Leeds Castle "the loveliest castle in the world," and for good reason. Built in 857, it has been the home of such English royalty as Edward I, Henry V and Henry VIII. Inside, visitors can see centuries-old paintings, tapestries and furniture. Outside, the grounds are often shrouded in a morning mist, which, as the day goes on, lifts to reveal exquisite gardens, vineyards and even a golf course [2]. Leeds Castle occupies three islands surrounded by an artificial lake. The outermost island is referred to as the Barbican is nearest to the shore of the lake and is accessed by three different causeways. Each of the causeways were defended by a gatehouse complete with a portcullis and drawbridge [4].

In contrast to the above castles, Glamis Castle is considered to be one of the most mysterious and enigmatic. Built in the 15th century, **Glamis Castle** has long been the subject of heart-stopping ghost stories; it even has a reputation for being the most haunted castle in Scotland. Rumor has it that many important men were murdered there, including King Malcom II and Macbeth's Duncan. The breathtaking grounds and countryside belie the castle's chilling reputation, though locals still warn that a visit after sunset is safe only for the very brave [2].

And last but not least is **Hampton Court**. Located a few miles from London, along the River Thames, this prestigious 1,000-room palace was once occupied by Henry the VIII, famous for having 6 wives and beheading 2 of them. Wife number 5 was 15-year-old Katherine Howard. Accused of adultery, Howard was imprisoned but later escaped. She was caught and then tried for treason. When Howard was brought back to Hampton Court after trying to escape, she was dragged through a gallery that's now called the Haunted Gallery. Outside Hampton Court the grounds are brought to life by 60 acres filled with gardens, spectacular views of the River Thames, and a famous maze that has confused visitors for over 300 years [2].

Literature

1. Castle / Britannica. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.britannica.com/technology/castle-architecture>
2. Britain's Top 10 Castles [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.travelchannel.com/interests/arts-and-culture/articles/britains-top-10-castles>
3. 10 Interesting Facts About Windsor Castle [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://primaryfacts.com/1015/10-interesting-facts-about-windsor-castle/>
4. Leeds Castle [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ancientfortresses.org/leeds-castle.htm>

УДК 78(410)(043)=111

Курганська Алміта Сергіївна

THE BEATLES

The Beatles were an English rock band, formed in Liverpool in 1960. With members John Lennon, Paul McCartney, George Harrison and Ringo Starr, they became widely regarded as the greatest and most influential act of the rock era. Rooted in skiffle, beat, and 1950s rock and roll, the Beatles later experimented with several genres, ranging from pop ballads and Indian music to psychedelia and hard rock, often incorporating classical elements in innovative ways. In the early 1960s, their enormous popularity first emerged as "Beatlemania", but as the group's music grew in sophistication, led by primary songwriters Lennon and McCartney, they came to be perceived as an embodiment of the ideals shared by the era's sociocultural revolutions. The Beatles built their reputation playing clubs in Liverpool and Hamburg over a three-year period from 1960, during which Stuart Sutcliffe briefly served as a fifth member until his death. The core of Lennon, McCartney and Harrison went through a succession of drummers, most notably Pete Best, before settling on Starr. They gained popularity in the United Kingdom after their first hit, "Love Me Do", in late 1962. They acquired the nickname "the Fab Four" as Beatlemania grew in Britain over the following year, and by early 1964 they had become international stars, leading the "British Invasion" of the United States pop market. From 1965 onwards, the Beatles produced what many consider their finest material, including the innovative and widely influential albums Rubber Soul (1965), Revolver (1966), Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band (1967), The Beatles (commonly known as the White Album, 1968) and Abbey Road (1969). After their break-up in 1970, they each enjoyed successful musical careers of varying lengths. McCartney and Starr, the surviving members, remain musically active. Lennon was shot and killed in December 1980, and Harrison died of lung cancer in November 2001. According to the RIAA, the Beatles are the best-selling music artists in the United States, with 178 million certified units. They have had more number-one albums on the British charts and sold more singles in the UK than any other act. In 2008, the group topped Billboard magazine's list of the all-time most successful "Hot 100" artists; as of 2015, they hold the record for most number-one hits on the Hot 100 chart with twenty. They have received ten Grammy Awards, an Academy Award for Best Original Song Score and fifteen Ivor Novello Awards. Collectively included in Time magazine's compilation of the twentieth century's 100 most influential people, they are the best-selling band in history, with estimated sales of over 600 million records worldwide.[2][3] The group was inducted into the Rock and Roll Hall of Fame in 1988, with all four being inducted individually as well from 1994 to 2015.

In *Icons of Rock: An Encyclopedia of the Legends Who Changed Music Forever*, Scott Schinder and Andy Schwartz describe the Beatles' musical evolution:

In their initial incarnation as cheerful, wisecracking mop-tops, the Fab Four revolutionised the sound, style, and attitude of popular music and opened rock and roll's doors to a tidal wave of British rock acts. Their initial impact would have been enough to establish the Beatles as one of their era's most

influential cultural forces, but they didn't stop there. Although their initial style was a highly original, irresistibly catchy synthesis of early American rock and roll and R&B, the Beatles spent the rest of the 1960s expanding rock's stylistic frontiers, consistently staking out new musical territory on each release. The band's increasingly sophisticated experimentation encompassed a variety of genres, including folk-rock, country, psychedelia, and baroque pop, without sacrificing the effortless mass appeal of their early work.

In *The Beatles as Musicians*, Walter Everett describes Lennon and McCartney's contrasting motivations and approaches to composition: "McCartney may be said to have constantly developed – as a means to entertain – a focused musical talent with an ear for counterpoint and other aspects of craft in the demonstration of a universally agreed-upon common language that he did much to enrich. Conversely, Lennon's mature music is best appreciated as the daring product of a largely unconscious, searching but undisciplined artistic sensibility."

The band's earliest influences include Elvis Presley, Carl Perkins, Little Richard and Chuck Berry. During the Beatles' co-residency with Little Richard at the Star-Club in Hamburg, from April to May 1962, he advised them on the proper technique for performing his songs. Of Presley, Lennon said, "Nothing really affected me until I heard Elvis. If there hadn't been Elvis, there would not have been the Beatles."

Originating as a skiffle group, the Beatles quickly embraced 1950s rock and roll and helped pioneer the Merseybeat genre, and their repertoire ultimately expanded to include a broad variety of pop music. Reflecting the range of styles they explored, Lennon said of *Beatles for Sale*, "You could call our new one a Beatles country-and-western LP", while Gould credits *Rubber Soul* as "the instrument by which legions of folk-music enthusiasts were coaxed into the camp of pop". Innovation was the most striking feature of their creative evolution, according to music historian and pianist Michael Campbell: "'A Day in the Life' encapsulates the art and achievement of the Beatles as well as any single track can. It highlights key features of their music: the sound imagination, the persistence of tuneful melody, and the close coordination between words and music. It represents a new category of song – more sophisticated than pop ... and uniquely innovative. There literally had never before been a song – classical or vernacular – that had blended so many disparate elements so imaginatively." Philosophy professor Bruce Ellis Benson agrees: "the Beatles ... give us a wonderful example of how such far-ranging influences as Celtic music, rhythm and blues, and country and western could be put together in a new way."

The Beatles changed the way people listened to popular music and experienced its role in their lives. From what began as the Beatlemania fad, the group's popularity grew into what was seen as an embodiment of sociocultural movements of the decade. As icons of the 1960s counterculture, they became a catalyst for bohemianism and activism in various social and political arenas, fuelling movements such as women's liberation, gay liberation and environmentalism. According to Peter Lavezzoli, after the "more popular than Jesus" controversy in 1966, the Beatles felt considerable pressure to say the right things and "began a concerted effort to spread a message of wisdom and higher consciousness".

Literature

1. Девіс, Хантер. Бітлз. Авторизована біографія. — Москва: Радуга, 1993. – 200с.
2. Spitz, Bob. *The Beatles*. Little Brown. – 2005. – pp. 67-84/
3. Coleman, Ray, Brian Epstein: *The Man Who Made The Beatles*. - Viking - 1989.- pp. 98-134.

УДК-821.111'05-1(045)

Малашенко Олександра Денисівна

THE THEME OF LOVE IN THE WORKS OF BYRON'S CONTEMPORARIES

The 19th century is often called the era of romance. Romanticism describes a movement in the history of culture, an aesthetic style and an attitude or spirit. As a movement, romanticism involved a revolt against convention and authority and a search for freedom in personal, political and artistic life. The romantics reacted against the rationalism of Enlightenment culture and the impersonality of growing industrialism [1, 12].

In this century many poets, such as George Gordon Byron, Percy Bysshe Shelley, William Wordsworth started a poetry revolution. What the literature world thought poetry meant, began being challenged towards the end of the century.

The 'mad, bad and dangerous' [2, 48] George Gordon Byron, more commonly referred to as Lord Byron, was quite the rock and roll figure of the early 19th century. Byron's famous love poetry is often compromised by the notoriety of his scandalous life. To Goethe, 'Lord Byron is only great as a poet, as soon as he reflects, he is a child' While Matthew Arnold in his famous Essays in Criticism rated Byron and Wordsworth, the two greatest English poets of the 19th century. As an influential poet and a leading proponent of the Romantic Movement, the name Byron quickly became synonymous with excess, rebellion, and true joie de vivre [3, 53]. Whilst he may have only lived to the tender age of thirty six, this literary figure most certainly left his mark. Now let us look at some of the famous love poetry of Lord Byron:

«She Walks In Beauty»

She walks in beauty, like the night
Of cloudless climes and starry skies;
And all that's best of dark and bright
Meet in her aspect and her eyes:
Thus mellow'd to that tender light
Which heaven to gaudy day denies.

Percy Bysshe Shelley is the second of the great English romantic poets to feature in famous love poetry. In love, the firebrand was married twice. His second wife, Mary Godwin was the daughter of the philosopher and anarchist William Godwin (1756-1836) who was of considerable influence, not only to Shelley himself, but also to Lord Byron and Wordsworth. Mary Shelley herself was no mean author. She created the monster Frankenstein in her gothic epic of the same name.

«Love's Philosophy»

The fountains mingle with the river,
And the rivers with the ocean,
The winds of heaven mix forever
With a sweet emotion;
Nothing in the world is single;
All things by law divine
In one another's being mingle;--
Why not I with thine?

Last, but not least, William Wordsworth is another famous romantic poet of 19th century. Much of the disdain Wordsworth earned from the second generation of Romantic poets, like Byron and Shelley was due to the fact that like them, he started out an anarchist and revolutionary [1, 45]. In his famous love poetry, Wordsworth was a profound and earnest thinker. He exhibited deep seriousness tempered by a rare tenderness and love of simplicity.

The early 19th Century saw the flourishing of the great Romantic poets such as Keats, Shelley and William Wordsworth. In America there was also a powerful movement of poets, loosely termed "Early American Poets" these included Emily Dickinson, Ralph Emerson and Walt Whitman. After the great Romantic poets the next generation of British Poets became associated with the Victorian age. To some extent they offered greater conformity of vision and were more likely to use Christian imagery but they were still influenced by powerful undercurrents of the Romantic movement. In fact the influence of Romanticism can be seen even in modern poets such as Gerard Manley Hopkins. Later poets of the twentieth century also acknowledged the influence of this creative period in poetry.

Literature

1. Hunter Davies, William Wordsworth: A Biography, Frances Lincoln, London, 2009 – p. 45.
2. Poet biographies at the Academy of American Poets Captured December 10, 2004 - 48 p.
3. McGann, Jerome: Byron and Romanticism. Cambridge: Cambridge University Press, 2002. – 58 p.

УДК 791.44.071=111(043)

Назюта Ольга Олександрівна

ICE HOCKEY IN CANADA

Canada is an independent federative state. It is one of the most developed countries in the world. The capital of Canada is Ottawa, which is situated on the bank of the Ottawa River. Sport is highly appreciated in Canada, and its teams take part in various tournaments, representing several sports. Of

great importance is Ice Hockey. It is often argued that hockey is a part of the Canadian way of life. This is accounted for by the fact that in summer when there's no ice, kids set up their nets and play ball hockey in the streets. In winter people of all ages play in hundreds of organized leagues across the country.

Ice hockey, the world's fastest team game, is full of skillful stick handling, tactics, speed and grit. Ice Hockey is known as the symbol of being a true Canadian.

There is a well-established hockey league in North America, NHL. The National Hockey League (NHL), or Ligue National de Hockey (LNH), is the primary hockey league in the world today. With 30 teams on board, it has come a long way from the four teams in the beginning. The league is divided into two conferences with 15 teams each and three divisions of five teams each. Although Canada has only six teams in the NHL as opposed to 24 teams from the United States, the top two teams in Stanley cup wins are the Montreal Canadians with 24 and the Toronto Maple Leafs with 13. The other two Canadian teams are the Edmonton Oilers and the Calgary flames, who have won a total of six additional cups for Canada [1].

It is generally accepted that the game began its modern era because of a game that was played by Englishmen on the frozen expanse of Kingston Harbour, Ontario in 1860. This was the first time a puck instead of a ball was used and so is accepted as the origin of the game as completely divorced from field hockey. These first players were Crimean war veterans from the Royal Canadian Rifles.

In 1879, W F Robertson and R F Smith – both students at McGill University in Montreal – devised the original rules and regulations. A square rubber puck was used with nine players to each side. The first team was formed in 1880 and called the McGill University Hockey Club. The game was taken to Ottawa in 1885.

Ice hockey is played in over 55 countries worldwide from Andorra to Yugoslavia. The world governing body, the International Ice Hockey Federation (IIHF), was organised in 1908, with Great Britain being a founder member. In 1903, Great Britain had a five-team league and the first Scottish game was in 1908 in Crossmyloof, Glasgow. The first European Championship was won by Great Britain in 1910 and the first World Cup was won by Canada in 1920. Great Britain got Olympic champions in 1936 [2].

Two linesmen and one or two referees – depending on the league – control the game. A game is divided into three 20-minute periods of actual playing time, divided by two intervals of usually around 15 minutes. It should be noted, however, that when a whistle is blown the clock stops. Six players from each team are on the ice at any one time. They line up being; netminder, two defencemen and three forwards. These players can be changed at any time as the game is played.

A team is usually made up of between 17 and 22 players. This consists of two netminders, four to six in the defence and three to four lines of forwards. The netminder will usually remain unchanged throughout the game, but it is quite common for him to leave the ice during the last seconds of a game. This means there is no goalie and six outskaters on the ice in a risk-all effort to score. This usually happens at the end of a game where teams are separated by a single goal and can be very exciting.

A play begins with a face-off when the referee drops the puck in the centre circle between the sticks of the two centres. Other face-offs happen after a goal is scored and at other times after misplay. The puck only becomes dead when the whistle blows or it is hit over the barrier. A goal is scored when the puck enters the net or goes across the goal line propelled by a stick. If the puck is kicked or thrown into the net there is no goal. Goal judges sit behind each goal and switch on a red light when a goal is scored. The goals are 1.22m (4') tall and 1.83m (6') wide. The space between goals is divided by blue lines into three zones; defence, neutral and attacking zones – each is a third of the playing area. An attacking player may only enter the attacking zone behind the puck or puck-carrier. A pass cannot be made to an attacker from a team-mate who is outside the attacking zone. This is known as being offside and the whistle will be blown and a face off taken. Players are penalised for infringements of rules by being sent off the ice for two or more minutes according to the severity of the offence and no substitute can be made for the duration of the penalty, which he serves in a special penalty box. The goalie does not serve his own penalties but a team-mate must sit in the box for most penalties given against him, except if he is thrown out of the game. Offences include charging, elbowing, boarding, tripping, checking from behind, high sticks, interference, roughing and unsportsmanlike conduct. Ice hockey players wear specialised equipment, which is specifically designed for safety. Players are well padded -

they wear knee pads, shin, hip, elbow and shoulder guards, thick gauntlet-type gloves, long stockings that fit over the knee pads, padded shorts that lace up at the front and sweaters in team colours over everything. Boots are stronger and different from figure skating boots. It may be easily observed that their most essential feature is that they have lower ankle support, reinforced toes and padded tongues. The blade has a plain point, is straight and narrow and now hollow ground. The two upright stanchions are higher on a hockey skate changing the centre of gravity [3].

It is of interest to note that there are 7 hockey teams in Canada:

1. Calgary Flame. (The Calgary Flames won the Stanley Cup in 1989 and played (and lost) the final year (2004) vs Tampa Bay Lightning. The Calgary Flames mark their 33rd NHL season and 34th year in Calgary with the 2013-14 campaign.)

2. Edmonton Oilers. (The Edmonton Oilers are a Major League hockey team based in Edmonton, ALTA playing in the National Hockey League from 1979 to 2016. The team played in the Skyreach Centre.)

3. Montreal Canadiens. (On December 29, 2008 the Canadiens won 5-2 over the Florida Panthers to become the first team in NHL history to reach 3,000 victories.)

4. Ottawa Senators. (The team has had success, qualifying for the Stanley Cup playoffs in twelve of the past fourteen seasons, four division titles, the Presidents' Trophy in 2003 and appeared in the 2007 Stanley Cup Finals. The success has been reflected in attendance. The club has averaged over 18,000 fans per game since 2005–06, peaking at 19,821 in 2007–08.)

5. Toronto Maple Leafs. (The Toronto Maple Leafs is one of the more famous teams of National Hockey League (NHL). It has won 11 times the Stanley Cup.)

6. Vancouver Canucks. (The Vancouver Canucks joined the NHL (National Hockey League) in 1970 in the same time that Buffalo Sabres. This team never won the famous Stanley Cup but played the final vs New-York Rangers in 1994. A number of former Jets remain active in the NHL.)

7. Winnipeg Jets. (They played in both the World Hockey Association (WHA) and the National Hockey League (NHL) from 1972 to 1996. In 1996, the franchise moved to Phoenix, Arizona due to financial troubles and became the Phoenix Coyotes.)[4].

Literature

1. The Official Website Of Hockey Canada [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.hockeycanada.ca>

2. Ice Hockey UK [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.icehockeyuk.co.uk>

3. Canadian Sports [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.thecanadaguide.com>

4. Flags of hockey teams (Canada) [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.crwflags.com/fotw/flags/ca@hocky.html>

УДК 791.75(=111)(043)

Науменко Дарья Евгеньевна

THE KILT

The kilt is an item of traditional Scottish Highland dress. Nowadays most Scotsmen see it as formal dress. It is generally worn only at weddings or other formal occasions, although there are still a few people who wear it daily.

Originally a length of woollen tartan cloth is 1.5 m in width and up to 5 m in length. Worn as a cloak, over the left shoulder with a wide belt, this was the 'great kilt', the FeileadhBhreacain or Feileadh Mor. The great kilt was an untailed draped garment made of cloth gathered up into pleats by hand and secured by the belt. The age of the great kilt is hotly debated but it certainly existed at the beginning of the 17th century. After the unrest of the 18th century, the kilt, along with other features of Gaelic culture became identified with the Jacobites.

The popularity of the current garment is largely due to the Highland romantic revival orchestrated by Sir Walter Scott for the visit of George IV to Edinburgh at the beginning of the 19th century. The modern kilt is often confused with the Leine Croich, a knee-length shirt of leather, linen or canvas, heavily pleated and sometimes quilted as protection. However it is really more like the FeileadhBeag, or little kilt, made with half the width of material of the 'great kilt', designed for military wear and so made of tartan or tweed cloth, box-pleated or knife-pleated (with pleats sewn in to speed the donning of the

kilt) with the lower edges reaching not lower than the centre of the knee-cap. It dates from around the mid-18th Century, replacing the simpler belted plaid.

The kilt is traditionally for men only, although in the modern era, long women's dresses patterned after kilts do exist, and women pipers frequently wear kilts. Kilten skirts for girls are also worn. Traditionally, what a Scotsman wears under his kilt is his own business and generally, Scotsmen will be at pains to keep it so. Thus any reply to such a question may hint at the answer but should never state it outright. A good standard reply, when asked, is that, "Nothing is worn under the kilt. It's all in perfect working order".

Selecting a kilt and how to wear it.

Great Kilt (Breacan Feile).

The fabric unfolds on the ground is measured from the end of non-corrugated piece of width to your hips. The remaining material is pulled and stacked in neat folds. Under the folded material is enclosed belt buckle to the right. It is necessary to lie down on the face of the fabric and wrap the left end folded around him, then smooth the right and fasten the belt. Stand up and hanging from the top of the drape around the body: one end is pulled through the back, and the other across the chest and fasten the buckle on the shoulder.

Little Kilt (Feileadh Beg).

Home rookie mistake is an attempt to arrange a kilt pleats in front, not the rear.

There are strict rules regarding the length of the quilt: "It should be four and a half centimeters above the floor, when a man is on his knees, and folds it must strictly correspond to the cells in the tissue."

Front kilt pin secured a special kilt pin. They are usually made in the form of swords and decorated with ancient Celtic patterns. Its task is to give weight to the outer corner of the free apron. With wear kilt reaching to the knee socks is a Scottish Thais (Hosah) and long homespun shirt, so called Jacobite Shirt. At the head is put on a woolen tartan kilt picks.

Front belt hung a leather sporran purse is decorated with metal detailing and embossed Celtic patterns. It helps not to raise kilt during wind and walking. Thus, allowing the man does not show itself in all its glory.

The minimum set of accessories to kilt: belt, sporran, kiltpin and Hosah.

One of the interesting points about the wearing of the kilt, is the question of underwear under the kilt. Traditionally, these mountaineers neglect wearing underwear. According to one version, in the Scottish regiments were forbidden to wear underwear under the kilt. Even when the men left the Army, the love of "freedom" and the habit remained. Thus from generation to generation has reached a tradition not to wear underwear under a kilt.

Former soldier Bill Smith, the museum Gordons Highland Regiment in Aberdeen: "Every day the officer inspected the regiment, armed with a mirror, such as those used to search for bombs under a car. Anyone who detected cowards, sent back, so he took them off. "

However, recently the Scottish Tartans Authority organization urged the Scottish wear under the kilt linen for reasons of hygiene. One member of the Scottish Parliament Jamie McGrigor said that he always wore linen because in their locality are found flies which could suddenly attack "so-called of the Scot." But this requirement angered the Scots, who refused to follow it. We also know that all the soldiers, wearing a kilt, was forbidden to climb the stairs to the second floor trams and buses, in order not to embarrass the women.

Modern Kilt fashion. Now the kilt is undergoing a new round of fashion: skirts for men remembered Jean-Paul Gaultier. Brands such as Dolce & Gabbana, Kenzo, Nikos, Vivienne Westwood, H & M released the men's skirt, breaking the imposed stereotypes. Recently, the brand "American spirit» Levis began to produce denim kilts.

The kilt is no longer something surprising and unnatural, and the men are looking at carefully so comfortable clothes worn by our ancestors.

Literature

1. Электронный ресурс : Режим доступа - <http://albanach.org/kilt.html>
2. Электронный ресурс : Режим доступа - <http://www.majestictech.com/the-celtic-net/kilthistory.html>
3. Электронный ресурс:Режим доступа-<http://www.reconstructinghistory.com/kilts/kilts.htm>

JK ROWLING AND HER NOVEL SERIES ABOUT HARRY POTTER

The history about Harry Potter contains not only fantastic elements, appearances and events but also very realistically describes life, becoming and maturing of personality, mutual relations of protagonist (Harry Potter) with his relatives, friends, class-mates, teachers at school (it is a magic school), by the persons of ripe years. Especially the author of the novel pays attention to the internal experiencing and emotions of boy in his different vital situations: at home, at school, during a battle with Evil. Joan Rowling not by chance characterizes appearance of young magician taking into account his internal emotional and psychological state. As a just the same artistic reception most full and deeply can tell a reader about some facts of the personal life of author of work and other people which appeared in similar difficult vital situations. Thus the history about a boy who is provided with magic abilities, but having an irreparable loss (death of his parents), that finds a bright display in his life, - makes actuality of the consideration of this theme.

The aims of this work are: 1) exposure of intercommunication between the internal world of author of feature-fantastic work and its heroes; 2) analysis of chronology of writing of books about Harry Potter, that demonstrates connection with the vital events of «Harry Potter's mother» (Jo Rowling).

Dwelling on the point of the author, Joanne Kathleen Rowling was born on the 31-st of July in 1965 at Yate General Hospital in England and grew up in Chepstow, Gwent where she went to Weyden Comprehensive. She is known by the pseudonyms JK Rowling and Robert Galbraith. Joan (or Jo) Rowling is British writer, best known as the author of a series of novels about Harry Potter. But when it was published the first book of the Harry Potter series named «Harry Potter and the Sorcerer's Stone» by Bloomsbury Children's Books in June 1997, her name was simply «Joanne Rowling». Foreseeing that the target audience of boys may not want to read a book written by a woman, her publishers asked her to use two initials, rather than their full name. As she had no middle name, she chose to alias the second initial «K» - from Kathleen - so called her paternal grandmother's. Jo left Chepstow for Exeter University, where she learned a French and Classics degree, her course including one year in Paris. As a postgraduate she moved to London and worked as a researcher at Amnesty International among other jobs. She started writing the Harry Potter series during a delayed Manchester to London King's Cross train journey, and during the next five years, outlined the plots for each book and began writing the first novel [1].

Turning to the question of the history of the novel about Harry Potter, it should be mentioned that the plot of the well-known Rowling's fantasy work is closely intertwined with the biography of this English writer. When Joan was four years old, her family moved to the nearby village of Winterbourne. Rowling attended a primary school of St. Michael. Subsequently, it has been suggested that the school director, Alfred Dunn, was the model for the headmaster Harry Potter - Albus Dumbledore. At nine years, Rowling moved to Church Cottage in the village Tatshill. Joan studied in high school Vaydin, where her mother worked in the science department. At eleven years old she looked like Hermione Granger, the girl know-all. And in the sixth grade, she became friends with Sean Harris, whose image and turquoise Ford «England» inspired her and later appeared in her work. She said, «Ron Weasley - this is not a living portrait of Sean, but in fact very similar to him» [2].

In 1990, while traveling on a train from Manchester to London in her mind «came fully formed» the idea of a novel about a boy attending a school of wizardry. For four hours (as the delay lasted train) she through all the details of the story, and «this skinny black-haired boy with glasses, who did not know he was a wizard, he became for me more and more real». In December of the same year, after a decade of multiple sclerosis Rowling's mother died. Joan remembered: «I was writing Harry Potter, when my mother died. I never told her about Harry Potter» [2]. According to Rowling, this death had a great influence on her novel. That's why the writer described in detail the loss of Harry's parents in the first book, because she knew that feeling.

In seven years after graduating from the University Rowling considered herself «the biggest loser, she knew». Depression due to her divorce even caused suicidal thoughts. That's what her condition led to her in the third book of the Dementors – creatures sucking the soul. After completing her first novel in August 1995, she enrolled in the School of Education, University of

Edinburgh, living in this time on welfare. She continued to write in the numerous cafes, especially Nicolson's Cafe and The Elephant House.

In 1995, Rowling completed the manuscript of her novel, «Harry Potter and the Philosopher's Stone», which is printed on an old typewriter. After rave reviews Bryony Evans, a reader who had been asked to assess the first three chapters of the book, firm of literary agents Christopher Little Literary Agents agreed to represent Rowling while searching for a publisher. A year later, she finally got the green light (and a £ 1500 advance) by the editor Barry Cunningham from the London publishing house «Bloomsbury».

On the 8-th of July in 1999 the third novel, «Harry Potter and the Prisoner of Azkaban», was published to worldwide acclaim and spent four weeks in the UK adult hardback bestseller charts. The book was come on running by director Alfonso Cuaron in June 4, 2004. The fourth book in the series, Harry Potter and the Goblet of Fire was published on the 8-th of July in 2000 with a record first print run of 1 million copies for the UK. The author received an award as the British Book Awards Author of the Year.

The fifth book, «Harry Potter and the Order of the Phoenix», Rowling wrote three years, she admitted that writing this book required a great effort from her. So it was published in Britain, the USA, Canada and Australia on the 21-st June in 2003 and broke the records set by Harry Potter and the Goblet of Fire as the fastest selling book in history.

The sixth book, «Harry Potter and the Half-Blood Prince» was published in the UK, US and other English-speaking countries on the 16-th of July in 2005 and also achieved record sales of nine million copies in the first 24 hours. The following year (in 2006), «Half-Blood Prince» won the British Book Awards in the category «Book of the Year».

The last book of the Harry Potter series, «Harry Potter and the Deathly Hallows», was completed on the 11-th of January in 2007 and released on July 21, 2007. This novel became the fastest-selling book of all time [2].

Thus books about Harry Potter have won several awards and have sold over 400 million copies. They became the best-selling book series in history and the basis for a series of films, which became the highest grossing film series in history. Joan Rowling herself claimed film scripts and full creative control, while the last part of the producer. On the 23-rd of October in 2015 JK Rowling has announced the continuation of the «Harry Potter. The Damned child». But who will play the role of an adult Harry Potter and his family and friends were not yet known [3; 4].

Literature

1. Rowling JK The official website of Joanne Kathleen Rowling [Электронный ресурс] / Joanne Kathleen Rowling // Website and publishing rights TM and J.K. Rowling, 2012. Режим доступа к статье: http://www.jkrowling.com/en_US/#/about-jk-rowling.
2. Роулинг Дж. Гарри Поттер [Электронный ресурс] / Джоан Роулинг // Джоан Роулинг и Гарри Поттер: [Статья]. Режим доступа к статье: http://ru.harrypotter.wikia.com/wiki/Джоан_Роулинг.
3. Роулинг Дж. К. Джоан Роулинг объявила о продолжении «Гарри Поттера» [Электронный ресурс] / Джоанн Кэтлин Роулинг // [Статья]: Культура / Газета «Сегодня.ua». Режим доступа к статье : <http://www.segodnya.ua/culture/stars/dzhoan-rouling-obyavila-o-prodolzhenii-garri-pottera-660705.html>.
4. Rowling JK, Thorne J., Tiffany J. Harry Potter and the Cursed Child play is a sequel set 19 years after the last book [Электронный ресурс] / Joanne Kathleen Rowling, Jack Thorne, John Tiffany // The announcement of the continuation Harry Potter's story in 19 years later. - by Digital Spy, 2015. Режим доступа к статье: <http://www.digitalspy.com/showbiz/harry-potter/news/a675129/harry-potter-and-the-cursed-child-play-is-a-sequel-set-19-years-after-the-last-book/#~prVxTXI8OnoPrR>.

УДК 394.2(410)(043)=111

Нікітіна Орина Сергіївна

UNUSUAL HOLIDAYS AND TRADITIONS IN GREAT BRITAIN

It is not a secret that every nation and every country has its own customs and traditions. Great Britain differs from our country, especially in holidays. Englishmen are unusual and interesting nation. Observance of traditions is important part of their life. There are also new traditions thaseamlessly blended into the old way of life. To them belong some modern holidays, such as:

Holiday "Flowers and gardens". Englishmen adore growing up flowers and almost all of them

have a garden before houses. Therefore in May they have the most important holiday «Flowers and gardens» on which Flower Shows and Gardens is in Chelsea. Thousands of people from all Britain come to look at show of beautiful gardens [1].

“*The Holiday-Show of Dogs*”. Englishmen love their pets, even more than their own children. The Life of pets in Britain is better than in any other country, there are thousand organizations for animal protection. Everything that is necessary for the pet Englishmen get in pet-shops. Traditionally, every year in February there is “The Holiday-Show of Dogs” in the city of Birmingham where to the best dog the rank “Craft the Higher champion” is appropriated [2].

“*Pancake Day*”. This holiday has nothing similar with our pancake week. In Britain, this holiday is on or near Shrove Tuesday. Traditionally on this day are held pancake races. People run in a race with a pancake in a pan. As they run, they have to toss the pancake several times. In some pancake races people dress up in fancy dress costumes [3].

May Day. On the 1st of May they celebrate the end of winter and the beginning of summer. It is when people celebrate the coming of summer with lots of different customs that are expressions of joy and hope after a long winter. Children dance round a column – spindle-legs and sing songs [4].

«*Birthday of the Queen*». On the second Saturday of June is «Birthday of the Queen». This day solemnly soldiers in a multi-colored uniform march along the streets. The queen passes in the carriage and welcomes the people.

“*Day of Sacred Swithin*”. On July, 15th Englishmen mark “Day of Sacred Swithin”. This day they observe the weather and speak «what weather on Swithin Day, such will be even forty days». If it is raining, Englishmen consider that this is christening of apples [5].

«*The Notting Hill Carnival*». In Last week in August, there is the brightest, most colourful *Notting Hill Carnival*. Each street of London rolls in bright suits, the African and Caribbean music from different directions sounds [6].

Harvest Festival. It is celebrated during the month of September. This holiday reminds Christians of all the good things God gives them. This makes them want to share with others who are not so fortunate. On this day all churches are decorated with vegetables, fruit and flowers.

Bonfire night. It is celebrated on November 5th and the night skies are filled with colour. It's a special day in honour of a historic event. This day commemorates the failure of the November 1605 Gunpowder Plot by a gang of Roman Catholic activists led by Warwickshire-born Robert Catesby [7].

British people are very conservative. They are proud of their traditions and carefully keep them up.

Literature

1. Flight centre [Электронный ресурс]/ Chelsea Flower Show. – Режим доступа: <http://www.flightcentre.com.au/holidays/events/chelsea-flower-show>
2. Crufts [Электронный ресурс]/ Crufts today. Режим доступа: <http://www.crufts.org.uk/content/show-information/history-of-crufts/>
3. LearnEnglish Teens [Электронный ресурс]/ Pancake day. - Режим доступа: <http://learnenglishteens.britishcouncil.org/uk-now/read-uk/pancake-day>
4. Projectbritain [Электронный ресурс]/ May Day. – Режим доступа: <http://resources.woodlands-junior.kent.sch.uk/customs/questions/mayday.htm>
5. Resources.woodlands-junior [Электронный ресурс]/ St. Swithin's Day. – Режим доступа: <http://resources.woodlands-junior.kent.sch.uk/customs/stswithun.html>
6. Dailymail [Электронный ресурс]/ The Notting Hill Carnival. – Режим доступа: <http://www.dailymail.co.uk/news/article-2401715/Notting-Hill-Carnival-kicks-1million-revellers-Europes-biggest-street-party.html>
7. Projectbritain [Электронный ресурс]/ Six Calendars of Special Days and Festivals. <http://projectbritain.com/calendars/>

УДК 343-058.55(041)(043)=111

Обухович Альона Олегівна

TWILIGHT HUNTERS IN GREAT BRITAIN

In all ages there was crime and maniacs provoke a special attention and danger people. Maniacs are individuals with mental diseases. Psychologists don't have united opinion why they are inclined to violence. There are several factors which push people to kill. For example, psychological traumas of childhood. Socialization of individuals begins from the family. If the child is brought up in negative

atmosphere his development becomes abnormal. And he finds a way to revenge his offenders through violence. Another factor is problems with the opposite sex. The main factor which forms a view about sex is related to the first experience in this sphere. If the person undergoes sexual assault it is quite possible that he will humiliate his partners. Some think that one of the factors of appearances of maniacs is "R-complex". There is a theory that people become maniacs because of different brain structure. Also outstanding imagination is a cause of maniac dependence. Talented and creative people sometimes become maniacs. They are looking for ways to consciousness expansion.

In 1886-1889 England was shaken by the serial incredible savage murders which were imputed to Jack the Ripper. It is the best known name given to an unidentified serial killer generally believed to have been active in the largely impoverished areas in and around the Whitechapel district of London in 1888. The name "Jack the Ripper" originated in a letter written by someone claiming to be the murderer that was disseminated in the media. Attacks ascribed to Jack the Ripper typically involved female prostitutes who lived and worked in the slums of the East End of London, whose throats were cut prior to abdominal mutilations. The removal of internal organs from at least three of the victims led to proposals that their killer had some anatomical or surgical knowledge. There are now over one hundred theories about the Ripper's identity, and the murders have inspired many works of fiction [1, pp. 1–21].

In 20th - 21st centuries a serial murders swamped the country. They commit one of the most flagrant crimes. John George Haigh (24 July 1909 – 10 August 1949), commonly known as the Acid Bath Murderer, was an English serial killer in the 1940s. He was convicted for the murder of six people, although he claimed to have killed nine. He thought it was an undetectable method of destroying people's remains so he didn't use acid to kill his victims. Haigh dissolved corpses in concentrated sulphuric acid before forging papers to be able to sell their possessions and collect substantial sums of money. Haigh was hanged in 6 August 1949 in Wandsworth prison [2, p. 14].

Another cruel maniac was Dennis Andrew Nilsen (born 23 November 1945), a British serial killer and necrophiliac, also known as the Muswell Hill Murderer and the Kindly Killer. He murdered at least 12 young men in a series of killings committed between 1978 and 1983 in London, England. The majority of Nilsen's victims were homeless or homosexual men, although others were heterosexual individuals whom he would typically meet in bars, on public transport. He was convicted of six counts of murder and two of attempted murder at the Old Bailey, Nilsen was sentenced to life imprisonment on 4 November 1983. He is currently incarcerated at HMP Full Sutton maximum security prison in the East Riding of Yorkshire, England [3, p. 1].

Peter William Sutcliffe (born 2 June 1946) is an English serial killer who was dubbed "The Yorkshire Ripper" by the press. In 1981 Sutcliffe was convicted of murdering 13 women and attempting to murder seven others. Sutcliffe had regularly used prostitutes in Leeds and Bradford. His outbreak of violence towards them seems to have occurred because he was swindled out of money by a prostitute and her pimp, but he claimed at the interview that the voice of God had sent him on a mission to kill prostitutes. At his trial, he pleaded not guilty to murder on grounds of diminished responsibility, owing to a diagnosis of paranoid schizophrenia, but this defense was rejected by a majority of the jury. He is serving twenty concurrent sentences of life imprisonment. The High Court dismissed an appeal by Sutcliffe in 2010, confirming that he would serve a whole life tariff and would never be released from prison [4, p. 92].

The Moors murders were carried out by Ian Brady and Myra Hindley between July 1963 and October 1965, in nowadays Greater Manchester, England. The victims were five children aged between 10 and 17—Pauline Reade, John Kilbride, Keith Bennett, Lesley Ann Downey and Edward Evans—at least four of whom were sexually assaulted. The murders are called so because two of the victims were discovered in graves dug on Saddleworth Moor; a third grave was discovered on the moor in 1987, more than 20 years after Brady and Hindley's trial in 1966. The body of a fourth victim, Keith Bennett, is also suspected to be buried there, but despite repeated searches it remains undiscovered. Myra Hindley died in 2002, aged 60. Brady was declared criminally insane in 1985, since when he has been confined in the high-security Ashworth Hospital. He has made it clear that he wishes never to be released, and repeatedly asked to let him die [5, p. 1].

The last but not the least were the Bradford murders, three serial killers of prostitutes in the city of Bradford, West Yorkshire in 2009 and 2010. Stephen Shaun Griffiths, 40, was arrested on 24 May and subsequently charged with killing the three women. Parts of Blamires's body were found in the River

Aire in Shipley, near Bradford, on 25 May. Other human tissue found in the same river was later established to belong to Armitage. On 21 December 2010, Griffiths was convicted of all three murders after pleading guilty. He was sentenced to a whole life tariff. Being in prison, Griffiths made several attempts to commit a suicide [6, p. 1].

These investigations indicate us that the British can susceptible to mental changes of childhood, problems with the opposite sex, brain deficiency etc. [7, p.99].

Literature

1. Keppel R. D. The Jack the Ripper murders: a modus operandi and signature analysis of the 1888–1891 Whitechapel [Електронний ресурс] / R. D. Keppel, J. G. Weis. – Режим доступу: <http://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1002/jip.22/abstract>.
2. Ambler E. The Ability to Kill / E. Ambler. – London: Four Square, 1964. – 65 p.
3. Nicholson D. Nilsen given 25-year sentence / D. Nicholson // The Times. – 1983. – 5 Nov. – P. 1.
4. Cross R. Yorkshire Ripper / R. Cross. – UK: Harper Collins, 1976. – P. 92.
5. Two women at 'bodies on moors' trial cover their ears // The Times. – 1966. – 27 Apr. – P. 4.
6. Crossbow C. Stephen Griffiths slashes wrists after being handed razor blade by inmate / C. Crossbow // Daily Mail. – 2012. – 22 Jan. – P. 6.
7. Тузов А. Глибинні детермінанти маніакальних злочинів / А. Тузов, Д. Тузов // Право України: юрид. журн. – 2008. – № 1. – С. 96–102.

УДК 392.5(=111)(043)=111

Паршина Анастасія Вікторівна

WEDDING SUPERSTITIONS AND TRADITIONS IN DIFFERENT COUNTRIES

There are a lot of different wedding superstitions all over the world. In every country the wedding preparations, ceremony and feast were associated with ritual practices to ward off evil and bless the marriage with fortune.

In England, for instance, the choice of date is very important. May is traditionally unlucky for weddings. If the wedding was in May, the spouses a lifetime will languish. The tradition that the bride's parents should pay for the wedding dates came two or three centuries ago, when wealthy families would pay an eligible bachelor to take an unmarried daughter off their hands in exchange for a large dowry.

The groom must not see bride in until she enters the church. The veil should be put on for the first time as she leaves for the church.

Before entering the church, the bride and groom were expecting a fight hours. Newlyweds should expected trouble if the clock struck during the ceremony.

There is a custom that the bench should be put at the entrance to the church, then newlyweds must jump over it, overcoming this difficulty together.

The gate of Church are sometimes decorated with silver spoons and mugs of beer, it wishes newlyweds a large number of children. Many of the customs and superstitions exist up to these days.

Nowadays Scottish wedding is a mix of rituals, religion and superstition. If young people could ensure themselves financially, the wedding was celebrated lavishly. Then jingled wedding bells, and merriment lasted several days. Otherwise the wedding could be canceled.

In Scotland it is also not common to celebrate Weddings in May. It is thought that if you Marry in May you will have lifelong regret about this day.

Special attention is paid to the phase of moon. if the wedding is celebrated at growing moon and at the tide a bright future was expected for the bride.

Since the weekend considered holy days of the rest, at Saturday and Sunday weddings are not celebrating. There is a belief that each weekday of the week can bring defined benefits, for example:

- Monday meant prosperity and wealth in the future.
- Tuesday - the abundance and good health of the family.
- Wednesday, in general, considered a fortunate day.
- Thursday - mandatory or compelled action or to avoid the curses in the future.
- Friday - will not affect the family hardship and suffering.

"Denigration of the bride" is one of the oldest customs. Woman was pulled out of the house and poured over with slops, preparing her for marriage.

Another old custom is «creeping the bridegroom», when the groom was carrying a large wicker basket freshly caught fish, but filled with stones on his back. He walked with a basket from one end of the village to another until his beloved kiss him.

The obligatory ritual was "washing of bride's feet." She usually resisted, but eventually allowed to do it. The custom symbolizes new life, a new way.

Ireland is famous for its traditions and superstitions, which also apply to the wedding.

St. Patrick's Day is the best day to get married in Ireland.

Wedding rings in Ireland is as a traditional phenomenon. Rings have the image of hands, gently embracing the crown and heart. The hands symbolize friendship, the crown - chastity, and the heart - love. "So shall reign love and friendship" - is the motto of the traditional Irish wedding rings.

It is believed that a horseshoe brings good luck. Certainly among the gifts horseshoe should be hung it over door and to welcome luck in a new family.

Green dresses according to Irish superstition, brings the owner fail, because it is the color of unkind fairies. Another bad sign on the wedding is Broken glass.

Another famous Irish wedding tradition is an associated with the throwing old shoes over the bride's head during her exit from the church. When groom exit of the church he throws a coin over your shoulder. It also brings good luck to the newlyweds.

As we can see, a lot of traditions and superstitions taken in one of the most important days, weddings, and have remained in the life of the peoples in England, Scotland and Ireland. They still revere the traditions of their ancestors.

Literature

1. «British Culture Quiz»/ Горизонтова А.// ИЯМ-1999-№1-с. 83.
2. «Everyday life in the UK»/Boolkin A.P.,Oshepkova V.V.// Иностранные языки в школе-1997.-№3 –с. 68-76.
3. <http://www.best-country.org/europe/ireland/wedding> [Электронный ресурс].
4. <http://www.topmagia.ru/magic/ritualnaja-magija/384-svadebnye-sueverija-v-anglii> [Электронный ресурс].

УДК 791.43(410)(043)=111

Подопригора Ольга Вікторівна

JAMES BOND CHARACTER

In the article an attempt is made to verify the myths about the legendary Ian Fleming's fictional character James Bond, an intelligence officer in the "Secret Service", who was also known by his code number, 007, and was a Royal Naval Reserve Commander.

It is a matter of common knowledge that James Bond was created by the British journalist and novelist Ian Fleming in 1953. He is the protagonist of the James Bond series of novels, films, comics and video games.

It should be pointed out that James Bond is the culmination of an important but much-maligned tradition in English literature. As a boy, Fleming devoured the Bulldog Drummond tales of Lieutenant Colonel Herman Cyril McNeile (also known as "Sapper") and the Richard Hannay stories of John Buchan. His genius was to repackage these antiquated adventures to fit the fashion of postwar Britain ... In Bond, he created a Bulldog Drummond for the jet age [1].

During World War II, Ian Fleming had mentioned to friends that he wanted to write a spy novel. It was not until 1952, however, shortly before his wedding to his pregnant girlfriend, Ann Charteris that Fleming began to write Casino Royale, to distract himself from his forthcoming nuptials. Fleming started writing on his first book, Casino Royale, at his Goldeneye estate in Jamaica on 17 February 1952, typing out 2,000 words in the morning, directly from his own experiences and imagination [4, 45]. He finished work on the script in just over a month, completing it on 18 March 1952. Describing the work as his "dreadful oafish opus", Fleming showed it to an ex-girlfriend, Clare Blanchard, who advised him not to publish it at all, but that if he did so, it should be under another name. Fleming went on to write a total of twelve Bond novels and two short story collections. The last two books – "The Man with the Golden Gun" and "Octopussy and The Living Daylights" – were published posthumously.

While serving as a British Naval Intelligence officer during the Second World War, he'd begun to think about writing a spy novel. By the end of the 1950s, his James Bond series was a huge success. Fleming met with several collaborators, chiefly the filmmaker Kevin McClory and the playwright Jack

Whittingham, to brainstorm an original screenplay based on the exploits of his hard-living creation.

Fleming based his creation on a number of individuals he came across during his time in the Naval Intelligence Division during the Second World War, admitting that Bond was a compound of all the secret agents and commando types he met during the war. Among those types were his brother, Peter, whom Fleming worshipped and who had been involved in behind the lines operations in Norway and Greece during the war.

Fleming took the name for his character from that of the American ornithologist James Bond, a Caribbean bird expert and author of the definitive field guide "Birds of the West Indies"; Fleming, a keen birdwatcher himself, had a copy of Bond's guide and he later explained to the ornithologist's wife, "It struck me that this brief, unromantic, Anglo-Saxon and yet very masculine name was just what I needed, and so a second James Bond was born"[4, 32].

"When I wrote the first one in 1953, I wanted Bond to be an extremely dull, uninteresting man to whom things happened; I wanted him to be a blunt instrument ... when I was casting around for a name for my protagonist I thought by God, [James Bond] is the dullest name I ever heard"[4, 76].

On another occasion Fleming said: "I wanted the simplest, dullest, plainest-sounding name I could find, "James Bond" was much better than something more interesting, like "Peregrine Carruthers". Exotic things would happen to and around him, but he would be a neutral figure – an anonymous, blunt instrument wielded by a government department." After Fleming met the ornithologist and his wife, he described them as "a charming couple who are amused by the whole joke". In the first draft of Casino Royale he decided to use the name James Secretan as Bond's cover name while on missions [3,23].

Bond's number – 007 – was assigned by Fleming in reference to one of British naval intelligence's key achievements of World War I: the breaking of the German diplomatic code. One of the German documents cracked and read by the British was the Zimmermann Telegram, which was coded 007, and which was one of the factors that led to the US entering the war.

Literature

1. James Bond [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://www.ianfleming.com/james-bond-2/>.
2. Christoph Lindner. The James Bond Phenomenon: a Critical Reader / C. Lindner – Manchester: Manchester University Press, 2009. – 23p.
3. Tony Bennett. The Moments of Bond / T. Bennett – Manchester: Manchester University Press, 2003 – 45 p.
4. Steven Jay Rubin. The Complete James Bond Movie Encyclopedia / S. J. Rubin - Reference Publisher: McGraw-Hill; 2002 – 512 p.

УДК 316.647.8 (410) (043) = 111

Ремига Інна Сергіївна

BRITISH STEREOTYPES

A stereotype is a fixed, overgeneralised belief about a particular group or class of people. In other words stereotyping is believing that people of a certain group, race or religion all have the same characteristics when they don't.

There are a lot of truthful stereotypes about British such as: British people drink tea all day. Many of them do love a cup of tea (or 20) a day. They also prefer to take tea breaks instead of coffee breaks [4].

British love talking about the weather. If awkward silence comes in conversation, the favorite subject is the weather which comes to rescue. It is possible to speak about a rain, snow or simply lowering sky [1].

British are obsessed with the class system. Although traditional class boundaries have become more blurred over the years, most British do tend to identify with one of the 3 main classes for better or for worse and although some claim that social mobility is greater now than it was for previous generations, evidence suggests that Britain unfortunately remains divided along class lines.

British have pale skin. For some reasons for British it is fated to be such pale that if they didn't wear clothes, it would be possible to see through them. They had no special choice, except how to make it fashion. British are very polite. In conversation, especially with the unfamiliar person, it is very difficult to achieve that the Englishman insulted you. Exist, of course, and exceptions, but in general this nation is very polite [1].

British love to celebrate Royal occasions. British love to celebrate by waving Union Jacks, organising street parties and donning fantastic Great British fancy dress costumes! Indeed, as 24.5 million viewers watched the Royal Wedding of Prince William and Princess Catherine on TV last year [3].

Also there are a lot of false stereotypes about British such as: British have a plummy accent and talks like the Queen. This is untrue as there are hundreds of distinctive regional accents across the UK and Standard English is itself a synthetic language amalgamated from elements of regional languages [3].

All British live in a gloriously idealized London. Most British don't live in London. They live in cities, towns and villages dotted around the country, just like people do in any other country [2].

British have "Stiff Upper Lips". Whilst this might have been true in the past, it's no longer true that the British don't show their emotions. They don't show them too much, and it's still sometimes a guessing game if you're trying to figure out how someone feels, but they have become better at this one. They might not gush about anything, but they do have emotions.

It rains every day in Britain. Although Britain receives its fair share of rain, in 2009 the UK received less annual rainfall than Norway, Switzerland, Japan or New Zealand. It's true that sodden citizens of Glasgow can expect around 48 inches of rain a year but this is only half the amount that the good people of Bergen, Norway can look forward to [3].

British wear top hats and tails. The most common image people have of a typical Englishman is a man wearing a bowler hat, a pin striped suit, a newspaper under the arm and carrying a long umbrella. But English people don't walk around in a top hat and tails every day – only on special occasions [4].

Literature

1. Великобритания. Стереотипы об англичанах: домыслы и факты [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://london-life.ru/stereotypy-ob-anglichanah-domysly-i-fakty/>

2. Oxford Royal Academy. 8 British Stereotypes and Why They Are (Mostly) Inaccurate [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://www.oxford-royale.co.uk/articles/8-british-stereotypes-theyre-mostly-inaccurate.html>.

3. National Stereotypes. English Stereotypes. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.nationalstereotype.com/english-stereotypes/>

4. Her Campus. 11 British Stereotypes: Fact or Fiction? [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.hercampus.com/entertainment/11-british-stereotypes-fact-or-fiction>

УДК 821.111-312.4.09(043)=111

Рибіна Анастасія Юрївна

TO THE QUESTION TO GENRE FEATURES IN AGATHA CHRISTIE'S STORIES

Agatha Christie is a British author of sixty six novels and fifteen short story collections and she is an unrivaled master of the detective genre. Her worldwide sales are matched only by the collected works of Shakespeare. Because of their immense popularity Christie's novels remain part of popular culture. Christie's ability to combine period-specific subject matter with creative plot structures, psychology, and careful story development, cements her place in the canon of English popular literature [1].

The presence of contemporary subject matter was an element that made Christie's works so popular during the 20th century. Eric M. Martin said that "Nearly 100 years removed from the moment, genre writers like Agatha Christie now can clearly be seen as a counterpoint to the vaunted literary novelists of the day, not only in formula and subject, but more importantly, in terms of theme, implication, and in terms of the philosophical purport of the narratives they were producing" [2]. Christie's interest in archaeology, a popular hobby among the wealthy class of society in 1930s, influenced her works considerably. Some of Christie's works *feature archaeological themes, artifacts, and prominently archaeologists*. In these works, the presence of these ancient artifacts symbolizes death, impending trouble and mystery: all elements that enhance the existing storyline. Another prevailing influence on Christie's works was her service in World War I as a nurse. *The war is a recurring theme in Christie's novels*, often involving a family struggling to recover after a male figure had died during the war. Christie's experience as a war nurse also affected her plot structures, so in many of her stories the murder involves poison. Her knack for selecting the right poison for the murder increased the story's plausibility to Christie's audience. Along with being plausible to the audience, Christie's plots often employ experimental elements. *The double-plot approach*, where two stories are happening at once that

eventually converge, the secondary plot involves a psychological trickster: a character that intentionally creates fear and chaos for the other characters [3].

The use of psychological analysis is quite prominent in Christie's works. As opposed to the classic novel that relies on physical evidence, Christie's detectives utilize psychology to draw conclusions. Poirot, the most famous detective of Agatha Christie's stories, solves mysteries utilizing only what the character famously refers to as his "little gray cells" — his brain. This often results in the murderer being the least likely suspect, a common Christie trope. The speed at which the reader arrives at the end of the book to discover the killer is carefully controlled by the author. By *placing many descriptive passages in one section*, Christie manipulates her readers to move through the book faster. In areas where descriptive passages are fewer, the reader slows down. Through this *careful story development*, Christie develops suspense, almost forcing the audience to be actively engaged in the work [4].

Agatha Christie remains relevant today because her works utilize many literary devices that are not commonly found in the detective genre. While authors have attempted to replicate her detectives, Christie's unique ability to combine experimental plots with psychological analysis makes her one of the world's most popular novelists. Agatha Christie is the world's best-selling mystery writer, often referred to as the "Queen of Crime", and considered a master of suspense, plotting, and characterization. Some critics regarded Christie's plotting abilities as considerably greater than her literary ones. Novelist Raymond Chandler criticized her in his essay "The Simple Art of Murder", and American literary critic Edmund Wilson was dismissive of Christie and the detective fiction genre generally in his New Yorker essay, "Who Cares Who Killed Roger Ackroyd?" [5].

Literature

1. Стаття «Жанровые особенности творчества Агаты Кристи» . – режим доступу: <http://www.litexplorer.ru/litexps-154-1.html>
2. Стаття «Agatha Christie, Hercule Poirot, and Reverse Modernism» . – режим доступу: <http://www.popmatters.com/feature/187404-agatha-christie-and-reverse-modernism/>
3. Електронна стаття «The Writing Style of Agatha Christie». Evelyn Hepburn. – режим доступу: <http://www.creativewritingsoftware101.com/articles/writing-style-of-agatha-christie.php>
4. Стаття «The Writing Style of Agatha Christie». – режим доступу: <http://www.freelancewriting.com/articles/WS-the-writing-style-of-agatha-christie.php>
5. Стаття «Agatha Christie. Biography». – режим доступу: <http://www.biography.com/people/agatha-christie-9247405>

УДК 798.8(73)(043)=111

Самарська Анастасія Семенівна

AMERICAN FOLK MUSIC

Folk music entertains, tells or supports a story, and is transmitted from generation to generation. The study contains insights into the origin, nature and genres of American folk music.

It is now accepted that American folk music is a musical term that encompasses numerous genres, many of which are known as traditional music, traditional folk music, contemporary folk music or roots music. Many traditional songs have been sung within the same family or folk group for generations, and can sometimes be traced back to such places of origin as Great Britain, Europe, or Africa. Roots music is a broad category of music including bluegrass, country music, gospel, old time music, jug bands, Appalachian folk, blues, Cajun and Native American music. The music is considered American either because it is native to the United States or because it developed there, out of foreign origins, to such a degree that it struck musicologists as something distinctly new. It is considered "roots music" because it served as the basis of music later developed in the United States, including rock and roll, rhythm and blues, and jazz.

The survey found that from its origins, folk music has been the music of the working class. It is community-focused and has rarely enjoyed commercial success. By definition, it is something anyone can understand and in which everyone is welcome to participate. Folk songs range in subject matter from war, work, civil rights, and economic hardship to nonsense, satire and, of course, love songs [1, 47].

In some contexts, traditional songs are an integral part of daily life, and particular songs are performed to accompany particular activities associated with work, religious celebration, or social

occasions. Anglo-American ballads often offer cautionary tales and moral lessons, warning young women about the temptations of honey-tongued suitors and warning men about the wiles of unfaithful women. Sea shanties and railroad songs can function to lighten the burden of routine tasks and provide a rhythm that helps workers perform as a team. Lullabies bind together mother and child, and song and music of all sorts performed within the context of family helps to bind one generation to the next.

It should be pointed out that since 1976, when the American Folklife Center was created, the Folk Archive's collections have grown tremendously, both in numbers of items and breadth of coverage, to include a wide range of folklife expressions. But the signature activity at the center's Folklife Reading Room, where researchers come to use the materials, involves listening to the unparalleled collections of folk music and song, made largely in the field, from the United States and around the world. Researchers come to hear and study traditional performances of Anglo-American ballads or African American blues, work songs, and church music. They listen to railroad songs, cowboy songs, coal miners' songs, and sea chanties, or Native American music from tribes throughout North America. They study traditional music from Africa, Central and South America, the Middle East, Europe, South Asia, the Pacific, and other parts of the world [2, 69].

The earliest folk on the territory of the USA was performed by Indians who used great variety of styles. Traditional instruments include the flute, the drums and the shakers. Modern Indian music is known first of all due to the multiracial assemblies named "pow-wow" where traditional music and dances was performed.

It is generally assumed that the English culture became the main foundation for the American popular folk music. In many American songs English music was used but it had new lyric contents not rarely like parodies to the original material.

Anglo-American traditional music includes ballads, humorous stories, songs about tragedies in mines, shipwrecks and murders. Legendary heroes such as Joe Magarak, John Henry, Jessy James are represented in numerous songs. The folk dance "square-dance" takes its origin from the quadrille.

Many roots musicians do not consider themselves to be folk musicians, the main stated difference being that roots musicians deal with a slightly broader range of music. The roots musicians were the most popular in the first two to three decades of the 20th century, in great part due to the Great Depression and the Dust Bowl. The growth of the music recording industry at the time also helped. By the 1950s, roots music had taken on more of a pop-like sound and the Nashville sound of country music was developed and became popular. Many artists, rather than wanting to be named as being a singer of one particular category, categorized themselves as roots singers due to the broadness of the genre [3].

By the 1950s, it was true Americana, or Folk music, which had become extremely popular. Young people everywhere clamored to get a piece of the famous folk artists such as Woody Guthrie.

In conclusion it should be noted that songs are an important cultural form through which people assert and preserve their own histories in the face of changing social conditions. Spirituals sung by African-American slaves; protest songs sung by 1960s youth; American roots music draws on the lived experience of ordinary men and women, who were and often still are defined and limited by cultural constructions of race, class and gender. Just as music reflects how Americans have struggled against oppressive social and economic conditions, music is also a means of celebrating and giving dignity to identity.

Literature

1. Lornell Kip. The NPR Curious Listener's Guide to American Folk Music. / L. Kip. – Berkley Publishing Group, 2004. – 235 p.
2. Lornell Kip. Exploring American Folk Music: Ethnic, Grassroots, and Regional Traditions in the United States. / L. Kip. – University Press of Mississippi, 2012. – 336 p.
3. American roots music [Електронний ресурс]. - Режим доступу: http://www.pbs.org/americanrootsmusic/pbs_arm_es_folkballad.html

УДК 821.111(73) -311.4.09(043) =111

Скідан Раїса Сергіївна

THE SOCIAL PROBLEMS IN THE HARPER LEE'S NOVEL "TO KILL A MOCKINGBIRD"

"To Kill a Mockingbird" is a novel by an American novelist Harper Lee published in 1960. It was immediately successful, winning the Pulitzer Prize, and became a part of classics of modern American

literature. The plot and characters are loosely based on the author's observations of her family and neighbours, as well as on the event that occurred near her hometown in 1936, when she was 10 years old. "*To Kill a Mockingbird*" is primarily a novel about growing up under extraordinary circumstances in the 1930s in the Southern United States. The story covers a span of three years, during which the main characters undergo significant changes [1]. When writing "*To Kill a Mockingbird*", Harper Lee was concerned about the real human issues that affect all of us. She wanted to tell us about what life was really like for African-Americans in the Deep South. She wanted to tell us what life was like for the poor, children and women in the Deep South. She wanted us to have a clearer picture of how people do not always treat others as well as they should.

"*To Kill a Mockingbird*" therefore, is very much a novel of social comment with a broad range of themes. It is a story about growing up and Lee shows how two children come to have a deeper understanding of the world and the people around them when their innocence is confronted by prejudice and ignorance. There are a lot of social problems in the book "*To Kill a Mockingbird*", such as *racism, social class, justice, poverty, discrimination (gender, racial, social, etc.), lowliness, crime and violence, child abuse, mental illness* [2].

In "*To Kill a Mockingbird*" Harper Lee touches on many social questions. Foremost among these is **the problem of racism** in the southern states of America in the mid 1930s. The focus for this is the charge brought by Bob Ewell against Tom Robinson and the way in which the anti- African-American feeling in Maycomb is the cause of animosity towards Atticus and his family because of his defence of Tom. It is manifested in the Cunninghams' attempt to lynch Tom and Mr. Gilmer's contemptuous cross examination in the courtroom. It is also evident in Aunt Alexandra's disapproval of Calpurnia and in the hypocritical attitudes of Miss Gates and the ladies of the Missionary Circle.

The "rigid and time honoured code" of society was that, while, white people could employ and even exploit African-Americans, there could be no personal relationship between African-Americans and whites and no recognition that African-Americans had the same reactions and feelings as white people. Further, there was an evil assumption "that all Blacks lie, that all Blacks are basically immoral beings". They certainly did not have the benefit of the supposed impartiality of the law. The Reverend Sykes says, "I am not ever seen any jury decide in favour of a coloured man over a white man". Atticus does not understand "why reasonable people go stark raving mad when anything involving a Negro comes up" and he calls this emotional attitude "Maycomb's usual disease". Mr. Dolphus Raymond talks about "the hell white people give coloured folks, without even stopping to think that they're people too." Atticus fears that "one of these days we're going to pay the bill for it" [3].

Social Class. Differences in social status are largely explored through the overcomplicated social hierarchy of Maycomb, the ins and outs of which are constantly baffling to the children. The relatively well-off Finches are near the top of Maycomb's social hierarchy, with most of the townspeople beneath them. Ignorant country farmers like the Cunninghams are below the townspeople, and the white trash Ewells are below the Cunninghams. But the black community in Maycomb, despite its abundance of admirable qualities, is below even the Ewells, enabling Bob Ewell to make up for his own lack of importance by persecuting Tom Robinson. Part of the adult world, these rigid social divisions are both irrational and destructive. For example, Scout cannot understand why Aunt Alexandra refuses to let her consort with young Walter Cunningham. Lee uses the children's perplexity at the unpleasant layering of Maycomb society to critique the role of class status, and ultimately prejudice, in human interaction.

Justice – Law and Order. Harper Lee portrays the legal system realistically. She shows that is not always fair and it is not always just. It is through Atticus that we learn that the legal system is only as just as the community it serves. Related to the theme of innocence and experience is the novel's suggestion that innocent children can often see large moral issues more dearly than adults. Scout, Jem and Dill never waver in their horror at the injustice done to Tom Robinson. The adults in the story, however, see all the complexities of the situation to the point of being blinded to the central issue of and wrong. However much Scout may grow through her experiences, one hopes that she will never lose her childlike undertaking of justice. Harper Lee emphasizes that justice is a concept not always inherent in the machinery of legal process. To recognize the difference between justice and injustice does not take any special degree of wisdom or sophistication. The novel supports the belief that justice is easy to recognize and define.

Bringing Up Children. The novel presents material for an interesting study of various kinds of relationship between parents and children. Dill's parents are simply not interested in him. Aunt Alexandra's son "left home as soon as was humanly possible". He and his wife deposit their son with his grandparents every Christmas in order to pursue their own pleasures. Mayella Ewell suffers from neglect and cruelty from her father. The Radleys' shame and excessive anxiety stifle and suffocate the personality of their younger son, Arthur. Jem and Scout, on the other hand, are brought up with tolerance, reason, and a sense of compassion, a set of values.

Loneliness. Harper Lee explores the loneliness people experience through many of the characters in this novel. Boo Radley, Tom Robinson and Mayella Ewell are all outcasts, isolated and rejected. Mr Dolphus Raymond has accepted his rejection and turned it to his advantage. Boo Radley and Tom Robinson are "mockingbird" figures who are needlessly tormented by society. Mayella lacks love and understanding, and her need for these brings about Tom's downfall. Scout comes to see her as the loneliest person in the world. "She was even lonelier than Boo Radley, who had not been out of the house in twenty-five years" [4].

Literature

1. "To Kill a Mockingbird" [електронний ресурс]. – Режим доступу: https://en.wikipedia.org/wiki/To_Kill_a_Mockingbird
2. "To Kill a Mockingbird" Summary [електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.cliffsnotes.com/literature/t/to-kill-a-mockingbird/book-summary>
3. Racism in "To Kill a Mockingbird" <http://resources.mhs.vic.edu.au/mockingbird/racism.htm>
4. What are the social problems in the novel "To Kill a Mockingbird" and what is the relevance of the said problems in 20th century America? [електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.enotes.com/homework-help/what-social-problems-novel-kill-mockingbird-26433>

УДК 316.334.56(73)(043)=111

Співак Ірина Ігорівна

GHOST TOWNS IN AMERICA

A ghost town is, by definition, a deserted town with few or no remaining inhabitants. But the name itself strikes such ghastly imagery in our minds. The term itself invokes thoughts of old, gray, cob-webbed towns where only the spirits of the dead walk the streets (and in a few of these cases, that could be true). These places were often abandoned for very specific reasons. In some cases, they were small towns built around the time of the gold rush that just could not thrive, and in some other examples, you will see they were abandoned for very different reasons. Regardless of how or why they were abandoned, these places are undeniably creepy if you ever get to see them in real life, and a few of them even have rumors of curses associated with them for all who visit [1].

Bodie in California is one of the most well-known ghost towns in all of America, Bodie was established in 1859 after William Bodie found some gold nearby. Of course, that brought in a decent amount of people who quickly seemed to figure out that William's find was not common, so just like with most ghost towns, everyone upped and left when they saw it was not going to "pan" out as planned. What sets Bodie apart from most other ghost towns in the country is that it is the ghost town that still remains the most untouched. In other words, the old shacks people used to live in are all still there. Nothing has been reconstructed or touched. So you walk through it, it feels like you are walking through some haunted postcard of a time and place long forgotten [1].

Centralia in Pennsylvania is famous for its tragic fate. An underground coal mine caught fire and destroyed the town from underneath. How'd the fire start? Well, from the weekly ritual of burning trash of course. No one knew that coal was flammable. The town's residents were finally relocated in 1984, two years after a kid was nearly swallowed by a sinkhole. The town's residents accidentally unleashed hell, which scientists think may burn for another 250 years, underneath their quiet mining town, leaving a modern ghost town. This town is rumored to have been a big part of the inspiration for the stellar Silent Hill game series [2].

Oatman, Arizona, was a mining town that was the subject of a pair of gold-rush booms in the early 20th century. The booms were short-lived, and a fire in 1921 took most of the shanty town. However, there's still quite a bit of authentic flair. Oatman is slightly more modern since it's still a functioning town, but it still feels like you're living in a gold boom. Little amenities, like a functioning hotel,

electricity and running water make staying in Oatman today a little nicer than in the boomtown days. On the downside, there are burrow droppings everywhere. And descendants of the original mining burrows wander the streets looking for tourist handouts before wandering back to their hilly domain before dark [2].

If you had to put a few of these places on a must-see list, add Thurmond in West Virginia to it right now. Though it may have a population of five now (not even kidding), this place is about as visually creepy as it gets. From an abandoned train station to an eerily empty downtown that almost always seems like a zombie may shamble into view at any point, Thurmond may not be the a ghost town in the sense that no one is there, but it sure feels and looks like a ghost town to anyone passing through downtown. What turned this once a thriving community into a ghost town was the invention of the diesel locomotive in the 1950's. This rendered their coal run railroad obsolete, and slowly turned the place into the ghost town it is known for today. Well, except for those five, really random people. But remember, "few" or no remaining inhabitants, so it is still technically a ghost town [1].

Seattle as we know it now was built atop another version of Seattle Underground in Washington. All the stuff underground now was ground level in mid-nineteenth century. Essentially, Seattle was fine until some idiot started a fire and spilled some glue which ended up causing it to be a grease based fire that would not go out. Much was destroyed, but in the process of rebuilding, they thought completely out of the box. They lined the streets with concrete walls, and built up. Though it took years and heavy planning, eventually the Seattle you know now was built on the bones of the old Seattle. Underground Seattle was fully condemned in the early nineteen hundreds for fears of the plague, but now there are certain parts of the Seattle underground that have become open to tours [2].

Literature

1. The 7 Scariest Ghost Towns in America [Электронный ресурс] / Neatorama. – Режим доступа: <http://www.neatorama.com/2014/10/08/The-7-Scariest-Ghost-Towns-in-America/>
2. Top 10: Ghost Towns [Электронный ресурс] / Askmen. – Режим доступа: http://www.askmen.com/top_10/travel/top-10-ghost-towns_10.html

УДК 069(747)=111(043)

Страль Олена Олегівна

FEATURES OF EDUCATION OF CHILDREN IN ENGLAND

Children in English households have somewhat different attitude than we have. Literally from the first days after the birth of a baby in the output light it is normal visiting crowded places with the baby, whether it is though the store, even social events. As early as 3 months old British baby they may be given in a manger. Educational process in the British nursery is also different from the usual us. In England not to shout, scold the child. If a child is naughty, his attempt to divert attention from mischief switching. The child is treated with due reverence, respect, not criticizing him, but only gently and delicately guiding pedagogical process in the right direction. Relationship to children in the UK as an independent young adult, this implies all the features of the English education of children. The English have not taken the child to impose someone else's opinion, the experience of others, other people's judgment. The training is also strongly encouraged freedom of the individual child. It is expressed in freedom of choice and decision-making. With regard to the punishment of children in England, then the English are very humane. Punishing children or words, chastised him, and pointing to the wrong behavior or asked to sit quietly in the corner. Very young children are not punished, they are allowed to play pranks and indulge.

The UK legislation enacted all the nuances associated with the corporal punishment of children. Families are allowed to officially slap a little naughty child, but the punishment belt or something similar is prohibited. In no case cannot exceed the permissible. If your child has skin redness or bruising, parents may be held criminally liable.

And another feature of English education: in the UK it is not accepted that adults do notes someone else's child. If a child misbehaves should talk about it with my parents baby, and not pull up someone else's child.

The main objective of the English Education - develop a child's strength of character, strength of will, perseverance, ability to cope with any difficulties, and do not forget about good manners, sense of duty and compassion.

Grown-up children early "chain, pushing" into adulthood: as a rule, immediately after graduating from high school children gain full autonomy and financial independence. We cannot say that all children from that happy, especially if they intend to continue their education: they often have to get out, trying to raise funds for training and life. Adult children are not made to take care of, to live with them under one roof, too. As a rule, parents do not help the financial grown-up children, and meet with them often: to maintain family ties enough to see once a year at Christmas.

Despite all the incidents of the educational process, the British children tend to grow calm people with stable psyche and the desire to balance "work-family".

Literature

1. [Електронний ресурс]: Режим доступу - <http://www.ru-uk.net/anglichane/vospitanie-i-otnoshenie-k-detyam-v-anglii.html>
2. [Електронний ресурс]: Режим доступу - <http://www.e-motherhood.ru/vospitanie-v-anglijskom-stile/>
3. [Електронний ресурс]: Режим доступу - http://xvatit.com/vospitanie_detey/141476-osobennosti-vospitaniya-detey-v-anglii.html

УДК 712(410)(043)=111

Суботіна Тетяна Олегівна

ENGLISH GARDENS AS PART OF BRITAIN

The actuality of the theme of English garden is relevant in our time. It is well known that the British people love plants. English garden always inspires many people. They are stunning in their beauty, uniqueness and mannerism. English landscape park is the direction of the gardening art that emerged in England in the 30th 40th years of the XVIII century and is closely associated with Romanticism. Another name for the English Park is "Romantic Garden" [1]. English park is characterized by refusing from the ordinary compositions. English landscape garden is a distinctive product of England, and its creators have expressed in it their own ideas about the beauty of nature. Park should influence the minds and souls of people; must make harmony in them, and then people will love all around them.

The traditional elements of the English park are reservoirs, ruins, bridges, benches, walls of stone and brick and sculptures included in the clearance of antique [2]. Lines are no longer straight; paths curve and wander. Trees are planted in clusters rather than in straight lines, and rounded lakes replaced the rectangular ponds of the earlier style. The garden becomes open, a park joining the house. Hedgerows and fences are used [3]. For the best of my belief, the greatest surviving landscape gardens by Capability Brown are at Longleat Wiltshire, Burghley House Lincolnshire, Petworth House West Sussex, and Blenheim Palace Oxon.

Landscape style of garden is an art that was formed in England in the early 18th century. It was a reflection of the prevailing socio-political and philosophical exploration of the Enlightenment. At this time it has become a popular concept of "natural man lives in natural conditions", and the slogan of "social contract" Jean-Jacques Rousseau: "Back to nature!" He found active supporters among the owners of large and small estates. It is generally accepted that the best-known representatives of the new trends in gardening began with such names as Lancelot Brown William Kent, and Humphrey Repton. The concept plan of the garden, created by Kent, was built on the assumption that "...nature is not peculiar to a straight line". In particular, it replaces symmetric ponds reservoirs of irregular shape. Brown and Repton went down in history as an outstanding master of landscape architecture. Straight tracks are replaced by winding paths. Brooks and waterfalls were placed in a way that is a continuous moving panorama. Grass starts near the house. The best master of this style, the "king of the landscape," is Lancelot Brown, more commonly known as Capability Brown. He was an English landscape architect. He is remembered as "the last of the great English 18th century artists to be accorded his due", and "England's greatest gardener". He designed over 170 parks, many of which still endure. Brown sought to give the park a natural look. The best of his creation is Stowe in Buckinghamshire.

The main contribution to the development of the English landscape design was a lawn and a border of annual herbaceous plants. Masters of English parks devoted much attention to the element of surprise and unpredictability. English park's visitors rarely able to predict what are waiting for them for the next turn of the alley.

In the early 19th century, the interest in the manner of Brown's in landscape architecture began to

fall. There was a Victorian garden with symmetrical planting of annual plants, in which all other components were subject to arrangement of flower beds. As such, the garden lasted not long. At the end of the 19th century, under the influence of William Robinson and Gertrude Jekyll, was born a type of decorative flower beds in the landscape garden is an herbaceous border. It began a decisive rejection of the slender rows of plants. There were all sorts of rules designed to curb the planting of plants [4].

In conclusion, I would like to add, that the English landscape style is an original phenomenon of English culture, embodies the idea of the naturalness and beauty of the world. Likhachev wrote in his book "Poetry of gardens": "Garden is an attempt to create an ideal world of man's relationship with nature. Therefore, the garden seems ... as a paradise on earth, Eden."

Literature

1. Швидковский Д.О. / Д. Швидковский – Москва: Британские сады и их отражение в Европе. – История садов. 1994. - 132с.
2. English Garden and landscaping [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.5arts.info/>
3. History. English. Culture. English Garden [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.britainexpress.com/History/english-gardens.htm>
4. English landscape garden. Википедия [Электронный ресурс]. – Режим доступа: https://en.wikipedia.org/wiki/English_landscape_garden

УДК 646(73)(043)=111

Танасова Анна Анатольевна

FASHION IN AMERICA FOR 100 YEARS

American fashion has many faces, and diverse. I propose to consider the fashion in America over the last 100 years.

Fashion 1910

Corsets years of restrained women, made them the figure is much prettier and more elegant, and life - harder. Because in 1906, the women of the world literally breathed - couturier named Paul Poiret dress to wear for the first time offered a simple cut, without corsets. 1910 year - a period of dramatic changes associated with the emergence of lush on the hips and strongly underestimated the hem of "lame" and skirts, resembling a basket. 1917 years back fashionist as feminine look, designers sell dresses with narrowed and high-waisted skirts, and lots of frills. The fashion collections appeared dresses with two lines waist skirts and bell.

Fashion 1920

In America, the 20-30s were critical in the development of the fashion world. This is the time of the Great Depression. American fashion 20s had its own distinctive features. The main elements of clothing became dresses, suits straight cut, the fashion is pleating, sporty style, there are the first women's swimwear. Attire 20s-30s surprised with the variety and elegance, it allows to plunge during the retro feel of the tricks gangster Chicago.

Fashion 1930

During these ten years, in addition to fashion, fixed magazines existed peculiar species and clothing items in 1930 expanded the range of evening wear. Fashion designers 30s suggests wearing fancy brocade blouse, lace, silk, evening dresses, long skirts or dresses of fine flowing fabrics, evening dresses with jackets, fashionable fur capes and jackets.

Fashion 1940

Designers look to muted tones and classic silhouette of the practical.

Skirts shortened (in comparison with 30-mi years), the shoulders are wider (due to the huge shoulder pads), waist tightening their belts (Silhouette X) - is all characterized the style of "military". Combined model: from a few old dresses made new. As a result, a host of structural parts - coquette, wedges, which were made of a different fabric. Pants are not only working, but casual.

Fashion 1950

The collections in Europe and America focused on the silhouette with a low waist and newly relevant form of dress "Princess". Even the most cautious women were ready to wear blouse on top of the skirt or pants. Unusual orientation of seams has been used to form coats and dresses (side oblique folds, side mounting on coats and dresses, a variety of cut-outs).

Fashion 1960

My clothes always reflect the time in which he appeared, this statement is true for the fashion of the 1960s. In the 1960s, fashion rejected the conventions of previous eras. 1960 - the years of the emergence of mini - skirts .In the early 1960s in the US hippie movement was born. Attire among representatives of hippies had features of non-Western cultures, such as African or Asian. Were popular natural fabrics, painted in the style of tie-dye and decorated with Paisley. Many wore homemade clothes, accessories and personal items were often decorated with beads and fringe

Fashion 1970

In 1970-ies of XX century, the nature of modern fashion changes significantly. It ceased to dominate a single fashion trend .70's were varied and eclectic. After a decade swept many styles - retro, ethnic, classical, romantic, folk, gypsy, hippie, underwear, sports, military and safari, disco, unisex, diffuse - style is a design eclecticism itself, as it made it possible to mix different styles in a single model.

Fashion 1980

That 80s turned his gaze back and began to revive the classic styles, however, is more than just quoting the fashion trends of the past decades, and upgrading them as traditional costumes have become fashion-industry seem too mundane and boring. In vogue "neoclassic" classical forms, through the efforts of designers turned to ultra-modern, in tune with the time. In the fashion of the 1980s intertwined retro images, reinterpreted by designers.

Fashion 1990

1990 is sometimes called the decade of the "anti - fashion". Americans could choose clothes from a wide variety of styles, most of which were directed against materialism and excesses of the 1980s. The rise in popularity of fashion "grunge" in the early 1990s became one of the most significant trends of the decade. This fashion has been a combination of two very different areas: the hippies of the 1970s and punk - movement of the 1980s. Clothes were often large, it was a baggy torn and sewn from fabric muted tones.

Fashion 2000

In vogue bright tone that was a logical - and very tasteless! - Continuation of the trend for short things. Mandatory presence of fur items in the wardrobe, which combined with light, short platyami.2006 year - popular several styles: Romantic "girlish" with tunics, dresses and delicate lace with African ethnic motifs and western with jeans, cowboy hat and boots. 2011 - romanticism in fashion trends, the abundance of colors of color, a pronounced texture of the fabric, the maximum length dresses, flowing lines, bows and ruffles.

A century American ladies had time to try almost everything - about the British and subdued dresses, hats and umbrellas - to jeans-boyfriends and jackets of leather.

Literature

1. Кассев-Скот Д. К98 Иллюстрированная энциклопедия костюма и моды. ЭКСМО-Пресс , 2002 – 192 с.

2. Мода 1960 годов в Америке. [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.spep.ru/105-moda-1960-goda-v-amerike.html> .

3. Мода 1990 годов в США. [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://fashionstylist.kupivip.ru/text-13028-moda-1990-h-v-ssha>

УДК 929.(410)(043)=111

Ткачова Катерина Геннадіївна

THE NATIONAL EMBLEMS OF GREAT BRITAIN

“*Britannia*” was the Roman and Greek term for the geographical region of Great Britain, which was inhabited by the Britons and which is the name given to the female personification of the island. Britannia is symbolized as a young woman with brown or golden hair, wearing a Corinthian helmet and white robes. She holds Poseidon’s three-pronged trident and a shield, bearing the Union Flag. Sometimes she is depicted as riding on the back of a lion [4].

The United Kingdom is the political name of the country which consists of England, Scotland, Wales and Northern Ireland. So there are quite a number of national emblems of the United Kingdom. Each country has its own patron saint and a floral emblem [5].

The national flower of *England* is **the rose**. The red rose was the emblem of Lancastrians, the white rose - that of the Yorkist, the two Houses fighting for the English throne in the War of Roses. But

their struggle ended by marriage of Henry VII, the Lancastrian with Princess Elizabeth, the Yorkist. The red rose has since become the emblem of England and a symbol of the struggle for power [1].

On St. George's Day, which falls on 23 April and which is regarded as England's national day, some patriotic Englishmen wear a rose pinned to their jackets. The images of roses we can see on the uniform of the Royal guards. The rose is the detail of clothing of military personnel. The rose is depicted on some coins of Great Britain [2].

The purple thistle is the national emblem of *Scotland*. It happened in very old times when Norsemen wanted to settle in this country, that they came close to the Scots' camps in the night and wanted to kill them in their sleep. Not to make noise, they took off their shoes. But one of the Norsemen stepped on a thistle and screamed. The Scots woke up and put the enemy to flight [1].

On St. Andrew's Day, the Scotland's national day (the 30th of November) some Scotsmen wear a thistle in their buttonhole. As a national emblem of Scotland, thistle was apparently first used in the 15th century as a symbol of defence. The thistle is depicted on coins and arms. People can buy it as souvenir in shops. There are many beautiful fields of thistle in Scotland too [2].

There are two emblems in *Wales*. One of them is **leek**. Welshmen all over the world celebrate their national holiday – St David's Day. They do it because they believe St David had lived for several years on bread and wild leeks. Another famous symbol of the Welsh – a **yellow daffodil** – is also associated with the name of St. David. These flowers begin to bloom on March 1, the feast of St. David [2].

St. David's Day (the 1st of March) is the church festival of St. David, the patron saint of Wales. The day is regarded as the national holiday of Wales. On this day, however, many Welshmen wear either a yellow daffodil or a leek pinned to their jackets. Also people give yellow daffodils to each other [1].

The national emblem of *Northern Ireland* is a **three-leafed shamrock**. It is also connected to St. Patrick, patron Saint of Ireland. According to legend, it was the plant chosen by St. Patrick to illustrate the Christian doctrine of the Trinity to the Irish. The shamrock is used as the emblem of Irish sports teams, government organizations, military units, universities and etc. The images of shamrocks we can see on seals, stamps and in seals in the passport [3].

Literature

1. ENGmaster. [Электронный ресурс] / National Emblems in Great Britain.– Режим доступа: <http://engmaster.ru/topic/1855>
2. Look. Listen. Live. [Электронный ресурс] / Растения-символы. Флористические эмблемы Великобритании. – Режим доступа: <http://www.gr8-britain.com/Britanskie-traditsii/rasteniya-simvol-y-floristicheskie-emblemy-velikobritanii.html>
3. Great study[Электронный ресурс] / Цветочные символы Великобритании. – Режим доступа: <http://greatstudy.ru/simvol-velikobritanii/>
4. Active English [Электронный ресурс] / National emblems of the UK. – Режим доступа: <http://www.activeenglish.ru/category/geo/topics/culture/national-emblems-of-the-uk/>
5. Wikipedia [Электронный ресурс] / United Kingdom. – Режим доступа: https://en.wikipedia.org/wiki/United_Kingdom#Symbols

УДК 659(410)(043)=111

Ткачук Алла Сергіївна

INSIGHT INTO THE HISTORY OF BRITISH TV ADVERTISING

It is a matter of common knowledge that television advertising in Britain began on 22 September, 1955, with the inaugural broadcast of ITV, the first commercial television channel. Up to this point, the only television channel was the BBC which operated a strict policy of no advertising. Viewers seemed happy with this arrangement, and less than enthusiastic about the project of advertising on their screens. Most commentators gave the new ITV station little chance of success [1, 17].

ITVs detractors claimed it would be too American, the British public would not want their programmes interrupted by adverts and it would never be as good as the BBC. Bound up with the new challenge to the BBC was the issue of advertising. The British, it seemed, felt that the proper place for advertisements was in newspapers. When it came to television, nobody could have predicted the relationship that the viewing public would later have with their favourite TV ads. But that was still a long way off [2].

It should be noted, however, that the early commercials were rather different from those we are familiar with today. Most noticeable is that they were in black-and-white, but still were also much

longer than today's adverts, and they were far more stilted. In effect, they were moving newspaper adverts. In part, this was a result of the lack of experience in television advertising in Britain. But, more importantly, it was because the television industry was concerned not to appear too American – the bogey of public service broadcasting.

The first commercial was for Gibbs SR toothpaste. It featured a tube of toothpaste, a block of ice and a commentary about its “tingling fresh” qualities. Its style was jerky and uncertain. Typically of the early adverts, any single frame could be used with a written caption as a newspaper advert. The first Persil adverts were actually adapted from their familiar posters, with dancers and sailors in different shades of white and the announcer reassuring us that “Persil washes whiter. That means cleaner.”

The morning after the first commercials appeared, Bernard Levin wrote in the *Manchester Guardian*: “I feel neither deprived nor uplifted by what I have seen ... certainly the advertising has been entirely innocuous. I have already forgotten the name of the toothpaste” [1, 92].

Clearly, there was a need for more effective advertising, and the presenter commercial was a standard format which was arrived at very quickly. The presenter often a personality with whom the viewers would be familiar from popular programmes or the theatre would appear using the product and extolling its virtues, perhaps with the aid of a chart or scientific demonstration. At the end, a sincere out-of-vision announcer would recap on why that presenter had chosen the product. It was a popular, easy-to-write format that could be produced with minimal sets and therefore was cheap to make. Even so, many of the early presenters seemed to confuse shouting with communicating.

Other formats followed, this time in the no-man's-land between advertisement and editorial. These were known as time spots and advertising magazines. In time spots, the advertiser booked the station clock and tied in his product with the time announcement. “Time to light a red-and-white” claimed one cigarette manufacturer. Other punctual advertisers were Ever-rite watches and Aspro. The Independent Television Authority (ITA) regarded the time spots as annoying and abolished them in December 1960 [3].

The advertising magazine ran for a few more years until 1963 when it, too, met its end. Created to encourage small advertisers who could not afford their own ad slot, they had a loose story format and each episode featured a collection of products. The most famous was *Jim's Inn*, set in a hotel with Jimmy and Maggie Hanley as the owners.

It first appeared in the spring of 1957. It relied on a believable story line, recognizable characters and the warm personality of the landlord. Products, from the familiar to the outlandish, were skillfully woven together each week. After the demise of the ad mag format, the same actors appeared running Jim's stores in a series of adverts for Daz, continuing the successful mix of popular proprietor and ‘good’ advice.

Until the 1970s, the advertisers' approach was very much to tell the viewer why they should use that product. The style changed since the 1970s, with Viewers being invited to share in the lifestyles and values of the characters using the product on screen. Whether as a result of the introduction of colour spurring people on to new heights of creativity, or simply because viewers were now television-literate and demanded higher production values, adverts in the 1970s were noticeably different from what went before.

It is an indisputable fact that the type of products advertised on television have changed over the years. In the 1950s, advertising was dominated by the soap powder manufacturers and food advertising. In the 1960s, there was little car advertising, due to an agreement between manufacturers. The car manufacturer Datsun arrived from Japan in the 1970s and broke the cozy agreement between the cartel not to advertise.

It follows that the 70s brought us new ads such as the Smash Martians and the Hamlet cigar adverts. Old favourites remained on the screen, often with a new twist to liven up a familiar product: thus the popular star of one series of ads, Katie, was sent to America with her family, letting her explain all about Oxo to her new American friends while giving an added gloss to a familiar product.

In the 1980s, advertising changed again. New outlets for the message arrived in the form of Channel 4 and Breakfast television, but there were also cultural changes brought about by Thatcherism. The possibility of advertising on the BBC replacing the licence fee was strongly suggested by the Adam Smith Institute. Their report went on to recommend that cigarette advertising, banned in 1965, should be

reinstated. (The BBC still does not carry advertising, and the ban on tobacco advertising remains in place.)

Interactive adverts started to appear in the late 1980s. The first was an advert for Mazda cars. In this, viewers were instructed to video-record the ad and play it back frame by frame. On doing so they were able to take part in a competition to win a Mazda car. First Direct also ran interactive adverts, simultaneously on ITV and C4; by switching between the two channels, viewers could see either a positive or a negative outcome to the story. Neither of these examples were truly interactive, but they did force viewers to become more involved [4].

As can be inferred from the above discussion, television advertising has come a long way since 1955. Many products have disappeared from the screens and been replaced by ones undreamt of fifty years ago. But the great adverts live on in the viewer's memory.

Literature

1. D. Saunders. The 20th Century Advertising. / D. Saunders. – London: Carlton Books Limited, 1999 – 256p.
2. History of TV advertising [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.slideshare.net/hannahknipe5/history-of-tv-advertising-20912715>
3. The history of advertising trust archive [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://bufvc.ac.uk/archives/index.php/collection/232>
4. The history of television [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.televisionheaven.co.uk/history.html>

УДК 391(410) (043) = 111

Топалова Тетяна Вікторівна

MODERN ENGLISH STYLE OF DRESS

As Maugham said: «The well-dressed man is he whose clothes you never notice». English style of dress was and remains a higher indicator of refinement and good taste. This style is very strict and conservative. But exactly rigor gain adherents of modern English style of dress. This style is popular all over the world. English style of dress fits people with a conservative temper. It has another name - the classic style. Everyone is familiar to this style of clothing, because, there is no one who had never put on a jacket or cardigan, trousers or strict dress in his life [1, p.41].

Modern English style of dress has its origins in the XVII century, exactly in the UK. Then the style was spread all over the Europe and further the world. A classic English suit was at the beginning. English style of dress is the oldest one among all existing styles in the world. The distinctive features of modern English style of dress are simplicity, rigor, easement, elegance, comfort, the quality. Sense of proportion in everything, in its color, shape and decoration is inherent to classic style. English style of dress embodies the beauty and harmony, and, of course, manners and appropriate behavior. It is hard to imagine a woman in an elegant dress casually lounging in a chair. Or a man in a strict suit playing football. English style of dress assumes and ideal behavior.

The Royal family, who are an example of the perfect English style, are imitated in both the manner of dress and behavior in the Britain. The older generations are guided by the Queen of England – Elizabeth II [2, p.1]. Perfect attire of Queen is dress-holder just below the knee length and jacket with sleeves in three quarters, and no deep cuts. Royal clothes, certainly, differs from usual one, especially in color. For example, British monarch can appear in black, only during mourning. This tradition appeared during the World War II, when the Queen chose colored attire to add to British joy and optimism. According to protocol, shoes should be imperceptible, classic and closed-toe. In choosing headdress Queen is also conservative, she traditionally prefers round hats with various ornaments. Hats are always decorated with lace lining and combined with the dress. At the same time hats shouldn't be provocative.

As for the young generation, they also have their idol in Royal Family. This is Catherine, Duchess of Cambridge, Prince William's wife and mother of the future heir to the throne. The world get to know about Kate Middleton suddenly, after the heir to the British throne, proposed her. With bated breath, everyone expected the royal wedding ceremony and fell in love with the sweet "Cinderella" when they saw her in a beautiful wedding dress by Sarah Burton. Since then, Kate not only became the Duchess of Cambridge, but also a style icon, an example to imitation. Kate has amazing sense of style, really elegant and regal. Besides her husband is not only a prince but also a son of the Princess Diana, who is still an "out of time" style icon. Kate appearance shall conform to the aristocratic dress code, and she

compared with the late mother-in-law. The secret of Kate's elegance is that choosing the clothes for her wardrobe, she follows incredibly feminine «lady like» style [3, p.6]. Her style is less conservative, but it's still the English style which she modernized a little. Duchess chooses clothes of democratic brands, thus emphasizing her modesty and restraint. The English style allows to open the neck and hands only. In general, clothes of English-style avoid pronounced sexuality. It is difficult to demonstrate their seductive, but it is possible and Catherine became an example of this.

Taking everything into consideration, we can make a conclusion that English style of dress will be a real beauty of every lady and gentleman. The main thing which we should remember - preferring this style - classic and elegance cannot be only external, this style comes first in our heart and in our mind, only then the harmony between appearance and internal content comes [4, p.1].

Literature

1. Криксунова И. Книга- подарок, достойный королевы красоты. [Электронный ресурс] – Режим доступа : <http://www.klex.ru/6ty>
2. Современный английский стиль одежды. [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://ya-modnaya.ru/publ/9-1-0-156>
3. Гардероб: Королева Елизавета II. [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.buro247.ua/our-choice/fashion/garderob-koroleva-elizaveta-ii.html>
4. Гардероб Кейт Миддлтон или стиль Lady like. [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://ulookfine.com/podium/garderob-catherine-middleton-ili-stil-lady-like/>

УДК 78(410)(043)=111

Федотова Александра Евгеньевна

WOULD YOU LIKE TO FALL DOWN INTO THE RABBIT HOLE?

This thesis deals with a well-known absurd novel named “Alice’s Adventures in Wonderland” which was written by a famous English author (pluralistically mathematician) Charles Dodgson who is known under the pseudonym Lewis Carroll.

Everyone knows that in this tale is telling about a little girl named Alice falling through a rabbit hole into a fantasy world populated by strange, sometimes even mad, creatures. And now I would like to introduce some of them to you by the interesting facts.

It considers that the main character Alice had a prototype in real life. It was Alice Liddell, Christ-Church dean’s daughter. One day Carroll, Alice and her two sisters went boating. The mathematician told an amazing story about seven-year old girl’s adventures in Wonderland. He called her like a one of his little companions. After boating, Alice Liddell asked Lewis to write this story down the paper what Carroll will have done subsequently. So, in such a way the one of the most popular and favourite tales in the world appeared.

But not only a curious Alice is an interesting character. I supposed you will agree with me that the most memorable personage in “Alice’s Adventures in Wonderland” is Cheshire Cat. How did the author invent him?

Lewis Carroll was born in Cheshire County, so the name of the cat has roots from this.

But why was Cheshire Cat always smiling or, like Englishmen say, grinning? There are two theories. According to the first one there was an unknown painter in the County, who painted smiling lions under the inns’ doors. And according to the second theory, Cheshire’s cheeses had a form of the smiling cats. Thus we can understand an origin of this mysterious cat’s smile.

And what about Cheshire Cat’s possibility to disappear, they suppose that Carroll used a story about Congleton cat’s ghost. One day this cat went to the stroll and didn’t come back. Some days later a mistress of the cat found out him in the house, but he was white and disappeared in a few minutes. After this situation a lot of people saw the cat’s ghost.

The next who I would like you to tell is Mad Hatter. All of you know this crazy and extravagant personage. But it seems to me you don’t even suppose that he was absent at earlier version of the tale. The fact is that in English language the word “hatter” has also the other definition. In such a way people call a silly person who does everything vice versa. And that’s why at the beginning Mad Hatter was just a stupid man but eventually he became who he is known now – a bright and eccentric manufacture of hats who likes drink tea very much.

His present name and character is based on a proverb “Mad as a hatter”. I must admit that “Alice’s Adventures in Wonderland” influenced on the world culture in different ways. A lot of musicians used a plot of this tale in their songs, some authors tried to write a continuation for this story. For example, a British writer Gilbert Adair wrote a tale for children titled “Alice through the Needle’s Eye”. It tells how Alice gets through the Needle’s Eye to the country populated by Letters.

Characters, situations and phrases from “Alice’s Adventures in Wonderland” are used in films, TV-serials, anime and so on. For instance, in “Matrix” the main personage Neo got a message about that he had to follow a white rabbit, as Alice.

Also there is a little fact that the phrase “Company of a Mad Tea-Party” is spread in scientific circles. One informal group of Russian scientists who study predominantly a philosophy and theory of a language has such a title. Lewis Carroll’s tale was translated into 125 languages and became popular all over the world. But I want to say that it’s better to read it in the original because there are many wordplays and jokes connected with particular qualities of English language. I have some examples.

Chapter 9. Dialogue between Alice and some Wonderland’s livers.

“And how many hours a day did you do lessons?” – asked Alice, in a hurry to change the subject.

“Ten ours the first day”, said the Mock Turtle: “nine the next one, and so on”.

“What a curious plan!” exclaimed Alice.

“That’s the reason they’re called *lessons*”, the Gryphon remarked: “because they *lessen* from day to day”.

In *chapter 3* when everybody gets wet, the mouse tries to get them all *dry* by telling them a history lesson, *the driest* (here, *boring, uninteresting*) thing he knows. After the race, the mouse tells Alice about his long and sad *tale*. Alice thinks he means his *tail*, and agrees it is long, but doesn't understand why he calls it sad.

In conclusion I would like to ask you reread this fantastic tale, «fall down into the rabbit hole” with Alice one more time. And I assure you that it will wonder you again.

Literature

1. Льюис Кэрролл “Алиса в Стране Чудес (перевод Бориса Заходера)” – [Электронный ресурс] : Режим доступа - [https://ru.wikipedia.org/wiki/Алиса в Стране чудес](https://ru.wikipedia.org/wiki/Алиса_в_Стране_чудес).

УДК 644.1(410)(043)=111

Філіппова Анастасія Сергіївна

THE HEATING SYSTEM IN ENGLAND

Heating systems represent a combination of equipment that is used to boost the temperature in your household. Various energy sources can be used to power these systems, such as: solar, wood, gas, oil, and electricity [2.p.13]. In general, heating systems can be divided into two basic groups: space heating and central heating. Central heating systems are known for generating and distributing heat. This is usually done through radiators or underfloor pipes, a boiler, and distribution pipes. Usually, the heat is generated in one location and then distributed throughout the home or building [2.p.14].

There is no central heating in Britain as we understand it. Every citizen heats his house himself. The houses and apartments are equipped with boilers which are individual gas columns. They heat up water and pipes. Most boilers run on mains gas, but the boiler can run on oil, LPG (tank gas), coal or wood in areas where gas is not available [1.p.20]. Mains gas is usually the cheapest one, and it has the lowest carbon dioxide emissions, in contrast to wood. Some boilers also have an electric immersion heater as a back-up [4.p.3].

Most UK homes that don’t have a boiler and radiators have electric storage heaters. They heat up overnight using cheaper off-peak electricity, and give out the heat during the day. If you have storage heaters, you will probably have a hot water cylinder heated by one or two immersion heaters. Electric storage heating is more common in flats, rented property, and in homes with have no mains gas connection. It is one of the most expensive heating options in the UK, and it emits more carbon dioxide than the majority of systems. It is also harder to control electric storage heaters than radiators, especially with old systems [1.p.21].

Radiators or storage heaters provide heating in the vast majority of houses in the UK. However, a number of alternative technologies can be used in addition such as underfloor heating, solid fuel stoves, range cookers, open fires, electric fires and gas fires [1.p.22].

Not all rooms in houses are usually heated. The toilet and bathroom usually do not have heating

pipes. In winter the temperature there does not rise above 10 degrees. Bedrooms are also not heated. The British usually sleep in pajamas under a warm blanket. Leaving the heating on for all night is too expensive for them. Usually a timer is set on the boiler; every hour is divided into 4 divisions 15 minutes each. If they need to get up at 7 in the morning, they programme boiler at 6.45 and wake up in a warm room. And when they go to work, they just switch off the boiler. Thus, the apartment stays in cold all day [3.p.2].

Heating in the UK operates only a few hours a day, it is very economical and extremely environmentally.

British physiologists have made table-statement: the temperature of discomfort is above 21°, the temperature, which increases the risk of heart attacks is more than 24°. The lowest threshold of comfort is 18 degrees. At the temperature from 16° to 18° the risks of heart attack becomes lower, and this temperature is maintained in the winter in five million households in Britain [3.p.4]. Companies supplying electricity and gas, give a list of tips on how to keep warm in winter. And one of them – to get a cat. Because the cat is warm and does not consume electric energy.

This method of heating is connected with the habits of the British and their way of thinking. They save resources, though the bowels of the UK are rich in oil, natural gas, stone coal. The British are very thrifty and careful people, so they prefer not to pay more for heating, electricity and water. The opinion of British is that: “If we will be more economical, we preserve the nature” [1.p.22].

Literature

1. Heating – expensive or no? / ред. Steven Harris. / BusinessWeek. – 2005. - №14 – С.20-22.
2. Life before central heating. / ред. Janet Ellington. / BBS History Magazine. – 2002. - №3 – С. 13-14.
3. Пять стран без центрального отопления. Новости в фотографиях [электронный ресурс]–Режим доступа: <http://bigpicture.ru/?p=569807>
4. Heating and hot water [электронный ресурс]–Режим доступа: <http://www.energysavingtrust.org.uk/domestic/improving-my-home/heating-and-hot-water>

УДК 394.2(94)(043)=111

Фролова Тетяна Євгенівна

THE CELEBRATIONS AND TRADITIONS OF AUSTRALIA

The first British colony was founded on the Australian continent on January 26, 1788 [1, p.326]. Australia voluntary took part in World War I on side of Great Britain. And even after gaining of independence in 1986, the population of Australia expressed intention to preserve a monarchy on a referendum. And Australia up to these days recognizes Elizabeth II as the queen. Australia is a member of Commonwealth of Nations - intergovernmental organization of 53 member states that were mostly territories of the former British Empire with all its former dominions, colonies and protectorates [2, p.1].

Great Britain and Australia are connected not only historically, but also culturally. For example, the national holiday Day of Australia which is devoted to arrival of the British fleet in harbor of Sydney in 1788 and declaration of the sovereignty is celebrated on January 26. This day Australians have fun with all their hearts. Concerts, festivals, sports competitions, beneficent barbecues and fireworks are celebrated on streets of all large cities. Official Birthday of Queen Elizabeth II (Queen’s Birthday) is celebrated all over the territory of Australia on the second Tuesday of June. As Australia is part of the Commonwealth of the British colonies, the incumbent monarch of the country is Queen Elizabeth II. The real birthday of Queen is on April 21, however, official celebrations are held in June. Festivities are celebrated with fireworks in all cities of Australia [3, p.1].

There are also customs and traditions which characterize only Australians, in spite of strong influence of Great Britain.

Australia had losses during World War II. Anzac Day is celebrated on April 25, and at this time veterans of all wars in which Austria took participation, show their uniform, marching along main streets of all the cities around country. In this way Australia honors the historical past and shows military power. Anzac Day is a national day of remembrance, when the whole country commemorates its veterans. In the capital of Canberra and the main city Sydney grandiose celebrations take place the most. There are parades here. The whole day, and as of evening comes enchanting fireworks begin [4, p.5].

The most widespread and astonishing tradition for foreigners among "ozza" is game of horse racing which takes place once a year. All country comes to a standstill in November on its first Tuesday because of the beginning of "Melbrun's Cup" - the largest national horse racing. And in Victoria region a paid day off is given to all citizens who take part in horse racing. During the year practically nobody remembers horse racing, but at this day absolutely each man, woman and child consider their duty to make a rate which is in averages 6 dollars [4, p.28].

The custom to celebrate "Festival of the pie" in Australia has become a tradition. There are a lot of tents in the streets in which cakes and other homemade pastries are served. Village communities are too proud to ask for money for public purposes, event or charity. For Australians it is much easier and better to earn money by honest work. There are many tourists among the guests who come to taste fresh and delicious homemade cakes with natural jam [4, p.33].

Australians are also proud of their long and constant conductivity large picnics. They may be different for example lunch on the village alley covered by leaves, barbecue on the grassy hillsides, or travel to a distant thicket near water, but always far from the city. Usually such field trips are organized by several families, leaving on the spacious vans. Such picnics are considered to be the manifestation of an inherited passion for overcoming all the difficulties of previous generations. These picnics are held in the impassable countryside in extreme circumstances. It is well known that there are a lot of snakes, spiders, insects, wild animals and poisonous plants in Australian. But it amuses Australians and strengthens their desire to go on picnics next years [5, p.36].

Holidays and traditions in Australia are different from all the other countries. Australians themselves are very open and benevolent, friendly to all others, smile from the heart. They believe that their country is not like the others, and suits the best for life. Australians are quite indifferent to foreign affairs and rarely travel abroad. But visiting their country can be very useful and exciting.

Literature

1. Шумов, С.А. История ближнего Востока. - М., 2002.
2. Исследование Австралии и колониальный период (1606—1900) [электронный ресурс] – Режим доступа <https://ru.wikipedia.org/wiki/>
3. Энциклопедический справочник «Весь мир». - М., 2004.
4. Пирс Р. Далекая и близкая Австралия. Международная жизнь, 2000.
5. Страны и народы: энциклопедия. - М., 2006.

УДК.343.253(410)"14/19"(043)=111

Фучіжи Вікторія Миколаївна

CAPITAL PUNISHMENT IN ENGLAND

There were many different kinds of capital punishment since the beginning of time, such as hanging, beheading, drawing, quartering, burning. The traditional form of capital punishment in England was hanging. In England, beheading reserved for the highborn and it was last used in 1747. The last person to be beheaded in Britain was a Scot named Simon Fraser, Lord Lovat. In 1401 a law in England made burning the penalty for heresy. In the 16th century during the reign of Mary (1553-1558) nearly 300 Protestants were burned to death in England. In the 18th century in Britain women found guilty of counterfeiting or murdering their husbands were burned. However, burning as a punishment was abolished in Britain in 1790. In England witches were hanged not burned.

In England the punishment for treason was hanging, drawing and quartering. The person was drawn on a hurdle pulled by a horse to the place of execution. They were hanged (strangled by being suspended by a rope) but when they were still alive and sometimes conscious they were cut down. The executioner cut open their stomach and 'drew out' their entrails. Finally the person was beheaded and his body was cut into quarters.

In the early 19th century the full sentence was no longer carried out. Instead the person was hanged until they were dead and then beheaded. They were not disemboweled. The last case was in 1820.

However hanging was the most common method of execution in England from Saxon times until the 20th century. At first the criminal stood on a ladder, which was pulled away, or on a cart, which was moved. From the 18th century he stood on a trapdoor. Sometimes the hanged man broke his neck when he fell but until the 19th century he was usually strangled by the rope. In the 18th century and the early 19th century hanging was the punishment for many crimes not just murder (although in reality people

convicted to lesser crimes were often reprieved).

In 1752 a law in England stated that the body of a hanged person for any crime would be handed over to surgeons to be dissected. To us it would not seem a severe punishment. However the idea that after death people's body would be cut up was terrifying to people of the time. It added an extra punishment to hanging.

During the early 19th century the number of crimes punishable by death was greatly reduced e.g. in 1829 a man named Thomas Maynard was the last person in Britain who was hanged for forgery. Hanging as a punishment for forgery was abolished in 1836. After 1861 capital punishment was only retained for 4 crimes: murder, piracy, arson in the Royal Dockyards and high treason.

The last woman hanged in public in Britain was Frances Kidder in 1868. The last man hanged in public was Michael Barrett also in 1868. The same year, 1868 public executions in Britain were abolished. Then in 1908 hanging was abolished for people under the age of 16. In 1933 the minimum age for hanging was raised to 18.

From the 1930s opposition to capital punishment was led by a wealthy woman named Violet Van der Elst. In 1937 she wrote a book called "On the Gallows" about the subject.

Furthermore in the mid-20th century public opinion in the UK gradually turned against capital punishment. An innocent man called Timothy Evans was hanged in 1950. Evans was supposed to have murdered his wife and daughter. In fact it was later found out that a man named John Reginald Christie murdered them and several other women. Evans was pardoned in 1966. Another innocent man called Derek Bentley was hanged in 1953. Derek Bentley was pardoned in 1998. The last woman hanged in Britain was Ruth Ellis in 1955 and her case caused a great deal of controversy. Ruth shot her lover David Blakely but she probably wasn't in her right mind at the time. She suffered a miscarriage shortly before it happened. Then in 1956 Diana Dors starred in an anti-capital punishment film called "Yield to the Night".

In 1957 a compromise was reached in the question of capital punishment. The Homicide Act abolished hanging for certain kinds of murder. It was still allowed for murder during theft, by shooting or explosion. Capital punishment was also kept for the murder of a police officer or prison officer who was on duty. The last man hanged for killing a policeman in the UK was Gunther Podola in 1959. A person who was convicted of more than one murder could also be hanged. The Homicide Act also allowed people to plead not guilty to murder but guilty of manslaughter due to diminished responsibility.

The last men hanged in the UK were Peter Allen and Gwynne Jones who were hanged on the same day in 1964. In Britain the death penalty for murder was abolished for an experimental period of 5 years in 1965. It was abolished permanently in 1969. Free votes were held on the restoration of capital punishment in 1979 and 1994 but both times it was rejected.

However capital punishment could, in theory, still be used for other crimes. Capital punishment for arson in the Royal Dockyards was abolished in 1971. In 1998 it was abolished for treason and piracy with violence. The last person actually hanged for treason in Britain was Theodore Schurch in 1946. In 1999 the British Home Secretary signed the 6th protocol of the European Convention of Human Rights, formally ending capital punishment in the UK.

Nowadays capital punishment is prohibited and is substituted with other alternative kinds of punishment. To my mind, it is quite humanely not to take life of the guilty persons. It's means that humanity is developing in the right direction.

Literature

1. Смертная казнь // Всемирная история государства и права: Энциклопедический словарь / - Под ред. А.В. Крутских. - М.: ИНФРА-М, 2001. - С.312-314.
2. Kronenwetter, Michael (2001). Capital Punishment: A Reference Handbook (2 ed.). ABC -CLIO.
3. Минеева.Т.Г. Суды справедливости в Англии XIV-XVI веков./Т.Г.Минеева//Новая и новейшая история. - 2005. - N4. - С.190-197.
4. McCafferty, James A (2010). Capital Punishment. AldineTransaction.

УДК 78(410)(043)

Ходова Юлія Олександрівна

TIPS OF COCA-COLA

Coca-Cola is a carbonated soft drink. It is produced by The Coca-Cola Company of Atlanta,

Georgia, and is often referred to simply as Coke (a registered trademark of The Coca-Cola Company in the United States since March 27, 1944). Confederate Colonel John Pemberton who was wounded in the Civil War, became addicted to morphine, and began a quest to find a substitute for the dangerous opiate. The prototype Coca-Cola recipe was formulated at Pemberton's Eagle Drug and Chemical House, a drugstore in Columbus, Georgia, originally as a coca wine. He may have been inspired by the formidable success of Vin Mariani, a European coca wine.

One afternoon, he stirred up a fragrant, caramel-coloured liquid and, when it was done, he carried it a few doors down to Jacobs' Pharmacy. Here, the mixture was combined with carbonated water and sampled by customers who all agreed this new drink was something special. The first sales were at Jacob's Pharmacy in Atlanta, Georgia, on May 8, 1886. It was initially sold as a patent medicine for five cents a glass at soda fountains, which were popular in the United States at the time due to the belief that carbonated water was good for the health. Pemberton claimed Coca-Cola cured many diseases, including morphine addiction, dyspepsia, neurasthenia, headache, and impotence. Pemberton ran the first advertisement for the beverage on May 29 of the same year in the Atlanta Journal. Frank Robinson, named the mixture Coca-Cola and wrote it out in his distinctive script.

The first bottling of Coca-Cola occurred in Vicksburg, Mississippi, at the Biedenharn Candy Company in 1891. The proprietor of the bottling works was Joseph A. Biedenharn. The original bottles were Biedenharn bottles, very different from the much later hobble-skirt design of 1915 now so familiar/

The first outdoor wall advertisement that promoted the Coca-Cola drink was painted in 1894 in Cartersville, Georgia. Cola syrup was sold as an over-the-counter dietary supplement for upset stomach. By the time of its 50th anniversary, the soft drink had reached the status of a national icon in the USA. In 1935, it was certified kosher by Atlanta Rabbi Tobias Geffen, after the company made minor changes in the sourcing of some ingredients.

Asa Candler, a natural born salesman, transformed Coca-Cola from an invention into a business.

Candler knew there were thirsty people out there, and he found brilliant and innovative ways to introduce them to this exciting new refreshment. He gave away coupons for complimentary first tastes of Coca-Cola and outfitted distributing pharmacists with clocks, urns, calendars and apothecary scales bearing the Coca-Cola branding. People saw Coca-Cola everywhere, and the aggressive promotion worked. By 1895, Candler had built syrup plants in Chicago, Dallas and Los Angeles.

Original framed Coca-Cola artist's drawn graphic presented by The Coca-Cola Company on July 12, 1944 to Charles Howard Candler on the occasion of Coca-Cola's "1 Billionth Gallon of Coca-Cola Syrup." The longest running commercial Coca-Cola soda fountain anywhere was Atlanta's Fleeman's Pharmacy, which first opened its doors in 1914.

5) On April 23, 1985, Coca-Cola, amid much publicity, attempted to change the formula of the drink with "New Coke". Follow-up taste tests revealed most consumers preferred the taste of New Coke to both Coke and Pepsi but Coca-Cola management was unprepared for the public's nostalgia for the old drink, leading to a backlash.

As Coca-Cola grew in popularity, copycats began to appear eager to capitalise on the success. Imitation may be the sincerest form of flattery, but The Coca-Cola Company was none too pleased and set about protecting the product and the brand. Advertising focused on the authenticity of Coca-Cola, urging consumers to 'Demand the genuine' and 'Accept no substitute'. The Coca-Cola Company grew rapidly and before long expanded into Canada, Panama, Cuba, Puerto Rico, France and other countries and US territories. In 1900, there were two bottlers of Coca-Cola; by 1920, there were about 1,000.

In 1941, America entered World War II and thousands of US citizens were sent overseas. To show support for the brave men and women, Coca-Cola President Robert Woodruff ordered that "every man in uniform gets a bottle of Coca-Cola for five cents, wherever he is and whatever it costs the company". During the war many people enjoyed their first taste of the drink, and when peace finally came, the foundations had been laid for Coca-Cola to do business overseas. Post-war America was alive with optimism and prosperity. Coca-Cola was part of a fun, carefree American lifestyle, and the imagery of its advertising – happy couples at the drive-in, carefree mums driving big, yellow convertibles – reflected the spirit of the times.

After 70 years of success with one brand, The Coca-Cola Company decided to expand its range of flavours. Fanta, originally developed in the 1940s, was introduced in the 1950s, before Sprite

followed in 1961, TAB in 1963 and Fresca in 1966.

The company's presence worldwide was growing rapidly and year after year Coca-Cola found a home in more and more places: Cambodia, Montserrat, Paraguay, Macau and Turkey among others.

Advertising for Coca-Cola, always an important and exciting part of its business, really came into its own in the 1970s, reflecting a brand associated with fun, friends and good times.

The international appeal of Coke was embodied by a famous 1971 commercial where a group of young people from all over the world gathered on a hilltop in Italy to sing 'I'd Like to Buy the World a Coke'.

The 1980s was the era of leg warmers, headbands and the fitness craze – and a time of much change and innovation at The Coca-Cola Company. In 1981, Roberto C Goizueta became chairman of the board of directors. One of Goizueta's other initiatives in 1985 was the development of a new taste for Coca-Cola, the first change in formulation in 99 years. In taste tests people loved 'New Coke', but it soon became clear that the wider public had a deep emotional attachment to the original, and they pleaded for a return to the traditional formula. Critics called it the biggest marketing blunder ever. Coca-Cola listened, and the original product was returned to the market as Coca-Cola Classic. Before long, Coke began to increase its lead over the competition, a lead that continues to this day.

The 1990s were a time of continued growth, and the company's long association with sports was strengthened with ongoing support of the Olympic Games, FIFA World Cup™ football, Rugby World Cup and the National Basketball Association. The popular Always Coca-Cola advertising campaign was launched in 1993, and the world met the lovable Coca-Cola Polar Bear for the first time. New beverages joined Coca-Cola's line-up too, including Powerade sports drinks and Oasis fruit drinks. Coca-Cola's family of brands further expanded through acquisitions, including Limca, Maaza and Thums Up in India, Barq's root beer in the US, Inca Kola in Peru and Cadbury Schweppes beverage brands in more than 120 countries around the world.

The first decade of the new millennium brought with it an increase in Coca-Cola's efforts to create a sustainable framework for the future.

In 2009, the company launched Live Positively – a public commitment to making a positive difference in the world by redesigning the way we work and live so that sustainability is part of everything we do. Live Positively includes goals for providing and tailoring drinks for every lifestyle, supporting active, healthy-living programmes, building sustainable communities, reducing and recycling our packaging, cutting our carbon emissions, establishing a sustainable water operation and creating a safe, inclusive work environment for all.

Literature

1. Coca-Cola: The Great Start Up. – Times, 2000, Nov.26. – [Электронный ресурс] : Режим доступа - <http://historybrands.jimdo.com/бренды/coca-cola/>
2. История Кока-колы - [Электронный ресурс] : Режим доступа - <http://www.coca-cola.by/about/history/0000045/>

УДК 929.6(7)(043)=111

Чернотович Наталя Федорівна

NATIONAL SYMBOLS OF CANADA

Arms of Canada

During the first decades after Confederation, questions relating to the Arms of Canada had not received the attention they deserved. The Royal Arms of the United Kingdom were then freely used to identify the offices of the Government of Canada.

Shortly after Confederation, a Great Seal was required and a design was approved by a royal warrant dated May 26, 1868. This design displayed, quarterly, the arms of the original four provinces of the new federation: Ontario, Quebec, Nova Scotia and New Brunswick. It was never used as the Great Seal, but was gradually adopted as the Arms of Canada.

When other provinces joined Confederation, the attempt to add the arms of the new provinces to this federal composite design resulted in a crowded and confused appearance. For this reason, the Canadian Government submitted a request to the Sovereign for a grant of arms. This request was approved and the arms assigned to Canada were appointed and declared in the proclamation of His

Majesty King George V dated November 21, 1921 [1].

Great Seal

The Great Seal of Canada is used on all state documents such as proclamations and commissions of cabinet ministers, senators, judges and senior government officials.

The seal is made of specially tempered steel, weighs 3.75 kilograms and is 12.7 centimetres in diameter. The seal dates back to the beginning of the reign of Elizabeth the Second, Queen of Canada. A new seal will be struck for her successor. The seal bears the effigy of Queen Elizabeth II, in her robes, holding the orb and sceptre, and shows her sitting on the coronation chair.

The present seal was made by the Royal Canadian Mint. The inscriptions on it are in French and English. Previous Great Seals of Canada were inscribed in latin. The seal is kept by the Office of the Registrar General of Canada. The Registrar General is also Minister of Industry [1].

Canadian Flag

The search for a new Canadian Flag started in earnest in 1925 when a committee of the Privy Council began to research possible designs for a national flag. However, the work of the committee was never completed. Later, in 1946, a select parliamentary committee was appointed with a similar mandate, called for submissions and received more than 2,600 designs. Still, the Parliament of Canada was never called upon to formally vote on a design.

Early in 1964, Prime Minister Lester B. Pearson informed the House of Commons that the government wished to adopt a distinctive national flag. The 1967 centennial celebration of Confederation was, after all, approaching. As a result, a Senate and House of Commons Committee was formed and submissions were called for once again [1].

The exercise captured the imagination of the country. The committee held 46 sittings. It listened to hours of testimony from heraldic experts, historians and ordinary citizens. It was flooded by more than 2000 proposed designs. Thousands of Canadians responded with flag designs of their own, using everything from beavers munching on birch trees to the northern lights shining over the Arctic Ocean to represent the country [2].

In October 1964, after eliminating various proposals, the committee was left with three possible designs - a Red Ensign with the fleur-de-lis and the Union Jack, a design incorporating three red maple leaves, and a red flag with a single, stylized red maple leaf on a white square. Mr. Pearson himself preferred a design with three red maple leaves between two blue borders [2].

The names of Mr. John Matheson and Dr. George Stanley are well known in the story of the evolution of a new Canadian flag. Mr. Matheson, an Ontario Member of Parliament, was perhaps one of the strongest supporters of a new flag and played a key advisory role. Dr. Stanley was Dean of Arts at the Royal Military College in Kingston, and brought to the attention of the committee the fact that the Commandant's flag at the College – a maple leaf on a red and white ground – was quite attractive [3].

The committee eventually decided to recommend the single-leaf design, which was approved by resolution of the House of Commons on December 15, 1964, followed by the Senate on December 17, 1964, and proclaimed by Her Majesty Queen Elizabeth II, Queen of Canada, to take effect on February 15, 1965.

The National Flag of Canada, then, came into being - almost 100 years after the Dominion was created in 1867 [3].

Literature

1. National symbols of Canada: матеріали з Вікіпедії [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://en.wikipedia.org/wiki/National_symbols_of_Canada
2. Canadainfo. Official Symbols [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.craigmarlatt.com/canada/symbols_facts&lists/symbols.html
3. The Symbols of Canada. Tourist site [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.aitc.sk.ca/saskschools/canada/emblems/ca.html>

УДК 393(410)(043)=111

Черток Дар'я Володимирівна

FUNERALS RITES & CUSTOMS IN ELIZABETHAN ENGLAND

In the Elizabethan era (1558 to 1603) death arrived much earlier for the majority of the population compared to today. In England, only about 10 percent of the population lived more than 60 years, and the infant mortality rate was high, with only about seven or eight children out of every 10 reaching the

age of 10. The average life expectancy was 48 years and disease was a common cause of death [3, p.7]. The tolling of the church bell told a community that someone was about to die. This was known as the "passing bell." Everyone hearing it was supposed to pray about the person who was going to die. Then the church bell rang only once to let people know that the person had died. During the Elizabethan period, a midwife performed some of the duties done nowadays by funeral directors, such as washing the body and wrapping it in a plain sheet. If the family could afford it the body was then placed in a coffin. The poor people were usually buried wrapped in a woolen shroud [5, p.2].

Read the deceased for a funeral began when a midwife or other female washed the corpse and then wrapped the body in a large cloth. The nobility or rich would have silk or other fine material for the shroud, but the poor often had nothing but sheets from the deathbed to clothe their remains. There were many peasants who were too poor to spare the sheets and the corpse was thus naked. Mourners of both classes added flowers such as rosemary to the grave linens of female corpses and deceased children to represent innocence. The midwife or other woman who prepared the body added herbs such as rue for virtue to grave linens for men [4, p.5].

A funeral was a community affair. Attendees formed a procession behind those carrying the corpse. Processions accompanying the body of an aristocrat usually displayed banners with the family coat of arms. Church bells rang as the procession approached the churchyard and the priest met the procession at the gate not inside the church. Both the grave and the coffin itself were draped in black. Aubrey reports the custom of putting a penny in the corpse's mouth to give to St. Peter at the pearly gates. Christians don't believe in a ferryman. A cross of folded linen strips would be draped over the coffin. In fact, crosses may be used all over the place in remembrance of Christ's death and resurrection. The funerals of wealthy citizens were often an occasion for giving alms to the poor. To provide a feast after the funeral and invite the whole community was also a tradition. Money is often distributed to the poor and a feast held afterward, to which the whole village or neighborhood is invited. For more modest families, the feasting may be limited to cakes baked in funereal shapes and ale, claret, and brandy. The less well-off had a more limited feast, which typically consisted of cakes and ale [4, p.2].

Flowers were rare at funerals. There is no evidence of cut flower arrangements or sprays. The only flowers mentioned are those cast into a child's or maiden's grave. Herbs such as rue and rosemary were more common for men and married women. Candles are also commonly used to light the soul's way [7, p.3].

Elizabethans wore black for funerals. Only the wealthiest families could afford to provide black mourning clothes to the invited mourners, which included servants and other dependents. Black accessories were also traditional. These included ribbons, neck ruffs, gloves and stockings. Some mourners blackened the soles of their shoes. The mourning attendants who walked before the funeral procession wore black gowns and carried black staves or waved black mourning banners. Mourners might also wear a sprig of rosemary in a hatband. The Elizabethans also had a tradition of wearing mourning rings made in the shape of a skull, cross or coffin as a way of remembering the dead. Poor people were wearing the clothes they possessed, which were often cast-offs or clothes that they inherited from the deceased. There was not any need for decoration because the burial of the impoverished, unlike that of the rich or nobility, was quick and simple [6, p.2].

Wealthy Elizabethans could afford to be buried inside the church. England's cathedrals have a number of elaborate tombs inside; many of them effigies of the person in stone or bronze. The poor had anonymous burial in mass graves in the churchyard without caskets or headstones. The rich deceased, however, often left one benefit after their death. The heirs of the dead gave a feast for the community and supplied alms to the poor. This was part of the deceased's Christian obligation even after burial in hallowed ground. The soul's ascent to Heaven was of the greatest importance and this was not always assured for the dead. People who committed suicide weren't allowed be buried inside the churchyard. They had to be buried outside in what was called "unhallowed" ground, meaning that it hadn't been blessed or made holy. [2, p.5]. The Church denied the churchyard to criminals such as murderers, traitors, thieves and suicides. Suicide, or "felonia de seipso" (self-murder), was a criminal action in this era because only God could determine an individual's time of death. There was also harsh punishment for the survivors. The government confiscated the deceased's land, money, debts owed and all household goods. Burial was not in the churchyard. The officials of the parish, churchwardens and their helpers carried the body to a crossroads and threw the unclothed corpse into a pit. The officials hammered a

wooden stake through the body to pin it to the ground and they filled in the hole with dirt. There were no prayers for the dead [1, p.7].

Literature

1. Habenstein, Robert (1963). *Funeral Customs the World Over*. Milwaukee, WI: Bulfon. / Habenstein, Robert.

2. Jewish Funeral and morning customs [электронный ресурс] –Режим доступа: http://www.whichfuneralplans.com/webedit/uploadedfiles/All%20Files/Jewish_Funeral_and_Mourning_Customs.pdf

3. Funeral traditional all over the world [электронный ресурс] – Режим доступа: <https://www.funeralpamphlets.com>

4. "About Civil Funerals". Institute of Funeral Celebrants. Retrieved 2014-02-19. Offered in England since April 2002, the Civil Funeral is a ceremony that reflects the beliefs and values of the deceased rather than those of the minister, officiant or Celebrant [электронный ресурс]– Режим доступа: ["About Civil Funerals"](#).

5. Life in Elizabethan England:Funerals [электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.elizabethan.org/compendium/83.html>

6. Funerals customs and rites [электронный ресурс] – Режим доступа: <http://people.opposingviews.com/funerals-rites-customs-elizabethan-england2761.html>

7. Funeral Traditions and Customs Which are Alive and Thriving in the UK Today [электронный ресурс] – Режим доступа: <http://funeralcostshelp.co.uk/funeral-traditions-customs-alive-thriving-uk-today/>

УДК № 392.86(410)(043)=111

Чечиль Ксенія Андріївна

FIVE O'CLOCK TEA

Nowadays we can't imagine our life without tea. Although tea appeared in China, it has always been associated with England because of English tea drinking traditions which have a long history. Tea was brought to England in the 17th century by a Portuguese princess, who married king Charles II, and has been popular in the country ever since.

When the first clippers began to bring tea to England from China and India, it was very expensive. The members of the church called it a "sinful drink" because it was coming from a non-Christian country. So it was taxed to 119% and therefore tea became a drink for the elite. It was locked up in the households in enamel containers [4, p.1].

From the 18th century tea was used by common people too, thanks to tea - smuggling in Cornwall. Tea was brought in illegally – it was not imported by the East India Company, and it did not pass through customs. Tea was lighter and easier to transport than gin and brandy, small sacks of tea were easy to hide under the clothes, so it was very profitable for tea-smugglers.

Traditional tea time in England is late afternoon, when world-famous five o'clock tea is served. Five o'clock tea is a special ceremony, a piece of art. It is not only a perfect combination of tablecloth, napkins, flowers, vases and tea setting, it means a certain way of behaving and talking [5, p.1].

This pause for tea became a fashionable social event. Women changed into long gowns, gloves and hats for their afternoon tea which was usually served in the drawing room between four and five o'clock. It was a chance for ladies and gentlemen (the few males who attended) to gossip, plan future soirees and be introduced to new acquaintances. Guests arrived from a quarter past four until half past five. At the height of the Social Season, the most pressed ladies usually stay only for a quarter of an hour, as they were on their way to another "five o'clock tea." These teas were grand enough for a buffet table to be set up with refreshments. Cakes, thin bread and butter, fancy biscuits, ices, fruits and sandwiches comprised the food, while big silver urns dispensed tea, coffee, wine claret cup, sherry and champagne-cup [4, p.1].

Tea was served with lemon or milk. Tea used to be drunk black without anything, but as people became more in a hurry they added milk to drink it more quickly. It is possible that milk was used to cool the tea down when the hostess did not want to have her guests for too long. Another explanation of milk in tea is the fear to break the delicate porcelain that tea cups were made of. Real porcelain does not normally break but early examples of British porcelain cups sometimes fell apart. Because porcelain was very expensive at that time, it was safer to put in some milk first to reduce the temperature of the

tea so the cups did not break [1, p.526].

Traditional copious meal are served To the classical tea ceremony. It can be thin rectangular or triangular sandwiches with crusts cut off: with butter and cucumber; with cream cheese and smoked salmon; with chopped boiled egg, watercress and mayonnaise, and others.

High afternoon tea is always a large selection of fresh pastries traditionally served on special shelving. Assortment of cakes usually includes: fruit cake, Victoria sponge, chocolate cake, ginger bread, finger biscuits, baskets of fresh fruit and more. In modern tea ceremonies can be seen as carrot cake, cheesecakes and cakes of different types and origins.

If you want to enjoy old traditions of afternoon tea you can visit one of the tea rooms. Tea Room is a small room or restaurant where beverages and light meals are served. It's a place for refreshments where hot meals, cakes, bread and pastries were available. They continued to be popular beyond the end of the 19th century, and also provided venues for 'tango teas' during the 1920s. Tea-Rooms were also popular because they were the first socially acceptable places where ladies could refresh themselves without male escorts. Tea or high tea remained popular as an evening meal through the Second World War and up to 1950s [2, p.362]. Today there are a lot of traditional tea-cafes in England, where ideally you should not ask for a cup of tea, but say you want an Earl Grey or an English Breakfast because you should drink your teas according to how you are feeling. For example, English Breakfast is a strong tea, which fills you with energy. Green teas are very refreshing, very light and good after meals. These days much is being done to restore old traditions. Tea rooms and museums that carefully store everything associated with tea are very popular. For a long time the Cutty Sark - the last of the tea clippers - stood at Greenwich and was visited by thousands of tourists interested in the history of tea. Unfortunately, it was destroyed by the fire in 2007. The ship was 138 years old [3,p.1].

The essence of tea-drinking has not changed. Tea is drunk with milk, usually from china cups. The atmosphere is more important than quality of food and tea. Finally, tea should not be drunk in a hurry and should be accompanied by friendly conversation.

Literature

1. Гриненко Г. Хрестоматия по истории мировой культуры. — М.: Юрайт, 1998г. — 669с.: ил.
2. Англия. История страны / Кристофер Дэниел; [пер. с англ.]. — М.: Эксмо; СПб.: Мидгард, 2007. — 480 с.: ил. — (Биографии великих стран).
3. History of night tea. [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://whatscookingamerica.net/History/HighTeaHistory.htm/>
4. Five o'clock tea. [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://hottea.ru/articles/five-oclock-tea/>
5. Чайные традиции Англии: как пьют чай англичане. [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://kivahan.ru/chajnye-tradicii-anglii/>

УДК 78(73)-051(043)=111

Шабан Анна Василівна

BILLIE JEAN KING

Production

Michael Jackson wrote "Billie Jean" with his female fans in mind, and later stated that when he wrote the song, he knew it would be a success.

Jackson faced numerous disagreements with the song's co-producer. It has been reported that Quincy Jones did not want the song to appear on Thriller and that he felt that the song was too weak to be part of the collection, but Jones has stated this is a false rumor.

Composition

"Billie Jean" blends sounds of post-disco, rhythm and blues, funk, and dance-pop. The song opens with a standard drum beat along with a standard hi-hat, and it contains hardly any reverberation. After two bars, another standard open hi-hat enters. After two more bars, a repetitive bassline enters. Each time it passes through the tonic, the note is doubled by a distorted synth bass.

Release and reception

On December 1, 1982, Thriller was released to critical and commercial success. A month later, on January 2, 1983, "Billie Jean" was released as the album's second single; it followed Jackson's successful duet with Paul McCartney on "The Girl Is Mine". The song reached number one on

Billboard's Hot 100 chart, where it remained for seven weeks. After seven weeks at number one, the song fell to number 5, and stayed in the top ten for 11 weeks.

"Billie Jean" peaked at number 9 on the Adult Contemporary chart. It was also number one in the UK Singles Chart. "Billie Jean" and Thriller topped both the singles and album charts in the same week. This occurred on both sides of the Atlantic simultaneously, a feat very few acts have ever achieved. The song was the third best-selling single of 1983 in the US and ninth in the UK. "Billie Jean" also reached number one in Switzerland, the top ten in Austria, Italy, New Zealand, Norway and Sweden.

Music video

The short film for Michael Jackson's "Billie Jean" is considered the video that brought MTV, until then a fairly new and unknown music channel, into mainstream attention. It was one of the first videos by a black artist to be aired regularly by the channel, as the network's executives felt black music wasn't "rock" enough. Directed by Steve Barron, the video shows a photographer who follows Jackson. The paparazzo never catches the singer, and when photographed Jackson fails to materialize on the developed picture. The entertainer dances his way to Billie Jean's hotel room and as he walks along a sidewalk, each tile lights up at his touch.

After he performs a quick spin, Jackson jumps and lands, freeze framed, on his toes. Upon arrival at the hotel, Jackson climbs the staircase to Billie Jean's room. Each step lights up as he touches it and a burnt out "Hotel" sign illuminates as he passes. The paparazzo then arrives at the scene and watches as Jackson vanishes under the covers of Billie Jean's bed. Trailed by the police, the paparazzo is then arrested for spying on Billie Jean. Jackson sported a new look for the video; Jheri curled hair. Jackson's clothes, a black leather suit with a pink shirt and a red bow tie, were copied by children around the US. Imitation became so severe that, despite pupil protests, Bound Brook High School banned students from wearing a single white glove like Jackson had on during the performance of "Billie Jean" at Motown 25: Yesterday, Today, Forever.

Motown 25

On March 25, 1983, Michael Jackson performed "Billie Jean" to critical and popular acclaim. Staged at the Pasadena Civic Auditorium, Motown 25: Yesterday, Today, Forever was a celebration of Motown Records' twenty-fifth anniversary (despite the fact that Motown, launched in 1959, was only 24 years old in 1983). Organized by Suzanne de Passe, the event was to feature all of the most popular Motown acts, both past and present. The Motown stars were to reunite for one evening, to pay tribute to Berry Gordy and acknowledge his effect on their lives. Jackson initially refused the invitation, and stated that he did not want to perform live, or perform with his brothers again. Jackson reconsidered after a personal visit from Gordy, for whom the singer had great respect. Jackson would perform on the condition that he has a solo spot. Gordy agreed and it was decided that the singer would perform "Billie Jean"

Following performances by Marvin Gaye, Smokey Robinson, and Mary Wells, The Jacksons took to the stage for their first group performance together in eight years. The brothers sang a medley of their old hits. After they finished with "I'll Be There," they left Michael alone on stage. He addressed the audience and then went into his routine. He wore black pants, leather penny loafers, a black sequined jacket, and a single white rhinestone glove. To begin his performance, Jackson snapped a fedora to his head and struck a pose — his right hand on his hat and his left leg bent. He then threw the hat aside and lip synced to "Billie Jean". During a musical interlude, the singer executed a move which many claim to have sealed his status as a pop icon. Jackson glided backwards to perform the moonwalk, before he spun on his heels and landed en pointe. It was the first time Jackson had performed the moonwalk in public; he had practiced it in his kitchen prior to the show.

Literature

1. Campbell, Lisa D (1993). Michael Jackson: The King of Pop. Branden – 324 p.
2. George, Nelson Michael Jackson: The Ultimate Collection. – 2004. - 145 p.
3. Harrington, Richard (January 12, 1988). "Jackson to Make First Solo U.S. Tour". The Washington Post. Retrieved March 16, 2013.
4. Vogel, Joseph «Майкл Джексон: Человек в музыке», Энас-книга. – 2013. – С.76-89.

“Flowers for Algernon” by Daniel Keyes was published as a short story in 1959. But now it is become something more than only a short story. “Flowers for Algernon” touches important themes include the treatment of the mentally disabled, the impact on happiness of the conflict between intellect and emotion, how events in the past can influence a person later in life and man playing God. All these themes is still interesting. But what can promote to creation of this masterpiece?

The ideas for “Flowers for Algernon” developed over a period of 14 years and were inspired by numerous events in Keyes' life, starting in 1945 with Keyes's personal conflict with his parents who were pushing him through a pre-medical education in spite of his desire to pursue a writing career. Keyes felt that his education was driving a wedge between him and his parents and this led him to wonder what would happen if it were possible to increase a person’s intelligence. A pivotal moment occurred in 1957 while Keyes was teaching English to students with special needs; one of them asked him if it would be possible to be put into a regular class if he worked hard and became smart. Keyes also witnessed the dramatic progression of another learning-disabled student who regressed after he was removed from regular lessons. Keyes said that: "When he came back to school, he had lost it all. He could not read. He reverted to what he had been. It was a heart-breaker" [1].

Different characters in the book were also based on people in Keyes's life. The character of Algernon was inspired by a university dissection class, and the name was inspired by the poet Algernon Charles Swinburne. Nemur and Strauss, the scientists who develop the intelligence-enhancing surgery in the story, were based on professors Keyes met while studying psychoanalysis in graduate school.

The short story "Flowers for Algernon" was first published as the lead story in the April 1959 issue of The Magazine of Fantasy and Science Fiction, won the Hugo Award for Best Short Story in 1960. The expanded novel was first published in 1966 by Harcourt Brace. By 2004, it had been translated into 27 languages, published in 30 countries and sold more than 5 million copies. Since its original publication, the novel has never been out of print.

The short story and the novel share many similar plot points, but the novel expands significantly on Charlie's developing emotional state as well as his intelligence, his memories of childhood, and the relationship with his family and Miss Kinnian [2].

Both the novel and the short story are written in an epistolary style collecting together Charlie's personal "progress reports" from a few days before the operation until his final regression. Initially, the reports are filled with spelling errors and awkwardly constructed sentences. Following the operation, however, the first signs of Charlie's increased intelligence are his improved accuracy in spelling, grammar, punctuation, and word choice. Charlie's regression is conveyed by the loss of these skills.

The original short story won the Hugo Award for Best Short Story in 1960. The expanded novel was joint winner of the Nebula Award for Best Novel in 1966, tied with Babel-17 by Samuel R. Delany, and was nominated for the Hugo Award for Best Novel in 1967, losing out to The Moon Is a Harsh Mistress by Robert A. Heinlein.

In the late 1960s, the Science Fiction Writers of America (SFWA) decided to give Nebula Awards retroactively and voted for their favourite science fiction stories of the era ending December 31, 1964 (before the Nebula Award was conceived). The short story version of Flowers for Algernon was voted third out of 132 nominees and was published in The Science Fiction Hall of Fame, Volume One, 1929–1964 in 1970. Keyes was elected the SFWA Author Emeritus in 2000 for making a significant contribution to science fiction and fantasy, primarily as a result of Flowers for Algernon [3].

Literature

1. Димитров Н.А.История литературы / Н. Димитров. – Москва: Свет, 2001.-- 130с.
2. Тринов О.В. Современное издательство / О.Тринов. — Россия: Новая Волна , 1995.- 274с.
3. Flowers for Algernon. Википедия [Электронный ресурс]. – Режим доступа: https://en.wikipedia.org/wiki/Flowers_for_Algernon

УДК 398.4 (410) (043)

Щербина Ирина Сергіївна

MYSTICAL PLACES IN GREAT BRITAIN

British islands are famous for their legends about ghosts, witchcraft and other amazing things. These stories every year attract those who believe in the existence of ghosts and supernatural forces. I invite you to take a virtual tour on the dark and mysterious places where there inexplicable phenomena

often took place.

Highgate Cemetery is ideal for filming horror movies. Ancient graves and crypts, tombstones, overgrown with ivy, figures of angels are associated with many chilling stories. In the sixties of the last century London newspapers wrote some very strange incidents about vampires, attacking the careless passers, who had not managed to leave the vicinity of the cemetery before darkness. At night this place better get round, but to come here in the afternoon, to examine presented here are vivid examples of Gothic architecture, and find one of the main sights of the cemetery - the grave of Karl Marx [1].

Borley Rectory gained fame thanks to numerous paranormal phenomena. In the 20s of the last century mysterious events, occurring in the house, were even mentioned in the pages of the Daily Mail. According to a legend, a nun, who lived in the ancient monastery, fell in love with a monk from a nearby monastery. The monk replied her affection, but before they managed to escape, the affairs have been discovered, and the lovers were brutally murdered. According to one version, the nun was buried alive in the walls of his monastery. Since then, the sad silhouette of the nuns repeatedly appear near the site of her death. Harry Price, a well-known researcher of mysterious phenomena of this kind, devoted to the mansion two books in which he describes the supernatural events in detail.

Pendle Hill in Lancashire, in the XVII century was considered a black spot: this is where the witches gathered for the Sabbath, and spent their magical rituals. This area is connected with one of the most loud lawsuits against witches, which resulted the hanged ten of persons in 1612, "sold his soul to the devil, and killed many innocent people through witchcraft." Since then, the dark ghosts terrorizing the district of Pendle Hill, and God forbid you get lost here sometimes cold night! However, some fearless researchers of supernatural forces climb the mountain every Halloween, hoping to witness paranormal [1].

Glamis Castle is one of the most beautiful castles in Scotland. This like illustration of the fairy tales about beautiful princesses, wicked witches and dragons. By the way, here spent her childhood Queen Elizabeth. This place is associated with many mystical stories and legends. The castle is home of several violent ghosts. Perhaps the worst thing is it bearded Count (Lord Glamis, who lived here in the XV century). He was cruel and ruthless man. One day he planned to play cards on Sunday, but none of the servants and guests of the castle did not support his idea, because gambling on a Sunday is a sin. Angered by such disobedience, Earl said: "I'm not afraid to play a game of cards with the devil!" The next day, a strange person appeared in the lock. He was the devil, who found the Bearded Count to eternal torment [2].

Holy Trinity Church in Micklegate has an unusually tranquil ghost dating from medieval times. Could this be the ghost of a woman who died of shock after her husband died in an accident and the plague took her child? Because of the strict quarantine laws at the time, plague victims were buried beyond the city walls. The woman was probably buried with her husband in Holy Trinity and it is thought that her phantom is searching for her child in the hope of being reunited in death. The theory of this moving story was offered and uncovered by the Reverend Baring Gould, better known for writing the text of the hymn Onward Christian [2].

Sometimes present, also in Holy Trinity, is the spectral form of a lady dressed in a black Victorian dress. Virtually nothing is known of her, the Reverend Gould having neglected to research her background with similar thoroughness.

Perhaps the ghost stories are just beautiful legends, invented by someone. Then why completely different people are again and again faced with the paranormal? In any case, one thing is clear: Britain holds many dark secrets and unsolved mysteries. For that we are love it!

Literature

1. Климина И. Мистическая Британия: 10 самых таинственных мест [Электронный ресурс]: статья из блога Англomania/ И. Климина, К. Максаев, А. Смотров. – Режим доступа: http://www.anglomania.org/2011/10/10_27.html

2. Mystery, legends, and ghost stories in Great Britain [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.mundodescargas.com/decargar_ghost-stories-in-great-britain.pdf

УДК 629.341(410)(043)=111

Яйло Дар'я Костянтинівна

DOUBLE-DECKER BUS

The introduction date of the very first commercial double decker bus (just like the first bus itself)

seems to be open to some debate, as different versions of models and claims appear all over the internet. Generally what is agreed upon is that commercial buses were first widely introduced in the 1820's, (with a few previous unsuccessful attempts briefly recorded in France as early as 1662) and as this is some time before the introduction of the combustion engine. It follows from the above that they were horse drawn.

It is noteworthy that early buses were called "omnibuses" and ran in France and England, and it wasn't until 1847 when Adams & Co of Fairfield works manufactured a vehicle with a clerestory roof with built in upper seats running the length of the bus. They were first operated by the Economic Conveyance Company of London, and to encourage people to use them the fare was half of the cost of sitting inside.

It is of interest to note that the open top double decker horse drawn buses were not initially popular, and it took nearly 10 years for the idea to catch on, when in 1852 John Greenwood introduced a much larger double decker with enough space for up to 42 passengers and needed pulling by 3 horses, with the top deck still accessed by a ladder. These buses became more novel with innovations such as a staircase to make access to the top deck easier, along with forward facing garden seats rather than longitudinal bench seats, and this encouraged more ladies to ride them. Horse drawn buses faced stiff competition from cheaper trams and trains that became common in the later 1800's, and with the introduction of the combustion engine and the 1st World War, the last ever horse drawn bus in London ceased operating on 4th August 1914, but continued in more rural areas in the UK until 1932 [1].

The first motorised double decker was the NS Type which was introduced in 1923 and was the first to feature a full covered top deck. Being built by the A.E.C. (Associated Equipment Company) it was considered luxurious at the time with upholstered seats rather than the wooden benches, and the closed in top deck enabled buses to compete on level terms with the trams that had become popular as a cheaper alternative, and with lots of new urban development, the freedom of the bus to adapt to new routes unlike the tram or train meant it grew in popularity very rapidly. The NS Type stayed in production until it was withdrawn in 1937.

The next major development was the introduction of the Routemaster London Bus, first built in 1954, and put into commercial service two years later. Its key benefits were a unique construction whereas most buses used a separate ladder chassis onto which the panels and engine were bolted, the Routemaster had an alloy body shell, to which separate front and rear sub-frames were attached each end, the front carrying the engine, steering and front suspension, the rear carrying the axle and rear wheels. It also had several other features considered advanced at the time such as independent front suspension, power steering, automatic gearbox and power-hydraulic braking. The design of the Routemaster made it lighter and more efficient than its rivals. The Routemaster, in bright red became one of the iconic sights to see in London and is well known worldwide.

The popular Routemaster survived a lot of improvements and redesigns as well as the privatisation of the London Bus Service, and stayed in continuous service in London from 1956 until December 8th 2005, when the last service came to an end [2].

More modern double decker bus designs are now in service throughout the world produced by many different manufacturers.

Let us now examine different double-decker bus models.

The B-Type was one of the first reliable motorised mass produced buses. This type of bus helped spell the end for the horse drawn bus. It could transport 16 passengers inside and 18 on the top deck. The bus was constructed of a wooden frame, steel wheels, and a chain driven gearbox.

The K-Type was introduced just after the Second World War had ended, with soldiers returning to London and the population expanding rapidly. It was also the time that the first bus stops were introduced, with buses previously only stopping at the passengers' request. Later they could carry 46 passengers, the driver sat to the side to the engine at the front in the open.

The S-Type bus was introduced around 1920. It was larger, could carry 56 passengers, making it popular on the busier routes, and more passengers per bus made tickets cheaper.

The NS-Type bus was first introduced in 1923. It was lowered so getting on and off was easier for the passengers. Also this bus had covered top deck and air inflated pneumatic tyres giving a much more comfortable ride.

The STL-Type bus was introduced in 1932 and was considered the first really modern London double-decker bus. It was mainly used in London because of rapidly expanding routes required for increasing population.

The RT-Type bus was the predecessor of the iconic Routemaster model. This bus had a separate ladder chassis and coach built body. The RT became the main London bus used in the late 1940's and 1950's until it was replaced by the lighter and more capacious Routemaster.

The Iconic Routemaster bus was first designed in the 1950's. It had an innovative lightweight body, independent front suspension and fully automatic gearbox. The Routemaster buses ran in London until 2005, when they were finally retired from service on the 8th December but still remain on two Heritage routes in central London.

Despite the retirement of the original version, the Routemaster has retained iconic status, and in the late 2000's work began on an updated version which entered service in February 2012.

The New Bus for London and colloquially as the New Routemaster or Boris Bus, is a 21st century replacement of the iconic Routemaster as a bus specifically for use in London. It features the "hop on/hop off" rear open platform of the original Routemaster, but meets the requirements for modern buses [3].

Literature

1. Double Decker Bus – The History of Double Decker Bus [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.doubledecker-bus.com/>
2. Types of Double Decker Bus [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://doubledeckerpdx.com/>
3. Double Decker Bus Models [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://wiki.ciit.zp.ua/index.php/Double_decker_bus

СЕКЦІЯ СОЦІОЛІНГВІСТИЧНІ ПРОБЛЕМИ НІМЕЦЬКОМОВНИХ КРАЇН

УДК 811.161.2

Awdejew Olexandr Wiktorowutsch

INDOGERMANISCHER KERN DES UKRAINISCHEN

In der Welt zählt man 315 Millionen Menschen, die sich von den slawischen Sprachen umgehen. Diese Sprachen sprechen die Menschen in vielen Ländern Europas, den USA, Kanada, Australien und anderen. Es gibt viele Träger dieser Sprachen auf allen Kontinenten [1].

Wie beeinflusst die Geschichte die Entwicklung der Sprache? Sind wir zur Zeit die Zeugen der Prozesse, die einen hervorragenden Einfluss auf die Entwicklung der slawischen Sprachen ausüben?

Zielsetzung: Erforschung der Stellung des Ukrainischen in der europäischen Sprachfamilie.

Das Ukrainische gehört zum indogermanischen Kern, dem sprachlichen Herzen des alten Kontinents.

Wie alle Weltsprachen befinden sich die slawischen Sprachen in stetiger Entwicklung. Es war bestätigt, dass man in bestimmten Teilen heutigen Italiens solche slawische Sprachen, wie Rezinische Sprache und Molezinische Sprache, spricht. Gegenwärtig geschieht zusehends das Entstehen der bosnischen slawischen Sprache, und man spricht schon sogar von der Existenz der montenegrinischen Sprache.

Das Ukrainische hat auch viele gemeinsame Merkmale mit den übrigen slawischen Sprachen.

Das Ukrainische gehört zum ostslawischen Zweig der gesamten slawischen Sprachfamilie. Aber das Ukrainische hat solche interessanten Merkmale, die nicht nur den ostslawischen, sondern auch den westslawischen Sprachen eigen sind. Es ist das Polnische und das Tschechische. Und es gibt viele Entlehnungen aus dem Deutschen! Deshalb ist das Ukrainische zweifellos eine ostslawische Sprache, aber mit großer Anzahl der Entlehnungen aus anderen Sprachen.

Welche Sprachen haben ihren Einfluß auf die Herausbildung des Ukrainischen ausgeübt? Das Ukrainische gehört zu "den archaischen" Sprachen nach dem Wortbestand und der grammatischen Ordnung (wie im Litauischen und im Isländischen). Die Mehrheit der ukrainischen Lexik wurde vom Indogermanischen vererbt, sowie auch aus Urslawischen Mundarten.

Viele Wörter kamen aus den benachbarten Stammesdialekten, die das politische und kulturelle Leben widerspiegeln. Im Ukrainischen gibt es auch Entlehnungen aus dem Kirchenslawischen, dem Polnischen und anderen slawischen Sprachen. Jedoch hat keine dieser Sprachen weder die Grammatik, noch die Phonetik der Sprache beeinflusst.

Der Wortbestand bereichert sich durch die Entlehnungen aus dem Englischen, Deutschen, Französischen, Italienischen, Spanischen usw., was für jede beliebige Sprache der Welt kennzeichnend ist.

Es existieren zwei wahrhafte Quellen unseres heutigen Wissens über die altukrainische Mundart. Erstes – die Bücher, am meisten einstig denen in 10-12. Jahrhunderte geschrieben waren. Jedoch wurde leider, der Aufzeichnungen von jener Sprache, auf der unsere Vorfahren sprachen, überhaupt nicht geführt. Eine Staatsprache der Kiewer Rus war Kirchenslawische Sprache, die zu Kiewer Rus aus dem Balkan gekommen ist. Es ist die Sprache, in die im 9. Jahrhundert Kirill und Mefodi die Bibel übersetzt haben.

Die Bibel war unverständlich für die östlichen Slawen. Jedoch wurde in Kiew jene Sprache Ukrainisches allmählich: die kurzen Laute wurden nicht gelesen, und einige öffentliche Laute waren durch die ukrainischen Laute ersetzt. Insbesondere wurden Nasale offen, die im Polnischen bis jetzt erhalten sind, "altbulgarische" Diphthonge wurden auf ukrainische Weise ausgesprochen.

Es ist interessant, dass einige Gelehrte versuchten, die sogenannte „altrussische Sprache“ mit Hilfe von altrussischen Texten zu rekonstruieren. Diese Sprache gilt als Kernsprache für alle östlichen Slawen. "Altbulgarische" war nur Schriftsprache sprach. So war die historische Wahrheit [2].

Die einzelnen Texte kann man für die Forschung der Geschichte der ukrainischen Sprache verwenden. Es wurden die Fehler der Kiewer Autoren und der Abschreiber untersucht, die dem Einfluss der lebendigen Volkssprache unterlagen. Von den Zeiten "änderten" die Schreiber die Wörter und die "altbulgarischen" grammatischen Formen absichtlich, damit es "klarer" wurde.

Die zweite Quelle bilden die modernen ukrainischen Mundarten. Zum Beispiel, die Nachkommen der Drewlanen besiedeln den Norden Schitomirschtschina, und der Sewerjanen – den Norden

Tschernigowschtschina bis jetzt. In vielen Mundarten sind die altukrainischen phonematischen, grammatikalischen, morphologischen Formen erhalten geblieben, die mit den Texten der Kiewer Schreiber und der Schriftsteller übereinstimmen.

Zur Gegenwart vollziehen sich die Prozesse auch, die das Interesse für das Ukrainische vergrößern. Zum Beispiel, die Erweiterung der Europäischen Union und die Tatsache, dass sechs slawische Sprachen zu den Sprachen der EU (Polnische, Tschechische, Slowakische, Slowenische, Kroatische und Bulgarische) wurden. Das Bulgarische hat als erstes die kyrillische Schrift in die Europäische Union gebracht.

Beeinflussen diese Tatsachen irgendwie die sprachwissenschaftlichen Diskussionen? Ist das Ukrainische – wie eine der slawischen Sprachen – die "europäische" Sprache? Doch werden die Grenzen "Europas" – politisch und mental – ausgedehnt!

Seit letzter Zeit hat das Interesse am Ukrainischen in Westeuropa rapid zugenommen. Gerade vom theoretischen Standpunkt, und nicht nur aus den politischen Gründen, und zwar es wird zum Gegenstand der Forschung der Sprache. Auch wächst das Interesse in Nordamerika.

Bis zum Jahre 1990 hatte das Ukrainische im Laufe von 376 Jahren keinen vollberechtigten staatlichen Status in jenen Ländern, zu deren Bestand die ukrainischen Gebiete gehörten. Außer der Ukraine reguliert «die Europäische Charta der regionalen Sprachen» den Status des Ukrainischen.

Die Europäische Charta der Regional- oder Minderheitensprachen wurde am 5. November 1992 vom Europarat verabschiedet [3].

Das Anliegen der Charta ist daran, dass die Regional- bzw. Minderheitensprachen als ein einzigartiger Bestandteil des kulturellen Erbes Europas anerkannt werden. Sie setzt sich dafür ein, dass die Zusammengehörigkeit von regionalen Sprachminderheiten nicht durch politische Grenzen behindert wird.

Das Ukrainische steht in solchen Ländern wie Polen, Rumänien, Kroatien, der Slowakei, Serbien, Bosnien und Herzegowina unter dem Schutz des Staates.

Ich begeistere mich für das Ukrainische. Ich habe viele Verwandte im Gebiet Winniza. Gerade habe ich mich hier in diese schöne Sprache verliebt. Sie ist eine der schönsten Sprachen der Welt. Und es ist kein Zufall: ukrainische Lieder, Märchen, sprichwörtliche Redensarten. Es ist aller kompliziert, in zwei Wörtern zu beschreiben. Es muss man persönlich hören.

Literatur

1. Українська література – одна з найцікавіших у Європі [Електронний ресурс] // ЛітАкцент. – 2012. – Режим доступу до ресурсу: <http://litakcent.com/2012/04/06/ukrajinska-literatura-odna-z-najcikavishyh-u-jevropi/> .

2. Звідки в Києві взялася українська мова? [Електронний ресурс] // УНІАН. – 2008. – Режим доступу до ресурсу: <http://www.unian.ua/society/104279-zvidki-v-kievi-vzylasya-ukrajinska-mova.html> .

3. Чи сприяє розширення ЄС «європейськості» української мови? [Електронний ресурс] // Радіо Свобода. – 2015. – Режим доступу до ресурсу: <http://www.radiosvoboda.org/content/article/26916810.html> .

УДК 811.11-112

Babitsch Isabella Sergijiwna

DEUTSCHE ENTLEHNUNGEN IM UKRAINISCHEN

Die Entwicklung und der Zustand der Sprache hängen weitgehend von dem Zustand der Gesellschaft ab. Wirtschaftliche, politische und kulturelle Kontakte mit anderen Ländern, auch militärische Konflikte haben ihren Einfluss auf die Entwicklung der Sprache. Lexikalische Struktur der Sprache verändert sich ständig und eine der äußeren Ursachen des Sprachwandels ist der Kontakt mit den Sprachen, aus denen man Vokabeln und Phrasen, Funktionieren der Artikulation, Änderungen in der grammatischen Struktur der Sprache, Veränderungen in der Wortbildung entlehnt.

Das Ziel dieser Arbeit ist die Ähnlichkeit des Deutschen und Ukrainischen zu finden und zu analysieren, die beim Fremdsprachenlernen helfen kann.

Die Entlehnung ist ein Prozess, in dem das Fremdwort in jeder konkreten Sprache fixiert wird. Lehnwörter sind Worteinheiten, die in die Sprache des anderen Landes übergegangen sind, solche Wörter hat jede nationale Sprache [1].

Lehnwörter spiegeln die Tatsachen der ethnischen Kontakte, soziale, wirtschaftliche und

kulturelle Beziehungen zwischen den Sprachgruppen wider.

Die Entlehnungen der Fremdwörter ist eine Folge der geographischen, wirtschaftlichen, wissenschaftlichen, kulturellen und anderen Beziehungen zwischen den Völkern. Fremdwörter fördern die Bereicherung der lexikalischen Struktur jeder Sprache. Jede Sprache hat ungleiche Proportion von Lehnwörter – eine Sprache hat mehr Lehnwörter, eine andere hat weniger.

In der ukrainischen Sprache, nach der Auffassung der Linguisten, machen Fremdwörter etwa 10 Prozent aus. Lexikalische Struktur unserer Sprache hat sich im Laufe der Jahrhunderte entwickelt. Das Lexikon der modernen ukrainischen Sprache ist inhomogen nach seiner Herkunft. Verschiedene Quellen von Fremdwörtern haben die Sprache während des gesamten Prozesses der historischen Entwicklung bereichert. Einige Wörter wurden in den alten Zeiten, andere in jüngster Zeit entlehnt.

In diesem Artikel möchten wir nur auf die Entlehnungen eingehen, die in die ukrainische Sprache aus dem Deutschen gekommen sind. Das Konzept "Germanismen" ist das traditionelle Konzept der deutschen Entlehnungen in verschiedenen historischen Epochen.

In der ukrainischen Sprache kann man viele Wörter entdecken, die germanische Herkunft haben. Das Wissen dieser Wörter hilft beim Lernen der deutschen Sprache. Das Ukrainische verfügt über eine grössere Anzahl solcher Wörter im Gegensatz zum Russischen. Die antiken Ursprünge der Wörter in der ukrainischen Sprache, die mit dem Deutschen verwandt sind, bestätigt die Tatsache, dass es unter diesen Wörtern viele grundlegende Lebenskonzepte (будувати, дах) gibt. In der Region Kiew gibt es noch bis heute die Ortschaft ГЕРМАНІВКА, die unter diesem Namen mehr als 1100 Jahre bekannt ist. Im 9. Jahrhundert oder sogar noch früher entstanden die Kontakte zwischen dem Kiewer Rus und Varangianen, diese brachten die Sprache aus Skandinavien mit [2].

Später wurden deutsche lexikalische Einheiten so organisch in der ukrainischen Vokabular eingebürgert (in den phonetischen und morphologischen Bereichen), dass sie ihren "fremden" Charakter eingebüßt haben. Sie bezeichnen Objekte, Prozesse und Konzepte, die mit militärischen Angelegenheiten (штаб, штурм, гауптвахта), Kunst und Kultur (балетмейстер, камертон, мольберт), Handel (бухгалтер, маклер, штраф), Typografie (кегель, шрифт, абзац), Fertigung (кран, шахта, цех), Hausrat (китель, галстук, фартух, ширма) verbunden sind [3].

Die größte Zahl der Entlehnungen in der ukrainischen Sprache bilden die sozial-politischen Wörter. Seit der zweiten Hälfte des 14. Jahrhunderts erscheinen die Wörter, die mit der Bereitstellung des Magdeburger Rechts für die ukrainischen Städte verbunden sind: бургомістр (der Bürgermeister), бюргер (der Bürger), вербувати (werben).

Im 17 – 18. Jahrhundert erscheinen die Wörter in der ukrainischen Sprache, die Titel und militärische Ränge bezeichnen: граф, барон, герцог, ерцгерцог, герольд, гетьман (der Hauptmann), гофмаршал (der Hofmarschall), гофмейстер (der Hofmeister), кайзер (der Kaiser), камерюнкер, камергер, канцлер, рейхканцлер, кронпринц, полицмейстер [3].

Im 19. Jahrhundert wurden unter dem Einfluss der Lehre von Karl Marx solche Wörter entlehnt, die mit der Entwicklung des Kapitalismus aufs engste zusammenhängen: капіталізм, путч (der Putsch), агресоp, дезорієнтація (die Disorientierung), диктат, колектив, колективізм, фальсифікація, протест, пролетаріат.

Als Folge der aggressiven Politik des nationalsozialistischen Deutschland wird in der ukrainischen Sprache eine beträchtliche Zahl von militärischen und politischen Wörtern angezeigt: нейтралітет, штаб.

Mit dem ersten Weltkrieg und der Nachkriegszeit sind die Entlehnungen verknüpft, die jetzt in der ukrainischen Sprache als Historismen bekannt sind: бундесвер (die Bundeswehr), бундесрат (der Bundesrat), бундестаг (der Bundestag), гестапо (die Gestapo Abkürzung für Geheime Staatspolizei), нацизм (der Nazismus: Abkürzung der Nationalsozialismus), аншлюс (der Anschluß), рейхстаг (der Reichstag).

Die Wirtschaft schließt auch eine erhebliche Menge der Lehnwörter ein, und zwar: аграрний, банк, бухгалтерія, біржа (die Börse), вексель, гросбух, декорт, інвестиція, індосат, опціон, маклер, паушальний (pauschal), прейскурант, рабат (der Rabatt), рентабельний (rentabel), такса, штраф. Wie kann man die deutschen Entlehnungen erkennen

- die Verwendung von Klangkombinationen [шт] am Anfang des Wortes: штемпель, штат, штраф;
- die Verwendung von Laut [ц] am Anfang des Wortes: центнер, цех, цейтнот;

• Anwesenheit einer Kombination von Buchstaben [ей] in der Mitte eines Wortes: флейта, клейстер, капельмейстер, ефрейтор;

• Zusammengesetzte Wörter ohne Vokale: лейтмотив, фельдмаршал.

Man muss also die grammatische Nachbildung aus dem Deutschen in dem Ukrainischen beachten. Auf Deutsch sagt man "warten auf Freunden", d. h. das deutsche Verb "warten" (чекати) verlangt die Präposition auf (на). In der ukrainischen Sprache gibt es auch solche Konstruktion: "чекати НА друга", d. h. das Verb braucht auch die Präposition "auf".

Das andere Beispiel ist der deutsche Ausdruck "du hast Recht" und solch eine Wortverbindung in der Ukrainischen Sprache wie "ти маєш рацію" [4].

Literatur

1. Удивительная этимология [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.kharkivosvita.net.ua/files/udivitelnaja-et>

2. История названий городов Германии [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://hoope.ru/podgotovka-k-ekzameni/istoriya-nazvan>

3. Майнц [Электронный ресурс] – Режим доступа: <https://ru.wikipedia.org/wiki/Майнц>

4. Берлин [Электронный ресурс] – Режим доступа: <https://ru.wikipedia.org/wiki/Берлин#.D0.92.D0.BE.D0>

УДК: 821.112.2 "17"(043)=112.

Wowk Natalija Anatolijivna

WEIMARER KLASSIK

Die Weimarer Klassik bezeichnet eine Literaturströmung, die mit Johann Wolfgang von Goethes zweijährigem Aufenthalt in Italien in den Jahren 1786/88 einsetzt und mit Friedrich Schillers Tod im Jahr 1805 endet. Diese kurze Epoche wurde geprägt von einer intensiven Zusammenarbeit Goethes und Schillers in der Residenzstadt Weimar und brachte eine Reihe von bedeutenden Bühnenwerken hervor, die nach den Gesichtspunkten der aristotelischen Poetik verfasst wurden und den edlen, von Humanität und innerer Harmonie geprägten Idealmenschen in den Mittelpunkt stellten.

Die Aktualität unseres Themas besteht darin, dass die Werke solcher großen Schriftsteller wie Goethe und Schiller ewig blieben und bleiben.

Das Ziel der vorliegenden Arbeit ist die Besonderheiten der Literatur der gegebenen Richtung aufzumachen, die Haupttendenzen zu verfolgen und die Vertreter der Literaturströmung kennenzulernen.

Die Französische Revolution des Jahres 1789 hatte zwar mit ihren Idealen „Freiheit, Gleichheit und Brüderlichkeit“ neue Hoffnung auf deutschem Boden geweckt, konnte den gesellschaftspolitischen Erwartungen der Menschen jedoch auf lange Sicht nicht gerecht werden. Politische Instabilität, die Herrschaft der Jakobiner und die Umstrukturierung der Gesellschaft durch Bildungs- und Heeresreformen, Bauernbefreiung und Selbstverwaltung der preußischen Städte führten zu einem dauernden Gefühl der Unsicherheit [3].

Eine große Bedeutung für die Schriftsteller der Weimarer Klassik bedeutete sowohl das Scheitern der gesellschaftspolitischen Hoffnungen der Französischen Revolution, als auch der Sturm-und-Drang-Literatur in der Umsetzung dieser Leitideen einen wichtigen Ansporn, durch die intensive Auseinandersetzung mit den antiken Kunstströmungen neue, von inhaltlicher und formaler Harmonie geprägte Werke zu schaffen. Beeinflusst durch die philosophischen Forderungen Immanuel Kants nach bürgerlicher Vernunft, Eigenbestimmung und Sittlichkeit sowie einer reinen, durch das Genie geschaffenen Kunst, begannen die Dichter, in ihren schriftstellerischen Arbeiten nach Vollendung, Darstellung von Harmonie und Gerechtigkeit sowie dem ganzheitlichen Erfassen vom Wesen der Menschen und Dinge zu streben. Auch die steigende Popularität der Reiseliteratur und die Schriften des frühaufklärerischen Archäologen Johann Joachim Winckelmann über die reine Ästhetik der römischen und griechischen Bildhauerkunst und Malerei, deren stille Größe und edle Einfachheit er lobte, prägten das Gedankengut der Dichter der Weimarer Klassik nachhaltig [5].

Die Hauptmerkmale der Weimarer Klassik sind:

der Einfluss der Französischen Revolution;

die Konzentration auf die Städte Weimar und Jena;

Kunst und Literatur galten als Erziehungsmethoden der Menschen;

die "schöne Seele" als Ideal;

die Zeitlosigkeit der Epoche wurde durch übergreifende Stilelemente, beispielsweise aus der Antike, demonstriert;

Harmonie war oberste Priorität [2].

Anderes wichtiges Kennzeichen war:

wichtige Themen waren Freiheit und Selbstbestimmung des Menschen

das Individuum und sein Verhältnis zum Schicksal

Humanität und die Stellung des Genies innerhalb der Gesellschaft

nach dem Vorbild antiker Darstellungen waren die handelnden Figuren der Werke von Menschlichkeit, innerer Schönheit, pflichtgemäßem Handeln, Toleranz, Tugend und Wahrheitsinn gekennzeichnet und als Modellcharaktere stilisiert [3].

Um die innere Harmonie des Individuums als Grundvoraussetzung einer funktionierenden Gesellschaft hervorzuheben, wählten die Dichter Literaturgattungen, deren Form sie nach strengen Vorgaben ausarbeiten konnten. So wurde das aus fünf Akten oder Aufzügen bestehende Drama mit den drei Einheiten Handlung, Zeit und Raum gemäß der aristotelischen Poetik die bevorzugte Literaturgattung der Weimarer Klassik. Nach dem Muster der antiken Tragödie wurden die Dramatis Personae der Ideen- und Charakterdramen der Weimarer Klassik auf einen kleinen Figurenkreis beschränkt, sprachen meist in Vermaß und formulierten allgemeingültige Aussagen auf hohem sprachlichen Niveau. Besonderen Wert legten die Dichter auch auf einen bewussten Verzicht von realistischen Details und die Verwendung von historischen Motiven und Gegebenheiten, um ihre moralischen Handlungen über jeglichen Einfluss der Zeit zu heben. Diese stilistischen und inhaltlichen Anforderungen setzten sie auch in Bildungsromanen sowie Balladen, Oden und Hymnen mit festgelegten Strophenformen, Längen, Versmaßen und Reimen um [1, s.57].

Es sei betont, dass die Weimarer Klassik ihren Namen nicht durch die Orientierung hin zur Antike erhalten hat, die mit Wielands denkerischer und stofflicher Antikerezeption stark einsetzte und sich – vor allem bei Goethe – auch in der Form vieler Werke widerspiegelt. Es kommt darauf an, dass sie auch als «klassische» Epoche deutscher Dichtung galt.

Nachdem Goethe durch seinen Briefroman „Die Leiden des jungen Werther“ neben Schiller zum wichtigsten Schriftsteller des Sturm und Drang avanciert und im Jahr 1775 nach Weimar übersiedelt war, begann er aufgrund der unbefriedigenden politischen und gesellschaftlichen Verhältnisse allmählich, sich den Idealen der Antike zuzuwenden und diese sowohl inhaltlich als auch formal in seinen Werken zu verarbeiten. Im Jahr 1786 reiste er nach Italien, wo er fast zwei Jahre verweilte, um sich mit der antiken römischen Kultur und der Lebensweise der Menschen dieses Landes weiter vertraut zu machen. Nach seiner Rückkehr nach Weimar lernte er Friedrich Schiller persönlich kennen, und die beiden Dichter nahmen nach anfänglichen Ressentiments und Konkurrenzdenken einen freundschaftlichen Briefwechsel auf, der von Literaturhistorikern heute weitgehend als der Beginn der Weimarer Klassik definiert wird [4].

Man muss unterstreichen, dass die bedeutendsten lyrischen Werke der Weimarer Klassik weitgehend ab 1797 entstanden, dem sogenannten „Balladenjahr“, in dem Goethe und Schiller diese Literaturgattung zu einem ästhetischen Experiment im Sinne der Künstlichkeit des Dargestellten erhoben. Als Resultat dieser Auseinandersetzung entstanden Goethes Idylle „Hermann und Dorothea“, Gedichtsammlung „Xenien“ und Balladen „Der Zauberlehrling“ und „Die Braut von Korinth“ sowie Schillers lyrische Werke „Der Kampf mit dem Drachen“, „Die Bürgschaft“, „Der Ring des Polykrates“, „Ritter Toggenburg“, „Der Handschuh“ und „Der Taucher“. Als bedeutendster Bildungsroman der Epoche gilt Goethes im Jahr 1795 erschienenes Werk „Wilhelm Meisters Lehrjahre“. In Weimar standen auch die Schriftsteller Johann Gottfried Herder und Christoph Martin Wieland in engem Kontakt und regem künstlerischen Austausch mit Goethe und Schiller. Daher werden einige ihrer Werke, vor allem Wielands Roman „Die Geschichte der Abderiten“, sein Versepos „Oberon“ und die Märchengedichtsammlung „Dschinnistan“ sowie Herders philosophische und kritische Schriften zur Epoche der deutschen Klassik gezählt.

Zum Schluss kann man sagen, dass die Vertreter der Weimarischen Literatur auf die humanistischen Ideale orientierten, im Schaffen die antiken Themen und die Beispiele teilweise verwendend.

Literatur

1. Packalen Sture. Literatur und Leben. Deutschsprachige Literatur von 750 bis 2000 / Sture Packalen.- Stockholm, 2002. S. 55 – 75.
2. Weimarer Klassik [Электронный ресурс] – Режим доступа: https://de.wikipedia.org/wiki/Weimarer_Klassik
3. Weimarer Klassik [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.inhaltsangabe24.de/weimarer-klassik.php>
4. Was ist die Weimarer Klassik? [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.kinderzeitmaschine.de/>
5. Weimarer Klassik als Epoche [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.br.de/telekolleg/faecher/deutsch/literatur/goethe-weimarer-klassik-100.html>

УДК 7.038.6:821.112.2(043)=112

Wosnjuk Switlana Walerijiwna

DIE BESONDERHEITEN DER POSTMODERNEN LITERATUR IN DEUTSCHLAND

Die Frage der Postmoderne ist immer noch geöffnet. Es gibt viele Streitigkeiten und Diskussionen darüber, ob diese Epoche wirklich als eine Strömung in der Kultur genannt werden kann.

Die Postmoderne (lat. *post* "hinter, nach") ist eine literarische und philosophische Strömung im 20. Jahrhundert. Der Begriff selbst entstand am Ende der 50er Jahre, hat aber keine genauere Begriffsbestimmung erhalten. Ein Grund für die fehlende Definition der postmodernen Literatur ist ihr Rückgriff auf die Moderne. Die Epoche der Postmoderne folgt also der Zeit der Moderne.

Wir setzen uns zum **Ziel** gewissen Beitrag zu dem behandelnden Thema zu leisten.

Die Postmoderne verfügte über kein Programm, es gab auch keine Schulen oder Gruppen, in denen sich postmoderne Autoren zueinander fanden. Die Gemeinsamkeit lag hauptsächlich in dem Gefühl, dass das Leben des Menschen im 20. Jahrhundert einen universellen Sinnverlust erlitten habe. Die Postmoderne war gewissermaßen der Versuch, mit den begrenzten und fragwürdig gewordenen Mitteln der Literatur auf diese Sinnkrise zu reagieren.

Heute kann man die Verbreitung dieser Strömung in der ganzen Welt merken: in Lateinamerika und USA, Europa und Russland. Also, es gibt einige Unterschiede in der Postmodernen Literatur von bestimmten Ländern.

In Deutschland waren die Umstände, die den Postmodernesaufstieg verlangsamten.

An erster Stelle war es das Verbot von Modernismus zur Nazizeit. Er begann sich erst nach dem Krieg zu entwickeln. Man sieht, dass die Postmoderne ohne Moderne nicht denkbar ist, und erst durch die permanente Bezugnahme erhält die Postmoderne ihre historische Bedeutung [1].

Zweitens, Deutschland ist der Geburtsort von ambitionierten philosophischen Systemen. deutschsprachige Literatur ist gewöhnlich ernst, als sich die Postmoderne in Deutschland zu verbreiten begann, ihre ersten Texte sahen wie die philosophischen Abhandlungen aus.

Die Formation der postmodernen Literatur in Deutschland begann erst nach der Revolution von 60. Jahren des vergangenen Jahrhunderts [2].

Die Literatur Postmoderne weist fünf Hauptmerkmale auf:

1. Suche nach der eigenen Identität: Dabei werden die Ideen der neuen Subjektivität weitergeführt und die Autoren stellen sich nun fundamentale Fragen wie beispielsweise, wer bin ich, was mache ich, woher komme ich.

2. Erinnerungen der 3. Generation: Dabei versucht man seine eigene Vergangenheit aufzuarbeiten und setzt sich dabei mit der Väter-Generation auseinander.

3. Ironie und Vergnügen: Die große Mehrheit der Werke der Postmoderne wird verfasst, um den Leser zu unterhalten. Ironische und humoristische Werke sind daher häufig und gern gesehen innerhalb dieser Bewegung.

4. Intertextualität: Ein weiteres sehr wichtiges Element der Postmoderne ist das Spiel mit tradierten Mustern, Mythen und Motiven. Die postmodernen Texte sind voll von Anspielungen auf andere Werke, auf traditionelle Erzählstile, bekannte Motive oder kulturelles und historisches Wissen. Oftmals werden diese Anspielungen absichtlich verwendet, damit der Leser diese bemerkt und sich darüber amüsieren kann.

5. Mehrfachcodierung: Die Texte der Postmoderne sprechen ein sehr breites Leserpublikum an und dies nicht nur, weil sie leicht verständlich und unterhaltsam geschrieben sind. Die besondere Kunst

besteht darin, die Themen in den Texten so zu behandeln, dass sie sowohl für den Laien als auch für den Experten interessant sind.

Die Hauptpersonen dieser Epoche sind Patrik Süßkind, Christoph Ransmayr, Heiner Müller, Thomas Bernhard.

Wir können feststellen, dass dieses Thema mit großem Interesse für die weitere Forschung präsentiert wird. Die Entwicklung der postmodernen Literatur ist offensichtlich.

Literatur

1. Ortheil H. J. Postmodern in der deutschen Literatur / H.J. Ortheil. – Roman oder Leben. Leipzig, 1994. – 295 s.
2. Irigaray L. Die Zeit der Differenz: für eine friedliche Revolution. / Aus dem Franz. von X. Rajewsky. Frankfurt/M. u. N. Y.: Campus, 1991. – 143 s.
3. Fowler, Alastair. The History of English Literature. Cambridge: Harvard University Press, 1989. – 372 p.
4. Белл Д. Грядущее постиндустриальное общество. Опыт социального прогнозирования / пер. В.Л. Иноземцев. – М.: Academia, 1999. – 205 с.

УДК 821.112.2 (043)=112.

Worontschyk Polina Igoriwna

DAS NEUE MEISTERWERK VON QUENTIN TARANTINO

Quentin Tarantino ist ein amerikanischer Filmregisseur, Produzent, Drehbuchautor, Kameramann und Schauspieler. Er ist zweifacher Oscar- und Golden-Globe-Preisträger sowie Gewinner der Goldenen Palme der Internationalen Filmfestspiele von Cannes.

Als seine bekanntesten Werke kann man die nächste nennen: „Pulp fiction“ („Trivial-oder Schundliteratur“, 1994), „Four Rooms“ („Silvester in fremden Betten“, 1995), „From dusk till dawn“ („Von der Abenddämmerung bis zum Morgengrauen“, 1996), „Kill Bill“ (2003-2004), „Inglourious Bastards“ („Unrühmliche Mistkerle“, 2009), „Django Unchained“ (2012) und anderes [3].

Tarantino ist der prominentesten Vertreter der Postmoderne in der Filmindustrie. Im Gegensatz zu früheren Generationen von amerikanischen Filmemachern, Tarantino lernte sein Handwerk auf ihre eigenen, als Angestellter in einer Videothek. Sein filmischer Geschmack hat unter dem Einfluss von der ursprünglichen Verbindung von Popkultur und Independentfilmen entwickelt. Alle Filme Tarantino haben eine besondere Handschrift, durch die kann man seiner Filme mit den Werken anderer Regisseure verwechseln nicht. Die Filme von Tarantino unterscheiden sich in der nicht-lineare Struktur der Erzählung, der Neuinterpretation des kulturell-historischen Prozesses und der Verwendung von vorgefertigten Formen.

Es muss darauf hingewiesen werden, daß die Filme von Tarantino seine Zuschauer gefunden hat. Ein freudiges Ereignis erwartet sie in diesem Winter. Ende November 2013 kündigte Tarantino in der The Tonight Show einen Western, *The Hateful Eight*, an. Nachdem sein Drehbuch, das er seinen Angaben zufolge nur sechs Personen ausgehändigt hatte, im Januar 2014 vermutlich von einer Schauspieleragentur an Dritte weitergereicht worden war, kündigte er einen Stopp der Planungen für den Film an.

Am 21. April 2014 veranstaltete er in Los Angeles mit den ursprünglich angedachten Schauspielern eine Lesung des Drehbuchs. *The Hateful Eight* spielt während eines Schneesturms in einem Kurzwarenladen und wird von zwei Kopfgeldjägern dominiert. Die festsitzende Notgemeinschaft wird, Stück für Stück, von einem geheimnisvollen Mörder dezimiert. Tarantino verkündete nach der Lesung, dass es sich noch nicht um eine finale Fassung handle und dass er das Drehbuch noch mehrmals umschreiben wolle.

Am 25. Dezember 2015 soll der Film in die Kinos kommen. In Deutschland erscheint der Film am 28. Januar 2016 [4].

Auch muss man sagen, dass der Film also die Boykottdrohung hatte. Im Oktober 2015 Tarantino hat ziemlich scharf über die Gewalt der Polizei gesprochen. Daraufhin äußerten sich mehrere Polizeigruppen und drohten an, den Film *The Hateful Eight* und andere Tarantinfilm zu boykottieren. In einem Interview mit der Los Angeles Times Tarantino hat gesagt, dass er die Polizei hasst nicht und die Bedrohung den Boykott ihn nicht zu erschrecken [1, 2].

Dieser neue Film dreht sich um acht Helden. Zwei Kopfgeldjäger - Marquis Warren und John Ruth, die Gefangene - Daisy Domergue, der neue Sheriff von Red Rock - Chris Mannix, Bob „The

Mexican“, der Henker von Red Rock - Oswaldo Mobray, Cowboy Joe Gage und den konföderierten General Sanford Smithers.

Der Stoff ist spannend und interessant. Diese zwei Kopfgeldjäger müssen diese Gefangene begleiten. Aber wegen des Schneesturm müssen sie bei „Minnie’s Haberdashery“ halt machen. Und dort treffen sie die anderen Helden. Dann beginnt der Spaß. Es fand sich, daß einer von Ihnen nicht der, für den er sich ausgibt [4].

Literatur

1. Goldstandard [Elektronischer Ressource] // Regime des Zugangs: <http://www.latimes.com/entertainment/envelope/goldstandard/la-et-mn-quentin-tarantino-hateful-eight-boycott-20151103-story.html>

2. Hateful-Eight [Elektronischer Ressource] // Regime des Zugangs: <http://www.breitbart.com/big-hollywood/2015/10/27/hateful-eight-boycott-backlash-intensifies-over-quentin-tarantinos-anti-cop-hate-campaign/>

3. Quentin_Tarantino [Elektronischer Ressource] // Regime des Zugangs: https://de.wikipedia.org/wiki/Quentin_Tarantino

4. The hateful eight [Elektronischer Ressource] // Regime des Zugangs: <http://thehatefuleight.com/>

5. The Hateful Eight [Elektronischer Ressource] // Regime des Zugangs: https://de.wikipedia.org/wiki/The_Hateful_Eight

УДК 821.112.2-31Гет(043)

Grinko Maria Igorevna

DAS BILD DES SENTIMENTALEN HELDEN IN DER DEUTSCHEN LITERATUR NACH DEM ROMAN VON J.W. VON GOETHE «DIE LEIDEN DES JUNGEN WERTHER»

Eines der besonderen Dogmen der Sentimentalität ist die neueste Wahrnehmung der Persönlichkeit, ihrer tiefen inneren Welt, der nicht nur mit positiven Argumenten gefüllt war, sowie auch mit einem hautdünnen Drama und einer nicht hochgepriesenen Wohltätigkeit. Ähnliche Merkmale der Sentimentalität zeigen sich am deutlichsten in dem Werk von J.W. von Goethe „die Leiden des jungen Werther“. Die Werke mit der Sentimentalität haben eine unglaubliche Macht, die den Geist und die Stimmung in der Gesellschaft beeinflussen kann. Sie sind in der Lage, die Grenzen des Bewusstseins der jungen Generation zu erweitern, deshalb ist das Thema unserer Arbeit sehr aktuell.

Das Thema einer besonderen Relevanz der Sentimentalität ist von grosser Bedeutung zur Zeit, weil russische und ausländische Wissenschaftler viel Aufmerksamkeit der Herausbildung der Sentimentalität als einer literarischen Bewegung schenken. Darunter zeichnen sich vor allen Dingen durch ihre Geschwindigkeit und Kreativität solche Autoren wie D. Thomson, L. Stern, T. Grau, Goethe J.J. Rousseau, N.M. Karamsin aus.

Die Novelle von Goethe «Die Leiden des jungen Werther» erschien im Frühjahr 1774, als diese im Verlag Weygand in der Zahl von 1500 Büchern herausgegeben wurde. Die Präsentation von "Werther" an der Messe in Leipzig hat dazu geführt, dass es sofortige Reaktion in der gesamten Lesung Deutschland ausgelöst [3, s. 527].

Am Beispiele seines Haupthelden versuchte J.W. von Goethe das Leben der deutschen Gesellschaft am Ende des XVIII Jahrhunderts widerzuspiegeln, weil man "Die Leiden des jungen Werther" als die Geschichte eines einzelnen Bürgers in Deutschland betrachten kann, der eine Reihe von Problemen in der Gesellschaft zu überwinden pflegte. Diese Probleme trennen ihn von seinem glücklichen Leben in Harmonie mit der Welt.

Im Zusammenhang mit dem oben gesagten, können wir feststellen, dass eine solche direkte vitale Glaubwürdigkeit und öffentliche Wahrnehmung der Geschichte des Protagonisten einen grossen Beitrag zur Beliebtheit dieser literarischen Hauptfigur leistet, die man sich als eine reale Person unabhängig von dem Roman darstellte.

Der Grund, nach dem sich der Erfolg von Werther in verschiedenen Ländern von Europa verbreitete, zeugt davon, dass der Autor die bürgerliche Gesellschaft lebensnah und wahrheitsgetreu schilderte. Ungeachtet dessen gab es auch tiefgreifende Unterschiede zwischen der Wahrnehmung der Realität des kargen Alltags in der bürgerlichen Gesellschaft abhängig davon, ob es um einen heimischen oder ausländischen Leser geht. Jedoch gibt es zwischen der Wahrnehmung des deutschen und des internationalen Lesers einen grossen Unterschied.

Für den deutschen Leser war bedeutsamer der psychologische Plan von Werther im Hintergrund der Handlung (daher die hitzigen Debatten zum Thema der Schwäche von Werther, die in Deutschland

stattfanden, das führte zu Kontroversen in der Aufklärung), für den ausländischen gleichen Leser war ganz in der Nähe und klar die Zuspitzung der Psychologie des Bildes, anstatt seiner Schwäche, spiritueller Sensibilität, noch einmal die Eigenschaften, die Helden gegossen mit einer Masse von irrationalen Bildern, die zu diesem Zeitpunkt entstanden sind, und legt der Autor in Werther - Vertreter nicht nur der deutschen, sondern der gesamten europäischen Bourgeoisie [1, s. 1].

Im Mittelpunkt des Romans ist das philosophische Verständnis von Themen wie die Stellung des Menschen in der Welt, Widerstand gegen das kreative Individuum und Gesellschaft, in diesem Zeitraum war es wichtig, weil die Europäer allmählich keine Aussicht auf das bestehende System zu realisieren haben. Sein Held - Werther, ist Goethe in Form einer neuen Art von Person, die die richtige Richtung für die Entwicklung der Gesellschaft weisen kann.

Werther weiß von einer neuen Welt, er möchte Öffnung endloser Suche nach seiner Ernennung. Ohne sich auf die Regeln der Vernunft und motivierende Maßnahmen im ersten Aufruf des Herzens, zeigt Goethe seinen Charakter als Ideal moralischer Reinheit, die nicht nur durch ihre Haltung, die Menschen sind, sondern auch die Möglichkeit, die schönsten in der Welt zu sehen. Werther bekommt echte Freude von der Natur. Damit hat der Protagonist des sentimentalischen Romans von Goethe "Die Leiden des jungen Werther" verschiedene besondere Ästhetik und dünne geistige Organisation, die sehr genau gezeigt wird, die die Stimmung unter den Jugendlichen in Deutschland des XVIII Jahrhunderts ermöglicht.

Doch "Werther" von Goethe erweitert, deutlich den Umfang der neuen um ihn außerhalb Moral Perspektive zu nehmen, und nicht seine Funktionen nur zu begrenzen, um den Prozess der moralischen Selbstvervollkommnung des Menschen zu zeigen. Bild eine riesige überwältigenden Gefühle zu unbekanntem sogar Literatur der Zeit der Subtilität und Tiefe, wurde nach dem üblichen Modell der Bildung, in dem der Autor als Lehrer diente, was wahrgenommen der Leserschaft übertragen wird [4].

Die Behörden und die Geistlichkeit sahen in Goethes Roman Rebellion gegen Moral und öffentliche Ordnung, und richteten ihre Kritik auf Werthers Selbstmord, die aus der Sicht des christlichen Glaubens völlig unakzeptabel war [2, s. 4].

Das Identifizieren der spezifischen Merkmale der europäischen Sentimentalität im Buch von Goethe erleichtert Bildanalyse des Protagonisten, ermöglicht es uns, die Natur, den Wunsch eines jungen Mannes, ganz typisch für das XVIII. Jahrhundert zu sehen. Werther wirkt wie ein Held - ein Idealist, der in Konflikt mit unvollkommener Gesellschaft, die ihrer utopischen Wahrnehmung der Welt nicht erfüllt kommt.

Basierend auf der Forschung haben wir festgestellt, dass die Neueinführung von Goethe war die Tatsache, dass der „kleine Mann“ zum Mittelpunkt der Kunstwelt wird und der kleine Mann ist auch in der Lage, tiefe innere Erfahrungen seiner lebendige Seele offen zu legen, ungeachtet aller seiner Probleme. Es ist auch angebracht, die Aufmerksamkeit auf den Kult der Gefühle, die uns all die neuen Gesichter der Protagonisten zeichnen.

Literatur

1. Engel I. Werther und Wertheriaden. Ein Beitrag zur Wirkungsgeschichte / I. Engel. - St. Ingbert, 1986. – 399 s.
2. Mann Th. Goethe's Weither // Mann Th. Altes und Neues. Kleine Prosa aus fünf Jahrzehnten. – Frankfurt. M., 1953. – 191 s.
3. Trunz E. Zur Geschichte des «Werther»-Romans // Goethe J.W.: Werke. Hamburger-Ausgabe Bd. VI. München, 1977. – 257 s. Литературная энциклопедия: Вертер и вертеризм. [Elektronische Ressourcen] - Zugang: <http://feb-web.ru/feb/litenc/encyclop/le2/le2-1842.html>

УДК 821.112.2.09Бор(043)=112

Jemez Anastasija Igoriwna

DAS BILD DER FRAU IM DRAMA “DRAUßEN VOR DER TÜR” UND IN GESCHICHTEN VON WOLFGANG BORCHERT

Die Nachkriegszeit der deutschen Literatur ist in der Regel auf 1945-1948 Jahre datiert. Diese Zeit ist durch einen allmählichen Ausstieg aus dem Chaos und Armut gekennzeichnet. Ein kritischer Blick auf die Bildung der Nachkriegsgesellschaft ist in den zahlreichen Werken von Autoren wie Hans Erich Nossak, Heinrich Böll, Günter Grass, Arno Schmidt reflektiert. I.M. Fradkin schrieb, dass sie ohne literarische Ausbildung und Erfahrung kamen aber sie Lebenserfahrungen hatten. Er schrieb auch

über den berühmten deutschen Schriftsteller Wolfgang Borchert: „Seine Kreativität und sein Geschick mit einer symbolischen Bedeutung waren in den nächsten Jahren für die Literatur wichtig“ [1]. A.M. Stereo schrieb: „W. Borchert, der sich gegen den „Massenmensch“ auflehnte, offener vielleicht als viele andere, war für die Haltung einer großen Anzahl junger Leute aus diesem Milieu charakteristisch“ [2].

Die Literaturkritiker aus verschiedenen Ländern analysieren die Semantik für Produkte von Borchert mehr als 50 Jahren. In seinen Arbeiten ist die Entwicklung der Beziehungen zwischen einer Frau und einem Soldat in Kriegszeiten und Nachkriegszeit gezeigt.

Das Ziel der Untersuchung ist ein Versuch die Bedeutung des Bildes von Frauen zu erörtern.

Wolfgang Borchert ist ein deutscher Dichter und Schriftsteller. Sein Stück „Draußen vor der Tür“ war eines der wichtigsten Dokumenten der deutschen Literatur des XX Jahrhunderts. In der Nachkriegsliteratur, die wie Hunger, Armut, Obdachlosigkeit, der Heimkehr beschrieben ist, ist ein Soldat die zurückkehrende nach Hause Hauptfigur. Im Drama „Draußen vor der Tür“ (1947) erkennt der Protagonist Beckman, dass er ein Außenseiter ist und eine selbstgefälligen und praktische Menschen irritiert. Der Gesellschaft der 50er Jahre entwickelt sich als kleinbürgerlich und materialistisch. Der Nachkriegsgesellschaft herausbildet sich als eine Art von „der Einheit des Schicksals, wo jeder nach der Währungsreform stabil ist“ [1]. I.M. Fradkin sagte, dass die Position „draußen vor der Tür“ für Beckman nicht nur ein Elend in Deutschland ist, sondern auch eine solche Tatsache, dass er schwach ist ums Überleben zu kämpfen. Der Rückkehr in die Heimat hat eine symbolische Bedeutung: der Soldat ist nach dem Krieg traumatisiert und deshalb ist er nicht bereit ein friedliches Leben zu beginnen. Er ist sich der Hoffnungslosigkeit der Zukunft und deshalb heimwehrkrank er. An dieser Stelle erinnert sich der Protagonist an das Haus seiner Eltern.

Beckman war erstaunt, als er auf der Platte an der Tür des Hauses seiner Eltern einen anderen Nachnamen las. Er war sicher, dass es sich nichts geändert hat.

Der Autor beschreibt das Haus als einen separaten Weltraum, der während des Krieges unabhängig von den historischen Ereignissen in Deutschland gewesen sein musste. Hier bedeutet das Haus „den Platz unter der Sonne im Weltraum des Universums“ [3]. Das Haus ist ein Symbol für Komfort und Ruhe, es ist der Drehpunkt, von dem eine Person sein Leben beginnen oder fortsetzen kann. Nach dem Krieg zeigt Borchert uns die Hauptfigur auf den Stadtstraßen, wo er auf der Suche nach seinem Haus wandert. Beckman wohnt auf der Straße mit einsamen und obdachlosen Menschen. Auf der Suche nach dem Haus beginnt er das Haus in Hamburg mit der Frau zu identifizieren [4].

Beckman möchte die Frau finden, mit der er die Einsamkeit überwinden wird. Und es passiert. Eine Frau findet Beckman auf den Banken der Elbe. Im Drama konzentriert sich der Autor nicht besonders auf die Frau, aber das Bild der Frau ist in solchen Geschichten von Borchert dargestellt, als „Die Krähen fliegen abends nach Hause“, „Das ist unser Manifest“, „Gespräch über den Dächern“. In der Beschreibung der Frau benutzt Borchert ausdrucksstarken und emotionalen Wortschatz. Ihre Lippen sind hell gemalt und zeichnen sich durch sein bleiches Gesicht aus. Ihre Haare sind blond und ihre Beine sind lang und wohlgeformt. Ihr Lachen ist gleich zu dem Klang der Klarinette und ihr Herz ist wild und sentimental. Sie riecht nach Pfirsichen oder sauberer Haut. Beim Lesen der Geschichten, habe ich das Gefühl, dass der Autor die Frau erotisiert und sie mehr wie die Frau freien Verhaltens, als reine und wohlhabende Frau darstellt: „Sieben Monate stand er nun schon am Fenster und sah nach der Frau. Da drüben musste sie irgendwo sein. Mit ganz netten Beinen vielleicht. Mit Busen. Und Locken. Vorstellen konnte man sie sich“ [4].

Im Drama können Frauen lange Trennung von einer geliebten Person nicht standhalten, deshalb sind sie schlaff und flatterhaft. Im Drama „Draußen vor der Tür“ schaffen Sympathie und Hilfsbereitschaft der Frau Bedingungen für den Ausweg aus einer schwierigen Situation. Die junge Frau ist naiv und menschlich, aber sie ist nicht in der Lage ihr Leben zum Besseren zu verändern. Diese Frau, wie Beckman, hängt vor ihrer Vergangenheit. Sie hilft Beckman nicht nur wegen der Sympathie, sondern auch sie braucht jemanden zu kommunizieren. Sie kümmert sich um Beckman, aber sie ist nicht sicher, dass sie ihn liebt.

In der Geschichte „Die traurigen Geranien“ haben wir andere Situation. Wegen des Aussehens der Frau will der Mann mit ihr nicht leben. Sie will, dass er ihre innere Schönheit sieht: „Und dabei bin ich ein ausgesprochen harmonischer Mensch, flüsterte sie. Und wie ich gerade die Symmetrie liebe! (...) Nein, glauben Sie mir, innerlich bin ich ganz anders. Ganz anders“ [4]. Aber der Mann schätzt diese Schönheit nicht.

In der Geschichte "Marguerite" beschreibt Borchert eine Liebe zwischen einem Soldaten und einer 17-jährigen Französin. Sie raucht eine Pfeife und hat keine Angst vor einer Militärpatrouille. Das zeigt ihm ihre Liebe und betrachtet ihn als einen Feigling. Sie beginnt eine Beziehung mit einem anderen Mann, denn der Soldat ist für diese Beziehung nicht bereit.

Borchert kontrastiert die Wahrnehmung der Welt von Frauen und Männern: sie ist optimistisch, und liebevoll; er ist skeptisch, einsam und traurig. Die Frau hat, anders als der Mann, das Haus oder die Wohnung. Der Soldat sucht eine geistige Nähe mit der Frau. Der Kontakt ist zwischen ihnen nicht aufgenommen, denn der Soldat nimmt die Frau als Mutter wahr.

Zum Schluss will ich sagen, dass die Frau in der Geschichte „Die Hundebblume“ von Borchert das Bild einer virtuellen Realität ist. Die Blume bekommt den Wert für den Mann bekommt und assoziiert sich mit der Frau. Für ihn ist das die Blume der Freiheit, der Liebe und der Zukunft: „Er war einerseits einsam und andererseits glücklich, dass er auf alles verzichtete und alles losgeworden ist, was ihn belastete: die Gefangenschaft, das Alleinsein, der Hunger nach Liebe, die Hilflosigkeit seines zweiundzwanzig Jährigen Lebensalters, die Gegenwart und die Zukunft, die Welt und das Christentum – genau so“ [4]! Auf diese Weise haben die Frauen eine Möglichkeit die Isolation im Umfeld zu überwinden. Sie konvertieren Momente in einen Augenblick, wo Hoffnungen und Träume wahr werden.

Literatur

1. Fradkin I.M. Der Literaturgeschichte / I.M. Fradkin. – M., 1980. – 33 s.
2. Borchert Wolfgang Werk und Wirkung / Wolfgang Borchert. – Bohn, 1984. – 33 s.
3. Bachelard Gerhard Poetik des Raumes / Gerhard Bachelard. – München, 1960. – 35 s.
4. Borchert Wolfgang Das Gesamtwerk / Wolfgang Borchert. – Hamburg, 1991. – 72 s.

УДК 687.016(430)¹⁷(043)=112

Ivaschenko Irina Olegovna

DIE AUSSERGEWÖNLICHE MODE DES 18. JAHRHUNDERTS

Die Geschichte der Mode ist sehr hinreißender Verlauf, der eine Reihe von historischen und sozialen Phänomene vertretet. Die Geschichte der Mode des 18. Jahrhunderts ist keine Ausnahme. Industrialisierung und technologische Fortschritte füllte Kleidung mit bunten Farben. 18. Jahrhundert nennt man die Frauenäre in Europa. Zwangslosigkeit und Erotik, große Kleider und Frisuren das sind die Symbole des 18. Jahrhunderts. Eigentlich 18. Jahrhundert ist der Höhepunkt von Luxus und Pracht [1].

So, ausgehend vom Voraufgehenden besteht die **Aktualität** unseres Themas darin, dass die Mode ein Spiegel der Epoche ist, mit dem wir das Leben einer bestimmten Periode der Geschichte verstehen und lernen können, und wie die Menschen einmal lebten, ist immer interessant.

Das **Ziel** ist die Besonderheiten der Mode des 18. Jahrhunderts und ihre Beziehung zur Entwicklung Deutschlands dieser Zeit zu beobachten.

Die Mode veränderte sich während dieser Zeit sehr häufig und variierte in den einzelnen Ländern. Was Deutschland betrifft, spielte Geschichte eine große Rolle und das können wir sehen.

Im 18. Jahrhundert vertritt Deutschland wie ein Land, das von kleinen feudalen Fürstentümern besteht. Der Dreißigjährige Krieg (1618-1648 gg.) verlangsamte auf lange Zeit wirtschaftliche und politische Entwicklung des Staats. Am Anfang des 18. Jahrhunderts beobachten wir den Beginn der kapitalistischen Industrieproduktion. Es gibt viele große Textilmanufakturen: Berlin - Wolle, in Krefeld - Seid. Nach und nach erscheint ein Binnenmarkt für alle deutschen Staaten. Solche Staaten wie Österreich, Preußen und Sachsen verstärken sich [1].

Wie in der anderen europäischen Ländern damalige Zeit war Frankreich ein kultureller Orientierungspunkt für Deutschland. Demgemäß war die Mode auf die Französische orientiert. In den Höfen der deutschen Herrscher und der Häuser der Aristokratie zogen die Menschen auf Französisch vor zu erklären.

Im Großen und Ganzen kann man sagen, dass in Deutschland am Anfang des 18. Jahrhunderts noch immer Barockstil bestand.

In der Kleidung des Adels dominierten bunte Farbtöne. Dunkle Farben waren die Besonderheit von Bourgeoisie und Bürgerlichen. Aristokraten hatten Justaucorps, Unterhemd, Hosen, Strümpfe, Hochschuhe oder Stiefel an. Aus dem Unterhemd nahmen Spitzen - Kragen und Manschetten aus feinem Leinen heraus [2].

Die Frauenmode dieser Zeit wurde nach wie vor von überweiten Röcken, den Reifröcken,

bestimmt. Ihre Form und Weite wechselte jedoch häufig. Auch der Unterrock war mit Spitzen und Rüschen reich verziert. Darüber wurde das sogenannte Manteau getragen, ein Oberkleid, das sich aus einem ausgeschnittenen Leibchen, einer Corsage und einem vorne offenen Rock zusammensetzte. Auch Ärmel und Ausschnitt waren reich verziert mit Spitzen und Rüschen, oftmals in verschiedenen, kontrastierenden Farben. Die Schuhe wurden nun häufig aus feinem Leder gefertigt und ähnlich die Herrenschuhen nicht selten mit einer silbernen Schnalle geschmückt. Die Frisuren bekamen viel und viel unsinniger, sie waren sehr aufwendig gestaltet und manchmal waren sie 60 Zentimeter hoch. Oftmals waren mit Blumen, Bändern und anderen Accessoires ergänzt [3].

Die Schmucke beendeten die Gestalt. Alle Arten von empfindlichen Tasten, Samtband, Armbänder, Ohrringe, und den Staub kann man in den Porträts der deutschen Aristokraten sehen.

Die Verbreitung von Französischer Mode vermittelten Modezeitschriften in Deutschland. Zuerst kamen in Deutschland Französische Zeitschriften. Später, am Ende des 18. Jahrhunderts begann man in Weimar die Zeitschrift "Magazin des Luxus und der Mode" zu veröffentlichen.

Im Allgemeinen erreicht Barockstil seine Unsinnigkeit, er bekommt zu geziert, zu prachtvoll zu umfangreich und zu unbequem.

Im 70.-80. Jahrhundert des 18. Jahrhunderts kommt Klassizismus und englische Mode. Die englische Mode jene Periode war mit Einfachheit und Naturalismus verbunden. Ursprünglich ist solche Mode unter Bourgeoisie und Adelstand populär, aber weiter verbreitet sie sich zwischen der feinen Gesellschaft. Jetzt drapiert sich der Rock nicht auf beiden Seiten aber hinten, und das heißt Turnür. Für die Kleidung benutzt man die fließenden Stoffe und helle Farben. Die hohe Taille gehört man auch zu einem Klassizismussymbol. Die Friseure blieben anfangs noch mehr hoch und pudern, aber später beginnen die Frauen die Haare ondulieren lassen. Und kommen die Hüte vom Samt und Seide vor [4].

Was die Männerkleidung angeht, sehen wir auch den englischen Einfluß. Der tuche Frack verdrängt seidenen Kaftan. Der englische Frack im Unterscheid zu französischem Kaftan nähte man von dunklen und festen Stoffen.

Die Perücken kommen allmählich ab und jetzt kämten die Männer die Haare zurück und binden mit schwarzem Band zu. Gerade während Epoche des Klassizismus erscheint die Krawatte.

Zusammenfassend ist es zu sehen, dass in 18. Jahrhundert die Mode in Deutschland Pracht, Geziertheit und Luxus der Epoche des Barocks darstellte. Und zur Entwicklung der Mode des 18. Jahrhunderts in Deutschland trugen die königliche Höfe von Frankreich mit seiner Dynamik und Prunk bei. Aber zum Ende des 18. Jahrhunderts kommt der Klassizismus und solche Kompliziertheit der Kleidung wie im 18. Jahrhundert war, erreicht die Mode mehr niemals.

Literatur

1. Одежда Германии 18 века [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://fashiontime.ru/?p=1888>

2. Die Mode des 18. Jahrhunderts [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.was-war-wann.de/mode/mode_1700_1799.html

3. Эпоха классицизма [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.moda-veka.ru/istoriya-mody/moda-19-veka>

4. Die Mode – ein nostalgisches Outfit schneiden [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.helpster.de/mode-in-der-romantik-ein-nostalgisches-outfit-schneiden_67894

5. Мода 18 века [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://womanadvice.ru/moda-18-veka>

УДК 811.112.2'373.43(043)=112

Komar Kateryna Igoriwna

NEOLOGISMEN IN DER DEUTSCHEN SPRACHE

Ein Neologismus ist ein lexikalisches Zeichen, das in einem bestimmten Zeitraum in einer Sprachgemeinschaft aufkommt, insbesondere ein neues Wort oder ein mit neuer Bedeutung verwendetes, bereits vorhandenes Wort. Wenn es in der Sprachgemeinschaft Verbreitung findet, nehmen es die Wörterbücher auf, die den Wortschatz dieser Sprache kodifizieren. Charakteristisch für die Neologismen ist, dass die Sprecher sie für eine gewisse Zeit als neu empfinden. Welche lexikalischen Zeichen (noch) Neologismen sind, hängt also auch davon ab, zu welchem Zeitpunkt man den Wortschatz einer Sprache betrachtet oder untersucht. Neben den in allgemeinsprachlichen Standardwörterbüchern erfassten Neologismen gibt es für viele Sprachen auch Spezialwörterbücher, die

ausschließlich diesen Teil des Wortschatzes behandeln [3].

Aus der Definition resultieren 2 Typen von Neologismen:

1. die Neulexeme und
2. die Neubedeutungen.

Bei den **Neulexemen** handelt es sich um lexikalische Einheiten, durch die neue Erscheinungen oder Sachverhalte erstmals neu benannt werden. Sie bilden den größten Anteil der Neologismen im Wortschatz. Neulexeme können sein:

- neu gebildete Wörter, d.h. sowohl das Formativ als auch die Bedeutung sind neu: *abspacen*, *All-inclusive-Reise*, *Genmais*, *Mobilzeit*, *Stinkefinger*
- feste Wortverbindungen: *und tschüs*, *den Ball flach halten*, *im grünen Bereich*
- Entlehnungen aus anderen Sprachen: *Anchorman* (Lehnwort aus dem Englischen *anchorman*), *Downsizing* (Lehnwort aus dem Englischen *downsizing*), *Latte macchiato* (Lehnwort aus dem Italienischen) (Birgit Wolf-Bleiß) [1].

Neubedeutungen haben ungefähr einen Anteil von 8% an der Gesamtzahl der Neologismen der 1990er Jahre (vgl. STEFFENS 2007, 148). Es handelt sich um im Wortschatz schon länger vorhandene Lexeme (*klicken*, *Format*, *navigieren*), die auch Lehnwörter sein können (*skaten*, *surfen*), an die die neue Bedeutung angelagert wird. Neubedeutungen sind schwerer zu identifizieren als die Neulexeme. Vielfach entstehen sie über Metapher oder Metonymie. Sie bringen dann zwar keine neuen Lexeme hervor, aber andere Bedeutungen und/oder Konnotationen. Für den Unterricht könnte das nachfolgende Beispiel als Illustration dienen. Die Bedeutungsangaben der Beispiele stammen aus dem Neologismenwörterbuch des IDS in Mannheim. Das im Wortschatz etablierte Verb *klicken* mit der Bedeutung ‚mit einem klickenden Geräusch in einer dafür vorgesehenen Vorrichtung einrasten‘ bekam seit Mitte der 90er Jahre des 20. Jahrhunderts eine neue, zusätzliche Bedeutung, nämlich: ‚durch Betätigen eines Steuergerätes wie Maus, Trackball den Mauszeiger auf der Benutzeroberfläche eines Computers aktivieren, um eine Aktion oder ein Programm zu starten‘. Da diese neue Bedeutung durch eine hohe Wortbildungsproduktivität gekennzeichnet ist, entsteht wiederum eine Reihe von neuen Partikelverben mit ebenfalls differenzierter Bedeutung, z.B.

anklicken – „durch kurzes Drücken der Maustaste etwas auf der Benutzeroberfläche eines Computers aktivieren“;

Wegklicken – „etwas durch Klicken von der Benutzungsoberfläche des Computers verschwinden lassen“.

Das Deutsche ist eine Sprache, die einen großen Teil ihrer neuen Wörter aus dem britischen und amerikanischen Englisch entlehnt. Dafür ist u.a. die Dominanz des Englischen in der internationalen Kommunikation mit ausschlaggebend. Viele können auch oftmals nicht angemessen ins Deutsche übertragen werden (Birgit Wolf-Bleiß) [1].

Teilweise liegt dies auch an der Flut der Werbung, der wir täglich ausgesetzt sind. Hier ist der Einsatz einzelner fremdsprachiger Lexeme oder ganzer Slogans sehr beliebt, wobei das Englische eindeutig für die Branchen Technik, Sport und Life Style bevorzugt wird. Werbung arbeitet mit dem Fremden, denn alles Fremde fällt auf und soll es auch, denn der Wert der Fremdsprache in der Werbung liegt gerade darin, „dass es eine fremde Sprache ist, dass die Fremdheit neue Perspektiven eröffnet, einen kulturellen Austausch signalisiert oder einfach nur witzig wirkt, wenn man sie mit deutschsprachigen Elementen kombiniert“ (Janich/Greule) [4, s. 267].

Busse stellt in seiner Untersuchung zu Anglizismen fest, „dass [sie] ... sehr ungleich über das Lexikon verteilt sind, und dass, wenn man den Wortschatz in Zentrum und Peripherie einteilt, die Mehrzahl der Anglizismen den Fach- und Sondersprachen zugerechnet werden kann.“ (Busse) [2,143]. D.h., dass Anglizismen in der Alltagssprache gar nicht so oft vorkommen, wie viele Sprachteilnehmer glauben. In schriftlicher Form treten sie in den Bereichen Computer und Informationstechnik gehäuft auf, sind aber nicht vollständig integriert. Im mündlichen Sprachgebrauch begegnen wir ihnen oft in der Jugendsprache, im Journalismus und der Werbesprache.

Das neueste Wörterbuch, das sich mit dieser Thematik befasst, ist der 2007 erschienene und von QUASTHOFF herausgegebene Band mit dem Titel „Deutsches Wörterbuch. Neue Wörter und Wortbedeutungen in der Gegenwartssprache“.

Eine Quelle von Neologismen ist die Entlehnung aus anderen Sprachen. So Neologismen kommen auf:

- **Komposition.** Die Zusammensetzung neuer Wörter aus existierenden ist im Deutschen der produktivste Wortbildungsprozess und entsprechend auch eine ergiebige Quelle für Neologismen (*Dosenpfand, Genmais*).

- **Derivation.** Die Ableitung mittels Affixen (insbesondere Präfixe oder Suffixe) ist ebenfalls eine ergiebige Quelle. Dabei können Affixe selber Neuprägungen sein (beispielsweise *Cyber-*) und eine größere Gruppe von Neuwörtern prägen (*Cyberpunk, Cyberkriminalität*).

- **Abkürzungen.** Sie sind ein wichtiges Mittel sprachlicher Ökonomie. Verfestigt sich ihr Gebrauch, dann können auch sie als Neologismen betrachtet werden (*SMS, Hiwi, Azubi*).

- **Kontamination.** Portmanteauwörter werden durch Zusammenziehungen aus dem ersten Teil eines Wortes und dem zweiten Teil eines zweiten Wortes gebildet, Beispiel: *education + entertainment > Edutainment*. Zusammenziehungen sind im Deutschen selten, sie werden meist aus anderen Sprachen entlehnt.

- **Verballhornung.** Bei Verballhornungen bilden sich neue Worte durch bewusste Verzerrung. Beispiel: "*Nervenkostüm*" statt "*Nervensystem*", "*nichtsdestotrotz*" statt "*nichtsdestoweniger*" (Birgit Wolf-Bleiß) [1].

Literatur

1. Birgit Wolf-Bleiß Neologismen – Sprachwandel im Bereich der Lexik – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://publishup.uni-potsdam.de/frontdoor/index/index/docId/3579>

2. Busse U. Typen von Anglizismen: von der heilago geist bis Extremsparing – aufgezeigt anhand ausgewählter lexikographischer Kategorisierungen. – In: STICKEL Gerhard (Hrg.): Neues und Fremdes im deutschen Wortschatz. Aktueller lexikalischer Wandel / Ulrich Busse. – Berlin/New York: de Gruyter, 2001. – S.131–155.

3. Deutsches Wörterbuch – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://de.thefreedictionary.com/>

4. Janich N.: ‚... da weiß man, was man hat?‘ Verfremdung zum Neuem im Wortschatz der Werbung. – In: STICKEL, Gerhard (Hrg.): Neues und Fremdes im deutschen Wortschatz. Aktueller lexikalischer Wandel / Nina Janich, Albrecht Greule. – Berlin/New York: de Gruyter, 2001. – S. 258–279.

УДК 778.5

Kusmenkova Nelli Jurijiwna

FILMPRODUKTION IN DEUTSCHLAND 1918 -1933. DER ÜBERGANG ZUM TONFILM

Das Kino ist eine relativ neue Kunstform. Seine Geschichte wird mit Tausenden von Jahren der Geschichte der Musik, Malerei verglichen. In dieser Hinsicht ist auch die Geschichte des Theaters sehr kurz. Aber der Film bleibt eine der weit verbreiteten Formen der Kunst.

Das deutsche Kino ist ein bedeutender Teil des Weltkinos und umfasst zahlreiche Meisterwerke des Kinos. Das ist der Stummfilm und moderne Werke der Urheberschaft.

Aktualität der Arbeiten ist der Einfluss des Kinos auf das gesellschaftliche Leben in Deutschland.

Das Ziel der Arbeit ist es, die Besonderheiten des deutschen Kinos 1918-1933 zu untersuchen.

Um dieses Ziel zu erreichen werden von uns folgende Aufgaben gelöst:

- den Trend des deutschen Kinos 1918-1933 etablieren;
- die Stellung des Kinos in dem sozialen und wirtschaftlichen Leben in Deutschland erkunden;
- die bedeutendsten Werke aus dieser Zeit zu markieren.

Seit 1919 dominiert in der deutschen Filmindustrie Kinoexpressionismus: dazu gehören solche Streifen wie "Das Cabinet des Dr. Caligari" (1919, von Robert Wiene gedreht) und "Nosferatu: Symphonie des Grauens" (1922, Friedrich Wilhelm Murnau) werden Filmklassiker und haben einen erheblichen Einfluss auf die weitere Entwicklung des Kinos. Deutsche expressionistische Filme hatten einen großen Einfluss auf das Auftreten von Horrorfilmen und Krimis [1, s. 106].

Solche Regisseure wie Jean Cocteau und Ingmar Bergman fanden Militärinspiration in diesen Filmen. Die Kritiker verweisen auf eine sehr starke Tendenz, das Bild der Apokalypse und den Autoritarismus im deutschen Kino der behandelnden Periode. Dazu gehört solcher prominenter Regisseur wie Georg Wilhelm Pabst mit seinem Streifen "Die freudlose Gasse" vom Jahre 1925 und anderen Filmen. Einige Bilder enthalten Gesellschaftskritik und bringen sie in eine Diskussion mit den

Expressionisten herbei.

Zu dieser Zeitperiode wurden in der Berliner Filmwirtschaft bereits über 230 Filmstreifen produziert. Erbaute Kinosäle in Babelsberg ermöglichten immer mehr Zuschauer aufzunehmen. Das auffälligste Beispiel für blühende Filmindustrie in Deutschland war die Gründung im Jahre 1927, die größte Filmvorführung "Metropolis" mit den mehr als 36.000 Statisten. Eugène Shyufan gilt als Entdecker der Neuerrungenschaften in der Filmproduktion. Er schuf seine eigene Technik der "Spiegel Ausrichtungen" (zwei Bilder in einem). Diese Technik war revolutionär für die spätere Entwicklung der Redekunst. Bis Mitte der 1920er Jahre wurde in Deutschland eine Reihe riesiger Kinos gebaut [2, s. 5].

Der deutsche Stummfilm wurde zu einer der Errungenschaften in der Kinogeschichte von Deutschland, woraus das Land zur Nazizeit beträchtliche Profite ziehen konnte. Wegen der abgewerteten Währung, der instabilen Wirtschaft und weniger filmischen Superprojekte waren die deutschen Filmemacher gezwungen, in seinem Schaffen zwischen Glanz und Armut manövrieren. Wegen des letztgenannten Grundes (teure Produktionen an den Kinokassen gehören dazu nicht), suchen die Filmemacher nach den neuen Möglichkeiten, für die kreative Arbeit im Ausland. Komiker Ernst Lubitsch immigrierte 1923 nach Amerika. Darüber hinaus sind die Filme der sozialen und moralischen Themen, an denen Fragen der Abtreibung, Prostitution, Homosexualität, des Drogenmissbrauchs im Vordergrund standen, waren stark von konservativ gesinnten Kritikern und mit scharfer Zensur angegriffen. Doch mit der Gesamtentwicklung des Massenkinos haben der Dokumentarfilm bzw. der Experimentalfilm eine rasche Entwicklung bekommen [3, s. 6].

Im Jahre 1927 wurde die Firma "UFA" zum Teil der konservativen Gruppe von Alfred Hugenberg und seine Produktion dominierte in fernen Ländern. Gewöhnliche Zuschauer konnten sehen, sobald sie nur eine Kinokarte gekauft haben.

Am Ende der 20er Jahre begann die Ära des Tonfilms. Die Tonfilmproduktion ist mit der Vorführung von Filmen verbunden, mit solchen Elementen wie das Bild, in dem vorliegend von "dumm", begleitet von Sprache, Musik, Soundeffekte (das Rauschen). Filme wie "Blauer Engel" (1930) mit Marlene Dietrich, "Berlin Alexanderplatz" (1931) sowie die Anpassung der "Dreigroschenoper" von Bertolt Brecht (1931). Fritz Lang führte Regie bei mehreren Filmen, darunter sein erster Tonfilm "M". Bereits im Jahre 1932 hat das Land mehr als 3.800 Kinos eröffnet, die die Sprechgeräte im Einsatz hatten [3, s. 8].

Literatur

1. Кракауэр З. Психологическая история немецкого кино / З. Кракауэр. – М: Искусство, 1977. – 285 с.

2. Сомов И. История кинематографа Германии – [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://igor-somov.ru/ststi/istoriya-kinematografa-germanii-vi-etap-marafona.html>

3. Звуковое кино и его развитие в 30-х годах – [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.istoriia.ru>

УДК 821.112.2-312.4.09(043)=112.2

Lyssenko Anastassia Sergijivna

DIE FUNKTION DES KÜNSTLERISCHEN DETAILS IN DEM DETEKTIVENDISKURS

Die Rolle des künstlerischen Details spielt eine sehr bedeutende Rolle in dem Detektivendiskurs. Das nachdenkliche Detektiv führt oftmals zur Aufdeckung des Verbrechens und nämlich dank der Aufmerksamkeit zu einzigen Einzelteilen. Gerade Sherlock Holmes gilt gerecht als einer der besten Detektivvermittler seiner Zeit. Auf solche Weise erklärt sich der Wert der Analyse bezüglich des künstlerischen Details in der Erzählung.

Ausgehend davon setzen wir uns zum **Ziel** Besonderheiten der Kriminalromane am Beispiele der Werke von Arthur Conan Doyle zu erforschen.

Das funktionale Beladen des Details ist vielfältige. V. A. Kuharenko unterstreicht die folgenden Arten der Details und ihre Funktionen: *Grafisches Detail* formt die visuelle Figur. Es tritt oft wie einfaches Element in dem Bild der Natur oder Bild des Helden auf. *Charakterologisches Detail* befestigt die einzelnen Charaktereigenschaften. *Impliziertes Detail* merkt die äußerliche Charakteristik der Erscheinungen und errät die Tiefbedeutung. Der Hauptzweck dieses Details ist die Implikation und der unausgesprochene Sinn [3].

Die Geschichte von dem englischen Schriftsteller Arthur Conan Doyle "Hund von Baskerville" erzählt von einer der bekannten Detektiv – Sherlock Holmes.

Holmes und Doktor Watson merken sich einen Spazierstock, den der Besucher in der Halle liegenlassen hatte, als sie abwesend waren. Der Eigentümer des Spazierstocks und Doktor James Mortimer kommen bald. Er erzählt über den Tod des Eigentümers des Baskerville-Halls – Sir Charles [4].

In den alten Tagen hob Hugo, einer der Vorfahren der Baskervilles, sich von ungewöhnlich starkem Charakter ab. Er verliebte sich in die Tochter eines Bauern und stahl sie. Sie beschlossen wegzulaufen. Der junge Mann warf sich sie einzuholen und ließ die Hunde auf die Spur. Er konnte sie nicht einholen, aber der Hund griff ihn an und der Hund zerfetzte Hugo. Sherlock Holmes nahm die Untersuchung des Verbrechens auf und deckte das Geheimnis auf [4].

Wenn wir diese Arbeit der Analyse unterziehen, ist es notwendig Acht auf vielfältige Arten von künstlerischen Details zu geben. Der Autor nutzt die präzisierenden Details aus: *“For the reason that this stick, though first a very handsome, has been so **knocked about** that I can barely see a city practitioner carrying it. The thick iron ferrule is worn down, so it is clear that he has finished a great amount of walking with it”*. Das präzisierende Detail - **knocked about** – drückt sich durch das Phrasenverb aus. Sherlock Holmes geleitet, dass der Mann, der diesen Spazierstock besitzt, ist ein Landarzt und es ist wahrscheinlich das Geschenk von seinen Kollegen [4].

Also gibt es ein Beispiel ein grafischen Detail in der Erzählung: *“The fellow illustrated paper and tobacco and twisted the one up in the other with amazing adroitness. He had **long, shaking fingers** as agile and restless as the antennae of an insect.”* Das grafische Detail - **fingers as the antennae of an insect** - *Antennae - One of the paired, plastic, segmented sensory appendages on the head of an insect, myriad, or crustacean functioning primarily as an organ of touch.* Das Stilmittel – Zusammenstellung. Der Autor benutzt das grafische Detail um das Bild des genau peinlichen Mannes zu begründen [2].

Wir also können ein impliziertes Detail sehen: *“Mr. Holmes, this surpasses anything which I could have imagined,” said Dr. Mortimer, **staring at my friend in amazement**. “I could understand anyone saying that the words were from a paper; but that you should name which, and add that it originated from the important article, is actually one of the maximum notable things which I have ever recognized.”* Das implizierte Detail - **staring at my friend in amazement** - amazement - feeling of being very surprised – es ist Phraseologie [4].

Das graphische Detail: smoke-darkened – something dark gray colour. Der Autor benutzt hier das graphische Detail um die schwermütige Atmosphäre des Baskerville Halls abzugeben.

So benutzt der Autor die verschwundenen Arten in seiner Erzählung, aber das *künstlerische Detail* ist am herrschenden in dieser Arbeit. Der Schriftsteller benutzt sie um das Aussehen des Charakters und die Natur zu beschreiben. A.K. Doyle schafft eine Atmosphäre der Dunkelheit und des Entsetzens in seinem Kriminalroman [1, s.75-76].

Literatur

1. Есин А.Б. Принципы и примеры анализа литературного произведения / А.Б. Есин. М.: Флинта; Наука, 2003. С. 75–76.
2. Щирова И.А. Психологический текст: деталь и образ / И.А. Щирова. СПб.: Изд-во СПбГУ, 2003.
3. Кухаренко В.А. Учеб. пособие для студентов пед. ин-тов / В.А.. Кухаренко № 2103 «Иностр. яз. –2-е изд., перераб. – М.: Просвещение, 1988. – 192 с.
4. Arthur Conan Doyle. The Hound of the Baskervilles. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://books.google.ru/books>

УДК 78.087.684

Matwijkeno Tatjana Andrejewna

PHÄNOMEN VON «SHCHEDRYK» IN DER BEARBEITUNG VON NIKOLAJ LEONTOWITSCH

«Shchedryk» - die Adaptierung des Volksliedes, die ukrainischer Komponist-Klassiker Nikolaj Leontowitsch geschaffen hat. Diese Melodie machte ihn bekannt in der ganzen Welt. Shchedryk klingt heute in Europa und Lateinamerika, Australien und Japan in allen FM-Sender und TV-Sender, auf den Straßen und in Supermärkten. Er hat den besonderen Vertrieb in Kanada und in den USA bekommen.

Es gibt viele Interpretationen von Shchedryk. Zur Zeit existieren nicht des wissenschaftlichen Verständnisses des Phänomens «Shchedryk», aber in der Diaspora, gibt es einige englischsprachige

Presseartikel über sein Erscheinen [5; 6; 7].

Das Ziel unserer Forschung ist die Transformation der Bearbeitung des ukrainischen Volksliedes «Shchedryk» zu beleuchten. Auf dieser Grundlage ist es notwendig, die folgenden **Aufgaben** zu lösen:

- die Evolution der Transformation und des Vertriebes des Werkes während XX Jh. zu verfolgen;
- die Arten und die Rolle der modernen Kommunikationsmittel bei der Verbreitung von «Shchedryk» im Weltkulturraum zu bestimmen.

«Shchedryk» - ist die höchste Errungenschaft des Komponisten in diesem Genre. Nikolaj Leontowitsch hat die klassische polyphonische Aufnahme Ostinato glänzend verwendet. In dieser Melodie demonstriert Nikolaj Leontowitsch die hohe Technik der Vokalinstrumentierung [1, s.73].

Gehen wir zurück zu den Ursprüngen dieses Phänomens. Der Autor der Wörter ist unbekannt, doch das Lied geht in die Zeiten von Kiewer Rus zurück, als man das Neue Jahr am 1. März feierte.

In originellem «Shchedryk» wird es von der Schwalbe gesungen, die ins Haus mit der Nachricht darüber angefliegen ist, dass der Wohlstand im neuen Jahr die Familie erwartet.

«Shchedryk» erzählt die Geschichte einer Schwalbe, die zu einem Mann fliegt und ihm prophezeit, dass sehr viel Gutes ihm im kommenden Frühling widerfahren wird. Laut populär, aber nicht der genauen Interpretation, stützt sich das ukrainische Original auf die alte Legende darüber, dass jede Glocke in der Welt die Geburt von Jesus verherrlichte. Danach wurde die Klingel ein musikalisches Hauptattribut des Weihnachtens im Westen.

Ukrainischer Komponist Nikolaj Leontowitsch hat den Text gefunden und im Jahre 1904 diesen vertont. Im Laufe von 12 Jahren führte er eine Menge der Ausbesserungen ein und erdachte die neuen Bearbeitungen. Zum ersten Mal hat sie der Chor der Kiewer Universität präsentiert [2].

Zur sowjetischen Zeit war das Lied recht genug bekannt. Aber heutzutage kann man diese Melodie seltener hören.

Ins Ausland ist die ukrainische Melodie in 20 Jahren des vorigen Jahrhunderts geraten. Und 1921 hat sie in Carnegie-Hall in New York zum ersten Mal getönt. 1936 hat Peter Wilchouski, der für den Rundfunk NBC arbeitete, den englischen Text zu «Shchedryk» geschrieben, und die ukrainische Melodie wurde in der westlichen Welt wie "Carols of the Bells"- «Koljadka der Glockenblumen» bekannt [6, s.7].

Am meisten verbreitet war in den USA in der Mitte XX Jh. die Aufführung des Werkes von solchen Chorkollektiven wie «Mormon Tabernacle Choir», «Robert Shaw Choral», «Fred Waring Pennsylvanians», «Roger Wagner Choral» und vielen Universitätschören dargeboten. [6 s.7]. Zur weiteren Popularität des Werkes trug seine Nutzung wie die Werbungen für den Sekt bei. Bis zum heutigen Tag singen die amerikanischen Chöre diese Musik als Lied für Weihnachten vor.

Jetzt existiert eine Menge der Variationen zum Thema «Shchedryk» [6, s.7]. Darunter sind der Chor Roberts Schou (1946), der kanadische Musiker, Sänger und Komponisten David Foster (1993), französischer Chansonnier Charles Asnawur, spanischer Operntenor Plassido Domingo vom Konzert in Wien (1994), die amerikanische Gruppe «Savatage» im Projekt «Trans-sibirisches Orchester» (1995). Die originellen Versionen von «Shchedryk» haben sich die amerikanische Gruppe des progressiven Metalls «Dream Theater» (2002), die Gruppe «Gandalf Murphy» und «Slambovian Circus of Dreams» (2004), amerikanische Sängerin Emmanuelle Grey «Emmy» Rossum; weihnachten- CD «Carol of the Bells», (2007); das kleine Orchester aus Portland, Oregon «Pink Martini» (2010), britische Gruppe «Enter Shikari» (2010) u. a. aufs Konto eingeschrieben. Die orchestralen Versionen von «Shchedryk» schrieben sich unter Leitung J.Ormandis, K.Dragons, Leonarda Bernstajna ein [6, s.7].

«Shchedryk» wurde in die moderne Kultur aktiv integriert. «Koljadka der Glockenblumen» wird in der Werbung breit verwendet. In 2006 tönnte sie in zwei Werbefilmen der GPS-Navigatoren «Garmin» die Firmen "Dell Latitude Laptops», und ihre parodistischen Versionen figurierten in den Filmen "South Park», «Family Guy» und "Saturday Night Live». «Shchedryk» ist auch in der populären Kultur vorgestellt: die Filme, das Internet.

Die Melodie wurde ein unbenehbares Attribut des Weihnachtens. Sie wird in der akustischen Variante erfüllt. Sie hat solche Filme wie «Alleine zu Haus», «Harry Potter» geschmückt.

Und damit kein Zweifel bei jemandem an der Herkunft «Shchedryk» entsteht, gibt englische Variante Wikipedia die Daten über Nikolaj Leontowitsch an und belegt die ukrainischen Wurzeln von «Shchedryk».

Zusammenfassend ist festzustellen, dass das ukrainische Volkslied «Shchedryk» während des zwanzigsten Jahrhunderts zur weltweit meistverkauften Musik geworden ist. Dank dem englischen literarischen Text, die Arbeit war in der Nähe und klar, die Menschen aus verschiedenen Nationen und Völker. Die modernen Mittel der Kommunikation (Rundfunk, Schallplattenaufnahmen, Fernsehen, Kino, Internet) trugen nicht nur zum Vertrieb «Shchedryk» im weltweiten kulturellen Raum bei, sondern auch haben sein Phänomen in der globalisierten Welt gewährleistet.

Literatur

1. Завальнюк А. Микола Леонтович. Дослідження, документи, листи. До 125-ї річниці від дня народження / Анатолій Завальнюк. – Вінниця: Поділля-2000, 2002. – 256 с.
2. Кошиць О. З піснею через світ: подорож Української республіканської капели / упоряд., літ. обр., заг. ред. Михайла Головащенко / Олександр Кошиць. – К. : Рада, 1998. – 326 с.
3. Nizankowsky Z. The origin of the Ukrainian Carol of the bells / by Dr. Zenon Nizankowsky // Вісті. – Сан Пауло, Мінн., США, 1970. – Ч.1 (32). – С.19.
4. Sawycky R. Carol of the Bells / Roman Sawycky // The Ukrainian Weekly Sunday. – New Jersey, 1976. – Desember, 19, 26. – № 49, 50 (part 1, 2). – P. 7.
5. Spottswood R. Ethnic Music on Records. A Discography of Commercial Ethnic Recordings Produced in United States 1894 to 1942 / Spottswood Richard K. – Los Angeles: Folklore and Mythology Center University of California, 1983. – 110 p.
6. [Б. п.] The Universally known Ukrainian carol Shchedryk (carol of the bells) (Ukrainian National Word) // Екран. – Чикаго, 1973. – Ч. 67–68. – С.10.

УДК 72.034 (8)

Pantschtschischenko Eugenia Olexandriwna

BAUKUNST IN DEUTSCHLAND IN DER ERSTEN HÄLFTE DES 18. JAHRHUNDERTS

Deutschland hat eine reiche und vielfältige Architekturgeschichte, deren Traditionslinien von der karolingischen Renaissance bis in die zeitgenössische Architektur reichen.

Der Artikel gibt einen Überblick über Geschichte und Gegenwart der Architektur in Deutschland, festgemacht an Bauwerken, die das Bild des Landes prägen und an herausragenden Baumeistern, Architekten und Ingenieuren, die in Deutschland gewirkt haben oder wirken.

Die deutsche Architektur ist durch ein großes Maß an regionaler Vielfalt geprägt, bedingt durch die jahrhundertelange Zersplitterung des deutschen Territoriums in Fürstentümer, Königreiche usw. Dadurch entstand ein sehr heterogenes Bild, teilweise gibt es architektonische Unterschiede von Stadt zu Stadt, von Dorf zu Dorf. Dies beschert dem heutigen Deutschland ein besonders reichhaltiges historisches Bauerbe. Nicht zu übersehen sind in vielen deutschen Städten allerdings die Folgen der Zerstörungen im Zweiten Weltkrieg; gerade in den Stadtzentren sind die historischen Bauten meist nur – rekonstruierte – Inseln in der Architektur des Wiederaufbaus.

Deutschlands Architektur ist naturgemäß auch eng mit seinen Nachbarstaaten und anderer europäischer Länder verwoben. Architekturstile machen so gut wie nie an Staatsgrenzen halt, so dass man Architektur geschichtlich von einer „deutschen“ Architektur nicht sprechen kann. Architektur ist immer ein grenzüberschreitendes Medium, das einen Kulturkreis verbindet und zugleich symbolisiert. So war es bei den durch Mitteleuropawandernden Bauhütten im Mittelalter, bei der Barock-Baukunst etwa an der Würzburger Residenz und so ist es in verstärktem Maße auch in unserer eng vernetzten heutigen Welt, in der Architekten, insbesondere die Star-Architekten unserer Zeit, international tätig sind und Stilentwicklungen im Grunde weltumspannend also global prägen. [1, S. 56-59]

Der Barock setzte in Deutschland wegen des Dreißigjährigen Krieges etwas verzögert ein, etwa ab 1650.

Das Rokoko hat seinen Namen nach dem Hauptmotiv seiner Ornamentik erhalten: der Rocaille, dem Grotten- und Muschelwerk. Unter Rocaille in engerem Sinn versteht man die wie Meeresmuscheln geriefen und ausgefranst Formen, die an kantigen Kurvenlinien ansetzen. Dieses Ornament tritt um 1730 anstelle des seit etwa 1710 üblichen Laub- und Bandwerkes, das aus kurvig geführten und verflochtenen Bändern gebildet war. Das Rokokoornament ist in der deutschen Kunst noch fantasievoller, freier, oft auch willkürlicher als im Ursprungsland Frankreich; es setzt sich hier eher und häufiger über die dort noch beibehaltene symmetrische Anordnung hinweg. Die barocke

Herrschaftsarchitektur der deutschen Königs- und Fürstenhäuser orientierte sich, ebenso wie das Hofzeremoniell, stets am Vorbild Frankreich, vor allem am Hof des Sonnenkönigs in Versailles. So entstand der Dresdner Zwinger in Dresden, den Matthäus Daniel Pöppelmann zwischen 1709 und 1728 errichtete, zunächst zur Abhaltung höfischer Feste, wie sie am Hofe des Sonnenkönigs üblich waren. [2, c. 169, 171]

Das Rokoko hat seinen Namen nach dem Hauptmotiv seiner Ornamentik erhalten: der Rocaille, dem Grotten- und Muschelwerk. Unter Rocaille in engerem Sinn versteht man die wie Meeresschalen geriefen und ausgefranst Formen, die an kantigen Kurvenlinien ansetzen. Dieses Ornament tritt um 1730 anstelle des seit etwa 1710 üblichen Laub- und Bandwerkes, das aus kurvig geführten und verflochtenen Bändern gebildet war. Das Rokokoornament ist in der deutschen Kunst noch fantasievoller, freier, oft auch willkürlicher als im Ursprungsland Frankreich; es setzt sich hier eher und häufiger über die dort noch beibehaltene symmetrische Anordnung hinweg.

Johann Balthasar Neumann, gemeinhin bekannt als Balthasar Neumann (27. Januar 1687 in Eger. - 19. August 1753 in Würzburg), war einer der bedeutendsten Baumeister des Barock und des Rokoko in Süddeutschland.

Zu seinen bekanntesten Werken zählt die Würzburger Residenz, der 1981 von der UNESCO weltweite Bedeutsamkeit zugesprochen wurde. Die Residenz darf aufgrund der Entscheidung den Titel Weltkulturerbe führen.

Balthasar Neumann versorgte Würzburg mit Kanälen, lenkte frisches Quellwasser in den Vierröhrenbrunnen und legte neue Straßenzüge an. Für die Berechnungen seiner Rokokobauten entwickelte er einen speziellen Proportionalwinkel, das instrumentum architecturae. Mit ihm konnten die Proportionen der verschiedenen Säulenarten bequem abgelesen werden. [3, S. 169 - 173]

In Bad Kissingen veranlasste er in den Jahren 1737 und 1738 zusammen mit Georg Anton Boxberger die Verlegung der Fränkischen Saale. In diesem Zusammenhang wurde der „scharfe Brunnen“, die heutige Rakoczy-Quelle, wiederentdeckt. Außerdem wurden in Kissingen seine Pläne für das königliche Kurhaus und das Langhaus der Marienkapelle verwirklicht. 1738 zeichnete er eine Gesamtansicht von Bad Kissingen mit einer Stadtmauer und 14 Türmen.

Georg Wenzeslaus von Knobelsdorff (17. Februar 1699 auf Gut Kuckädel bei Crossen an der Oder; - 16. September 1753 in Berlin) war zunächst Soldat, danach Porträt- und Landschaftsmaler, Theaterintendant, Landschaftsgestalter und Innendekorateur, in erster Linie aber Architekt im Dienste Friedrichs II. von Preußen. Sein persönliches Verhältnis zum Kronprinzen und späteren König war gekennzeichnet durch einen harmonischen, beinahe freundschaftlichen Beginn, zunehmende Spannungen und ein halbwegs versöhnliches Ende. In nur etwa zwei Jahrzehnten lieferte er zahlreiche Entwürfe für Schlösser, Bürgerhäuser, Kolonnaden, Obelisken, Parks usw., die das Aussehen der Residenzstädte Berlin und Potsdam stark beeinflussten. Vieles davon wurde verändert oder zerstört, einiges blieb erhalten oder konnte wiederhergestellt werden. [2, s. 218, 223–225]

Literatur

1. Efremova N.N. Architektur in Deutschland - [Elektronный ресурс] – Режим доступа: http://knowledge.allbest.ru/construction/2c0b65635a3ac68a5d53b88521306d27_0.html
2. Sirosh A. O. Entwicklung der deutschen Kunst- [Elektronный ресурс] – Режим доступа: <http://bibliofond.ru/view.aspx?id=76457>
3. Kunze T. Deutschland. Ausflüge in die Umgebung - [Elektronный ресурс] – Режим доступа: http://www.de-web.ru/article/read/Iskusstvo_i_literatura_Germanii.html

УДК 75:929Клн(043)=112.2

Piskyn Tetjana Sergijiwna

GUSTAV KLIMT: DAS LEBEN UND SCHAFFEN

Aktualität. Gustav Klimt steht für eine Epoche die bis heute fasziniert: die Modernekunst. Er, einer der wichtigsten Repräsentanten der Jugendstil-Malerei, schuf ein Werk, das aus der Spannung zwischen Figur und dekorativem Ornament lebt. Trotz seines großen Erfolges wird er von der Kritik noch Jahrzehnte nach seinem Tod meist als dekorativ abgetan. Heute steht seine kunstgeschichtliche Schlüsselrolle bei der Entwicklung des Jugendstils außer Zweifel.

Er wurde am 14. Juli 1862 als zweites von sieben Kindern des Ehepaars Ernst Klimt und Anna in Baumgarten bei Wien geboren[1].

1876 beginnt er sein Studium an der Wiener Kunstgewerbeschule. 1876 beginnt er sein Studium

an der Wiener Kunstgewerbeschule. Gleichzeitig erntet Klimt erste künstlerische Anerkennung mit den dekorativen Deckengemälden, die für das Palais des Baumeisters Sturny entstehen. 1883 schafft er Wand- und Deckenmalereien für das Theater von Fiume, 1886 für das Karlsbader Kurhaus und Stadttheater. 1887-1888 entsteht Klimt die Wandmalereien in den Treppenhäusern des Wiener Burgtheaters. Maler führt Gemeinschaftsarbeiten zumeist mit seinem Bruder Ernst und Franz Matsch [1].

1897 gründet Gustav Klimt mit Josef Hoffmann, Joseph Maria Olbrich und anderen die Wiener Sezession. Für die Sezessions-Zeitschrift "Ver Sacrum" fertigt er viele verschiedenen Illustrationen. Bald vorführt Künstler eines der Hauptwerke "Beethovenfries". Bereits die frühen Werke zeigen eine immer stärkere Stilisierung der Bildmotive und eine dekorativ-symbolistische Ornamentalisierung. Ab 1905 bevorzugt er Goldfarbe. Dabei verbindet Gustav Klimt in seinen Gemälden oftmals die naturalistische, plastische Darstellung des Körpers und des Kopfes mit kleinteiligen, ornamental gestalteten, absolut flächigen und mosaikhaften Partien. Ab 1905 bevorzugt er Goldfarbe. Gustav denkt, dass die Kunst reinigend soll und wirken erhebend. Ein Jahr vor seinem Tod (1918 in Wien) wurde Klimt zum Ehrenmitglied der Wiener und Münchner Akademie berufen [2].

Der Anfang der Karriere von Gustav Klimt ist geprägt vom „Historismus“. Er bringt es mit dieser Kunstform zu gesellschaftlich hochgeschätzten Gemälden. Ein Beispiel hierfür sind seine Wand- und Deckenmalereien und Portrait-Arbeiten. Trotz dieser Erfolge bricht er dennoch mit dieser Tradition ab [3].

Gustav Klimt wendet sich dem Jugendstil zu und gründet deren „Hochburg“ - die Wiener Sezession. Durch die Auseinandersetzung mit dem Jugendstil findet er seinen eigenen persönlichen Ausdruck. Er wird heute als der bedeutendste Maler seiner Stilepoche gezählt.

Seine Bilder sind durch starke Flächigkeit charakterisiert. In seiner „Goldene Periode“ bezieht er Blattgold in seine Gemälde mit ein, vor allem für den Hintergrund. Eines seiner berühmtesten Gemälde, "Der Kuß" - (1907-1908) ist in diese Periode entstanden. Silber und leuchtende Farben benutzt er ebenfalls. Gerade die mosaikartigen Muster, die in intensiven Farben gehalten sind, Silber und Gold, heben die Größe und Individualität von Klimts Kunst hervor.

Man muss nicht vergessen, dass durch seine Kunst sich Klimt mit existenziellen Fragen auseinandersetzt. Leben und Tod, Freude und Angst, Gesundheit, Geburt sind Themen die sich in seinen Bildern zeigen. Der zentrale Punkt in seiner Kunst dreht sich um die Freude zum Leben.

In seiner goldenen Schaffensperiode malt Gustav Klimt eines seiner berühmtesten und mit Gold geschmückten Bilder: "Der Kuss". Darin hat sich der Künstler mit seiner Geliebten Emelie Flöge ein Denkmal gesetzt. Es trug ursprünglich den Titel "Liebespaar". Das Bild ist eines der bedeutendsten Werke des Jugendstils (auch Sezessionsstil genannt), einer Kunstrichtung zur Zeit der Jahrhundertwende, die von Klimt maßgeblich beeinflusst war.

Auf dem weltberühmten Gemälde ist ein eng umschlungenes, junges Liebespaar zu sehen. Die Frau kniet auf einer Blumenwiese. Ihr Kopf ist nach hinten geneigt und ihre Augen sind geschlossen. Mit ihrem rechten Arm umfasst sie seine Schulter.

Die Farbe ihres Gesichtes ist fast weiß und wirkt dadurch edel wie Porzellan. Das Gesicht ist von braunem Haar eingesäumt, welches mit kleinen Blüten geschmückt ist.

Der Mann scheint zu stehen. Er beugt sich zu seiner Geliebten hinunter, umfasst mit seinen Händen ihren Kopf und küsst sie zärtlich auf die Wange. Seine Finger sind auffällig lang und dünn. Der Teint des Mannes ist gebräunt und seine Haare sind fast schwarz und gelockt.

Die Blumenwiese, auf der sich das Liebespaar befindet, erstreckt sich vom linken unteren Bildrand bis knapp vor Ende des rechten Bildrandes. Es könnte sich dabei um einen mit Gras und Blumen überwachsenen Felsen handeln. Die Blumen sind sehr klein und wurden überwiegend in den Farben rosa und blau gemalt. Dazwischen finden sich helle und dunklere Grüntöne.

Mann und Frau sind von einem bodenlangen Umhang umhüllt. Von dem Liebespaar sind nur die Köpfe und teilweise Arme, Hände und Füße zu sehen.

„Der Kuss“ ist trotz seiner starken Präsenz kein vordergründiges, kein plakatives Werk. Selbst bei wiederholter Betrachtung gibt es immer wieder Neues zu entdecken. Auch das mag zu seiner enormen Popularität beigetragen haben. „Der Kuss“ gilt auch als ein Hauptwerk der europäischen Jugendstilmalerei.

Einerseits hat Klimt nicht diesen programmatischen Anspruch gehabt, dass er jetzt die, als großer

Freiheitskämpfer in die Geschichte einget. Aber mit dem, was er gemacht hat, hat er mehr Freiheiten erworben für die Kunst als jeder andere Maler.

Es sei hervorgehoben, dass die Frauenbildnisse große Bedeutung in seinem Gesamtwerk haben und dass Klimt Frauen ganz unterschiedlicher sozialer Herkunft gemalt hat. Unterscheiden lassen sich bei all diesen Frauendarstellungen drei große Kategorien: Portraits, Allegorien sowie Grafiken und Skizzen. Die Portraits zeigen im Allgemeinen entweder Frauen aus Klimts unmittelbarem persönlichem Umfeld

oder Damen der Wiener Gesellschaft. Als erstes Portrait Klimts gilt eine Zeichnung seiner Schwester Hermine (Bildnis Hermine Klimt) aus dem Jahr 1887 (Wien Museum Karlsplatz). Die Frauen Portraits

Als Gustav Klimt 1887 den Auftrag erhielt, den Zuschauerraum des alten Burgtheaters in einem detailgetreuen Bild festzuhalten (Wien Museum Karlsplatz), wurde er erstmals mit dem massiven

Interesse seitens der Wiener Gesellschaft, sich von ihm portraituren zu lassen, konfrontiert. Klimt hatte keinerlei Schwierigkeiten, ausreichend Modelle für seine Gouache zu bekommen. Man rannte ihm förmlich die Tür ein. Alles, was Rang und Namen hatte, wollte da verewigt werden. Rund 150 Personen sind auf diesem Bild wiederzuerkennen.

Zusammenfassend könnte ich sagen, dass die Inspiration ist für Klimt die Natur ist. Es ist typisch für die Künstler von Jugendstil. Seine Werke sind geprägt von floralen Motiven und Ornamenten. Seine zweidimensionale Flächenkunst wird durch die fließenden Linien, Ornamente und geometrisch-spiralförmigen Formen charakteristisch. Durch diese Art der Linienführung entsteht in seinen Bildern ein Eindruck von Lebendigkeit. Traum und Symbolbilder kommen in seinen Bildern zum Ausdruck. Durch die Verwendung von Symbolen hat Klimt die Möglichkeit, die alte Tradition in die neue Kunstrichtung zu integrieren [3].

Literatur

1. Biografie & Meilensteine [Elektronischer ресурс] – Режим доступа: <https://www.klimt-foundation.com/klimt-info/biografie>
2. Gustav Klimt [Elektronischer ресурс] – Режим доступа: <http://www.gustav--klimt.de/>
3. Gustav Klimt Sein Werk [Elektronischer ресурс] – Режим доступа: http://www.kunst-zeiten.de/Gustav_Klimt-Werk
4. Patrik Karez Gustav Klimt. Romanbiografie: Zeit und Leben des Wiener Künstlers Gustav Klimt / Karez Patrik – Hamburg: ACABUS Verlag, 2014. – S. 412

УДК 821.112.2Каф(043)

Prozkich Wira Sergijiwna
Tschebyrachina Walerija Wadymiwna

FRANZ KAFKA UND SEINE WAHRNEHMUNG DER BÜRGERLICHEN GESELLSCHAFT

Die Persönlichkeit von Franz Kafka ist paradox. Die Literatur war die einzige wichtige Sache für ihn. Aber er wurde nicht zu seinen Lebzeiten berühmt. Seine Ausstrahlung auf die deutsche Literatur ist bemerkbar in den Werken von solchen Autoren wie Hermann Hesse, Thomas Mann, Franz Werfel und andere. Die Romane von Kafka beginnen nach dem Krieg zu erscheinen. Man sehe ihn besonders an. Es entsteht die Frage: Was finden die Leute in seinem Schaffen für sehr interessant? Aus diesem Grund versuchen wir auf diese Frage hier eine volle Antwort zu geben.

Franz Kafka wurde 1883 in Prag geboren. Er stammte aus einer bürgerlichen Kaufmannsfamilie, die ihn nicht liebte. Außerdem war Kafka solipsistisch und fremd. Er war fremd zu Christenmenschen und zu den Deutschen, deshalb war er Jude. Obwohl Kafka als Versicherer tätig war, hatte er keine Möglichkeit zum richtigen Bürger zu werden [3].

Franz hasste seine Arbeit, sein Leben. Er schrieb in seinen Tagebüchern über sein Leben: „geschlafen, aufgewacht, geschlafen, aufgewacht, elendes Leben“. Er wollte ein Schriftsteller werden. Die allermeiste Freizeit opferte sich Kafka für die Literatur auf, die in Elend ihn stützte, weil er sich an alleinstehendes Leben eingewöhnt und sich mit niemand befreundet fühlte: „ich muß viel allein sein. Was ich geleistet habe, ist nur ein Erfolg des Alleinseins“ [3].

Franz Kafka ist der Autor von drei Romanen: „der Prozess“, „Amerika“ und „das Schloss“. Keines seiner Bücher war abgeschlossen. Eine Kehlkopftuberkulose und der Tod hinderten ihn seine

weiteren Romane zu beenden. Franz Kafka reiste ab und starb am 3. Juni 1924 im Sanatorium Hoffmann in Kierling bei Klosterneuburg im Alter von 40 Jahren [3].

Das ganze Schaffen von Kafka ist von der Untertreibung durchgedrungen, aber es gibt den Grund zur Annahme, dass seine literarischen Werke die Spiegel der bürgerlichen Gesellschaft sind.

Es gilt, dass Kafka den totalen Kapitalismus erstmals seit seinem Bestehen darstellte. Undenkbare Rangfolge von „das Schloß“, endlose Korridore von Hotel im Roman „Amerika“ und das Gerichtswesen auf dem Dachboden im „Prozess“ sind Metapher von sozialer Situation im Westen [2, S.76].

Die Novelle «Beim Bau der Chinesischen Mauer» ist ein Lehrbeispiel „*Genau so, so hoffnungslos und hoffnungsvoll, sieht unser Volk den Kaiser. Es weiß nicht, welcher Kaiser regiert, und selbst über den Namen der Dynastie bestehen Zweifel*“ [4]. Die Mauer ist sinnlos, weil es keine Feinde gibt und sie niemanden absichert. Aber die Mauer wird gebaut.

In den Romanen „Amerika“, „der Prozess“, „das Schloss“ schildert der Schriftsteller ein groteskes Bild des imperialistischen Systems, das den Menschen unter Kontrolle hält und erniedrigt. In der „Verwandlung“ zeigt Kafka die Entfremdung des Menschen nicht nur in der Gesellschaft, sondern auch in der Familie. Solange Gregor Samsa Geld verdient und hart arbeitet, bleibt er beliebt und gewürdigt. Aber, in ein Insekt gedreht, wurde er unnötig [1, S. 241].

In den Kafkas Werken ist die Lasterhaftigkeit der Welt aufgedeckt: alles wird von Gier, Faulheit und Straflosigkeit regiert, und man muss vor den Bürokraten auf den Knien rutschen und erst dann am Leben bleiben. Zum Beispiel, die Geschichte „Erinnerung an die Kaldabahn“ schildert eine hoffnungslose Existenz von einem Weichensteller, der einen Inspektor alljährlich mit Wodka empfangen muss um seinen Arbeitsplatz nicht verlieren zu können [2, s. 58].

In diesem Zusammengang, möchten wir betonen, dass die Welt vom Kafkas Gesichtspunkt aus sinnwidrig und abwegig ist. Es ist unmöglich für einfache Menschen, seine Logik zu verstehen.

Literatur

1. Андреев Л. Г. Зарубежная литература XX века / Л. Г. Андреев. – Москва: Высшая школа, 2000. – 559 с.
2. Затонський Д. В. Франц Кафка и проблемы модернизма / Д. В. Затонський. – Москва: Высшая школа, 1972. – 135 с.
3. Geschichte Tschechiens Franz Kafka [Elektronischer ресурс] – Режим доступа до ресурсу: http://www.planet-wissen.de/kultur/mitteleuropa/geschichte_tschechiens/pwiefranzkafka100.html.
4. Kafka F. Beim Bau der Chinesischen Mauer [Elektronischer ресурс] / Franz Kafka – Режим доступа до ресурсу: <http://gutenberg.spiegel.de/buch/franz-kafka-kleinere-werke-167/1>.

УДК 811.112.2' 373.72(043)=112

Sapozhnik Anna Oleksandriwna

DEUTSCHE IDIOMATISCHE WENDUNGEN

Die **Aktualität** dieses Beitrags ist es dass in jedem Text und in jedem Gespräch man auf Idiomatische Wendungen stößt. Die Menschen können nicht immer diese Wendungen verstehen, vor allem, wenn es nicht seiner Muttersprache ist. Aber die Redewendungen selbst werden von Muttersprachlern sehr häufig verwendet und man kann nicht wörtlich, sondern nur im übertragenen Sinn verstehen.

Das **Ziel** der Arbeit besteht in einem Beispiel für die ungewöhnliche und alltägliche deutsche Redewendungen anführen, die wir in der Rede von Menschen in Deutschland treffen können.

Es ist wichtig zu wissen, dass die Haupt Bedeutung der Idiome Substantiv ist und Verb kann teilweise Ihre ursprüngliche Bedeutung verlieren, zu einem integralen Bestandteil des Idioms. Dieser Redewendungen sind nur in ihrer Gesamtheit verwendet. Sie sind ein wichtiger Teil des Sprachwortschatzes. Diese sprachlichen Formeln wie z.B. *Ich verstehe nur Bahnhof! Danke für die Extrawurst! Danke für die Blumen und so weiter* [2, s. 19].

Als Ausgangspunkt meiner Arbeit, werde ich mit dem Satz: *"Ich verstehe nur Bahnhof zu beginnen!"*. Aber der Bahnhof hat hier nicht seine wörtliche Bedeutung. Wenn man diesen Idiome verwendet, sollte es verstanden werden, dass der Mensch absolut nichts klar ist und er möchte, dass Sie

eine Erklärung zu tun [3].

Das nächste Idiom ist *Danke für die Blumen!* Dieser Satz kann in seiner wörtlichen Bedeutung verzehrt werden, wenn der Mensch wirklich jemanden Blumen gab. Dieser Wendung kann auch als eine Reaktion auf ein Kompliment sein. Dieser Satz kann auch in einem ironischen Sinn verwendet werden: „*Du siehst schrecklich aus! - Na toll! Danke für die Blumen!*“ [1].

Die Redewendung: „*Danke für die Extrawurst!*“ hat nichts zu Essen. Es ist Idiomatiche Wendung gebrauchen können, wenn wir wollen danken jemanden für etwas, speziell für uns gemacht [1].

„*Das darfst du laut sagen!*“ noch ein Idiom, welches direkter Sinn verstanden hat, aber verwendet, um auszudrücken, dass sich damit einverstanden, dass der Gesprächspartner hat erzählt. Zum Beispiel: „*Deutsch ist die schwierigste Sprache der Welt*“ – *Das darfst du laut sagen!* [1].

Die beliebteste im täglichen Leben ist der deutschen Idiom: *"Mach dir keinen Kopf!"*. Dieser Ausdruck sollte wie folgt verstanden werden: *"Mach dir keine Sorgen! Denk nicht darüber!"*. Diesen Satz hört man vom deutschsprachigen Freunde, die wollen ablenken von unruhigen Gedanken [1].

Idiom: *"Du bist ein Vogel!"* hat eine direkte Bedeutung, aber Vogel in diesem Zusammenhang ist nicht wie ein Vogel übersetzt und wie ein Narr [1].

Nicht weniger faszinierend klingt der Satz: *"... ein schönes Pflaster "*. Aber wann jemanden dieses Idiom verwenden im Kontext geht es nicht über die medizinischen Stück Stoff über einen Ort, wie beispielsweise die Stadt. Zum Beispiel: *Konstanz ist ein schönes Pflaster. Bremen ist ein teures Pflaster* [3].

Idiom: *"Hasein Heuriger Hase"* hat nichts mit Tieren zu tun. Es ist ein Wendung der Deutschen benutzen, wenn sie sagen, dass die Person nicht genug Erfahrung führen jede Arbeit hat.

"Durch die Blume sprechen" eine andere Idiom mit Blumen assoziiert, aber Sie wenden, wenn der Hinweis auf etwas, d.h. Sie sagen hinweisen [1].

Die folgende Redewendung *"blaues Auge"*. Aber es geht nicht über die Farbe der Augen der Menschen. Es geht hier über einen einfachen Fleck unter dem Auge. Eine andere Redewendung, die mit Blumen verbunden ist: *"braun und blau"*. Es bedeutet, dass eine Person mit blauen Flecken von Kopf bis Fuß bedeckt [3].

In Deutschland hört man so einen Satz wie: *"wie die Kletten zusammen halten"*. Der Mensch, der nicht weiß dieser Idiom kaum verstehen, was dieser Satz bedeutet eine starke Freundschaft [1].

Die Letzte Idiomatiche Wendung: *"das Wasser ist ein Traum jemandem zusammen in den Mund"* ohne Kontext kann nicht verstehen. Die Leute benutzen diesen Idiom, wenn sie sagen, dass ist sehr hungrig und warten sehnsüchtig auf den Moment, wenn endlich Essen zu können [1].

Also idiomatiche Wendung ist eine feste Verbindung mehrerer Wörter zu einer Einheit, deren Gesamtbedeutung sich nicht unmittelbar aus der Bedeutung der Einzelemente ergibt. Es gibt in Deutschland viele idiomatiche Wendungen. Einige Idiome können täglichen verwendet werden, einige je nach Situation. Idioms machen gesprochene Sprachen vielfältige und lebendige.

Literatur

1. Немецкие фразы, которые нельзя понимать дословно [Электронный ресурс] – Режим доступу: <http://startdeutsch.ru/interesno/poleznye-materialy/1011-frazy>
2. Pilz Klaus Dieter: *Phraseologie* / K. D. Pilz. – Stuttgart: Metzler, 1981. – S. 19
3. Stehende Wendung [Электронный ресурс] – Режим доступу: <http://de.academic.ru/dic.nsf/dewiki/1327506>

УДК. 72(=112)(043)=112

Strikowa Julija Wolodymyriwna

ARCHITEKTUR DES DEUTSCHLANDS

Das Wort Architektur bezeichnet im weitesten Sinne die Auseinandersetzung des Menschen mit gebautem Raum. Das planvolle Entwerfen, Gestalten und Konstruieren von Bauwerken ist der zentrale Inhalt der Architektur [1].

Die Aktualität unseres Werkes ist wichtig, weil Deutschland ist einer der berühmtesten durch ihre Geschichte Staat.

In unserem Werk werden wir folgende Perioden betrachten:

- 1) Romanik (ca. 700 – 1300 n.Chr. (einschließlich Vorromanik) bzw. ca. 800 – 1300)
- 2) Gotik (ca. 1250 - 1520)

3) Klassizismus (ca. 1770 - 1830/1840)

4) Moderne (1900 – 1950)

Die Architektur der Romanik war der erste monumentale Baustil seit der Antike. Der Bau von Kirchen war innerhalb der Romanik Epoche die künstlerische Hauptaufgabe (so wie bei den Griechen des Altertums der Bau von Tempeln), und die Kirche war auch der Hauptauftraggeber aller Künstler. Da nur Gott und die Kirche wichtig waren, wurden Künstler, auch Baumeister, nicht namentlich genannt.

Die katholische Kirche hatte im Mittelalter inzwischen eine einheitliche, zentrale Organisationsform entwickelt, die über nationale Grenzen hinaus reichte und dadurch wesentlich zur Entstehung eines einheitlichen romanischen Stils beitrug.

Die Architektur hatte als "Mutter der Künste" in der Epoche der Romanik eine zentrale Bedeutung, d.h. alle anderen Künste (Malerei, Bildhauerei, Kunsthandwerk) standen in ihrem Dienst. Die Steinmetztechnik wurde durch das Interesse am monumentalen Steinbau hervorragend.

Die Baukörper in der Romanik sind aus klaren, geometrisch geformten Kuben zusammengesetzt. Bemerkenswert, dass der Eindruck massig, schwer, blockhaft, wuchtig ist. Mächtige Mauerflächen werden nur von kleinen Fenstern durchbrochen, die Ornamentik ist sparsam.

Ein Dom ist eine Bischofskirche, also eine Kirche, die auch Bischofssitz ist. Darüberhinaus bezeichnete das Wort "Dom" auch allgemein eine "große Kirche". Der Begriff "Basilika" dagegen bezieht sich auf die Bauform der Kirche. Sehr viele größere Kirchenbauten in der Zeit der Romanik wurden von der Bauform her als Basiliken gebaut - nur einige davon waren Sitz eines Bischofs - also Dome [3].

Mit der Gotik kam die Ablösung der romanischen Rundbögen, die in der gotischen Epoche als Spitzbögen geformt waren. Durch die Spitzbögen war es erstmals möglich, hohe Fenster zu bauen, durch die die Bauwerke Licht durchflutet wurden. Durch die in der Gotik neu angewendete Formung der Decken als Kreuzrippengewölbe und die Nutzung von Strebebögen, konnte man auf dickes und massives Mauerwerk teilweise verzichten. Die Folge waren höhere Räume ohne viele Stützwände, die in Verbindung mit den Spitzbögen der Fenster heller und freundlicher wirkten. Durch diesen Umstand, wurde in der Spätgotik die Basilika zunehmend von der Hallenkirche abgelöst. Ebenso kamen vereinfachte Zierelemente dazu.

Stilmerkmale der Gotik

- Spitzbögen an Fenstern und Portalen
- Gewölbeformen wie Kreuzrippengewölbe mit Skelettbauweise, Netzgewölbe, Zellengewölbe
- Strebebögen und Strebebögen
- vielfarbige Glasfenster
- lichtdurchflutete Innenräume [2].

Die Stilrichtung des Klassizismus entwickelte sich auf Grund der Sehnsucht nach einem natürlichen Dasein und schlichteren Formen in der Kunst im ausgehenden 18. und der ersten Hälfte des 19. Jahrhunderts. Seinen Höhepunkt erreichte der Klassizismus in der Zeit zwischen 1770 bis 1830/1840 und löste damit die vorangehende Stilepoche des Rokokos ab.

Vorbild dieses Stils war die klassische griechische Antike mit ihren Tempelbauten aber auch die italienische Frührenaissance übte einen gewissen Einfluss aus. Die Zeit des Klassizismus ist geradezu geprägt von einer ideologischen Begeisterung. Es lassen sich daher Parallelen zwischen Künstlern und Philosophen der Aufklärung und des Idealismus erkennen. Auch waren Geisteswissenschaften und Bildung sowie erzieherische Kunst wichtige Aspekte für die allgemeine klassizistische Gesellschaft.

Der Stil des Klassizismus lässt sich als eine Reaktion auf die reiche und ornamentale Kunst des Rokokos verstehen. Angeregt durch wissenschaftliche Studien der antiken Kunst bildete sich ein Stil heraus, der sich durch klare Linien sowie einfache Formen und Gliederung hervorhebt. Die Vorliebe für eindrucksvolle, schlichte Grundformen zog gewisse Stilprinzipien nach sich. Stereometrische und geometrische Formen wie Dreieck, Quadrat, Kreis, Kugel und Pyramide bildeten die Grundformen der klassizistischen Architektur, Skulptur und Malerei. Es handelt sich beim Klassizismus letztendlich um einen Stil des Nachahmens antiker Vorbilder.

Die eindrucksvolle Architektur des Klassizismus eignete sich besonders für Repräsentanzbauten, wie Kirchen, Triumphbögen, Stadttore und Museen.

Der symbolischen, repräsentativen Bedeutung kam im Klassizismus mehr Bedeutung zu, als der bloßen Nützlichkeit eines Bauwerks [4].

Moderne bzw. Modernismus bezeichnet in der Geschichte der Architektur eine nicht allgemein abzugrenzende Architekturepoche. Oft meint man damit die international verwendete Formensprache, die sich innerhalb des heute klassische Moderne genannten Kunstgebietes zu Beginn des 20. Jahrhunderts entwickelte und teilweise bis heute verwendet wird – in Abgrenzung von der klassischen Architektur nach Vitruv. Ebenso werden die Tendenzen seit der Revolutionsarchitektur und dem Klassizismus in der Zeit um 1800 als Moderne bezeichnet, wie auch die jüngsten und zeitgenössischen Strömungen, weshalb nur im jeweiligen Kontext erkennbar wird, welcher Begriff gemeint ist. So können auch die Postmoderne oder der heutige Neohistorismus als modern bezeichnet werden, abhängig vom Zusammenhang.

Im 20. Jahrhundert geht man allgemein davon aus, dass sich die Moderne mit der Arts and Crafts-Bewegung in Großbritannien am Ende des 19. Jahrhunderts und mit dem Jugendstil (um 1895–1906) europaweit vorbereitete und im Deutschen Werkbund erste Theorien entwickelte und Experimente durchführte. Die eigentliche Moderne begann dann nach dem Ersten Weltkrieg 1918 und schließt verschiedene Strömungen ein, die sich oft nicht eindeutig voneinander abgrenzen lassen: Grob chronologisch lassen sie sich folgendermaßen anordnen: Expressionismus, Bauhaus, Neues Bauen, Neue Sachlichkeit, Internationaler Stil, Funktionalismus und seit dem Ende des Zweiten Weltkriegs die Nachkriegsmoderne, innerhalb derer sich etwa der Brutalismus und der Strukturalismus abgrenzen lassen.

Mit Postmoderne und Dekonstruktivismus, Organischer Architektur und anderen Strömungen findet ab den 1960er und 1970er Jahren eine erste Überwindung der Anliegen der Moderne statt [5, 154].

Literatur

1. Architektur [elektronischer Ressource]. Regime des Zugriffs: <https://de.wikipedia.org/wiki/Architektur>
2. Architekturdatenbank [elektronischer Ressource]. Regime des Zugriffs: <http://www.kirchen-und-kapellen.de/gotik>
3. Gollub M.C. Romantische Architektur / M.C. Gollub // Innenarchitekt Berlin. – 2014. – S. 4–9.
4. Kunst und Kultur [elektronischer Ressource]. Regime des Zugriffs: <http://www.gorama.de/Wissen/KunstundKultur/BauKunststile/klassizismus.html>
5. Lampugnani V. M. Moderne Architektur in Deutschland 1900 bis 1950, Expressionismus und Neue Sachlichkeit / V. M. Lampugnani. – Berlin, 1994. – 352 S.

УДК 811.11-112

Chadzhinowa Iryna Wolodymyriwna

DER EINFLUSS DES DEUTSCHEN AUF DAS UKRAINISCHE SPRACHE

Die Wörter migrieren von einer Sprache zu einer anderen genauso wie die Menschen von Land zu Land und das ist gut so. Man nennt diese Wörter «Lehnwörter». Lehnprägung ist einer der wichtigsten Faktoren bei der Entwicklung der Sprache. Letztlich, bereichern die neuen Wörter die Sprache: vor allem, wenn es kein angemessenes Synonym dafür gibt.

Die Deutschen und die deutsche Sprache spielten seit Jahrhunderten eine wichtige Rolle in der Geschichte Europas und Ukraine. Dies wird durch die große Zahl der «Germanismen» – ein deutsches Wort, das in einer anderen Sprache als Lehnwort oder Fremdwort integriert wurde, oder eine grammatische Besonderheit des Deutschen die in eine andere Sprache übernommen wurde – in der ukrainischen Sprache sichtbar [1].

In der ukrainischen Sprache können Sie viele Wörter germanischer Herkunft finden. In der ukrainischen Sprache der Wörter mehr als in russischer Sprache. Es gibt mehrere Gründe und Perioden des Auftretens von gemeinsamen ukrainisch-deutschen Wörtern. Germanischen und slawischen Sprachen gehören zur indoeuropäischen Sprachgruppe und entstand aus einer gemeinsamen Muttersprache des Sanskrit. Daher ist in der germanischen und slawischen Sprachen viele ähnliche verwurzelte Wörter, zum Beispiel ist es *Mutter – Mamu, glatt (glatt, rutschig) – гладкий*. In der Region Kiew gibt es noch eine Lokalität Hermanivka unter diesem Namen mehr als 1100 Jahren bekannt.

Während der wechselvollen tausendjährigen Geschichte der Ukraine eingedrungen deutsche Wörter in der ukrainischen Sprache. Zunächst bestanden einzelne Kontakte zwischen der Kiever Rus und den Deutschen, dann intensivere Beziehungen zwischen dem Fürstentum Halyc und dem Deutschen Reich (10 - 12 Jh.), beides dürfte aber in sprachlicher Hinsicht wenig Auswirkungen gehabt haben. Es

folgt die Ostkolonisation (13 - 15 Jh.) in Galizien, der Bukowina und der Karpatenukraine mit der Übernahme des Magdeburger Stadtrechts in den ukrainischen Städten[2]. Das Eindringen von deutschen Wörtern in der ukrainischen Sprache ging durch die polnische Sprache in der Zeit des polnisch-litauischen Staats. Es enthält in seiner Zusammensetzung Ukraine. Und dann die Auswirkung geht durch Galizien, das war eine lange Zeit Teil der österreichisch-ungarischen Monarchie. Weitere Phasen intensiven Sprachkontakts stellen die Einverleibung der Westukraine in das Habsburgerreich als Folge der ersten polnischen Teilung von 1772 und die deutsche Okkupation 1941 - 44 dar. Seit alten Zeiten kamen in die Ukraine von deutschen Fachkräften (Bauer, Zimmerleute, Schmiede, Brauer, Bäcker, Direktoren, Führungskräfte und andere.). Alle brachten von ihnen die Fachausdrücke ihrer Berufe [3].

Nicht alle Worte der ukrainischen Sprache, verwandt mit dem deutschen, schlug die ukrainische Sprache direkt aus der deutschen Sprache. Wörter, die gemeinsam diese Sprachen verwendet werden, und können von unterschiedlicher Herkunft sein. Einige deutsche Wörter eingegeben Ukraine durch Jiddisch, eine Sprache der osteuropäischen asiatischen Juden. Zum Beispiel das Wort *гвалт* (крик, шум) – *Gewalt*, mit einem Wert in der deutschen *влада, насилля*.

Die Anwesenheit in der ukrainischen Sprache, viele Wörter gemeinsam mit der ukrainischen und deutschen, liegt auch an der Aufnahme von diesen Sprachen internationalen Worten Latein, Griechisch, Französisch, Englisch und anderen Sprachen. Die ukrainischen und deutschen Sprachen viele ähnliche internationale Worte Latein, Griechisch, Hebräisch, Englisch und Französisch haben. Zum Beispiel, Wörter *Креїда* – *Kreide*, *Едукація* – *Edukation (освіта)*, *файний* – *fein (красивий)*. [2].

Die folgenden Hauptthemenengruppen von Wörtern aus dem Deutschen identifiziert:

1. Verwaltungs- und Militärgeschäftsvokabular:

DerWart (хранитель) – *варта, warten (чекати, виконуватислужбовіобов'язки)* – *вартувати*; *dieWachte* (охорона, військовий караул) – *вахта*; *derHeiduck* (найманийвоїн) – *гайдук*; *derHauptmann* (капітан, начальник) – *гетьман*; *kehren* (повертати) – *керувати*; *derRat* – *рада*; *dasFort* – *фортеця*; *Hauptwache* – *гауптвахта*; *Rast* (привал, спочинок) – *раст*.

2. IndustrielleundprofessionelleWortschatzes:

DerBrauer – *бровар*; *dieBrauerei* – *броварня*; *dieBude* – *будинок*; *Zwecke* – *цвях*; *Gewinde* – *гвинт*; *Rahmen* – *рамка вікна*; *Sämisch* – *замша*; *Spule* шпулька (котушка для намотування ниток); *derKraemer* (торгаш) – *крамарь*; *derMaler* – *маляр*; *derTischler* – *кмесляр*; *dasFach* – *фах*; *derSchenk* – *шинкар*.

1. Sozialen und politischen Wortschatz:

Der Wachtmeister (начальникохорони) – *вахмайстер*; *Gemeinde* (натовп) – *гаймін*; *Gewalt* – *гвалт, здійснятигвалт*; *das Ziel* – *ціль*; *die Huette* – *хутор*; *das Stang* – *стяг*; *der Streik* – *страйк*; *das Statut* – *статут*; *proponieren* – *пропонувати*.

2. Haushaltslexikon:

Die Baumwolle – *бавовна*; *das Blech* – *бляха*; *das Dach* – *дах*; *der Draht* – *дріт*; *die Karpe* – *капельох*; *der Kelch* – *келех*; *die Krawatte* – *краватка*; *liegen* – *ліжко*.

3. Prozessname:

Waben – *вабити*; *vage* – *вагатись*; *danken* – *дякувати*; *muessen* – *мусити*.

So können wir feststellen, dass die ukrainische Sprache eine Menge Entlenung hat, einschließlich der deutschen Sprache. Es gibt über 40 % deutschen Worten. Der Grund ist unterschiedliche historische Ereignisse, die in unserem Land stattgefunden haben. Germanismen begegnen wir in verschiedenen Bereichen des Lebens, z.B. in Verwaltungs- und Militärgeschäftsvokabular, industrielleundprofessionelle, sozialen und politischen Bereichen.

Literatur

1. Germanismus. Wikipedia, die freie Enzyklopädie [Электронный ресурс] – Режим доступа: <https://de.wikipedia.org/wiki/Germanismus>

2. Deutsche lexikalische Entlehnungen im Ukrainischen [Электронный ресурс] – Режим доступа: https://digilib.phil.muni.cz/bitstream/handle/11222.digilib/132581/LitterariaHumanitas_011-2002-1_4.pdf?sequence=1

3. Germanismen in der ukrainischen Sprache [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.proza.ru/2011/06/10/93>

ALBRECHT DÜRER. LEBEN UND SCHAFFEN

Albrecht Dürer ist der erste deutsche Künstler, dessen Berühmtheit noch zu seinen Lebzeiten grenzüberschreitend ist. Schon zu Zeiten, als er noch in seiner arbeitsintensiven Werksstatt in Nürnberg arbeitete, wurden seine Arbeiten im Ausland gesucht, nachgeahmt und sogar gefälscht; sein Name war Verlegern, Künstlern und den großen Humanisten zwischen Amsterdam und Venedig wohl bekannt, so besteht darin die **Aktualität**. Als Maler und Graveur, Forscher und Theoretiker der mathematischen und konstruktiven Künste, als fähiger Schriftsteller, dem es gelingt, die deutsche Prosa zu reformieren, ist er zweifellos der einzige Künstler seines Jahrhunderts, dessen moralische und kreative Gestalt und Vielseitigkeit zu Recht vergleichbar sind mit denen der größten zeitgenössischen italienischer Künstler [1] Albrecht Dürer wurde am 21. Mai 1471 als Sohn eines Goldschmieds in Nürnberg geboren. Nach dem Abschluss der Schule absolvierte er eine Ausbildung als Goldschmied bei seinem Vater. Ab 1486 wurde er Schüler in der Werkstatt des Künstlers Michael Wohlgemut in Nürnberg. [2] Hier machte Dürer erste Erfahrungen mit der Herstellung von Holzschnitten. In den Jahren von 1490 bis 1494 begab sich Dürer auf seine Wanderjahre nach Colmar, Basel und Straßburg. Anschließend kehrte er nach Nürnberg zurück, wo er 1494 Agnes Frey heiratete. Man muss nicht vergessen, dass von den ersten Werken Dürers nach seiner Rückkunft von Italien zu nennen sind: das Bildnis eines Jünglings (1507) im Kunsthistorischen Museum in Wien; ein für den Rat in Nürnberg 1507 gefertigtes, aber verloren gegangenes Bild, Adam und Eva im Paradies darstellend, wovon eine durch Restauration verunstaltete Kopie sich in Mainz befindet. In den Jahren 1507 und 1508 beschäftigte ihn ein Gemälde, welches, vom Kurfürsten Friedrich dem Weisen von Sachsen für die Kollegiatkirche in Wittenberg bestellt, die Marter der zehntausend Christen unter dem Perserkönig Sapor zum Gegenstand hat und sich jetzt im Kunsthistorischen Museum in Wien befindet.

Nach der Beendigung desselben arbeitete Dürer an seiner berühmten Himmelfahrt und Krönung der Maria, welche der Patrizier Jakob Heller in Frankfurt a. M. als Altarblatt für die dortige Dominikanerkirche bestellt hatte (Heller-Altar). Es sei betont, dass das Bild dem Dominikanerkloster brachte, dessen Insassen es gegen eine Vergütung sehen ließen, eine reiche Einnahme. Nachdem Kaiser Rudolf vergeblich 100.000 Gulden dafür geboten, wurde es 1613 von dem nachmaligen Kurfürsten Maximilian I. von Bayern für 1000 Joachimsthaler erworben, ging aber bei dem großen Brande des Münchener Schlosses 1673 zu Grunde. Eine Kopie von Paul Juvenel befindet sich im Saalhof zu Frankfurt a. M. neben den noch erhaltenen Flügeln (heute Historisches Museum. Hier gelangt Maria aus dem irdischen Leben durch Engel getragen in die himmlische Glorie. Gott-Vater und -Sohn empfangen sie liebevoll und setzen ihr die Himmlische Krone auf; die Apostel sehen erstaunt auf das leere Grab. Dürer hat sich selbst in dem Mittelgrund der Landschaft dargestellt, er stützt sich auf eine Tafel, worauf zu lesen: "Albertus D. Alemanus faciebat post Virginis partum 1509". Dürer hat mehrfach im Auftrag des Kaisers Maximilian I. gearbeitet. 1511-13 malte Dürer die repräsentativen Kaiserbilder für die Stadt Nürnberg; die Bilder sind ausnahmsweise unsigniert. Mit diesen Bildern wollte die Stadt offensichtlich ihren Anspruch auf die Aufbewahrung der Reichskleinodien untermauern; Karl der Große wird im kaiserlichen Ornat dargestellt, mit dem Schwert in der Rechten und dem Reichsapfel in der Linken, und Kaiser Siegmund als Gegenstück (beide Bilder befinden sich heute in Nürnberg, Germanisches Nationalmuseum).

Albrecht Dürer führte an der Wende vom 15. zum 16. Jahrhundert die deutsche Kunst aus provinzieller Beschränktheit zu internationaler Bedeutung. Als Künstlerpersönlichkeit steht er damit gleichberechtigt neben seinen italienischen Zeitgenossen Leonardo und Raffael, Bellini und Giorgione, den Schöpfern der Hochrenaissance und Vertretern einer neuen malerischen Form. Er verband die Expressivität der spätgotischen deutschen Malerei seiner Zeit mit der klassischen Sicherheit und Formenstrenge von Humanismus und Renaissance, die er durch seine beiden Reisen nach Italien kennenlernte. Er wurde damit zum Träger eines neuen, für die Zukunft richtungsweisenden Künstlertums, das sich aus handwerklicher Gebundenheit in die Sphäre der humanistisch Gebildeten erhebt. Soweit ich weiß läßt wie kaum ein anderes Werk Dürers das Bild der Madonna mit der Birnenschnitte aus der Wiener Gemäldegalerie die unterschiedlichen Wurzeln seiner Kunst erkennen, denen verschiedene Arbeitsweisen entsprechen. Niederländische und

italienische Vorbilder sind miteinander kombiniert, eine in Ruhe verharrende und süß lächelnde, an die Skulpturen Nicolaus Gerhaert van Leyden erinnernde Maria ist mit einem heftig bewegten, beinahe michelangelesken Jesuskind verbunden. Dürers ureigenster zeichnerischer, von der konturierenden Linie her bestimmter Formensprache, die er virtuos beherrscht, ist eine räumlich und dreidimensional angestrengte, in ihrer plastischen Licht- und Schattenwirkung beinahe übertrieben modellierte Wiedergabe des Körpers gegenübergestellt. Zusammenfassend entspricht dieser Kombination von nordischen und italienischen Formvorbildern die unterschiedliche malerische Durchführung von Maria und Kind, dem üblichen Aufbau der Malschichten im Bereich der Maria steht eine durch stärkere Verwendung von Bleiweiß erzielte dichtere Malerei mit bemühter Modellierung beim Jesusknaben gegenüber [4].

Übrigens erfährt durch die Bilder alter Meister man heute viel über Lebensweisen, Probleme und Krankheiten in früheren Zeiten. Kleidung und Posen verraten viele historische Fakten, sind aber oft auch idealisiert oder aus anderen Gründen verändert. Viele Bilder von Albrecht Dürer sind sehr realistisch mit allen Einzelheiten, auch solche, deren Bedeutung man damals noch nicht kannte. Als Künstlerpersönlichkeit steht er damit gleichberechtigt neben seinen italienischen Zeitgenossen Leonardo und Raffael, Bellini und Giorgione, den Schöpfern der Hochrenaissance und Vertretern einer neuen malerischen Form.

Außerdem ist er der erste Maler auf jene Zeit, der das Selbstbildnisse geschrieben hat. Dieser berühmteste Meister hat den großen Beitrag an die Entwicklung der Kunst Renaissance gemacht.

Literatur

1. Curtius I. Albrecht Dürer in Aachen 1520 / I. Curtius // In [Aachener Geschichtsverein](#) (Hrsg.): [Zeitschrift des Aachener Geschichtsvereins.](#), S. 144–169
2. Who's is Who The People Lexicon [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.whoswho.de/bio/albrecht-duerer.html>
3. Albrecht Dürer Lebenslauf in Worten [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://grosse-deutsche.cvs.wu/durer.html>
4. Gemäldegalerie des Kunsthistorischen Museums [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://capella-academica.at/2000-2001/2-Duerer.htm>

УДК 821.111Wei(043)

Денисова В.В.

THE IMAGE OF A LADY-BOSS (BASED OF THE NOVEL “THE DEVIL WEARS PRADO” BY LAUREN WEISBERGER)

The number of female CEOs (Chief Executive Officer) leading American companies has grown over the past decade. In 2014, there were 24 women leading as CEOs among Fortune 500 companies, and 27 women among Fortune 1000 [1]. And even though progress seems slow, it's faster in the United States than any other region in the world. A study last year by Strategy& found that 3.2% of companies in the United States and Canada had women leaders, compared to the lowest rate of 0.8% in Japan [2]. The consulting firm expects that women will make up one-third of new CEO appointments by 2040. Analysis made by Fortune magazine of its own rankings lists shows that only 5% of Fortune 1000 companies have female CEOs at the helm. However, those companies generate 7% of Fortune 1000's total revenue [3]. And what's more, only two of the 20 largest companies in America that are led by women saw their stocks dip in 2014.

The theme of women in power is a very real one in our contemporary workplace. Female bosses, in particular, are considered to be less likeable on many accounts, and not just by the males. According to a recent November 2013 Gallup poll, 35 percent of Americans prefer a male manager, as compared to 23 percent who prefer a female [4]. Why is there a significant difference in gender preference? Women in the office get a tough rep, especially those in managerial positions. If we're too ambitious or goal-oriented, we're perceived as demanding or aggressive. But if we sit back and let someone else take the lead, we're not "leaning in" sufficiently.

In "The Devil Wears Prada," Miranda Priestly is portrayed as cruel, cutthroat and mercurial, but despite those negative attributes, she also happens to be a great employer. The screen Miranda is played by Meryl Streep, an actress who carries nuance in her every pore. With her silver hair and pale skin, her whispery diction as perfect as her posture, Ms. Streep's Miranda inspires both terror and a measure of awe. No longer simply the incarnation of evil, she is now a vision of aristocratic, purposeful and surprisingly human grace. Priestly successfully spearheads the premier women's magazine portrayed in the film, manages an entire staff and is completely dedicated to her job. Though her methods may be unconventional and, yes, at times brusque, you cannot argue that Priestly consistently delivers as an invaluable Editor-in-Chief.

It's worth noting that there are few female mentors for women in high-power positions. For this reason, there is a small pool of qualified role models for the influx of women executives in the workplace. For lady bosses, it's lonely at the top. Due to the lack of females in upper-level roles, it's also easier for us to make casual assertions about their managerial styles. We say things like, "She seems like such a bitch to work for," despite never meeting this woman. We can't help but wonder if Miranda Priestly were a dude; would she get as much backlash for being so assertive? With the appropriate soundtrack and character foils, yes, she does come across as menacing and even evil at times; however, if we strip away all those layers, upon further inspection, it appears that Ms. Priestly is actually the perfect boss, even when gender isn't a factor. She might be tough, but when you're the face of almost a billion-dollar company, you can't be soft. We can all learn something about leadership from a woman who was so powerful that she transcended fiction. Here's why Miranda Priestly is a lady boss and not a lady bitch. Let's consider her style of work. Here are some points to be mentioned.

1. Miranda holds high standards and pushes her employees to meet them. Miranda is only as strong as her supporting team is which is why she expects so much from her employees. Someone in that high of a position needs a staff that can handle important requests and is prepared to work to their full potential. Miranda demands from her employees what she expects from herself. Requiring her employees to dress well, for example, is a fitting policy for a high-fashion company that has to uphold a certain image. When she asks why no one is ready before a fitting, like any respective boss, Miranda expects everyone to be prepared for work. You can't half-ass an important presentation, and Priestly wouldn't dream of showing up unprepared.

Conversely, when her staff comes up with compelling ideas, she does give them praise. After

Nigel says, “Zac Posen’s doing some very sculptural suits. So I suggested that Testino shoot them at the Noguchi Garden,” Miranda rewards him with a rare compliment, “Perfect. Thanks God, somebody came to work today.”

2. She’s direct about what she needs done. **Andy Sachs** may not always be able to interpret what her boss wants (like those 10 or 15 skirts from Calvin Klein, “*Please bore someone else with your questions.*”), but at least Miranda is straightforward in her requests. She doesn’t waste time (“*By all means, move at a glacial pace, you know how this thrills me!*”) and especially in the fashion industry, where everything needs to be completed immediately, she instills the appropriate sense of urgency.

More importantly though Miranda Priestly never hides the fact that she’s a tough boss. She is always upfront to the applicants about her expectations and what the job entails. Andy might not have been ready for the assistant position, but she was certainly warned about what to expect. Perhaps Priestly’s authoritative style was better suited for someone with greater discipline and ambition, like Emily.

3. She’s earned her respect and reputation. Miranda can get away with being a strict boss because she’s earned her title. She understands that success in the fashion industry relies heavily on her shoulders and she takes that responsibility seriously. The scope of her power is best captured in her exact words: “However, that blue represents millions of dollars and countless jobs and it’s sort of comical how you think that you’ve made a choice that exempts you from the fashion industry when, in fact, you’re wearing the sweater that was selected for you by the people in this room from a pile of stuff.”

Miranda Priestly dictates what clothes people are wearing every day, which bestows her with immense influence. She’s entitled to school Andy on hierarchy when her assistant steps out of line. Priestly clearly knows what is best for the fashion world. Since her opinion is “the only one that matters,” if she turns up her nose at a designer’s fashion collection, it behooves the designer to change his or her collection. This doesn’t make Miranda a condescending grouse; it makes her a discerning leader, who is doing her job and maintaining quality standards. Really, the designers should thank Miranda for saving them from bad press.

4. Miranda acts as a mentor. Although Andy doesn’t see it at first, Miranda is invested in her assistant’s growth at Runway magazine. Because she sees a lot of herself in Andy, Miranda is attune to her growth and wants her to work to her fullest potential. This might mean she’s tough on Andy, but Miranda is only trying to groom her for a higher position with greater responsibility. Even after Andy proves to be her mentor’s “biggest disappointment,” Priestly still personally recommends her for a new job.

5. She separates her personal and work life. Despite being in the public eye, Miranda does a solid job of keeping her personal life and work life separate. She doesn’t allow her divorce to shake up her routine or ruin her trip to Paris. Instead, she remains focused on the task-at-hand and effectively delegates dealings with the press to her public relations team.

In the same way, Miranda makes her work a priority when she flies down to Florida; although she has to miss her twins’ recital, she did try her best to make it there! Priestly understands that to be successful, you have to be driven and remain loyal to your job.

So, we consider that these characters are encountered in real life. Women manage and control the world’s largest corporations by Indra Nooyi PepsiCo and Irene Rosenfeld at Kraft Foods to Sheryl Sandberg to Facebook. Like men, women can control how well companies and create problems. Appointment to the post of director of Hewlett-Packard’s Carly Fiorina was initially received with great enthusiasm, but ended with a big disappointment: when the price of the company’s shares fell sharply, it was removed from office. At the opposite pole is the story of Anne Mulcahy, who came to the leadership, was on the brink of bankruptcy by Xerox and saved her position. However, she ran “like a man”, starting with the dismissal of every third employee.

References

1. The 6 Most Powerful Business Women in America [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.cheatsheet.com/business/6-of-the-most-powerful-female-ceos-in-america.html/?a=viewall>
2. «The Devil Wears Prada», A Boss, Not A B*tch: Why Women In the Workplace Get A Bad Rep [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://elitedaily.com/women/devil-wears-prada-boss-btch-women-workplace-get-bad-rep/>

3. «The Devil Wears Prada» Review: Summary [Электронный ресурс]. – Режим доступа:

<http://www.nytimes.com/movies/movie/336015/The-Devil-Wears-Prada/overview>

4. The 6 Most Powerful Business Women in America [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.cheatsheet.com/business/6-of-the-most-powerful-female-ceos-in-america.html/?a=viewall>

5. Соперничество полов: мужчины уступают [Электронный ресурс]. – Режим доступа:

http://www.tpp-inform.ru/economy_business/4196.html

УДК 070.422-051(73)(043)=111

Dotsenko N.S.

FORMATION OF IMAGE OF THE AMERICAN JOURNALIST

It is a well-known fact that the image is an essential component of a professional in any sphere of activity. The image of a man is the impression, he creates in the eyes of others. In today's world the image is present in almost all occupations. The journalist's profession is no exception. The science of the image appeared in the second half of the 20th century, when information and telecommunication technologies came into being. There appeared public person, who you could see on TV, hear on the radio, read about him in the press. And of course, public people had to pay attention to their behavior, style, manners, appearance, ability to speak. So there is science "imageology", which solves the problem of identity, helps develop the strengths and hide flaws, shows how to attract people, how to be special and different from other people.

«The English word «image» is not one, but at least five values ("image", "statue (idol)", "like, "metaphor", "icon"); wherein more often. English speech the word «image» is used in the meaning of "image"» [2, p.3].

There is a reason to believe that a perfect image is formed when a journalist is consistent with the concept of himself and image in society.

For evidence G. G. Pocheptsov, «Even Cicero said, like "counting" the beginning imageology: To us it was easiest to seem as we really are - although the most important thing that we were such that we want to be considered - still need to put some guidelines» [3, p.5].

The image of the American TV-presenter is the lifestyle that offer viewers channels the ideologists of program and as a role model. Acting rod of production, the image is the main driving directorial technique that determines the rest of the set on-screen expressive means. Because exactly by the presenter author of ether broadcasts openly or in veiled form his basic idea.

«The concept of "image" comes from the Latin «Imago» that connected from the Latin word «imitari», is imitate» [1, p.14].

The success of the program is due by exactly founded image corresponding to the social order, fashion, time requirements and sentiments in the society just found corporate style TV, which, along with the content focuses on design studies, screensavers, symbols, attributes, the use of such important factors influence as a color, light, music.

The image of the American TV-presenter forms some type of contact with the audience. However, changing modern requirements adjusts image of themselves. It is a scientific problem, since image formation the creative process that requires professional skills.

Fortunately found image is success is not only in the visual audience, but also the part of creative biography of the journalist. These factors determined the relevance of our research.

It is important to define the professional image of the American journalist-presenter as a means of communication with the audience. To do this? it is important to the intricacies of forming the image of the journalist, trace patterns, variability, tools, methods and techniques of image formation of the presenter and analysis of comparative image aspect. Namely:

- consider the theoretical aspects of the image of the American journalist (personal and professional);

- analyze existing PR methods and techniques aimed at creating a positive image of the journalist;

- demonstrate their practical use on the example of a journalist.

- study the processes of forming the image of the journalist-presenter of the television program.

The methodological basis is the integrated use of methods for studying the processes of formation of professional image journalist: analytical (analysis of each element, features, part of the image for depth determination of ties, the prevailing image properties presenter), descriptive (objective description

of the appearance of the journalist and his image on television) comparative (correlate the image characteristic elements and presenter their compliance with the prevailing image), that analyzes the image broadcaster in synchronous and diachronic aspects.

Theoretical value of work is the possibility of its use in lectures, seminars designed to promote the image of man in general and particularly journalists.

The practical value is the use of practicing journalists and journalists-beginners in the formation of their own professional image, sponsored programs and channel managers towards positioning programs and use of journalists as a means and tool in this process.

The work is characterized by novelty and individuality. The basis is the definition tools of image formation of a journalist - a specialist in a particular area. Therefore, research is devoted to image formed specifically for certain image of the American TV-presenter.

The journalist cannot have its own image. Otherwise, it is simply lost in the crowd of reporters. To achieve success in television journalism, from the very beginning you need to create a "person" and its audience.

References

1. Barna N. V. Imageology [Electronic resource]. – K.: University "Ukraine", 2008 – 217 p. – Access: <http://www.twirpx.com/file/485900/> 21.10.15.
2. Panasyuk A. Y. Formation of image: strategy, psycho, psycho-techniques [electronic resource]. – M.: Omega-L, 2008. – 266 p. – Access: http://www.booknavigator.ru/?page=itrec_229&id=1225 21.10.15.
3. Pocheptsov G. G. Imageology [electronic resource]. – K.: Refl-book, 2002. – 574 p. – Access: <http://www.twirpx.com/file/458438/> 03.02.15.

УДК 929 Richard III (410)5(043)=111

Дубова Ю. С.

RICHARD III OF ENGLAND – WHAT IS A MYTH AND WHAT WAS REAL IN HIS BIOGRAPHY?

Richard III of England continues to fascinate historians, scientists and the public in the 21st century. He was a king of England for only two years, but his reign was one of the most historic and turbulent. He was doubtfully suspected in committing several murders, including those of his nephews Edward and Richard, and of Henry VI. Shakespeare in his play, *King Richard III*[1], following Tudors' "propaganda", portrayed him as a tyrannical ruler, but modern scientists have pointed to evidence that Richard III was a successful leader. The actuality of our research is grounded by different opinions of historians and scholars concerning Richard's personality. The aim of this article is to present an overview of his life and find out which of the opinions about him are close to reality and which are mythical. The present article deals with the analysis of some specific sides of his personality and different judgments about his character and actions that have been set in the world.

Richard was the last Yorkist king of England, whose death at the Battle of Bosworth effectively ended the Wars of the Roses – a series of dynastic wars for the throne of England. They were fought between supporters of two rival branches of the royal House of Plantagenet, the Houses of Lancaster and that of York. Richard was immortalized in the play by William Shakespeare as a hunchbacked usurper who left a trail of bodies – including those of his two young nephews, murdered in the Tower of London – on his way to the throne. He remains an enigma – villain to many, hero to some. His brief reign saw liberal reforms, including introduction of the right to bail and the lifting of restrictions on books and printing presses. Richard III was killed in 1485, deposed at the age of just 32 after just two years on the throne by the forces of Henry Tudor.

Over the years, Richard III has been portrayed as a brutal, cold – hearted villain, a hunchback with a limp and a withered arm [2]. In 2012, archaeologists and researchers began excavating beneath a car park in Leicester, hoping to find Richard's final resting place. The search captured the public's imagination and the remains subsequently found were confirmed as those of Richard III. Some of the biggest myths surrounding Richard III are related to his appearance. While Shakespeare's play portrays him as having an emaciated arm and a hunchback, historians have not uncovered any solid evidence of physical deformities. The skeleton that was found shows abnormal features relating to scoliosis, or curvature of the spine. The scholars of Leicester University claimed this discovery corroborates historical accounts of Richard that described him as a hunchback. A portrait that is a part of the official

royal collection shows him with uneven shoulders, but there are indications that it – along with other portraits – was altered after completion to conform to that image. The 3 – D reconstruction of the late king's head and shoulders, based on the computer analysis of his skull, combined with an artist's interpretation of details from historical portraits shows that Richard has a pleasant, almost feminine face, with youthful skin and thoughtful eyes. Philip Shaw, a historical linguist at University of Leicester's School of English who analyzed the only two known examples of Richard III's own writing, stated: "He probably wasn't quite the villain that Shakespeare portrays, though I suspect he was quite ruthless, but you probably couldn't afford to be a very nice man if you wanted to survive as a king in those days" [4].

Richard has been accused of having his nephews murdered, but historians debate the boys' fate. It is possible that they died imprisoned in the tower but were not killed. While it was once widely believed that Richard III murdered Edward, the Lancastrian Prince of Wales, there are reference materials that describe Edward as being killed on the field of battle in Tewkesbury. While in the play Richard III is portrayed as forcing his wife, Anne Neville, into marriage and then poisoning her, there is speculation that their marriage was happy, and there is evidence that she suffered from a serious disease, possibly tuberculosis. While Richard III is often painted as cold-hearted tyrant, he was also shown to be a lover of literature, music, architecture and education, in particular financing the chapel at King's College, Cambridge University, and supporting other collegiate churches [3].

We come to a conclusion that *Richard III*, despite his short reign, managed to become one of the most famous British kings. There are many negative rumours and myths around this outstanding personality, but recent excavations have revealed that most of these myths are fictional statements. Nowadays there are some grounds which let the scholars to state that those rumours and myths were possibly created deliberately by someone, may be even by Henry VII of Tudor's order, to explain his seizure of power and of the throne of England to the English people. Richard wasn't a cruel hunchback, a tyrant and a murderer, he was just a ruler in difficult times of rivalries and power struggles. His life and the history of the period of the Wars of the Roses will evidently be reviewed in the nearest future.

References

1. William Shakespeare. King Richard III. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://books.google.ru/books?id=V6iTFUK0tFsC&printsec=frontcover&hl=ru#v=onepage&q&f=false>
2. Carson, Annette. Richard III: The Maligned King, The History Press Ltd, 2008.
3. Dockray, Keith. Richard III: A Source Book, The History Press, 2000.
4. [Richard III: Facial reconstruction shows king's features – BBC](http://www.dailymail.co.uk/sciencetech/article-2273703/Richard-III-facial-reconstruction-reveals-slain-king-500-years-death.html) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.dailymail.co.uk/sciencetech/article-2273703/Richard-III-facial-reconstruction-reveals-slain-king-500-years-death.html>

УДК: 821.111 – 343`255.4 (043) Кер

Орос Ю.А.

РОЛЬ КАЛАМБУРУ У ТВОРІ Л. КЕРРОЛА «АЛІСА У ДИВОСВІТІ» ТА ОСОБЛИВОСТІ ЙОГО ПЕРЕКЛАДУ НА РОСІЙСЬКУ МОВУ

Відома казка Льюїса Керролла «Аліса у Дивосвіті» була написано 149 років тому, але вона як і раніше популярна у всьому світу. Цю казку люблять як діти, так і дорослі. Її цитують, на неї посилаються фізики та філологи, математики і психологи, лінгвісти й філософи. Цьому твору присвячені сотні статей, досліджень, есе, книг. Але не дивлячись на її популярність у багатьох країнах світу, все одно залишається складним питання з літературним перекладом даної казки. Автор проявляє незвичайну майстерність і винахідливість, повертаючи давно забуті і застарілі від довгого вживання вихідні значення слів і словосполучень, використовуючи різні види омонімії, а саме, омофони, і домагається воістину вражаючих і парадоксальних ефектів. Необхідно підкреслити, що вся система образів, розвитку сюжетних ліній, діалоги, пародії, жарти і каламбури у книзі мають в якості своєї основи англійську лексику, англійський фольклор і англійські літературні асоціації. Тому текст нерідко вимагає чисто лінгвістичного коментаря. Багато ситуацій і персонажів в казці – породження каламбуру і лінгвістичних жартів. Через подібної гри слів книгу досить складно перекласти. Для того щоб передати всю складність і багатоплановість питання щодо перекладу каламбуру, наведемо висловлювання Н. Любімого: «З моєї точки зору, «неперекладної гри слів» не існує і не повинно існувати, за надзвичайно

рідкісними винятками. Все питання в майстерності перекладача» [3]. Для підтвердження цих слів Н. Галь висловлює думку про те, що підрядкова примітка «неперекладна гра слів» – це «розписка перекладача у власному безсиллі» [4]. Каламбур - це фігура мови, яка заключається в гумористичному (пародійному) використанні різних значень одного і того ж слова чи двох слів, що подібно один до одного звучать. Сутність каламбуру полягає в зіткненні або, навпаки, в несподіваному об'єднанні двох несумісних значень в одній фонетичній (графічній) формі. Використання каламбуру, як і будь-якого стилістичного прийому, має конкретне призначення і підпорядковане певній меті. Відомості щодо призначення цього прийому і складають основу його функціональної інформації. Наприклад, у творах для дітей обов'язковим компонентом функціональної інформації є освітній, так як каламбур для дитини – своєрідна розумова гімнастика, яка розвиває його розумові здібності, культуру мови, збагачує словниковий запас. В останнє десятиліття увагу лінгвістів привертає так званий фоновий компонент семантичної структури мовних одиниць.

Наявність такого компонента в семантичній структурі одного з елементів ядра каламбуру вносить фонову інформацію, тому каламбури набули широкого поширення в англійській мові, особливо у газетному стилі, де вони становлять 60% загальної вибірки. Проблема перекладу каламбуру є досить актуальною і, незважаючи на безліч робіт, які їй присвячені, багато питань залишаються без відповідей [2]. У книгах Л. Керролла практично немає гумористичних ситуацій – вони будуються на гуморі слів і пов'язаних з ним понять. Для автора словесна гра надзвичайно важлива сама по собі, вона визначає вчинки героїв і розвиток сюжету у творі. У цьому, мабуть, і полягає основна відмінність Керролла від більшості інших письменників, навіть гумористичних, які нерідко вдаються до тих самих прийомів. Керролл – не є гумористом в звичайному сенсі слова, у першу чергу його цікавить той розрив, який існує між звичними, усталеними, закріпленими віковим вживанням одиниць мови та позначеними ними поняттями. Найчастіше перекладачеві доводиться вибирати між тим, що говориться, і тим, як це промовляється, тобто робити вибір між змістом висловлювання і гумористичним прийомом. У тих випадках, коли «зміст» є лише приводом для гри розуму, він віддає перевагу прийому [1]. Слід зробити висновок, що перекладання художнього твору є складним завданням навіть для професійних перекладачів. Багато перекладачів, які займалися творами Л.Керролла могли б написати окрему книгу, пояснюючи, яким чином він прийшов до варіанту перекладу в кожному окремому випадку. Каламбур використовується Керроллом не тільки як засіб стилізації певного літературного жанру, але і як сюжетоутворюючий елемент. Гра слів в його творах народжується не тільки з особливостей англійської мови та англійської культури як джерел запозичення художніх образів і мовних засобів для їх втілення, каламбури Л.Керролла носять індивідуальний друк автора, який творив свої образи для дітей, які просили від нього «побільше усіляких дурниць», що вимагало не тільки залучення англійського дитячого фольклору, а й роботи потужного математичного та філософського генія автора.

Література

1. Виноградов В.С. Лексические вопросы перевода художественной прозы. / Виноградов В.С. – М: Высшая шк., 1978. – 350 с.
2. Влахов С., Флорин С.В. Непереваемое в переводе; Моногр. – 2-е изд., – М: Высшая. шк., 1986. – 416с.
3. Керролл Льюис / Переклад В. И. Орла. – М., 1991. – 287с.
4. Керролл Льюис / Переклад Ю.Л.Нестеренко. – М: Прогресс, 1970. – 300с.

УДК 394(477+931)=111(043)

Panasenko D.G.

A WAY OF IN NEW ZEALAND AND UKRAINE

New Zealand has a high standard of living. New Zealanders eat more butter and meat per person than do the people of any other country. The government's medical program provides excellent health care. About 70 % of New Zealand people own their houses. Almost every family has a car.

Most New Zealanders live in single family houses with small vegetable gardens. In the larger cities, some people live in highrise apartment buildings. Almost in every New Zealand home there are refrigerators, wash mashines, and other modern electrical appliances.

But air conditioning and central heating are rare because the weather rarely becomes extremely hot or extremely cold. In summer, New Zealanders prefer to keep windows open. In winter, fireplaces or electric heaters keep the homes warm.

Although about four fifths of New Zealand's population live in urban areas, cities are uncrowded. Traffic jams seldom occur, even in downtown areas. Large cities have excellent restaurants, milk bars, theatres, concert halls, and other places of entertainment. City life in New Zealand tends to be, rather quiet. However it is changing in larger cities, where international tourism is developing rapidly.

Near a fifth of New Zealand's people live in rural areas – in some of them, small settlements are linked by good roads. But in other areas, rancher's nearest neighbors may live kilometers away.

Some ranchers live almost in isolation. Nevertheless, most farms and ranches have electricity. Many farm families run their farms with little or no hired help.

CULTURE AND SOCIETY. The Ministry of culture and historic heritage of New Zealand manages the activities of the state bodies in the sphere of cultural development.

British culture and the cultural traditions of many countries of Western Europe, whose inhabitants moved to New Zealand, has a major impact on the cultural life of this country. However, the significance of cultural principles of local Polynesian peoples is consistently high. Is particularly pronounced in the case of Maori, but the indigenous people of Samoa, Fiji and Tonga recently played a lesser role in the spread of vector new Zealand Polynesian culture.

Immigration into the country has been consistently high in recent years, therefore, the representatives of the Asian States have also managed to contribute to the cultural diversity of the country.

Special attention in New Zealand is paid to the preservation of the indigenous culture of the Maori people. About 50 years ago has almost disappeared from everyday use of the Maori language. For his salvation and the revival of Newspapers in Maori, opened a television channel, broadcasting exclusively in this language.

Despite the diversity of various sources of world culture, the Ukrainians have created their distinctive, unlike any other, distinctive culture. Ukraine culture reflects the uniqueness of the spiritual world of the people, the surrounding nature and the specificity of traditions and customs.

For many centuries the culture of Ukraine has developed as a folk. Peasants, artisans, Cossacks have become real creators and carriers of culture. Great place occupied in it oral folklore (songs, tales, epics, legends, Proverbs and sayings), folk dancing, arts and crafts.

References

1. Titov, A.A Happy Island: New Zealand / A.A Titov; Mosk. on of literacy. – Moscow: type. PP Ryabushinsky, 1911. – 38 p.; 18.
2. Malahovskiy, V. Kim. The history of New Zealand / KV Malahovskiy. – Moscow: Nauka, 1981. – 238 p.: Cards.; 21 cm. Nadzag.: USSR Academy of Sciences, Institute of Oriental Studies, New Zealand – History
3. Stefanchuk, Lyudmila. New Zealand. Difficult Years / L.G Stefanchuk; USSR Academy of Sciences, Institute of Oriental Studies. – Moscow: Nauka, 1987. – 198, [2] p .; 22 cm. The social and economic problems of development – New Zealand
4. Mykhailo Hrushevskiy – Who are the Ukrainians, and what they want – 2181

УДК 070.431.2(410)(043)=111

Prokopchuk E. I.

REUTERS AGENCY AS ONE OF THE MOST COMPETENT SUPPLIER OF OBJECTIVE INFORMATION

The Reuters agency is an international news agency headquartered in Canary Wharf, London, England, United Kingdom and a division of Thomson Reuters. Until 2008, the Reuters news agency formed part of an independent company, Reuters Group plc, which was also a provider of financial market data. Since the acquisition of Reuters Group by the Thomson Corporation in 2008, the Reuters news agency has been a part of Thomson Reuters, making up the media division. It transmits news in English, French, Arabic, Spanish, German, Italian, Portuguese, Russian, Japanese, Korean and Chinese [3].

The Reuters agency was established in 1851 by Paul Julius Reuter in Britain at the London Royal Exchange. Paul Reuter worked at a book-publishing firm in Berlin and was involved in distributing

radical pamphlets at the beginning of the Revolutions in 1848. These publications brought much attention to Reuter. He later developed a prototype news service in 1849 in which he used electric telegraphy and carrier pigeons. The Reuter's Telegram Company was later launched. The company initially covered commercial news, serving banks, brokerage houses, and business firms [1].

The first newspaper client to subscribe was the London Morning Advertiser in 1858. Newspaper subscriptions subsequently expanded.

Over the years the Reuter's agency has built a reputation in Europe and the rest of the world as the first to report news scoops from abroad. The Reuters was the first to report Abraham Lincoln's assassination, for instance. Almost every major news outlet in the world currently subscribes to Reuters. Reuters operates in more than 200 cities in 94 countries in about 20 languages [2].

The last surviving member of the Reuters family founders, Marguerite Baroness de Reuter, died at age 96 on 25 January 2009, after having suffered a series of strokes.

Any agency is recognized by its journalists. Only highly-qualified and talented journalists represent such famous agency like Reuters. The Reuters employs several thousand journalists. Reuters journalists use the Reuters Handbook of Journalism as a guide for fair presentation and disclosure of relevant interests, to maintain the values of integrity and freedom upon which their reputation for reliability, accuracy, speed and exclusivity relies.

In May 2000, Kurt Schork, an American reporter, was killed in an ambush while on assignment in Sierra Leone. In April and August 2003, news cameramen Taras Protsyuk and Mazen Dana were killed in separate incidents by U.S. troops in Iraq. In July 2007, Namir Noor-Eldeen and Saeed Chmagh were killed when they were struck by fire from an U.S. military Apache helicopter in Baghdad. During 2004, cameramen Adlan Khasanov in Chechnya and Dhia Najim in Iraq were also killed. In April 2008, cameraman Fadel Shana was killed in the Gaza Strip after being hit by an Israeli tank using flechettes [2].

The first Reuters journalist to be taken hostage in action was Anthony Grey. Detained by the Chinese government while covering China's Cultural Revolution in Peking in the late 1960s, it was said to be in response to the jailing of several Chinese journalists by the colonial British government of Hong Kong. He was considered to be the first political hostage of the modern age and was released after being imprisoned for 27 months from 1967 to 1969. Awarded an OBE by the British Government after his release, he went on to become a best-selling historical novelist [2].

Reuters building entrance in New York City

Objectivity is one of the main standards of journalism. The reputation of the agency depends on how the journalists follow the principle of objectivity, Reuters's journalistic objectivism has been questioned when the Reuters commented on the possible insensitivity of it barring its reporters from using the word terrorist in reports, including the 11 September attacks. Reuters, in their values-neutral approach, has been careful to use the word terrorist only in direct quotes. The global head of news for Reuters, Stephen Jukes, said in an internal memo: "We all know that one man's terrorist is another man's freedom fighter, and that Reuters upholds the principle that we do not use the word terrorist.", and added: "We're trying to treat everyone on a level playing field, however tragic it's been and however awful and cataclysmic for the American people and people around the world." The Washington Post media critic Howard Kurtz responded, "After the 1995 Oklahoma City bombing, and again after the attacks, Reuters allowed the events to be described as acts of terror. But as of last week, even that terminology is banned." Reuters later apologized for what they described as "the insensitive manner" in which they characterized their policy and said their policy is "to avoid the use of emotional terms and not make value judgments concerning the facts we attempt to report accurately and fairly"[1].

The 20 September 2004 edition of the New York Times reported that the Reuters global managing editor, David A. Schlesinger, objected to Canadian newspapers' editing of Reuters articles by inserting the word terrorist, stating that "my goal is to protect our reporters and protect our editorial integrity."

However, when reporting the 7 July 2005 London bombings, the service reported, "Police said they suspected terrorists were behind the bombings." This line appeared to break with their previous policy and was also criticized. Reuters later clarified by pointing out they include the word "when we are quoting someone directly or in indirect speech," and the headline was an example of the latter. The news organization has subsequently used "terrorist" without quotations when the article clarifies that it is someone else's words.

In spite of the Reuters agency deserves respect it is of the same can be criticized. In 2011 the Journal of Applied Business Research published research by Henry I. Silverman, a Jewish associate professor at Roosevelt University, specialising in Finance, Information Systems, Real Estate and Accounting, that concluded that "Reuters engages in systematically biased storytelling in favour of the Arabs/Palestinians." Reuters denied the allegations.

Reuters was accused of bias against Israel in its coverage of the 2006 Israel–Lebanon conflict, in which the company used two doctored photos by a Lebanese freelance photographer Adnan Hajj. On 7 August 2006, Reuters announced it had severed all ties with Hajj and said his photographs would be removed from its database.

In 2010 the Reuters was criticized again for "anti-Israeli" bias when it cropped the edges of photos, removing commandos' knives held by activists and a naval commando's blood from photographs taken aboard the Mavi Marmara during the Gaza flotilla raid, a raid that left nine Turkish activists dead. It has been alleged that in two separate photographs, knives held by the activists were cropped out of the versions of the pictures published by Reuters. Reuters said it is standard operating procedure to crop photos at the margins, and replaced the cropped images with the original ones after it was brought to the agency's attention [1].

References

1. Wikipedia the free encyclopedia, article Reuters. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://en.wikipedia.org/wiki/Reuters>.
2. Wikipedia the free encyclopedia, article Reuters Group. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа: https://en.wikipedia.org/wiki/Reuters_Group.
3. The Reuters agency. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.reuters.com/>.

УДК 811.111'276:054(043)=111

Ralyuk J.

PHENOMENON OF HATE SPEECH IN MASS MEDIA

Hate speech is a new phenomenon. There exist many definitions:

1. Hate speech is speech that attacks a person or group on the basis of attributes such as gender, ethnic origin, religion, race, disability or sexual orientation [1].
2. Hate speech refers to inflammatory statements made directly or indirectly towards a group based on said group's race, skin colour, religion, beliefs, background, mental health, physical ability, social class, sexual preference orientation, gender and so forth that may incite violence or encourage discrimination [2].
3. A term for speech that attacks or disparages a person or group of people based on their social or ethnic group [3].

Hate speech consists of verbal and nonverbal expression that is used to demean, oppress or promote violence against someone on the basis of his/her membership in a social or ethnic group. Hate speech involves more than simply indicating that you dislike someone. It also is different from simply teasing or ridiculing someone, or shouting an ugly word at them in a single moment of anger or frustration.

In many cases, hate speech is created by people who are a part of majority population. Their messages typically are directed toward people who are a part of minority population. Because they belong to one particular group of people. The messages of hate are intended to harm these groups[4].

Some of examples of hate speech are:

- Racist cartoons;
- Anti-Semitic symbols spray painted on the side of a synagogue;
- Ethnic slurs or other derogatory labels for a group;
- Burning a cross in the yard of an ethnic minority;
- Politically incorrect jokes that target the disabled or the aged;
- Sexist statements;
- and others...

Other people could be targeted because they are disabled in some way, or because of their gender, age, or sexual orientation. Some people might become targets because they are of a particular race, nationality, or religion. Anyone can be a target of hate speech [5].

Trolling. One of the major problems of our time is the hate speech in the network among the

younger generation. Some have suggested that "trolling" is one of the manifestations of hate speech. The word "troll" is part of Norwegian folklore and conjures up images of huge monsters lurking in steep mountains and dark forests. An online troll, a cyber troll, on the other hand, is an entirely different creature. These trolls are, by their very nature, disruptive social elements. A troll will twist every word, misinterpret everything you say and put words in your mouth. Troll will do anything to offend you. A troll does not want to convince you of anything, it just wants frustrate you and make you angry. This is very different from hate speech, even if trolling might involve elements of both bullying and hate speech.

Bullying. We must also talk about bullying in the network. Trolling becomes bullying when the troll won't let go, when the troll becomes vindictive and starts harassing the victim. Bullying can be politically motivated, but it doesn't have to be. Children are exposed to intimidation and harassment in the network, but all of this aggression comes from real life. For children, the line between reality and internet in our time is very thin. Some would call it "kids acting out", but it is spiteful and malicious. Bullying no longer just happens on the playground or on the way home from school; it follows young people into their homes and their bedrooms, on Twitter, Tumblr, Instagram, Facebook. Bullies are not shy to use any means to achieve their goal. You can restrict bullies access, you can limit the harm they do, you can prevent smart phones from being brought into gym class, the locker room, or wherever. But bullying is flexible and bullies are creative, always find new ways to harass their victims, whether through new technology, new arenas or other means.

Technology is not the problem it is simply a tool. The solutions are social and cultural and, at times, political [6].

Political harassment targets specific groups or starts encouraging violence against individuals and groups, it becomes hate speech. Hate speech diminishes the target's humanity and reduces the victim's human worth.

Internet has changed the scale and reach of such hateful comments. The problem, is the systematic dehumanization of a group of individuals, leading to those engaging in hate speech and the ideas it expresses to value the subjects less and less. As the threshold for dehumanizing statements is lowered, the threshold for actually acting on these sentiments is also lowered. If you call someone an animal, or a parasite, long enough, you might eventually end up treating them as if they were precisely that.

Of course, we all know how the Nazis fuelled existing anti-Semitism in Germany and in occupied and allied countries, enabling mass violence, deportations, killings and genocide [7].

Currently, television and the internet are activists in matters of speech, represent a standard of ethical and moral values. Most people are focused on these standards. Hate speech is not only a matter of journalists and politicians, but ordinary people as well. Reporters quote and circulate statements of politicians. Xenophobic position of government officials is much more dangerous than the statements of the writers, journalists or ordinary citizens. And especially when these positions are found in the most prestigious programs and most of population watch them. Now more attention is paid to human rights, restriction of manifestations of linguistic aggression. There is no other way to confront verbal aggression and preserve friendship and understanding among the political opponents than political correctness. So, there are good reasons that many countries have some sort of legal restraints on such propaganda. But it must be noted that political correctness in Ukraine survives poorly, there is no public debate on this issue, there is not even of linguists and of political scientists attempt to stop the avalanche of hate speech or resist it [8].

When many people listen to and make use of hate speech, it can have tragic consequences. This is the power of words and the power of propaganda. When hate speech is systematically used it poses an even greater threat. There are good reasons to arrange public discussions on the problem of hate speech.

References

1. Hate speech [Электронный ресурс]. – Режим доступа: https://en.wikipedia.org/wiki/Hate_speech;
2. Hate speech [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://rationalwiki.org/wiki/Hate_speech;
3. Hate speech [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.yourdictionary.com/hate-speech>;

4. What is Hate Speech? [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.bsu.edu/learningfromhate/hatespeech.htm>
5. What are some examples of Hate Speech? [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.bsu.edu/learningfromhate/hatespeech.htm>
6. What hate speech is, and isn't [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.hate-speech.org/what-hate-speech-is-and-isnt>
7. Tsesis A. Destructive messages: How hate speech paves the way for harmful social movements. [Електронний ресурс] / А. Тsesis. – Режим доступу: http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=1699370
8. Попова О.М. Мова ворожнечі проти політкоректності – рахунок 1:0 / О.М. Попова [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://lifecity.com.ua/news/10245/>

УДК 654.197:30362(73)(043)=111

Rostova V.V.

INTERVIEWS IN SYSTEM OF GENRES IN TELEVISION JOURNALISM

Information streams in the modern world are increasing day by day. The distribution of these streams in their structuring and public perception a crucial role played journalism. In our information-saturated time the fore journalist genres, allowing to quickly and objectively receive information, appear. One of them is the interview.

The author defines interviews as a "genre of journalism, journalist conversation with one or more persons of any urgent issues" [1, p. 2].

A distinctive feature is its dual interview address: journalist (the interviewer), referring to his immediate destination (interviewee) builds special journalistic drama conversations per future viewer perception (addressee mass). Speech interview form displays the most dialogical structure and communication, and cognition [2].

I have chosen this topic because is that it is one of the most common methods of obtaining information, firmly rooted in the system of genres of this profession. Every day journalists are increasingly turning to the method of interviewing in their work.

This is one of the major genres of journalism, which requires mastery of all his professional skills. Also journalist should use some innovation elements, making it more alive, more creative and attractive for viewers.

In the middle of the XIX century the genre of the interview was not as widely used. Reporters talked to politicians, diplomats, extracting information, but rarely referred to its source, they are essentially limited to the transmission of conversations. Earlier the impersonal journalist increasingly acquired his own face, became a public figure. His intelligence, irony, sarcasm, ability to construct a dramatic interview, the ability to "squeeze" the information from interlocutor aroused respect for the person interviewer. By the thirties of XX century interviewing was a well-developed area of journalism, appear a variety of types of interview [3].

In the area of television, it also takes the lead. The main function of each source of Journalism – to be a reliable source of information. And that interview materials provide the consumer with the information from "first hand". Also, from them we can learn about the experiences of people who have achieved success in a particular area, get advice for different areas. The specifics of the interview as a genre is that facts, events, phenomena and their socio-political significance are revealed through messages, according to a competent interlocutor who has information. Getting it through the direct contact with witness creates a sense of credibility.

The social significance of the interview is that it provides information to the audience, satisfying people's curiosity. As a method, interviews can be used to obtain any information: as the actual, until the reference and subjective opinions from person. Information directly from the mouth of socially important people about socially important events while maintaining their "copyright" conversational style has always been interesting to the audience of any program.

Television plays a vital role in informing the public about important events. The American media raised a wide range of vitally important and topical issues. The introduction of standards for digital radio and television, the rapid development of cable and satellite TV offer Americans a wide range of information services. Modern technology revolution in mass communications has opened great opportunities for television. Computerization gave TV personalities such unexpected and previously

unavailable opportunities like multimedia, computer animation, stereo TV, dismissed the approaches to the practical development of holographic television. There were changes in the visuals of television programs. Live video began to be used more widely, making the viewers are often not only witnesses, but active participants in the events [4].

In the American interview technique introduced some innovations, especially in solid popular channels. This applies to the filing form and stylistics and typology - that has always defined by social context, political situation in the country, and many other factors.

A free dialogue, not involved in the framework of a predetermined cliché, more lively way of communicating, a great closeness to spoken language – all these trends of transforming the genre interview in American journalism.

Channel program CNN «Piers Morgan Tonight» has been selected for research – talk show on CNN that was hosted by Piers Morgan. He conducted interviews on important social topics with a variety of people. This is a prime example of an interview in American journalism.

Conducting interviews for TV also has a number of features. The main purpose of this work is to identify the genre and stylistic features of the system of television interviews genres America.

Materials of genre interview talk show «Piers Morgan Tonight» are characterized by substantial and informative, logical sequence of presentation, professional presentation. Interviews in these publications perform an informative function and play an important role in the political and cultural life.

References

1. Lukina M.M. Technology interview [electronic resource] / M.M. Lukina. – M.: Aspect Press, 2003. – 87 p. – Access: <http://evartist.narod.ru/text5/34.htm>
2. Rhetorical basics of journalism. Work on the genres of [electronic resource] / Smelkov Z.S., Ahasuerus L.V., Savov M.R., Salnikova O.A. – M.: Flint, 2003. – 320 p. – Access: <http://www.evartist.narod.ru/text3/84.htm>
3. History of world journalism [electronic resource] / Bepalov A.G., Kornilov E.A., Korochensky A.P. – M.: Publishing center "Mart", 2003. – 371 p. – Access: <http://journ.brusov.am/wp-content/uploads/2010/09/4.pdf>
4. Mikhailov S.A. Journalism United States of America [electronic resource] / S.A. Mikhailov. – SPb.: Publishing house Mikhailov V.A., 2004. – 448 p. – Access: <http://evartist.narod.ru/text6/01.htm>
5. CNN // Piers Morgan Live [electronic resource]. Access: <http://piersmorgan.blogs.cnn.com/>

УДК 070.44(438):32(043)

Selitrinnikova A.

POLITICAL PROBLEMS IN MASS MEDIA OF POLAND

Political problems have always been a hot topic in communication media. The society of any country pays much attention to the financial policy of the country, its internal and external relations, because quality of life of citizens depends on policy of the country.

In theory, mass media, press, radio, television, cinema, sound and video recording, and numerous systems of satellite communication, cable television, regional and global computer networks which appeared in the last 10 years belong to instrumental tools of communication. Their task is to collect information by their channels, to code it according to appropriate style, which is peculiar exactly for these channels, and finally to transmit the information to users (viewer, listeners, readers). However, the way of coding the information has different influence on consumers. Any event highlighted in journalistic article, running commentary or in TV spot has different coding, and thus represents different ways of influence on the audience. If radio message, and even more so newspaper (magazine) article about strike, demonstration, or military clash are connected with direct comment, which reflects a point of view of a journalist or “line” of editorial staff, demonstrating of a video clip about these very events, in spite of being accompanied by comment, and mostly being edited, means radical new way of information coding, as it transfers the event directly to the house of a viewer, creating participation effect, thus giving the information more believability and verity (mostly completely false). In addition to this, electively snatching separate moments away from the process the video clip may create steady single impression about the event, and afterwards it will be hard to change it with a help of a comment. In its turn, newspapers and magazines can code the information and manipulate it with the help of different headlines, forms of fonts, specific of styles, location etc. So, considering such facts as variety

of sources of information and ways of their coding, complicity and contradiction of environment, let us state, that distortion of reality, inadequate reflection of it are practically inevitable in the process of communication, even without depending on intentions of the communicators [1].

Information institutions provide not only social connection, but also modify consciousness of its audience, control its behavior, i.e. serve as one of the creators of politics. In the opinion of German sociologist N. Bolz, our knowledge about reality is mediated by communication media, and it became silly to differentiate a reflection from a reflected phenomenon. It can be understood what that or other politician or event are only in their medial staging. What really happens becomes a common event only in its medial reflection [2].

Modern Polish market of mass media began to form as far back as in 1989, when there was a crash of socialistic system in this country and there were held the first free elections. In fact, almost twenty years passed since then and character of Polish mass media completely changed: censorship disappeared, in markets there was a foreign capital flow, as a result of it plenty of new publishing appeared, there appeared a wish and an opportunity to create a quality product, which would be in demand of audience, which would stay for a long time in the situation when a flow of information from mass media would be thoroughly filtered, and there wouldn't be the opportunity to choose a source of information due to own demands. Leaders strengthen their positions, but in the market there appear new publishing both Polish and foreign production, which can compete with them. In Poland thanks to strong democratic tradition, little interference of the state, and flexible legislative system of regulation of economic relations, there appeared a real publishing boom. To tell the truth, Polish market of mass media took transition period in 90s and stagnation in the beginning of the millennium hard, however managed to adapt to new conditions and currently it is one of the biggest perspective media markets of Europe. Polish readers are politically active and try to be in touch with all latest news.

It is impossible to understand the role of press in public and political life without examining the history of establishing of the first periodical publishing – newspapers. It should be noted that since this kind of mass media appeared power elites were watchful of it and try to keep an alert control over them [3].

Partiality of mass media is most of all is a result of its relations with the sphere of politics. In fact, mutual relations of owners and employees of mass media with politicians, especially in the election periods, may influence a public opinion and advantages of electorate. There are three criteria of such relations: participation of the party in financing and managing mass media, developing of a program line of editorial staff and aggregate of readers' tastes.

In Poland no political party can be an owner of a newspaper, radio station or TV station. Public radio and television, which try to control the ruling parties, have the highest level of party membership of mass media [4].

Such kind of relations can be observed between the local authority and press of self-government.

Indeed, cooperation between mass media and political body may have different shades. Character and level of friendship are determined by legal principles, organization accuracy and financial condition of a party, belonging of institutions of power and its public corroboration on one side and ethics, professional principles and journalistic culture on the other. These factors lead to formation of symmetrical or unsymmetrical relations between these political bodies and mass media. It depends on these political relations how political problems in mass media of Poland will be presented. In Poland unsymmetrical relations are typical for political world and public electronic mass media connection. Private TV stations, which belong to TBN group, TV Polsat, commercial radio stations PMF FM and Radio Zet created relatively strong position. They don't try to reach placing of political parties, which are not objects of their critical messages [5].

Literature

1. Achkasov V.A.: Political science: College book/ Achkasov V.A., Gutorov V.A. – M: Higher education, 2010. – p. 423
2. Totrov R.R.: Mass media and mass consciousness [Electronic resource] / Totrov R.R – “Daryal” journal, – North Ossetia rep., – №5, – 2001. – Access mode: http://www.darial-online.ru/2001_5/totrov.shtml
3. Alexander Pagiria: Right in critics. Rple of press in public and political life [Electronic resource] / Alexander Pagiria, – Tyzhden.ua, – 2013. – Access mode: <http://tyzhden.ua/History/72424>

4. Yakubovich K.: State mass media. Beginning of the end or a new beginning (translation) / K. Yakubovich. – Warsaw: 2007. – 106-111.

5. Gerlulia M.N.: The political system and the system of mass media in Poland [Electronic resource] / Gerlulia M.N. – 2012. – Access mode: <http://cyberleninka.ru/article/n/politicheskaya-sistema-i-sistema-smi-v-polshe-vzaimozavisimost>

УДК 070(477:73)(043)=111

Sudarenko E. A.

PRESS IN UKRAINE AND USA: COMPARATIVE ANALYSIS

Publishing in Ukraine started in 1574 when the first Russian printer I. Federov printed *Azbuka* (The Primer) in the city of Lviv. The introduction of printing laid the foundation for the development of printed press. Early periodicals in the western part of the country, which was occupied by the Austro-Hungarian Empire, appeared in foreign languages. In 1776, the first newspaper, *Gazette de Leopol*, was published in French and in 1811, *Gazeta Lwowska* appeared in German and later in Polish. The periodicals in eastern Ukraine, which was part of the Russian Empire, came out in the Russian language with *Kharkovsky Ezhenedel'nik* (Kharkiv Weekly) in 1812, *Kharkovskie Izvestiya* (Kharkiv News) in 1817, and the magazine *Ukrainsky Vestnik* (Ukrainian Herald) in 1816, just to name a few. The first newspaper, *Zorya Halitska* (Galician Dawn) in the Ukrainian language came out in 1848 [1].

In the nineteenth century and the beginning of the twentieth century, the further development of printed media included the emergence of new newspapers and magazines and the growth of their circulation. This process was constantly accompanied by the closure and reopening of periodicals in the Ukrainian language depending upon the political situation in Austro-Hungarian and Russian empires.

It should be mentioned that the press in the United States evolved through a long history of freedom and openness, and it operated at the beginning of the twenty-first century within one of the richest and most powerful societies in the world. Press freedom was a crucial factor in the formation of the American republic, and strict protections for the press were added to the United States Constitution just two years after it was ratified. European travelers observed the appetite for newspapers among ordinary American citizens and thought it a distinctive characteristic of the early Republic. Notably, Alexis de Tocqueville devoted large sections of his *Democracy in America* (1857) to his amazement at the amount of information from newspapers available to a common rural farmer. America's first continuously-published newspaper, the *Boston News-Letter* published its first issue on April 24, 1704. John Campbell, a bookseller and postmaster of Boston, was its first editor, printing the newspaper on what was then referred to as a half-sheet. It originally appeared on a single page, printed on both sides and issued weekly. In the early years of its publication the *News-Letter* was filled mostly with news from London journals detailing the intrigues of English politics, and a variety of events concerning the European wars. The rest of the newspaper was filled with items listing ship arrivals, deaths, sermons, political appointments, fires, accidents and the like. Campbell relinquished his stewardship of the paper in 1722 to Bartholomew Green, its printer. As editor, Green devoted less space to overseas events and more to domestic news. When Green died after a decade as its editor, the *News-Letter* was inherited by his son John Draper, also a printer [2].

In the last decade of the twentieth century and in the first years of the twenty-first century, the Ukrainian mass media have undergone a drastic transition from the Soviet-style to the democratic and free-market mode of work. Controlled for most of the twentieth century by the conservative Communist system, media have learned to operate in a new democratic, economic, political, ideological, and cultural environment [3].

Learning to work in a new sovereign state with diametrically opposite politico-ideological and socioeconomic environment required tremendous efforts on the part of many professionals involved in media business in reevaluating the legacy of the Communist past, rethinking the old principles of journalism, and adjusting to the novel concepts of the freedom of press and pluralism of opinion. The legacy of the Soviet past, the realities of the new nation-state, and linguistic pluralism make the cultural identity of many Ukrainian media a rather complex and multidimensional phenomenon. The larger part of the printed media (72.4 percent) consists of daily newspapers. The majority of the printed and electronic mass media takes place in the capital city of Kyiv. However, 64 percent of printed media

circulation occurs at the local level in twenty-six regions [4].

It has been stated that the newspapers with the most subscriptions in 2002 were: Silsi in Ukrainian (560,340), Golos Ukrainy (Voice of Ukraine) in Ukrainian and Russian (114,904), Uryadovi Kurier (Government Carrier) in Ukrainian (101,904), Komunist (Communist) in Ukrainian and Russian (92,739), Ukraina Moloda (Young Ukraine) in Ukrainian (84,485), Robitnicha Gazeta (Workers' Newspaper) in Ukrainian (71,283), Prattsya I Zarplata (Work and Salary) in Ukrainian (49,899), Tovarisch (Comrade) in Ukrainian and Russian (29,821), Rukh (Movement) in Ukrainian (25,855), Osvita Ukrainy (Ukraine's Education) in Ukrainian (20,455), Ukrainksi Futbol (Ukraine's Soccer) in Ukrainian (17,203), and Molod' Ukrainy (Youth of Ukraine) in Ukrainian (11,405). Since many people buy newspapers retail, the real number of circulation may be much higher for some publications. For example, during a seven-year period, Uryadovi Kurier claimed to have had an annual circulation between 130,000 and 230,000 and Golos Ukrainy had 170,000 versus 101,904 and 114,904. The most influential national newspapers are: Uryadovi Kurier (Government Carrier), Kyiv Post, 6 Kontinentov (6 Continents), AVISO, Argumenty I Fakty v Ukraine (Arguments and Facts in Ukraine), Biznes Business), Vseukrainskie Vedomosti (All-Ukrainian Official Reports), Golos Ukrainy (Voice of Ukraine Den' (Day), DK-Zvyazok (DK-Communication Pravda Ukrainy (Ukraine's Truth), Osvita Ukrainy (Ukraine's Education), Robitnicha Gazeta (Workers' Gazette), Silsi Visti (Rural News), Slovo Bativshchiny (Word of Fatherland), Stolichnye Novosti (Capital News Ukraina Moloda (Young Ukraine), Ukrainse Slovo (Ukrainian Word), Ukrainksi Futbol (Ukrainian Soccer), and Dzerkalo Nedili (Weekly Mirror) [5].

The decline in the number of newspapers and in circulation is thus a dispiriting trend for publishers. In the last 30 years, the total number of newspapers has fallen from 1,748 to approximately 1,480. Those 1,480 newspapers are divided up into specific groups based on their daily circulation. As of Sept. 30, 2000, there were 9 newspapers that circulated more than 500,000 copies daily; 29 between 250,001 and 500,000; 67 between 100,001 and 250,000; 118 between 50,001 and 100,000; 201 between 25,001 and 50,000; 433 between 10,001 and 25,000; 363 between 5,001 and 10,000; and 260 below 5,000. The ten largest newspapers in the United States in terms of circulation are all daily papers and are all published in large cities or their suburbs. In order of circulation size as of September 30, 2000, they were: The Wall Street Journal (New York); USA Today (Arlington, Virginia); The New York Times; The Los Angeles Times; The Washington (D.C.) Post; the Daily News (New York); The Chicago Tribune; Newsday (Long Island, New York); The Houston Chronicle; and The Dallas Morning News. The top ten Sunday papers vary slightly from this list, due mainly to the fact that neither The Wall Street Journal nor USA Today publishes on Sunday. They are: The New York Times; The Los Angeles Times; The Washington Post; The Chicago Tribune; The Philadelphia Inquirer; the Daily News (New York); The Dallas Morning News; The Detroit News & Free Press; The Houston Chronicle; and The Boston Globe [6].

Summary. Newspapers remain in many ways the same medium they always have been, concerned with providing their readers a mix of local, national, and international news, tempered with light relief in the form of columns, features, and comics both in Ukraine and the United States. But more and more newspapers are finding it necessary and useful to fulfill their obligations to their communities by becoming more vocal in their editorial columns, calling on their readers for ideas and participation in seminars and other media-run events, and spending more time analyzing and explaining the news, instead of just reporting it. As the world becomes more complex, newspapers face a greater challenge to explain that world and to guide readers through it in an intelligible fashion. Newspapers in the next century will become much more than clearinghouses of information. They will become guides to their communities and once again become strong voices in the leadership of their communities and their nation.

References

1. Khrushchivsky M. History of Ukraine. New Haven/ M.Khrushchivsky –CT: Yale University Press, 2007, 220c.
2. Michael E. The Press and America: An Interpretive History of the Mass Media (Englewood Cliffs) / E. Michael. – NJ: Prentice-Hall, 1999, 123c.
3. Borderland A. A Journey Through the History of Ukraine / A. Borderland – CO:.

WestviewPress,2007,180c.

4. George.T.World Press Encyclopedia/T.George.[2 vols]. – New York:. Facts on File, 2012, 500c.

5. Nahailo B.Ukraine Resurgence/B. Nahailo. – Toronto:University of Toronto Press, 2009, 150c.

6. Ronald P. The Birth of Mass Political Parties Michigan/P.Ronald. – Princeton:.2001

УДК: 791.43-21(73)(043)=111

Tolok P. A.

CULTURAL IMPACT OF STAR WARS

It is universally known that George Lucas' multi-film Star Wars saga has had a significant impact on modern popular culture. Star Wars references are deeply embedded in popular culture; references to the main characters and themes of Star Wars are casually made in many English-speaking countries with the assumption that others will understand the reference. Darth Vader has become an iconic villain. Phrases like "evil empire" and "May the Force be with you" have become part of the popular lexicon[1]. The first Star Wars film in 1977 was a cultural unifier, enjoyed by a wide spectrum of people.

Science fiction since the original 1977 Star Wars, particularly in film, has often been influenced by and compared to Star Wars. Sounds, visuals, and even the music from the films have become part of the tapestry of American society. The film also helped launch the science fiction boom of the late 1970s and early 1980s, and made science fiction films a blockbuster genre. It has also been parodied in films and short videos, such as Spaceballs[2].

It stands to reason that Star Wars fundamentally changed the aesthetics and narratives of Hollywood films, switching the focus of Hollywood-made films from deep, meaningful stories based on dramatic conflict, themes and irony to sprawling special-effects-laden blockbusters, as well as changing the Hollywood film industry in fundamental ways. Before Star Wars, special effects in films had not appreciably advanced since the 1950s. Star Wars was also important in the movement towards the use of computer initiated imagery in films[3]. The commercial success of Star Wars created a boom in state-of-the-art special effects in the late 1970s. There was increased investment in special effects. Companies like Industrial Light & Magic and Digital Productions were created to provide them. The 1977 Star Wars pioneered the genre pastiche, where several classic film genres are combined in one film. In Star Wars, the genres were science fiction, the Western, the war film, and the quasi-mystical epic. Along with Jaws, Star Wars started the tradition of the summer blockbuster film in the entertainment industry, where films open on many screens at the same time and profitable franchises are important[3]. It created the model for the major film trilogy and showed that merchandising rights on a film could generate more money than the film itself did. The holographic video effect associated with Star Wars served as a technological tool for CNN during its 2008 Election Night coverage. CNN reporter Jessica Yellin and musician will.i.am looked as though they were in the network's New York City studios talking face-to-face with hosts Anderson Cooper and Wolf Blitzer, when in reality, they were in Chicago at Barack Obama's rally. The process involved Yellin and will.i.am standing in front of a blue screen in a special tent, while being shot by 35 HD cameras[4]. Furthermore, whole films have now been dedicated to the legends, such as Family Guy's tribute-spoof season premiere episode called Blue Harvest, in dedication of the saga's 30th anniversary. A sequel to the episode as a parody to The Empire Strikes Back titled Something, Something, Something, Dark Side aired in the eighth season and another parody It's a Trap! aired in the ninth season.

Besides, increasingly, the impact of "Star Wars" is not limited to pop culture or even world politics. As science and technology advance, the world is little by little growing more and more like that galaxy far, far away.

The Smithsonian's National Air and Space Museum had an exhibition called "Star Wars: The Magic of Myth". It was an exhibition of original production models, props, costumes, and characters from the first three Star Wars films[4]. In October 2007, NASA launched a space shuttle carrying an original lightsaber into orbit. The prop handle had been used as Luke Skywalker's lightsaber in Return of the Jedi. After spending two weeks in orbit, it was brought back to Earth on November 7, 2007, to be returned to its owner George Lucas. In television commercials, public interest group critics of the Reagan administration's Strategic Defense Initiative program deridingly referred to the orbital missile defense project as "Star Wars". Lucasfilm originally sued to try to join this usage of its trademark, and

lost[2].

References

1. Mark Caro «The power of the dark side» (n.d.). [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.chicagotribune.com/chi-0505080390may08-story.html>
2. «Cultural impact of Star Wars» (n.d.). [Электронный ресурс]. – Режим доступа: https://en.wikipedia.org/wiki/Cultural_impact_of_Star_Wars
3. «Star Wars Legacy: How A Little Sci-Fi Flick Became a Global Phenomenon» (n.d.). [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.latinpost.com/articles/7054/20140209/the-legacy-of-star-wars-how-a-little-sci-fi-flick-became-a-global-phenomenon.htm>
4. Ryan, Maureen, Nov. 4, 2008 «The Watcher: Freaky CNN hologram recalls "Star Wars"», Chicago Tribune. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.chicagotribune.com/entertainment/tv/chi-cnn-hologram-081104-story,0,2621692.story>

УДК 070.431.2(410)(043)=111

Churikova V. V.

BBC AS THE LEGISLATOR IN THE FIELD OF INTERNATIONAL NEWS

British Broadcasting Corporation is a complex of radio, Internet and television in the UK. BBC (British Broadcasting Corporation) was founded October 18, 1922. BBC has become a global corporation over the centuries. Almost all the media of the world are trying to be equal to this company. BBC has earned the respect and trust of many people. BBC has two etheric and three cable TV channels today. 14 national digital radio stations, two Internet sites and 40 magazines are part of the corporation. BBC broadcast in 32 languages. BBC World News - is a 24-hour international news channel that is distributed to Asia, Africa, Australia, the Middle East and Europe, New Zealand, Canada and some countries in Asia and Africa. It is the most popular among all corporate channels [1].

The BBC has its own editorial values. The BBC's Editorial Values, and the Editorial Guidelines are rooted in the Royal Charter and the Agreement. The Royal Charter guarantees the editorial independence of the BBC and sets out its Public Purposes. These are defined as:

- sustaining citizenship and civil society
- promoting education and learning
- stimulating creativity and cultural excellence
- representing the UK, its nations, regions and communities
- bringing the UK to the world and the world to the UK
- in promoting its other purposes, helping to deliver to the public the benefit of emerging communications technologies and services [2].

BBC has introduced self-censorship on July 25, 2005. BBC stopped to show the scenes of cruelty. All webcast live transmission began to be aired with a delay of a few seconds. This allows you to cut all the episodes of violence that the special commission will identify [3]. BBC Ukrainian is the Ukrainian language franchise of the BBC which conveys the latest political, social, economical and sport news relevant to Ukraine and the world. It started its broadcasts in 1992. Its headquarters is based in London, United Kingdom. The first program of BBC Ukrainian was aired on June 1, 1992. It featured President of Ukraine Leonid Kravchuk and Prime Minister of the United Kingdom John Major. It has an office in Kiev since 1993 with a staff of around ten people, in 1993 the office was manned by one correspondent. BBC Ukrainian has a few dozen reporters - both in Ukraine and abroad. Since June 2009 BBC Ukrainian was airing hourly news broadcasts outside of its morning and evening broadcasts. Ukrainian BBC radio office ceased broadcasting on April 29, 2011, and is present only in the Internet.

Programs

"Morning with the BBC" and "Good evening from London" was two the most popular programs broadcast directly from the British capital and from Kyiv, the latter was interactive. On Fridays BBC editors invited guests, well known persons in Ukraine, who were specialist in various fields: politicians, analysts, scientists etc. "Morning with the BBC" started at 6 a.m. Kyiv time on weekdays and was broadcast for one hour by Radio Era and other partner stations. It was on air on ultra-short waves in Kharkov and Kyiv regions.

BBC Ukraine staff

- Olga Burda, started her career as a teacher, worked in Donetsk oblast'. She has worked at the leading Ukrainian newspapers and TV channels, and then she became a radio journalist.
- Alexander Bondarenko, has Diploma in Ukrainian philology, graduate of Lugansk Pedagogical University, worked at several Ukrainian TV channels.
- Svitlana Dorosh, chief correspondent of BBC-Kyiv office, obtained a degree in journalism at the Kyiv National University, she worked in the editors offices of Kyiv newspapers, information agencies and radio stations.
- Anastasia Zanuda is an economist, graduated from Kyiv Institute of National Economy, yet had worked as a translator, and then mastered journalist's skills.
- Oles' Konoshevych is an international lawyer, graduated from the International Relations Department, Kyiv National University
- Lubomir Krupnytsky is a historian by qualification, graduated from Ternopil Pedagogical University. Yet, has a very vast professional experience as a journalist. Before joining the BBC service he worked as a correspondent for a number of well-known Ukrainian newspapers.
- Svitlana Pyrkalo, producer of the Ukrainian Service, writer, journalist
- Roman Lebed' was the youngest journalist at BBC-Ukraine, graduated from Lviv State University, before joining BBC he had worked at the local radio in Rivne
- Olga Makarchuk, has a degree of translator of English and German languages. She worked on television and radio, was correspondent for BBC Ukrainian Service in Germany
- Marta Shokalo, graduate of Kiev-Mohyla Academy, with a degree in Philosophy, worked at BBC-Ukraine as a journalist [4].

The BBC is one of the most influential media in the world. BBC News have long been a benchmark for the structures of the mass media. Former employees of the company, even ending a career in the BBC, television continues to advise the world to create information services, such as Rome Thompson, a television reporter, presenter and editor of international news. BBC is a rapidly growing company that never rests on its laurels. The company is among the leaders in many positions. BBC first national and worldwide, the first independent, the first news, the first television station and the first tutorial. In the creation of informative television programs she still has no equal: many foreigners, and Americans especially, tried to compete with the BBC in this market.

It's own name in the market of television and radio programs. 95% of UK homes watch and listen to the BBC every week, at a cost of 3.7 pence per hour for the subscriber. BBC pays great attention to listening to the views of viewers and listeners during the program for communication and, of course, research ideas, which the audience is waiting for the channel. BBC is interested in his auditory to meet the creative ambitions. British the BBC is considered the best producer in the world of documentaries. Under the brand name of the channel it has already released more than four hundred of popular films and TV series. A well-known European channel «BBC World» each hour provides the latest news viewers, special and emergency reports from the recent events. BBC carries out global expansion to other countries and to other continents, are constantly opening their new branches and offices. Hundreds of thousands of people get the hot news, and several dozen journalists capable enrolled in the state, improving their skills, acquire the necessary skills and become certified specialists, which tend to be leveled correspondents of other media [3].

References

1. Wikipedia the free encyclopedia, article BBC [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://ru.wikipedia.org/wiki/Би-би-си> [in Russian].
2. BBC Guidelines, article The BBC's Editorial Values [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.bbc.co.uk/editorialguidelines/page/guidelines-editorial-values-charter>
3. BBC television. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.tn.ru/img_out/File/bbc.htm
4. Wikipedia, article BBC Ukrainian. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://en.rfwiki.org/wiki/BBC_Ukrainian

СЕКЦІЯ
АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ МЕТОДИКИ ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

УДК 373.21:811.111(043)

Баранникова В.В., Сердюк А.С.

**РОЛЬ НЕТРАДИЦИОННЫХ УРОКОВ В ФОРМИРОВАНИИ
КОММУНИКАТИВНЫХ НАВЫКОВ НА НАЧАЛЬНОМ ЭТАПЕ ОБУЧЕНИЯ**

Урок иностранного языка имеет свою специфику, так как, в отличие от других предметов, в качестве основной цели обучения выдвигается формирование коммуникативной компетенции учащихся. В настоящее время глобальной целью овладения иностранным языком считается приобщение к иной культуре и участие в диалоге культур. Эта цель достигается путем формирования способности к межкультурной коммуникации. Именно преподавание, организованное на основе заданий коммуникативного характера, обучение иноязычной коммуникации с использованием всех необходимых для этого заданий и приемов является отличительной особенностью урока иностранного языка.

Нетрадиционные формы урока английского языка реализуются, как правило, после изучения какой-либо темы или нескольких тем, выполняя функции обучающего контроля. Такие уроки проходят в необычной, нетрадиционной обстановке. Подобная смена привычной обстановки целесообразна, поскольку она создает атмосферу праздника при подведении итогов проделанной работы, снимает психический барьер, возникающий в традиционных условиях из-за боязни совершить ошибку. Нетрадиционные формы урока иностранного языка осуществляются при обязательном участии всех учеников группы/класса, а также реализуются с неизменным использованием средств наглядности. На таких уроках удается достичь самых разных целей методического, педагогического и психологического характера, которые можно суммировать следующим образом:

- осуществляется контроль знаний, навыков и умений учащихся по определенной теме;
- обеспечивается деловая, рабочая атмосфера, серьезное отношение учащихся к уроку;
- предусматривается минимальное участие на уроке учителя.

В последнее время обнаруживается опасная тенденция снижения интереса учащихся к занятиям иностранным языком. Использование традиционных форм обучения привело к тому, что детям стало скучно учиться, у них нет возможности в процессе обучения реализовать свои потребности в самовыражении, самопознании и самоутверждении. Комбинированный урок направлен в основном на пассивное усвоение предлагаемого учителем материала, заучивание правил, без учета способностей, склонностей, интересов учащихся.

Формирование активной личности невозможно без активности в овладении знаниями. Многое здесь зависит от мастерства учителя, от его умения организовывать учебный процесс, от его творчества и постоянного поиска новых форм и приемов обучения. Учителю нужно в какой-то степени отойти от стандартного урока, внести что-то новое, что могло бы привлечь внимание, активизировать деятельность учащихся, заставить их мыслить, искать, действовать.

Нетрадиционный урок – это импровизированное учебное занятие, имеющее нетрадиционную структуру. Такой урок включает в себя приемы и методы различных форм обучения. Он основан на совместной деятельности учителя и учащихся, совместном поиске, апробировании новых форм работы, что в конечном итоге влияет на активизацию познавательной активности учащихся на уроках и повышение эффективности преподавания. Среди большого числа нетрадиционных уроков можно назвать следующие: уроки – деловые или ролевые игры, уроки-соревнования, уроки с групповыми формами работы, уроки-игры, уроки-праздники, и т.д. Необязательно весь урок должен стать нетрадиционным, возможно вкрапление в него отдельных элементов, которые направлены на активизацию обучения. Это могут быть уроки с использованием компьютерных технологий и проектной методики, нестандартных форм тестирования и т.д.

Можно сделать вывод, что нетрадиционные уроки иностранного языка на начальном этапе формирования коммуникативных навыков помогают лучше закрепить в памяти изученный материал и реализации закона об активности обучения.

Литература

1. Барменкова О.И. Видеозанятия в системе обучения иностранной речи. / О.И.Барменкова // «Иностранные языки в школе», 1993 - №3. – С. 20-25
2. Егоров О. Коммуникативная функция учебного занятия. /О.Егоров // «Учитель», 2001 - №1 – С. 52
3. Лукьянчикова Н.В. Обучение иностранному языку на начальном этапе обучения./ Н.В.Лукьянчикова // « Начальная школа», 2001 - №11 – С. 49-51
4. Мильруд Р.П., Максимова И.Р. Современные концептуальные принципы коммуникативного обучения иностранному языку./ Р.П.Мильруд, И.Р.Максимова // «Иностранные языки в школе», 2000 - №4. – С.14-19
5. Электронный ресурс – Режим доступа: www.bolshe.ru
6. Электронный ресурс – Режим доступа: www.festival.1september.ru
7. Электронный ресурс – Режим доступа: www.zachetka.ru

УДК 372.881.1(043)

Боровик В.Б.

ТРЕНІНГ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ЯК ФАКТОР РОЗВИТКУ МОВНОЇ ОСОБИСТОСТІ

Актуальність даної теми складатиметься у тому, що сучасна українська освіта, визначається великою кількістю інновацій та характеризується зміною пріоритетів у змісті навчання та виховання, пошуком нових педагогічних технологій. На нашу думку ці зміни обумовлюються новою ціннісно-цільовою основою змісту та результату навчання, де в якості останнього все частіше виступає комунікативна компетентність фахівця та його готовність до рішення професійних задач в умовах двомовної комунікації, що забезпечує процеси інформаційної взаємодії.

Приходько В.М. визначає комунікативну компетентність як «систему внутрішніх ресурсів, необхідних для побудови ефективної комунікації у ситуаціях особистісної взаємодії»[1, с. 134]. Петрушин С.В. розглядає комунікативну компетентність як складну організацію, до якої входять знання, установки, вміння та досвід між особистого спілкування; як систему внутрішніх засобів регуляції комунікативних дій, як орієнтованість в спілкуванні, що базується на знаннях та досвіді спілкування.

Традиційні методи підготовки фахівців зазвичай не передбачають навчання комунікативним технологіям, цьому на нашу думку увага вищих учбових закладів все більше концентрується на таких формах професійної підготовки, як тренінг; рольові та імітаційні ігри, аналіз кейсів та комунікативні вправи. Тренінг сьогодні стає однією з найпоширеніших інтерактивних технологій серед методів активного навчання, предметом яких є професійне спілкування. Його основною ціллю є формування міжособистісної складової майбутньої професійної діяльності фахівця та розвиток його емоційного інтелекту, соціальних та комунікативних вмінь та навичок [2, с. 289].

Ми допускаємо, що будь який фахівець, представник правоохоронних органів зокрема, в силу виконання своїх професійних обов'язків, повинен володіти різноманітними навичками між особистого спілкування – бути компетентним у спілкуванні. Першочергового значення для майбутнього правоохоронця набувають такі комунікативні навички та уміння: ефективно говорити та слухати під час спілкування, налагоджувати комунікативний контакт з різними людьми, правильно вибирати засоби подання інформації, долати протистояння, розв'язувати складні конфліктні ситуації, спостерігати, розуміти та застосовувати не вербальну мову, набуття ораторської майстерності та ін. Всі ці вміння та навички лежать в основі комунікативної компетентності.

При використанні різноманітних інтерактивних технологій в процесі тренінгу комунікативної компетентності, зазвичай передбачається зіткнення учасників з релевантними ситуаціями, що виникають в їх реальній професійній діяльності. Технологія, що використовується у сучасному тренінгу як правило включають стандартний набір методів активного навчання:

- інформація, повідомлення;
- структурована або керована дискусія;
- рольова гра;

- комунікативні вправи та задачі;
- аналітичні вправи;
- імітаційні ігри;
- відео демонстрація та аналіз презентованих ситуацій.

Як правило, на тренінгу використовується трьохрівнева модель навчання:
здобування — демонстрація — застосування

В межах кожної позначеної моделі використовуються вище перелічені методи. Так, для здобування знань у тренінгу використовується інформація, повідомлення, книги; для демонстрації – рольові ігри, кейси та кейс-стаді, ілюстрації, аудіо матеріали та відео фільми; для застосування рольові ігри, моделювання, імітаційні технології Д. Лі, відомий спеціаліст по тренінгам також вважає, що у тренінговому комунікаційному навчанні існують три напрямки.

- 1) вербальна комунікація (наприклад, бесіди та обговорення);
- 2) подання інформації у научному вигляді, демонстрація навичок (наприклад, презентація, демонстрація та моделювання);
- 3) практичне відпрацювання необхідних навичок (наприклад, складання документів, роботи с комп'ютером, професійна практика) [3, с. 221].

В процесі навчання у вузі тренінг, спрямований на оптимізацію процесуальної сторони діяльності майбутнього фахівця, сприяє підвищенню його комунікативної та інтерактивної компетентності. Активізуючи ефект тренінгу комунікативної компетентності обумовлений також створенням особливих навчально-експериментальних умов, які сприяють формуванню практичних вмінь та навичок в процесі міжособистісного спілкування.

Література

1. Приходько В. М. Методи формування комунікативної компетенції / Приходько В.М. // Збірник наукових праць. – К., 2006 – С.142-146.
2. Петровская Л. А. Компетентность в общении. / Петровская Л. А// Социально психологический тренинг. – М.: МГУ. – 1989. – 289с.
3. Ли Д. Практика группового тренинга. / Ли Д.// СПб. И др. – Питер 2001 – 221с.

УДК 372.881.111.1(043)

Бусько О. О.

СПОСОБЫ ОРГАНИЗАЦИИ И ПРЕЗЕНТАЦИИ ИНОСТРАННОГО МАТЕРИАЛА НА ЗАНЯТИЯХ АНГЛИЙСКОМУ ЯЗЫКУ В ДЕТСКОМ САДУ

Актуальность моей работы заключается в том, что тема организации и презентации иностранного материала на занятиях английскому языку в детском саду была и будет поддаваться активному изучению и исследованию, так как обучение детей дошкольного возраста – это очень непростое и трудное дело, которое требует совсем иного методического подхода, чем обучение школьников и взрослых.

Многие ученые, такие как, С. Филипс, Г.А. Чесновицкая, Л.С. Выготский, С.И. Рубинштейн, Б. Уайт, ДЖ. Брунер, С.Х. Гомза, В. Пенфильд, Р. Робертс, Т. Элиот и многие другие посвятили свои исследования именно этой проблеме.

Именно поэтому тема нашего исследования является актуальной.

Основной материал языка – это лексика, слова. С.Х. Гомза считает, что при обучении иностранному языку важно:

- выбирать методы обучения, соответствующие возрастным особенностям детей данного возрастного периода;
- использовать ситуации, в которых дети проявляют себя наиболее спонтанно, непосредственно (во время игры, прогулки, в процессе физкультурно-оздоровительной деятельности, на музыкальных занятиях и в других режимных моментах);
- учитывать индивидуальные особенности и стиль восприятия детей (аудиальный, зрительный, кинетический);
- отбирать языковой материал с учетом имеющихся знаний на родном языке, не перегружая детей большим количеством материала;
- создавать условия для сознательного восприятия иноязычной речи, постоянно меняя порядок речевых действий для того, чтобы дети реагировали на смысл сказанного, а не

механически запоминали бессмысленный звуковой ряд;

- не допускать утомления детей (это может привести к потере интереса к иностранному языку), для чего следует несколько раз во время занятия проводить игры с элементами движения [1].

Лексическое тематическое содержание изучения английского языка должно состоять из легко выучиваемых тем: английский алфавит, животные, счет, цвета, приветствия, игрушки, семья, части тела, еда, одежда, увлечения, времена года, погода [2].

При планировании презентации и отработки лексического материала с дошкольниками не обходимо по мнению Карпова И.В. принимать во внимание «такие их особенности, как любознательность, конкретно-образное мышление, произвольное запоминание, неустойчивое внимание, быстрая утомляемость, любовь к игре, преобладание диалогической речи над монологической, чрезмерная двигательная активность. Поэтому в процесс работы активно включаются стихи, игры, песни [3].

С. Филипс выделяет характерную особенность маленьких детей, которая подтверждает важность обучения именно лексическому аспекту английского языка: дети очень быстро заучивают слова, но достаточно медленно запоминают фразы. Таким образом, для того чтобы научить детей запоминать фразы и структуры, необходимо повторять их снова и снова в разных контекстах, используя при этом различный вокабуляр.

Обучение лексике является поэтапным. К основным этапам работы над лексикой относятся:

- ознакомление с новым материалом (включает в себя работу над формой слова, над его произношением);
- первичное его закрепление (содержит определенное количество упражнений);
- развитие умений и навыков использования лексики в различных видах речевой деятельности (говорение и аудирование) [2].

Г.А. Чесновицкая считает, что методика обучения малышей иностранному языку базируется на четырех видах работы: игре, движении, музыке и наглядности. Такие виды работы помогают повысить качество обучения лексики, поскольку они позволяют провести презентацию и тщательную отработку новых лексических единиц в интересной, увлекательной игровой форме [4].

Ведущей деятельностью у детей дошкольного возраста является игровая деятельность, обучение лексике, должно базироваться на большом количестве разнообразных игр. Это позволяет ввести и отрабатывать новые лексические единицы в интересной форме у детей, в течение определенного количества времени Игры могут быть дидактическими и музыкально-дидактическими, настольными, подвижными и отбираются педагогом в зависимости от темы занятия и поставленных задач: для формирования языковых навыков (фонетических, лексических грамматических), воспитания внимательности, быстроты реакции, для снятия утомления (физкультурные паузы)[1,2].

Лексика запоминается лучше всего, когда значения слов продемонстрированы наглядно, при помощи картинок, жестов, мимики или предметами. Здесь помогает использование таких вспомогательных средств, как игрушки, рисунки, реальные предметы, которые демонстрируются детям на занятии. Также, преобладающим видом детского творчества в раннем возрасте является рисование. Таким образом, творческий потенциал ребенка должен быть максимально учтен в процессе обучения его лексике английского языка, что объясняет большое количество заданий на раскрашивание, вырезание и наклеивание, обведение по точечкам и других при отработке изучаемых слов.

Бахталлина Е.Ю. считает необходимым уделять внимание системе упражнений, рекомендуемой для отработки и закрепления лексического материала на начальном этапе изучения английского языка. При обучении английскому языку дошкольников необходимо использовать только подготовительные упражнения. Для формирования лексических навыков у дошкольников рекомендуются следующие упражнения: угадывание (слов, игрушек, картинок, отгадывание загадок); рисование, лепка, аппликация, раскрашивание и называние того, что изображено, что слепили дети; физкультминутка (называние действий, выполнение действий и команд); игра на внимание/понимание (учитель называет лексическую единицу и показывает игрушку или картинку;

дети повторяют хором только те слова, которые имеются на картинке); выбор слов/картинок по теме или по ситуации; соревнование; игра «лото» с картинками/домино; повторение слов по принципу «снежного кома»; общение детей в рамках тематики [5].

Музыкальный вид деятельности представлен песнями, которые помогают закрепить языковой материал. Когда слова соединены ритмом и музыкой, они являются более эмоциональными и индивидуально значимыми и лучше запоминаются. Практика показывает, что после разучивания стихотворения, рифмовки, их лексическое содержание включается в активный словарь ученика.

Таким образом можно сделать вывод, что если лексические задания увлекательны и интересны детям, то они хорошо запоминаются. Методика проведения занятий должна строиться с учетом возрастных и индивидуальных особенностей, а также лингвистических способностей детей и быть направлена на их развитие и воспитание гармоничной личности. Занятия иностранным языком должны быть осмыслены преподавателем как часть общего развития личности ребенка, связаны с его сенсорным, физическим, интеллектуальным воспитанием.

Литература

1. Гомза С.Х. Английский язык для дошкольников. 2011 г. Изд-во: Высшая школа
2. Philips S. Young Learners. Oxford University Press, 1993.
3. Рязанова И.С. Обучение английскому языку детей младшего возраста // Иностр. яз. в школе. 1992. №1. С.62.
4. Методика начального обучения иностранным языкам./Под ред. Карпова И.В. и Рахманова И.В., М., 1957.
5. Бахталкина Е.Ю. Об интегрированном обучении английскому языку в детском саду // Иностр. яз. в школе. 2000. №6. С.44.

УДК372.881.111.1(043)

Гавра Е.В., Ефремова М.В.

РАЗВИТИЕ ТВОРЧЕСТВА НА УРОКАХ АНГЛИЙСКОГО ЯЗЫКА В ДОШКОЛЬНОМ УЧРЕЖДЕНИИ

На основе анализа психолого-педагогической литературы нами был сделан вывод о том, что в наши дни проблема формирования творческих способностей у детей дошкольного возраста в процессе обучения английскому языку приобретает особую актуальность. В современных условиях педагогического процесса дошкольных учреждений она является значимой научной проблемой, имеющей историческое, этническое, культурологическое и социально-педагогическое значение.

Интерес к теме механизмов формирования творческой личности на данном этапе общественного развития имеет свои специфические черты. Основная из них – то, что творчество, с одной стороны, осознаётся как один из ключевых инструментов в решении самых разнообразных усложняющихся межпредметных задач, а с другой – как важная составляющая духовной жизни человека. Отражая существующие тенденции, современное образование признаёт творчество ценностью и приоритетом. Однако, на наш взгляд, задачи образования не должны исчерпываться формированием ряда качеств творческой личности, а также соответствующего набора умений и навыков. Гораздо продуктивнее заниматься формированием направленности на творчество, т. е. работать с мотивационной сферой человека, с его интересами, потребностями, склонностями, мировоззрением [3].

Анализ проблемы развития творческого потенциала во многом предопределяется тем содержанием, которое вкладывается в это понятие. Творческий потенциал – есть система способностей, включающих в себя изобретательность, воображение, критичность ума, открытость к новому и позволяющих оптимально менять приёмы действий в соответствии с новыми условиями, и знаний, умений, убеждений, определяющих результаты деятельности. К ним относятся новизна, оригинальность и т. д. В итоге всё это побуждает личность к творческой самореализации и саморазвитию. Таким образом, творческий потенциал опирается на совокупность качеств личности и проявляется в творческой активности.

На уроке иностранного языка необходимо не просто дать знания о фонетике, лексике и грамматике, но и развить умение мыслить и творить на нём, чтобы можно было свободно вступать в языковую коммуникацию с носителями языка. Выполнение творческих заданий способствует развитию креативного мышления, речевых умений, помогает закрепить ранее

изученный материал, расширяет словарный запас учащихся. Инструментом развития творческого потенциала выступают конкретные педагогические технологии, используемые учителем [3]. Приведём примеры конкретных технологий развития творческого потенциала на материале иностранного языка.

Внутренняя или языковая наглядность активизирует восприятие звучащей иноязычной речи с присущей ей грамматической и интонационной оформленностью, когда обучаемый ощущает собеседника. В основе изобразительной деятельности дошкольников лежит художественный опыт. Известны разнообразные виды изобразительной деятельности: рисование, лепка, аппликация, конструирование. Изобразительная деятельность чаще всего связана с творческой ролевой игрой. Дети получают удовольствие от рисования, в большой степени благодаря тому, что в процесс этой деятельности включен процесс придумывания содержания, развертывания действий, близких игре.

Занятия оригами позволяют детям удовлетворить свои познавательные интересы, расширить информированность в данной образовательной области, обогатить навыки общения и приобрести умение осуществлять совместную деятельность в процессе освоения программы. Эта техника может использоваться при изучении цветов на английском языке, а также животных, что поможет детям лучше усвоить материал.

На уроках английского языка можно использовать упражнения на перенос информации из одной формы в другую. Например, трансформация иллюстрации в текст или текста в иллюстрации. Другой вариант задания: по предложенным иллюстрациям составить рассказ, продолжение истории, зафиксированной в иллюстрации.

Для развития музыкального творчества детей в процессе непосредственной образовательной деятельности по английскому языку рекомендуется использовать разнообразные песни. Благодаря музыке создаётся благоприятный психологический климат, снижается психологическая нагрузка, активизируется языковая деятельность, повышается эмоциональный тонус, поддерживается интерес к изучению иностранного языка. При изучении английского языка с дошкольниками песни используются не только для введения нового лексического или грамматического материала но, и как своего рода релаксацию или физкультминутку в середине или в конце урока, когда детям необходима разрядка, снимающая напряжение и восстанавливающая их работоспособность.

Использование стихотворных материалов во время непосредственной образовательной деятельности по английскому языку является одним из эффективных приемов обучения. Многие педагоги и методисты, которые работают с детьми на разных этапах обучения, применяют поэтические тексты при изучении иностранного языка. Можно разучивать стихотворения для фонетических зарядок, для закрепления лексического или грамматического материала, а также разучивать стихотворения для выступлений на праздниках, для поздравлений. Приемы работы со стихами, песнями и рифмовками сочетаются с другими приемами и делают занятие лёгким, интересным, запоминающимся и самое главное творческим.

Использование театрализации в процессе дошкольного обучения способствует не только развитию основных видов речевой деятельности, но и формированию ассоциативного мышления, памяти, навыков общения в коллективе, творческой инициативы ребенка. Театрализация также развивает творческий потенциал учащихся средствами театрального искусства, развивая при этом их речевые и познавательные способности, помогает ребёнку развивать свою речь, свой словарный запас, делает речь более выразительной [1].

Попадая в ситуацию игры, вживаясь в свою роль, учащиеся оказываются вовлечёнными в общий творческий процесс, в котором им гораздо легче преодолеть так называемый языковой барьер. Слабый в английском языке, но артистичный ученик получит сильнейшую мотивацию к изучению языка. Особый «театрально-языковой социум» создаст благоприятные условия для погружения в мир английского [2]. Театрализованные постановки, подготовка к ним учат сотрудничеству, работе в коллективе. При этом развиваются коммуникативность, ответственность, умение слышать друг друга и т. д.

Возможность творить, воплощать в жизнь свои идеи, мысли – неотъемлемый компонент формирования полноценной, самодостаточной личности. Предлагаемые технологии могут внести свой вклад в воспитание потребности и интереса к процессу познания, к преодолению

трудностей, стоящих на этом пути, к самостоятельному поиску решений и достижению поставленных целей. Человек, владеющий иностранным языком и способный творчески применить свои знания, обретает уверенность в своих возможностях и эффективно решает возникающие перед ним задачи.

Литература

1. Азатян С. А., Романенко О. С., Степичев П. А. Опыт развития творческого потенциала школьников на занятии иностранным языком / С.А. Азатян, О.С. Романенко, П.А. Степичев// Современные гуманитарные исследования. – М., 2012. – № 3.

2. Китайгородская Г. А. Инновации в образовании – дань моде или требование времени? / Г.А.Китайгородская.// Иностранные языки в школе. – 2009. – № 2. – С. 2–7.

3. Степичев П. А. Формирование направленности личности на творчество в профессиональном образовании: социально-культурный и психолого-педагогический аспекты // Репликация культуры общества в контексте профессионального образования (книга 1): монография / науч. ред. Д. В. Гулякин. – Георгиевск : СКФУ, 2012. – С. 137–157

УДК 372.881.111.1(043)

Гаврилова Е. С.

ИСПОЛЬЗОВАНИЕ МАЛЫХ ФОРМ ФОЛЬКЛОРА ПРИ ОБУЧЕНИИ ИНОСТРАННОМУ ЯЗЫКУ НА НАЧАЛЬНОМ ЭТАПЕ ОБУЧЕНИЯ

На сегодняшний день владение иностранным языком, главным образом – английским, стало настоящей потребностью, ведь иностранный язык выполняет огромную роль в формировании личности и повышении образования, с помощью него можно получить доступ к духовному богатству другой страны, а также возможность непосредственного общения с представителями других наций. Именно в этом заключается актуальность выбранной мною темы.

При обучении английскому языку на начальном этапе обучения не последнюю роль играет знакомство учащихся с культурой народа изучаемого языка. Под начальным этапом понимается период изучения иностранного языка, позволяющий заложить основы коммуникативной компетенции, необходимые и достаточные для их дальнейшего развития и совершенствования в курсе изучения этого предмета. С первых шагов нужно предлагать учащимся знакомиться с изучаемым языком как средством общения, а использование малых фольклорных форм помогает решать эту задачу.

Устное народное творчество сопровождает человека всю жизнь – начиная с колыбели и до конца его жизни. Поэтому, столь же естественно ввести фольклор в процесс изучения иностранного языка с самых ранних шагов обучения.

Ряд зарубежных авторов, говоря об изучении английского языка, отмечают необходимость использования стихов, пословиц и рифмовок на начальном этапе обучения (Дж. Дакин, С. Пустан, Тим Мерфи). Нам близка их точка зрения, но только в отношении тех стихов, пословиц и рифмовок, которые специально созданы для отработки грамматических структур, тематической лексики или знакомства с культурой.

Практически все педагоги и методисты, работающие с детьми на разных этапах обучения, отводят большое место поэтическим текстам и песенкам при изучении иностранного языка. Некоторые учебные пособия целиком базируются на использовании поэтических текстов: или аутентичных, или специально сочиненных. Важность этой работы трудно переоценить. И.Л. Шолпо приводит следующие доводы за использование стихотворных произведений:

— во-первых, стихи, песни – это тот текстовый материал, который дети любят, который им интересен, а следовательно, работа с ними положительно эмоционально окрашена для ученика, что, как уже сказано, в значительной степени содействует усвоению материала;

— во-вторых, аутентичный литературный или фольклорный материал способствует постижению языка в контексте культур;

— в-третьих, поэтические тексты и песни являются прекрасным материалом для отработки ритма, интонации иноязычной речи, совершенствование произношения;

— в-четвертых, при работе со стихами и песнями мы решаем проблему многократного повторения высказываний по одной модели или восприятию одного и того же слова [1].

По мнению В.В. Виноградовой, важным фактором в работе со стихотворениями является их подбор, соответствующий возрастным интересам детей, и в зависимости от того, какие задачи

ставит учитель. Как она указывает, «на начальном этапе это могут быть стихи о животных, на среднем – о природе, а на старшем – темой их становится любовь, дружба, взаимоотношения людей, их поступки» [2].

С.Н. Козлов считает, что «дети недостаточно говорят на языке, в результате они понимают, как надо произносить слова, а говорить не могут. Достичь правильного произношения можно при работе со стихотворениями и рифмовками». Этот факт подтверждает и З.Б. Решетникова, говоря, что «рифмовка усваивается детьми наиболее быстро и легко, обладает такими признаками, как краткость, звуковая повторяемость. Дети испытывают потребность в заучивании рифмовок» [3].

Пожалуй, заучивание небольших стихотворений и рифмовок является самым эффективным приемом, способствующим выработке хорошего произношения. Декламируя стихи на английском языке, дети осваивают интонационные средства выразительности: регулируют высоту и силу голоса, темп речи, учатся соблюдать паузы и смысловые ударения.

Не менее эффективным приемом при обучении английскому языку на начальном этапе являются пословицы и поговорки. Использование пословиц на уроке поможет учителю создать непринужденную обстановку, отработать произношение отдельных согласных и гласных звуков в приятной для детей игровой форме, расширить лексический запас и особенности его функционирования. Заучивание пословиц и поговорок не только развивает память учащегося, но и позволяет научиться адекватно отбирать лексические единицы и развивает эмоциональную выразительность речи.

В работе с детьми дошкольного возраста целесообразно использовать **загадки**. Наличие ритма в загадке способствует выработке навыка употребления правильной интонации в предложении. Использовать загадки на занятиях можно с диагностической целью. Они позволяют без каких-либо специальных тестов и анкет выявить степень наблюдательности, умственного развития, а также уровень творческого мышления.

Для детей школьного возраста совершенствованию произношения, и в частности, речевому дыханию способствует **произнесение скороговорок**. Работа над произношением, которое связано с освоением чувства ритма, одновременно помогает подготовить детей к письму. Развитию ритма способствуют различные танцевальные и физкультурные движения, требующие от детей согласованных движений. Полезны упражнения, в которых согласуются движения и речь – это исполнение музыкальных физкультминуток и считалочек. Разучивая тексты предложенного материала, дети знакомятся с народным творчеством другого народа.

Изучая многие материалы по этой теме, и применяя эти знания на практике можно сделать выводы, что использование малых форм устного народного творчества на начальном этапе обучения английскому языку способствует лучшему усвоению грамматических конструкций, лексики, произношения, а так же развитию музыкального слуха. Благодаря фольклору на уроке создаётся благоприятный психологический климат, повышается интерес к обучению. В результате использования малых форм фольклора на уроках английского языка происходит:

- совершенствование навыков произношения;
- обогащение словарного запаса;
- постановка звуков и артикуляции;
- знакомство с культурой изучаемого языка.

Безусловно, такой подход в обучении способствует не только формированию устойчивых языковых умений, но и воспитывает у детей вкус к народному творчеству, стремление к самосовершенствованию, обеспечивает преемственность в обучении от детского сада до ВУЗА.

Литература

1. И. Л. Шолпо. Учебное пособие по методике преподавания англ. яз. для педагогических вузов, колледжей и училищ / И.Л.Шолпо. – Санкт-Петербург: Специальная литература, 1999.
2. Виноградова В.В. Работа над стихотворениями в 5-6 классах // Иностранные языки в школе. – 2003. – №3.
3. Решетникова З.Б. Как я поддерживаю интерес школьников к английскому языку // Иностранные языки в школе. – 2003. – №2.
4. Гладилина И. П. Некоторые приемы работы на уроках английского языка в начальной школе. // ИЯШ. №3. 2003.

ПРОБЛЕМНОЕ ОБУЧЕНИЕ КАК ФАКТОР ФОРМИРОВАНИЯ ИНОЯЗЫЧНОЙ КОММУНИКАЦИИ

В условиях обновления общества и изменения целей и задач образования на первый план выдвигается разностороннее развитие личности, в том числе и интеллекта, способностей самостоятельно мыслить, проявлять элементы творчества, умения и навыки мышления. Проблемный подход является наиболее эффективным в системе развивающего обучения. Актуальность проблемного обучения определяется:

- новой целевой направленностью современного образования, развитие творческих способностей, сформированность механизма поиска в информационном поле иностранного языка;
- необходимостью развития в учащихся умений самостоятельного решения мыслительных задач;
- развитием навыков общения, что особенно важно для учащихся переходного возраста.

Цель проблемного обучения это - усвоение результатов научного познания, системы знаний, а также самого пути процесса получения этих результатов, формирования познавательной деятельности ученика и развития его творческих способностей.

История проблемного обучения начинается с введения так называемого исследовательского метода, многие правила которого в педагогике были разработаны Джоном Дьюи. Глубокие исследования в области проблемного обучения начались в 60-х годах. Идея и принципы проблемного обучения в русле исследования психологии мышления разрабатывались учеными С. Л. Рубинштейном, Д. Н. Богоявленским, а также Н. А. Менчинской. Выдающийся ученый К.Д. Ушинский (1824-1870), сформулировал мысль о роли познавательной самостоятельности ученика в процессе обучения. Идеи К.Д. Ушинского были восприняты выдающимся педагогом П.Ф. Каптеревым (1849-1921), который настаивал на том, что основная деятельность учителя во время формирования познавательной самостоятельности ученика направлена на развитие логического мышления, можно объяснить учащемуся сколько угодно какое-либо правило, но если он сам не поймет в чем дело, не проявит необходимой умственной деятельности, то все объяснения будут находиться вне его сознания [2]. Теорию мышления создал ученый С.Л. Рубинштейн, который является основателем концепции проблемного обучения. Он всегда подчеркивал, что мышление начинается с осознания проблемной ситуации и постановки проблемы. Правильно построенное обучение, по мнению Дж. Дьюи, должно быть проблемным. В этом сами проблемы, поставленные перед учащимися, принципиальным образом от предлагаемых традиционных учебных заданий – «мнимых проблем», имеющих низкую образовательную и воспитательную ценность [1].

В сравнении с традиционной системой, Дж. Дьюи предложил смелые новшества, неожиданные решения. Место «книжной учебы» занял принцип активного обучения, основой которого является собственная познавательная деятельность учащегося. Место активного учителя занял учитель-помощник, не навязывающий учащимся ни содержания, ни методов работы, а лишь помогающий преодолевать трудности, когда сами ученики обращаются к нему за помощью. Вместо общей для всех стабильной учебной программы вводились ориентировочные программы, содержание которых в общем виде определялось преподавателем. Место устного и письменного занятия, главное место заняли теоретические и практические, в которых осуществлялась самостоятельная исследовательская работа [3].

Мы полагаем, что можно выделить наиболее характерные для педагогической практики типы проблемных ситуаций, общие для всех предметов:

- Первый тип: проблемная ситуация возникает при условии, если ученики не знают способы решения поставленной задачи, не могут ответить на проблемный вопрос, дать объяснение новому факту в данной ситуации;
- Второй тип: проблемные ситуации возникают при столкновении учащихся с необходимостью использовать ранее усвоенные знания в новых практических условиях;

• Третий тип: проблемная ситуация легко возникает в том случае, если есть противоречие между теоретически возможным путем решения задачи и практической неосуществимостью выбранного способа.

К наиболее известным методам проблемного обучения можно отнести объяснительно – иллюстративный, репродуктивный, проблемное изложение, частично-поисковый и исследовательский. Основные функции проблемного образования:

• воспитание навыков творческого усвоения знаний (применение отдельных логических приемов и способов творческой деятельности);

• воспитание навыков творческого применения знаний (применение усвоенных знаний в новой ситуации) и умение решать учебные проблемы;

• формирование и накопление опыта творческой деятельности (овладение методами научного исследования и творческого отображения действительности);

• формирование мотивов обучения, социальных, нравственных и познавательных потребностей.

В ДОУ №125 нами была проведена практическая часть – занятие с элементами проблемного обучения. Нами было проведено занятие с заданием «Family and Friends: Are we Happy Together». В начале занятия мы поделили группу на 3 мини-группы, в каждой выбрали лидера, который руководит группой и будет отвечать за результаты проделанной работы, каждой группе была предложена проблема, которую они обсуждали. Исследование показало, что существует значительный потенциал в активизации деятельности воспитанников: уровень мотивации учебной деятельности, характеризующийся преобладанием внутренних мотивов учения составил от 0,4 (мин) до 0,97 (макс) при проблемном обучении и от 0,81 (мин) до 0,94 (макс) при развивающем обучении, а уровень развития познавательного интереса – от 0,46 (мин) до 0,59 (макс) и от 0,52 (мин) до 0,80 (макс).

Опираясь на вышесказанное, можно сделать вывод:

• проблемный метод обучения позволяет развивать познавательную мотивацию к учебе, повышает самостоятельность учащихся;

• развивает способность самостоятельно решать языковые задачи;

• формирует логико-теоретическое и интуитивное мышление, стимулировать появление и развитие творческих способностей.

Проведенное исследование показало, что проблемное обучение более эффективно в обучении, чем традиционные занятия.

Литература

1. Белякова Е. А. Проблемные задания как прием обучения иностранному языку студентов вуза / Е. А. Белякова – М.: 2011. – Т. 55. – № 1. – с. 97-100.

2. Киричук О. В. Диалог в контексте педагогического взаимодействия. Диалогическое взаимодействие в учебно-воспитательном процессе общеобразовательной школы. / О. В. Киричук – Киев: 1997. – с. 31-46.

3. Матюшкин А. М. Проблемные ситуации в мышлении и обучении. / А. М. Матюшкин – М.: 1972. – 524 с.

УДК 372.881.111.1(043)

Денищик Н. С.

ВОСПИТАТЕЛЬНЫЙ, РАЗВИВАЮЩИЙ И ОБРАЗОВАТЕЛЬНЫЙ ПОТЕНЦИАЛ ЗАНЯТИЯ ПО ИНОСТРАННОМУ ЯЗЫКУ В ДОУ

За последние годы число людей, изучающих английский язык, резко возросло. Возрастной порог изучения английского языка снизился до дошкольного возраста. А при обучении английскому языку дошкольников необходимо учитывать возрастные особенности детей и их ведущий вид деятельности. Необходимо помнить, что на занятиях с иностранного языка, так же, как и на других видах занятий, должны реализоваться такие функции: воспитательная, образовательная и развивающая.

Проблемой выполнения этих функций на данных занятиях занимались такие психологи и педагоги: Искрин С.А., Зыбенко Ю.В., Фурсенко С.В., Амонашвили Ш.А., Корнеева Н.М. и многие другие. Из современных ученых: С.Гончаренко, Н. Горлова, Ю. Пассов. Учитывая то, что проблема их исследований достаточно обширная и сложная, тема моей статьи не достаточно

изучена, именно поэтому она является актуальной на данный момент.

Обучение иностранному языку является не обязательным, но желаемый компонентом дошкольного образования. Такое обучение является важным средством гармоничного развития личности, формирования ее жизненной компетенции. Построенный правильно с дидактического и лингвистического взглядов, процесс обучения способствует реализации содержания всех сфер жизнедеятельности детей, определенных Базовым компонентом дошкольного образования («Я сам», «Люди», «Культура», «Природа»), и имеет самостоятельное образовательное значение. Дети, которые в дошкольном возрасте один-два года привлекались к изучению иностранного языка, при условии, что это обучение организовывалось методически правильно, успешно учатся в школе, лучше усваивают курс любого иностранного языка [1].

Обучение малышей – это очень непростое дело, которое требует совсем иного методического подхода, чем обучение школьников. Игра является ведущим методом обучения дошкольников иностранному языку на занятии. Успешное овладение детьми иноязычной речью становится возможным еще и потому, что детей (особенно дошкольного возраста) отличают более гибкое и быстрое, чем на последующих возрастных этапах, запоминание языкового материала; наличие глобально действующей модели и естественность мотивов общения; отсутствие так называемого языкового барьера, т.е. страха торможения, мешающего вступить в общение на иностранном языке даже при наличии необходимых навыков; сравнительно небольшой опыт в речевом общении на родном языке и др. [2].

Согласно субъектно-деятельностному подходу, в центре обучения иностранному языку находится сам ребенок, его мотивы, цели, его неповторимый психологический склад, т. е. ребенок-ученик как личность. Взрослый в контексте такого подхода определяет учебную цель занятия и организует, направляет и корректирует весь учебный процесс, исходя из интересов ребенка, уровня его знаний и умений. Соответственно, цель занятия при реализации субъектно-деятельностного подхода формируется с позиции конкретного ребенка, всей группы или языковой подгруппы. Ребенок в конце занятия, построенного на основе субъектно-деятельностного подхода, должен быть в состоянии ответить себе на вопрос: чему он сегодня научился, чего не мог сделать еще вчера. При этом взрослый задает содержание и является партнером ребенка по работе с этим содержанием [3].

Учитывая возрастные возможности детей, определяется цель использования иностранного языка в образовательном процессе. А именно: способствовать полноценному и разностороннему развитию дошкольника; воспитывать его чувства, волю, интеллект, нравственность; создавать благоприятные условия для овладения основами общения на иностранном языке; сбалансировать развивающие, воспитательные, образовательные и практические цели.

Развивающая, воспитательная и образовательная цели обучения должны иметь ведущее значение по сравнению с практическими, а не наоборот, как это стремятся делать отдельные педагоги, ставя перед детьми завышенные, часто непосильные задачи в усвоении иностранного языка. Процесс обучения должен быть средством социализации ребенка, помогать раскрыть его личный потенциал с учетом индивидуальных особенностей.

Практическая цель дошкольного обучения иностранному языку предполагает формирование элементарной иноязычной коммуникативной компетентности ребенка. Она базируется на речевой, языковой, социокультурной, учебной компетенциях.

Задачи иноязычного образования дошкольников:

- воспитывать положительные черты характера, моральные качества, элементарную культуру общения;
- формировать ценностное отношение к наследию другого народа, открытость для контактов, толерантность к другой культуре; воспитывать уважение к ее носителям, проявлять интерес к культуре, традициям, обычаям людей, говорящих на другом языке.
- развивать речевые способности; стимулировать развитие навыков социальной коммуникации; прививать элементарные навыки устного общения на иностранном языке (понимать, говорить) привлекать речевой опыт общения дошкольников на родном языке во время общения на иностранном и наоборот; способствовать приобретению элементарных лингвистических знаний; создавать условия для овладения ребенком первичной коммуникацией

на иностранном языке; формировать умение достигать коммуникативной цели при условии ограниченного владения другим языком [4].

Опираясь на вышесказанное, можно сделать вывод:

- образовательный потенциал заключается в формировании навыков самостоятельного решения элементарных коммуникативных задач на английском языке в рамках тематики и в приобретении страноведческих знаний;

- воспитательный потенциал предполагает воспитание у детей интереса к изучению иностранного языка, формирование у них навыков учебной деятельности, умения коллективно решать поставленные задачи. Дети узнают, что есть другие языки кроме русского, на котором они привыкли говорить;

- развивающий потенциал предполагает в процессе обучения происходит развитие у детей мышления, эмоций, внимания, воображения, воли, памяти, формирования навыков межличностного общения.

Литература

1. Шкваріна Тетяна. Англійська мова для дітей дошкільного віку: прогр., метод, реком. / Т. Шкваріна – К.: Шк. світ, 2008. – 112 с., С. 7.

2. Обучение иностранному языку дошкольников [Электронный ресурс] / Режим доступа: <http://detskij-dvorik.ru/education/preschooler/item/251-obuchenie-inostranomuzuku-doshkolnikov.html>

3. Методика обучения дошкольников иностранному языку: учеб. пособие для студентов вузов, обучающихся по специальности «Иностр. яз.» («Методика преподавания иностр. яз. в дошк. учреждениях») / Е.Ю. Протасова, Н.М. Родина.: Гуманитар. изд. центр ВЛАДОС. – Москва, 2010. – С. 31.

4. Дошкільне виховання: наук.-метод. журн. МОН України для педагогів і батьків. – Київ: Світлич, Періодичність 2010 р. №1. С. 12-14.

5. Базовий компонент дошкільної освіти в Україні. – К.: Освіта, 2012.

УДК 372.881.111.1(043)

Загребельская А.В.

ФОРМИРОВАНИЕ УМЕНИЙ ПРОБЛЕМНОГО МОНОЛОГИЧЕСКОГО ВЫСКАЗЫВАНИЯ

Общеизвестно, что XXI век – это период глобальных инноваций во всех областях экономической, технической, культурной, общественной жизни. Глобальное развитие привело к развитию современной педагогической теории и практики, которая основывается на необходимости подготовки человека к жизни в условиях быстро меняющегося мира, появляющихся проблем и кризисов. Глобальное образование включает в себя изучения проблем, выходящих за рамки национальных границ. Оно способствует обучению, восприятию и пониманию других людей, чье культурное развитие отличается от нашего, учит видеть мир разумом других. Особое место в этом занимает формирование умений проблемного монологического высказывания. Формирование умений проблемного монологического высказывания на начальном этапе изучения иностранного языка является одной из самых актуальных проблем в методике обучения иностранному языку. Выдвигается актуальная задача подготовки молодежи к жизни в условиях многонациональной и поликультурной сред, формирование умений общения и сотрудничества с людьми разных национальностей. Следовательно, ключевыми задачами становятся коммуникативность, многоязычие и поликультурность. Известно, что язык является огромным потенциалом. Подрастающее поколение должно знать не только родной язык, но один или несколько иностранных языков как средство общекультурного развития. Многие ученые, такие как, Комаров А.С., Брейгина М.Е., Осипова Н.В., Макаев В.В., Агранат Ю.В., Рогова Г.В. и многие другие посвятили свои исследования именно этой проблеме[1]. Для успешной реализации формирования умений проблемного монологического высказывания на наш взгляд, целесообразно проводить работу, направленную на:

- формирование у студентов представления о проблемном монологическом высказывании;

- обучения позитивному взаимодействию с представителями других культур, подготовку к диалогу других культур, которые строятся на взаимном уважении друг к другу, особенно там, где

имеет место обмен мыслями и равнозначное представление культур с целью их взаимообогащения и взаимного развития;

– развитие культурного самоопределения личности средствами родного и изучаемого языков, т.е. осознание себя в качестве поликультурного субъекта с многогрупповой принадлежностью, осознание своего места, роли и значения в глобальных общечеловеческих процессах;

– формирование представления о сходствах и различиях между представителями разных этнических групп, обучение пониманию того, как представители различных культурных групп подходят к решению глобальных общечеловеческих проблем.

Формирование умений проблемного монологического высказывания обеспечивает глубокое овладение иностранным языком как социальным кодом, помогает студентам понять определяющие характеристики различных культур мира, проникнуть в сущность их сходств и различий, осознать ценность и неповторимость каждой лингвокультурной общности. Язык есть не только средство общения и выражение мысли, но и аккумуляция ценностей культуры [1,с.5]. Необходимым звеном в системе поликультурного образования должно стать систематическое «живое» общение с носителями иностранного языка и культуры. Опыт такого общения плодотворно сказывается на развитии мотивационной сферы обучения языку и повышении уровня иноязычной коммуникативной компетенции. В связи с этим следует создавать новые тематические программы, которые расширяли бы иноязычную коммуникативную компетенцию обучаемых в процессе углубления поликультурной направленности их языковой подготовки. Новые приоритеты в обучении иностранным языкам сопряжены с выходом в индивидуальную сферу учащегося, в контекст его субъективного опыта, имеющего большое значение в формировании его языкового сознания. Мы полагаем, что следует выбирать такие приёмы и технологии обучения, при которых ученик становится в центре учебного процесса, становясь субъектом деятельности. Современные технологии обучения иностранным языкам, включающие использование мультимедийных средств, – аудио и видеотехники, компакт-дисков, обучающих компьютерных программ на разных языках – значительно расширяют возможности приближения проводимых занятий к максимально близким условиям пребывания в стране изучаемого языка и непосредственного общения с носителями иноязычной культуры.

Формирования умений проблемного монологического высказывания как процесс продуктивного требует от учащегося построения высказывания, обусловленного ситуацией общения, представляет собой сложную методическую задачу, поскольку овладение им связано с наибольшими трудностями для учащихся и требует больших временных затрат и усилий как со стороны учителя, так и учащихся. Тем не менее эти затраты времени и усилия окупаются, если учащиеся овладевают этой деятельностью на начальном этапе на строго отработанном минимальном материале, который обеспечивает мотивационный уровень и надежную базу для формирования других речевой деятельности [2, с.6]. Использование иностранного языка как способа постижения мира, приобщения к культуре различных народов, диалог различных культур, способствующий осознанию людьми принадлежности не только к определённой цивилизации, но и к общему культурному сообществу, – всё это имеет важное значение для образования.

Таким образом, мы пришли к выводу, что в условиях глобального образования формирование умений проблемного монологического высказывания осуществляется на основе углубления поликультурной направленности языковой подготовки учащихся. И если нам удастся создать благоприятные условия для обучения, обеспечить соответствующую учебно-материальную базу, сформировать положительную мотивацию, мы сможем подготовить «личность, воспринимающую себя в качестве субъекта полилога культур, имеющую активную жизненную позицию, обладающую развитым чувством эмпатии и толерантности, эмоциональной устойчивостью способной к продуктивной профессиональной деятельности в условиях культурного многообразия общества» [3,с. 10].

Литература

1. Агранат Ю.В. Формирование поликультурной личности будущих специалистов социальной сферы при обучении иностранному языку в вузе: автореф.

Диссертации / Ю.В. Агранат.– Хабаровск, 2009. – 360 с.

2. Осипова Н.В. Глобальное образование и иностранный язык как учебный предмет/ Н.В. Осипова // Иностранные языки в школе № 2,2007.– С. 110-135

3. Комаров А.С. Основы формирования умений монологического высказывания иноязычному общению / А.С. Комаров. – М.,2005. – 464 с.

УДК 612.7-053.4

Калинина Е.Г., Кравченко П.А.

ПСИХОЛОГИЧЕСКИЕ ОСОБЕННОСТИ ВЗАИМОСВЯЗИ РАЗВИТИЯ МЕЛКОЙ МОТОРИКИ РУК И ОБУЧЕНИЯ ИНОСТРАННОМУ ЯЗЫКУ

Начиная обучать ребенка иностранному языку, учителя сталкиваются с проблемой произношения звуков, интонации речи, неразвитого фонематического слуха. Решить эту проблему можно, используя в учебном процессе упражнения на развитие мелкой моторики и координации движения.

С анатомической точки зрения, около всей трети площади двигательной проекции коры головного мозга занимает проекция кисти руки, расположенная очень близко от речевой зоны. Именно величина проекции кисти руки и её близость к моторной зоне дают основание рассматривать кисть руки как орган речи, такой же, как артикуляционный аппарат. В связи с этим, было выдвинуто предположение о существенном влиянии тонких движений пальцев на формирование и развитие речевой функции ребёнка. Уровень развития речи у детей всегда находится в прямой зависимости от степени развития тонких движений пальцев рук. Для развития речи важна координация полушарий мозга, поэтому необходимо выполнять упражнения для её развития.[1]

В.А Сухомлинский утверждал, что ум ребенка находится на кончиках пальцев. В головном мозге человека центры, отвечающие за речь и движение пальцев рук, расположены очень близко. Развивая мелкую моторику, мы активизируем соседние зоны мозга, отвечающие за речь. А формирование речи способствует развитию мышления.

Игры с пальчиками развивают мозг ребёнка, стимулируют развитие речи, творческие способности, фантазию. Простые движения помогают убрать напряжение не только с самих рук, но и расслабить мышцы всего тела. Они способны улучшить произношение многих звуков. В общем, чем лучше работают пальцы и вся кисть, тем лучше ребёнок говорит. Поэтому на уроках английского языка необходимо использовать упражнения на мелкую моторику. Движения пальчиков помогают при постановке фонетических звуков, облегчают восприятие лексических единиц, за счет чего появляется возможность значительно увеличить объем предлагаемого материала. Кинестетические импульсы, идущие от пальцев, способствуют развитию долговременной памяти: слова и тексты прочно и надолго запоминаются детьми.[2]

Игры с пальчиками обычно смешные, поэтому они вызывают у детей положительные эмоции. А это, в свою очередь, отражается на формировании мотивации к изучению английского языка, на стремлении ребенка с удовольствием повторять песенки, потешки, скороговорки, стихи, демонстрировать их родным, друзьям и знакомым. Продолжительность таких игр 2-3 минуты, чтобы пальцы заработали, но не заболели.

Пальчиковые игры необходимый и удобный инструмент педагога для удержания внимания ребенка, улучшения координации движения, нацелены на развитие мелкой моторики пальцев, что положительно сказывается на становлении иностранной речи. Пальчиковые игры как бы отображают реальность окружающего мира — предметы, животных, людей, их деятельность, явления природы. В ходе этих игр дети, повторяя движения взрослых, активизируют моторику рук [3].

Что происходит, когда ребёнок занимается пальчиковой гимнастикой на занятиях по английскому языку?

1. Выполнение упражнений и ритмических движений пальцами индуктивно приводит к возбуждению в речевых центрах головного мозга и резкому усилению согласованной деятельности речевых зон, что, в конечном итоге, стимулирует развитие речи;

2. Игры с пальчиками создают благоприятный эмоциональный фон, развивают умение подражать взрослому, учат вслушиваться и понимать смысл иностранной речи, повышают речевую активность ребёнка;

3. Ребенок учится концентрировать своё внимание и правильно его распределять;
4. Если ребёнок будет выполнять упражнения, сопровождая их короткими стихотворными строчками на английском языке, то его речь станет более чёткой, ритмичной, яркой, и усилится контроль за выполняемыми движениями;
5. Развивается память ребёнка, так как он учится запоминать определённые положения рук и последовательность движений;
6. Развивается воображение и фантазия. Овладев многими упражнениями, ребенок сможет «рассказывать руками» целые истории вместе с этим закреплять материал, который преподнес воспитатель;
7. В результате пальчиковых упражнений кисти рук и пальцы приобретут силу, хорошую подвижность и гибкость, а это в дальнейшем облегчит овладение навыком письма в старшем возрасте.

Перед выполнением упражнения, перед воспитателем стоит задача: «объяснить, как выполняются движения пальчиками, показать позу пальцев и кисти». Всегда начинать пальчиковые игры надо с разминки пальцев: сгибания и разгибания. Можно использовать для этого упражнения резиновые игрушки с пищалками. Известно, что иностранный язык на начальных занятиях еще не понятен детям, повысить процесс запоминания можно интонацией.

Произносить тексты пальчиковых игр взрослый должен максимально выразительно: то повышая, то понижая голос, делая паузы, подчёркивая отдельные слова, а движения выполнять синхронно с текстом или в паузах. Малышам иногда трудно проговаривать текст, им достаточно выполнять движения вместе со взрослым или с его помощью. Для некоторых игр можно надевать на пальчики бумажные колпачки или рисовать на подушечках пальцев глазки и ротик, использовать специальные пальчиковые куклы.

Пальчиковые игры побуждают малышей к творчеству, и в том случае, когда ребёнок придумывает к текстам свои, пусть даже не очень удачные движения и выражения на мало знакомом ему языке, его следует хвалить и, если возможно, показать его творческие достижения.[4]

Таким образом, необходимым условием на занятиях является положительная эмоционально окрашенная деятельность. Детям должно нравиться то, что они делают; у них повышается работоспособность, когда они понимают, о чем говорят, что слышат. Только в таком случае развитие мелкой моторики, а, следовательно, и речи будет также способствовать развитию фантазии и образного мышления.

Литература

1. Гальскова Н.Д. Современная методика обучения иностранным языкам / Н.Д. Гальскова. – М.: Арти-Глосса, 2000. – 186 с.
2. Щукин Н.А. Методика обучения речевому общению на иностранном языке//Н.А. Щукин – М.: Икар, 2011. – 456 с.
3. Антропова А.И. Педагогические технологии при обучении английскому языку // А.И. Антропова. – 2006. – 128 с.
4. Ткаченко Т.А. Мелкая моторика. Гимнастика для пальчиков / Т.А. Ткаченко – М.: ЭСМО, 2010.

УДК 372.881.111.1(043)

Кудина М.А.

РОЛЕВАЯ ИГРА КАК СПОСОБ ФОРМИРОВАНИЯ ИНОЯЗЫЧНОЙ КОМПЕТЕНЦИИ У ДЕТЕЙ МЛАДШЕГО ШКОЛЬНОГО ВОЗРАСТА

Изучение иностранного языка является необходимой дисциплиной, целью которой является формирование и развитие коммуникативной компетенции учащегося, будущего специалиста. Поскольку обучение иностранному языку начинается с младшего дошкольного возраста, то и формирование и развитие иноязычной коммуникативной компетенции происходит в дошкольном, младшем школьном возрасте. Приобретение учащимися иноязычной компетенции заключается в умении вести общение на иностранном языке.

Мы разделяем точку зрения К.М. Левитана, о том, что коммуникативная компетенция включает в себя умение слушать и услышать, смотреть и увидеть, читать и вычитывать и во всех случаях адекватно понять воспринимаемый текст.

Проблемам формирования и развития коммуникативной компетенции в процессе обучения иностранному языку посвящены работы многих ученых (М.Н. Вятютнев, И.А. Зимняя, Н.И. Гез, Е.И. Пассов, И.Л. Бим, В.В Сафонова и другие) [1]. Однако многие аспекты данной проблемы не получили должного рассмотрения. В научной литературе существуют разные подходы толкования сущности понятия иноязычной коммуникативной компетенции. Следует отметить, что причинами неопределенности толкований являются: а) многоаспектность рассматриваемой категории; б) особенности перевода данного термина: обозначается как «коммуникативная компетенция» и как «коммуникативная компетентность». Мы считаем, что нечеткость границ термина приводит к наличию многочисленных дефиниций: коммуникативное совершенство, речевая компетентность, коммуникативная грамотность, вербальная коммуникативная компетентность, коммуникативные способности, коммуникативные умения и другие [1].

В процессе обучения иностранному языку используется множество приемов. Как известно, одним из них является игра. О роли игры в обучении детей идет речь во многих исследованиях. Важно отметить, что использование игр – один из самых эффективных приемов в обучении иностранному языку. Являясь простым и близким человеку способом познания окружающей действительности, как известно, игра – наиболее естественный и доступный путь к овладению знаниями, умениями и навыками. Анализ научной литературы показал, что она способствует созданию на занятии обстановки естественного речевого общения, снимает напряжение, вызывает интерес к изучению иностранного языка [1]. Мы считаем, что особое место в обучении иностранному языку занимает ролевая игра. Ролевая игра – это и речевая, и игровая, и учебная деятельность одновременно. Для учеников ролевая игра – это игровая деятельность, учебный характер которой часто не осознается. Но для учителя – это форма обучения, цель которой – формирование и развитие речевых умений и навыков учащихся.

Важно также обратить внимание на то, что значимой педагогической задачей является распределение ролей. В соответствии с интересами, темпераментом, индивидуальными отношениями учащихся, учитель предлагает им те роли, которые в наибольшей степени соответствуют особенностям их личности. Отметим, что ролевая игра позволяет преодолеть застенчивость, робость. Считаем, что правильно подобранная роль на начальном этапе позволит устранить застенчивость, обрести уверенность в себе [2, с. 17]. Учитель предлагает детям проблемные ситуации, которые им необходимо будет решить. Мы считаем, что можно воспользоваться такими сюжетами как «В самолете» (пилот и пассажиры), «Мы едем» (водитель и пассажиры), «Встреча с полицейским» (полицейский и туристы), «В магазине» (продавец и покупатель), «В отеле» (туристы и руководитель группы), «В кафе» (повар и посетители), «Поход в театр» (актер и зрители), «Визит к доктору» (пациенты и доктор) и другие. Изучив лексику по данным темам, ребенок вступает в диалог с остальными участниками игры. Ценной для нашего исследования была идея о том, что опорой в организации ролевой игры могут послужить телевизионные программы (детские передачи, КВН, мультфильмы и другие). Использование сюжета телевизионной программы вызывает интерес, положительные эмоции у детей. Данный прием можно использовать как в младших, так и старших классах. При этом нужно учитывать, что усложняется сюжет игры, ставятся иные задачи, вводится новая лексика. Исследователи разработали определенные правила ролевых игр: учащийся должен уметь поставить себя в игровую ситуацию; адаптироваться к своей роли; поведение должно соответствовать их роли; концентрировать внимание на использовании единиц иностранного языка в целях коммуникации, а не на их закреплении [3, с. 19]. Необходимо отметить, что учитель должен уделять больше времени языковой подготовке своих учеников, повторению необходимых слов и выражений, именно это обеспечивает успешное решение поставленных задач.

Анализ научной литературы позволил нам условно разделить ролевые игры на контролируемые и свободные ролевые игры. Контролируемая – является более простым видом игры, она может быть построена на основе диалога или текста. В отличие от контролируемой игры, в свободной дети сами выбирают лексику которую будут использовать. Ученики составляют различные ситуации, затрагивающие разные аспекты темы игры. В зависимости от уровня подготовленности учащихся ролевые игры можно проводить в парах, в подгруппах и в целой группе. Следует отметить, что ролевые игры в парах – самый простой вид ролевых игр.

Можно использовать анкеты, которые дети должны заполнить, задавая друг другу вопросы. Игры в подгруппах проводятся по-разному.

Многие авторы считают, что подгруппы могут играть одновременно, а учитель контролирует их работу. Но допускается вариант, когда подгруппы играют по очереди, а затем принимают участие в дальнейшем обсуждении. Ошибки, допущенные в ходе игры, отмечаются учителем и анализируются в конце игры. Мы согласны с точкой зрения исследователей о том, что не стоит прерывать игру с целью исправления ошибок – это очень важно. Так как боязнь совершить ошибку сковывает учащихся, не способствует развитию коммуникативных навыков. После проведения работы над типичными ошибками, учитель предлагает ученикам выполнить задание, связанное с содержанием игры.

Таким образом, мы пришли к выводу, что ролевая игра является перспективной формой обучения. В игре языковой материал усваивается незаметно и значительно лучше, чем во время выполнения упражнений. Считаем, что ролевая игра помогает ученикам улучшать свои речевые навыки и умения, а также попробовать себя в роли актера, способствует созданию благоприятной атмосферы на уроке, активизирует деятельность учащихся, дает возможность использовать полученные знания, опыт, навыки общения в разных ситуациях. Поэтому использование ролевых игр на уроках повышает эффективность учебного процесса на всех этапах обучения.

Литература

1. Ролевая игра – эффективное средство развития иноязычной коммуникативной компетенции [Электронный ресурс]. Режим доступа: http://infourok.ru/rolevaya_igra_effektivnoe_sr_edstvo_razvitiya_inoyazychnoy_kommunikativnoy_kompetencii-509490.htm

2. Семенова Т.В., Семенова М.В. Ролевые игры в обучении иностранным языкам / Т.В. Семенова, М.В. Семенова // Иностранные языки в школе. – 2005. – №1. – с. 16 – 18.

3. Калимуллина О.В. Ролевые игры в обучении диалогической речи / О.В. Калимуллина // Иностранные языки в школе. – 2003. – № 3. – с. 17 – 20.

УДК 372.881.111.1(043)

Савченко Е. В.

ИСПОЛЬЗОВАНИЕ ИНТЕРАКТИВНЫХ ТЕХНОЛОГИЙ ПРИ ОБУЧЕНИИ АНГЛИЙСКОМУ ЯЗЫКУ В ШКОЛЕ

В последние годы в методике преподавания иностранных языков наметилась тенденция к переходу от коммуникативного подхода, к его разновидности – интерактивному подходу. В связи с этим особенно остро ставится вопрос о поиске новых, более эффективных методик, методов и приемов обучения иноязычной культуре для поддержания устойчивого интереса детей к изучению иностранного языка, развитию информационной компетентности учащихся, для создания и поддержания активной мотивации к изучению английского языка в условиях отсутствия среды языкового общения. Именно поэтому тема нашего исследования является актуальной. Н.В. Баграмова, ссылаясь на К. Юли-Ренко, делает вывод, что «основное внимание при коммуникативно-интерактивном подходе уделяется самому процессу коммуникации и учебной ситуации в аудитории», в то время как коммуникативное обучение ставит в центре внимания коммуникативные функции языка. Данный вывод согласуется с положением А.А.Леонтьева о том, что взаимодействие (интеракция) опосредовано общением. речи Методику обучения английскому языку изучали такие ученые как: Беляев Б.В., Бим И.Л., Ведель Г.Е., Гурвич П.Б., Зимняя И.А., Кузовлев В.П., Леонтьев А.А., Пассов Е.И., Скалкин В.Л., Царькова Б.В., Шубин Э.П.

В отличие от традиционного метода обучения, в интерактивном педагог отказывается от роли своеобразного фильтра, пропускающего через себя учебную информацию, и выполняет функцию помощника в работе. К методам интерактивного обучения относятся те, которые способствуют вовлечению в активный процесс получения и переработки знаний. Подробнее хотелось бы остановиться на методе проектов. Он позволяет создать на уроке творческую атмосферу, где каждый ученик вовлечен в активный познавательный процесс на основе методики сотрудничества. Цель проектов – способствовать формированию системы знаний и умений, воплощённых в конечный интеллектуальный продукт; содействовать самостоятельности, умению логически мыслить, видеть проблемы и принимать решения, получать и использовать информацию, заниматься планированием, развивать грамотность и многое другое [2, с. 69].

Еще одним популярным интерактивным методом является метод кейсов – техника обучения, использующая описание реальных экономических, социальных и бизнес-ситуаций. Обучающиеся должны проанализировать ситуацию, разобраться в сути проблем, предложить возможные решения и выбрать лучшее из них. Кейсы базируются на реальном фактическом материале, или же приближены к реальной ситуации [3,с.52]. Кейс-метод ценен тем, что учит анализировать конкретные реальные случаи. В нем нет места фантазии. Только факты и их анализ.

Мы считаем целесообразным отметить технологию кластерного метода, который помогает создать на уроке условия для формирования у учеников умений структурировать материал, формулировать проблемы. Главное назначение кластерного метода – разбиение множества исследуемых объектов и признаков на однородные в соответствующем понимании группы. Система занятий в рамках метода кластера включает три стадии усвоения и закрепления материала: вызов, осмысление, рефлексия. Понятие кластер применяется во многих областях жизни общества. Что же касается понятия кластер на уроках английского языка, то здесь под кластером следует понимать объединение нескольких тем, для более детального дальнейшего рассмотрения. Многие преподаватели считают данный метод действенный и стараются использовать исключительно его [3, с. 28].

Важно так же выделить еще один интерактивный метод – мозговой штурм. Мозговой штурм – широко применяемый способ продуцирования новых идей для решения научных и практических проблем. Его цель – организация коллективной мыслительной деятельности по поиску нетрадиционных путей решения проблем. Использование метода мозгового штурма в учебном процессе позволяет решить следующие задачи: творческое усвоение школьниками учебного материала, связь теоретических знаний с практикой, активизация учебно-познавательной деятельности обучаемых, формирование способности концентрировать внимание и мыслительные усилия на решении актуальной задачи и формирование опыта коллективной мыслительной деятельности. Как правило, мозговой штурм проходит очень продуктивно и дает хорошие результаты. Использование метода мозгового штурма в учебном процессе позволяет развить творческое усвоение школьниками учебного материала; формирует способности концентрировать внимание и мыслительные усилия на решении актуальной задачи.

С учетом изложенных выше положений, мы можем сделать вывод, что использование интерактивной модели обучения предусматривает моделирование жизненных ситуаций, использование ролевых игр, совместное решение проблем. Исключается доминирование какого-либо участника учебного процесса или какой-либо идеи. Это учит гуманному, демократическому подходу к модели. Также с помощью интерактивных методов обучения английскому языку можно оптимизировать процесс овладения навыками базового школьного иноязычного общения и сделать его более эффективным в условиях общеобразовательной школы.

Литература

1. Старков А.П. Обучение английскому языку в средней школе./А.П.Старков – М.: Просвещение, 1999. – 156 с.
2. Суворова Н. «Интерактивное обучение: Новые подходы»/Н.Суворова. – М., 2005. – 268 с.
3. С.С. Кашлев. Интерактивные методы обучения. Учебно-методическое пособие. / С.С. Кашелев – Минск: «Тетра Системс», 2013. – 224 с.

УДК 372.88.1(043)

Середа Е.А.

ЛИНГВОСОЦИОКУЛЬТУРНЫЙ МЕТОД ОБУЧЕНИЯ АНГЛИЙСКОМУ ЯЗЫКУ

Социально-исторические, политические и экономические изменения в мире требуют знания иностранных языков для более комфортного общения и сотрудничества во всех сферах общественной и личной жизни. Известный специалист в области лингвистики и методики преподавания иностранного языка С.Г. Тер-Минасова отмечает: «Небывалый спрос потребовал небывалого предложения. Неожиданно для себя преподаватели иностранных языков оказались в центре общественного внимания: легионы нетерпеливых специалистов в разных областях науки, культуры, бизнеса, техники и всех других областей человеческой деятельности потребовали немедленного обучения иностранным языкам как орудию производства. Их не интересует ни

теория, ни история языка – иностранные языки, в первую очередь английский, требуются им исключительно функционально, для использования в разных сферах жизни общества в качестве средства реального общения с людьми из других стран» [1, с. 25]. Классики, в частности, Ожегов С.И, понимали язык как «орудие общения, обмена мыслями и взаимного понимания людей в обществе» [2]. Даль В.И. относился к языку проще – как к совокупности всех слов народа и верному их сочетанию, для передачи мыслей своих. Сегодня язык – не только словарный запас, но и способ человека выражать себя [3]. Он служит для целей коммуникации и способен выразить всю совокупность знаний и представлений человека о мире. Речь уже идет о необходимости более глубокого и тщательного изучения мира (не языка, а мира) носителей языка, их культуры в широком этнографическом смысле слова, их образа жизни, национального характера, менталитета и т. п., потому что реальное употребление слов в речи, реальное речевоспроизводство в значительной степени определяется знанием социальной и культурной жизни говорящего на данном языке речевого коллектива. «Язык не существует вне культуры, т. е. вне социально унаследованной совокупности практических навыков и идей, характеризующих наш образ жизни» [4].

На наш взгляд лингвосоциокультурный метод является одним из наиболее востребованных и актуальных методов преподавания иностранного языка. Данный метод включает два аспекта коммуникации – языковой и межкультурный. Одним из ведущих специалистов, разрабатывающих данный подход, является С.Г. Тер-Минасова, профессор МГУ, Президент факультета иностранных языков и регионоведения. Также разработкой этого метода занимались коллективы под руководством В.П. Кузовлева, Е.И. Пассова, В.В. Сафоновой. Работы Н.В.Барышникова, Н.В. Елухиной, В.В. Кабчки, В.В. Коротенковой, В.Г. Костомарова, И.И. Халеевой, Л.Н. Яковлевой и других отечественных и зарубежных исследователей направлены на развитие идеи кросскультурного диалога.

Для овладения иностранным языком сегодня предлагается множество методов. Среди них выделяют лингвосоциокультурный, как самый серьёзный и всеобъемлющий метод изучения, который предполагает апелляцию к такому компоненту, как социальная и культурная среда. При сравнении данного метода с другими становится виден ряд преимуществ его перед другими. Если коммуникативная методика уделяет повышенное внимание говорению и восприятию речи на слух, то лингвосоциокультурный метод обращает внимание еще и на грамматику, а также уместное использование той или иной конструкции. К примеру, если для нашего соотечественника, поверхностно владеющего языком, разница между выражениями *Don't you want to go?* и *Would you like to go?* не очень-то велика, то для британца она принципиальна, ибо первое он воспримет как не самый лучший тон. Лингвосоциокультурный метод принимает в расчет тот простой факт, что 52% ошибок совершаются под влиянием родного языка, а 44% кроются внутри изучаемого. Раньше следили за правильностью речи; теперь, помимо этого, стремятся повышать ее содержательность. Если интенсивная методика направлена на ускоренное изучение языка путем заучивания клишированных выражений, то лингвосоциокультурный метод облегчает понимание собеседника, формируя восприятие на интуитивном уровне. Рассматриваемый нами метод, как и фундаментальная, или классическая методика, направлен на постановку произношения, формирование грамматической базы, ликвидацию психологического и языкового барьера, препятствующих общению. Однако, он объединяет их с внеязыковыми факторами. «Научить людей общаться (устно и письменно), научить производить, создавать, а не только понимать иностранную речь – это трудная задача, осложненная еще и тем, что общение – не просто вербальный процесс. Эффективность этого метода, помимо знания языка, зависит от множества факторов: понимания условий и культуры общения, национального характера, менталитета, правил этикета, знания невербальных форм выражения (мимики, жестов), наличия глубоких фоновых знаний и многого другого» [1, с. 28].

Лингвосоциокультурный метод является одним из наиболее востребованных и актуальных методов преподавания английского языка. Данный метод включает два аспекта коммуникации – языковой и межкультурный. Он предполагает изучение языка в тесной связи с культурой и общественным устройством. Эта связь проявляется в различных аспектах: знакомство собственно с культурой, с ее влиянием на язык, правильное использование языка в различных ситуациях. Благодаря использованию данного метода изучения английского языка учащиеся

начнут интуитивно понимать происходящее в ходе общения и правильно проявлять себя в контексте культуры англоязычных стран – будет формироваться лингвосоциокультурная компетенция. Одной из задач является формирование образов иной культуры в ходе изучения английского языка, поэтому при аудировании и чтении будет происходить знакомство с художественными образами, а при подготовке к высказыванию будут формироваться эмоциональные аудиовизуальные образы.

Итак, идеи лингвосоциокультурного метода обучения английскому языку приобретают особую значимость сегодня. Этот метод позволяет не только углубить понимание языковых явлений и особенностей, но и расширить кругозор и сформировать восприятия на интуитивном уровне.

Литература

1. Тер-Минасова С. Г. Язык и межкультурная коммуникация (Учеб. пособие) / С. Г. Тер-Минасова. – М.: Слово / Slovo, 2000. – 260 с.
2. Ожегов С.И. Словарь русского языка: 70000 слов / Под ред. Н.Ю. Шведовой. – 22-е изд., стер. – М.: Рус. яз. 1990. – 913 с.
3. Даль В.И. Толковый словарь живого великорусского языка: В 4 т. / В.И. Даль. – Спб., 1863-1866. – 695 с.
4. Э. Сепир. Язык. Введение в изучение речи // Избранные труды по языкознанию и культурологии./ Э. Сепир. – М.: Прогресс, 1993. –185 с.

СЕКЦІЯ ЛІНГВОДИДАКТИКА

УДК 372.881.1:004.738.5(043)

Алексєєнко Марія Сергіївна

ВИКОРИСТАННЯ КОРОТКОСТРОКОВОГО ВЕБ-КВЕСТУ З МЕТОЮ ФОРМУВАННЯ НІМЕЦЬКОМОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ В ГОВОРІННІ УЧНІВ 7-8 КЛАСІВ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ

Оволодіння інформацією, способами її отримання, обробки і використання за допомогою сучасних комп'ютерних засобів — необхідна умова успішного входження людини в інформаційне суспільство. Саме тому навчання в школі повинне забезпечити формування умінь організовувати власну інформаційну діяльність і планувати її результати. Веб-квест є одним з популярних і сучасних видів освітніх Інтернет-технологій.

Веб-квест (webquest) в педагогіці — це проблемне завдання з елементами ролівої гри, для виконання якого використовуються інформаційні ресурси Інтернету. Уперше ця модель проектної діяльності була представлена викладачем університету Сан-Дієго (США) Берні Доджем і Томом Марч в 1995 році. Учителі всього світу використовують цю технологію як один із способів успішного використання Інтернету на уроках.

Актуальність запропонованої теми полягає в тому, що в різних сферах діяльності відчувається нестача фахівців, здатних самостійно і в команді вирішувати виникаючі проблеми, робити це за допомогою Інтернету

Мета полягає в тому, щоб розглянути використання веб-квесту з метою формування компетентності в говорінні учнів середньої школи

Для здійснення поставленої мети були встановлені наступні **завдання**:

- дослідити історію виникнення терміну «веб-квест»;
- дати визначення «веб-квесту» в цілому;
- встановити можливості його використання у формуванні німецькомовної компетентності.

При використанні веб-квесту у навчанні підвищується мотивація учнів до вивчення дисципліни, з одного боку, і до використання комп'ютерних технологій у навчальній діяльності, з іншого. Веб-квест являє собою не простий пошук інформації в мережі, адже учні, працюючи над завданням, збирають, узагальнюють інформацію, роблять висновки. Крім того учасники веб-квесту вчаться використовувати інформаційний простір мережі Інтернет для розширення сфери своєї творчої діяльності.

Веб-квест — це сайт в Інтернеті, з яким працюють учні, виконуючи те або інше навчальне завдання. Розробляються такі веб-квести для максимальної інтеграції Інтернету в різні навчальні предмети на різних рівнях навчання в навчальному процесі.

Уперше термін "веб-квест" (WebQuest) був запропонований влітку 1995 року Берні Доджем (Bernie Dodge), професором освітніх технологій Університету Сан-Дієго (США). Автор розробляв інноваційні додатки Інтернету для інтеграції в навчальний процес при викладанні різних навчальних предметів на різних рівнях навчання. Веб-квести можуть охоплювати як окрему проблему, навчальний предмет, тему, так і бути міжпредметними. Б. Додж виділяє три принципи класифікації веб-квестів:

- за тривалістю виконання: короткострокові і довгострокові;
- за предметним змістом: монопроекти і міжпредметні веб-квести;
- за типом завдань, що виконуються учнями: переказ, копійляційні, загадки, журналістські, конструкторські, творчі, вирішення спірних проблем, самопізнання, аналітичні, оцінювальні, наукові [1].

Тематика веб-квестів може бути найрізноманітнішою, проблемні завдання можуть відрізнятися ступенем складності. Використання веб-квестів та інших завдань на основі ресурсів інтернет в навчанні мови вимагає від учнів відповідного рівня володіння мовою для роботи з автентичними ресурсами інтернету. У зв'язку з цим ефективна інтеграції веб-квестів у процес навчання іноземних мов можлива в тих випадках, коли веб-квест:

- є творчим завданням, завершальним при вивченні будь-якої теми;

• супроводжується тренувальними лексико-граматичними вправами на основі мовного матеріалу. Виконання таких вправ може або випереджати роботу над квестом, або здійснюватися паралельно з нею [2, с. 122].

Web-квести найкраще підходять для роботи в міні-групах, проте існують і web-квести, призначені для роботи окремих учнів. Web-квести можуть стосуватися одного предмету або бути міжпредметними. Дослідники відзначають, що в другому випадку робота над квестом ефективніша.

Веб-квест, використовуючи інформаційні ресурси Інтернет і інтегруючи їх у навчальний процес, допомагає ефективно вирішувати цілий ряд практичних завдань:

1. Учасник квесту вчиться виходити за рамки змісту та форм подання навчального матеріалу викладачем.
2. Створює можливість розвитку навичок спілкування в Інтернеті, тим самим, реалізуючи основну функцію навчання іноземних мов – комунікативну.
3. Веб - квест підтримує навчання на рівні мислення, аналізу, синтезу та оцінки.
4. Учасник квесту отримує додаткову можливість професійної експертизи своїх творчих здібностей і вмінь.
5. Учасник квесту вчиться використовувати інформаційний простір мережі Інтернет для розширення сфери своєї творчої діяльності.
6. Розміщення Web-квестів в реальній мережі дозволяє значно підвищити мотивацію учнів для досягнення найкращих навчальних результатів [3, с. 22].

Отже, робота з Веб-квестами підсилює мотивацію до навчання, сприяє розвитку критичного мислення, формує вміння та навички здійснення порівняння, аналізу помилок, класифікації, знаходження шляхів розв'язання проблеми та завдання в цілому.

Література

1. Бобровских О.Н. «Использование веб-квестов в обучении [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.eidos.ru/journal/2008/1216.htm>
2. Кадемія М. Ю. Використання сервісів соціальних медіа в навчальному процесі ВНЗ : Блоги, Веб-квести, Блог-квести: навч. пос. / М. Ю. Кадемія. – Вінниця : Ландо, 2013. – 198 с.
3. Кузнецов А. А. О проекте концепции образовательной области «Информатика и информационные технологии» / А. А. Кузнецов, А. Л. Семенов, А. Ю. Уваров // Информатика. – 2001. – № 17. – С. 21–24.

УДК 372.881.1(043)

Белова Екатерина Яновна

ФОРМИРОВАНИЕ ГОТОВНОСТИ СТУДЕНТОВ К ОБУЧЕНИЮ ИНОСТРАННЫМ ЯЗЫКАМ

Образовательный процесс, по мнению П. Ф. Каптерева, представляет собой «выражение внутренней самодеятельности человеческого организма», развитие способностей и др. [6, с. 340–345].

Студенчество (старший юношеский период развития (подразумевается возраст от 18 до 21 года) является особым возрастом, который заканчивает подростковое развитие и начинает взрослое. Для обеспечения полноценного развития и обучения в старшем юношеском возрасте необходимо создание разного рода ситуаций, позволяющих молодым людям получить полноценные знания, умения и навыки, а также осмыслить и уже знакомую информацию, и новую, получаемую в процессе обучения, с разных точек зрения. Для этого в методике преподавания иностранных языков разработано множество методов обучения, направленных на всестороннее развитие языковых навыков студентов. Но следует так же учитывать, что на образовательный процесс могут повлиять не только дидактические условия, но также и психологические.

Рассматривая студенчество как «особую социальную категорию, специфическую общность людей, организованно объединенных институтом высшего образования», И. А. Зимняя выделяет основные характеристики студенческого возраста, отличающие его от других групп населения: «В социально-психологическом аспекте студенчество по сравнению с другими

группами населения, отличается наиболее высоким образовательным уровнем, наиболее активным потреблением культуры и высоким уровнем познавательной мотивации. В то же время студенчество — социальная общность, характеризующаяся наивысшей социальной активностью и достаточно гармоничным сочетанием интеллектуальной и социальной зрелости» [2, с. 122]. В плане общепсихического развития студенчество является периодом интенсивной социализации человека, развития высших психических функций, становления всей интеллектуальной системы и личности в целом.

Во время обучения в вузе формируется прочная основа трудовой, профессиональной деятельности. «Усвоенные в обучении знания, умения, навыки выступают уже не в качестве предмета учебной деятельности, а в качестве средства деятельности профессиональной» [1, с. 14].

Следует, однако, заметить, что обучаемость человека является одним из основных показателей его готовности к учению, к освоению знаний стихийно или целенаправленно в условиях какой-либо конкретной образовательной системы. В психологии обучаемость трактуется с разных позиций, но общее в содержании этого понятия то, что это потенциальное свойство человека, которое проявляется в разных условиях его жизнедеятельности [2, с. 124].

Одна из ведущих российских исследователей этой проблемы З. И. Калмыкова под обучаемостью понимает «...совокупность (ансамбль) интеллектуальных свойств человека, от которых при наличии и относительном равенстве других необходимых условий (исходного минимума знаний, положительного отношения к учению и т.д.) зависит продуктивность учебной деятельности» [5, с. 17]. В данном определении обучаемость связывается с продуктивностью, под которой понимается прежде всего качество, темп работы, ее объем в единицу времени, отсутствие напряжения и утомления в течение длительного периода, удовлетворенность результатом труда. Продуктивность учебной деятельности может характеризоваться этими параметрами применительно к осваиваемым знаниям и формируемым обобщенным способом действий [2, с. 124]. Важно положение А. К. Марковой, что обучаемость — это «восприимчивость ученика к усвоению новых знаний и новых способов их добывания, а также готовность к переходу на новые уровни умственного развития» [7, с. 60], т.к. в нем заключается суть проблемы обучаемости.

По результатам анкетирования наиболее важными качествами учащегося учителя считают заинтересованность в предмете, т.е. мотивацию ученика, способности к изучению иностранных языков, а также имеющиеся знания. Действительно мотивированный, способный и знающий студент может работать самостоятельно. Проблеме мотивации, как в психологии, так и в педагогике, уделяется большое внимание, поскольку мотив является одним из основных компонентов в любой деятельности, и процесс обучения не есть исключением, и обуславливает ее успешность.

О. С. Гребенюк, обобщая концепции, предложенные различными исследователями, понимает под мотивацией личности — «систему ее целей, потребностей и мотивов, которые детерминируют деятельность и поведение человека. Качественное содержание мотивации определяет содержание видов деятельности, характерных для данного человека» [8, с. 165].

Ввиду широкой представленности в литературе различных классификаций мотивов, мы остановимся лишь на классификации, предложенной М. Г. Роговым. Все мотивы объединены в две большие группы — «непосредственных» и «опосредованных» мотивов [9]. Под первыми понимаются мотивы, непосредственно включенные в сам процесс деятельности и соответствующие ее социально заданным целям и ценностям. Опосредованные мотивы связаны с целями и ценностями, которые лежат вне самой деятельности, но могут в ней хотя бы частично удовлетворяться.

Еще одним важным аспектом, который стоит рассмотреть в свете данной темы, является готовность к обучению в целом, и к изучению иностранных языков, в частности. Готовность характеризуется как один из показателей развития и становления личности, который определяется как свойство личности и носит многоплановый, динамический характер [3].

Проблема формирования готовности студентов к будущей профессиональной деятельности стоит особняком в аспекте подготовки молодых специалистов. В общетеоретическом аспекте готовность понимается как фундаментальное условие успешного выполнения любой деятельности. Согласно исследованиям Т. Осиповой, такого мнения придерживаются следующие ученые: А. Асмолов, О. Бабанский, Е. Белозерцев, М. Дьяченко, Л. Кандибович, Н. Кузьмина, Н. Левитов, В. Мясишев, А. Петровский, А. Сластенин [4, с. 343].

Т. П. Осипова выделяет следующие компоненты готовности:

- Мотивационно-ценностный компонент готовности выражает общую направленность личности, включая в себя положительное отношение к профессиональной деятельности, осознание ее значимости, желание заниматься именно этой деятельностью. Он предполагает наличие мотивации к данному виду профессиональной деятельности. В сложной структуре мотивов рассматриваем те, которые являются доминирующими, это могут быть: внешние стимулы, связанные с материальным вознаграждением, мотивы внешнего самоутверждения, профессиональный мотив, мотивы личной самореализации. Мотивационно-ценностный компонент включает положительное отношение к профессиональной деятельности, отношение к профессиональной деятельности как ценности, потребность постоянно совершенствоваться в своей деятельности. Мотивационно-ценностный компонент характеризует потребность в знаниях, умение осознавать недостаточность имеющихся знаний, личностных качеств, и стремление к овладению необходимыми знаниями и умениями.

- Эмоционально-волевой компонент готовности - способность добиваться положительных результатов в своей деятельности, устойчивые профессионально важные особенности восприятия, внимания, мышления, эмоциональных и волевых процессов.

- Содержательно-операционный компонент готовности включает в себя знания об особенностях и условиях профессиональной деятельности, владение способами и приемами деятельности (учебной и профессиональной). Это система знаний (теоретических, прикладных и конкретно-профессиональных), которая позволяет организовать процесс профессионального самосовершенствования, анализировать достижения и недостатки своей деятельности, корректировать и проектировать дальнейшую работу и владение способами освоения этих знаний.

- Операционно-поведенческий компонент позволяет использовать имеющиеся знания для постановки и решения учебных задач (а в будущем и профессиональных задач), находить, конструировать оптимальную последовательность действий по достижению намеченных целей, планировать свою учебную деятельность, критически оценивать и контролировать ее.

- Рефлексивный компонент готовности выражается в самооценке своей профессиональной подготовки, познание и анализ явлений собственного сознания и деятельности. Рефлексия – процесс самопознания субъектом внутренних психических актов и состояний. Основными процессами являются: самопонимание, самооценка, самоинтерпретация. Этот компонент оказывает определяющее влияние на другие компоненты готовности к профессиональному самосовершенствованию, т.к. в процессе реализации профессиональной деятельности необходимо постоянно осуществлять рефлексию на процессы и компоненты деятельности для фиксации результатов деятельности и их соотношения с прогнозируемой целью [4, с. 150].

Литература

1. Вербицкий А. А. Формирование познавательной и профессиональной мотивации студентов / А. А. Вербицкий, Т.А. Платонова. – М., 1986. – 207с.
2. Зимняя И. А. Педагогическая психология / И.А. Зимняя. – М.: Логос, 2004. – 261 с.
3. Теоретические аспекты изучения готовности к поступлению в ВУЗ // [Электронное издание] – Режим доступа: <http://bibliofond.ru/view.aspx?id=471476>
4. Осипова Т. П. Формирование готовности студентов к профессиональному самосовершенствованию / Т. П. Осипова // Ярославский педагогический вестник. – 2011. –№2. – С. 150 – 153.
5. Калмыкова З. И. Обучаемость и принципы построения методов ее диагностики / З. И. Калмыкова // Проблемы диагностики умственного развития учащихся. – М., 1975.
6. Каптерев П. Ф. Дидактические очерки. Теория образования / П. Ф. Каптерев // Избр.

пед. сочинения. – М., 1982. – 652 с.

7. Маркова А. К. Психология труда учителя: Кн. для учителя. – М.: Просвещение, 1993. – 192 с.

8. Мороз О. Г. Педагогіка і психологія вищої школи: Навч. посібник для молодих викладачів, аспірантів і майбутніх магістрів / О. Г. Мороз, О. С. Падалка, В. І. Юрченко; за заг. ред. О. Г. Мороза. – К.: НПУ, 2003. – 267 с.

9. Системно-деятельностный подход к исследованию ценностно-мотивационной сферы личности в процессе ее профессионализации. Системные исследования в общей и прикладной психологии // Сб. научн. трудов / В. А. Барабанщиков, М. Г. Рогов; под ред. В.А. Барабанщикова – Наб. Челны, 2000.

УДК 372.881.1:004.738.5(043)

Вовк Наталья Анатольевна

ИСПОЛЬЗОВАНИЕ ИНТЕРНЕТ-РЕСУРСОВ ПРИ ИЗУЧЕНИИ ИНОСТРАННЫХ ЯЗЫКОВ

В настоящее время со стремительным нарастанием объема информации знания сами по себе перестают быть самоцелью, они становятся условием для успешной реализации личности в ее дальнейшей профессиональной деятельности. В этой связи задача любого учителя – помочь обучаемым стать активными участниками процесса обучения и формировать у них потребность в постоянном поиске дополнительных знаний, выходящих за рамки базового учебника. Иными словами, необходимо создать такую модель учебного процесса, которая позволяла бы раскрывать и развивать творческий потенциал учащихся, который пригодится им и за пределами учебного класса.

Актуальность данного исследования состоит в том, что применение новых информационных технологий в школах необходимо для формирования навыков самостоятельной деятельности среди учащихся.

Преимущество внедрения Интернет-технологий в процесс обучения иностранному языку в настоящий момент уже не вызывает сомнений и не требует дополнительных доказательств. За последнее десятилетие было написано немало работ в отечественной методике, в которых исследователи раскрывают позитивное влияние различных форм Интернет-коммуникаций – электронной почты, чата, форумов, направленных на формирование иноязычной коммуникативной компетенции обучающихся [1, с. 20].

Среди возможностей, предлагаемых современными Интернет-ресурсами для изучения иностранного языка, можно назвать три основных. Это, во-первых, предоставление аутентичных языковых материалов, взятых из оригинальных источников. Такие материалы характеризуются естественностью лексического наполнения и грамматических форм, а также ситуативной адекватностью используемых языковых средств. Во-вторых, это воспроизводство с помощью интернета естественной языковой среды для обучающихся с участием носителей иностранного языка. В-третьих, это воссоздание языкового контекста, основанного на реальной действительности. Важнейшим при этом является то, что иностранный язык предстает в «живой» форме, и учителю нет необходимости создавать искусственную среду для языка [2, с. 38].

Появление Интернета в образовании стимулирует желание ребят учиться, расширяет зону индивидуальной активности каждого ученика, увеличивает скорость подачи качественного материала в рамках одного урока. Всё это осуществляется с помощью переписки по электронной почте со школьниками других стран, создания и проведения совместных телекоммуникационных проектов, возможности чтения книг в оригинале, участия в разнообразных конкурсах и олимпиадах [5, с. 10]. Вопрос интеграции Интернета в образование и, в частности, применение его в обучении иностранным языкам, в настоящее время достаточно актуален. Это связано в основном с тем, что при использовании Интернета как средства обучения иностранному языку как нельзя лучше реализуются многие цели и задачи обучения и воспитания [6, с. 106].

Таким образом, можно определить ряд дидактических задач, которые решаются во время преподавания иностранного языка с помощью Интернет-технологий:

- ✓ формирование и совершенствование навыков и умений чтения и аудирования, устной и письменной речи, говорения;
- ✓ расширение активного и пассивного словарей;

- ✓ формування елементів глобального мислення;
- ✓ формування устойчивої мотивації пізнавальної діяльності, потреби к використанню іноземної мови;
- ✓ формування навичок роботи в групі [4, с.15].

Благодаря ресурсам Інтернету у педагога є можливість попередньо записати необхідну аудіо- або відеоінформацію. Наприклад, це можуть бути цікаві виступи носіїв мови по різних питаннях, уривки телепередач, мультфільмів.

Особа цінність Інтернет-ресурсів проявляється в тому, що інформація на деяких веб-сайтах розміщується носіями мови. Існує велика кількість навчальних сайтів. Ось деякі з них: Deutsche-welt, Study.ru, Multitrans. Так же це можуть бути різні блоги: De-speak, Berlin Ick liebe dir [3].

Як приклад навчального сайту німецькій мові можна привести сайт Englishonlinefree. На даному сайті, учню надаються такі категорії як:

- фонетика;
- російсько-німецький розмовник;
- топіки;
- уроки і вправи;
- діалоги;
- фільми і серіали;
- вірші і т.д. [3].

Таким чином, учень може самостійно поповнювати свій лексичний запас, покращувати свої навички в граматиці, в розмовній мові, аудіюванні і розширювати свій кругозор.

Виходячи з усього вищесказаного можна зробити висновок, що саме Інтернет-матеріали дають навчальним можливість побачити, як носії мови використовують мову в реальних ситуаціях. Благодаря Інтернету у навчальних з'явилася унікальна можливість неперервного розвитку своїх мовних знань і умінь.

Література

1. Андреев А.А. Введение в Интернет-образование: учеб.пособие / А.А. Андреев. – М.: Логос, 2003. – 45 с.
2. Ивенин Ф.В. Интернет как интерактивное средство обучения иностранному языку / Ф.В. Ивенин // Среднее профессиональное образование. – 2014. – №7. – С.38–39.
3. Клад для тех, кто учит немецкий [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.adme.ru/zhizn-nauka/govorim-po-nemecki-30-sajtov-v-pomosch-1084560/>
4. Полат Е.С. Интернет на уроках иностранного языка / Е.С. Полат // Иностранные языки в школе. – 2001. – №2. – С.14–18.
5. Полат Е.С. Информационные технологии в образовании / Е.С. Полат // Иностранные языки в школе. – 2001. – №3. – С. 5–12.
6. Сысоев П.В. Использование современных учебных Интернет-ресурсов в обучении иностранному языку и культуре / П.В. Сысоев, М.Н. Евстигнеев // Язык и культура. – 2008. – №2. – С.100–110.

УДК 372.881.1 (043)

Демченко Ольга Миколаївна

ВДОСКОНАЛЕННЯ ВМІНЬ ЧИТАННЯ НІМЕЦЬКОЮ МОВОЮ УЧНІВ СТАРШОЇ ШКОЛИ ЗА ДОПОМОГОЮ ВЕДЕННЯ ЧИТАЦЬКОГО ЩОДЕННИКА

Учні старшої школи повинні уміти читати іноземною мовою вже без словника з метою отримання основної інформації, або зі словником для повного розуміння змісту тексту. Для цього використовуються автентичні тексти суспільно-політичної, науково-популярної та художньої літератури.

Учні старших класів мають оволодівати навичками анотування тексту (стисло передати зміст прочитаного в усній формі); реферування (визначити в тексті нову інформацію чи головну думку); рецензування (висловлювати свою думку, давати оцінку змісту тексту в усній чи письмовій формі) [1].

Для цього вже давно доброю традицією у практиці викладання іноземної мови у багатьох школах є ведення читачьких щоденників. Така форма роботи учнів дозволяє вчителю не тільки

проконтролювати читацьку діяльність школярів, а й дає змогу вивчити коло читання учнів. Періодично вчитель може проводити заняття-презентації читацьких щоденників, які цікаві тим, що спрямовані на розвиток навички поглибленого уважного читання. Як правило, учням також подобається така форма заняття, на якому кожен має можливість перевірити себе, почути заслужену похвалу, пережити ще раз прочитані найулюбленіші сторінки книги.

Складання маленьких каталогів з картками, що містять бібліографічні відомості та коротку анотацію, викликає на перших порах певні труднощі у школярів і потребує попередньої підготовки як учнів, так і учителя. Пропонуючи таке завдання, вчителю необхідно провести декілька занять у бібліотеці на теми: «Знайомство з бібліотекою, її фонди. Види каталогів та їх призначення». Важливо навчити школярів заповнювати картки для власних каталогів, на яких будуть міститися такі дані за планом:

- Прізвище та ім'я автора книги (якщо є).
- Назва книги.
- Її упорядник (якщо є).
- Назва видавництва та рік видання.
- Коротко (у двох - трьох реченнях) про що книга та для кого вона призначена.
- Де її можна знайти. (Наприклад, у книжковій шафі, на третій полиці зверху; в юнацькій бібліотеці; у Марини Іванової тощо).

Учителю треба буде підкреслити, що, складаючи такі каталоги з метою зручного їх використання, картки необхідно ставити в алфавітному порядку [2].

Такий вид роботи організовує та координує читацьку діяльність школярів, направлену на розвиток умінь точно, чітко та коротко висловлювати свої думки, а вчителю дозволяє вивчити коло читання учнів.

Цікавим видом роботи може стати ведення альбому власних ілюстрацій до творів для позакласного читання. Взагалі, таке дитяче малювання, за теорією відомого психолога Л.С.Виготського - «графічна мова», відповідає психологічним особливостям дітей середнього шкільного віку, у яких наочне усвідомлення оточуючого світу йде швидше, ніж накопичення слів та асоціацій. Показуючи свої малюнки, школярі повинні розказати той чи інший епізод казки, який вони проілюстрували, та пояснити, чому саме цей момент твору вони вибрали для свого малюнка.

На такий вид роботи - створення альбому власних ілюстрацій до твору - особливу увагу вчителю слід звернути у школах та класах естетичного профілю. Також це може бути індивідуальним завданням для учнів звичайних шкіл, що займаються у дитячих художніх студіях чи захоплюються малюванням. Періодичні виставки таких альбомів прикрасять урок, розширять мистецтвознавчі знання учнів, будуть сприяти розвитку їх естетичних смаків [2].

Ще один вид роботи, який може використати вчитель з метою організації та контролю позакласного читання учнів - це складання анотацій, післямов та передмов до книги. Цей вид роботи потребує оволодіння певними вміннями та навичками: виділяти головну ідею твору, стисло її висловлювати, письмово викладати думки щодо теми, ідеї, центральних образів книги, а також вміння письмово розповідати про її автора. Цей вид роботи тісно пов'язаний із завданнями, направленими на розвиток мовлення учнів.

Вчитель дає пояснення, що анотація – це важливий елемент довідникового апарату книги. Крім змісту твору, в ній часто містяться елементи оцінки книги та короткі відомості про її автора. Вчитель запропонує написати анотацію за таким планом:

- а) короткі відомості про автора;
- б) кому адресована книга;
- в) її призначення;
- г) коротенький зміст;
- д) те, на що читачеві варто звернути особливу увагу [3].

Цікавим для учнів буде завдання написати передмову чи післямову до твору. Школярам необхідно пояснити, що ці жанри критичних робіт відрізняються один від одного не тільки місцем розташування у книзі, а й задачами та метою, що стоять при їх написанні. Так, передмова містить вступні відомості (про автора, твір, видання) перед викладом, пояснює певні факти, про які буде йти мова. Мета передмови - зацікавити твором, залучити до читання. Тому при її

написанні необхідно продумати такі факти, які б приваблювали читача, націлювали на прочитання книги. В післямові роз'яснюються ідеї, мотиви твору, розміщені роздуми про подальшу долю героїв, асоціації та спогади, що виникли під час читання, подаються розмірковування, взагалі, про призначення книги, її вплив на читачів. Мета післямови - дати поштовх для виникнення у читача власних думок з приводу твору. Тому, пропонуючи написати післямову, вчитель має роз'яснити учням, що вони мають викласти, перш за все, власні роздуми, що виникли під час читання.

Література

1. Николаєва С. Ю. Методика викладання іноземних мов у середніх навчальних закладах: підручник / С. Ю. Николаєва. – К. : Ленвіт, 2002. – 332.
2. Позакласна робота з іноземної мови у середній загальноосвітній школи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://bibliofond.ru/view.aspx?id=587755>
3. Інноваційні методики та технології залучення дітей до читання [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://metodika.at.ua/load/metodichni_rekomendaciji/vchiteljam/innovacijni_metodiki_ta_tekhnologiji_zaluchennja_ditej_do_chitannja/4-1-0-50

УДК 372.881.111.1:004(045)=111

Дубова Юлія Сергіївна

MULTIMEDIA METHODS IN THE ENGLISH LANGUAGE TEACHING

The trends of the English language teaching have been significantly changed with the entry of the new multimedia technologies. The **actuality** of the problem is grounded by a great effectiveness of this innovative method in comparison with old methods of teaching English. Multimedia technology makes teaching interesting and more productive in terms of positive changes. The **aim** of this article is to present an overview of multimedia language teaching methods and point out some specific multimedia techniques. The present article deals with the analysis of multimedia approach to teaching and its impact to the improvement of learning English.

According to David Graddol, multimedia language teaching method is the specific language at the leading edge of scientific and technological development which plays an important and productive role in promoting activities and initiatives of a student. Multimedia provides the presentation of information through the text, graphics, images, audio and video. A mixture of words and pictures increases integration of a large amount of information. It provides instructions and accelerates the process of information assimilation. Multimedia is popular with teachers who need to update their teaching materials. The proper combination of multimedia and teaching methodology is appropriate for students' attention towards English language learning [1].

In his work David Graddol points out such potential pedagogical values for using classroom media as raising level of interest, enhancing understanding and increasing memorability. Applying of media materials boosts students' comprehension of complex topics [3]. David Graddol identifies four major functions of multimedia learning methods such as promoting interaction between teachers and students, helping teachers to teach suitably, promoting students' study capacity and blending multimedia techniques with diverse teaching materials. Due to promoting interaction between teachers and students the role of the teacher changes from the messenger of instruction information to the operator of instruction. Helping teachers to teach suitably the use of multimedia enhances teachers' flexibility and understanding of the learning types and differences of students' abilities. Multimedia learning promotes students' study capacity in such a way that the learners can train themselves through multimedia and this is not restricted either by time or space. Therefore, they could learn to obtain limitless learning capacity by themselves besides the limited teaching time. Blending multimedia techniques with diverse teaching materials, multimedia teaching could combine picture, animation, sound and text to allow the learners to enhance their learning language potential [2].

We come to a conclusion that multimedia approach to teaching is a very useful method to learn English. The advantages of such an approach are numerous and they contribute to the improvement of students' thinking and practical language skills. The process of English learning should be more student-centered and less time-consuming. Multimedia offers teachers enormous opportunities to make learning and teaching environment meaningful and effective. One of the ultimate multimedia goals is to increase students' motivation and learning interest. Concerning the development of technology, we believe that in future the use of multimedia English teaching will be further developed. This process can fully improve

students' practical language skills. Multimedia methods are interesting from many points of view and give a wide space for creative work. We consider it useful to apply them more actively in the learning process.

Literature

1. Graddol, D. A Guide to Forecasting the Popularity of the English language in the 21st Century. London: The British Council, 1997.

2. Graddol D. The future of English, Oxford University Press: Oxford, 2006.

3. Use of Multimedia in English Language Teaching [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.academia.edu/5649523/Use_of_Multimedia_in_English_Language_Teaching

УДК 372.881.1:004.738.5(043)

Жукова Ірина Ігорівна

ВИКОРИСТАННЯ ПІСЕНЬ ПОПУЛЯРНИХ НІМЕЦЬКИХ СПІВАКІВ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ АУДИТИВНОЇ ТА ЛІНГВОСОЦІОКУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ

Зміни сучасності в суспільному та політичному житті, засобах комунікації в Україні вимагають підвищення іншомовної комунікативної компетенції учнів, вдосконалення їх мовної підготовки. Сьогодення вимагає всебічно розвинутої, мобільної особистості, яка буде готова до швидкої реакції на всі зміни, здатності до полікультурного спілкування, тобто до адекватного взаєморозуміння двох і більше учасників комунікативного акту, які належать до різних національних культур [1, с. 9], тому формування лінгвосоціокультурної компетенції, тобто здатності й готовності здійснювати іншомовне міжособистісне і міжкультурне спілкування з носіями мови – найважливіше завдання для сучасних викладачів, учителів.

Сучасна освіта потребує від учителя здатності використовувати у роботі нетрадиційні методи навчання, розробляти та впроваджувати різноманітні форми навчання, серед яких найбільш ефективними є: творчі завдання, моделювання освітніх проектів з метою мотивації учнів до вивчення іноземних мов.

Формування лінгвосоціокультурної компетенції в учнів має за мету сформувати доречну відповідній ситуації мовленнєву поведінку комуніканта в іншомовному середовищі, яка як правило ґрунтується на знанні іншомовних реалій, особливостей менталітету та іншомовної культури.

Процес формування комунікативної та лінгвокраїнознавчої компетенцій включає в себе навчання не тільки теоретичних знань, але також формування уміння правильно проживати ситуацію в іноземному оточенні. Метою формування даних компетенцій є здійснення обміну між своєю культурою і культурою суспільства, мову якого ми вивчаємо, падіння бар'єрів, виникнення взаєморозуміння і єднання [2, с.28].

Відомо, що пісня, особливо автентична, є важливим елементом будь-якої мови і тому заслуговує найпильнішої уваги. Крім того, пісня - це чудовий засіб підвищення інтересу як до країни досліджуваної мови, так і до самої мови, а також ефективний спосіб повторення мовного матеріалу, особливо на старшому етапі навчання [3, с.37].

Характер пісенних текстів як автентичних матеріалів досить різноманітний. Вони можуть відрізнятися за лінгвістичною складністю, стильовою та історичною співвіднесеністю. Тому в залежності від рівня навченості учнів, а також від конкретних цілей уроку пісні використовуються по-різному.

Звучання музики, мелодії пісні і самого тексту пісні, її виконання передбачають прочитання тексту учнями. Текст пісні може бути використаний для вивчення мови як системи, а також для ознайомлення з особливостями менталітету, культури країни, мову якої вивчаємо. Момент пред'явлення пісенного тексту визначається умовами, поставленими викладачем, і рівнем навченості учнів. Цілями в такому випадку можуть бути:

- формування фонетичних навичок;
- поповнення лексичного запасу учнів;
- відпрацювання граматичних конструкцій.

Крім того пісня допомагає учням долучитися до іншомовної культури. Мелодія пісні має відповідати інтересам і захопленням учнів, а її зміст нести смислове навантаження.

Прийоми роботи з віршами, піснями та римуваннями поєднуються з іншими прийомами і роблять урок легким, цікавим і незабутнім, вносять жвавий струмінь у хід уроку, створюючи

ефект новизни. Будь-який матеріал на пісенній основі запам'ятовується легше і швидше, міцніше відкладається в довготривалій пам'яті учнів.

Пісні повинні бути автентичними, доступні в інформаційному і мовному плані, емоційні, проблемні і актуальні, а також відповідати віковим особливостям учнів. Використання пісень сприяє розвитку у дітей інтересу до вивчення німецької мови.

Пісні активізують навчальну діяльність і є способом розширення і збагачення словника учнів. Використання пісень на уроках німецької мови сприяє також естетичному вихованню учнів. Використання пісень на уроках німецької мови збагачує учнів знаннями країнознавчого характеру, дає можливість дізнатися про культуру країни, мова якої вивчається.

Завдяки музиці створюється сприятливий психологічний клімат на уроці, підвищується емоційний тонус. Однак слід пам'ятати про те, що музика - не самоціль і не розвага на уроці іноземної мови. Вона повинна природним чином вплітатися в сюжет уроку і сприятливо впливати на мотиваційну сферу учнів. Головне в роботі кожного вчителя - це прагнення до того, щоб процес навчання перетворився з монотонного механічного відтворення досліджуваного матеріалу в творчий пошук. Значною мірою цьому сприяє робота над віршами та піснями.

Література

1. Воронина Г.И. Организация работы с аутентичными текстами молодежной прессы в старших классах школ с углубленным изучением немецкого языка // Иностранные языки в школе. – 1999. – № 2. – С. 26–29.
2. Гальскова Н.Д. Теория и практика обучения иностранным языкам: Начальная школа // Н.Д. Гальскова, З.Н. Никитенко. – М.: Айрис-пресс, 2004. – 240 с.
3. Некрасова О. Музичні захоплення. Мій улюблений співак. Роль музики і пісень при вивченні англійської мови // English plus. – 2004. – №34. – С.1–4.

УДК 372.881.111.22 (043)

Костиць Олександра Олександрівна

ТЕСТОВА ПЕРЕВІРКА РІВНЯ СФОРМОВАНОСТІ ВМІНЬ ЧИТАННЯ УЧНІВ СТАРШОЇ ШКОЛИ

Контроль та оцінка знань, умінь та навичок учнів – невід'ємний структурний компонент навчального процесу. Виходячи з логіки процесу навчання, він є, з одного боку, завершальним компонентом оволодіння певним змістовним блоком, а з другого – своєрідною зв'язуючою ланкою в системі навчальної діяльності особистості.

При правильній організації навчально-виховного процесу контроль сприяє розвитку пам'яті, мислення та мови учнів, систематизує їхні знання, своєчасно викриває прорахунки навчального процесу та служить їх запобіганню. Добре організований контроль знань учнів сприяє демократизації навчального процесу, його інтенсифікації та диференціації навчання. Він допомагає вчителю отримати об'єктивну інформацію (зворотній зв'язок) про хід навчально-пізнавальної діяльності учнів. На сьогоднішній день все більшого поширення набуває тестова перевірка.

Актуальність проблеми формування іншомовної компетентності у читанні зумовлюється потребою її дослідження у контексті компетентнісного підходу. Попри той факт, що методикою формування іншомовної компетентності у читанні займалося багато вчених (М.З. Біболетова, Й.М. Берман, С.В. Гапонова, З.І. Кличникова, Є.В. Мусницька, К.І. Онищенко, В.В. Черниш ін.), проблема організації тестового контролю навичок читання в школі залишається актуальною. Це зумовило загальну спрямованість нашого дослідження.

Мета даної роботи полягає в тому, щоб розглянути тестування як засіб оцінки сформованості рівня вмінь читання учнів старшої школи.

Для здійснення поставленої мети були встановлені наступні **завдання**:

- дати визначення поняттю «тестовий контроль»;
- встановити переваги тестів, як засобу контролю перевірки рівня сформованості вмінь читання учнів;
- описати структуру тестів.

Тестовий контроль як засіб оптимізації навчального процесу одержав широке розповсюдження. Якщо раніше тестова форма контролю була предметом дискусії, то на сьогоднішній день доцільність використання тестів визнана у психології, педагогіці, методиці. За

визначенням Є.А. Михалічова, «тести є одним з видів навчальних завдань, які використовуються для контролю і діагностики знань» [1, с. 46].

Порівняно із звичайними засобами контролю тести мають ряд переваг:

- відносно високий ступінь об'єктивності;
- можливість кількісної характеристики обсягу засвоєних знань;
- зручність для роботи із сучасними технологічними засобами;
- можливість вдосконалення тестів на основі результатів експериментальної перевірки, велику кількість тестових балів (кількох десятків або навіть сотень одиниць), що дає можливість застосувати статистичні методи;
- легкість проведення і підрахування результатів тестування;
- можливість використання стандартизованих засобів перевірки результатів тестування;
- зручність для масової перевірки [2, с. 5].

Ці переваги тестів дають підставу вважати, що вони займають належне місце в навчальному процесі з іноземної мови. Використання тестів для контролю самостійної роботи учнів перспективне ще й тим, що за допомогою тестів можна урізноманітнювати форми і методи перевірки самостійної роботи учнів, створювати проблемні ситуації.

Питання теорії педагогічних тестів, композиції і форми тестових завдань, алгоритми обробки результатів тестування та їх інтерпретації досліджено у працях В.С. Аванесова, Ю.М. Богачкова, Я.С. Бродського, І.Є. Булах, А.Н. Землякова, О.Ф. Кабардіна, С.К. Кожухова, С.Ю. Курганова, О.І. Ляшенко, А.Н. Майорова, О.С. Масалітіної, Т. В. Солодкої, К. Інгенкампа, Дж. Равена та ін. Проблему оцінювання знань студентів, обґрунтування ефективності тестових методик контролю досліджували у вітчизняній науці І. Алексейчук, Н. Талізін, В. Бочарнікова, Н. Шиян [2].

Коротко спинимося на структурі тестів. Тест зазвичай складається з двох частин: інформаційної і операційної. Інформаційна частина містить чітку і доступно сформульовану інструкцію, що і як треба виконувати учневі (для відповіді нічого не писати, тільки вибрати правильну відповідь і підкреслити її, наставити хрестики в певних квадратах і т.п.) В ній часто нагадується про те, що кожний тест потрібно виконати в певний час, і тому учням рекомендується не марнувати часу, намагаючись відповісти на ті запитання, на які вони не можуть відповісти.

Мета таких інструкцій - створити для всіх учнів, які виконують завдання, ідентичні умови. І в цій частині звичайно наводиться зразок виконання завдання.

Операційна частина, або основи тесту, містить завдання (тестові запитання). Це можуть бути букви, ізольовані слова, речення, тексти з набором відповідей до них. Номер чи букву, під якою дано відповідь, учень вписує у листок-відповідь, на якому виконується завдання. Можливі й інші варіанти - закреслити номер правильної відповіді і т.п. [3].

Світовий досвід засвідчує, що потрібно впроваджувати тестування як основний метод психологічної і педагогічної діагностики. Тест як система завдань специфічної форми й відповідного змісту є науково обґрунтованим інструментом випробування і оцінювання певних знань, умінь і навичок, окремих психічних рис і властивостей людини. Метод тестування дає змогу швидко, систематично й індивідуально підходити до контролю результатів навчання кожного учня, ефективно вимірювати як рівень його навченості, так і психофізичні та особистісні характеристики і на цій підставі мобільно керувати навчально-виховним процесом [4].

Література

1. Алексейчук І.С. Про технологію створення системи тестування / І.С. Алексейчук // Нові технології навчання: Науково-методичний збірник. – К.: НМЦВД, 2000. – С.43–92.
2. Борецька Г.Е. Методика формування іншомовної компетентності у читанні / Г.Е. Борецька // Іноземні мови. 2012. – №1. – С.3–8.
3. Польова Л. Тестовий контроль як засіб оптимізації навчального процесу - [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://oldconf.neasmo.org.ua/node/767>
4. Птушкіна А. Тестова методика навчання читанню – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dspace.univer.kharkov.ua/bitstream/123456789/6526/2/11pasmnc.pdf>

ВИКОРИСТАННЯ ДОДАТКОВИХ НАВЧАЛЬНИХ МАТЕРІАЛІВ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ АУДІЮВАННЯ УЧНІВ ОСНОВНОЇ ШКОЛИ

Формування компетентності в аудіюванні є одним із найскладніших питань методики викладання іноземної мови. Про це свідчать сучасні дослідження фахівців у галузі навчання аудіювання учнів різних вікових категорій О.Б. Бігич, О. А. Мацнева, О.С.Михайлова, А. Г. Мокіна та ін. [1]. Проте питання навчання учнів основної школи аудіювання не є вичепаним.

Актуальність теми зумовлена недосконалістю сучасних підручників з німецької мови, які не забезпечують учнів у повній мірі матеріалами для формування іншомовної компетентності в аудіюванні.

Роль аудіювання в тому, що воно поряд з говорінням, забезпечує можливість спілкування іноземною мовою. Оскільки мовне спілкування процес двосторонній, то недооцінка аудіювання, тобто сприйняття і розуміння мови на слух, може вкрай негативно позначитися на мовній підготовці учнів [1, с. 104]. Будь-який, навіть мінімальний рівень оволодіння аудіюванням іноземною мовою, передбачає сформованість ряду операцій, основних для даного виду мовленнєвої діяльності:

- впізнання звукового потоку ;
- сприйняття значення одиниць, які аудіюються ;
- виявлення значимої інформації в тексті [1, с. 106].

Мета навчання аудіювання реалізується поетапно:

1. Учні повинні розуміти на слух мовлення вчителя стосовно проведення уроків та короткі (до 4 реплік) тексти, побудовані на вивченому мовному матеріалі, які звучать дещо уповільнено;
2. Учні повинні розуміти на слух мовлення вчителя, яке звучить у нормальному темпі, висловлювання учнів, а також тексти у звукозапису, тривалість яких до 1 хвилини;
3. Учні повинні розуміти на слух побудований на засвоєному матеріалі іноземний текст, пред'явлений у нормальному темпі вчителем і у звукозапису, а також розпорядження і прохання вчителя з одного пред'явлення - тривалість звучання текстів – не менше 1 хвилини;
4. Учні повинні розуміти на слух побудоване на засвоєному матеріалі мовлення, що звучить у нормальному темпі з голосу вчителя та у звукозапису, тривалість звучання – до 2 хвилин [3].

Центральною ланкою методики навчання аудіювання є додаткові матеріали, наприклад аудіотексти: описи, діалоги, монологи, повідомлення, розповіді. З методичної точки зору аудіотексти можуть служити матеріалом для формування мовленнєвих навичок (фонетичних, лексичних та граматичних і вмінь аудіювання), презентації та закріплення зразків мовлення, для введення мовленнєвого матеріалу в діалогічній формі тощо.

Безумовно, дуже важливий правильний вибір теми аудіотексту з погляду інтересів школярів. Наприклад, одним з ефективних засобів створення мотивації до вивчення іноземної мови, є тексти, присвячені молодіжним проблемам. Якщо вчитель включає в урок аудіотексти, пов'язані з проблемами молодіжного дозвілля, сучасної музики, самостійності молоді, він може бути впевнений, що такі тексти будуть зустрінуті учнями з великим інтересом, але і спричинять жваву дискусію [3]. Також ефективним стимулом успішного аудіювання є внесення в аудіотексти елементів гумору, що створює атмосферу невимушеності і дозволяє учням бути більш розкутими.

Робота з текстом передбачає чітку послідовність у діях вчителів і школярів:

- попередній інструктаж і попереднє завдання ;
- процес сприйняття аудіоповідомлення ;
- завдання, контролююче розуміння [2]..

У методиці розрізняють візуальні та вербальні опори при навчанні аудіюванню. До візуальних опор відносять карти, картинки, фотографії, схеми та інші графічні матеріали, які учні можуть використовувати під час прослуховування тексту. Так наприклад зміст аудіотекста полягає в тому, що його головний персонаж запрошує своїх друзів відвідати місто, в якому він живе. Він знайомить друзів з містом і розповідає про його визначні пам'ятки. Тому ті, хто слухають, мають план і під час аудіювання відзначають маршрут прогулянки і різні визначні

пам'ятки. Іншим різновидом є вербальні опори. Вони можуть бути представлені у вигляді ключових слів, плану, різноманітних анкет, що дозволяють членувати текст відповідно до запропонованого способу [1, с. 107].

Отже проведення заняття іноземною мовою з використанням аудіовізуальних та аудитивних засобів створює прототип іншомовного середовища, наближує навчальний процес до умов справжньої комунікації даною мовою.

Література

1. Рогова Ф.М. Методика обучения иностранным языкам в средней школе / Ф.М. Рогова. – М: Просвещение, 1991. – 285 с.
2. Руснак Д.А. Изучение иностранных языков в средних учебных заведениях – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [file:///D:/Zagruzki/im_2014_2_2%20\(4\).pdf](file:///D:/Zagruzki/im_2014_2_2%20(4).pdf)
3. Рябова Д. Обучение аудированию в основной школе посредством использования аутентического материала на уроках немецкого языка [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://learn-teach.ru/index.php>

УДК 372.881.111.22 (043)

Панчищенко Євгенія Олександрівна

ВИКОРИСТАННЯ НАВЧАЛЬНИХ ІГОР З МЕТОЮ ФОРМУВАННЯ НІМЕЦЬКОМОВНОЇ ЛЕКСИЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ УЧНІВ 5-6 КЛАСІВ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ

Вивчення іноземної мови (ІМ) у середніх навчальних закладах передбачає засвоєння не лише певної кількості слів. Однією з цілей навчання ІМ є формування іншомовної лексичної компетенції, що є важливою передумовою оволодіння іншомовною комунікативною компетенцією. Серед професійних умінь вчителя початкової школи, який викладає іноземну мову варто зазначити вміння урахувати індивідуальні стилі, тип інтелекту учня, раціонально використовувати на уроці різноманітні засоби, які сприяють ефективній організації навчального спілкування, активно впроваджувати види діяльності, що активізують процес навчання.

Особливо актуальним є застосування на уроках німецької мови навчальних ігор. Адже саме навчальні ігри, ігрові заняття і прийоми підвищують ефективність сприймання школярами навчального матеріалу, урізноманітнюють їхню навчальну діяльність, вносять у неї елемент цікавості.

Лексична компетенція (ЛК) – це здатність людини до коректного оформлення своїх висловлювань і розуміння мовлення інших, яка базується на складній і динамічній взаємодії відповідних навичок, знань та лексичної усвідомленості. Отже, ЛК включає в себе лексичні навички, знання і загальну мовну усвідомленість або здатність їх використання в усіх видах мовленнєвої діяльності (МД).

Лексичними навичками називають навички інтуїтивно правильного розуміння і вживання іншомовної лексики на основі мовленнєвих лексичних зв'язків між слухомовленнєвомоторною і графічною формами слова та його значенням, а також зв'язків між словами ІМ.

Одиницею навчання лексичного матеріалу є лексична одиниця (ЛО), яка може бути не лише словом, але й сталим словосполученням і навіть так званим «готовим реченням» (тобто таким, що не змінюється у мовленні).

Прикладами ЛО можуть бути:

Англ.: beautiful; way out; How do you do?

Фр.: facile; faire du bruit; Comment ça va?

Нім.: auf kleinen Fall; sich an etwas machen; Was ist los?

Ісп.: hermoso; hechar de menos; ¡ Hola ! [1]

Для кращого засвоєння учнями матеріалу використовується навчальна гра. Гра в навчанні – це спосіб зробити роботу цікавою, а зовсім не спосіб звільнити дитину від неї. Навчальна гра має структуру, що відрізняє її від інших видів діяльності. Це єдина система впливів, спрямована на формування в дитини потреби у знаннях, активного інтересу, формування більш досконалих пізнавальних навичок і вмінь. Основними елементами навчальної гри, що надають їй форму навчання і гри водночас, є навчальні та ігрові завдання, ігровий задум, правила, ігрові дії, обладнання гри, результат гри. Мета гри – забезпечення переходу від пізнавальної мотивації до

професійного зв'язку з появою потреби у знаннях та їх практичного застосування в обстановці навчального процесу [4].

Як зазначає І. Кислинська, навчальна гра – це групова вправа з метою вироблення і застосування оптимальних рішень, застосування навчальних методів і прийомів у штучно створених умовах, що відтворюють реальну виробничу обстановку [3].

Лексичними знаннями є відображення у свідомості учня результату пізнання лексичної системи ІМ у вигляді поняття про цю систему і правил користування нею.

До лексичних знань відносять знання:

- усної і письмової форм слова;
- їх семантики (денотативного і конотативного значень);
- відносної цінності слова або його здатності мати антоніми, синоніми, омоніми, пароніми, стилістичну і соціокультурну забарвленість;
- синтаксичної і лексичної сполучувальної цінності слова;
- правил словотвору (складання слів, конверсії тощо);
- типів словників;
- основних понять, пов'язаних зі структурою слова: корінь, префікс, суфікс;
- схожості та/або розбіжності у лексичних системах рідної та іноземної мов [2].

В основній школі (5-9 класи) розпочинається етап систематичної й послідовної роботи з автентичними навчальними матеріалами, які забезпечують нормативне оволодіння спілкуванням. Зростає обсяг ЛО, у тому числі із соціокультурним компонентом, що сприяє формуванню соціолінгвістичної компетенції. Тематика охоплює різноманітні галузі знань, серед них і ті, які були об'єктом або вивчення на уроках з інших навчальних предметів (міжпредметні зв'язки), або із власного життєвого досвіду. Зростає доля самостійної роботи учнів, урізноманітнюються види навчальної діяльності, активно використовуються мовленнєві ситуації, що наближають навчальне спілкування до реальних умов.

Література

1. Веніг Н. Формування мовленнєвої компетенції – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://disser.com.ua/contents/6585.html>
2. Смоліна В. С. Методика формування іншомовної лексичної компетенції – [Електронний ресурс] – Режим доступу: file:///D:/im_2010_4_4%20(1).pdf
3. Кислинська І. Аналіз використання ігрових методів навчання у процесі пізнавальної діяльності студентів – [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/NIEK_2006/Pedagogica/17563.doc.htm
4. Сірош Г. Навчальна гра як засіб розвитку дитячих інтересів – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zosh5.org.ua/sites/default/files/gra>

УДК 372.881.1 (043)

Піскун Тетяна Сергіївна

НАВЧАЛЬНА АВТОНОМІЯ УЧНІВ СТАРШОЇ ШКОЛИ В ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Навчальна автономія вивчаючих іноземні мови сьогодні є однією з найбільш дискусійних тем в педагогіці та методиці навчання іноземних мов. В сучасному суспільстві випускникам шкіл необхідно в першу чергу мати такі якості, як самостійність, готовність до здійснення безперервної самоосвіти, рефлексії своїх учбових дій та здатність нести відповідальність за результати свого навчання.

Дослідження у галузі навчальної автономії почалися в середині ХХ ст. і продовжуються зараз, тому що в даній області ще залишається багато питань. Оскільки самостійне навчання стає все більш необхідним для успішного функціонування людини в суспільстві в умовах глобалізації та розвитку інноваційних технологій, дана тема є актуальною.

Метою вивчення іноземної мови учнями старших класів є освоєння вміння спілкуватись, використовуючи мову як засіб безпосереднього живого контакту і як засіб розширення власного світогляду через літературу, засоби масової комунікації, а також соціальні мережі Інтернету. Через це у старшій школі для досягнення учнями високого рівня володіння іноземною мовою залучаються різноманітні засоби, особливо, використання мови як засобу здійснення соціальної, навчальної, самоосвітньої та проектної діяльності [1].

Навчання іноземної мови в старшій школі повинно сприяти особистісному і соціальному самовизначенню старшокласників, подальшому розвитку їхніх інтелектуальних здібностей та майбутніх інтересів, а також розумінню значущості мови для їхнього особистісного розвитку і професійного становлення.

В сучасних умовах стрімкого розвитку науки, освіти, інформаційних технологій одним з головних завдань стає розвиток в людини стійкої потреби до неперервної самоосвіти. Для цього необхідно навчитися працювати самостійно, тобто розвивати учбову автономію.

Тому вивчення іноземної мови в старшій школі спрямоване на самостійність учня в навчальній діяльності та в міжкультурній комунікації. Автономія учня старшої школи в навчальній діяльності пов'язана з формуванням у нього готовності та звички самостійно працювати з мовою, умінням оцінювати свій лінгвокультурний досвід і корегувати його, а також приймати свої власні незалежні рішення і брати на себе відповідальність за результати вивчення мови [5, с. 157].

Щоб реалізувати все перелічене раніше треба навчити старшокласників різних стратегій роботи з мовою, що сприяє розвитку загальноосвітніх умінь. Важливу роль, звичайно, відіграють творчі завдання або проектна (групова) робота, тобто ситуації, за яких учням необхідно брати на себе відповідальність за результат спільно виконаного завдання. Навчання повинно стимулювати мотивацію учнів старшої школи до вивчення іноземної мови та спілкування нею.

Першим поняття учбової автономії в ужиток ввів в 1981 р. Х. Колек, розуміючи її як здібність учнів брати на себе відповідальність за свою учбову діяльність відносно усіх її аспектів. В наступних публікаціях Д. Літл, Д. Дікінсон учбова автономія представлена як «здатність до незалежних та самостійних дій, критичної рефлексії, прийняттю рішень»; психологічні аспекти концепта учбової автономії підкреслюються в працях Л. Маріані, Л. Ван Лієр, змістові характеристики автономної учбової діяльності розглядаються в працях А. Венден, В. Бенсон. Німецькі вчені П. Біммель, У. Рампіллон, займаються розробкою проблеми стратегій автономної учбової діяльності, розглядають автономію в рамках конструктивізму та когнітивної психології [4].

У сучасній методиці виділяються такі рівні пізнавальної самостійності [2, с. 75]:

- 1) низький – наявні елементи умінь самостійно, але з підказкою, розпізнавати суперечності й визначати їх (учнівська самостійність);
- 2) середній – наявні уміння розпізнавати і визначати суперечності, спроможність розв'язувати їх тільки у межах раніше засвоєного (копіювальна самостійність);
- 3) високий – достатньо сформовані уміння розпізнавати, визначати і самостійно трансформувати відому орієнтовну основу типового розв'язку суперечності в суб'єктивно нову основу діяльності у процесі виконання нетипового завдання (трансформуюча самостійність);
- 4) вищий – належно сформовані уміння розпізнавати, визначати і самостійно конструювати об'єктивно нову основу діяльності у процесі розв'язання нетипової суперечності (творча самостійність).

Одним із проявів автономності учнів при вивченні іноземної мови вважається домашнє читання. Воно відіграє важливу роль в оволодінні учнями умінням осмисленого читання, допомагає повторити і закріпити лексичний та граматичний матеріал, збільшує словниковий запас учнів, а також розвиває вміння самостійної роботи з матеріалом.

Підвищення автономності учнів дозволяє реалізувати такі цілі:

1. Опанування учнями форм і методів самостійної роботи та застосування їх на уроках і в позаурочний час.
2. Розвиток автономії учнів, котрий сприяє вихованню незалежної особистості, зміцнює впевненість у своїх силах, формує особистісну активність учнів, створює умови для їх самовираження і саморозвитку.
3. Усвідомленість учнями необхідності вивчення іноземної мови та її активного застосування з метою спілкування, а також для успішного функціонування в умовах глобалізації [3].

У багатьох сучасних методиках викладання іноземних мов зроблений акцент на самостійній роботі під час вивчення іноземної мови, бо здатність до самоорганізації,

незалежність і висока самосвідомість є необхідними для людини в наш час. Тому питання учнівської автономії в процесі вивчення іноземних мов є дуже важливим та актуальними.

Література

1. Земляна І. М. Підвищення автономності учнів як засіб реалізації ідей компетентнісно-орієнтованого підходу [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://zw.ciit.zp.ua/index.php/Опис_досвіду:_\"Підвищення_автономності_учнів_як_засіб_реалізації_ідей_компетентнісно_орієнтованої_освіти\"](http://zw.ciit.zp.ua/index.php/Опис_досвіду:_\)
2. Ігнатова Р. Розвиток пізнавальної активності учнів як педагогічна проблема / Р. Ігнатова // Вісник Львів. ун-ту. – 2004. – № 18. – С. 73–80.
3. Іжко. Є. С. Генеза поняття «Автономне навчання» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://eadnurt.diit.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/2170/1/Ijko_geneza.pdf.
4. Кушнерук Р. Основні аспекти викладання німецької мови як другої іноземної [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://berezne.lib.rv.ua/berezne/files/pdf-method/deutsch.pdf>.
5. Ніколаєва С.Ю. Загальноєвропейські рекомендації з мовної освіти: вивчення, викладання, оцінювання. / С. Ю. Ніколаєва – К. : Ленвіт, 2003. – 237 с.

УДК 372.881.1:004(043)

Сайдукова Яна Денисівна

ДИДАКТИЧНІ УМОВИ ПРОВЕДЕННЯ СКАЙП-ЗАНЯТЬ З ІНОЗЕМНИХ МОВ

За останні роки в нашій країні відбулися колосальні суспільно-політичні, і соціально-економічні перетворення. Наша держава є членом світової спільноти, розвивається співробітництво з іншими країнами в галузі економіки, науки, культури. Іноземні мови стають дійсно затребуваними, підвищується мотивація їх вивчення, а також значення мови в сучасному світі незмінно зростає. Вивчення мов сприяє набуттю додаткового культурного багатства, розвитку особистості, професійного та кар'єрного росту. Вивчення іноземних мов є досить складним багатогранним процесом, оскільки від професійної компетентності викладача і його методики навчання залежить рівень знання студента і його майбутні можливості у мовленнєвій діяльності [1].

У столітті інформаційно-комунікативних технологій нетрадиційних методик вивчення англійської мови дуже багато. «Нетрадиційних» – в сенсі відмінних від тих, які використовує шкільна та вузівська стандартні програми. Це не означає, що вони абсолютно нові, однак автори нових методик навчання іноземним мовам, не погоджуючись з класичними прийомами, пропонують інші шляхи пізнання [2].

Одним з таких шляхів є новітня технологія вивчення іноземних мов – скайп-заняття. Цей вид проведення заняття набирає все більше і більше популярності та затребуваності. За допомогою скайпа можна організувати різні форми дистанційного навчання такі як: лекції, семінари, консультації, лабораторні роботи, контрольні роботи. Дуже важливо, починаючи вивчати мову, займатися з викладачем, з досвідченим наставником. Саме на початкових етапах навчання формується той «фундамент», на якому надалі будуть триматися отримані знання. І дуже важливо, щоб він був міцним і ґрунтовним. Завдання педагога й полягає в тому, щоб закласти ці основи, показати найбільш ефективний і правильний шлях вивчення іноземної мови, і, в кінцевому підсумку, привести до бажаного результату. Більше того, будучи новітнім інфокомунікаційним засобом, програма Skype відіграє значну роль у формуванні та вдосконаленні інфокомунікаційної компетенції студентів-лінгвістів, відшкодовуючи недолік в спілкуванні з носіями мови та долучаючи студентів до роботи з Інтернет-технологіями. Скайп-урок – це дистанційне навчання англійської, німецької, французької та іншим мовам. Таке заняття з іноземної мови має таку ж структуру, як стандартний урок [3].

Для того, щоб вивчення іноземної мови було спрямованим на розвиток, слід досконально встановити систему раціональних дидактичних умов та принципів навчання вже на обґрунтованому осмисленні психологічних особливостей вивчення іноземної мови. Саме дидактичні умови є результатом відбору, конструювання застосування елементів змісту, форм, методів і засобів навчання, що сприяють ефективному вирішенню поставлених завдань. Оволодіння іноземною мовою як лінгвістичної спеціальності реалізується, як відомо, у два етапи:

етап формування основ оволодіння іншомовними видами комунікативної діяльності і етап вдосконалення. Для того, щоб скайп-заняття несли ефективний характер, розглянемо вимоги до організації проведення уроку, які ми визначили за результатами переглянутих відео-уроків на порталі відеохостингу YouTube. З технічної точки зору організації скайп-заняття, учню необхідно мати комп'ютер, можливість Інтернет підключення, програма skype, встановлена з сайту www.skype.com, навушники та мікрофон (якщо у Вас ноутбук або планшет, то в цьому немає необхідності) та веб-камера (якщо є необхідність).

З методичної точки зору організації заняття, навчання іноземної мови складається з чотирьох аспектів – говоріння, читання, письмо та аудіювання. Ми з'ясували, що сам урок триває 45-60 хв., заняття проходять в режимі онлайн і учень самостійно обирає собі викладача, знайомлячись з його характеристиками на сайті, вибирає час, викладач висилає поштою весь необхідний електронний матеріал. На кваліфікаційних сайтах є вже розроблене методичне забезпечення навчального процесу. Для того щоб записатися на урок, необхідно надіслати заявку зі своїми контактними даними та адміністратор сайту зв'яжеться з учнем, щоб підтвердити запис, відповісти на всі питання і домовитися про дату і час першого пробного заняття. Перше пробне заняття триває приблизно 20-30 хв., в ході якого визначається рівень знання учня (Starter, Elementary, Pre-Intermediate, Intermediate, Upper-Intermediate, Advanced), мета його навчання (підготовка до іспитів, освоєння нового рівня, професійна підготовка, тощо), викладач і учень домовляються про подальшу співпрацю, час проведення занять, підручники та аудіоматеріали, програми, за якими вони будуть займатися. Здебільшого використовується навчальна література видавництва Oxford University Press, Heinle, Cambridge та ін. На додаток до уроків учень працює самостійно в особистому онлайн кабінеті (виконує ряд вправ з граматики, лексики, аудіювання та говоріння), викладач оцінює прогрес і вносить необхідні корективи в програму курсу [3]. В якості дошки під час уроків використовується чат скайпу. Оплата заняття здійснюється за домовленістю з викладачем. Є можливість обрати зручний варіант – оплата банківським переказом, переказом Western Union, через систему «контакт», електронні гроші web-money або yandex-гроші.

Особливістю цього способу навчання є ефективний розвиток розмовної діяльності та аудіювання, однак, інші аспекти не досконало розвинені, все відбувається в індивідуальному порядку та залежить від вже освоєної бази учня і професійної компетентності самого викладача. На відміну від стандартного уроку, скайп-заняття відрізняється своєю гнучкістю, індивідуальним підходом до навчання, своїм способом проведення заняття дистанційно, «не виходячи з дому». Структура заняття будується як і у стандартного уроку, поетапно: мотивація, самовизначення до діяльності; актуалізація опорних знань; ознайомлення з новим матеріалом; закріплення вивченого матеріалу; підсумок уроку, аналіз виконаної роботи, домашнє завдання. Відходження від структури побудови уроку незначні. Ці уроки наздаються «нестандартними» за способом їх проведення, але носять набагато ефективніший характер ніж стандартні уроки.

Перевагами такого виду навчання є зручність, економія часу і грошей, індивідуальні теми і темп роботи (побудова індивідуальних освітніх траєкторій), ефективність, доступність, гнучкість, великий вибір вивчення мов, а також вирішуються питання безпеки та збереження конфіденційності.

Однак, визначаємо й ряд недоліків на основі переглянутого відео-матеріалу: індивідуальне навчання без можливості конкурування з іншими студентами; відсутність якісного, стабільного інтернет-зв'язку; недосконалий розвиток усіх аспектів мови одночасно; низький рівень готовності викладачів до навчання у дистанційній формі; трудомісткість підготовки викладача до дистанційних занять [4].

Таким чином, скайп-заняття є інтенсивною інформаційно-комунікаційною технологією навчання, що забезпечує швидке і міцне оволодіння мовними навичками та несе в собі ефективний результат навчання. Значними перевагами такого засобу навчання є зручність, раціональне витрачання часу та грошей, індивідуальний підхід до учня та навчання, великий вибір мов на оволодіння, ефективний результат досягнення поставленої мети, доступність та гнучкість. Незважаючи на низку недоліків, які згодом можна вирішити, скайп-урок є досить ефективною формою інтерактивного та інформативного нестандартного уроку. Використання скайп-занять

для навчання іноземних мов на основі активного впровадження сучасних інфокомунікаційних технологій привносить у навчальний процес нові можливості: поєднання високої економічної ефективності та гнучкості навчального процесу, широке використання інформаційних ресурсів, істотне розширення можливостей традиційних форм навчання, а також можливість побудови нові ефективні форми навчання.

Література

1. Знання іноземної мови – запорука професійного успіху [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ukrbukva.net/86801-Znanie-inostrannogo-yazyka-zalog-professional-nogo-uspeha.html>
2. Сучасні нетрадиційні методики вивчення англійської мови [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://englishok.com.ua/uk/article/suchasni-netradyciyni-metodyky-vyvchennya-angliyskoyi-movy>
3. Skype-уроки [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.master-talk.in.ua/p/skype.html>
4. Інтернет-освіта [Електронний ресурс].
Режим доступу: http://ru.wikipedia.org/wiki/Дистанционный_репетитор
5. Сучасні інструменти дистанційного навчання у викладанні педагогічних дисциплін [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://aplik.ru/10-klass/sovremennye-instrumenty-distantcionnogo-obucheniia-v-prepodavanii-pedagogicheskikh-distciplin>

УДК 372.881.1:004.738.5(043)

Стрікова Юлія Володимирівна

ФОРМУВАННЯ ГРАМАТИЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ УЧНІВ

За визначенням Н. К. Скляренко, граматична компетенція (ГК) – це здатність людини до коректного граматичного оформлення своїх усних та писемних висловлювань і розуміння граматичного оформлення мовлення інших, яка базується на складній і динамічній взаємодії відповідних навичок і знань та граматичної усвідомленості. До основних компонентів ГК можна віднести граматичні навички, граматичні знання і граматичну усвідомленість [4, с. 15].

Інше визначення ГК дає відома російська вчена-методист І. Л. Бім: «ГК – це здатність будувати правильні в мовному відношенні речення й висловлювання в необмеженій кількості» [1, с. 9].

Вивченням питань формування граматичної компетентності займалися вже вищезгадані І. Л. Бім, Н. К. Скляренко, а також Н.І. Реутов, Н. В. Баришніков, Г. Нойнер та багато ін.

ГК передбачає: а) здатність вміти виражати певний зміст, оформлюючи його у вигляді висловлювань, побудованих за правилами даної мови; б) знання граматичних правил, які перетворюють лексичні одиниці на логічне висловлювання; в) навички та вміння адекватно використовувати граматичні явища в мовленнєвій діяльності в різних ситуаціях спілкування для розв'язання комунікативних задач [2, с. 58].

До компонентів ГК відносять:

1. Знання, які стосуються лінгвістичної, педагогічної та інтуїтивної граматики.
2. Граматичні навички, які є важливим компонентом ГК, і, як і всі інші компоненти, характеризуються такими ознаками як автоматизованість, гнучкість, стійкість, поетапне формування. Існує рецептивна та репродуктивна граматичні навички. Перша з них включає в себе сприймання, розпізнавання та співвіднесення із значенням. Друга – вибір, оформлення за нормами мови та реалізація у мовленні.
3. Граматична усвідомленість – складник так званої загальної мовної здатності людини. Це здатність людини розмірковувати над процесами формування своєї ГК, свідомо реєструвати й розпізнавати ГК в усному і писемному мовленні, їхні особливості та закономірності їхнього утворення і функціонування; знати свій «тип» мовця і «учня», аналізувати граматичну сторону свого мовлення тощо [4, с. 17].

В процесі формування і розвитку ГК дуже важливим є етап формування мовленнєвих граматичних навичок, під якими розуміють автоматизовані компоненти мовленнєвої діяльності, психофізіологічну основу яких складають мовленнєві (динамічні) стереотипи, що формуються і функціонують в результаті постійного користування мовою, тобто в процесі отримання людиною індивідуального мовленнєвого досвіду. Формуючись, граматичні навички проходять декілька етапів. У сучасній науці існує декілька класифікацій етапів формування граматичних навичок.

Згідно з думкою Є. І. Пасова виділяють наступні етапи:

- 1) Сприйняття граматичного явища – це перша дія, яку робить учень з новим граматичним явищем. Запам'ятати граматичне явище можна лише за умови, що учень відчуває потребу в його використанні. Для цього заняття повинні супроводжуватися чітким розумінням зі сторони учня того, що він робив, які знання отримав та для чого це було зроблено.
- 2) Імітація. Дане явище не передбачає певних структурних змін. Однією з найважливіших умов осмисленої імітації в процесі спілкування є мовленнєві установки до вправ.
- 3) Підстановка дозволяє учню осмислити узагальненість та універсальність граматичного явища. Кожна вправа має складатися з 7-9 мовленнєвих зразків для більш глибокого та фундаментального засвоєння.
- 4) Трансформація – зміна граматичної форми, що засвоюється, у відповідності з мовленнєвими цілями та нормами даної мови. Зміни можуть стосуватися порядку слів, кореневих голосних, суфіксів, закінчень та ін.
- 5) Репродукція передбачає самостійне висловлювання із 5-7 фраз з теми із використанням даної граматичної форми [3, с. 117].

Формування ГК починається в початковій школі. Після закінчення четвертого класу молодші школярі мають вийти на рівень А1. В середній школі згідно в програмою учні мають досягти рівня А2+, у тому числі й такого компонента як ГК. Основним завданням тут є оволодіння так званим активним граматичним матеріалом. У старшій (переважно профільній школі) з'являється необхідність засвоювати не лише активний граматичний матеріал (до початку занять у старшій школі він в основному вже засвоєний), але й так званий пасивний граматичний матеріал, що належить до шкільного граматичного мінімуму [4, с. 19].

Психологами встановлено, що легше та міцніше засвоюється та інформація, що включає в себе діяльність людини, яка при цьому має не бути повторюваною, а навпаки – різноманітною. Однією з таких найважливіших умов є правильний підбір вправ на різних етапах навчання.

Іншою запорукою ефективного формування ГК є різноманітність умов, ситуацій та задач. Тут уже спрацьовує необхідний для навчання принцип новизни. Як стверджують психологи, учень запам'ятовує лише те, що має для нього певну цінність [3, с. 117].

Серед засобів формування ГК виділяють технічні й нетехнічні. До першої групи відносять зображальну наочність, графічну наочність, демонстративні, ілюстративні та підстановчі таблиці, картки. Із найбільш уживаних технічних засобів виділяють фонограму, відеограму та комп'ютерні вправи.

Література

1. Бим И. Л. Концепция обучения второму иностранному языку (немецкому на базе английского) : Учебное пособие / И. Л. Бим. – Обнинск : Титул, 2001. – 48 с.
2. Изаренков Д. И. Базисные составляющие коммуникативной компетенции и их формирование на продвинутом этапе обучения студентов-нефилологов / Д. И. Изаренков // Русский язык за рубежом. – 1990. – № 4. – С. 54–60.
3. Рябцева О. М. Формирование грамматической составляющей иноязычной коммуникативной компетенции / О. М. Рябцева // Проблемы педагогики и методики обучения иностранным языкам. – 2006. – С. 115–118.
4. Склярченко Н. К. Методика формування іншомовної граматичної компетенції в учнів загальноосвітніх навчальних закладів / Н. К. Склярченко // Іноземні мови. – К. : Ленвіт. – 2010. – №4. – С. 15–25.

УДК 372.881.1 (043)

Чуприна Катерина Олександрівна

СТРУКТУРА ПІДРУЧНИКА З НІМЕЦЬКОЇ МОВИ ДЛЯ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ

Важливим засобом формування умінь і навичок іншомовного говоріння, читання, аудіювання та письма є підручник. Значущість цього виду навчальної літератури полягає у тому, що його визнано основним носієм змісту освіти і засобом навчання. З огляду на це проблема якісного підручника завжди залишається в центрі уваги науковців, освітян-практиків, видавців та представників органів влади, це і зумовлює *актуальність даного дослідження*.

Здавалося б, немає людини, причетної до сфери іншомовної освіти, яку б проблеми підручника не торкалися і не цікавили: і вчителів, і батьків, і учня, і автора, і видавця. Наявність величезного ринку вітчизняних і зарубіжних підручників ставить перед вчителем іноземної мови непросту задачу правильного вибору підручника іноземної мови. Обираючи той чи інший підручник та навчально-методичний комплекс, вчителю слід виходити з особливостей освітнього закладу, вікових та індивідуальних особливостей своїх учнів, специфіки своєї методичної підготовки, свого менталітету.

Постійні зміни, що відбуваються в суспільстві в цілому, і в системі освіти зокрема, пред'являють до підручника, як до основного засобу навчання, все нові й нові вимоги. Оскільки підручник був і залишається основним засобом навчання в школі, виникла необхідність створення нового покоління шкільних підручників. З одного боку підручник - хранитель знань, накопичених сучасною наукою, засіб трансляції цих знань, з іншого - комплекс пізнавальних матеріалів, завдань, вправ, стимулюючих учнів до подальшого набуття знань, формуванню навчально-пізнавальної компетентності. Одержувані знання повинні стати в майбутньому для учня інструментом, який він зможе використовувати на практиці.

За всю історію існування навчального предмету "німецька як іноземна", що охоплює період після закінчення другої світової війни і до наших днів, встигли змінитися п'ять поколінь підручників. Останні десятиліття ми маємо справу переважно з підручниками сучасного покоління, побудованими за так званою "комунікативною" методикою. У сучасних підручниках, на відміну від книг попередніх поколінь, однаково значущі всі чотири види мовленнєвої діяльності: читання, аудіювання, говоріння і письмо. Велике поширення набуває когнітивний метод навчання (на відміну від імітативного методу, де учні повинні просто наслідувати зразки, при когнітивному методі учні усвідомлено виконують те чи інше завдання) - результат великих досліджень психолінгвістики. Практично всі підручники, що з'явилися за останні роки базуються на комунікативній методиці [1, с. 28].

На сьогоднішній день загальноосвітня школа має потребу в підручниках, в яких актуальні, автентичні, комунікативно-спрямовані матеріали, письмові тексти і аудіозаписи були б методично розроблені не тільки на основі світового досвіду, але й з урахуванням досягнень вітчизняної школи викладання іноземних мов. Завдання, що входять у зміст підручників, повинні бути спрямовані на формування в учнів ключових компетенцій.

В даний час є ряд навчально-методичних комплектів з іноземної мови для загальноосвітніх навчальних закладів. Розглянемо один з них, який більшою мірою може послужити «інструментом» ефективною підготовки учнів.

НМК Planet (Deutsch für Jugendliche) складається з 3 частин, він орієнтований на Загальноєвропейську компетенції володіння мовою і виводить учнів на рівень A1-B1, він включає:

- Підручник;
- Робочий зошит (граматичні вправи, список слів активного словника в хронологічному порядку і тести для самоконтролю);
- Методичний посібник для вчителя (повний список слів в алфавітному порядку і контрольні тести);
- Касети / аудіодиски (з вправами на вимову, текстами для прослуховування та піснями).

Прозора структура – в коротких лекціях по 5-6 сторінок представлені всі види діяльності: говоріння, аудіювання, читання та письмо [2].

Кожен том підручника охоплює 4 теми по 4 лекції. Тема починається ввідною ілюстрованою сторінкою з текстовими посиланнями, де міститься перелік основних пунктів матеріалу. Завершує кожну частину розділ „Zum Schluss“, в якому знаходяться: текст для читання з застосуванням стратегій читання; країнознавча інформація; пропозиція проектною роботи; техніки вивчення матеріалу; вправи для повторення. Після кожних двох лекцій дається огляд лексики та граматики.

Самостійне навчання – з самого початку у підручнику пропонуються навчальні стратегії для розвитку навичок самостійної роботи; численні вправи надають можливість самоконтролю; пропозиції проектних робіт мотивують учнів до самостійного пошуку необхідних даних з теми, обробки знайденого матеріалу, групової роботи, розвивають навички презентації доробок.

Теми підручника відповідають навчальній програмі з вивчення німецької мови в школі: Я, моя сім'я і друзі, шкільне життя, відпочинок і дозвілля, хобі, тварини, захист навколишнього середовища, подорож, помешкання, погода, пори року, свята і канікули, Німеччина, здоровий спосіб життя, молодіжна культура, робота і професія, музика, телебачення [3].

Додатково розроблений наочний матеріал для підручника – два постери, які надаються безкоштовно, а завдання до них можна завантажити з веб-сайту, де також є вправи, робочі листи та методичні вказівки. Planet DVD - 6 міні фільмів до всіх томів курсу містять країнознавчу інформацію та демонструють ситуації з життя молодих людей. Розглядаються наступні теми: «Хобі», «Шкільне життя», «Житло», «Покупки», «Спорт», «Мій день».

Але для ефективного навчання іноземних мов необхідні також національні підручники. Основні недоліки зарубіжних підручників в тому, що вони не враховують рідну мову і культуру учнів, іноді не враховують першу іноземну мову, не завжди розраховані на кількість годин за навчальними планами України та відпускаються за високими цінами [4, с. 5].

Таким чином, сьогодні учням потрібні підручники нового покоління. В умовах впровадження і реалізації державних освітніх стандартів актуальним стає компетентнісно-діяльнісний підхід до навчання, що вимагає оволодіння метапредметними знаннями. Підручник, як відомо, це свого роду «посередник» між вчителем і учнем, який грає одну з найважливіших ролей в освітньому процесі. І сьогодні, очевидно, що підручник нового покоління - це основа ефективною підготовки учнів.

Література

1. Загальноєвропейські рекомендації з мовної освіти: вивчення, викладання, оцінювання [Текст] / [наук. ред. укр. видання д-ра пед. наук, проф. С. Ю. Ніколаєва]. – К. : Ленвіт, 2003. – 273 с.

2. Hueber. Freude an Sprachen [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.hueber.de>

3. Концепція середньої освіти (12-річна школа) [Текст] // Початкова школа. – 2002. – №2–3.

4. Іншомовна освіта в Україні: міфи і реальність [Текст] / [наук. ред. укр. видання д-ра пед. наук, проф. С. Ю. Ніколаєва]. – К. : Ленвіт, 2014. – 10 с.

УДК 372.881.111.22(043)

Яшкова Марина Олександрівна

ВИКОРИСТАННЯ БЛОГІВ З МЕТОЮ ВДОСКОНАЛЕННЯ В УЧНІВ СТАРШОЇ ШКОЛИ КОМПЕТЕНТНОСТІ В ПИСЬМІ

Блог-технологія – це одна з технологій Веб 2.0, яка дозволяє кожному користувачу мережи Інтернет створити свою особисту сторінку, блог, у вигляді щоденника або журналу. Блог звичайно створюється однією людиною, яка за своїм бажанням може розміщувати на сторінці будь-які матеріали, тексти, фотографії, аудіо- і відеозаписи та інші ресурси мережи Інтернет.

Блог-технологія має наступні дидактичні властивості:

- публічність (блоги доступні усім учасникам проекту, які знаходяться на відстані один від одного);
- лінійність (змінювання і доповнення розміщуються у хронологічному порядку);
- авторство і модерація (блоги повинні мати одноосібне авторство);
- мультимедійність (можливість використовувати матеріали різного формату: текстового, графічного, фото-, аудіо- і відеоматеріалу) [1].

Необхідно зазначити, що з усіх технологій Веб 2.0, які широко використовуються при вивченні іноземної мови, блог-технологія вважається найбільш популярною у науковій методологічній літературі. Дослідження за цією темою проводять не тільки зарубіжні науковці (К. Кенеді, Дж. Блох, Л. Кросбі, Ч. Лоу, Т. Уіл'ямс, С. Доунс), а й вітчизняні автори, такі як А.В. Філатова, П.В. Сисоєв, М.Н. Євстигнєєв, Т.Ю. Павел'єва, М. Ю. Кадемія, О. В. Шестопалюк, В. М. Кобися, М. В. Андреева та інші. У дослідженнях з'ясувалися дидактичні властивості й функції блог-технології, особливості використання, переваги та недоліки їхнього застосування в освітньому процесі тощо. Проте в сучасній педагогічній літературі проблема використання можливостей блог-технології в процесі формування в учнів старшої школи компетентності в письмі залишається недостатньо висвітленою.

Незважаючи на те, що блоги були створені для приватних цілей, вони згодом стали широко застосовуватись у різних професійних сферах, особливо в журналістиці та бізнесі. Блоги знайшли

застосування і в освітній сфері, зокрема при вивченні іноземних мов. Все більше і більше викладачів використовують цей Інтернет-ресурс у своїй професійній діяльності.

Оволодіння іноземною мовою залежить від сприйняття і розуміння мови. Цьому сприяє різноманітний вибір навчальної діяльності, що стимулює інтерес учнів і дає поштовх для їхнього розвитку. Одним із таких інноваційних видів діяльності є використання блогів при викладанні/вивченні німецької мови. Сучасні дослідження закордонних вчених доводять, що вебблоги стали значущим засобом для розвитку навичок письма при вивченні іноземної мови. Так, Дж. Арані зазначає, що близько три чверті з сорока учнів його класу надають перевагу виконанню письмових завдань у блогах перед традиційною формою. Науковці з Вільнюса провели опитування серед своїх студентів і виявили, що 82% респондентів вважають корисним у практикуванні письма та публікацій онлайн, 78% відповіли, що читання блогів і написання коментарів до них приносить велику користь при вивченні мови [2].

Використання в навчальному процесі блогів, можливість публікації письмових завдань змінює відношення студентів до їх виконання. З одного боку, розміщення коментарів, відповідей на завдання, есе в блозі або на сайті передбачає оцінювання зовні, можливо критику з боку викладача, учнів, читачів. Тому учні більш уважно ставляться до вибору слів і аргументів, до оформлення відповідей, більш відповідально відносяться до якості виконання завдання. З іншого боку, існує і протилежна тенденція: окремі учні з великим небажанням працюють в блозі, не бажають виносити результати своєї роботи на загальне обговорення. Це може бути зумовлено невпевненістю у власних силах і заниженою самооцінкою. Тому вони більш схильні до використання електронної пошти.

Аналіз публікацій з використання блог-технологій у школі допоміг нам виявити деякі проблеми при використанні освітніх блогів:

- для роботи з блогами необхідна певна матеріально-технічна база (стабільний і швидкісний Інтернет);
- блоги за своєю природою мають неформальний і особистісний характер, а тому існують певні труднощі інтегрування блогів у традиційну систему навчання;
- учні не завжди мотивовані до оволодіння новою і незвичайною для них роботою;
- мають місце певні труднощі в оцінюванні роботи учнів у блозі за традиційною методикою;
- робота з блогами займає велику кількість часу;
- блоги потребують від вчителя значних витрат часу і зусиль на етапі їх проектування і створення.

З метою подолання зазначених проблем можна скористатися порадами Тома Даккора, які наведені у коментарях до захистів у блозі Енді Карвена:

- розробіть довгострокову стратегію інтегрування блогу в навчальний процес з метою підвищення мотивації вивчення предмету;
- продумайте форму неформального або формального зворотнього зв'язку, критерії оцінювання за роботу в блозі;
- відведіть достатньо часу протягом року на те, щоб учні засвоїли роботу в блозі;
- заохочуйте співпрацю учнів у блозі;
- використовуйте повідомлення в блозі як імпульс до початку дискусії;
- використовуйте роботу в блозі як обов'язкову частину навчального проекту [3].

Тобто завдання викладача – спонукати учнів до активної участі у письмовому спілкуванні. З цією метою можна використовувати запитання, загадки, проблемні ситуації тощо, які змусять їх реагувати на подану інформацію та обмінюватися думками.

Отже, роблячи висновки, слід зазначити, що освітній блог має великий потенціал як потужний засіб для розвитку письмових комунікативних навичок при викладанні німецької мови у старшій школі. Він є елементом комбінованого навчання, який сприяє підвищенню мотивації учнів, дозволяє здійснити принцип індивідуалізації навчання, посилює сприйняття та розуміння писемного мовлення, що сприяє розвитку здібностей учня та підвищенню рівня володіння німецькою мовою зокрема.

Перспективи дослідження полягають в узагальненні накопичених до теперішнього часу теоретичних положень про використання блог-технологій у старшій школі, розробці методики

роботи з блог-технологіями та впровадженні результатів дослідження у практику навчання письма учнів старшої школи.

Література

1. Сысоев П. В. Блог-технология в обучении иностранному языку / П. В. Сысоев // Язык и культура. – 2012. – № 4. – С. 115–128.
2. Синявська А. М. Використання Інтернет-ресурсу – блогів – при навчанні письма англійською мовою / А. М. Синявська // Педагогіка і психологія професійної освіти. – 2013. – № 2. – С. 108–113.
3. Кадемія М. Ю. Використання сервісів соціальних медіа в навчальному процесі ВНЗ: Блоги, Веб-квести, Блог-квести / М. Ю. Кадемія, О. В. Шестопалюк, В. М. Кобиця. – Вінниця: ТОВ «Ландо ЛТД». – 2014. – 236 с.

ЗМІСТ СЕКЦІЯ СОЦІОЛІНГВІСТИЧНІ АСПЕКТИ ФРАНКОМОВНИХ КРАЇН	
Аббасзаде А. А. МІЖНАРОДНА ОРГАНІЗАЦІЯ ФРАНКОФОНІЇ	3
Аверьянов А. А. СОТРУДНИЧЕСТВО ФРАНЦИИ СО СТРАНАМИ ЮЖНОЙ АМЕРИКИ	4
Бондарец Т. С. ОНОРЕ ДЕ БАЛЬЗАК КАК ВЕЛИЧАЙШИЙ ПРЕДСТАВИТЕЛЬ ФРАНЦУЗСКОЙ ЛИТЕРАТУРЫ И ЕГО СВЯЗЬ С УКРАИНОЙ	5
Бурлаченко В. О. СТРУКТУРА ПРОМЫШЛЕННОСТИ ФРАНЦИИ	6
Гнатюк С. Р. РОЖДЕСТВО ВО ФРАНЦИИ	8
Захарова А. Р. ПРОДУКТИВНОСТЬ ПРЕФИКСОВ В СОВРЕМЕННОМ ФРАНЦУЗСКОМ ЯЗЫКЕ	10
Коваленко А. С. МОЛОДЁЖНЫЕ СУБКУЛЬТУРЫ ФРАНЦИИ	12
Козицкая А. А. ОРГАНИЗАЦИЯ ТУРИСТСКОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ВО ФРАНЦИИ	13
Кратовский В. В. УРОВЕНЬ СОВРЕМЕННЫХ ДИПЛОМАТИЧЕСКИХ ОТНОШЕНИЙ УКРАИНЫ И ФРАНЦИИ	15
Лико И. И. КУЛЬТУРНЫЕ СВЯЗИ УКРАИНЫ И ФРАНЦИИ НА СОВРЕМЕННОМ ЭТАПЕ	17
Лихачева А. И. ДИНАСТИЯ БУРБУНОВ – СТАРЕЙШАЯ КОРОЛЕВСКАЯ ДИНАСТИЯ ЕВРОПЫ	19
Михнева А. А. СИСТЕМА ОБРАЗОВАНИЯ ВО ФРАНЦИИ	20
Придворова А. В. ГОСУДАРСТВЕННАЯ ПОДДЕРЖКА ИННОВАЦИОННОЙ СФЕРЫ ВО ФРАНЦИИ	22
Сорокина А. Н. ПРОБЛЕМЫ ПЕРЕВОДА С АНГЛИЙСКОГО НА ФРАНЦУЗСКИЙ ЯЗЫК	24
Ситник М. С. МОВНА ПОЛІТИКА ФРАНЦІЇ	25
Татар С. В. ИСТОРИЯ РАЗВИТИЯ ФРАНЦУЗСКОГО КИНЕМАТОГРАФА	27
Щербань В. І. СОЦІАЛЬНА ПОЛІТИКА ФРАНЦІЇ	28
Юркина А. О. МУЗЫКАЛЬНЫЕ ФЕСТИВАЛИ ВО ФРАНЦИИ	30
СЕКЦІЯ ТРАДИЦІЇ ТА НОВАТОРСТВО В ЛІТЕРАТУРІ	
Аврамова В. І. НАЦІОНАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ГЕРОЯ-ДЕТЕКТИВА У АНГЛІЙСЬКІЙ ТА АМЕРИКАНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРАХ	32
Алексеев О. О. ПОЕТИКА НАЗВИ, ПРОСТОРУ І ЧАСУ РОМАНУ Г. БЬОЛЛЯ «БІЛЬЯРД НА ПІВ ДЕСЯТУ»	33
Арабаджи Г. В. РЕАЛІЗАЦІЯ БУНТАРСЬКИХ НАСТРОЇВ АВТОРА У ДРАМІ Ф. ШИЛЛЕРА «ПІДСТУПНІСТЬ І ЛЮБОВ»	34
Баглюк В.Р. ГЕНДЕРНІ ОСОБЛИВОСТІ СУЧАСНОГО РОСІЙСЬКОГО ДЕТЕКТИВНОГО РОМАНУ	36
Бураковський А. С. АБСУРД І МЕТАФОРА У ТВОРЧОСТІ Ф.КАФКИ НА ПРИКЛАДІ РОМАНІВ «ПРОЦЕСС» ТА «ЗАМОК»	37
Голівець О. В. ТЕМАТИКА І ПРОБЛЕМАТИКА РОМАНУ «АМЕРИКАНСЬКА ТРАГЕДІЯ»	39
Глушкова Д. М. ТЕМИ ТА МОТИВИ ПОЕТИЧНОЇ ТВОРЧОСТІ УОЛТА УІТМЕНА	40
Гринько М. И. ПРОБЛЕМА ИДЕАЛИЗАЦИИ ГЛАВНОГО ГЕРОЯ В СЕНТИМЕНТАЛИЗМЕ (НА МАТЕРИАЛЕ РОМАНА С. РИЧАРДСОНА «ИСТОРИЯ СЭРА ЧАРЛЬЗА ГРАНДИСОНА»)	41
Гусак В. Ю. ХУДОЖНЯ СВОЄРІДНІСТЬ ЖІНОЧИХ ОБРАЗІВ У ОПОВІДАННЯХ Д. Г. ЛОУРЕНСА	43
Дегерменджи А. Д. НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ У ТВОРАХ Ч. ДІККЕНСА	44
Диланьян Е. П. ЭКЗИСТЕНЦІАЛІЗМ: ОСОБЕННОСТИ И ИСТОРИЯ РАЗВИТИЯ	45
Зайцева П. М. ОСОБЛИВОСТІ ПОСТМОДЕРНІЗЬКОГО МЕТАТЕКСТУ (НА МАТЕРІАЛІ РОМАНІВ В. МАКАНІНА «ГЕРОЙ НАШОГО ЧАСУ» ТА Дж. ФАУЛЗА	47

«ЖІНКА ФРАНЦУЗЬКОГО ЛЕЙТЕНАНТА»	
Зуб А. О. ЕВРИПІД У ТВОРЧОСТІ ЖАНА РАСІНА	48
Коновалова А. О. ПРОБЛЕМАТИКА ТА ХУДОЖНІ ОСОБЛИВОСТІ КОМЕДІЙ Ж.Б. МОЛЬЄРА	49
Кудлай В. В. ГЕНДЕРНІ СТЕРЕОТИПИ ТА ПІДХОДИ ДО ЇХ ВИЗНАЧЕННЯ	51
Куца Я. О. ОБРАЗ АНТИГЕРОЯ У РОМАНІ ЕНТОНІ БЕРДЖЕСА «ЗАВОДНИЙ ПОМАРАНЧ»	52
Кушиль М. С. ФРЕНСІС СКОТТ ФІЦДЖЕРАЛЬД ЯК ПРЕДСТАВНИК «ВТРАЧЕНОГО ПОКОЛІННЯ»	54
Литовченко Т. В. ПОСТМОДЕРНІЗМ ЯК ХУДОЖНІЙ МЕТОД	56
Лисенко А. С. ХУДОЖНЯ ДЕТАЛЬ ЯК ЗАСІБ СТВОРЕННЯ ОБРАЗУ ПЕРСОНАЖА У ДЕТЕКТИВНИХ ТВОРАХ	57
Мозгалов Д. Л. РОЗВИТОК ЖАНРУ АНТИУТОПІЇ ОСОБЛИВОСТІ ПОЕТИКИ АНТИУТОПІЙ НА ОСНОВІ ПОРІВНЯЛЬНОЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ РОМАНІВ ДЖОРДЖА ОРУЕЛА «1984» І ОЛДОСА ХАКСЛІ «О ЧУДОВИЙ НОВИЙ СВІТ»	58
Оліхова І. О. ЕСКАПІЗМ У РОМАНІ-ТРАВЕЛОЗІ ЕЛІЗАБЕТ ФОН АРНІМ «ПРИГОДИ ЕЛІЗАБЕТ НА ОСТРОВІ РЮГЕН»	60
Очкур А. В. АНАЛІЗ ПЬЕСИ ТЕННЕССИ УІЛЬЯМСА «СТЕКЛЯННИЙ ЗВЕРИНЕЦ»	62
Пахомов В. М. ТИПИЧНІ ПЕРСОНАЖИ ДЕТЕКТИВА	63
Федіна М. Г. ЕСТЕТИЗМ В ТВОРЧОСТІ ОСКАРА ВАЙЛЬДА	65
Цололо О. В. ПОЕЗІЯ НОНСЕНСУ В АНГЛІЙСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ ХХ СТОЛІТТЯ	67
Чебурахіна В. В. АБСУРД У ЄВРОПЕЙСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ ПЕРШОЇ ПОЛ. ХХ ст.	69
Шербаківа Ю. Г. ОСОБЛИВОСТІ КЛАСИФІКАЦІЇ НАРАТИВНИХ СТРАТЕГІЙ У РОМАНІ	70
СЕКЦІЯ ФОРМУВАННЯ МОВНОЇ ОСОБИСТОСТІ В УМОВАХ ПОЛІКУЛЬТУРНОГО СУСПІЛЬСТВА	
Алтуніна К. І. ЯВИЩЕ ПАРОНІМІЇ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ	72
Ангелинова І. А. SMS-LANGUAGE – A STEP BACK OR FORWARD IN THE DEVELOPMENT OF ENGLISH LANGUAGE?	74
Белова Е. Я. ОСОБЕННОСТИ ИСПОЛЬЗОВАНИЯ И ПЕРЕВОДА ФРАЗЕОЛОГИЧЕСКИХ ЕДИНИЦ В ЯЗЫКЕ ПРЕССЫ	75
Бердалиева Ф. Н. ЯВЛЕНИЕ ОМОНИМИИ В АНГЛИЙСКОМ ЯЗЫКЕ	77
Білоцерковець В. В. SLANG IN THE INTERNET COMMUNICATION	78
Говоренко В. В. ВИЗНАЧЕННЯ МОЖЛИВИХ ФУНКЦІЙ ПРИЙМЕННИКОВИХ ЗАЙМЕННИКІВ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ НА ОСНОВІ ТЕОРЕТИЧНОЇ ГРАМАТИКИ ПЕРШОЇ ГЛАВИ	80
Grebennyuk D. I. LATIN LOANWORDS IN ENGLISH LANGUAGE	81
Гудим К. І. SYNONYMS IN ENGLISH	83
Дубинець Н. В. ОСНОВНІ ВІДМІННОСТІ БРИТАНСЬКОГО І АМЕРИКАНСЬКОГО ВАРІАНТУ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ	84
Ємець А. І. SOME PECULIARITIES OF NEWSPAPER HEADLINES TRANSLATION	86
Жукова К. В. ДОСЛІДЖЕННЯ АНГЛОМОВНОЇ КАРТИНИ СВІТУ ЗАСОБАМИ АНГЛІЙСЬКИХ СУБСТАНТИВІВ	88
Заєць Д. І. ВИЗНАЧЕННЯ ОСНОВНИХ ПРОБЛЕМ НЕОЛОГІЇ	89
Кубарева А. К. AUSTRALIAN ENGLISH	90
Лисокобилка К. В. ФУНКЦІЇ ПРИЙМЕННИКІВ ТА СПОЛУЧНИКІВ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ	92
Минаева Ю. Г. ЛИНГВОСТИЛИСТИЧЕСКАЯ СПЕЦИФИКА АНГЛОЯЗЫЧНОЙ СКАЗКИ: ПСИХОЛИНГВИСТИЧЕСКИЙ АСПЕКТ (НА ПРИМЕРЕ СКАЗКИ А.МИЛНА «ВИННИ-ПУХ И ВСЕ-ВСЕ-ВСЕ»)	94

Міскі-Оглу А. І. АКРОНИМИ ЯК ВИДИ СКОРОЧЕНЬ У СУЧАСНІЙ АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ У МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ	96
Пархоменко К. В. FRENCH LOANWORDS ABOUT FASHION IN ENGLISH	98
Рябіка Н. С. ФРАЗЕОЛОГІЗМИ З КОМПОНЕНТОМ ПОРІВНЯННЯ В АНГЛІЙСЬКІЙ ТА ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВАХ	99
Семенова М. Б. ПОШИРЕННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ В СУЧАСНОМУ СВІТІ	102
Семівол А. О. ENGLISH AND AMERICAN HUMOR	103
Ситник М. С. СЕМАНТИЧЕСКИЕ ОСОБЕННОСТИ АНГЛИЙСКИХ ПРИЛАГАТЕЛЬНЫХ ОТНОШЕНИЯ	104
Старцева В. С. ПОХОДЖЕННЯ АНГЛІЙСЬКИХ ІДИОМ	105
Таджірлі Э. КАУЗАТИВНЫЕ ГЛАГОЛЫ В АНГЛИЙСКОМ ЯЗЫКЕ	107
Шурянська К. О. МЕТАФОРИЧІ ФРАЗЕОЛОГІЧНІ ОДИНИЦІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ	108
СЕКЦІЯ АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ГЕРМАНІСТИКИ	
Абдиллаева Е. И. АНТОНИМИЯ КАК ЯЗЫКОВОЕ ЯВЛЕНИЕ	111
Авдеев А. В. АББРЕВИАЦИЯ В ТЕРМИНОЛОГИИ НЕМЕЦКОГО МАШИНОСТРОЕНИЯ	112
Бабич И. С. ЭТИМОЛОГИЯ НАЗВАНИЙ ГОРОДОВ ГЕРМАНИИ	114
Брагина В. В. ГОТСКИЕ ЗАИМСТВОВАНИЯ В ЯЗЫКЕ СЛАВЯН	116
Вознюк С. В. ФЕНОМЕН КОННОТАЦИИ В НЕМЕЦКОМ ЯЗЫКЕ	118
Sajez D. I. ZEITFORMEN IM DEUTSCHEN UND UKRAINISCHEN	120
Kowalenkova K. I. NOMINATIVE ETHNONYMISCHE BEZIEHUNGEN IM DEUTSCHEN	121
Kotscherzat K. S. DIE ANGLIZISMEN IN DER DEUTSCHEN SPRACHE	122
Lyssokobyłka K. W. FRANZÖSISCHE ENTLEHNUNGEN IM DEUTSCHEN	123
Матвиенко Т. А. ЭТИМОЛОГИЯ НАЗВАНИЙ КОНДИТЕРСКИХ ИЗДЕЛИЙ В НЕМЕЦКОМ ЯЗЫКЕ	125
Слепканёва Д. В. ГЕНДЕРНЫЙ АСПЕКТ В ГРУППЕ НАИМЕНОВАНИЙ ЛИЦА	127
СЕКЦІЯ ЛІТЕРАТУРНІ СТУДІЇ	
Аббасзаде К. А. ТРАНСФОРМАЦІЯ ЖАНРУ ПІКАРЕСКИ В ЛІТЕРАТУРІ НОВОГО ЧАСУ	130
Ворона А. А. ОСОБЕННОСТИ СИМВОЛОВ В РОМАНЕ Н.ГОТОРНА «АЛАЯ БУКВА»	131
Воротілова А. О. КРИТИЧНА РЕЦЕПЦІЯ РОМАНІСТИКИ МЮРІЕЛ СПАРК	133
Газібагандова В. Ш. ДИХОТОМІЯ «РОЗУМ - ПОЧУТТЯ» В РОМАНІ ДЖЕЙН ОСТІН «АРГУМЕНТИ РОЗУМУ»	134
Гарусова С.И. ГОТИЧЕСКИЙ КОЛОРИТ В РОМАНЕ ДАФНЫ ДЮ МОРЬЕ «РЕБЕККА»	136
Ємець А. І. НОВА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ ОБРАЗУ ЖІНКИ В БРИТАНСЬКІЙ РОМАНІСТИЦІ ХІХ СТОЛІТТЯ	137
Єфимова М. В. ЖІНКА І ВІЙНА У РОМАНІ М. МІТЧЕЛЛ «ЗВІЯНІ ВІТРОМ»	138
Загорулько Д. П. ФРАГМЕНТАРНОСТЬ МЫШЛЕНИЯ И ИРОНИЯ В ПОВЕСТВОВАТЕЛЬНОЙ СТРУКТУРЕ ЛИТЕРАТУРЫ НЕМЕЦКОГО РОМАНТИЗМА	140
Ильина Е. Ю. ФЕМИНИЗМ КАК ДВИЖЕНИЕ ЗА РАВНОПРАВИЕ ПОЛОВ	141
Ільїна Н. А. ЕКРАНІЗАЦІЯ ЛІТЕРАТУРНОГО ТВОРУ ЯК МІЖМИСТЕЦЬКІЙ ПЕРЕКЛАД	143
Меркулова С. І. ВТІЛЕННЯ ФІЛОСОФСЬКИХ ПОГЛЯДІВ ДЖ. Р. Р. ТОЛКІНА В ТРИЛОГІЇ «ВОЛОДАР ПЕРСНІВ»	144
Процких В. С. ГЕНДЕРНА ІДЕНТИЧНІСТЬ ГОЛОВНОГО ГЕРОЯ РОМАНУ	146

ВІРДЖИНІ ВУЛФ «ОРЛАНДО»	
Хаджинова И. В. ИНТЕРТЕКСТУАЛЬНОСТЬ РОМАНА УМБЕРТО ЭКО «ИМЯ РОЗЫ»	147
Холманских В. В. ГЕНДЕРНЫЕ СТЕРЕОТИПЫ В РУССКОЙ ЛИТЕРАТУРЕ НА ПРИМЕРЕ РОМАНА М.Ю. ЛЕРМОНТОВА «ГЕРОЙ НАШЕГО ВРЕМЕНИ»	150
Шахгусейнова А. ТЕМА ДВОЙНИЧЕСТВА В ПРОИЗВЕДЕНИЯХ О.УАЙЛЬДА И Р.Л. СТИВЕНСОНА	152
Шуба О. А. ИДИОСТИЛЬ ДЖЕЙН ОСТИН	153
Шульга Е. В. ДЕТЕКТИВНА ІНТРИГА В РОМАНАХ Ч. ДІККЕНСА «ХОЛОДНИЙ ДІМ» ТА «ТАЄМНИЦЯ ЕДВІНА ДРУДА»	154
СЕКЦІЯ ЛІНГВІСТИЧНІ ТА СОЦІОКУЛЬТУРНІ АСПЕКТИ АНГЛОМОВНИХ КРАЇН	
Аветисян Л. А. HOLLYWOOD'S HISTORY	156
Бойко Д. В. THE HISTORY OF COMICS IN THE UNITED STATES OF AMERICA	157
Буряк Р. В. THE HOBBIES OF THE BRITISH	159
Венія А. О. 8 THINGS YOU MAY NOT KNOW ABOUT QUEEN ELIZABETH II	160
Вороніна В. О. THE HISTORY OF FRISBEE	161
Герман К. В. TOP TEN AMUSEMENTS PARKS IN THE WORLD	163
Головач А. О. ANDY WARHOL - A LEADING FIGURE IN POP ART	164
Голуб Ю. Д. DAVID COPPERFIELD	165
Горбенко К. Є. TCHAIKOVSKY IN ENGLAND	167
Гріченко Т. С. SHOPPING IN LONDON	168
Губрій В. С. STRANGE TRADITIONS IN GREAT BRITAIN	169
Гусак Г. О. RAVENS IN BRITISH CULTURE	171
Забірко К. В. NATIONAL BRITISH DISHES	172
Заводовська К. В. BRITISH STEREOTYPES	173
Карасір О. М. FLEET STREET	174
Коваленко А. С. THE YOUTH SUBCULTURES OF LONDON	175
Коробка О. В. HISTORY AND LEGENDS OF MCLEOD'S CLAN	176
Криволап С. О. 10 OF THE MOST BEAUTIFUL PLACES TO VISIT IN THE UK	178
Кудря Н. О. MYSTERIOUS CASTLES OF GREAT BRITAIN	179
Курганська А. С. THE BEATLES	180
Малашенко О. Д. THE THEME OF LOVE IN THE WORKS OF BYRON'S CONTEMPORARIES	181
Назюта О. О. ICE HOCKEY IN CANADA	182
Науменко Д.Е. THE KILT	184
Нефьодова Д.І. JK ROWLING AND HER NOVEL SERIES ABOUT HARRY POTTER	186
Нікітіна О. С. UNUSUAL HOLIDAYS AND TRADITIONS IN GREAT BRITAIN	187
Обухович А. О. TWILIGHT HUNTERS IN GREAT BRITAIN	188
Паршина А. В. WEDDING SUPERSTITIONS AND TRADITIONS IN DIFFERENT COUNTRIES	190
Подопригора О. В. JAMES BOND CHARACTER	191
Ремига І. С. BRITISH STEREOTYPES	192
Рибіна А. Ю. TO THE QUIESTION TO GENRE FEATURES IN AGATHA CHRISTIE'S STORIES	193
Самарська А. С. AMERICAN FOLK MUSIC	194
Скідан Р. С. THE SOCIAL PROBLEMS IN THE HARPER LEE'S NOVEL "TO KILL A MOCKINGBIRD"	195
Співак І. І. GHOST TOWNS IN AMERICA	197
Страль О. О. FEATURES OF EDUCATION OF CHILDREN IN ENGLAND	198
Суботіна Т. О. ENGLISH GARDENS AS PART OF BRITAIN	199
Танасова А. А. FASHION IN AMERICA FOR 100 YEARS	200

Ткачова К. Г. THE NATIONAL EMBLEMS OF GREAT BRITAIN	201
Ткачук А. С. INSIGHT INTO THE HISTORY OF BRITISH TV ADVERTISING	202
Топалова Т. В. MODERN ENGLISH STYLE OF DRESS	204
Федотова А. Е. WOULD YOU LIKE TO FALL DOWN INTO THE RABBIT HOLE?	205
Філіппова А. С. THE HEATING SYSTEM IN ENGLAND	206
Фролова Т. С. THE CELEBRATIONS AND TRADITIONS OF AUSTRALIA	207
Фучіжи В. М. CAPITAL PUNISHMENT IN ENGLAND	208
Ходова Ю. О. TIPS OF COCA-COLA	209
Чернотович Н. Ф. NATIONAL SYMBOLS OF CANADA	211
Черток Д. В. FUNERALS RITES & CUSTOMS IN ELIZABETHAN ENGLAND	212
Чечиль К. А. FIVE O’CLOCK TEA	214
Шабан А. В. BILLIE JEAN KING	215
Шаламова Д. О. THE HISTORY OF PUBLISHING “FLOWERS FOR ALGERNON” BY DANIEL KEYES	216
Щербина І. С. MYSTICAL PLACES IN GREAT BRITAIN	217
Яйло Д. К. DOUBLE-DECKER BUS	218
СЕКЦІЯ СОЦІОЛІНГВІСТИЧНІ ПРОБЛЕМИ НІМЕЦЬКОМОВНИХ КРАЇН	
Awdejew O. W. INDOGERMANISCHER KERN DES UKRAINISCHEN	221
Babitsch I. S. DEUTSCHE ENTLEHNUNGEN IM UKRAINISCHEN	222
Wowk N. A. WEIMARER KLASSIK	224
Wosnjuk S. W. DIE BESONDERHEITEN DER POSTMODERNEN LITERATUR IN DEUTSCHLAND	226
Worontschyk P. I. DAS NEUE MEISTERWERK VON QUENTIN TARANTINO	227
Grinko M. I. DAS BILD DES SENTIMENTALEN HELDEN IN DER DEUTSCHEN LITERATUR NACH DEM ROMAN VON J. W. VON GOETHE «DIE LEIDEN DES JUNGEN WERTHER»	228
Jemez A. I. DAS BILD DER FRAU IM DRAMA “DRAUßEN VOR DER TÜR” UND IN GESCHICHTEN VON WOLFGANG BORCHERT	229
Ivaschenko I. O. DIE AUSSERGEWÖNLICHE MODE DES 18. JAHRHUNDERTS	231
Komar K. I. NEOLOGISMEN IN DER DEUTSCHEN SPRACHE	232
Kusmenkowa N. J. FILMPRODUKTION IN DEUTSCHLAND 1918 -1933. DER ÜBERGANG ZUM TONFILM	234
Lyssenko A. S. DIE FUNKTION DES KÜNSTLERISCHEN DETAILS IN DEM DETEKTIVENDISKURS	235
Matwijenko T. A. PHÄNOMEN VON «SHCHEDRYK» IN DER BEARBEITUNG VON NIKOLAJ LEONTOWITSCH	236
Pantschtschischenko E. O. BAUKUNST IN DEUTSCHLAND IN DER ERSTEN HÄLFTE DES 18. JAHRHUNDERTS	238
Piskyn T. S. GUSTAV KLIMT: DAS LEBEN UND SCHAFFEN	239
Prozkič W. S., Tschebyrachina W. W. FRANZ KAFKA UND SEINE WAHRNEHMUNG DER BÜRGERLICHEN GESELLSCHAFT	241
Sapozhnik A. O. DEUTSCHE IDIOMATISCHE WENDUNGEN	242
Strikowa J. W. ARCHITEKTUR DES DEUTSCHLANDS	243
Chadzhinowa I. W. DER EINFLUSS DES DEUTSCHEN AUF DAS UKRAINISCHE SPRACHE	245
Tschuprina K. O. ALBRECHT DÜRER. LEBEN UND SCHAFFEN	247
СЕКЦІЯ ЛІНГВОКРАЇНОЗНАВСТВО	
Денисова В. В. THE IMAGE OF A LADY-BOSS (BASED OF THE NOVEL “THE DEVIL WEARS PRADO” BY LAUREN WEISBERGER)	249
Dotsenko N. S. FORMATION OF IMAGE OF THE AMERICAN JOURNALIST	251

Дубова Ю. С. RICHARD III OF ENGLAND – WHAT IS A MYTH AND WHAT WAS REAL IN HIS BIOGRAPHY?	252
Орос Ю.А. РОЛЬ КАЛАМБУРУ У ТВОРІ Л. КЕРРОЛА «АЛІСА У ДИВОСВІТІ» ТА ОСОБЛИВОСТІ ЙОГО ПЕРЕКЛАДУ НА РОСІЙСЬКУ МОВУ	253
Panasenko D.G. A WAY OF IN NEW ZEALAND AND UKRAINE	254
Prokopchuk E. I. REUTERS AGENCY AS ONE OF THE MOST COMPETENT SUPPLIER OF OBJECTIVE INFORMATION	255
Ralyuk J. PHENOMENON OF HATE SPEECH IN MASS MEDIA	257
Rostova V.V. INTERVIEWS IN SYSTEM OF GENRES IN TELEVISION JOURNALISM	259
Selitrinnikova A. POLITICAL PROBLEMS IN MASS MEDIA OF POLAND	260
Sudarenko E. A. PRESS IN UKRAINE AND USA: COMPARATIVE ANALYSIS	262
Tolok P. A. CULTURAL IMPACT OF STAR WARS	264
Churikova V. V. BBC AS THE LEGISLATOR IN THE FIELD OF INTERNATIONAL NEWS	265
СЕКЦІЯ АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ МЕТОДИКИ ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ	
Баранникова В.В., Сердюк А.С. РОЛЬ НЕТРАДИЦИОННЫХ УРОКОВ В ФОРМИРОВАНИИ КОММУНИКАТИВНЫХ НАВЫКОВ НА НАЧАЛЬНОМ ЭТАПЕ ОБУЧЕНИЯ	267
Боровик В.Б. ТРЕНІНГ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ЯК ФАКТОР РОЗВИТКУ МОВНОЇ ОСОБИСТОСТІ	268
Бусько О. О. СПОСОБЫ ОРГАНИЗАЦИИ И ПРЕЗЕНТАЦИИ ИНОСТРАННОГО МАТЕРИАЛА НА ЗАНЯТИЯХ АНГЛИЙСКОМУ ЯЗЫКУ В ДЕТСКОМ САДУ	269
Гавра Е.В., Ефремова М.В. РАЗВИТИЕ ТВОРЧЕСТВА НА УРОКАХ АНГЛИЙСКОГО ЯЗЫКА В ДОШКОЛЬНОМ УЧРЕЖДЕНИИ	271
Гаврилова Е. С. ИСПОЛЬЗОВАНИЕ МАЛЫХ ФОРМ ФОЛЬКЛОРА ПРИ ОБУЧЕНИИ ИНОСТРАННОМУ ЯЗЫКУ НА НАЧАЛЬНОМ ЭТАПЕ ОБУЧЕНИЯ	273
Гужвий С. П. ПРОБЛЕМНОЕ ОБУЧЕНИЕ КАК ФАКТОР ФОРМИРОВАНИЯ ИНОЯЗЫЧНОЙ КОММУНИКАЦИИ	275
Денищик Н. С. ВОСПИТАТЕЛЬНЫЙ, РАЗВИВАЮЩИЙ И ОБРАЗОВАТЕЛЬНЫЙ ПОТЕНЦИАЛ ЗАНЯТИЯ ПО ИНОСТРАННОМУ ЯЗЫКУ В ДОУ	276
Загребельская А.В. ФОРМИРОВАНИЕ УМЕНИЙ ПРОБЛЕМНОГО МОНОЛОГИЧЕСКОГО ВЫСКАЗЫВАНИЯ	278
Калинина Е.Г., Кравченко П.А. ПСИХОЛОГИЧЕСКИЕ ОСОБЕННОСТИ ВЗАИМОСВЯЗИ РАЗВИТИЯ МЕЛКОЙ МОТОРИКИ РУК И ОБУЧЕНИЯ ИНОСТРАННОМУ ЯЗЫКУ	280
Кудина М.А. РОЛЕВАЯ ИГРА КАК СПОСОБ ФОРМИРОВАНИЯ ИНОЯЗЫЧНОЙ КОМПЕТЕНЦИИ У ДЕТЕЙ МЛАДШЕГО ШКОЛЬНОГО ВОЗРАСТА	281
Савченко Е.В. ИСПОЛЬЗОВАНИЕ ИНТЕРАКТИВНЫХ ТЕХНОЛОГИЙ ПРИ ОБУЧЕНИИ АНГЛИЙСКОМУ ЯЗЫКУ В ШКОЛЕ	283
Середа Е.А.ЛИНГВОСОЦИОКУЛЬТУРНЫЙ МЕТОД ОБУЧЕНИЯ АНГЛИЙСКОМУ ЯЗЫКУ	284
СЕКЦІЯ ЛІНГВОДИДАКТИКА	
Алексеевко М. С. ВИКОРИСТАННЯ КОРОТКОСТРОКОВОГО ВЕБ-КВЕСТУ З МЕТОЮ ФОРМУВАННЯ НІМЕЦЬКОМОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ В ГОВОРІННІ УЧНІВ 7-8 КЛАСІВ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ	287
Белова Е. Я. ФОРМИРОВАНИЕ ГОТОВНОСТИ СТУДЕНТОВ К ОБУЧЕНИЮ ИНОСТРАННЫМ ЯЗЫКАМ	288
Вовк Н. А. ИСПОЛЬЗОВАНИЕ ИНТЕРНЕТ-РЕСУРСОВ ПРИ ИЗУЧЕНИИ ИНОСТРАННЫХ ЯЗЫКОВ	291
Демченко О. М. ВДОСКОНАЛЕННЯ ВМІНЬ ЧИТАННЯ НІМЕЦЬКОЮ МОВОЮ	292

УЧНІВ СТАРШОЇ ШКОЛИ ЗА ДОПОМОГОЮ ВЕДЕННЯ ЧИТАЦЬКОГО ЩОДЕННИКА	
Дубова Ю. С. MULTIMEDIA METHODS IN THE ENGLISH LANGUAGE TEACHING	294
Жукова І. І. ВИКОРИСТАННЯ ПІСЕНЬ ПОПУЛЯРНИХ НІМЕЦЬКИХ СПІВАКІВ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ АУДИТИВНОЇ ТА ЛІНГВОСОЦІОКУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ	295
Костиць О. О. ТЕСТОВА ПЕРЕВІРКА РІВНЯ СФОРМОВАНOSTІ ВМІНЬ ЧИТАННЯ УЧНІВ СТАРШОЇ ШКОЛИ	296
Кузьменкова Н. Ю. ВИКОРИСТАННЯ ДОДАТКОВИХ НАВЧАЛЬНИХ МАТЕРІАЛІВ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ АУДІЮВАННЯ УЧНІВ ОСНОВНОЇ ШКОЛИ	298
Панчищенко Є. О. ВИКОРИСТАННЯ НАВЧАЛЬНИХ ІГОР З МЕТОЮ ФОРМУВАННЯ НІМЕЦЬКОМОВНОЇ ЛЕКСИЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ УЧНІВ 5-6 КЛАСІВ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ	299
Піскун Т. С. НАВЧАЛЬНА АВТОНОМІЯ УЧНІВ СТАРШОЇ ШКОЛИ В ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ	300
Сайдукова Я. Д. ДИДАКТИЧНІ УМОВИ ПРОВЕДЕННЯ СКАЙП-ЗАНЯТЬ З ІНОЗЕМНИХ МОВ	302
Стрікова Ю. В. ФОРМУВАННЯ ГРАМАТИЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ УЧНІВ	304
Чуприна К. О. СТРУКТУРА ПІДРУЧНИКА З НІМЕЦЬКОЇ МОВИ ДЛЯ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ	305
Яшкова М. О. ВИКОРИСТАННЯ БЛОГІВ З МЕТОЮ ВДОСКОНАЛЕННЯ В УЧНІВ СТАРШОЇ ШКОЛИ КОМПЕТЕНТНОСТІ В ПИСЬМІ	307

Наукове видання

Дебют

**Збірник тез доповідей учасників
Декади студентської науки - 2016**

Технічний редактор: Бердіна О.О.